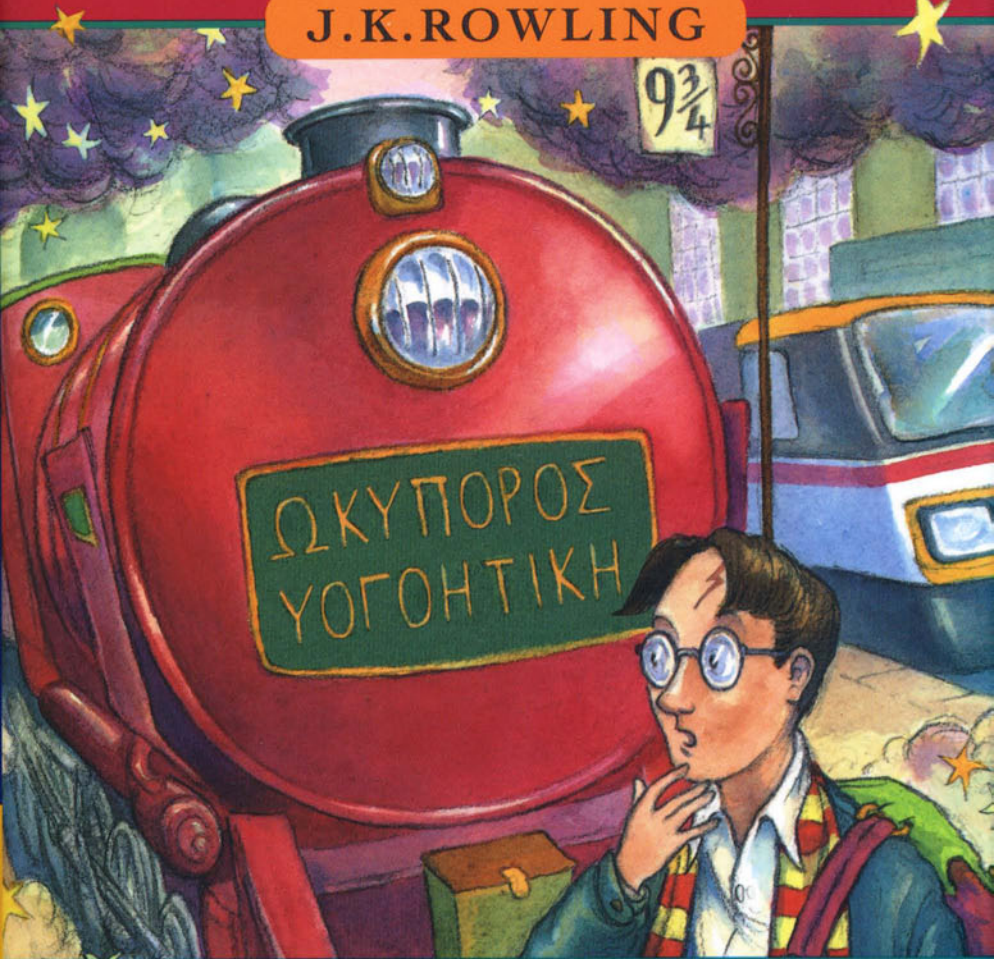

ΑΡΕΙΟΣ ΠΟΤΗΡ

καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

J.K. ROWLING

ANCIENT GREEK EDITION translated by Andrew Wilson

BLOOMSBURY

Δούρολειος καὶ ἡ γυνὴ ἐνοίκουν τῆς τετάρτης
οἰκίας τῆς τῶν μυροίνων ὁδοῦ...

These words, better known as ‘Mr and Mrs Dursley, of number four, Privet Drive ...’ are the start of one of the most-read opening chapters in the world. This Ancient Greek version of *Harry Potter and the Philosopher’s Stone* will introduce fans of Harry Potter to the beauty and clarity of the Ancient Greek language, while students of Ancient Greek (whether at school or at a higher level) will have the chance to read a modern classic in the language of the ancient storytellers.

About the translator:

Andrew Wilson studied Ancient Greek at Dulwich College and later Emmanuel College, Cambridge. He taught Classics at Bedford Modern School for over thirty years and also runs a Classics website. Andrew lives in Bedford.

\$25.95 US

ΑΡΕΙΟΣ ΠΟΤΗΡ

καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

*Titles available in the Harry Potter series
(in reading order):*

Harry Potter and the Philosopher's Stone

Harry Potter and the Chamber of Secrets

Harry Potter and the Prisoner of Azkaban

Harry Potter and the Goblet of Fire

Harry Potter and the Order of the Phoenix

Also available from Bloomsbury in the Harry Potter series:

Harry Potter and the Philosopher's Stone

(Ancient Greek, Latin, Irish and Welsh editions)

*αἶδε αἱ περὶ τοῦ Ἀρείου Ποτῆρος βίβλοι πωλοῦνται
(δεῖ σε ἐφεξῆς ἀναγνῶναι αὐτάς)*

Ἄρειος Ποτῆρ καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

Ἄρειος Ποτῆρ καὶ ὁ τῶν ἀπορρήτων θάλαμος

Ἄρειος Ποτῆρ καὶ ὁ Ἀσκαβάνι δεδεμένος

Ἄρειος Ποτῆρ καὶ ἡ πυρφόρος κύλιξ

Ἄρειος Ποτῆρ καὶ τὸ φοινίκιον τάγμα

καὶ ἤδε ἡ βίβλος ὑπὸ τῶν Ἀνθοπολιτῶν πωλεῖται

ᾧδε μετενηνεγμένη· ἑλληνιστί, ῥωμαικῶς,

ἰρλανδικῶς, οὐαλικῶς·

Ἄρειος Ποτῆρ καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

ΑΡΕΙΟΣ ΠΟΤΗΡ

καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

J. K. ROWLING

Translated by Andrew Wilson

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced or transmitted by any means, electronic, mechanical, photocopying or otherwise, without the prior permission of the publisher

First published in Great Britain in 1997
Bloomsbury Publishing Plc, 38 Soho Square, London W1D 3HB

This edition first published in 2004 by Bloomsbury Publishing Plc,
New York and London
Bloomsbury Publishing Plc, 38 Soho Square, London W1D 3HB
Bloomsbury USA, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010

Copyright © 1997 J. K. Rowling
Cover illustrations copyright © 1997 Thomas Taylor
Translation by Andrew Wilson

Harry Potter, names, characters and related indicia are
copyright and trademark Warner Bros. 2000™

The moral right of the author has been asserted
A CIP catalogue record of this book is available from the
British Library
Distributed to the trade in the U.S. by Holtzbrinck Publishers

US ISBN 1 58234 826 X

All papers used by Bloomsbury Publishing are natural, recyclable products made from wood grown in well-managed forests.

The manufacturing processes conform to the environmental regulations of the country of origin.

Typeset by RefineCatch Limited, Bungay, Suffolk, UK
Printed in the United States by Quebecor World Fairfield

10 9 8 7 6 5 4

www.bloomsbury.com/harrypotter

*for Jessica, who loves stories,
for Anne, who loved them too,
and for Di, who heard this one first*

*τῇ Ἰεσσικῇ, ἣ φιλεῖ τοὺς μύθους,
καὶ τῇ Ἄννῃ, ἣ ἐφίλει αὐτούς,
καὶ δὴ καὶ τῇ Διάνῃ, ἣ τοῦτόν γε μῦθον πρώτη
ἠκροάσατο.*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΒΙΟΝΤΟΣ

Δούρσλειος καὶ ἡ γυνὴ ἐνώκουν τῇ τετάρτῃ οἰκίᾳ τῇ τῆς τῶν μурσίνων ὁδοῦ· ἐσεμνύοντο δὲ περὶ ἑαυτοὺς ὡς οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τούτου δ' ἔνεκα χάριν πολλὴν ἤδεσαν. διόπερ νομίζοις ἂν αὐτοὺς ἐν πρώτοις εἶναι τῶν μὴ μετεχόντων τοῦ θαυμασίου, ὡς περὶ οὐδενὸς τὰ τοιαῦτα ποιουμένους καὶ ἀλαζονείαν καλοῦντας.

ὁ δὲ Δούρσλειος κύριος ἦν ἐργαστηρίου τινὸς Γρούνιγγος καλουμένου οὐπερ τρύπανα καὶ τέρετρα παντοδαπὰ ποιεῖται. καὶ μέγας τ' ἦν τὸ εἶδος καὶ μάλιστα ὀγκώδης· τὸν μὲν γὰρ αὐχένα οὐκ ἦν ῥάδιον ἰδεῖν πάχιστον ὄντα, μύστακα δ' ἂν ἴδοις αὐτῷ δασὺν ὡς σφόδρα. ἡ δὲ γυνὴ οὐδαμῶς παχεῖα οὔσα λευκόθριξ τ' ἦν καὶ δολιχαύχην· διπλοῦν γὰρ εἶχεν αὐχένα ἢ κατὰ φύσιν καὶ μάλα χρήσιμον ἐπὶ τὸ ῥᾶον ἐπιτηρεῖν γεράνου δίκην τοὺς γείτονας σκοποῦσα ὑπὲρ τὸ τειχίον. καὶ υἱὸν εἶχον οἱ Δούρσλειοι ἔτι παιδίον ὄντα ὀνόματι Δούδλιον· τὸν δ' ἠγοῦντο τὸ κάλλιστον εἶναι τῶν ἐν ἀνθρώποις.

καὶ πάνθ' ὅσων ποτ' ἐπεθύμουν, τοσαῦτ' ἤδη κατεῖχον· ἐφύλαττον δὲ καὶ ἀπόρρητόν τι. καὶ μάλιστ' ἐφοβοῦντο μὴ τις καταλάβῃ αὐτό, τὸν βίον ἀβίωτον νομίζοντες ἔσσεσθαι ἕάν τις περὶ τῶν Ποτήρων πύθῃται. ἡ γὰρ ἀδελφὴ ἡ τῆς Δουρσλείας ἦν γυνὴ τοῦ Ποτήρος· οὐ μὴν οὐδὲ συνεγένοντο ἀλλήλοις πολλὰ ἔτη. ἐκείνη δ' οὖν εἰρωνευομένη οὐκ ἔφη ἔχειν ἀδελφὴν οὐδεμίαν. παντάπασι γὰρ ἐκ διαμέτρου εἶναι τὰ τῆς ἑαυτῶν διαίτης καὶ τὰ τῶν συγγενῶν, τῆς τε ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου κακοήθους ὄντος. καὶ γὰρ μάλ' ὠρρώδουν λαιδορίαν τε καὶ κακολογίαν ὀφλεῖν ἐκ τῶν πλησίων, ἀφικομένων ποτ' ἐκείνων δεῦρο. καὶ ἤδεσαν μὲν παιδίσκον γεγεννημένον καὶ τοῖς Ποτήρσιν, ἐωράκεσαν δ' οὐδέποτε. διὰ δὲ τοῦτο πρόθυμοι ἦσαν ἀπεῖρξαι τοὺς Ποτήρας ἀπὸ τοῦ δήμου, ἄλλως τε καὶ ἐλπίζοντες Δουδλίον τὸν υἱὸν μὴ ὀμιλήσειν τῷ τοιοῦτῳ παιδί.

ἐγειρομένων δέ ποτε τῶν Δουρσλείων ἀφ' ὕπνου ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ὡς ἔτυχεν ἐξ ἧς ἡμεῖς τάδε μυθολογοῦντες ἤρξαμεν, νέφος καὶ ὀμίχλη κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐκάλυπτον πάντα τὰ ἔξωθεν· τίς δὲ συνίει τὰ μέλλοντα ὡς πανταχοῦ δεινὰ τε καὶ παράλογα γενήσεται; ὁ μὲν γὰρ Δούρσλειος μινυρίζων τι ἤρείτο τῶν λαιμοδέτων τὸν ἀτερπέστατον ἄτε ἰὼν πρὸς τὸ ἐργαστήριον· ἡ δὲ γυνὴ λαλοῦσα πολλῆς μετ' εὐθυμίας τὸ παιδίον ἀνεβίβαζεν εἰς τὸ βᾶθρον κραυγὴν ἔτι προῖέμενον.

ἀτὰρ δὴ τὴν γλαῦκα τὴν μεγάλην καὶ ξανθὴν τὴν παρὰ τὰς θυρίδας πετομένην οὐδέτερος εἶδεν.

ὁ δὲ Δούρσλειος ὄρθριος τὸ σακίον λαβὼν τὴν μὲν τῆς γυναικὸς παρεῖαν ἐφίλησε, τῆς δὲ τοῦ παιδὸς ἤμαρτε, τότε δὴ δι' ὀργῆς ἀποβάλλοντος τὰ ἄλφιστα ἐπὶ τὸ τειχίον. ὑπογελάσας δὲ Ἀκόλαστον, ἔφη, εἰ χρῆμα παιδαρίου, ἔπειτα δ' οἴκοθεν ἐξελθὼν ἤλαυνε τὸ αὐτοκίνητον ὄχημα ἐπὶ τὴν ἀγοράν.

πρὸς δ' ἄμαξιτὸν ὁδοιπορῶν, τὸ πρῶτον θαῦμα εἶδεν, αἴλουρον πινάκιόν τι γεωγραφικὸν ἀναγιγνώσκοντα. καὶ πρῶτον μὲν ἔλαθεν ἑαυτὸν τοιοῦτ' ἰδῶν· ἔπειτα δὲ τὸν τράχηλον εἰς τοῦπίσω περιστρέψας, αὐθις προσέβλεψεν. αἴλουρον μὲν δὴ παρδαλωτὸν παρὰ τὴν ἄμαξιτὸν ἐστηκότα, πίνακα δ' οὐκ εἶδεν. καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐννοῶν Ἄρ' οὐκ ἐφαντάσθην πάντα, ἔφη, ἔψευσμένος τι τῷ δοκοῦντι; σκαρδαμύττων οὖν πρὸς αὐτὸν ἔβλεψε μάλ' αὐθις· ὁ δ' ἐναντίον προσέβλεπε. ἀπελαύνων δ' οὖν πρὸς τὸν αἴλουρον οὐκ ἐπαύσατο βλέπων ἐν τῷ κατόπτρῳ. τὸν δ' ἀναγιγνώσκοντα κατείδε τὸ τῆς ὁδοῦ ὄνομα τὸ ἐν σημείῳ ἐπιγεγραμμένον· οὐ μὰ Δί' ἀλλὰ βλέποντα δὴ πρὸς τὸ σημεῖον, ὡς τῶν αἰλούρων ἀναγιγνώσκειν μὴ ἐπισταμένων μήτε πίνακα γεωγραφικὸν μήτε σημεῖον. ὀχούμενος οὖν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ μὲν αἰλούρου ἐπελάθετο, περὶ δὲ τὰ τρύπανα ἐφρόντιζεν ὧν πολλῶν καὶ καλῶν αὐθήμερον λήξεσθαι ἔμελλεν.

ἐκείσε δὲ πλησιάζων καὶ τῶν τρυπάνων ἐπιλήσμων ἐγένετο, δέον προσέχειν τὸν νοῦν εἰς ἄλλο τι νέον. οὐ γὰρ ἐξὸν αὐτῷ προχωρεῖν εἰ μὴ βραδέως, ὃ καὶ καθ' ἡμέραν ἐγένετο τοῖς πρὸς ἀγορὰν ἐν αὐτοκινήτῳ ὀχουμένοις, οὐκ ἔλαθον αὐτὸν ἐν ὁδῷ ὀμιλοῦντες πολλοὶ ἄνθρωποι ἐσθῆτα ἐνδεδυμένοι ἄτοπον.

τρίβωνα γὰρ πᾶς τις μέγαν περιεβέβλητο· ἐμίσει δ' ἐκείνος τοὺς ἄλλους τ' τὰ τοιαῦτα περιβαλλομένους ὡς γελοίους ἑαυτοὺς παρέχοντας καὶ τοὺς νέους τοὺς ἐσθῆτα ἄμουσον αἰεὶ προαιρουμένους. ἐκείνους δ' οὖν ἐνόμισε καινίζειν που περὶ τῶν ἱματίων. οὕτω δ' ἀμηχανοῦντι ἄτε ὀχουμένῳ ἔτι ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ἐξῆν ἰδεῖν

θίασόν τινα αὐτῶν πλησίον ἐστηκότων καὶ πρὸς τὸ οὖς ψιθυρίζοντων ἀλλήλοις πολλῇ σπουδῇ. αἰσθόμενος δ' ἄρα δυοῖν οὐκέτι νέων ὄντων μᾶλλον ἡγανάκτει, καὶ ἰδὼν τὸν ἕτερον γεραίτερον μὲν ὄντα ἑαυτοῦ, πράσινον δὲ τρίβωνα ἡμφιεσμένον ὑπὲρ τούτου μάλιστ' ὠργίσθη. Φεῦ τῆς ἀναιδεΐας, ἔφη· ἀλλὰ δῆλον ὅτι εἰς ἐπίδειξίν τινα γελοίαν δὴ ὡς ᾤετο ἐληλύθεσαν φιλόανθρωποι ἵνα ἐλεημοσύνης ἕνεκα ἀργύριον ἀγείρωσι. Καὶ τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα, ἔφη. τῶν δ' οὖν ὀχημάτων προσαγόντων, δι' ὀλίγου ἀφίκετο εἰς τὴν Γρουνίγγα, ὅλος περὶ τὰ τρύπανα πάλιν ἔχων.

καὶ γὰρ ἐνθάδε δίαίτα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῷ ἐνάτῳ ὀρόφῳ· ἐκεῖ δ' ἐκάθητο ὀσημέραι καὶ τό γε νῶτον αἰεὶ ἔστρεφε πρὸς τὴν φωταγωγόν. εἰ γὰρ μὴ ταῦτ' ἐποίει, τοῖς τρυπάνοις ἴσως ἂν χαλεπώτερον ἦν προσέχειν τὸν νοῦν. τὰς οὖν γλαῦκας τὰς πρὸς αὐγὴν ἡλίου αἰεὶ περιπετομένας αὐτὸς μὲν οὐκ εἶδεν, εἶδον δὲ οἱ ἐν ὁδῷ, κεχηνότες καὶ δακτυλοδεικτοῦντες. τὸ γὰρ πλήθος πρότερον οὐκ ἔτυχεν οὐδὲ νύκτωρ ἑωρακὸς γλαῦκ' οὐδεμίαν. ἐκείνος δ' ὡς ἔθος ἀγλαυκόπληκτος διέτριψε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. ἄλλοτε μὲν γὰρ τὸν δεῖνα ἤλεγξεν ὑβρίζων καὶ προπηλακίζων - τοῦτο γὰρ πεντάκις ἐγένετο - ἄλλοτε δὲ τῶν δυνατῶν τισὶ τηλεφωνῶν πόλλ' αὐθις ὑβρίζεν. καὶ διὰ μὲν τούτου εὐκόλως εἶχεν ὡς σφόδρα· ὥρας δὲ γενομένης τῆς τοῦ ἀρίστου, ἔδοξεν αὐτῷ ἐλθεῖν παρὰ τὴν ἀρτόπωλον ὠνησομένῳ σησαμοῦντα.

τῶν γὰρ τρίβωνας φορούντων τελέως ἐπελάθετο πρὶν γε θίασον κατιδεῖν φοιτῶντα πρὸ τοῦ ἀρτοπωλίου. ἀτενίζων οὖν παρ' αὐτοὺς ἦλθε χόλου μεστός. οἱ δ' ἐτάραττόν πως τὴν ἡσυχίαν αὐτοῦ, αἰτίαν δ' οὐκ ἠπίστατο. καὶ οὗτοι πρὸς οὖς ἀλλήλοις κοινολογούμενοι ἔτυχον, οὐδ' εἶχον καλπίδα οὐδεμίαν οὐδ' τις ἀργύριον πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην ἐνθήσει. ἐπανιῶν δὲ παρὰ τοῦ ἀρτοπωλίου ἄμυλον μέγαν ἔχων καὶ γλυκύν, λαλούντων αὐτῶν ὀλίγον τι παρήκουσεν· ἄλλος γὰρ ἄλλῳ διαλεγόμενος Φάσκουσι τοὺς μὲν Ποτήρας ... ἔφη ἢ Ναί, ὁ δ' υἱὸς αὐτῶν Ἄρειος ...

ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ Δούρσειος πάντως ἠπόρει, φόβῳ κατακεκλυσμένος ὥσπερ κύματι. πρῶτον μὲν γὰρ ἐφαίνετο μέλλων προσειπεῖν αὐτοῦς, τέλος δ' ἡσυχίαν εἶχεν.

δρόμῳ δὲ δι' ὁδὸν ἀναχωρήσας, καὶ πάλιν εἰς τὴν δίαιταν ἀναβὰς καὶ τῷ γραμματεῖ πόλλ' ἤδη αἰτοῦντι λοιδορησάμενος, τῇ γυναικὶ τηλεφωνῶν ἤρξατο μὲν, ἐπαύσατο δ' εὐθύς. ἔπειτα δὲ μετανοήσας τοῦ μύστακος ἀπτόμενος πρὸς ἑαυτὸν ὠδε ἐλογίζετο ὡς ἐστὶν ἡλίθιος· πολλοὺς μὲν γὰρ εἶναι ἀνθρώπους τὸ αὐτὸ ὄνομα κεκλημένους, πολλοῖς δ' αὖ υἱὸν δήπου γεγενῆσθαι Ἄρειον. εἰ γ' ἄρα τοῦτο

τοῦνομα αὐτῷ· οὐδαμῶς γὰρ αὐτὸ πιστὸν καὶ βέβαιον ἔχειν, ὡς γε οὐποθ' ἔωρακὼς τὸν παῖδα. Ἀρούϊον γὰρ ἴσως τοῦνομα αὐτοῦ ἢ Ἀρόλδιον. οὐκ οὐκ δεῖν ἀγγεῖλαι ταῦτα τῇ γυναικί, ἐκάστοτε συνταραχθείσῃ εἴ τι περὶ τῆς ἀδελφῆς ἤκουσέ ποτε. οὐ μὴν οὐδὲ μέμφεσθαι αὐτῇ. εἰ γὰρ τὴν τοιαύτην αὐτὸς ἀδελφὴν εἶχεν ... ἀλλὰ μὴν τί χρῆμα τὸ τῶν τρίβωνας φορούντων;

μετὰ δὲ ταῦτα χαλεπώτερον ἦν αὐτῷ τοῖς γε τρυπάνοις προσέχειν τὸν νοῦν· πρὸς δ' ἐσπέραν οἴκαδ' ἐπανίων οὕτως ἐταλαιπύρει ὥστε προσκροῦσαι ἀνθρωπίσκον τινὰ γερόντα ἐντυχῶν πρὸ τῶν θυρῶν.

Λυποῦμαι, ἔφη ἀπροθύμως. ὁ δ' ὑπεσκελισμένος μόνον οὐκ ἔπεσεν. τρίβωνα δ' ἐφόρει πορφυροῦν. ἀλλὰ καίπερ γυνὴ ἐσφαλμένος, οὐδὲν ἐσκυθρώπαζεν, ἀλλὰ σφόδρα γελάσας Μηδὲν λυπῆ, ὦ τάν, ἔφη τῇ φωνῇ οὕτως ὀξεία ὥστε τοὺς παριόντας κεχηνότης προσβλέψαι· τήμερον γὰρ οὐκ ἔστι μοι δυσκόλως ἔχειν. εὐφραίνῃ δῆτα· ἐκεῖνος γὰρ οὐ τοῦνομ' ἄρρητόν ἐστιν ἀποίχεται τέλος δῆ. καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους καίπερ Μυγάλους ὄντας εὐφραίνεσθαι δεῖ ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν.

καὶ περιπλέξας αὐτὸν ταῖς χερσὶν ἀπέβη. ὁ δ' ἠπόρει ὥσπερ κηληθείς· περιπεπλέχθαι γὰρ αὐτὸς ἀνθρωπίσκῳ τινὶ ἀγεννεῖ καὶ ἀγνωστῷ, πρὸς δὲ τούτου καὶ Μύγαλος ὀνομασθῆναι οὐκ εἰδὼς τοῦτο ὅ τι εἶη. πολλῇ οὖν ταραχῇ πρὸς τὸ ὄχημα δραμῶν οἴκαδ' ἀνεχώρησε, ἐλπίζων καὶ τότε φαντάζεσθαι τὰ πάντα. τοιοῦτο δ' οὐπώποτ' ἠλπίζε διὰ τὸ καθ' ἕξι ψέγειν τοὺς φανταζομένους.

οἴκαδε δ' ἀφικόμενος, εὐθύς ἠγανάκτησεν ἰδὼν τὸν αἴλουρον ἐπὶ τῷ τείχει καθημένον τὸν αὐτὸν ὃν πρότερον, ὡς ἐφαίνετο, ταῦτα παρέχοντα τὰ ἀμφὶ τῷ ὀφθαλμῷ.

Ἔρρε, ἔφη μεγάλη τῇ φωνῇ.

ὁ δ' οὐκ ἀπῆλθεν, ἔμεινε δὲ νᾶπυ βλέπων. ἐκεῖνος δὲ φιλοσοφῶν διελογίζετο πρὸς ἑαυτὸν εἰ οἱ αἴλουροι φύσει οὕτω διάκεινται. φόβον δὲ διαλύσας, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθε μέλλων οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰπεῖν τῇ γυναικί.

ἡ δὲ τὰ εἰωθότα δι' ἡμέραν ἔπραττε. δειπνοῦντι δὲ διεξῆει λέγουσα ὅ τι πέπονθεν ἢ γείτων πρὸς τῆς θυγατρὸς ἢ ὅπως ὁ παῖς Δούδλιος μεμάθηκε φάσκειν τὸ οὐκ ἔγωγε. καὶ ἐκεῖνος τὰ εἰωθότα πράξειν ἔμελλε· τοῦ γὰρ παιδίου κατακλιθέντος, εἰς τὸν ἀνδρῶνα ἦλθεν περὶ τὰ τῆς ἡμέρας πεπραγμένα ἀκουσόμενος. ἤκουσε δὲ τάδε τοῦ ἀναγνώστου·

Καὶ τὸ τελευταῖον τόδε· ὀρνιθοσκόποι πανταχόθεν ἠγγέλκασιν ὅτι αἱ γλαῦκες κατὰ τὴν πόλιν ἀπροσδόκητόν τι πεπόνθασι. τῶν μὲν

γὰρ γλαυκῶν τῇ γε φύσει νύκτωρ φοιτωσῶν, ἢ τις ἢ οὐδεὶς μεθ' ἡμέραν γλαῦχ' ἑώρακε· τήμερον δ' ἐξ ἔω μυρίαὶ πανταχόσε πετόμεναι εἰς ὄψιν ἤκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῖς τὰ τῶν ὀρνίθων εἰδόσιν ἐρμηνεύσαι διὰ τί τὸ ἔθος μετέβαλον, οὐκέτι κοιμώμεναι τῆς ἡμέρας. καὶ ὑπογελάσας τι ὁ ἀναγνώστης Φεῦ τῆς ἀτοπίας, ἔφη τελευτῶν, τοῦ μετεωρολογικοῦ ἤδη παρόντος. Τί δὲ δῆ; πόσαι ψιάδες, ἔφη, ὦ θεσπέσιε, γλαυκόφοροι ὀψιαίτερον γενήσονται;

Εἶτέν, ἔφη, ὦγαθε. περὶ μὲν οὖν ταῦτ' ἐγὼ δ' οὐδέν. ἀλλ' οὐ μόνον αἱ γλαῦκες παράδοξόν τι πεπόνθασιν, ἀλλ' ἔνιοι ἐτληφώνουν τῶν ἐν Καντία ἐν Γιόρκω Δουνδηῖσι τηλεορώντων, λέγοντες ὅτι ὄμβρον μὲν τὸν προειρημένον οὐκ ἔπαθον, πλήθος δὲ δὴ ἀστέρων θυέλλη εἴκελον. ἀλλ' ἴσως τὴν ἑορτὴν πρῶτ' ἄγουσί τινες τὴν τοῦ Πυριφάτου. ὑμᾶς δὲ δι' ὀλίγου, ὦ ἄνδρες, περιμένειν χρὴ τὸν γε καιρόν. ὅμως δ' οὖν προλέγω τόδ', ὡς ὑσθήσεσθε πάντες τῆσδε τῆς νυκτός.

ὁ δὲ Δούρσειος ἐν θρόνῳ ὥσπερ ἐμβεβροντημένος ἐκάθητο καὶ τοιάδε πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγεν. Ἡ ἄπτουσιν ἀστέρες πανταχοῦ τῆς γῆς; ἢ γλαῦκες μεθ' ἡμέραν πέτονται; ἢ μάγοι τινὲς πανταχοῦ τρίβωνας φοροῦσιν; ἢ τῷ ὄντι καὶ ἤκουσα λόγον τιτὰ περὶ τῶν Ποτήρων;

τῆς δὲ γυναικὸς εἰσελθούσης ποτὸν φερούσης, οὐκέτι σιωπᾶν οἶός τ' ἦν.

φόβω δ' ἐπτοημένος Μῶν σύ, ὦ γυνή, ἔφη, ὦ Πετουνία, μῶν σύ, ὦ φιλάτη, ἄρτι ἀκήκοάς τι τῆς ἀδελφῆς σου;

ἢ δ' εὐθύς ἐταράχθη καὶ δι' ὀργῆς εἶχεν αὐτόν, ἀπροσδόκητον δ' οὐκ ἂν ᾤηθησθε τοῦθ', ὡς πολλάκις οὐ φασκούσης εἶναι αὐτῇ ἀδελφήν.

καὶ τότε οὐκ ἔφη ἀκοῦσαι, διὰ τί τοῦτ' ἤρητο ἐθέλουσα μαθεῖν.

Πολλὰ γὰρ καὶ ἄτοπα ἐγένετο, ἔφη, οἷα γλαυκὲς τε καὶ ἀστέρες, καὶ ἀνθρωποὶ ξένοι ἐν τῇ ἀγορᾷ ...

ἢ δ' ὑπολαβοῦσα Τί δέ; ἔφη.

Ἄλλ' ἐνεδοιαζόμεν εἰ ταῦτ' εἶναι πού πρὸς τὰ σά...

πινούσης δ' αὐτῆς διὰ σιγῆς, ἀποροῦντι δ' αὐ εἰ τολμᾶ εἰπεῖν αὐτῇ ὅτι τοῦνομα Ποτήρα ἤκουσεν ἔδοξε τολμᾶν μὲν οὐδέν, εἰπεῖν δ' ὥσπερ ἀπερισκέπτως φρονήσας

Οὐκουν τηλικούτος ὁ τῶν Ποτήρων παῖς ἡλικὸς ὁ Δούδλιος ὁ ἡμέτερος;

Εἰκόσ, ἔφη σκυθρωπάζουσα.

Ποῖον ἄρ' ἐστὶν ὄνομα αὐτῷ; ἢ Αὔαρδος;

Ἄρειος μὲν οὖν. ἄμουσόν γε καὶ δουλοπρεπὲς ὡς ἔμοιγε δοκεῖ.

Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη ἀθυμῶν.

οὐδὲν μὲν ἄλλο περὶ τούτων εἰπῶν εἰς τὸ ὑπερῶον ἀνέβη μετ' αὐτῆς πρὸς κλίνην. λουομένης δ' αὐτῆς, πρὸς τὴν θυρίδα ἐρπύσας

ἔβλεψε κάτω πρὸς τὸν πρὸ τῆς οἰκίας κῆπον. καὶ ἰδοὺ ὁ αἴλουρος ἔτι παρῶν αὐτόθι διασκοπεῖ ὡς ἐπιτηρῶν τι. ἐφρόντιζε δ' αὖ πολλά· ὄνειροπολεῖ μὴν οὖν τὰ τοιαῦτα; ἢ καὶ δὴ μή, πρὸς τοὺς Ποτήρας ἔστιν ὡς ἀληθῶς; εἰ γὰρ ἀληθῆ ὄντα τύχοι οὐδαμῶς ἂν ἀνεκτά, ὡς πάντων μαθησομένων ἑαυτοὺς συγγενεῖς ὄντας ἐκείνουν τοῖν ... καὶ τᾶλλ' ἀπεσιώπησεν.

ἀναβεβηκότων δ' οὖν εἰς εὐνὴν, ἢ μὲν εὐθέως εἰς ὕπνον ἔπεσεν, ὁ δ' ἀγρυπνῶν ἅπαντ' ἐν νῶ ἔστρεφε· καὶ γὰρ εἰ ταῦθ' ὡς ἀληθῶς εἶη τῶν Ποτήρων, οὐκ ἂν εἶναι λόγον αὐτοῖς οὐδένα μετοικήσουσιν αὐτόσε, εὖ εἰδόσι κατάπτυστον τὸ γένος. εἰ δὲ νοσοίη τι τὰ τῆς γῆς οὐδὲν ἂν κινδυνεύειν αὐτοὶ βλαφθῆναι. καὶ τοιαῦτ' ἐν νῶ ἔτι στρέφων ὕπνου ἔτυχεν. οὐδὲν γὰρ πάρειναι ὡς οἶόν τε βλάπτειν αὐτοῦς.

ταύτης δὲ τῆς γνώμης πάνυ ἡμάρτητο.

ἀπεκοιμήθη μὲν οὖν οὗτος, νυστάζοντα δ' οὐκ ἂν εἶδες τὸν ἐπὶ τῷ τειχίῳ αἴλουρον, ἀκίνητον δ' ὡσπερ εἰκόνα τινὰ ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντα κατὰ τὴν ὁδόν. οὐ γὰρ ἐμέλησεν αὐτῷ οὔτε κρότου ἐγγύθεν ἀπ' ὀχήματος γενομένου οὔτε γλαυκῶν δυοῖν ὑπέρθε καταπετομένων, οὐδ' ἐκινήθη οὐδὲν πρὶν γε μέσση τῇ νυκτὶ κατείδεν ἄνδρα ἐν ὁδῷ. ὁ δ' ἄφνω ἐφάνη κατὰ σιωπῆν οὕτως ὥστε δόξαι ἀνακύψας ἀπὸ τῆς γαίας. ὁ δ' αἴλουρος τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακῶς ἔσσηνέ τι τῇ οὐρᾷ.

τὸν γὰρ τοιοῦτον ἄνθρωπον οὐδεὶς τῶν περιοικούντων οὐπώποτ' εἶδεν. μακρὸς γὰρ ἦν τὸ ὕψος ἀλλὰ λεπτὸς καὶ οὐ παχύς. γεραίτατος δ' αὖ ἐφαίνετο· πολιαὶ γὰρ αἱ τρίχες, καὶ πολιὸς ὁ πώγων οὕτω βαθὺς γεγενημένος ὥστε δεῖν αὐτὸν ἐγκλείσαι εἴσω τοῦ ζωστήρος καθειμένου. τὴν δὲ χλαῖναν – ταναῆ δ' ἦν καὶ πορφυρᾷ – μέχρι τῶν σφυρῶν ἔσυρε, καὶ μεγάλους εἶχε κοθόρνους περοναῖς συνδεδεμένους. φαιδρὸς δ' ἦν τοῖς ὀφθαλμοῖς γλαυκοῖς καὶ λάμπουσι καίπερ δίοπτρα φορῶν μνησοειδῆ. ρίνας δ' εἶχε μεγάλας τε καὶ καμπύλας, ὡσπερ δις ἢ τρὶς ραγείσας. ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ Ἄλβος Διμπλόδωρος.

ἀφικόμενος δὲ δῆλος ἦν ἀγνοῶν ὅτι οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἀρέσκει τοῖς ἐκεῖ οἰκοῦσιν, οὔτε τοῦνομα οὔθ' οἱ κόθορνοι. καὶ ζητῶν τι ὑπὸ τῇ χλαίνῃ κεκρυμμένον, οὐ συνήδει ἑαυτῷ ἐπιτηρούμενος ὑπὸ τοῦ αἰλούρου· κατιδὼν δ' αὐτὸν αὐτόθεν ἔτι τηροῦντα, ἡρέμα γελάσας πρὸς ἑαυτὸν Μῶν ἐβούλου σύ, ἔφη, λαθεῖν μ' ἤκουσα;

εὐθύς δὲ τὸ ζητούμενον ἐν θυλακίῳ ἠύρηκῶς ταῖς χερσὶν ἔχει· ἐφαίνετο γὰρ ἀναπτήριόν τι εἶναι. ἀνοίξας δ' αὐτὸ καὶ χειρὶ ἐκτείνας, ἄφνω ἔσβεσε τὸν λύχνον τὸν ἐγγύτατον, ὃς καὶ μικρὸν τινα ψόφον παρέσχε σβεννύμενος. καὶ δωδεκάκις τῷ αὐτῷ τεχνήματι χρώμενος τούτῳ σβεντηρίῳ καλουμένῳ, τὴν νύκτα οὕτω σκοτεινὴν δὴ ἐποίησεν ὥστε μὴ λάμψαι φῶς μηδαμοῦ εἰ μὴ ἀπὸ τοῖν τοῦ αἰλούρου

ὄφθαλμοῖν τοῦ τήλοθεν αἰεὶ τηροῦντος. καὶ γὰρ ἡ Δουρσλεία αὐτῇ ἐκ θυρίδος εἰ τύχοι βλεψάσα εἰκάσαι οὐκ ἂν δύναίτο τί ἐν ὁδῷ γίγνεται. ἀποθεὶς δὲ τὸ σβεντήριον, καὶ προσελθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τετάρτην, παρὰ τῷ αἰλούρῳ κάθηται ἐπὶ τῷ τειχίῳ. ἀλλ' οὐκ ἔβλεψε πρὸς αὐτόν, διὰ δ' ὀλίγου

Χαῖρε, ὦ σοφίστρια, ἔφη, Μαγονωγαλέαν λέγω.

γελάσας δὲ καὶ μεταστρεψάμενος αἴλουρον μὲν οὐκέτι θεωρεῖ, γυναικα δέ. ἡ δὲ δριμὺ βλέπει, ὡς δίοπτρα φοροῦσα τετράγωνα ὁμοιότατα ὄντα τοῖς ὑπὲρ τῶν τοῦ αἰλούρου ὀφρέων γεγραμμένοις. χλαῖναν δ' ἐφόρει πρασίνην. τῶν δὲ τριχῶν μελαίνων καὶ βεβαίως ἐκτενισμένων κρωβύλον ἀνεδήσατο.

καὶ χαλεπῶς φέρουσα Πῶς ἔγνωσ με, ἔφη, ἥτις εἰμί;

Αἴλουρον γὰρ οὐχ ἐώρακα, ἔφη, ὦ δαιμονία, οὕτως ὁμοιούμενον εἰκόνι τινὶ ἀκινήτῳ.

Εἰκόνι γὰρ καὶ σὺ ὁμοῖος ἂν εἴης, ἔφη, πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐν τείχει ὀκλάζων.

Ἡ πᾶσαν λέγεις, ἐξὸν ἐορτάζειν; ἐορτὰς γὰρ ἄγοντας πολλοὺς δὴ εἶδον ὁδοιπορῶν.

ἡ δ' ἀγανακτοῦσα Πάντες μὲν γὰρ ἐορτάζουσιν, οὐδενὶ δὲ μέλει τοῦ δέοντος. καὶ οἱ Μύγαλοι ἐπύθοντό τι τῶν γεγενημένων· λόγον γάρ τινα ἤκουσα ἐν τῇδε τῇ οἰκίᾳ γλαυκῶν καὶ ἀστέρων πέρι. οὐ γάρ οὕτως ἀσύνετοί εἰσιν ὥστε μὴ αἰσθῆσθαι μηδενός. ἀλλ' ὁ τοὺς ἐν Καντία ἀστέρας μηχανησάμενος Δαίδαλος ἦν δήπου; μάλα γὰρ εὐήθης ἄνθρωπος.

ὁ δ' ἠπίως ὑπολαβὼν Λοιδορεῖν μέντοι αὐτοὺς οὐ προσήκει ἡμῖν· οἱ γὰρ ἔπαθον ἢ τι ἢ οὐδὲν ἄξιον ἐορτῆς ἔτος τουτὶ ἐνδέκατον.

ἡ δὲ δυσκολαίνουσα Ἐγῶδα τοῦτ', ἔφη· ἀλλὰ γεγηθότας ἡμᾶς οὐ δεῖ παντάπασιν μαίνεσθαι. ἔνιοι γὰρ ἀμελοῦντες ὁμιλοῦσιν ἐν πόλει ὥσπερ σπερμόλογοι οὐ μόνον τῆς ἡμέρας δὴ, ἀλλὰ καὶ φοροῦντες ἱμάτια πάνυ ἀμύγαλα.

καὶ παρακύπτουσα πρὸς τὸν Διμπλόδωρον ἔβλεψεν ὡς τινα τάχα ἐν νῷ ἔχοντα εἰπεῖν τι· ὁ δ' οὐδὲν ἄρ' εἶπεν. ἀναλαβοῦσα οὖν ἐκείνη Χαρίεν γὰρ ἂν εἴη, εἰ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἢ οἴχεται ὡς ἔοικεν ἐκεῖνος οὐ τοῦνομ' ἄρρητόν ἐστι, τότε δὴ μάθοιεν τὰ παρ' ἡμῖν οἱ Μύγαλοι. ἄρ' ὡς ἀληθῶς οἴχεται, ὦ θαυμάσιε;

Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη. χάριν οὖν ἔχωμεν πολλῶν ἔνεκα. καὶ γλύκυσμα παρατείνας ὃ καὶ λεμώνιον καλεῖ ἤρετο εἰ γεύσασθαι ἐθέλει. Ἡδιστόν τ' ἐστίν, ἔφη, καὶ ὀξύτατον.

Ποῖον εἶπας;

‘Οποῖον; ἀλλὰ λεμώνιον ἔστιν ἡδύ τι Μυγάλοις κατεσκευασμένον ὧ μάλιστα τέρπομαι. γεύσει δῆτα;

ἡ δ’ οὐκ ἔφη, ὡς ἀπὸ καιροῦ ὄντος τοῦ διαλέγεσθαι περὶ τῶν τοιούτων. καὶ ἀναλαβοῦσα μαλ’ αὖθις Καὶ εἰ ἐκείνος, ἔφη, οὗ τοῦνομ’ ἄρρητόν ἐστιν ἀληθῶς οἴχεται...

ὁ δ’ ὑπολαβὼν Ὡ δαιμονία σοφίστρια, οὐκ οὐκ ἐξεστι σοὶ ὀνομάσαι αὐτόν; σοφωτέρα γὰρ εἶ ἢ ὥστε ταῦτα ποιεῖν τοῖς ἀνοήτοις· τούτους γὰρ ἔνδεκα ἔτη ἐνεχείρουν ἐγὼ πείσαι ὀρθῶς ὀνομάζειν αὐτὸν Φολιδομορτόν.

ἀποκνοῦσα δὲ ἡ Μαγονωγαλέα ἔλαθεν αὐτὸν δύο λεμώνια διέλκοντα γλισχρά. ὁ δὲ θαρρῶν Τί ἐμποδῶν, ἔφη, μὴ οὐκ ὀρθῶς ὀνομάζειν; ἐγὼ γὰρ οὐ φοβοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ φθέγγασθαι Φολιδομορτόν.

ἀλλ’ αὕτη ὀργιζομένη μὲν θαυμάζουσα δέ Σοὶ γάρ, ἔφη, πάρεστι μὴ φοβεῖσθαι ἅτε διαφέροντι τῶν πολλῶν. ὁμολογοῦμεν γὰρ πάντες ὅτι ἐκείνος οὗ τοῦνομ’ ἄρρητόν ἐστιν, ἐκείνος ὁ Φολιδομορτός εἰ τοῦτ’ ἄρα δεῖ με φθέγγεσθαι, ὅτι οὐκ ἐφοβεῖτο οὐδένα πλὴν σου, ὧ γένναιε.

ὁ δὲ Διμπλοδώρος ἡσύχως ἔχων Κολακεύεις με, ἔφη. ὁ γὰρ Φολιδομορτός πολλῶ ἰσχυρότερος ὢν ἐμοῦ πολλὰς οἶδεν ἀσκεῖν τέχνας ἄς ἐγὼ οὐκ οἶδα.

Σὺ γὰρ μεγαλοφρονέστερος εἶ, ἔφη, ἢ ὥστ’ ἀσκήσαι αὐτάς.

Ἄλλ’ εὐτυχεῖς σφόδρα νυκτὸς γενομένης οὐχ ὀρώσά με ἐρυθριῶντα. τὰ γὰρ ὁμοῖα οὐδέποτ’ ἔπαθον ἐξ οὗ ἡ Πομφρεία ἐθαύμασε τὰ ἐμὰ ταινίδια, ἃ ἐφόρουν ποτὲ θερμανῶν τὰ ὦτα.

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ὀξὺ βλέπουσα πρὸς αὐτόν Γλαῦκας μὲν, ἔφη, πετομένας περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι· βαρύνομαι δὲ περὶ τῶν λόγων τῶν κατὰ τὴν πόλιν διεσπαρμένων. ἄρ’ ἔμαθες ὅτι πάντες ἐρωτῶσι περὶ αὐτοῦ; διὰ τί ἐξέφυγεν ἢ τί ἐπαύσατο τῆς φυγῆς;

καὶ γὰρ ὡς τοῦτό γε μαθησομένη, ὡς ἐδόκει, ἐπὶ τειχίῳ ἐκάθητο πᾶσαν τὴν ἡμέραν νεναρκωμένη τὴν πυγὴν καὶ πάνυ ῥιγοῦσα. ὥστε οὐθ’ ὡς αἴλουρος οὐθ’ ὡς γυνὴ οὐπώποτ’ ὀξύτερον βλέψασα πρὸς αὐτὸν ἐφαίνετο ἢ τότε δῆ. δῆλον γὰρ ὅτι οὐδὲν πιστεύσει, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ αὐτοῦ τοῦ Διμπλοδώρου ἐπαληθεύσαντος τὸν λόγον. ὁ δ’ οὐδὲν ἀπεκρίνατο, λεμώνιον γὰρ ἄλλο ἐξέλεγεν.

Διετεθρῦλητο γὰρ, ἔφη, ὅτι τῆς πάροιθε νυκτὸς ὁ Φολιδομορτός ἀφίκετο εἰς τόπον Γοδρῖκου Νάπην καλούμενον, ἐρευνήσων τοὺς Ποτήρας. λέγεται δ’ ὅτι παθόντες τι – παθόντες δ’ αὖ κακόν τι – καὶ τεθνήκασιν.

κατανεύσαντος δὲ τοῦ Διμπλοδώρου, ἀνοιμώξασα Τεθνήκασιν δῆτ’,

ὦ Ἄλβε, ἀμφότεροι οἱ Ποτῆρες, ἢ τε Λίλη καὶ ὁ Ἰάκωβος. ἀλλ' ἄπιστον τοῦτ' ἐμοὶ πιστεῦσαι οὐ βουλομένη.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος ἀπτόμενος τοῦ ὤμου αὐτῆς βαρὺ στενάζων Ἐγῶδα, ἔφη, συντρέχω γὰρ τῷ σῶ πάθει.

ἢ δὲ οὐ βεβαία τῇ φωνῇ Καὶ μὴν καὶ λέγουσιν ὅτι Ἄρειον τὸν Ποτῆρος ὁ Φολιδομορτὸς ἀποκτείνει ἐπιχειρήσας οὐκ ἐδυνήθη. ἰκανὸν γὰρ οὐκ εἶναι. ἀλλ' ὅ τι ἀπεκώλυσε τοῦ ἀποκτείνει τοῦτον παιδίον ὄντα ἐννοεῖ μὲν οὐδεὶς, λέγουσι δὲ ὅτι τῶν ἐλπίδων σφαλεῖς τῆς δυνάμεως ἀπάσης ἡμάρτηκε. τοῦτο γὰρ αἰτίον τῆς φυγῆς.

κατανεύσαντος δὲ μάλ' αὐθις τοῦ Διμπλοδώρου, πάνυ ἀποροῦσα Ἄλγητες δῆτα; ἔφη. εἶπέ μοι, ἢ καὶ τοσοῦτους ἀποκτείνας ἀνθρώπους παιδίον γ' ἀποκτείνει οὐκ ἐδυνήθη; πῶς γὰρ οὐχ ὑπερφυῆς τοῦτο; οὐκουν ἀνέλπιστόν τε καὶ ἐκ τοῦ παραδόξου μάλιστα; ἀλλ' ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ πῶς ἔτυχεν ἐπιβίους ὁ Ἄρειος;

Ἄλλ' ἴσως, ἔφη, ὑπονοεῖν μὲν πάρεστιν ἡμῖν, εἰδέναι δ' οὐκ.

ἔπειτα δ' ἢ μὲν ῥινόμακτρον λεπτὸν ἐξεκλύσασα καὶ τὰ δίοπτρα ἄρασά τι δάκρυα ἐξωμόργνυτο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ δὲ ῥίνα ἀπομύζας ὠρολόγιον ἀπὸ θυλακίου λαβὼν ἐξέταζε. τέχνημα δὲ τοῦτο καινὸν τι ἦν· χρυσοῦν γὰρ ὃν καλάμους τινὰς εἶχε δώδεκα λεπτούς, καὶ ἀντὶ ἀριθμῶν εἶδες ἂν πλανήτων ἀστέρων περιστροφάς. ἀποθέμενος δ' οὖν αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ θυλάκιον, καὶ δῆλος ὢν συνεῖς ὅ τι μνηνεῖ Ἀγριώδης, ἔφη βραδύνεται. οὗτος γὰρ ἦν δήπου ἐξ οὗ μεμάθηκας ὅτι δεῦρο ἀφιξιόμην;

Οὗτός γε, ἔφη. καὶ σὺ δῆτ' οὐ μέλλεις διδάξαι διὰ τί δεῦρ' ἦκεις εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ χωρίον;

Ἦκω γὰρ ἄγων τὸν Ἄρειον πρὸς τὴν τηθίδα καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, μόνους τῶν οἰκείων ζῶντας ἔτι.

ἢ δὲ Μαγονωγαλέα ἀναπηδήσασα Μῆ μοι τούσδε, ἔφη δεικνύσα τὴν οἰκίαν τὴν τετάρτην, μὰ Δία μὴ τούσδε φῆς τοὺς ἐν τῇδε τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντας; ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ γένοιτο· ἐθεασάμην γὰρ αὐτοὺς πᾶσαν τὴν ἡμέραν· τοιοῦτο δὲ παρείχον ἑαυτοὺς γένος οἶον ἀλλοιότερον ἡμῶν οὐδαμοῦ εὔροις ἄν. καὶ τόν γ' υἱὸν εἶδον, ὃς λιπαρῶν τραγήματα προσήτει παρὰ τῆς μητρὸς λακτίζων αὐτὴν κατὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν. μὴ δεῦρ' ἐλθέτω Ἄρειος Ποτῆρ, ἀντιβολῶ σε.

Ἄριστον μὲν οὖν τοῦτο τὸ χωρίον· δεῖσει γὰρ ἐκείνους ἅτε οἰκείους ὄντας πάντ' ἐξηγεῖσθαι αὐτῷ ἡβῶντι. διόπερ ἐπιστολὴν αὐτοῖς ἔγραψα.

ἢ δὲ πάλιν ἐπὶ τῷ τειχίῳ καθημένη φωνὴν δ' ἀσθενῆ προιεμένη Ἦ καὶ ἐπιστολὴν, ἔφη, ὠνθρωπε; πῶς γὰρ σὺ ἐλπίζεις ἂν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ ἐξηγησέσθαι ἐπιστολὴν δίδους; ἐκείνοι γὰρ οὐδέποτε

γνώσονται αὐτὸν οἶός ἐστιν· εὐδοκιμήσει γὰρ ἐν πάσι περιβόητος γενησόμενος. ἀλλ' ἑορτήν τ' ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσουσιν, ὡς ἔοικε, καὶ βίβλους περὶ αὐτοῦ συνθήσουσι καὶ πάντες οἱ παρ' ἡμῖν τρεφόμενοι τὸ ὄνομ' αὐτοῦ μαθήσονται.

ὁ δὲ σεμνὸν βλέπει· Πολλὴ δ' ἀνάγκη, ἔφη ὑπὲρ τὰ δίοπτρα σκοπῶν. διαθρύπτουσι γὰρ τοὶ τοὺς παῖδας οἱ ἄγαν τιμῶντες ἔτι νηπίους. βέλτιον γὰρ αὐτῷ, ὡς ἔοικε, μὴ τιμᾶσθαι διὰ συμφορὰν τινα ἧς οὐδεμίαν ἀνάμνησιν λήψεται καὶ χωρὶς διαιτᾶσθαι μέχρι ἂν ἡβῶν ἔχη ἀπολαῦσαί τι τῆς τιμῆς.

ἡ δ' ἔχασκε μὲν ὡς ἀντεροῦσα, μετανοοῦσα δὲ Ὁρθῶς γὰρ λέγεις, ἔφη, ὦ δαιμόνιε. ἀλλὰ πῶς δεῦρο κομισθήσεται; ἄφνω δὲ ἐξέταξε τὴν χλαῖναν αὐτοῦ, ὡς εἰκάζουσα εἰ τὸν Ἄρειον ἐντὸς ἀποκρύπτων τυγχάνει.

Κομισθήσεται δ' ὑπὸ τοῦ Ἀγριώδου, ἡ δ' ὄς.

Ἡ ὀρθῶς φρονῶν σὺ τῷ Ἀγριώδει τοσοῦτο τὸ πρᾶγμα ἐπέτρεψας;

Τὸν γὰρ βίον, ἔφη, αὐτῷ ἐπιτρέψαι θέλοιμ' ἄν.

Πρόθυμος μὲν γὰρ ἐστί, τοῦτό γε ὁμολογῶ, ῥαθυμία δὲ πολλὰκις χρήται, ὡς λίαν διακείμενος πρὸς –

τῆς δ' ἡσυχίας ἄφνω διαλυθείσης, πρῶτον μὲν βορβορυγμὸν ἤκουσαν βαρύν· ἔπειτα δ' ἔτι καὶ βαρύτερον ἐν ᾧ κατὰ τὴν ὁδὸν ἀτενίζοντες καθεώρων φῶς τι ἀπ' αὐτοκινήτου, τέλος δὲ πρὸς οὐρανὸν βλέποντες βαρύτατον δὴ ὑπερφυῶς ὡς. Αἰτναῖος γὰρ μέγιστος αὐτοκίνητος δίκυκλος ἐξ οὐρανοῦ πεσὼν καθειστήκει ἐν τῇ ὁδῷ ἐναντίον αὐτῶν.

δίκυκλον μὲν οὖν τοῦτον καίπερ μέγιστον ὄντα παρ' οὐδὲν ἄγοι τις ἂν παρὰ τῷ γ' ἀνδρὶ τῷ ἐπ' αὐτῷ καθημένῳ παραθέμενος. οὗτος γὰρ ἦν τὸ μὲν ὕψος ὅσον οὐ διπλάσιος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τὸ δὲ πλάτος πενταπλάσιος. μείζων γὰρ ἐφαίνετο ἢ καθ' ὅσον φύσις ἐνδέχεται, καὶ μάλ' ἄγριος δῆ. οὐ γὰρ ἦν ἰδεῖν τὸ πρόσωπον ὡσπερ ἐν θάμνοις συγκεκαλυμμένον, μελανότριχός τ' ὄντος αὐτοῦ καὶ λασίου τὴν τε χαῖταν καὶ τὸν πώγωνα. καὶ τῶν μὲν χειρῶν ἐκατέραν ἦν προσεικάζειν πώματι στρογγύλῳ, οἶον ἐπ' ἄγγει τιθείη τις ἂν τὰ καθάρματ' ἀπορρίψας, οἱ δ' ἐπὶ ποσὶ κόθορνοι σκύτινοι οὐ πολὺν διέφερον δελφινारीον. πῆχεις δὲ μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς παρείχε, καὶ ἐν ἀγκάλαις κομίζει χρήμ' τι σμικρὸν σπαργάνοις ἐσκεπασμένον.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος θαρρήσας Ἦκεις ἄρα, ἔφη, ὦ Ἀγριώδες. ἀλλὰ πόθεν ἔτυχες τοῦ δίκυκλου τοῦδε;

ὁ δὲ εὐλαβῶς ἀναστὰς ἀπ' αὐτοῦ Ἐχρησάμην, ἔφη, ὦ γένναιε· παρέσχε δὲ Σείριος ὁ μέλας. ἀλλ' ἐκείνον ἔχω.

Ἄκονιτὶ γὰρ προὔχώρησεν;

Παντελῶς γε, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. τῆς γὰρ οἰκίας ὅσον οὐ διεφθαρμένης, ἔσωσα αὐτὸν πρὶν τοὺς Μυγάλους συναθροίζεσθαι. ἐντεῦθεν δ' οὐπω ἐπτόμεθα ὑπὲρ τοῦ Βρίστολ καὶ εἰς ὕπνον ἔπεσεν.

καὶ ὁ Διμπλόδωρος καὶ ἡ Μαγονωγαλέα προσκύπτοντες πρὸς τὰ σπάργανα παιδίον μόλις εἰκάζουσι καθεῦδον. ὑπὸ δὲ πλόκῳ τῆς κόμης μελαίνης ἦν ἰδεῖν τραῦμά τι δεινὸν ἐν τῷ μετώπῳ ὥσπερ ἄστραπῆν.

καὶ αὕτη σιγῇ Ἥ καὶ αὐτὸ τοῦτο; ἔφη.

Ἔστιν, ἦ δ' ὅς. τὴν γὰρ τούτου τοῦ τραύματος οὐλὴν εἰς αἰεὶ ἔξει.

Οὐκ οὖν σὺ δύνασαι ἰατρεῦσαι τι;

ὁ δ' Εἴγε δυναίμην, ἔφη, οὐκ ἂν ἐθέλοιμι. χρήσιμον γάρ τι χρήμα ἄλλοις τ' οὐλὴ ἐγένετο, καὶ ἔμοιγε αὐτίκα ἡ ὑπὲρ τοῦ γόνατος τοῦ ἀριστεροῦ, ὡς γεωγραφοῦσα τὰ τοῦ Μετρὸ τοῦ Λονδίνου. παραδὸς τοῖνυν τὸν παῖδ', ὦ Ἀγριώδες, ἴν' ἀπεργασώμεθα τοῦργον.

ἐν δ' ἀγκάλαις λαβὼν αὐτὸν ἐστρέψατο πρὸς τὴν τῶν Δουρσελείων οἰκίαν.

ἐκεῖνος δ' Ἥ χαίρειν, ἔφη, ἔξεστί μοι λέγειν αὐτῷ; κατακύψας οὖν καὶ φιλήματα δούς αὐτῷ πολλὰ κεκνησμένῳ ὡς ἔοικε διὰ τὸ λάσιον, μέγα δὴ ἐκνυζεῖτο ὥσπερ σκύλαξ τις τετραυματισμένος.

Σίγα, ἔφη ὁ Διμπλόδωρος, εὐφήμει· ὅπως μὴ σὺ τοὺς Μυγάλους ἐξεγερεῖς.

οὗτος δὲ ῥινόμακτρον λαβὼν - κατάστικτον δ' ἦν καὶ οὕτω μέγα ὥστε κρύψαι τὸ πρόσωπον - πόλλ' αὖ δακρυρροῶν Σύγγνωθί μοι, ἔφη, οὐ γὰρ ἔστι μοι φέρειν ἅμα μὲν τὸ Λίλην τε καὶ Ιάκωβον τεθνηκένοι ἅμα δὲ τὸ παρὰ Μυγάλοις Ἄρειον μετοικήσειν.

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ψιθυρίζουσα Δυστυχοῦμεν μὲν γάρ, ἔφη, κινδυνεύσομεν δὲ εὐρεθῆναι μὴ σοῦ γε ἡσύχως ἔχοντος. καὶ ἡρέμα ἄπτεται τῆς χειρός, οὐ μὲν δὴ ἐκουσίως, εὐμενῶς δ' ὅμως.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος ἅμα τὴν αἵμασιαν ὑπερβάς - οὐ γὰρ ὑψηλὴ ἦν - καὶ ἐπὶ τὰς θύρας βαδίσας, τὸν παῖδα παρὰ τοῖν σταθμοῖν πρᾶως κατέθηκεν. ἐπιστολὴν δ' ἐκ χλαίνης λαβὼν καὶ ἐν μέσοις τοῖς σπαργάνοις κρύψας, ἐπανῆλθε πρὸς ἐκείνους. καὶ διὰ χρόνου ὀλίγου ἔμειναν οἱ τριτταῖοι βλέποντες πρὸς τὸ ἐν σπαργάνοις συγκεκλημένον καὶ μόνον οὐ δακρύνοντες. τοῦ δὲ Διμπλοδώρου τὸ ἀπ' ὀφθαλμῶν στιλπνὸν οὐκέτ' ἂν εἶδες.

τέλος δὲ οὗτος Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα, ἔφη. περιμεῖναι μὲν οὖν οὐ δεῖ ἡμᾶς, ἐορτάζειν δὲ μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἀγριώδης δέ, Πάνυ γε, ἔφη ἔτι καὶ ὀλίγου δέων δακρῦσαι. πᾶσ' ἀνάγκη γάρ μοι τὸν δίκυκλον ἀποδοῦναι, διὸ χαίρειν ὑμῖν λέγω, ὦ

Διμπλόδωρε καὶ Μαγονωγαλέα. καὶ δάκρυα ἀπομόρξας τῇ χειρίδι, ἀναβὰς δ' ἐπὶ τὴν μηχανήν, εἰς κίνησιν ἔβαλε κατὰ δύναμιν τοσαύτην ὥστ' εὐθύς διὰ σκότον μετεωρίσαι ἀεροδόνητον.

Διμπλόδωρος δ' Ἄλλ' ὄψομαι σέ, ὦ σοφίστρια, ἔφη νεύσας, οὐ διὰ μακροῦ. ἢ δὲ ἐναντίον οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀπεμύξατό τι.

οὗτος δὲ στρεψάμενος ἀνὰ τὴν ὁδὸν ἐπανήλθεν. ἐστηκῶς δὲ τὸ ἀργυροῦν τὸ σβεντήριον εἰρημένον αὐθις λαβὼν ἀνέωξε. καὶ εὐθύς ἂν εἶδες φῶς πρὸς τοὺς λυχνεῶνας τοὺς δώδεκα κατὰ μέρος ἄττειν καὶ ἅμα ψοφεῖν τι, ὥσπερ δώδεκα ἀνασκοπῶν σφαίρας μικρὰς καὶ λαμπροτάτας. τοῦ δὲ χωρίου διαφωτισθέντος καὶ φλεγομένῳ ἐοικότες, εἰκάσαι μὲν ἦν μόλις αἴλουρον πόρρω τῆς ὁδοῦ λάθρα προβαίνοντα. οὐδ' ἔλαθεν αὐτὸν τὰ σπάργανα τὰ ἐκεῖ παρὰ τοῖν τῆς τετάρτης οἰκίας σταθμοῖν.

Εὐδαιμονοίης, ὦ Ἄρειε, ἔφη καὶ τὴν χλαῖναν περιβαλόμενος ἠφανίσθη.

καὶ μάλιστα σκοτεινῆς τε καὶ ἡσυχαιᾶς τῆς νυκτὸς γενομένης, πνεῦμά τι λεπτὸν ἐκίνει τοὺς θάμνους· οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἔρκος τι κόσμιον παρέχουσι τοῖς ἔνθαδε οἰκοῦσιν. τῶν δὲ ἐπιχωρίων λίαν πρὸς τὴν εὐκοσμίαν διακειμένων, ἀνεπιστότατον νομίζοις ἂν ἐν τοιοῦτῳ γε χωρίῳ τοῦ παραδόξου ὄτιοῦν γενέσθαι.

ὁ δ' Ἄρειος Ποτήρ ἐν τοῖς σπαργάνοις κεκαλυμμένος στρέφεται μὲν, ἐγείρεται δ' οὐ. τῆς δ' ἐπιστολῆς ἐχόμενος τῇ δεξιᾷ καθεῦδει, οὐδὲν συνειδῶς ἑαυτῷ ἐξαίρετός τ' ὢν, καὶ μέλλων δι' ὀλίγου ἐγερθήσεσθαι ὑπὸ τῆς Δουρσλείας, τὰς θύρας ἀνοιξάσης ἵνα ἐκθῆ τὰ πρὸς γάλα ληκύθια καὶ πόλλ' ἀναβοησάσης. ἀλλ' οὐκ οἶδε τὸν ἀνεψιὸν Δούδλιον τρεῖς κατὰ μῆνας μέλλοντα αὐτὸν λυπήσειν τε καὶ αἰκίσεισθαι, οὐδ' ἦν αὐτῷ εἰδέναί ὅτι πολλοὶ τότε ἤδη λάθρα συγγενόμενοι προὔπινον τῷ Ἀρειῷ Ποτήρι τῷ παιδί τῷ ἐπιβιόντι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΑΛΟΥ ΤΗΣ ΗΦΑΝΙΣΜΕΝΗΣ

δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ οἱ Δούρσλειοι τὸ παιδίον ἐκείνο τὸ ἀδελφιδοῦν ἐν προθύροις ἠύρηκεσαν· εὔροις δ' ἂν σὺ τὴν τῶν μυρσίνων ὁδὸν ἢ τι ἢ οὐδὲν μετηλλαγμένην. παρῶν γὰρ ἄμ' ἠλίω ἀνέχοντι ἴδοις ἂν ἐπὶ ταῦτό καὶ πρὸ τοῦ τό εὐκόσμιον τὸ τῶν κήπων καὶ ἐπὶ ταῦτό τὸ στίλβον τὸ τοῦ τέτταρες — χαλκοῦς γὰρ ἦν ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐν θύρᾳ ἐγκεχαραγμένος — καὶ ἐπὶ ταῦτό τὸ δωμάτιον αὐτὸ ἔνθα ἐκείνη τῇ νυκτὶ ὁ Δούρσλειος δύσφημον τὸν λόγον τὸν περὶ γλαυκῶν ἤκουσεν. πλὴν ἀλλ' ἐξετάσας τὰς παρ' ἐστία φωτογραφίας μάθοις ἂν χρόνον ὡς μακρὸν ἐπιγενόμενον· τότε μὲν γὰρ σφαιρὰν τινα εἰκάζοις ἂν γέγραφθαι ἐν ταῖς γραφαῖς μεγάλην καὶ ὑπέρυθρον οἶαν οἱ ἐν παραλία παίζοντες φιλοῦσι βάλλειν ἀλλήλοις, καὶ ταύτην τὴν σφαιρὰν πῖλον ἄλλον ἄλλοτε μαλλωτὸν φορεῖν. νῦν δὲ τοῦ Δουδλίου οὐκέτι νηπίου ὄντος παῖδα γνωρίζοις ἂν γεγραμμένον μέγαν καὶ λευκότεριχα ποτὲ μὲν ἐπὶ δικύκλου πρῶτον ἰππεύοντα, ποτὲ δὲ πανηγυρίζοντα ἐφ' ἵππου ξυλίνου αἰωρούμενον, ποτὲ δὲ ἀνταγωνιζομένου τοῦ πατρὸς παιδιὰν ἐν ὑπολογιστῇ ἠλεκτρονικῶ παίζοντα, ποτὲ δ' αὖ ὑπὸ μητρὸς περιβαλλόμενον καὶ προσφιλούμενον. ἀλλ' οὐδὲν ἐν τῷδε τῷ δωματίῳ ἴδοις ἂν σημεῖον ἄλλου τινὸς παιδὸς ἔνθα ἐνοικοῦντος.

καίτοι ὁ Ἄρειος Ποτῆρ ἔτι παρῶν ὕπνου νῦν δὴ ἀπολαύει οὐ χρονίου ἔσομένου· τῆς γὰρ Πετουνίας ἤδη ἐργηγορίας ὀξεία ἢ φῶνη θόρυβον ἐωθινὸν παρείχεν.

ἡ δὲ κελεύουσα Ἄνα, ἔφη, ἐξεγείρου. ἐκείνου δ' εὐθὺς ἐγερθέντος, κόψασα πάλιν τὴν θύραν Ἄνα, ἔφη κεκραγυῖα.

ὁ δ' ἤκουε πρῶτον μὲν αὐτῆς βαδιζούσης πρὸς τὸ ὀπτάνιον, ἔπειτα δὲ τοῦ τηγάνου ἐφ' ἐστίαν προσθεμένου. ὕπτιος δ' ἀναετραμμένος, εἰς μνήμην ἀνελάμβανε τὸ νῦν ἐνύπνιον καλὸν γενομένου,

ὡς δικύκλου αὐτοκινήτου πέρι αἰωρουμένου· παράδοξα δ' ἔδοκει τὰ τοιαῦτα καὶ πρότερον ὀνειροπολήσαι.

τὸ δὲ γύναιον πρὸ τῆς θύρας πάλιν ἔστηκυῖα

Ἔρα ἐκ κοιίτης; ἔφη.

Σχεδόν, ἔφη ὁ Ἄρειος Ποτήρ.

Ἐπιείγου δῆτα. ἐθέλω γὰρ σὲ ἐφίστασθαι τοῖς κρέασι τηγανίζομένοις. ὅπως μὴ σὺ διακαύσεις αὐτά. ἀμεμπτὰ γὰρ θέλω ἅπαντα τήμερον, ἀγόντων ἡμῶν τὰ γενέθλια τὰ τοῦ ἡμετέρου Δουδλιδίου τηλυγέτου.

ἀνοιμώξαντος δ' ἐκείνου Τί εἶπας; ἔφη διὰ τῆς θύρας ἔτι κεκλειμένης σχετλιάζουσα.

ὁ δὲ Οὐδέν φὰς ἐνθυμείται ὅπως δὴ ποτε λέληθεν ἢ τοῦ Δουδλίου γενέθλιος ἡμέρα ἤδη ἐπιγενομένη. βραδέως δ' οὖν ἐξ εὐνῆς ἀναστὰς ἠῦρρισκε τὰ ποδεῖα, ὧν καὶ ἔτυχε δυοῖν κάτωθεν κειμένων· καὶ ἀράχνην ἐνδοθεν ἐκβαλὼν ἐνδύει. ταῖς γὰρ ἀράχλαις συνήθης ἐγένετο ἅτε πολλῶν δὴ ἐνοικουσῶν τῷ σκευοφυλακίῳ τῷ ὑπὸ τῇ κλίμακι ὅπου ἔδει καθεύδειν.

καὶ τὴν ἐσθήτα ἐνδεδικῶς κατὰ τὴν διοδὸν ἦλθεν εἰς τὸ ὀπτάνιον. αὐτὴ δὲ ἢ τράπεζα μόνον οὐκ ἠφάνιστο γέμουσα τὰ τῷ Δουδλίῳ δεδομένων γενέθλιον ἄγοντι ἡμέραν. ὁ δ' εἰλήφει, ὡς δοκεῖν, οὐ μόνον τὸν ἠλεκτρονικὸν ὑπολογιστὴν τὸν καινότερον οὐ μάλιστα ἐγλίχeto, ἀλλὰ καὶ τὸ τηλεοπτικὸν τέχνημα τὸ ἕτερον, καὶ δὴ καὶ τὸν ἀγωνιστικὸν δίκυκλον. ἀλλὰ διὰ τί τοῦτόν γε ποθοίη πάνυ ἠγνοεῖ ὁ Ἄρειος – ἦν γὰρ ἐκεῖνος τὸ σῶμα παχύτατος καὶ τὸ γυμνάζεσθαι περὶ ὀλίγου ἐποιεῖτο, μὴ γε μετέχον τοῦ πύξ πατάξαι τινά. πρὸς γὰρ ἄλλους τε τὴν πυγμὴν ἐκείνον ἀσκῆσαι φίλειν καὶ πρὸς αὐτόν, οὐ μὴν οὐδὲ πολλάκις ξυλλαβεῖν Ἄρειον μικρὸν μὲν ὄντα δρομικὸν δ' ὅμως.

ἀλλ' ἴσως διὰ τὸ πόλλ' ἔτη σκοταῖος διατρίψαι ἐν σκευοφυλακίῳ, μικρός τ' ἦν ὁ Ἄρειος καὶ λεπτός τοῖς ἠλικιώταις παρακείμενος· καὶ πολλῷ μικρότερος ἐφαίνετο ὅτι ἔδει φορεῖν τὰ σαθρὰ ἱμάτια ἃ ὁ Δουδλίος ἀπέρριψε τὸ μέγεθος ὧν τετραπλάσιος. ἰσχνὸς δ' ἐφαίνετο τὴν ὄψιν, καὶ τὰλλα λεπτοσκελῆς καὶ μελανόθριξ καὶ γλαυκόμματος. γογγύλα δ' ἐφόρει τὰ δίοπτρα, καὶ ταῦτα ταινία ἀνορθωθέντα κολλητικῇ ὡς πολλάκις διαρραγέντα ὑπὸ τοῦ Δουδλίου πατάξαντος τὴν ρίνα αὐτοῦ. ὥστε τέλεον ἀμορφος ἔδοκει ἑαυτῷ πλὴν ἄλλ' οὐλὴν οὐκ ἀτερπῆ εἶχεν ὀλίγον ἀστραπῆς διαφέρουσαν. ταύτην γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔχων συνήδει· ἐρομένῳ δὲ ποτε τί παθὼν εἶληφεν αὐτήν – τοῦτο γὰρ τὸ ἐρώτημα πρῶτον ἦρετο, ὡς οἶεται – ἢ Πετουνία Τότ' ἐτραυματίσθης ὅθ' οἱ τοκεῖς ἀπέθανον ἐν συγκρούσει αὐτοκινήτων. ἀλλ' οὐ θέμις ἀνιστορεῖν περὶ ταῦτα.

τὸ γὰρ μὴ ἰστορεῖν ἐκεῖνο ἔγνω εἶναι τὸ ἐν μέγα τῷ παρὰ τοῖς Δουρσλείοις ἡσυχίαν ἄγειν βουλομένῳ.

ἐνταῦθα δὴ ὁ Δούρσλειος εἰσελθὼν χαίρειν μὲν οὐ προσεῖπεν αὐτόν – ὁ δὲ τόμους κρέως χοιρείου μαγειρικῶς ἔτρεπεν ὅπως μὴ καύσῃται – κτενίσασθαι μέντοι.

καὶ εἰς κουρεῖον ἔλθειν ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα ἀφ' ἑφημερίδος ἀνακύψας μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκέλευεν αὐτόν. τὰ μὲν γὰρ τοῦ κουρέως πολλαπλασίως ἀπάντων ἔπασχε τῶν συμμαθητῶν, ἔλυσιτέλει δ' οὐδέν· τὰς γὰρ τρίχας χύδην αἰεῖ ἔφυον.

τηγανίζοντας δ' αὐτοῦ τὰ ὤα, εἰσῆει εἰς τὸ ὀπτάνιον ὁ θεσπέσιος Δούδλιος μετὰ τῆς μητρός. οὗτος δὲ τῷ πατρὶ παντελῶς ὁμοίος ἦν τὸ εἶδος. τὴν μὲν γὰρ ὄψιν εἶχε μεγάλην τε καὶ ἐρυθράν· τὸν δ' αὐχένα ἄδηλον μόλις κεχωρισμένον τῆς κεφαλῆς ἂν εἴποις. οἱ δ' ὀφθαλμοὶ μικροὶ καὶ ἄχροι· τὴν δε κόμην πυκνὴν τ' οὖσαν καὶ ξανθὴν λιπαρὰν αἰεῖ παρείχε καὶ ὁμαλῶς ἐκτενισμένην ἐπὶ τῇ κεφαλῇ παχεῖα καὶ σαρκίνη. καὶ πολλάκις δὴ ἡ μὲν Πετουνία ἤκαζεν αὐτὸν πρὸς Ἐρωτίον τι νήπιον, ὁ δ' Ἄρειος πρὸς δελφάκιον ἐν φενάκῃ.

τὰ δ' οὖν τοῦ ἀρίστου ὠπτημένα ἐπὶ λοπάδας πρὸς τὴν τράπεζαν μόλις κατέθηκεν, ὅπερ οὐ ῥάδιον ἦν, αὐτῆς δὴ γεμούσης πολλῶν χρημάτων. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ὁ Δούδλιος τὰ δῶρα καταριθμησάμενος πολλῇ ἀθυμῖα τοὺς τεκόντας ὑποβλέπων Τριάκοντα καὶ ἕξ, ἔφη. δυοῖν οὖν ἐνδεί πρὸς τὰ πέρυσιν.

ἡ δ' Ἄλλ' ὦ φίλτατ', ἔφη, οὐκ ἠρίθμηκας τὸ τῇ Μάργῃ δεδομένον· ἰδοῦ, ἔστι γὰρ τόδε τὸ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ τούτῳ κείμενον ὅπερ ἡ μάμμη καὶ ὁ πάππας ἔδομέν σοι.

Τριάκοντα καὶ ἑπτὰ δῆτ', ἀπεκρίνατο ἐρυθριῶν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἄρειος ἰδὼν αὐτὸν κατ' ὀλίγον ὀργιζόμενον καὶ κινδυνεύοντα νεανικὴν εἰς παραφορὰν καὶ μάλιστα Δουδλικὴν ἐμπεσεῖν, τὰ ὄψα ἐπείγεται ἐν τάχει καταβροχθίσαι, φοβούμενος μὴ οὗτος τὴν τράπεζαν ἄνω κάτω στρέψῃ.

καὶ ἡ Πετουνία τοῦ κινδύνου ὀσφραίνεται δηλαδὴ, καὶ εὐθύς Ἄλλὰ δύο πρὸς τούτοις ὠνησόμεθά σοι δῶρα τήμερον ἀγοράζοντες· ἡ εὐ ἔχει, ὦ ψυχὴ μου; καὶ δύο γοῦν προσέξεις δῶρα τὸ συμπᾶν. ἄρ' οὐ καλῶς ἔχει, ὦ ἀγαπητέ;

ὁ δὲ διὰ χρόνου ἀπορήσας – οὐ γὰρ ῥάδιον ἦν αὐτῷ ἐκλογίζεσθαι τοιοῦτό τι – βράδεως φθειγγόμενος Ἐξω οὖν, ἔφη, τριάκοντα καὶ ... τριάκοντα καὶ ...

Ἐννέα, ὦ μέλημα τοῦμόν, ἔφη ἡ Πετουνία.

Εἰέν, ἡ δ' ὅς, καλῶς ἔχει δῆτα. καὶ πάλιν καθήμενος τὸ πλησίον ἑαυτῷ δῶρον ἔλαβεν.

ὁ δὲ Δούρσλειος γελάσας Εὐγε, ὦ παῖ, εἶπε καὶ θωπεύων τ' αὐτὸν καὶ τὴν τρίχα κινήσας Βομβάζ, ἔφη, τὸ γὰρ παιδάριον σπουδάζει περὶ τὰ τίμια οὐχ ἤττον τοῦ πατρός.

ἐνταῦθα δὴ ἐτήλεφώνησέ τις· τῆς δὲ Πετουνίας ἐξεληθούσης, ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Δούρσλειος ἐπισκοποῦσι τὸν Δούδλιον τὰ δῶρα ἐκκαλύπτοντα. καὶ τάδε μὲν ἤδη ἐγεγύμνωτο – λέγω τὸν τε δίκυκλον, καὶ τέχνημα κινηματογραφικόν, καὶ ἀερόσκαφος τηλεχειριστέον, καὶ ἐκκαίδεκα παίγνια ἠλεκτρονικά, καὶ μηχανήματα τηλεοπτικογραφικὸν ὃ καὶ βίντεο καλοῦσιν οἱ νῦν, ἔτι δ' ἐγύμνου ὠρολόγιον χρυσοῦν καὶ ἡ Πετουνία σκυθρωπάζουσα ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῆς τηλεφώνης.

Οἴμοι τῆς κακῆς ἀγγελίας, ἔφη, ὦ Φέρνιον. ἡ γὰρ Συκέα τὸ σκέλος κατεαγυῖα οὐ δύναται δέξασθαι αὐτόν· τὸν δ' Ἄρειον ἐδείκνυ νεύσασα τῇ κεφαλῇ.

πρὸς δὲ τοῦθ' ὁ μὲν Δούδλιος φόβῳ ἐκπλαγεὶς ἔχασκεν, ὁ δ' Ἄρειος μάλ' ἐθάρρει. καὶ γὰρ κατ' ἔτος ἕκαστον τῶν γενεθλίων ἔνεκα διημέρευον ἐξοδὸν ποιούμενοι αὐτοῖ θ' οἱ γονεῖς καὶ ὁ υἱὸς καὶ φίλος τις αὐτοῦ ἢ πρὸς κῆπον δημόσιον οὐ τοῖς νέοις ἀρέσκει κινδυνεύειν μετ' ἀσφαλείας ἢ πρὸς ἀλλαντοπώλην ἢ πρὸς κινηματοθέατρον. τὸν δ' Ἄρειον αἰεὶ κατ' οἶκον κατέλειπον, ἐπιτηρουμένης τῆς Συκέας, γυναικὸς γράως καὶ ἔκφρονος, ἣ οἶκος ἦν οὐ πολλοῦ ἀπέχων. καὶ τὸν γε μὲν οἶκον ὁ Ἄρειος πικρῶς ἔφερεν ὄζοντα κακὸν τῶν ραφάνων, τὴν δ' ἄνθρωπον αὐτὴν διότι αἰεὶ ἠνάγκαζεν αὐτὸν συνδιασκοπεῖν τὰς φωτογραφίας τὰς ἀπάντων τῶν αἰλούρων ὧν ἔθρεψε πώποτε.

ἡ δὲ Πετουνία Τί δὲ δῆ; ἔφη ὀξὺ βλέπουσα πρὸς αὐτὸν ὡσπερ πάντ' ἐπιβουλεύσαντα δήπου. λόγῳ μὲν γὰρ δηλονότι πρέπει οἰκτίραι ἐκείνην τὸ σκέλος κατεαγυῖαν, ἔργῳ δ' οὐ ῥάδιον αὐτῷ κοσμίως ἔχειν ἐννοουμένῳ ὅτι τῆτές γε λήσουσιν αὐτὸν καὶ Δρομὰς καὶ Κανάχη Στικτὴ τε καὶ Τιγρὶς καὶ Ἀλκή.

ἀλλ' ὁ Δούρσλειος εἶπεν Ἄρ' οὐκ ἔστι τηλεφωνῆσαι τὴν Μάργην; ἡ δὲ γυνὴ Ἥ σὺ εὐηθίζῃ; μισεῖ γὰρ τὸν παῖδα.

πολλὰ γὰρ τοιαῦτα ἠγόρευον περὶ τοῦ Ἀρείου ὡς περί τινος οὐ παρόντος ἢ καὶ περὶ ζώου βδελυροῦ δὴ καὶ ἀναισθήτου κοχλία γυμνῆ ἐοικότος.

Ἄλλ' ἡ δεῖνα, ἡ φίλη σου, Ἰώαννα ... ;

... Ἐκδημεῖ ἐν Πιτυούσαις.

ὁ δ' Ἄρειος Ἄλλ' ἔμοιγε οὐ φροντίς, ἔφη, ἐνθάδε καταλειμμένῳ, τοῦτ' εἰ δοκεῖ ὑμῖν. ἠλπιζε γὰρ λειφθεὶς μελλήσειν τηλεορᾶν ὅτι βούλοιο ἢ καὶ τῷ τοῦ Δουδλίου ὑπολογιστῇ χρῆσθαι.

ἡ δὲ Πετουνία νᾶπυ βλέπουσα Ἄλλ' ἐπανελθόντες, ἔφη ἠγριωμένη, τῆς οἰκίας κατ' ἄκρας διεφθαρμένης τυχησόμεθα.

ἐκεῖνος δ' οὐκ ἔφη ἐν νῶ ἔχειν διαπορθήσειν αὐτήν, οἱ δ' ἀμελοῦσιν αὐτοῦ. ἡ δὲ Πετουνία χαλεπῶς Οὐδὲν ἄρ' ἐμποδῶν, ἔφη, μὴ πρὸς μὲν τὸν ζωολογικὸν κήπον ἀγαγεῖν, ἔξω δὲ παραλιπεῖν ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ.

ὁ δὲ Δούρσειος Νεώνητον δὲ τοῦτο. οὐδαμῶς ἐάσω ἐκείνον ἔνδον μείναι ἀφύλακτον.

καὶ ἐνταῦθα ὁ Δούδλιος δακρύων μὲν πηγὴν ἰέναι ἐδόκει, τῷ δ' ὄντι οὐκ ἐδάκρυεν, ἅτε δάκρυα ἀληθινὰ πόλλ' ἔτη οὐκ ἀφείς εἰ μὴ πρὸς σόφισμα τοιονδέ τι· εὐ γὰρ ἤδει ἰλλῶ που γεγενημένῳ καὶ πόλλ' ὀλολύζοντι τὴν μήτερα πάντα δώσουσάν οἱ τὰ ἐπιθυμούμενα.

ἡ δὲ περιβάλλουσα τὰς χεῖρας, ὡς βρεφυλλίῳ λέγουσα Ὡ Δουδλίδιον ἐμόν, ἔφη, ὦ γλύκων, μὴ δάκρυε, ἀντιβολῶ σε. ἡ γὰρ μαμμία σου οὐκ ἐάσει τουτοῖ ταραῖαι τὰ σὰ γενέθλια.

ὁ δὲ λύζειν καὶ δακρύειν προσποιούμενος πολλῶν μετὰ ποιφυγμάτων Οὐκ ἐθέλω, ἔφη, αὐτὸν ἤκειν ἀεὶ πάντα διαφθείροντα, λέγων δὲ σαρδάνιον ὑπεγέλα τέως προκύπτων διὰ τῶν τῆς μητρὸς ἀγκαλῶν.

ἐνταῦθα δὴ ἠχοῦντος τοῦ τῆς θύρας κώδωνος, ἡ Πετουνία μανικῶς ἔχουσα Νῆ τῷ θεῷ, ἔφη, ἀλλ' ἠκουσιν ἡδη. εὐθύς δὲ εἰσέρχεται ὁ Πιάρὸς Πολύχους φίλος καὶ συνήθης ὢν τοῦ Δουδλίου καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ. ὁ δὲ παῖς ἦν ἄσαρκος καὶ ἄχαρις πρόσωπον παρέχων γαλῆ ὁμοιότατον· ὅς γ' εἴωθε τὰς τῶν ἄλλων χεῖρας ἀποστρέφειν, τοῦ Δουδλίου ἅμα παίοντος. Δούδλιος δ' ἐπαύσατο εὐθύς τοῦ δακρυρροεῖν προσποιεῖσθαι.

τοιγαροῦν οὐ διὰ μακροῦ ὁ Ἄρειος ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ τρίτος ἐκάθητο τῷ τῶν Δουρσειῶν μετὰ τοῦ Πιάρου καὶ τοῦ Δουδλίου τὰ τῆς τύχης ἔτι θαυμάζων ὡς οὔποτ' εἰς κήπον ζωολογικὸν ἐπελθῶν. καὶ γὰρ τοῦτό γ' ἐποίησαν οἱ Δούρσειοι ὡς οὐδὲν ἄλλο ἐπινοῆσαι περὶ αὐτοῦ δυνηθέντες.

ἀλλ' ὅμως πρὶν οἰκοθεν ἄραι μόνῳ ἐκείνῳ εἰρηκῶς ὁ Φερνίων τὸ μέτωπον καταντικρὺ παραθεῖς ἐρυθρώτατον γεγενημένον Παιρινῶ σοί, ἔφη, ὦ παῖ, παιρινῶ σοί τόδ' ἔγωγε ὡς εἰ γενήσεται πλημμυλὲς καὶ μικρόν τι, δεήσει ἐκεῖ καταμεῖναι σε ἐν τῇ σκευοθηκῇ μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

Ἄλλ' οὐ μέλλω ποιήσειν οὐδέν, ἡ δ' ὅς, πιθοῦ μοι.

ὁ δ' οὐκ ἐπίθετο — οὐδεὶς γὰρ ἐπίστευεν οὐδέποτε τῷ Ἄρειῳ.

πρᾶγμα γὰρ ἦν τῷ Ἄρειῳ τοιονδε· πολλὰ μὲν δὴ καὶ παράδοξα αὐτοῦ παρόντος θαμὰ ἐγίγνετο, ἀεὶ δὲ μάταιον μὴ φάσκειν ἐκπρᾶξαι αὐτά.

καὶ γὰρ ἄλλοτε ἡ Πετουνία ἐπειδὴ μάλ' ἠγανάκτει πρὸς αὐτὸν ὡς

αἰεὶ ἀπὸ μὲν κουρείου κατελθόντα, δοκοῦντα δὲ μὴ κεκάρθαι, τὴν ψαλίδα λαβοῦσα οὕτως ἔκειρε τὴν κόμην αὐτοῦ ὥστε μόνον οὐ φαλακρὸς ἐφαίνετο· ἀπέσχετο γὰρ μὴ κείραι τὸ τοῦ μετώπου λάσιον ὡς τὴν οὐλὴν κρύπττον ἐκείνην ἣν ἀτερπεστάτην ἐνόμιζε. τούτου γὰρ ἔνεκα ὁ Δούδλιος μέγα ἐκάχασε κατὰ τὸν Ἄρειον. ὁ δ' οὖν ἀγρυπνῶν ὕπαρ ἐννοεῖται οἷα δὴ αὖριον πείσεται τοῖς μαθηταῖς καταγεγελασμένος ἤδη διὰ τό τ' ἄμορφον τὸ τῆς ἐσθῆτος καὶ τὰ δίοπτρα τὰ ταινία ἀνωρθωμένα κολλητικῇ. τῇ δ' ὑστεραία ἐξεγειρόμενος τῆς κόμης ἔτυχεν οὐδὲν μεταλλαγμένης ἢ πρὶν κεκάρθαι. μετὰ δὲ ταῦτα δίκην διδούς ἐν τῇ σκευοθήκῃ ἠναγκάσθη ἑπτὰ ἡμέρας μείναι, καίπερ φράσας ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἐκφράσαι ὅπως δι' ἐλαχίστου δὴ ἡ κόμη ἀνέφυ.

ἄλλοτε δὲ ἡ Πετουνία ἐβιάζετο αὐτὸν φορῆσαι ἐνδυτὸν τι δύσμορφόν τε καὶ σαθρὸν καὶ τῷ Δουδλίῳ κατατετριμμένον ποτέ, οἷον οἱ νῦν πούλοβερ καλοῦσιν. ἐρεοῦν γὰρ ἦν καὶ ὄρφνινον τὸ εἶδος καὶ πεποικιλμένον που θυσάνοις πολλοῖς καὶ ξανθοῖς. ἀλλ' ὅσω μᾶλλον αὕτη ἐπεχείρησε κατασπάσαι ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὸ ἐρεοῦν, τοσοῦτω μικρότερον γενέσθαι ἐδόκει, ὥστε τὸ τέλος φαίνεσθαι οἷον τε ἀρμόζειν ἀγάλματι μὲν νευροσπαστικῷ τινί, Ἄρειῳ δ' οὐδαμῶς. δόξαν μέντοι τῇ Πετουνίᾳ πλυνόμενον τὸ πούλοβερ εἰς μικρὸν συνῆχθαι, τούτου γ' ἄρα τοῦ γεγενημένου ὁ Ἄρειος δίκας οὐ δίδους χάριν ἤδει μεγίστην δὴ.

ἄλλοτε δ' αὖ ἐν διδασκαλείῳ εἰς μέγαν κακὸν ἑαυτὸν ἐνέβαλεν ἀλοὺς ἐπὶ τῷ κεράμῳ τῷ τοῦ μαγειρείου. οἱ γὰρ ἀμφὶ τὸν Δούδλιον κατ' ἦθος κυνηγετοῦντες αὐτὸν ἐδίωκόν ποτε. ὁ δὲ ἐξ ἀπροσδοκίτου ἐπὶ τῇ κάπνῃ καθημένος ἔλαθεν οὐ μόνον τοὺς ἄλλους ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν. διὸ ἡ σχολάρχης πάνυ ἀγανακτήσασα δι' ἐπιστολὴν ἐξήγγειλε τοῖς Δουρσλείοις ὅτι ὁ Ἄρειος ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ διδασκαλείου ἀνερριχήσατο. ἀλλ' οὗτος οὐκ ἔφη ἐπιχειρῆσαι οὐδέν· ἀναπηδήσας γὰρ μέλλων κρύψεσθαι ὅπισθε τῶν μεγάλων δοχείων τῶν πρὸς τὰ τοῖς μαγειροῖς ἐκκεκαθαρμένα, ἐξ ἀπροσδοκίτου ὡς ᾤετο, ἐν μέσῳ τῷ πηδήματι μετεωρισθῆναι πῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. τοῦτο γοῦν ἔλεγε τῷ θείῳ βοῶν διὰ τῆς τοῦ σκευοφυλακίου θύρας τῆς ἤδη συγκεκλημένης.

ἀλλὰ ταύτη γε τῇ ἡμέρᾳ οὐδὲν κακόν, ὡς οἶεται, χρὴ γενέσθαι, οὐδ' αὖ χαλεπῶς φέρει τὸ μετὰ Δουδλίου τε καὶ Πιαροῦ διημερεῦσαι, ὡς οὐ μέλλων διατρίψειν οὐτ' ἐν διδασκαλείῳ οὐτ' ἐν σκευοφυλακίῳ οὐτ' ἐν τῷ τῆς Συκέας δωματίῳ τῷ ραφάνων ἀπόζοντι.

ἐποχοῦμενος τοίνυν ὁ Δούρσλειος πόλλ' ἐσχετλιάζε τῇ γυναικὶ διαλεγόμενος· ἤρεσκε γὰρ αὐτῷ σχετλιάζειν ὡς δεινὰ πάσχοντι

πρὸς τε τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ πρὸς τοῦ Ἀρείου καὶ πρὸς τῶν βουλευτῶν καὶ πρὸς τοῦ Ἀρείου αὐθις καὶ πρὸς τῶν τραπέζιτι-
ευόντων καὶ πρὸς τοῦ Ἀρείου πάλιν. περὶ γὰρ τῶν τοιούτων μάλισθ' ἦ-
ῆδετο λόγῳ φιλονικῶν. τήμερον δ' οὖν περὶ τῶν αὐτοκινήτων
δικύκλων ὁ λόγος. Ἄγαν γὰρ βρέμονται, ἔφη, οἱ κάκιστ' ἀπολούμ-
ενοι οὗτοι ταχύνοντες ὥσπερ παράκοποι φρενῶν.

καὶ ὁ Ἄρειος – ἐξαίφνης γὰρ ἐμέμνητο τότε – Ὠνειροπόλησα
δίκυκλον, ἔφη, πετόμενον.

ὁ δὲ Δούρσλειος μονονουχὶ προσέκρουσε τῷ ὀχήματι τῷ
ἔμπροσθεν, περιστρεφόμενος δὲ πρὸς Ἄρειον καὶ τὸ πρόσωπον οἶον
γογγυλίδα παρέχων μεγάλην καὶ φοινικῆν καὶ μύστακα ἀνα-
φύσασαν βοήν ὑπέρτονον ἐφίεις Μὴ πέτονται, ἔφη, οἱ δίκυκλοι.

καὶ ἐπισκωπτόντων Δουδλίου καὶ Πιαροῦ, ὁ Ἄρειος Ὀρθῶς
λέγεις, ἔφη, ὠνειροπόλουν γάρ.

εἰρημένῳ δὲ τοῦτο παραυτίκα μετέμελεν αὐτῷ. οἱ γὰρ
Δούρσλειοι τὰ τ' ἄλλα αὐτῷ ἐνεκάλουν καὶ τὸ περιττὰ ἐπερωτᾶν
καὶ δὴ καὶ τὸ ἄγαν διαλέγεσθαι περὶ τὰ μὴ κατὰ λόγον γενόμενα
εἴτ' ὄναρ φαινόμενα εἴτ' ἐν εἰκόνι γεγραμμένα, δεδιότες δηλαδὴ μὴ
πως σφαλερόν τι μάθῃ.

πρὸς δὲ τοὺς κήπους ἄλλοι ξυγκατέβαινον πολλοὶ μετὰ γυναικῶν
καὶ παίδων – σχολὴ γὰρ ἦν ἅπασι καὶ πολὺς ἥλιος. οἱ δὲ Δούρσλειοι
ἦγοντες τῷ μὲν Δουδλίῳ καὶ τῷ Πιαρῷ παγωτὰ μεγάλα καὶ
σοκολατὰ ἐπρίαντο – παγωτὸν γὰρ καλοῦσιν οἱ ἐνθάδε ἀφρόγαλά τι
πεπηγμένον καὶ ἡδυσμένον – Ἀρείῳ δὲ ἀδάπανόν τι, γλύκυσμα
λέγω κρυστάλλινον λεμωνίου χυμῷ πεποιημένον. καὶ οὐκ ἂν ἔλαβεν
οὐδὲ τοῦτ' εἰ μὴ ἡ παγωτόπωλις ἐκ τῆς ἀμάξης μειδιῶσα ἤρετο τί
θέλει, φθάσασα ἐκείνους ἀφέλξοντας αὐτόν.

ὁ δὲ οὐ φαῦλον ἔκρινε τοῦτο περιλιχμώμενος δι' οὗ ἐθαύμαζον
πάντες πίθηκον τὸ κράνιον ἀφθόνως κνώμενον καὶ μάλ' ὠμοιωμένον
τῷ Δουδλίῳ, ὡς ᾤετο, πλήν ἄλλ' οὐκ ἦν λευκόθριξ.

τήμερον δὴ πλέον εὐφραίνεται ἢ ἐκ πολλοῦ. ἐβάδιζε μέντοι
ὀλίγον ἀφιστάμενος τῶν Δουρσλείων, εὐλαβούμενος μὴ οἱ παῖδες –
μεσημβρίας γὰρ γενομένης προσκορὲς ἦδη αὐτοῖς ἐγίγνετο τὸ τῶν
ζώων – μὴ ἐπιτρέπωνται πρὸς τὸ μάλιστ' αὐτοῖς ἀρεσκόντως ἔχον
τοῦτ' ἐστὶ τὸ τύπτειν αὐτόν.

δόξαν δὲ ἐδώδιμόν τι λαβεῖν ἐν τῷ τῶν κήπων ἐστιατορίῳ, ὁ
Δουδλιος οὕτως ἐδυσχέραине περὶ τῆς θυλακοδόξης – αὕτη ἐστὶ
παγωτὸν τι παμμέγεθες δὴ – ὡς πάνν ὑπὸ μέτρου οὔσης, ὥστε ὁ
θεῖος τούτῳ μὲν ἄλλην καὶ μείζω Ἀρείῳ δὲ τὸ λείψανον τῆς ἄρτι
ἀφειμένης ἔδωκεν ἐσθίειν.

ἕστερον δὲ λογισάμενος ταῦτα συνήδει ἑαυτῷ τοσαύτης τῆς εὐποτίας οὐ διὰ μακροῦ μέλλοντι ἀπολαύσειν.

ἤνικα δὲ δείλη ἐγένετο εἰσῆλθον εἰς οἰκίδιον τι οὗ ἔρπετα ἐτρέφετο παντοδαπά. ψυχρὸν δὲ ἦν ἔνδον καὶ σκοτῶδες. καὶ διὰ τῶν θυρίδων τῶν παρὰ τοίχους πεφωτισμένων ἴδοις ἂν γαλεώτας παντοίας καὶ δράκοντας περὶ κλάδους ἢ λίθους ἔρποντας καὶ ἰλυσπωμένους. ὁ δὲ Δούδλιος καὶ ὁ Πιαρὸς ἐχίδνας μεγάλας καὶ ἰοβόλους ἤλπιζον ὄψεσθαι καὶ πύθωνας παχεῖς καὶ ἀνθρωποκτόνους· ἐκείνος δὲ ταχέως δράκοντα ἤυρε τὸν τῶν ἐκεῖ μέγιστον. τηλικούτον δὴ φαίης ἂν πεφυκέναι ὥστε δις περιελισσόμενον αὐτὸ τὸ τοῦ Δουρσλείου ὄχημα συνθραῦσαι ὡς φορυτοδοχεῖον ποιησόμενον. οὐ μὴν οὐδὲ τότε ἤθελε ποιῆσαι τοῦτο, ἐκάθευδε γάρ. ὁ δ' οὖν Δούδλιος τὰς ῥίνας παρέχων ὥσπερ πρὸς τὴν ὕαλον κεκολλημένας, ἀτενὲς πρὸς τὰς ἔλικας αὐτοῦ ἔβλεπε μελαίνας καὶ μαρμαιρούσας.

Πρᾶξον ὅπως κινηθήσεται, εἶπε τῷ πατρί, κρούσαντος δ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ὕαλον, οὐδὲν ἐκινήθη ὁ δράκων.

καὶ κελευσθέντος μὲν τοῦ πατρὸς αὐθις τὸ αὐτὸ ποιῆσαι, κρούσαντος δὲ αὐθις τοῖς κονδύλοις, ὁ δράκων ἔτι καθεύδει.

Δούδλιος μὲν οὖν Κεκόρημαι τούτου, ἔφη στένων καὶ ἀπέβη.

ὁ δ' Ἄρειος πρὸ τῆς ὕαλου ἐστῶς βλέπει πρὸς τὸν δράκοντα· οὐ γὰρ ἐθαύμασεν ἂν εἰ οὗτος ἀμέλει κεκορημένος καὶ τέθνηκεν, ὡς οὐδὲν δεχόμενος οὐδέποτε πλὴν ἀνθρώπων βλακικῶν τοῖς δακτύλοις πρὸς τὴν ὕαλον αἰὶ κρουόντων καὶ λυπῆσαι πειρωμένων. κακίων γὰρ ἔδοξεν ἢ τοιαύτη δίαίτα ἢ τὸ ἐν σκευοφυλακίῳ κοιμᾶσθαι δεχόμενον μόνην τὴν Πετουνίαν κρούουσάν τε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξεγείραι πειρωμένην. ἐξεῖναι γὰρ αὐτῷ γοῦν τὴν ἄλλην οἰκίαν περιελθεῖν.

ὁ δὲ δράκων ἔλυσεν ἄφνω τοὺς ὀφθαλμούς. ἰδοῦ· καὶ γὰρ τὴν τε κεφαλὴν βραδύτατα ἀνακύψας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς παρασχὼν ἐξ ἴσου τῷ Ἄρειῳ, ἔσκαρδάμυξεν.

ὁ δὲ τέως μὲν ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς κέχνηε, ἔπειτα δὲ εὐλαβηθεὶς μὴ παρὼν τις αἰσθηται αὐτοῦ, πάλιν δὲ πρὸς ἐκείνον ἀποβλέψας, ἔσκαρδάμυξε καὶ αὐτός.

καὶ νεύσας ὁ δράκων τῇ κεφαλῇ πρὸς τοὺς Δουρσλείους, καὶ ἐπάνω τὰς ὀφρῦς ἀνασπάσας, πρὸς τὸν Ἄρειον ἀφελῶς ἔβλεψεν ὡς βουλόμενος εἰπεῖν ὅτι Ἔμοιγε καθ' ἡμέραν συμβαίνει ταῦτα.

Ἐγῶδα, ἢ δ' ὅς τονθορῶζων δι' ὕαλου αὐτῷ, οὐ πεπεισμένος εἰ ἀκούει. Λυπηρὰ γὰρ ταῦτα δηλονότι, ἔφη.

ὁ δὲ κατένευσε βιαίως.

Πόθεν τῆς γῆς ἦλθες; ἔφη ὁ Ἄρειος.

ὁ δὲ τῇ οὐρᾷ διασεύσας γράμματα ἔδειξε πρὸς τῇ ὑάλῳ. παραβλέψας οὖν ἐκείνος ἀνέγνω τόδε·

ΒΟΑΣ ΣΥΣΦΙΓΚΤΗΡ ΒΡΑΣΙΛΙΟΣ.

Ἦ καλῶς εἶχε τὰ ἐκεῖ; ἔφη.

τούτου δὲ μάλ' αὖθις διασεύσαντος πρὸς τὰ γράμματα, ὁ Ἄρειος πλέον ἔτι ἀναγνοὺς ὅτι **ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΖΩΙΟΝ ΕΝ ΚΗΠΟΙΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ**, Οὕκουν, ἔφη, Βρασιλίαν ἐπελήλυθας δῆτα;

κατανεύσαντος δ' αὐτοῦ τοσοῦτ' ἐθορύβησέ τις ὀπισθεν αὐτῶν ὥστε πάντως φοβεῖν ἀμφοτέρους μεγάλη τῇ φώνῃ λέγων ὅτι Ὡ Δούδλιε, Ὡ Δούρσλειε, δεῦρ' ἔλθετε· βλέψατε πρὸς τόνδε τὸν δράκοντα. ἄπιστον γὰρ καὶ τερατώδες τι πάσχει.

ὁ δὲ Δούδλιος σαυλὸν περ βαδίζων ὡς δυνατὸν ἦν τάχιστα προσῆλθεν.

Οὗτος σὺ ἄπιθι ἐκποδῶν, ἔφη, τὸν δ' Ἄρειον ἀφύλακτον ἐπιπεσὼν τοσοῦτο ὕβρισε τὰ στέρνα πατάξας ὥστε πρὸς τοῦδαφος ράξαι.

τὰ δ' ἐντεύθεν οὕτω ταχέως ἐπεγένετο ὥστε μηδένα ἀκριβῶς ἰδεῖν ὅ τι καὶ ξυνέβη. καὶ γὰρ ἐν ἀκαρεῖ ἅμα μὲν ὁ Πιαρὸς καὶ ὁ Δούδλιος πρὸς τῇ ὑάλῳ ἐπικλινόμενοι παρίσταντο, ἅμα δὲ ὑλακτοῦντες ἀνεπεπηδήκεσαν. ὁ δ' Ἄρειος κεκηνῶς ἀνέκυψε· τὸ γὰρ ὑάλινον τὸ πρὸ τῆς τοῦ δράκοντος ἔδρας ἔμπροσθεν προβεβλημένον, τοῦτο νῦν δὴ εἰς τὸ πᾶν ἠφάνιστο. τοῦ δὲ δράκοντος ἐκείνου σπουδῇ ἐξελιζόμενος τε καὶ χαμάζε ὀλισθάνοντας, οἱ ἐν τῷ οἰκοδομήματι κεκραγότες ὁμοῦ πρὸς τὰς ἐξοδοὺς πανταχόθεν ἔτρεχον. παρολισθάνων δὲ ἔδοξε τῷ γε Ἀρείῳ συρίσσων τι μιξοβαρβάρῳ τῇ φωνῇ φθέγγασθαι ὅτι Φρουδός εἰμι πρὸς Βρασιλίαν βησόμενος. εὐχαριστῶ σοι, ὦ ἑταῖρε. εἰς τὸ καλόν.

ὁ δὲ ἐρπετόφυλαξ καταπεπληγμένος συνεχῶς ἐρωτῶν Ἄλλὰ τὸ ὑάλινον, ἔφη, ποῖ γῆς ἀπηλλάγη; ποῦ τὸ ὑάλινον;

καὶ τῇ μὲν Πετουνίᾳ παραμυθησόμενος ὁ ἐπὶ τῶν κήπων αὐτὸς ποτόν τι ἀκεσφόρον θερμὸν καὶ γλυκὺ δίδους – τέϊον δὲ τοῦτο καλοῦσι – συγγνώμην παραιτεῖτο. ὁ δὲ Πιαρὸς καὶ ὁ Δούδλιος ὅλοι εἶχον πρὸς τῷ μεγάλ' ἰάχειν. οὐ μὴν ἀλλ' ἔδόκει τῷ γ' Ἀρείῳ ὁ δράκων οὐδὲν πρᾶξαι ἐκτὸς εἰ παίζων τι τῶν πτερνῶν αὐτοῖς προσεποίησατο ὁδᾶξ λαβέσθαι. καίτοι πάλιν καθημένων πάντων ἐν τῷ ὀχλήματι, ἐμυθολογεῖ μὲν ὁ Δούδλιος ὡς ὁ δράκων τὸ σκέλος μονονοῦχι ἀπέδηξεν, ἐτραγῶδει δὲ ὁ ἕτερος ὡς ἐπενόει ἐν ἔλιξι λαβόμενος σφιγχθέντα ἀποπνίξαι. ἀλλ' ὁ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὸν τὸδ' ἦν ἠγγήσατο γὰρ Πιαρὸν ἐν ἑαυτῷ γενόμενον εἰρηκέναι ὅτι Ὁ Ἄρειος διελέγετο μετ' αὐτοῦ· ἦ οὐκ ὀρθῶς λέγω, ὦ Ἄρειε;

οἰχομένου οὖν οἴκαδε τοῦ Πιανοῦ, μέχρι τούτου γὰρ ἐχρόνιζεν, ὁ Δούρσλειος ἐνεργῶς καθήπτετο τοῦ Ἀρείου εἰς τοσοῦτον ὀργῆς ἐλληλυθῶς ὥστε μηδὲν ὡς εἰπεῖν αὐδήσαι· μόλις δ' ἀφίετο τὰ ῥήματα τάδε δύσπνοος περ ὧν· Ἄπιθι· πρὸς σκευοφυλάκιον· κατάμενε αὐτοῦ· ἐδέσματα· οὐδένα, πρὶν συμπεσεῖν εἰς δίφρον, τῆς χολῆς τοσοῦτο ἐπιζεύουσης ὥστε τὴν γυναῖκα ἐδέησεν εὐθύς δοῦναι αὐτῷ τῆς μετάξης πᾶν πολύ πιεῖν – τούτον γὰρ ποιοῦνται τὸν ποτὸν οἱ νῦν τὸ πνεῦμα ἀποστάζοντες ἀπὸ τοῦ ἀκράτου.

ἕστερον δὲ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ κατακείμενος καὶ ὑπὸ μακρῷ ζόφῳ γενόμενος ὁ Ἀρειος σφόδρ' ἐπόθει ὠρολογίου. τὴν γὰρ ὄραν οὐκ εἰδῶς, οὐδ' εἰ οἱ Δούρσλειοι ἤδη εἰς ὕπνον κατηνέχθησαν, ἐφοβείτο μὴ οὐ πρὸς τὸ ἀκίνδυνον εἶη τὸ εἰς τοῦπτάνιον ἔρπειν σιτησόμενον, μὴ καθευδόντων αὐτῶν.

παρὰ γὰρ τοῖς Δουρσλείοις βίον διήγεν ἔτος τοῦτο δέκατον, καὶ συνήδει αἰεὶ τεταλαιπωρηκῶς ὅσον χρόνον ἐκ βρεφυλλίου ἐν μνήμη πεφύλαχεν, ἐξ οὗ ἀπέθανον οἱ γονεῖς ἐν τῇ ὀχημάτων συγκρούσει ἐκείνῃ. οὐ μὴν οὐδ' ἐμέμνητο αὐτὸς παρῶν τότε ἐν τῷ ὀχήματι ὅτε ἐτελεύτησαν· ἀναμιμνησκομένῳ δὲ αὐτῷ ἐνίστε τοῦ πάλαι εἰργμένῳ διὰ μακροῦ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ μόλις εἰσῆει τοιόνδε τι· οὐ μόνον ἐωρακένας, ὡς ἐφαίνετο, φῶς τι χλοαυγές ὥσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέτωπον πεπονθέναι ἀφόρητόν τι. ταῦτα γὰρ εἶναι, ὡς εἰκάσαι, τὰ τῆς συγκρούσεως, πλὴν ἀλλ' οὐ ξυνιέναι τὸ χλοαυγές ὅθεν γένοιτο. τῶν δ' οὖν γονέων οὐδὲν ἐμέμνητο, ἐπεὶ οἱ μὲν Δούρσλειοι οὐκ ἔλεγον οὐδὲν περὶ αὐτῶν οὐδέποτε, οὐδ' ἐξῆν ἐπερωτᾶν δήπου, φωτογραφία δ' οὐδεμία ὑπῆρξεν αὐτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

ἐν δὲ τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ πόλλ' ὄνειροπολῶν ἠλπιζε μὲν τῶν ἀναγκαίων ἄγνωτόν τινα ἀφίξεσθαι διασώσοντα αὐτόν, μάτην δέ. συγγενεῖς γὰρ χωρὶς τῶν Δουρσλείων οὐχ ἔχειν. ἐνίστε δὲ τῶν τυχόντων τις, ὡς γε ἐδόξαζεν ἢ μᾶλλον ὡς ἠλπιζε, καὶ ἐγνώρισεν αὐτόν. τούτων δὲ πολλοὶ βάρβαροι ὄντες σχῆμα βαρβαρικὸν δὴ παρείχον. ποτὲ μὲν γὰρ ἄνθρωπος νᾶνος πιλίδιον φορῶν ὑψηλὸν καὶ ἰοειδὲς προσεκύνησεν αὐτὸν ἀγοράζοντα μετὰ τῆς Πετουνίας καὶ τοῦ Δουδλίου. ἡ δὲ ὀργίλως ἐλέγξασα αὐτόν εἴ γε τὸν ἄνθρωπον γνωρίζοι, εὐθύς ἀπέσπασεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς οὐδὲν πριαμένη. ποτὲ δὲ γραῦς τραχὺ βλέπουσα καὶ πράσινα ἐνδεδυμένη τὰ πάντα ἐν λεωφορείῳ ἐχειρονόμησεν ὥσπερ φιλοφρονησομένη αὐτόν. πρώην δ' αὐτὴν ἄνθρωπός τις φαλακρὸς μέχρι τῶν σφυρῶν πορφυρίδα σύρων περιέπλεξε μὲν αὐτόν ἐν τῇ ὁδῷ, ἀπέβη δὲ οὐδὲν φθεγξάμενος. πρᾶγμα δὲ παραδοξότατον ἦν τὸ εὐθύς ἀφανισθῆναι ἐκάστοτε τοὺς τοιούτους ὅταν ὁ Ἀρειος ἐπιχειροίη ὁμιλῆσαι μετ' αὐτῶν.

ἐν δὲ τῷ διδασκαλείῳ οὐδεὶς παρίστατο τῷ Ἀρείῳ. πάντες γὰρ οἱ φοιτῶντες ἤδεσαν τοὺς ἀμφὶ τὸν Δούδλιον μισοῦντας ἐκείνον τὸν ἱμάτιά τε μείζω ὑπερ τὰ νόμιμα ἔχοντα καὶ διερρηγμένα τὰ δίοπτρα· καὶ μὴν οὐδεὶς ἤθελεν ἀπάδειν ἀπ' ἐκείνων.

ΑΙ ΑΠ' ΟΥΔΕΝΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

κόλασιν τοίνυν ἐκ τῆς τοῦ δράκοντος τοῦ Βρασιλικοῦ διαφυγῆς ἀπέλαυσε μακροτέραν ὁ Ἄρειος ἢ πρὸ τοῦ· λυθεὶς δὲ τέλος ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου, θέρους ἤδη μεσοῦντος τοὺς ἐτέρους μαθητὰς κατέλαβεν σχολάζοντας. ἀτὰρ καὶ τὰ τοῦ Δουδλίου τὰ νεωστὶ κεκτημένα ἐπεπόνθειν ἤδη ὧδε· τοῦτο μὲν τὴν κάμεραν κινηματογραφικὴν καὶ τὸ ἀεροσκάφος τηλεχειριστέον ἔπραξεν ὥστε κατεαγέαι, τοῦτο δ' ἐπὶ τοῦ δικύκλου ἀγωνιστικοῦ τὸ πρῶτον ἠνιοχήσας κατέβαλε τὴν Συκέαν αὐτοῖς τοῖς σκήπτροις χωλὴν ἔτ' οὔσαν διὰ τὴν τῶν μυρσίνων ὁδὸν προβαίνουσαν.

ἦδὺ δ' οὖν τὸ μήκετι εἰς διδασκαλεῖον, ὅμως δ' ἀηδῖαν ἀνείχετο ὁ Ἄρειος καθ' ἡμέραν πρὸς τῶν περὶ τὸν Δουδλίον αἰεὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατριβόντων, Πιαρὸν λέγω καὶ Δέννον καὶ Μαλακὸν καὶ Γοργωπόν, ἐπίσημον ὄντα ἕκαστον διὰ πάχος τε τῆς σαρκὸς καὶ βλακείαν τῶν φρενῶν. ὥστε ὁ Δουδλῖος μὲν ἄτε πάντων παχύτατος καὶ βλακότατος πεφυκῶς εἰκότως ἐστρατηλάτει, οἱ δ' ἕτεροι συνακολουθοῦντες ἠδοντο μετ' αὐτοῦ διατρίβην ἀσκούντες ἦν περὶ πλείστου ἐποιεῖτο, τὴν ἀρειοκυνηγίαν λέγω.

ἀνθ' ὧν ὁ Ἄρειος ἀπεδήμει ἐφ' ὅσον ἐδύνατο ἀπὸ τῆς οἰκίας πόρρῳ περιπλανώμενος καὶ φροντίζων τὰ μετὰ τὸ θέρος. ἐλπίδος γὰρ καὶ σμικρᾶς δὴ τόθ' ὑποφαινούσης ἦσθετο. τοῦ γὰρ ἔτους πρὸς μετόπωρον γενομένου ἀπὸ τοῦ Δουδλίου τὸ πρῶτον τοῦ βίου ἀπέσσεσθαι φοιτῶν πρὸς φροντιστήριον. τοῦτον γὰρ ἔνα γεγράφθαι τῶν μαθητῶν τοῦ πατρώου φροντιστηρίου ἐκείνου, Σμέλιγξ καλουμένου — τοῦτ' ἐστὶν ἑλληνιστὶ Χωνεύσεις. καὶ τὸν Πιαρὸν Πολυχοῦν αὐτόσε φοιτήσειν. μαθητεύσειν δ' αὐτὸς τοῖς τῆς Στωνουάλλης — αὕτη δ' ἑλληνιστὶ Κώλυσις καλεῖται, οὔσα οἶον σχολεῖον μονοτάξιον καλοῦσιν οἱ νῦν, ὡς τῶν μαθητῶν οὐδαμῶς ἐξαιρέτων ὄντων φοιτᾶν δ' ἐξὸν τῷ βουλομένῳ. τοῦτο δ' ἔδοξε τῷ γε Δουδλίῳ γελοῖόν τι.

Τοὺς γὰρ νέον εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο ἐπελθόντας, ἔφη, βρέχουσιν

αὐτίκα ὡσαντες πρανεῖς εἰς τὴν ἄφοδον — τὸν γὰρ κοπρῶνα ἠσχύνετο φθειγγόμενος. ἄρα δοκεῖ σοι ἐπάνω ἐλθόντι γυμνάζεσθαι περὶ ταῦτα;

Ἡκιστά γ', ἢ δ' ὅς. ἀθλία γοῦν ἢ ἄφοδος δεινότερον οὐπώποτε παθοῦσα ἢ τὸ τὴν κεφαλὴν σου δέξασθαι, εἰκότως ναυτιᾶν κινδυνεύσει. ταῦτ' εἰπὼν ἀπέδραμε πρὶν ἐκείνον λογιῶσθαι τί εἶρηκεν.

μῆνος δ' οὖν τοῦ Ἰουλίου ἢ Πετουνία, δέον ἀγαγεῖν τὸν Δούδλιον Λονδίνονδε ὠνησόμενον τὴν πρὸς Χωνεύσεις στολήν, ἔλιπε τὸν Ἄρειον παρὰ τῇ Συκέᾳ. ἢ δ' ἐδόκει φιλικώτερον διακεῖσθαι πρὸς αὐτὸν ἢ τὸ πρὶν. ὑπεσκελισμένη γὰρ, ὡς τὸ πρᾶγμα ἀπέβη, ὑφ' ἐνὸς τῶν αἰλούρων, οὐκέτι ὡσαύτως φιλαίλουρος ἦν. καὶ γὰρ οὐ μόνον εἶασεν αὐτὸν κατὰ γνώμην τηλεορᾶν, ἀλλὰ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πλακοῦντος σοκολάτου· γευσάμενος δὲ ὁ Ἄρειος εἶκασε τεθησαυρισμένον αὐτὸν πόλλ' ἔτη.

ἐπειδὴ δ' ἐσπέρα ἐγένετο, ὁ Δούδλιος ἐπίδειξεν ἐποιήσατο τοῖς Δουρσλείοις τῆς καινῆς στολῆς. οἱ γὰρ μαθηταὶ οἱ τῶν Χωνεύσεων ἀμπέχονται ὧδε· φορεῖ ἕκαστος φοινικὴν τ' ἐφεστρίδα θωρακοειδῆ ἐκτεταμένην πρὸς τὸ ὀπίσω εἰς οὐρᾶν τινα — ὃ καὶ οἱ ἐπιχώριοι ταίλκωτ καλοῦσι — καὶ θυλάκους κροκωτούς — τοῦτο δὲ νικῆβροχον — καὶ πέτασον ἐκ καλάμης ἐσκευασμένον — καὶ τοῦτο ναυτικόν — καὶ δὴ καὶ βάκτρον τι ὀζῶδες. πρόχειρα γὰρ τὰ βάκτρα παρέχουσι ταῦτα ἵνα ῥαπίζωσιν ἀλλήλους λαθόντες τοὺς διδασκάλους. ἀλλὰ γὰρ ὁμολογεῖται τοῦτο παιδευσιν εἶναι χρηστὴν πρὸς τοῦπίον αὐτοῖς εἰς ἄνδρας τελοῦσιν.

βλεπόντων τοίνυν ἀπάντων πρὸς ἐκείνον τοὺς καινοὺς θυλάκους ἀμπεχόμενον, ὁ Δούρσλειος μεγαλαυχούμενος μὲν ὀλίγον δὲ φθέγγεσθαι δυνάμενος οὐκ ἔφη λαμπροτέραν ἑωρακέναι ἡμέραν ἐν φάει ὦν· ἢ δὲ γυνὴ δακρυρροοῦσα οὐκ ἔφη τοῖς ὄμμασι πίστιν ἔχειν ὀρώσα τὸ βρεφύλλιον αὐτῆς Δουδλιδιδίον νεανίαν ἐκτελῆ γεγεννημένον καὶ ὠραῖον ὡς σφόδρα· ὁ δ' αὖ Ἄρειος οὐκ ἐτόλμα φάναι ὅτι οὖν ὡς ἦδη κατεαγῶς που δύο τῶν πλευρῶν διὰ τὸ μὴ ἀνέδην ἀνακαγχάσαι.

τῇ δ' ὑστεραία εἰς τοῦπτάνιον ἐλθὼν ἀριστοποιησόμενος, πάνυ ἐμυσάχθη δυσσομίας αἰσθόμενος, ὡς ᾤετο, ἐκ μεγάλου χαλκίου ἐν τῷ πλυνῶ κειμένου, καὶ ἐμπεπλημένου — τοῦτο γὰρ φανερόν ἐγένετο αὐτῷ ἀκριβέστερον σκοποῦντι — ῥάκεσι ῥυπάροις ἐν ὕδατι θολερῶ νηχομένοις.

Τί δαὶ τοῦτο; ἔφη.

ἢ δὲ Πετουνία ὡσπερ τὸ ἔθος χεῖλη μύσσασα ὡς ἀγανακτοῦσα

αὐτῷ τολμήσαντι προτείνει ἐρώτημά τι Αὐτῆ γε, ἔφη, ἡ σὴ στολή ἢ πρὸς παιδείαν καινή.

ὁ δὲ Ἄρειος Ἄλλ' οὐκ ἠξίου, ἀπεκρίνατο, δεῖν αὐτὴν οὕτως ὑγρὰν γενέσθαι.

χαλεπαίνουσα δὲ Μὴ φλυαρήσης, ἔφη. ἐγὼ γὰρ βάπτω σοι ἔνια τῶν περιττῶν τοῦ Δουδλίου ἱματίων φαιὰ ποιησομένη ἵνα μὴ φανερὸς ᾖς τὸ σχῆμα σὺ διαφέρων τῶν πολλῶν.

ἀλλὰ περὶ τοῦτο σφόδρ' ἠπίστει μὲν οὗτος, ἔδοξε δ' ὅμως μηδὲν ἀντειπεῖν. καθήμενος οὖν παρὰ τὴν τράπεζαν ἐπειράτο μὴ βαρύνεσθαι ἐνθυμούμενος τὰ τῆς πρώτης ἐν Κωλύσει ἡμέρας εἴ γ' ἄρα γέλωτ' ὀφλήσει ἀμπεχόμενος δοκοῦντα περιτμήματα ἢ καττύματα ἐξ ἐλέφαντος σύφαρος πεποιημένα.

εἰσελθόντων δὲ τοῦ Δουρσλείου καὶ τοῦ Δουδλίου τὰς ῥίνας ἀνασπώντων διὰ τὸ μὴ μύρου πνεῖν τὰ πλυνόμενα, ὁ μὲν ὄλος περὶ τὴν ἐφημερίδα ἦν, ὁ δὲ συνεχῶς τῷ χωνευτικῷ βάκτρῳ τὴν τράπεζαν ἔκοπτε — τοῦτο γὰρ πανταχοῦ ἐφόρει. καὶ ἤκουσαν τότε μὲν κτύπον τοῦ γραμματοκιβωτίου τότε δὲ δούπον τῶν ἐπιστολῶν πρὸς τοῦδαφος πιπτουσῶν.

ἐκεῖνος δὲ τὴν ἐφημερίδα ἔτι προβαλλόμενος Ἐνεγκέ μοι, ἔφη, τὰς ἐπιστολάς, ὦ Δούδλιε.

ὁ δ' ὑπολαβὼν Πρᾶξαι σύ, ἔφη, ὅπως Ἄρειος οἴσεται.

ἐκεῖνος δ' αὖ Ἐνεγκέ μοι, ἔφη, τὰς ἐπιστολάς, ὦ Ἄρειε.

ὁ δ' Ἄρειος Πρᾶξαι σύ, ἔφη, ὅπως Δούδλιος οἴσεται.

κακείνος Σκάλευ' αὐτὸν τῷ χωνευτικῷ, ὦ Δούδλιε.

καὶ τοῦτο μὲν ἀπαμυνάμενος ὁ Ἄρειος μετελθὼν δὲ τὰς ἐπιστολάς, τρία ἐπὶ τῷ φορμῷ κείμενα εἶδε· τὸ μὲν παρὰ τῆς Μάργης τῆς ἀδελφῆς τοῦ Δουρσλείου τότε ἐν τῇ Οὐέκτει ἀποδημούσης δελτάριον ὄν ἐπιστολικόν, τὸ δὲ ξανθόν τι περιβολάδιον ἐν ὄτῳ εἰκότως γράμματα εὖροις ἂν ἀργυρίου ἀπόδοσιν ἀπαιτοῦντα, τρίτον δὲ, τὸ καινότερον, ἐπιστολὴν πρὸς ἑαυτὸν διαπεμφθεῖσαν. ἀναλαβὼν γοῦν ἀτενίζει πρὸς αὐτὴν, ψαλλομένης δὴ τῆς καρδίας καθάπερ εἰ ταινίαν τις κόμμι ἐλαστικοῦ μεγάλην ἔκρουσεν. οὐδεὶς γὰρ δι' ὅλου τοῦ βίου ἐπιστολὴν ἔγραψεν αὐτῷ, οὐδὲ συνήδει οὐδενὶ γράψαι ἂν βουλομένῳ, οὐχ ὑπαρχόντων οὔτε ἐταίρων οὔτε συγγενῶν. οὐδ' αὖ ἐπιστόλιόν τι ἐδέξατο τοιοῦτο οἶον αἰ σκαιοὶ τῶν βιβλιοφυλάκων πέμπουσιν ἀπαιτήσοντες βιβλίον, ὡς βιβλία δὴ οὐ χρησάμενός ποτε ἀπὸ τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης. ἰδοὺ πρόκειται ἐπιστολὴ εὖστοχον δὴ ἐπιγραφὴν παρέχουσα εἰς τοσοῦτο ἀκριβείας γεγραμμένην ὥστε μηδαμῶς ἀμαρτεῖν·

πρὸς τὸν Ἄρειον Ποτήρα,
 τὸ ὑπὸ κλίμακι σκευοφυλάκιον,
 ὁδὸς τῶν μυρσίνων δ',
 Λίτελ Οὐίντζικ,
 Σοῦρι

τὸ δὲ περιβολάδιον παχύ τ' ἦν καὶ βαρύ, ὡς ἐκ διφθέρας παρασκευασμένον, καὶ ὑπόξανθον. οἱ δὲ τῶν γραμμάτων χαρακτήρες καλαῖνοι. γραμματόσημον μὲν οὐδέν, πορφυροῦν δὲ σφράγισμα κήρινον – τοῦτο γὰρ εἶδεν ἀναστρέψας αὐτὴν τῶν χερῶν τρεμουσῶν – ἐν ᾧ τετυπουμένοι λέων καὶ ἀετὸς καὶ ὄφεις καὶ γαλῆ καὶ ἐν μέσῳ γράμμα τι μέγα οἶον τὸ ὕψιλόν.

ὁ δὲ Δούρσλειος ἀπὸ τοῦ ὀπτανίου βοῶν Σπεῦδε, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ γελῶτα παρασχὼν ἑαυτῷ Τί πράττεις; ἢ περὶ ἐπιστολῆς πυροφόρου πολυπραγμονεῖς;

ἐκεῖνος δ' ἐπὶ τὸ ὀπτάνιον ἐπανήλθεν, ἀτενίζων ἔτι πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἐπιστολήν. καὶ τὰ μὲν – λέγω γὰρ τὸ δελτάριον ἐπιστολικὸν καὶ τὸ ξανθὸν περιβολάδιον – τῷ Δουρσλείῳ παρέδωκε, τὸ δ' ἑαυτοῦ καθήμενος πάλιν ὠρμήθη βραδέως ἀνοίξαι.

ὁ δὲ ἕτερον μὲν – τὸ γὰρ ξανθὸν τοῦτ' ἔτυχεν ὄν – σχίσας τε καὶ ἀνοίξας ἐβδελύχθη, ἕτερον δὲ ἀνατρεψάμενος

Ἡ Μάργη, ἔφη, μαλακῶς ἔχει κόγχην καταπιούσα κακὴν.

ὁ δὲ Δούδλιος ἐξαίφνης Ὡ πάτερ, ἔφη παπίζων, ὦ πατρίδιον, Ἄρειος ἔχει τι.

τὸν δ' ἔτι μέλλοντα διαπτύξαι τὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν – πεποιημένη γὰρ ἔτυχε τῆς αὐτῆς διφθέρας τῷ περιβολαδίῳ – ἔφθασεν ἐκ χερῶν τραχέως ἀφαρπάσας ὁ Δούρσλειος. ὁ δὲ πάλιν ἀρπάσαι ἐπιχειρήσας Ἐμόν, ἔφη, τοῦτο.

ἀλλ' ἐκεῖνος μυκτηρίζων Τίς γὰρ σοί, ἔφη, γράψαι βούλοισι ἄν; τὴν γοῦν ἐπιστολήν σείσας καὶ μία χειρὶ ἀπλώσας παρέβλεψεν. μεταβολὴν δὲ τοῦ προσώπου εἶδες ἂν θάπτω ἐξ ἐρυθροῦ εἰς χλωρὸν τῆς τῶν ἐν λεωφόρῳ φαναρίων. ἀλλ' οὐκ ἀπέχρησε τοῦτό γε· διὰ μικροῦ γὰρ τοσοῦτο ὠχριακῶς ὥστε καὶ ὀλίγον διενεγκεῖν πτισάνης πάνυ ἡμελημένης, τὴν γυναικα μόλις ἐπωνόμασεν ὀτοτύζων.

Δούδλιον δὲ ἐξαρπάσαι ἐπιχειροῦντα ἐκώλυσε κρατῆσαι μετέωρον αὐτὴν φυλαττόμενος. ἢ δὲ Πετουνία τί ποτ' εἶη θαυμάσασα ἐλάβετο μὲν αὐτῆς, στίχον δὲ πρῶτον ἀναγνοῦσα, ὀλίγου ἐδέησε παραχρήμα ὑπ' ἱλίγγου καταπεσεῖν. ἐπιθεῖς δὲ τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, καὶ φωνὴν ἀφιεῖσα ὀξεῖαν ὡς ἀποπνιγγομένη Οἴμοι, ἔφη, ὦ Φέριον, οἴμοι τάλαινα.

ἔβλεπον δὲ συνεχῶς πρὸς ἀλλήλους ὡσπερὶ ἐπιλεησμένοι τῶν παιδῶν ἔτι παρόντων. ὁ δὲ Δούδλιος τῷ οὕτως ὀλιγωρεῖσθαι οὐ συνήθης ὢν, ἔρράπισε τὴν τοῦ πατρὸς κεφαλὴν τῷ χωνευτικῷ λέγων ὅτι Ἐγὼ μάλα βουλοίμην ἂν ἀναγνῶναι ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν.

ὁ δ' Ἄρειος Ἐγώ γε μάλιστα βούλομαι· ἐμὴ γάρ ἐστιν.

ἀλλ' οὖν ὁ Δούρσλειος Ἄπιτ' ἄμφω, ἔφη ὠθῶν τὴν ἐπιστολήν πάλιν εἰς τὸ περιβολάδιον. Ἄρειος ἐκινήθη μὲν οὐ, βοῶν δ' εἰστήκει·

Ἐγὼ τὴν ἐμὴν, ἔφη, αἰτῶ ἐπιστολήν.

ὁ δὲ Δούδλιος ἅμα Πάρες ἔμοιγε ἰδεῖν.

ὁ δ' αὖ Δούρσλειος Οὐκ ἐρρήσετε; ἔφη ἀναβοῶν, καὶ ἄμφω τοῦ αὐχένος λαβῶν καὶ εἰς τὴν αὐλὴν ἐκβαλὼν τὴν θύραν ἐπήραξεν.

οἱ δ' εὐθύς σιωπῇ μὲν σπουδαίως δ' ὅμως προσεπάλαιον ἀλλήλοις. ἐκάτερος γὰρ ἠθέλησεν αὐτὸς διὰ τοῦ κλειθριδίου ἀκοῦσαι. νικήσαντος δὲ τοῦ Δουδλίου, ὁ Ἄρειος, τῶν διόπτρων ἐξ ἑνὸς ὠτὸς ἐξαρτωμένων, πρηνῆς ἔκειτο χαμαὶ ἐκτεταμένος ὡς δέον ἀκοῦσαι διὰ τὸ διεστηκὸς τὸ μεταξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ ἐδάφους. ἤκουσαν δὲ τάδε τῆς Πετουνίας τρομερᾷ τῇ φωνῇ φθεγγομένης·

Ἦν βλέψον μοι, ἔφη, εἰς τὰ τῆς ἐπιγραφῆς· πῶς γὰρ εἶχον ἂν ἀκριβῶς εἰδέναί ὅπου καθεύδει; ὦ Φέρνιον, εἰπέ μοι· ἄρα μὴ τηροῦσι τὴν οἰκίαν;

Ἐξόν γε τηρεῖν ἐφορᾶν ἰχνεύειν ἡμᾶς, ἦ δ' ὅς εἰκῆ μύζων.

ἦ δὲ Οἴμοι τί δραστήον; ἔφη. ἦ ἀποκρινώμεθα πρὸς αὐτούς; ἀντιγράψον δὴ τάδε ὅτι οὐ βουλόμεθα ...

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἄρειος ἑώρα τὰς ἀρβύλας μελαναυγείς τὰς τοῦ Δουρσλείου ἄνω κάτω ἐν τῷ ὄπτανίῳ περιπατοῦντος. τέλος δὴ ἤκουσε τοῦ Δουρσλείου τάδε·

Ἦκιστα, ἔφη, ἦκιστα γε. χαιρέτω ταῦτα. εἰ δὲ μὴ ἀντεπιθῶμεν ἐπιστολήν ... ναί. τοῦτο γὰρ βέλτιστον, τὸ ἀμεληῆσαι πάντα.

τῆς δὲ γυναικὸς μελλούσης ἀντιφθέγγεσθαι τι ὑπολαβὼν Οὐκ ἐθέλω, ἔφη, ὦ γύναι, ξενίσαι οὐδένα τῶν τοιούτων ἐν τῇ οἰκίᾳ. οὐκ οὖν τότε δὴ ἐφθάνομεν ἐπομοσάμενοι ἐπεὶ τὸν παῖδα ἀνειλόμεθα ἢ μὴν καθαιρήσειν τὸ ἀλιτῆριον τοῦτο καὶ τὴν βωμολοχίαν;

περὶ ἐσπέραν δὲ ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου ἐπανελθὼν καινότατόν τι ἔπαθεν οἶον πρότερον οὐδέποτε· πρὸς γὰρ τὸν Ἄρειον ἐν αὐτῷ τῷ σκευοφυλακίῳ ἔβη. καὶ τεθλιμμένος περ ταῖς φλιαῖς μόλις εἰσῆλθεν.

καὶ ὁ Ἄρειος παραχρῆμα Ποῦ ἐστὶν ἢ ἐμὴ ἐπιστολή; ἔφη. τίς ἐστὶν ὃς ἐπιστέλλει μοι ἐπιστολήν;

ἐκείνος δὲ βραχεὶ λόγῳ Οὐδείς, ἀπεκρίνατο. αὕτη γὰρ ἐπεστάλη σοι δι' ἁμαρτήματος. διὸ κατακέκαυκα αὐτήν.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος μάλα λυπούμενος Ἀμαρτήμα δ' οὐκ ἦν, ἔφη, ἐγγράπτο γὰρ ἐν αὐτῇ τὸ σκευοφυλάκιόν μου.

ὁ δὲ Δούρσλειος τόν γε παῖδα εὐφημεῖν κελεύων τοσοῦτον αὐτὸς ἀνέκραγεν ὥστε ἀράχνας οὐκ ὀλίγας ἀπ' ὀροφῆς καταπεσεῖν. καὶ διὰ μικροῦ ἀσθμαίνειν τι ἔδει, ἔπειτα δὲ ὑπεγέλα, τὸ πρόσωπον μόλις εἰς τὸ φαιδρὸν ἀναγκάσας, τοῦτό γε, ὡς ἔοικε, χαλεπώτατον ὄν.

Εἶέν, ἔφη. περὶ δὲ τοῦτο ἡμεῖς τὸ σκευοφυλάκιον ἐνενοησάμεθα – μικρὸν μὲν γὰρ αὐτό, μακρότερος δὲ σὺ γεγένησαι – ἐννοησάμενοι δὴ ὅπως σου μάλιστα κηδόμεθα, ἐγνώκαμεν ὅτι ἡδὺ ἔσται σοι ἐνθένδε μεταστῆναι εἰς τὸ τοῦ Δουδλίου δώματιον τὸ ἕτερον.

Διὰ τί; ἔφη.

ἐκείνος δὲ Μῆδεν ἱστορεῖν. ἄγε δὴ· ἐνεγκε πάντα ἐπάνω τὰ σκευή ταῦτα εἰς τὸ ὑπερῶν.

εἶχε δὲ τοῖς Δουρσλείοις οὕτω τοῦ ὑπερώου ἡ θέσις. δωματίων γὰρ τεττάρων ὑπαρχόντων, τὸ μὲν πρῶτον ἐκείνοις ἦν εὐνατήριον, τὸ δὲ δεύτερον λόγῳ μὲν ξένιον ἔργῳ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ τῇ Μάργῃ ἐξαίρετον τῇ τοῦ Δουρσλείου ἀδελφῇ, τὸ δὲ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον τῷ γε Δουδλίῳ· ἐν μὲν γὰρ ἐτέρῳ ἐκάθευδεν, ἐτέρῳ δὲ τὰ τε παίγνια κατέθηκε καὶ τὰ ἄλλα σκευή περιττὰ ὅσα ὁ θάλαμος μὴ χωροῖη. ὁ δ' Ἄρειος ἅπαξ ἀναβὰς τὰ ἑαυτοῦ πάντα μετήνεγκεν ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου εἰς τὸ δωμάτιον. καὶ ἐπὶ τῇ κοίτῃ καθήμενος πανταχόσε περιέβλεπεν. εἶδε γὰρ πάντα ὡς εἰπεῖν διεφθαρμένα· οἶον τὸ τέχνημα κινηματογραφικὸν τὸ μηνιαῖον ἔκειτο ὑπὲρ ἄρματος μάχης μικροῦ – τούτῳ γὰρ χρησάμενός ποτε ὁ Δουδλῖος κατέβαλε τὸν τοῦ παροικοῦντος κύνα. καὶ ἐν γωνίᾳ εἶδε τὸ σκευὸς τηλεοπτικὸν τὸ πρῶτον δεδωρημένον ὅπερ διέφθειρεν ἐκείνος λακτίσας, τοῦ προγράμματος τοῦ μάλιστ' ἐρωμένου ἀναιρεθέντος. οἰκίσκος δ' ἦν ὀρνίθειος μέγας ἐνθα ψιττακὸς διέτριβέ ποτε. τὸ δ' ὀρνίθιον ἀντέδωκέ ποτε ἀνθ' ὅπλου τινὸς ἀεροβόλου, ὃ ἐπὶ σανιδίῳ διεστραμμένον καὶ ἀνωφελές ἔκειτο ἐξ οὗ ἐκείνος κατ' αὐτὸ ἐκάθισεν ἑαυτόν. εἶδε δ' αὖ βιβλία πολλὰ ἐπ' ἄλλοις σανιδίοις κείμενα· ταῦτα μέντοι μόνα τῶν ἐν τῷ δωματίῳ ἀκέραια ἐδόκει.

κάτωθεν δ' ἤκουσε τοῦ Δουδλίου πρὸς τὴν μητέρα βοῶντος, μᾶλλον δὲ ὑλακτοῦντος. ὁ δὲ Ἐγωγ' οὐκ ἐθέλω ἐκείνον ἐνεῖναι αὐτόθι, ἔφη. ἐγὼ γὰρ δέομαι τοῦ δωματίου αὐτός. πρᾶξαί μοι ὅπως ἄπεισιν.

στενάξας δὲ ὁ Ἄρειος ἐξέτεινεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ κοίτῃ, πολλὰ φιλοσοφῶν. χθὲς μὲν γὰρ ἐβούλετ' ἂν οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὸ ἐνταῦθα

καθεστηκέναι· τήμερον δὲ προείλετ' ἄν καὶ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ μένειν ἐφ' ᾧτε ἔχειν τήν γ' ἐπιστολὴν πρὸ τοῦ δεῦρο μεθεστηκέναι μὴ ἔχοντα.

τῇ δ' ὑστεραία, ἐπειδὴ καιρὸς ἦν τοῦ ἀρίστου, πάντες σὺφρονας καὶ μετρίους παρείχον ἑαυτοὺς. ὁ μὲν γὰρ Δούδλιος παντοῖος ἐγεγένητο· ἐβόησεν, ὕβρισε τὸν πατέρα τῷ χωνευτικῷ, ἤμισεν ἐκ παρασκευῆς, ἐλάκτισε τὴν μήτερα, κατέρρηξε τὸ τοῦ θερμοκηπίου στέγος τὴν χελώνην ρίψας εἰς αὐτό· ἀλλ' οὐχ οὕτω τοῦ δωματίου πάλιν εἰλήχει. τῷ δ' Ἀρείῳ μεμνημένῳ τὰ χθῆς ὅπως ἀπέβη, σφόδρα δὴ μετέμελε τοῦ μὴ ἐν θυρῶνι ἀνοῖξει τὴν ἐπιστολὴν. οἱ δ' αὖ Δούρσλειοι δριμύ ἔβλεπον πρὸς ἀλλήλους.

ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ὁ ἐπ' ἐπιστολῶν, ὁ Δούρσλειος, ὡς τὸν Ἄρειον φιλοφρονούμενος, Δούδλιον ἐκέλευσεν ἐνεγκεῖν αὐτάς. ἤκουσας δ' ἄν αὐτοῦ ἀνὰ τὸν θυρῶνα βαδίζοντος τῷ χωνευτικῷ κρούοντος τὰ ἐκεῖ. ἀλλ' ἄφνω ἐβόησε λέγων ὅτι Καινὴ τίς ἐστὶν ἐπιστολή· πρὸς τὸν Ἄρειον Ποτήρα, τὸ στενότατον δωμάτιον, ὁδὸς τῶν μυρσίνων δ' ...

ἐκεῖνος δὲ φωνῇ ὡσπερ ἀποπνιγομένου του μόλις φθεγξάμενος, καὶ ἀπὸ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, ἔδραμεν ἀνὰ τὸν θυρῶνα ὀλίγον φθάσας τὸν Ἄρειον. ἀλλ' ἐδέησεν αὐτὸν ὑποσκελίσαι τὸν Δούδλιον ἵνα κρατήσῃ τῆς ἐπιστολῆς· τοῦτο δὲ χαλεπώτερον ἐγένετο τοῦ Ἀρείου ἐκ τοῦπισθεν λαβόντος αὐτὸν τοῦ αὐχένος. δι' ὀλίγου μὲν οὖν ἅπαντα συνεχύθη, διαπολεμούντων αὐτῶν ἀλλήλοις καὶ πολὺ τῷ χωνευτικῷ ραπιζομένων, τέλος δὲ ὁ Δούρσλειος ἀσθμαίνων περ ἀνέστη ἰσχωρὴν τῇ δεξιᾷ τὴν τοῦ Ἀρείου ἐπιστολὴν. καὶ τῷ μὲν Ἀρείῳ Ἄπιθι, ἔφη, ἄπιθι πρὸς τὸ σκευοφυλάκιον, πρὸς τὸ δωμάτιον λέγω, τῷ δὲ Δουδλίῳ Ἄπιθι ἀτεχνῶς.

ἐν δὲ τῷ καινῷ δωματίῳ ἄνω καὶ κάτω περιπατῶν ὁ Ἄρειος ἐλογίζετο τάδε· εἶναι γὰρ οἵτινες ἤδεσαν οὐ μόνον μεταστάντα αὐτὸν ἐκ τοῦ σκευοφυλακίου ἀλλὰ καὶ τὴν προτέραν ἐπιστολὴν οὐ λαβόντα. πῶς γὰρ τοὺς τοιούτους οὐ τὸ αὐτὸ αὐθις ἐπιχειρήσειν; μηχανήσεσθαι οὖν αὐτὸς βουλευσάμενος βούλευμα τι καίριον ὅπως μὴ σφαλῆσονται.

*

τῇ δὲ ὑστεραία ἐπειδὴ κατ' ὄρθρον τὸ ἐγερτήριον ὠρολόγιον ἐσάλπιγξεν ἡμέραν, ὁ Ἄρειος εὐθύς κατασιωπήσας αὐτὸ ὅπως μὴ ἐγειρήναι τοὺς Δουρσλείους καὶ ἀσοφητὶ τὰ ἐσθήματα περιβαλλόμενος, καὶ λύχνον οὐκ ἀνάψας λάθρα ἔβη κάτω.

ἤλπιζε γὰρ περὶ τὸ ἔσχατον τῆς μυρσίνων ὁδοῦ καθιστάμενος καὶ τηρῶν τὸν ἐπ' ἐπιστολῶν φθάσας λήψεσθαι τὰ γράμματα. καὶ πάνυ ἤδη ἀναπτοήμενος εἶρπε σκοταῖος ἐπὶ τὴν αὐλειον. ἐξαίφνης

δὲ Παπαπαπαὶ εἶπε βοῶν, ἅμα δὲ μετέωρος ἀνεπήδησεν. ξυνήδει γὰρ ἑαυτῷ πατοῦντι μέγα τι ἐπὶ τῷ φορμῷ κείμενον καὶ μαλακὸν δὴ καὶ ἔμψυχον. λύχνον δὲ τινος τῶν ἐπάνω ἀνάψαντος, ἐπὶ τῷδε εἶδε τὸ μαλακὸν ἐκείνον χρῆμα πρόσωπον ἄρ' ὃν τὸ τοῦ θείου. ὁ δ' ἐν ὑπνοσάκῳ ἀπόκοιτος ἔκειτο πρὸ τῆς αὐλείου, ὡς φυλαξόμενος τὸν Ἄρειον μὴ ποιήσει ὃ καὶ τότε ἐποίει. προπηλακίσας δ' αὐτὸν ἐπὶ μήκιστον ἐκέλευσεν ἐνεγκεῖν οἱ τέϊου πιεῖν. ταλαιπωρῶν οὖν οὗτος εἰς τοῦπτάνιον ἀκούσιος ἀπέβη. ἐπανελθὼν δ' εἶδε τὰς ἐπιστολάς κεκομισμένας καὶ ἐπὶ γόνασι τοῦ Δουρσλείου ἤδη κειμένας, τρεῖς δ' αὐτῶν καλαῖνοις τοῖς γράμμασιν ἐγκεχαραγμένας.

Βούλομαι ... ἔλεγεν, ἀλλ' ἰδοὺ ἐκείνος μανικῶς σπαράσσει τὰς ἐπιστολάς ἐπ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἔτι λέγοντος τὸ βούλομαι.

ἔδοξε δὲ τῷ θείῳ ταύτη τῇ ἡμέρᾳ μὴ φοιτῆσαι εἰς τὴν ἀγοράν. μείνας οὖν οἴκοι τὸ γραμματοκιβώτιον συνέκλησε γόμφους καθηλώσας ἰσχυρούς.

Ἰδοῦ, ἔφη, τοῦργον μηνύσας τῇ γυναικὶ πολλοὺς ἔτι γόμφους ἐν τῷ στόματι ἔχων. ἀδύνατον γὰρ αὐτοῖς προσκομίσει τὰς ἐπιστολάς, παυστέον ἄρα δηλονότι τῆς ὀρμῆς.

ἢ δὲ γυνὴ Ἄλλ' ἔγωγε οὐ πάνυ πέπεισμαι, ἔφη, ὦ ἄνερ.

Δούρσλειος δὲ Θάρρει, ἔφη, γύναι, οἱ γὰρ τοιοῦτοι οὐ φρονοῦσι τὰ καθ' ἡμᾶς, μάλ' ἀνόμοιοι πεφυκότες, ἐπιχειρῶν ἅμα γόμφον ἐμπῆξαι τόμῳ πλακοῦντος ὃν ἄρτι ἐδέξατο παρ' αὐτῆς.

*

τῇ δ' ὑστεραία - τῇ Παρασκευῇ καλουμένη πρὸς τῶν νῦν - δώδεκα δὴ ἐπιστολαὶ Ἄρειου ὄνομα ἐγγεγραμμένα ἐκομίσθησαν· γραμματοκιβωτίῳ δὲ οὐκ ἐξὸν χρῆσθαι, ὁ κομίζων ἕως τε ὑπὸ τῆς θύρας καὶ ἐβιάσατο παρὰ τὰς θύρας καὶ δὴ καὶ ἐνέβαλεν ἐνίας διὰ τὴν φωταγωγὸν τὴν τοῦ βαλανείου στενὴν περ οὔσαν.

Δούρσλειος οὖν οἴκοι αὐθις ἔμεινεν. καὶ ἐπειδὴ κατέκαυσε τὰς ἐπιστολάς, τυπάδα καὶ γόμφους ἐνεγκὼν πάντα τὰ περὶ τὰς θύρας ξύλῳ συνέκλησεν ὥστε μηδένα ἐξιέναι. καὶ σπουδάζων πολὺ ἄδει μὲν τέως μινυρόμενος τὸ Ἄκροισι διαβάς λείρινον γύην ποσίν, ἀναπηδᾷ δ' ἀκούσας ψόφου καὶ λεπτοῦ τινός.

*

τῇ δ' ὑστεραία - τῇ Σαββάτῳ καλουμένη - τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ πλέον ἀκολασίας ἀφίκετο· καὶ γὰρ εἴκοσι καὶ τέτταρες ἐπιστολαὶ πρὸς Ἄρειον πεπεμμένα εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεδόθησαν. κεκρυμμένα γὰρ ἦσαν καὶ συνεπτυγμένα, τὸ καινότερον, μία ἐντὸς ἐκάστου τῶν ὤων τῶν εἴκοσι τεττάρων ἃ ὁ ἐπὶ γάλακτος διὰ τῆς φωταγωγῆς παρέδωκε τῇ Πετουνίᾳ μάλα τεταραγμένος. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν

Δούρσλειος ἐν νῶ ἔχων κακῶς λέγειν τινὰ ἐτηλεφώνησε τό τε ταχυδρομείον καὶ τὸ γαλακτοπωλείον, ἡ δὲ τέως ἐτεμάχισε τὰς ἐπιστολὰς ἐν τῷ μίξερ — τοῦτο γὰρ ὄργανόν τί ἐστι τοῖς νῦν μαγειροῖς χρήσιμον πρὸς τὸ ὡς τάχιστα τεμαχίζειν τὰλλά τε καὶ τὰ λάχανα.

καὶ ὁ Δούδλιος ταῦτα σφόδρα θαυμάζων Ποίος τις ἂν, ἔφη, μετὰ σοῦ γε, ὦ Ἄρειε, διαλέγεσθαι οὕτω σπουδάξοι;

*

τῇ δ' αὖ ὑστεραία, ἣν Κυριακὴν καλοῦσιν, ὁ Δούρσλειος πρὸς τὸ ἄριστον κατεκλίνατο τετρυχωμένος μὲν δοκῶν, εὐθυμος δ' ὄμως.

Τῇ γοῦν Κυριακῇ, ἔφη πολλῆς μετ' εὐθυμίας, οὐ νόμιμον ἀποδοιδόναι τὰς ἐπιστολὰς, ἀλείφων ἅμα τὰς γ' ἐφημερίδας ἀντὶ τῶν ἄρτων τῷ γλυκυπίκρῳ οἶον οἱ νῦν μαρμελάδαν καλοῦσι. Μὰ Δί' ἀλλ' οὐ μὴ κομίσῃ τήμερον οὐδεὶς ἐπιστολὴν οὐδεμίαν.

εἶτι δὲ λέγοντα τάδε, ἄσπόν τι διὰ τῆς καπνοδόχης τὸν αὐχένα ἐκ τοῦ κάτοπιν ἐπάταξε. καὶ γὰρ ὡς τετταράκοντα ἐπιστολαὶ ἐκ τῆς ἐσχάρας ἐπέτοντο ὡσπερ ἀπὸ σφενδόνης ἐκριπιζόμεναι. κεκυφῶτων μὲν οὖν κάτω τῶν Δουρσλείων, τοῦ δ' Ἄρειου ἀναπηδῶντος εἴ πως ξυλλάβοιτο καὶ μίᾳς γε, ἐκεῖνος πόλλ' ἤδη σκορακίζων ἐξιέναι ἐκέλευσεν αὐτῷ.

μέσον δ' ἔχων τὸν Ἄρειον ἐξέβαλεν εἰς τὸν θυρῶνα. καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἡ Πετουνία καὶ ὁ Δούδλιος τὸ πρόσωπον ταῖν χεροῖν καλύψαντες ἐξέδραμον, ἐπεσπάσατο τὴν θύραν. ἀκροᾶσθαι δ' ἦν ὄμως τὰς ἐπιστολὰς αἰεὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἐπιρρεούσας καὶ ἀλλομένας ἀπὸ τῶν τε τοίχων καὶ τοῦ ἐδάφους.

Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε, ἔφη ἐλπίζων κοσμίως λέγειν, ἀποτίλλων δὲ τέως τρίχας ἀπὸ τοῦ μύστακος πυκνάς. κελεύσας δὲ αὐτοὺς ταχέως ἠὺτρεπισμένους εἶναι ὡς εὐθύς ὄρμην ποιησομένους, Δεῖ ὑμᾶς, ἔφη, τὰ ἱμάτια μόνον συσκευάσασθαι, ἀποδημήσομεν γὰρ. οὐ μὴ ἀμφισβητήσετε.

καὶ οὕτω χαλεπὸς βλέπεται ἐφ' ἡμιτελεῖ τῷ μύστακι ὥστ' οὐδεὶς ἀντεῖπεν. ἀλλ' οὐ πολλῶ ὕστερον τὰς θύρας τὰς ἄρτι συγκεκλημένας μόλις ἀνοίξαντες, εἰσβάντες δὲ εἰς τὸ ὄχημα ἠπείγοντο ἀνὰ τὴν λεωφόρον· ὁ δὲ Δούδλιος πόλλ' ἐκνυζεῖτο ὅς γε κατὰ κόρρης ἐπλάγη ὑπὸ τοῦ πατρὸς κωλύσαντος αὐτὸν τῷ γεμίζειν εἰς σάκον τὰ κτημάτα οἷα τὸ τηλεοπτικὸν τὸ βίντεο τὸν ὑπολογιστήν.

καὶ ὁ Δούρσλειος πόλλ' ἄναντα κάταντα πάραντα ἤλαυνεν· ὅποι δ' ἄγοι αὐτοὺς οὐδ' ἡ Πετουνία ἐτόλμα ἐρέσθαι. ἐνίοτε γὰρ ἀναστρέψας τὸ ὄχημα εἰς τὸ ἔμπαλιν ἄφορρον ἔβη, καὶ μύζων ἐκάστοτ' ἔλεγεν ὅτι Σφαλῆναι δέον αὐτοῦς, ἔγωγε σφῆλαι ὀφείλω.

ἀλλ' οὐδὲν ἐπαύσαντο τῆς ὁδοῦ ὄλην τὴν ἡμέραν οὔτε πίομενοι οὔτ' ἐδόμενοι, ὥστε περὶ δείλην ὀψίαν Δούδλιον πάνυ κεκλαυμένον γενέσθαι. οὐπώποτε γὰρ τηλικαῦτα ἀνὰ πάντα τὸν βίον κακὰ ὑπέμεινεν ὅσα τήμερόν γε· τοῦτο μὲν τηλεορᾶν οὐκ ἐξὸν πέντε ὧν ἰδεῖν ἐγλίχето προγραμμάτων ἤδη ἡμαρτεν· τοῦτο δὲ τοσοῦτον χρόνον οὐπώποτ' ἀπέσχε τοῦ μὴ ἐξαλεῖψαι ἐξωγήϊνον. οὗτος γὰρ ἔστιν ἀνθρωποειδὲς τι οἶον παίζοντες φονεύειν δοκοῦσιν οἱ ἐφ' ὑπολογιστῶν ἠλεκτρονικῶν.

τέλος δ' ἐπεστάθησαν πρὸ οἰκῆματός του. πανδοκεῖον γὰρ τοῦτ' ἔτυχεν ὄν, ἀτερπὲς δὲ ἰδεῖν ἐν προαστείῳ κείμενον καὶ πόλεως οὐ πόρρω μεγάλης. καὶ οἱ παῖδες δωμάτιον μὲν εἶχον κοινόν, κοίτας δε ἰδίας, μυδαλέων ὄντων τῶν στρώματων ἐκατέροις καὶ ἀκαθάρτων. μετὰ δ' οὐ πολὺ ὁ μὲν Δούδλιος εἰς ὕπνον πεσὼν ἤδη ἔρρεγκεν, ὁ δὲ ἕτερος ἀγρυπνῶν ἐκαθίζετο παρὰ τῇ θυρίδι, καὶ ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔβλεπε κάτω πρὸς τὰ λαμπρὰ τὰ τῶν αὐτοκινήτων αἰεὶ παρελθόντων, πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐνθυμούμενος.

*

τῇ δ' ὕστεραία ἠρίστησαν τὰ δημητριακὰ σαπρὰ καὶ τὰς ἐν κύτει τεταριχευμένας τομάτας ψυχρὰς μετ' ἄρτου πεφρυγμένου. ἠριστοποιήκεσαν δὲ σκέδον καὶ ἡ πανδοκεῦτρια πρὸς τὴν τράπεζαν ἔλθοῦσα

Συγγνώμην ἔχετε μοι, ἔφη. ἄρ' εἰς τις ὑμῶν ἐστὶν Ἄρειος Ποτήρ; τῶν γὰρ τοιῶνδε ἔχω ὡς ἑκατον παρὰ τῷ γραμματεῖ κειμένας. καὶ ἐπιστολὴν ἄνω προσείουσα ἐδείκνυ ὥστε πάντες ἀνέγνωσαν τάδε χαρακτῆρσι καλαῖνοις ἐπιγεγραμμένα·

Πρὸς τὸν Ἄρειον Ποτήρα
Δωμάτιον ιζ'
Πανδοκεῖον τοῦ Σιδηροδρομοθεατοῦ
Κωκυτόπολις

ὁ δὲ συνελάβειτ' ἂν αὐτῆς εἰ μὴ ὁ θεῖος ἔφθασε τὴν δεξιὰν ἐκκρούσας αὐτοῦ. ἡ δὲ γυνὴ τέθηπεν ἰδοῦσα. ὁ δὲ Δούρσλειος φάσκων αὐτὸς λήψεσθαι, ἀναστὰς ἔσπετο ἐξιούσῃ ἀπὸ τοῦ ἐστιατορίου.

*

πολλῶ δ' ὕστερον ἡ Πετουνία φόβου μεστή Οὔκουν ἄμεινον ἂν εἶη, ἔφη, ἀτεχνῶς οἴκαδε κατελθεῖν; ἐκεῖνος δ' οὐκ ἀκοῦσαι ἐδόκει. ἔργον γὰρ ἦν πᾶσιν ἐπίστασθαι ποιόν τι ἀνερευᾶ. ἀλλ' ἐκάστοτε εἶδες ἂν αὐτὸ ἐξῆς καταβαίνοντα, περισκοποῦντα, ἀνανεύοντα, ἐμβαίνοντα, ἀποχωροῦντα εἴτ' εἰς ὕλην ἡγαγεν αὐτοὺς εἴτ' εἰς

ἄρουραν εἶτε κατὰ μέσσην γέφυραν εἴτ' ἐπ' ἄκρον πολυόροφον. τοῦτο γὰρ καλοῦσιν οἱ νῦν πύργον τινὰ πολύστεγον οὐπὲρ τοὺς ἀγοράζοντας δεῖ καταλιπεῖν τὰ αὐτοκίνητα ἢν ποτε βούλωνται ποσὶ βαδίζειν εἰς τὴν ἀγοράν.

Δούδλιος δὲ πολλῆς μετ' ἀθυμίας Μαίνεται δῆπου, ἔφη, ὁ ἐμὸς πατήρ;

καὶ ἐντεῦθεν περὶ δείλην ἐσπέραν ἐκείνος ἐν τῇ παραλίᾳ σταθμοῦ τυχῶν ἐντὸς δὲ τοῦ αὐτοκινήτου πάντας καταλιπὼν συγκεκλημένους ἀπήλθεν. ὑετοῦ δὲ γενομένου, καὶ ὄμβρου κροτοῦντος πολλοῦ κατὰ τὸ τοῦ ὀχήματος τέγος, ὁ Δούδλιος ἤρχε κνυζούμενος.

Δευτέρα, ἔφη, ἡ τήμερον ἡμέρα. πᾶσ' οὖν ἀνάγκη καταλύσαι παρά τινος τηλεοπτικὸν ἔχοντος. ἐπεὶ, φέρε, πῶς ἴδω τὸν θαυμαστὸν Ὑπέρτονον;

ἀκούσας δὲ τὸ Δευτέρα, ὁ Ἄρειος ἐμέμνητό τι. τῆσδε γὰρ τῆς ἡμέρας Δευτέρας οὕσης, αὔριον αὐτὸς ἄξειν τὰ γενέθλια τὰ ἐνδέκατα. ἀκριβῶς γὰρ τὸν Δούδλιον δύνασθαι ἂν διορίζειν τὰς ἡμέρας τηλεοράσεως ἔνεκα δῆπου. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ γενέθλια κατ' ἐνιαυτὸν ψιλὴν ὄλως παρέχειν ψυχαγωγίαν· πέρυσι γὰρ δέξασθαι δῶρα παρὰ τῶν Δουρσλείων κρεμάστραν καὶ ποδεῖα παλαιὰ τῷ θείῳ ἀποβεβλημένα. ἀλλ' οὐ καθ' ἡμέραν συμβαίνει τινὶ τὸ ἐνδεκα ἔτη γεγονέναι.

ἐπανῆλθε τοίνυν ὁ Δούρσλειος μετὰ γέλωτος συγκεκαλυμμένον τι φέρων δολιχὸν καὶ λεπτόν, ἀλλ' οὐδὲ τῇ γυναικὶ ἐρομένη τί πέπρακεν ἀπεκρίνατο οὐδέν.

Ἡῦρῆκα, ἔφη, τὸ χωρίον τὸ βέλτιστον. ἄγε δῆ, ἐκβῆναι δεῖ πάντας.

ἐκβάντες δὲ μάλιστ' ἐψύχοντο. ἐκείνος δὲ ἐδείκνυ νησίδιον τραχὺ καὶ θαλαττόπλαγκτον καὶ ἐπ' αὐτῷ καλύβην ἧς φαυλοτέραν οὐδαμοῦ κατὰ φαντασίαν ἂν εἶδες. ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον ἂν ἔχοις πλὴν ἐν· πρὸς τὸ ἀκίνδυνον παντελῶς τὸ τηλεοπτικὸν ἐκεῖ τυχεῖν.

ἐκείνος δὲ μὴ ὅτι ἀθυμῶν θαρρῶν μὲν οὖν Ἠγγελται, ἔφη, ὁ χειμῶν ἔτι πλείων νυκτὸς γενήσεσθαι, καὶ οὐτοσὶ ἄσμενος ὑπέσχετο τὴν ἑαυτοῦ ναῦν δώσειν ἡμῖν.

ἄνθρωπος γάρ τις γέρων καὶ νωδὸς ἐβάδιζε πρὸς αὐτοὺς καὶ πάνυ μειδιάσας ἐδείκνυ λέμβον τινὰ ἀρχαιότατον ἐπ' ἀγκυρῶν σαλεύοντα πολιᾶς παρὰ θίνα θαλάττης.

ἀλλ' ἐκείνος ἀναλαβὼν Ἐγωγε, ἔφη, τὰ ἐπιτήδεια ἤδη προκεχειρίσμαι. ἔμβητε πάντες δῆτα τῇ νηϊ.

ἐμβάντες δ' εἰς τὸν λέμβον ἔτι μᾶλλον ἐψύχοντο. χαλεπῶς γὰρ τὸ ψυχρὸν ἔφερον, τοῦτο μὲν διὰ τὸ ἀφρὸν καὶ ὄμβρον αἰεὶ λείβεσθαι

περὶ τὸν αὐχένα, τοῦτο δὲ πρὸς τὸ τραχέως ἐπιπνεῖν αὐτοῖς τὸν ἄνεμον κατὰ πρόσωπον. ἐπειδὴ δὲ διὰ πολλῶν ὥρῶν ὡς δοκεῖν τέλος ἀφίκοντο πρὸς τὸ νησίδιον, ἠγγήσατο αὐτοῖς ὁ Δούρσλειος μετ' οὐκ ὀλίγων παισιμάτων καὶ σφαλμάτων πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς καλύβης.

τὰ δ' ἔνδον αὐχμηρὰ καὶ μάλα δυσώδη φυκίων ὄζοντα· ἄνεμος δὲ σφοδρὸς καὶ μάλιστα χειμερινὸς διέπνει τὰ διεστῶτα τῶν κατὰ τοὺς τοίχους σανιδωμάτων. ἡ δ' ἐσχάρα κενὴ καὶ νοτερά. δωμάτια δ' ἐνῆν δύο μόνον.

τὰ δὲ τοῦ Δουρσλείου ἐπιτήδεια ἦν ἄρα, ὡς ἀπέβη, τέτταρα σακία πατατακίων καὶ βανάνας τέτταρας. ὁ δ' οὖν Δούρσλειος ὡς πῦρ ἀνάψων τοῖς σακίοις ἐχρήτο φρυγάνοις· τὰ δὲ σμικρὸν μὲν ἐτύφετο, ταχὺ δὲ κατέσβη.

θαρρῶν δ' ἔτι ἄλλο τι ἢ νῦν δὴ ἐπιστολῶν δεόμεθα, ἔφη, ἐκείνων; μάλιστα μὲν γὰρ εὐφραίνεται νομίζων οὐδένα δύνασθαι ἂν δεῦρο ἐπιστολὴν κομίσει οὐδεμίαν. ὁ δὲ Ἄρειος καθ' ἑαυτὸν ταῦτα λογισάμενος οὐδὲν ἠψφράνθη.

νυκτὸς δ' ἐπιούσης ὁ τυφῶς ὡς ἠγγέλθη δεινὰ ἐφύσα περὶ τὸ οἶκημα· ἀφρὸς δὲ πολὺς ἐξ ἀθρόου κλυδωνίου ἐμπεσὼν διέβρεχε τοὺς τοίχους, καὶ ἄνεμοι ἐξῶσται ἔσειον τὰ οὐκέτι διαφανῆ τῶν θυρίδων. ἀλλ' ἡ Πετουνία ὀλίγων τυχοῦσα στρωμάτων ἐν τῷ ἐτέρῳ δωματίῳ, τούτοις σαθροῖς περ οὔσι χρωμένη κλίνην που ἐσκευάσατο τῷ Δουδλίῳ ἐν χαμεύνη σητοβρώτῳ. καὶ αὕτη καὶ ὁ ἀνὴρ ἐτέρωθι ἐνυκτέρευον δυσχερῶς ἀλλ' ἐν κοίτῃ. τὸν Ἄρειον μέντοι ἔδει τὸ ἀπαλώτατον τοῦ ἐδάφους ἐλόμενον κλίνεσθαι ἐν λακίσιν ὑφάσματος δυσπινεστάτοις.

προβαινούσης δὲ τῆς νυκτὸς ὁ τυφῶς ἐγίγνετο οὐδενὶ κοσμῶ.

Ἄρειος δὲ ἀγρυπνῶν τε καὶ ῥιγῶν καίπερ πολλὰ στρεψάμενος ἡσύχως ἔχειν οὐπω οἶός τ' ἦν, τῆς γαστρὸς τέως διὰ βουλιμίας βρεμούσης. ἀλλ' οὐ κατήκουσε γοῦν τὸ τοῦ Δουδλίου ῥέγκος, ἀντιπαταγούντων κατὰ τὸ μεσονύκτιον βροντημάτων πολλῶν. βλέψας δὲ πρὸς τὸ τούτου ὥρολόγιον – τὸν γὰρ καρπὸν παχὺν ὄντα ἦν ἰδεῖν εἰς τοσοῦτον ἐκτὸς τῶν στρωμάτων κρεμαστὸν ὥστε τὸ λαμπρὸν τὸ τῶν ἐν τῷ ὥρολογίῳ ἀριθμῶν πάνυ φαίνεσθαι – βλέψας δ' οὖν ἐκείσε λογίσασθαι ἐδύνατο ὅτι δέκα λεπτὰ μείνας ἑνδεκαέτης ἔσται. κατακλινόμενος οὖν ἔτι πρὸς τὸ ὥρολόγιον ἔβλεπε, προσερπούσης αἰεὶ κατὰ μικρὸν τῆς τῶν γενεθλίων εὐκαιρίας. καὶ ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν εἰ γ' ἄρα τῶν γενεθλίων μνησθήσονται οἱ Δούρσλειοι, ἢ ὅπου ἐστὶ νῦν ὁ τὰς ἐπιστολάς γράψας.

ἐπειδὴ δὲ πέντε ἔτι ἔδει λεπτῶν, ψόφου τινὸς ἔξωθεν ἀκούσας, ἐφοβήθη μὲν μὴ τὸ στέγος πέσοι, πεσόντος δ' αὐτοῦ, ὡς ᾤετο, τὰ εἴσω θερμότερα τάχ' ἂν γένοιτο.

καὶ ἐπειδὴ τεττάρων λεπτῶν μόνον ἔδει, ἐσκοπεῖτο τὰ οἴκαδε εἰ πάντων δεῦρ' ἐπανελθόντων καὶ ἐπιστολῶν πάνυ μεστήν τὴν οἰκίαν εὐρόντων, τάχ' ἂν δύναιτο αὐτὸς μίαν γε κλέψαι.

τρία λεπτὰ τὰ λοιπὰ καὶ ἐσκοπεῖτο εἰ τῷ ὄντι ἢ θάλαττα οὕτως ἐκρότει τὰς πέτρας τύπτουσα.

δύο δὲ τὰ λοιπὰ. ποῖον κτυπὸν ἤκουσεν; ἢ καὶ τοῦ νησιδίου εἰς θάλατταν διαπιπτόντος; ἔν δ' αὖ λεπτὸν μείνας, ἑνδεκαέτης γενήσεται. κἄπειτα δευτερολεπτὰ λείπεται τριάκοντα – ταῦτα γὰρ ἔστιν ἡμισυ λεπτοῦ – καὶ δευτερολεπτὰ εἴκοσι, δέκα, ἑννέα – ἔν δὲ τούτῳ ἐνόησατο τὸν Δούδλιον ἐγείρειν ὡς πράγματα παρασχίσων αὐτῷ – καὶ τρία, δύο, ἓν –

μέγα δὴ ἐβόμβησέ τι.

σειομένου δὲ τοῦ οἰκήματος Ἄρειος ὀρθὸς ἀνέστη διατελῶς ἀτενίζων πρὸς τὴν θύραν. ἔξω γὰρ ἦν ὅστις ἔκοπτεν αὐτὴν ἵνα εἰσέλθῃ.

ΒΙΒΛΟΣ Δ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΦΥΛΑΚΟΣ

βόμβον δὲ δεύτερον ἦν ἀκοῦσαι, κόψαντος πάλιν τοῦ ἀοράτου τὴν θύραν. ὁ δὲ Δούδλιος ἐξαίφνης ἐξεγερθεὶς ἄφρων ἔτι Ποῦ τὸ τηλεβόλον; ἔφη.

καὶ ἐνταῦθα ψόφον ὄπισθεν ἤκουσας ἂν τοῦ Δουρσλείου εἰσπηδῶντος εἰς τὸ δωμάτιον. ὁ δὲ ὄπλον ταῖς χερσὶν εἶχε πυροβόλον· τοῦτὸ γὰρ ἦν ἄρα τὸ συγκεκαλυμμένον ἐκεῖνο δολιχὸν καὶ λεπτὸν ὅπερ ἐκόμιζεν ἐν τοῖς ἐπιτηδείοις.

Οὗτος τίς εἶ; ἔφη. εὐλαβοῦ δῆτα. εὐόπλος γὰρ εἰμι.

καὶ μετ' οὐ πολὺν πάταγος ἐγένετο μέγας, ἀραχθέντων τοσαύτη βία τῶν θυρωμάτων ὥστ' ἐκ στροφίγγων ἀποσπασθέντα χαμᾶζε συμπεσεῖν ὥσπερ ὑπὸ σεισμοῦ.

ἄνθρωπος δὲ τις παμμεγέθης ἐν τῇ εἰσόδῳ ἐμβεβήκει. καὶ τὸ μὲν πρόσωπον ἰδεῖν οὐ ῥάδιον, ὡς μόνον οὐ κεκρυμμένον καὶ μάλα δασὺ ὄν διὰ χαιτήν τε πυκνήν καὶ γένειον ἄκουρον καὶ ἀκτένιστον, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ μόλις ὑπεφαίνοντο ἐν τῷ δασκίῳ καθάπερ τὸ φαιδρὸν καθάρων που ἐν θάμνῳ λαθόντων.

καὶ οὗτος ὁ γίγας εἰς τὸ καλύβιον ταῖς φλιαῖσι θλιβόμενος μόλις εἰσῆλθε, πάνυ ἐγκύψας μὲν ἐφαπτόμενος δ' ὅμως τοῦ ὀρόφου τῇ κεφαλῇ. ἀλλὰ κάτω νεύσας, ἀναλαβὼν δὲ τὴν θύραν τὴν ἀπεσπασμένην εἰς τὰς φλιας ῥαδίως κατέστησεν, ὥστε τὸν ἐξῶθεν χειμῶνα πραότερον γενέσθαι, ὡς δοκεῖν. καὶ στρεψάμενος ἐναντίον προσέβλεπεν ἅπαντας.

Ἄρ' οὖν ἔχοι τις ἂν ὑμῶν, ἔφη, σκευάσασθαι μοι τείου τι; χαλεπὴ γὰρ ἡ ὁδός ...

καὶ διέβη ταχέως πρὸς τὸν Δούδλιον ἐπὶ τῆς χαμεύνης καθήμενον καὶ φόβῳ ἅμα ἐκπεπληγμένον.

Οὗτος, ἔφη, ὦ βούπαι, οὐ κινήσῃ μοι;

ὁ δὲ γόνον ἀφείδραμεν ὀξυβόης ἀποκρυψόμενος ὄπισθε τῆς μητρός. ἡ δὲ ἀποκρυψαμένη ἔτυχεν φόβῳ ὀκλάζουσα ὄπισθε τοῦ ἀνδρός.

ἐκεῖνος δὲ Φέρε δὴ, ἔφη. ὄδε γὰρ Ἄρειός ἐστι δῆπου.

καὶ οὗτος ἀναβλέψας πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οὕτως ἄγριόν τ' ὄν καὶ θηριῶδες καὶ ἀμαυρὸν ἦσθετο αὐτοῦ μειδιῶντος, καὶ ἀνασπᾶσαντός τι τὸ κανθάρινον ἐκεῖνο τὸ τῶν ὀφρῦων.

Ἄλλ' οὐκ ἐώρακα σέ, ἔφη, ἐξ οὗ βρέφος ἦσθα. ἀλλὰ τῷ γε πατρὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁμοίος εἶ πλὴν ἀλλὰ τοὺς μητρώους παρέλαβες ὀφθαλμούς.

ὁ δὲ Δούρσειος πνευστιῶν Ἐπιτάττω σοί, ἔφη, ὠνθρωπε, ἀπαναστήναι αὐτίκα μάλα. τοιχωρυχεῖς γάρ.

ἀλλ' ἐκεῖνος Σίγα, εἰπὼν, ὦ σεμνότατε, σόβει σὺ ἄλλοσε, τὴν δὲ δεξιὰν πρὸς τὸ ὄπισθε τῆς χαμεύνης τείνας καὶ τὸ ὄπλον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῷ ἀρπάσας, οὕτως ἐλύγισεν ὥστε ἄμμα ῥαδίως συνάψαι ὡσεὶ ἐλαστικόν τι πλέκοι, καὶ τὸ παραχρήμα εἰς γωνίαν ἀπέρριψεν.

ὁ δ' ἔτερον ἀφίετο ψόφον, ὥσπερ μὺς καταπατουμένου.

ἐκεῖνος δ' οὖν Εὐδαιμονοίης τοίνυν, ἔφη, ὦ Ἄρειε, τῶν γενεθλίων ἔνεκα. δοτέον οὖν μοί τι· ἐκάθισά πως ἐμαυτὸν ὑπ' αὐτό, οὐ μὴν ἀλλ' ἠδέως ἔχει.

καὶ ἐκ τῶν τοῦ τρίβωνος θυλακίων κιβώτιόν τι παρέσχε θλιβόμενον. ὁ δ' Ἄρειος τρόμῳ ἀνοιξίας ἐξέθηκε κύκλον πλακοῦντος σοκολάτου μέγαν τε καὶ γλισχρόν, καὶ σακχαρίδι καλαῖνῃ ἐγκεχααραγμένον τοιάδε· ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΑΡΕΙΕ. οὕτω γὰρ λαλοῦσιν οἱ νῦν τοῖς τὰ γενέθλια ἄγουσιν.

ἀναβλέπων οὖν πρὸς ἐκείνον, λαθὼν δὲ ἑαυτὸν χάριν εἰδέναι βουλόμενον, ἔτυχεν ἐρωτήσας αὐτὸν οἶον ὄνομα ὀνομάζεται.

ὁ δὲ γελάσας Εὐ λέγεις, ἔφη. τὸ γὰρ ὄνομά μου οὐκ ἤκουσας. Ρούβεος Ἀγριώδης εἰμί, κλειδοφύλαξ ὢν καὶ τεμενουρὸς τοῦ Ὑγογήτου.

δεξιὰν δ' ἐκτείνας τὴν ἑαυτοῦ μεγάλην χεῖρα, συνάψας δὲ τὴν Ἄρειου ἀσπαζόμενος ἔσεισεν αὐτὴν τε καὶ τὸν βραχίονα.

Τί μῆν; ἔφη. ἦ τέιον ἄρα μοι δώσεις ὡς διψῶντι πολὺ; ἢ μεθυστικώτερόν τι, εἰ πρόχειρον ἔχων τύχοις ἄν;

βλέψας δ' πρὸς τὸ τῆς ἐσχάρας κενὸν ἔτι τὰ σακία ἡμίκαυστα ἔχον, ἐμύχθισέ τι. κᾶτα περὶ τὴν ἐσχάραν ὀκλάσας οὐκ οἶδ' ὅπως ἔλαθεν αὐτοὺς θαυμαστόν τι πράξας ὥστ' ἐν ἀκαρεῖ πῦρ φλέγειν μέγα. πάντ' οὖν τὰ τοῦ δωματίου ἐφώτιξε τοῦτο τὸ πῦρ καὶ τὸ ὑγρὸν ἐξήραινεν ὥστε Ἄρειον ἀλεαίνειν καθάπερ θερμοῖς ἐν λούτροις γενόμενον.

ἐκεῖνος δὲ πάλιν εἰς τὴν χαμεύνην καθήμενος μάλα πιεζομένην διὰ τὸ περιττὸν τὸ τοῦ βάρους αὐτοῦ, ἤρξε παντοῖα ἐκ θυλακίων

ἔλκων οἶα λέβητα χαλκοῦν, καὶ ὄβελον, καὶ σακίον ἀλλάντων εἰ καὶ πεπιεσμένον, καὶ τεῖδόχην, ἐνίους δὲ καὶ ποτήρας σαθρούς, καὶ δὴ καὶ λήκυθον ὑγρόν τι καὶ ἠλέκτρινον τὸ χρώμα ἔχουσιν. ἐκ δὲ ταύτης πιών, δειπνοποιεῖν ἤρξεν. καὶ ἐντὸς ὀλίγου ψόφον ἦν ἀκούσαι τοῦ ἀλλάντος ὀπτωμένου κνίσαν δ' ἀνιέντος θαυμασίαν. ἕως μὲν οὖν πονεῖ, οὐδεὶς τέως λαλεῖ· ἐπειδὴ δὲ τάχιστα τὸν ἕκτον ἀλλάντα σκευασαμένος ἔλυσεν ἀπὸ τοῦ ὀβέλου πιαρόν τε καὶ λιπαρόν καὶ εὖ ἠνθρακισμένον, ὁ Δούδλιος πράγματα παρέχων ἤρχεν.

ὁ δὲ πατήρ Οὐ μὴ φάγῃς μοι, ἔφη, τῶν τούτῳ δεδομένων οὐδέν.

ἐκείνος δὲ ἡρέμα γελάσας Οὐδὲν πρᾶγμα, ὦ Δούρσλειε· ὁ γὰρ παῖς ἀλλαντοειδῆς ἤδη ἀλλάντων οὐ δεῖται.

τούτους δὲ καὶ παρέθηκε τῷ Ἀρείῳ. ὁ δὲ τοσοῦτο οὐπώποθ' ἦσθη ὄψου γευσάμενος, ὡς λίαν τότε πεινῶν. διετέλει μέντοι ἰταμὸν δεδορκῶς πρὸς τὸν πελώριον τούτον ἄνθρωπον. μέλλοντος δ' οὐδενὸς ὡς δοκεῖν ἐξηγησέσθαι οὐδέν, Λυπούμαι σφόδρα, ἔφη. οὐ γὰρ οἶδά σε ὅστις εἰ ὡς ἀληθῶς.

ὁ δὲ τείου πιών τι, τὸ δὲ στόμα τῇ δεξιᾷ σπογγίσας Ἔστι σοι, ἔφη, ὄνομα καλεῖν με Ἀγριώδη· τοῦτο γὰρ πάντες. κλειδοφύλαξ εἰμι, ὡς ἔλεγον, ἐν Ὑγογήτου. σὺ γὰρ οἶσθα τὰ πρὸς τὸν Ὑγογήτου δήπου;

τοῦ δ' Ἀρείου οὐ φάντος, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβούμενος ἐφαίνετο.

ὁ δ' Ἄρειος Λυπούμαι, ἔφη.

πρὸς τοῦτο ἐκείνος Μὰ Δί' οὐ σέ γε δεῖ λυπεῖσθαι, ἔφη, ἀλλὰ τούσδε, ἀποβλέπων ἅμα πρὸς τοὺς Δουρσλείους ἤδη πτήξαντας σκοταίους. Ἰκανῶς μὲν γὰρ συνενόουν σοι τὰς ἐπιστολάς οὐ δεξαμένῳ, ἀλλὰ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα οὐχ ὑπώπτειον σέ περὶ τὰ ἐν Ὑγογήτου πάνυ ἀγνοεῖν. οὐκ οἶδω ὅποθεν ἐκείνης τῆς ἐπιστήμης ἔτυχον;

Ποίαν ἐπιστήμην λέγεις; ἢ δ' ὅς ὁ Ἄρειος.

ἐκείνος δὲ τραχὺ ὀγκώμενος Ὅποιαν; ἔφη. ἀλλὰ περιμένετε τι.

τοῦτο γὰρ δεινὸν ποιησάμενος ἀνήλατο ὥστε ἐφαίνετο ὅλον ἀναπληρῶσαι τὸ καλύβιον τοῖς γε Δουρσλείοις πρὸς τὸν τοίχον καταπτῆξασιν.

Καὶ δῆτα τολμᾶτε λέξαι μοι ὅτι οὗτος – τόνδε λέγω τὸν παῖδα τοιοῦτον ὄντα – οὗτός γε ὁ παῖς οὐ μεμάθηκεν οὐδὲν τοῦ δέοντος;

ταῦτα δὲ φάσκοντα ἐνόμιζεν ὁ Ἄρειος αὐτὸν οὐ μετρίως εἰπεῖν. φοιτᾶν γὰρ αὐτὸς πρὸς διδασκαλεῖον, καὶ πολλάκις ἄξιός ὢν ἐπαίνου τυγχάνειν παρὰ τοῦ διδασκάλου.

Οὐ γὰρ παντάπασι ἀμαθής εἰμι, ἔφη. ἔνια δ' ἔμαθον περὶ τὰ τ' ἄλλα καὶ τὴν ἀριθμητικὴν.

ἐκεῖνος δ' ἀνανεύσας ὡς τὰ τοιαῦτα πάνυ ὀλιγωρῶν, Ἄλλὰ μηδὲν ἄρ' ἔμαθες, ἔφη, περὶ τὸ ἡμέτερον, τὸ σὸν λέγω ἢ τὸ ἐμὸν ἢ τὸ πατρῶον.

Καὶ τουτὶ τὸ ἡμέτερον, τί δὴ ἔστιν; εἶπεν ὁ Ἄρειος.

ἐκεῖνος δὲ μονονουχὶ διαρραγείς Ὡ οὔτος, ἔφη, βοῶν μὲν μεγάλη τῇ φωνῇ τὸν Δούρσλειον μάλ' ὠχρῶντα ἤδη καὶ μυγμόν τιν' ἀνανδρον μόλις ἀφιέμενον, δεδορκῶς δ' ἅμα παράφορον πρὸς τὸν Ἄρειον.

Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως σὺ μὴ οἶσθα τὴν μήτερα καὶ τὸν πατέρα ὁποῖοί εἰσι. λαμπροὶ γάρ εἰσι, καὶ σύ γ' οὐδὲν ἤττον λαμπρὸς εἶ.

ὁ δὲ Ἄρειος Ἄρα μὴ λαμπροί, ἔφη, οἱ γονεῖς μου;

ἐκεῖνος δὲ ὡσπερ ὑπὸ τυφῶνος βεβλημένος Οὐκ οἶσθα, ἔφη, μὰ Δι' οὐκ οἶσθα σεαυτὸν ὅστις εἶ;

ἐνταῦθα δὲ ὁ Δούρσλειος τέλος ἀναφθεγξάμενος Πέπαυσο, ἔφη, ὠνθρωπε, μὴ πέραινε τὸν λόγον. ἀπαγορεύω γὰρ σέ μὴ δηλοῦν τῷ παιδί μηδέν.

ἀλλ' εἰ καὶ ἀνδριότερός τις ἔτυχεν ὦν τοῦ Δουρσλείου, καὶ οὔτος ὑπέπτηξεν ἂν τῷ Ἀγριώδῃ μαικὸν βλέποντι. ὁ δ' ἐκβεβακχευμένῳ ἔοικῶς τραχύφωνος καὶ δι' ὀργῆς τρέμων Τί δὲ δὴ; ἔφη. ἐγὼ μὲν γὰρ τὸ μὴ φράσαι αὐτῷ τὰ τοῦ βίου, ἀλλ', ὦ αἴσχιστε σύ, οὐ συγγνωστόν τὸ μὴ διδάξαι αὐτὸν τὰ τῆς γ' ἐπιστολῆς τῆς Διμπλοδώρω καταλειμμένης ἦντιν' ἐγὼ παρὼν αὐτόπτης εἶδον τότε καταλειπομένην, ἐξ οὗ σύ γε αἰεὶ κέκρυφας αὐτόν.

ὁ δ' Ἄρειος σπουδαίως Τί δὴ κέκρυπται; ἔφη.

ἐπεπληγμένος δ' ἤδη ὁ Δούρσλειος Πέπαυσο δῆτα, ἔφη μεγάλη τῇ φωνῇ βοῶν, ἐγὼ γὰρ διαρρήδην ἀπαγορεύω σε τοῦ μὴ περαίνειν τοῦτο.

ἢ δὲ Πετουνία πάνυ φοβουμένη μάλα πυκνὸν ἅμα ἦσθμαινε.

Κακῶς ἀπόλοισθε δῆτα, ἔφη ὁ Ἀγριώδης. Ὡ Ἄρειε, μάγος εἶ.

καὶ ἐνταῦθα σιωπῆς γενομένης, οὐδὲν ἂν ἐντὸς τοῦ καλυβίου ἤκουσας πλὴν ψόφον τῆς τε θαλάττης καὶ τοῦ ἀνέμου.

Ἄρειος δὲ Ποιός τίς εἶμι;

Μάγος δήπου τῶν γε μὴν βελτίστων, εἰ μετρίως πεπαιδευμένος.

τοσαῦτ' εἰπὼν πάλιν ἐκάθισεν εἰς τὸν δίφρον ἤδη πολλῷ κρότῳ χαμαίζηλον γενόμενον. Τοὺς γὰρ τοιούτους ἔχων τεκόντας, οὐ κινδυνεύεις ἀλλοῖος γενέσθαι. καιρὸς δ' οὖν ἔστι σοὶ ἀναγνῶναι τὴν ἐπιστολήν.

λαβὼν δ' αὐτὴν τῇ δεξιᾷ ὁ Ἄρειος τέλος εἶχε τὸ ξανθόν, ἐπιγεγραμμένον χαρακτήρσι καλαῖνοις τοιοῖσδε:

Ἄρειος Ποτήρ,
τὸ ἔδαφος,
τὸ ἐν τῷ νησιδίῳ καλύβιον,
Θάλαττα.

τὴν δ' ἐπιστολὴν ἐκλαβὼν ἀνέγνω τάδε·

ΤΟ ΤΟΥ ΥΟΓΟΗΤΟΥ ΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟ ΤΗΣ
ΓΟΗΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑΣ

Ἀρχηγός· Ἄλβος Διμπλόδωρος
ἀρχιφαρμακεὺς τοῦ θιάσου τοῦ Μερλίνος ἐν πρωτίστοις καὶ
ἀρχίμαγος, πρωτογόης καὶ κεφαλαιώτης τοῦ συνεδρίου
παγκοσμίου τοῦ τῶν γοήτων.

Ἄθηνᾶ Μαγονωγαλέα Ὑπαρχηγός Ἀρείῳ Ποτήρι χαίρειν.

ἔδοξεν ἡμῖν κηρῦσαι σοι τόδε· γέγραψαι εἰς τῶν μαθητῶν
τοῦ Ὑγογήτου παιδευτηρίου τοῦ τῆς γοητείας καὶ μαγείας.
εὐρήσεις ἔνδον κατάλογον τῶν ἐπιτηδείων, τῶν τε βιβλίων καὶ
τῶν σκευῶν.

ἡ παιδευτικὴ περίοδος ἄρχεται Σεπτεμβρίου τῆ νουμηνία. τὴν
γλαῦκα σου προσδοκῶμεν Ἰουλίου τῆ ἔτη καὶ νέα.

Ἄρειος δὲ τῆδε καὶ ἐκείσε τὸ δηλούμενον ἀναστρέφων παντοῖος
ἐγένετο, βουλόμενος μὲν πόλλ' ἅμα ἐρωτᾶν, οὐδ' ἔχων διαγνῶναι τί
πρῶτον προτείνῃ. μετ' ὀλίγον δὲ ψελλιζόμενος Τί δὴ δύναται μοι
τοῦτο, ἔφη, τὸ γλαῦκα προσδοκῶμεν;

πρὸς ταῦθ' ὁ Ἀγριώδης Νῆ τὰς ἵππικὰς Γοργόνας, ἔφη, ὅσον
οὐκ ἐπελαθόμην τινός. καὶ τὴν κεφαλὴν τῆ δεξιᾷ πατάξας τοιαύτη
βία οἷα ἂν ἐδυνήθη καταβαλεῖν τέθριππον ἄρμα, ἀπὸ τῶν τῆς
ὀθόνης θυλακίων ἐξεκάλυψεν ὡς ἀληθῶς γλαῦκά τε, ἠρεθισμένην
μὲν τι ἔμψυχον δ' ὅμως, καὶ γραφίδα πτερίνην καὶ βύβλον. καὶ
γραμμάτιον ταχέως ἔγραψε, τὴν γλῶτταν διὰ μέσους τοὺς ὀδόντας
ὠθῶν ὡς τὸν νοῦν μάλιστα προσέχων.

ὁ καὶ Ἀρείῳ ράδιον ἦν ἀναγνῶναι καίπερ κατεναντὶ καθημένῳ.

Ἀγριώδης τῷ Διμπλοδώρῳ χαίρειν.

τὴν ἐπιστολὴν Ἀρείῳ ἔδωκα. αὖριον ἄξω αὐτὸν ὠνησόμενον
τὰ ἐπιτήδεια. ὕεται ἡ χώρα πολλῶ. ἔρρωσο.

τοῦτο δὲ συμπτύξας καὶ τῇ γλαυκῇ παραδούς – τῷ γὰρ ράμφει αὕτη ἀπρίξ ἐλάβετο – καὶ τὴν θύραν ἀνοίξας ἐξέβαλεν αὐτὴν εἰς τὸν χειμῶνα. κᾶτα ἐπανελθὼν ἐκάθισε πάλιν ὡσπερ οὐδὲν ποιήσας δῆθεν ἀτοπώτερον ἢ εἰ ἐτηλεφώνησεν.

Ἄρειος δὲ χάσκειν ταχέως ἀπέσχετο, λαθόμενος δὴ κεκηνώς.

τούτου δ' οὖν ὃ τι δὴ εἶπη ἔτι σκοπομένου, ὁ Δούρσλειος πάνυ ὠχρῶν τῆς χολῆς ἅμα ἐπιξεούσης πρὸς τὴν ἐσχάραν παραυτικά ἔβη.

Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἄπεισιν, ἔφη.

ἐκείνος δὲ Ἦ σὺ ἀπαγορεύσεις αὐτόν, ἔφη, Μύγαλος ὢν τοιοῦτος;

Ἄρειος δὲ ὡς πλέον μαθησόμενος σπουδαίως Τί φῆς; εἶπεν.

πρὸς δὲ τοῦθ' ὁ Ἀγριώδης ἀποκρινόμενος Μυγάλους γὰρ καλοῦμεν, ἔφη, τοὺς μὴ συμμετέχοντας ἡμῖν τῆς μαγείας καθάπερ τούτους. δυστυχεῖς γοῦν σὺ τρεφόμενος ἐν οἴκῳ ὑπὸ τῶν μυγαλιωτάτων δὴ δοκούντων· μυγαλιωτέροις γὰρ τούτων οὐπώποτ' ἀνά τὸν βίον ἐντετύχηκα.

ὁ δὲ Δούρσλειος τῇ γυναικὶ εἶπεν· Οὐκ οὐν τότε δὴ κατωμόσαμεν ἐπεὶ αὐτὸν εἰσεποιησάμεθα καθαιρήσειν τὸ ἀλιτήριον τὸ τῆς τοιαύτης βωμολοχίας; οὐκ ὠμόσαμεν καταπνίξειν τὸν τοιοῦτον λήρον; καὶ πῶς ἂν μάγος εἶη οὗτοςί;

Ἄρειος δ' αὖ Ὑμεῖς ἄρα ἦστε, ἔφη. ἦστε γὰρ πάλαι μάγον με ὄντα.

ἀλλ' ἄφνω ἡ Πετουνία ὀξυβόης Ἄρ' ἦσμεν; ἔφη. ἦσμεν δὴ. πῶς γὰρ οὐκ ἦσμεν; οὐ γὰρ ἔστιν ὅπως σὺ οὐ τοιοῦτος εἶ, ἀδελφόπαις μὲν ὢν, τῆς δὲ ἀδελφῆς μου τοιαύτης δὴ πεφυκυίας – σαφῶς γὰρ ἦδη αὐτὴν θρεψομένην τερατῶδές τι καὶ δεινὸν καὶ οὐδὲν ἀπᾶδον τῆς μητρός. καὶ γὰρ αὕτη λαβοῦσα ὡσαύτως ἐπιστολήν, καὶ εἶτα ἀπελθοῦσα πρὸς τὸ παιδευτήριον δὴ ἐκεῖνο ἐπὶ μήκιστον, καὶ πάλιν ἐπανελθοῦσα κατ' ἐνιαυτὸν πρὸς τὴν ἀργίαν ἄλλοτε μὲν εἶχεν ἐν τῷ προκολπῷ γόνον βατράχων, ἄλλοτε δὲ μετέβαλλε τὰ ποτήρια εἰς μῦς ἀρουραίους. καὶ ἐγὼ μὲν μόνη τῶν ἄλλων ἀληθῶς ἦδη αὐτὴν ὡς ἔστι τέρας τεθραμμένη· οἱ μὲν οὖν τεκόντες καὶ μέγα ἐφρόνου ἐπὶ τῷ φαρμακίᾳ θρέψαι, τὸ Λίλη ἀνά στόμα ἀεὶ καὶ διὰ γλώττης ἔχοντες.

ἀλλ' ἀναπνεύσασά τι ἐτραγώδει μάλ' αὖθις ὡς δὴ πόλλ' ἔτη εἰργμένη μὴ τὰ τοιαῦτα ἀποφαίνειν.

Καὶ εἶτα περὶ τοῦ Ποτήρος ἦν ὄλη ἀπαντήσασ' αὐτῷ συμμαθητῇ καὶ ἀποδραμοῦσα μετ' αὐτοῦ καὶ γημαμένη αὐτῷ καὶ τεκοῦσα σέ καὶ διατεθραυμένη πυροβόλω καὶ ἀποθανοῦσα καὶ δὴ καὶ τὸ καινότατον ἀναγκάσασα ἡμᾶς εἰσποιήσασθαι σέ.

ὁ δὲ Ἄρειος πάνυ ὠχρήσας μετὰ δὲ χρόνον ἀναφθεγξάμενος Τεθραυμένην λέγεις; ἔφη. εἶπατε γὰρ μοί ποτε ὡς ἐν συγκρούσει αὐτοκινήτων ἀπέθανον.

Ἀγριώδης δὲ μεγάλη τῇ φωνῇ βοῶν· Τί δ' ἔσθ' ὃ λέγεις; ἐν συγκρούσει δὴ αὐτοκινήτων; καὶ τοσοῦτῳ ἀνήλατο μένει καὶ θυμῷ ὥστε τοὺς Δουρσλείους πάλιν εἰς τὴν γωνίαν ἀποδραμεῖν. Πῶς γὰρ ἐν συγκρούσει ἀπέθανον ἂν οἱ πάνυ Ποτῆρες; ὡ τῆς βλασφημίας. ὡ τῆς αἰσχύνης. αἰσχρὸν γὰρ δήπου τοῦτο· εἰ ὁ Ἄρειος αὐτὸς μὲν περὶ τὰ ἑαυτοῦ πράγματα μηδὲν οἶδε, πολυθρῦλητος δ' ἔστιν ἅπασιν τοῖς παρ' ἡμῖν παισίν.

Ἄρειος δὲ Διὰ τί; ἔφη, τί ἐγένετο;

κακείνος τὴν μὲν ὀργὴν ἀφείς, φροντίδος δ' ἀναπλέως τὸ μέτωπον Ἀνέλπιστον δὲ τοῦτο, ἔφη. δεδιότος γὰρ τοῦ Διμπλοδώρου μή πως ἐξερευνῶν σε πράγματ' ἔχοιμι, οὐδέποτε προσεδόκησα εὐρήσειν σε οὕτως ἀπαίδευτον. ἀλλ' εἴτ' ἄξιός εἰμι διδάξαι σε εἴτε μή, οὐκ ἔστι σοι πρὸς Ὑγογήτου ἀπελθεῖν μὴ εἰδότε.

πρὸς δὲ τοὺς Δούρσλειους ἀπειλητικὸν βλέπων Βέλτιστον τοῖνον, ἔφη, μαθεῖν παρ' ἐμοῦ ἐφ' ὅσον ἔνεστί μοι διδάσκειν σέ. οὐ μὴν οὐδ' ἅπαντα λέγοιμ' ἂν· ἕνια γὰρ πάνυ ἄδηλα ...

καὶ καθίσας ἑαυτόν, βλέψας δὲ τέως πρὸς τὴν ἐσχάραν ἔλεγε τοιάδε· Ἐν ἀρχῇ, ὡς οἶμαι, ἦν τίς ποτε ὄνοματι ... καὶ πῶς τύχοις ἂν οὐκ εἰδῶς τούτου τὸ ὄνομα, πάντων τῶν παρ' ἡμῖν καλῶς εἰδόντων;

Τίνος;

Ἄου; οὐ δὴ τοῦνομα ἐκὼν οὐ φθεγγοίμην ἂν οὐτ' αὐτὸς οὐτ' ἄλλος τις.

Τί μή;

Νῆ τὴν Ἐμπουσαν, καθότι μορμολυττόμεθ' ἔτι. Ἡράκλεις, ὅσον ἀμηχάνως ἔχω τοῦτον συντιθέμενος τὸν λόγον. ἰδού. μάγος τις ἦν ποτέ. καὶ οὗτος κακὸς ἐγένετο ... ἢ μᾶλλον εἰς τοσοῦτο κακίας ἀφίκετο ... ἢ μᾶλλον παγκάκιστος ἦν ... ἢ μᾶλλον τῶν κακίστων κακίων ἦν. καὶ τοῦνομα αὐτῷ ...

κεχηνότος δέ τι καὶ δι' ὀλίγου ἀφώνω ἐοικότος, ὁ Ἄρειος Ἡ που γράψαι αὐτό, ἔφη, δύναιο ἂν;

Οὐδαμῶς, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. οὐ γὰρ οἶδα πῶς γράφεται. εἰέν. καὶ τοῦνομα αὐτῷ ... Φολιδομορτός. οὐ μὴ αἰτήσεις με τοῦτο πάλιν εἰπεῖν, ἀντιβολῶ σε. οὗτος δ' οὖν ὁ μάγος μαθητὰς καταλέγεσθαι ἐκ μακροῦ χρόνου ἐπειράτο, καὶ δὴ πολλοὶ κατελεγμένοι ἦσαν αὐτῷ, οἱ μὲν ἄτε φοβούμενοι, οἱ δὲ τοῦ κράτους μετέχειν τι βουλόμενοι, ἐπιπολάζοντος αὐτοῦ ἤδη καὶ πάνυ κρατοῦντος. ἀλλ' εἰς

τοσοῦτο ἀπορίας ἀφικόμεθα, ὦ Ἄρειε, περὶ τῶν μαγευόντων ὥστε βασάνου δὴ τινος δεόμεθα, οὔτ' εἰδότες οἷς πιστεύειν χρή οὔτε τολμώντες τοὺς ἀγνώστους διὰ φιλίας ἔχειν, δεδιότες μὴ τοῦ κιβδηλοῦ μετέχωσι. δεινότερα γὰρ τότε ἐπάσχομεν πρὸς αὐτοῦ ἤδη ὑπερβαλλομένου· οὐ μὴν ἀλλ' ἔνιοι ἀντεῖχον. τοὺς δὲ ἀπέκτεινεν, ἐφόνευσε μὲν οὖν καὶ τοῦτο ἀνηλεῶς. ἀλλ' ἐν Ὑγογήτου ἀσφαλέστεροι ἐγενόμεθα ἢ ἄλλοθί που τῆς γῆς. τὸν γὰρ Διμπλόδωρον μόνον, οἶμαι, δεδιὼς ὁ δεῖνα οὐκ ἐτόλμα τότε δὴ ἐπιθέσθαι τῷ παιδευτηρίῳ.

ἡ δ' οὖν μήτηρ σου φαρμακὶς οὔσα καὶ ὁ πατήρ φαρμακεὺς ὦν ἐξ ἀπάντων ὦν πάλα ἔγνωκα μαγώτατοι ἦσαν, σχολαρχαὶ τότε εἰκότως γενόμενοι τῶν ἐφ' Ὑγογήτου ὅτε ἔπρεπεν αὐτοῖς. ἀλλ' οὐκ οἶδα διὰ τί οὐκ ἐπειράθη προσάγεσθαι αὐτοὺς πρὶν γε ... εἰ μὴ ἐπέιθεται αὐτοὺς εὐμενεστέρους εἶναι τῷ Διμπλοδώρῳ ἢ ὥστ' ἐμπλέκεσθαι ἐκόντας πράγματι καταχθονίῳ. καὶ ἴσως μὲν ἐνόμιζεν ἰκανὸς εἶναι πείσαι αὐτούς, ἴσως δὲ καὶ ἐν νῷ εἶχεν ἀνελεῖν. οὐδ' ἐγὼδα πλὴν ἔν. οὗτος δὴ πρὸς τὸν δῆμον οὐ τότε ὑμεῖς διητᾶσθε ἀφίκετο δέκα ἔτεσι πρότερον ἐπὶ τῶν Ἐκαταίων. σὺ γὰρ παιδίον ἦν ἐνάενον. ἦκεν οὖν εἰς τὴν ὑμετέραν οἰκίαν καὶ ...

ἀποσιωπήσας δὲ καὶ ῥινόμακτρον λαβὼν κατάστικτον καὶ μάλα ῥυπαρὸν ἀπέμυξε τοσοῦτῳ ψόφῳ ὅσον ὑδραύλεως ἤκουσας ἄν.

Ξύγνωνθί μοι, ἔφη, ταῦτα δυσθυμουμένῳ. ἠδέως γὰρ εἶχον τῷ τε πατριδίῳ καὶ τῷ μαμμιδίῳ, ἀστείοις μοι γενομένοις θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. ἀπέκτεινε δ' οὖν αὐτοὺς ὁ δεῖνα. ἔπειτα δὲ, ἄδηλον ὄν πρότερον μέλλει ἀπεργάσεσθαι τὸ πρᾶγμα ἢ συνήθης που γεγένηται τῷ φονεύειν, ἐπεχείρησε μὲν ἀποκτεῖναι καὶ σέ, ἐσφάλῃ δὲ τοῦ βουλεύματος. ἄρ' οὐκ ἠτείς σεαυτὸν τί παθὼν ἔλαχες τὸ τοῦ τραύματος ἵχνος τὸ ἐπὶ τῷ μετώπῳ; τοιοῦτο γὰρ ὡς μηδαμῶς τῶν μετρίων ὄν τραυμάτων λαμβάνει τις εἴ γε κατήραται πρὸς ἀλάστορος μεγάλου καὶ παμπονήρου. καὶ γὰρ οὗτος ἀπέκτεινε μὲν τοὺς σοὺς γονέας, ἡμαρτε δὲ σοῦ. καὶ διὰ τοῦτο σὺ περιβόητος ἐγένου· ὅποτε γὰρ βούλοιτο ἀποκτεῖναι τινα, τοῦτόν γ' ἐκάστω ἀπέκτεινεν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπεβίω οὐδέποτε πλὴν σύ. πολλοὺς μὲν γὰρ τῶν βελτίστων τῶν τότε μαγευόντων καὶ ἀπέκτονεν οἶον τοὺς Μαχίμους ἢ τοὺς Ὅστίνους ἢ τοὺς Πρωιτέρους· σὺ δὲ μόνος ἐπιβιοὺς ἔτυχες καίπερ βρεφύλλιον ὦν.

ἦκοντος δὲ τοῦτου πρὸς τὴν τοῦ λόγου τελεύτην, ὁ Ἄρειος λυπηρόν τι ἐνεθυμεῖτο, ὡς περὶ τὸ λαμπρότατον τῆς ἀστραπῆς σέλας δαιόμενόν τι καὶ χλοαυγὲς αὐτὸ μεμνημένος. καὶ ἐδόκει οὐ μόνον τοῦτό γε σαφέστερον ἐν φαντασίᾳ ὄραν ἢ πρὸ τοῦ, ἀλλὰ καὶ

ἀκούσαί τι καινόν· γέλωτος γὰρ ἀνάμνησιν ἔλαβεν ὀξέως ὡς ἀπό τινος ὤμοῦ καὶ μισανθρώπου.

ὁ δ' Ἀγριώδης πάνυ οἰκτίρων αὐτόν "Ἔσωσα σέ, ἔφη, ἐκ τῆς οἰκίας διεφθαρμένης προστάξαντος τοῦ Διμπλοδώρου καὶ δεῦρο πρὸς τοῦσδε ἐκόμισα αὐτός.

ἀλλ' ἐξαίφνης ὁ Δούρσλειος Ληρεῖς, ἔφη. "Ἀρειος δ' ἔφριξε, ἐπελάθετο γὰρ τῶν Δουρσλείων ἔτι παρόντων. ὁ μέντοι θείος μάλιστα θαρρῶν ἐφαίνετο· δριμὺ γὰρ ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἀγριώδη ὡς πυκτεύειν πρόχειρος ὦν μετ' αὐτοῦ.

"Ἄγε δῆ, ὦ οὔτος, ἔφη γρύζων, ἄκουσόν μου, ὦ νεανίσκε. μετέχεις μὲν γὰρ σὺ οὐκ οἶδ' ὅπως τοῦ ἀτόπου, τοῦτό γ' οὐκ ἀρνήσομαι, τὴν δὲ τοιαύτην νόσον ἐξῆν ἂν πληγαῖς ἰατρεύειν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ. ἀλλὰ τὰ τῶν γονέων περὶ οὐδένοσ ποιούμεαι· τίς δ' οὐκ ἔρει αὐτούς ἀλλοκότους πεφυκέναι καὶ βασκάνους; τοιγάρτοι τεθνηκότες εὖ πεποιήκασι, τὰ κατ' ἀνθρώπους οὐκ ἀνάξια παθόντες οἱ γ' αἰεὶ συνεπλέκοντο ἀνθρώποις μαγικοῖς. μηδενὸς οὖν ἔλαχον κακοῦ ὦν μὴ προσεδόκησα, προνοῶν σαφῶς τὰ κεκλωσμένα ἐπ' αὐτούς.

ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀγριώδης ἀναπηδήσας ἀπὸ τῆς χαμεύνης καὶ ἀλεξιβρόχιον λαβὼν ἐκ τοῦ τρίβωνος, φοινικοῦν ὄν καὶ πάνυ τετριμμένον, ὀρθὸν ἔτεινεν ἐπὶ τὸν Δούρσλειον ὥσπερ ξίφος. Εὐλαβοῦ, ὦ Δούρσλειε, ἔφη, εἰς ὑπερβολὴν γὰρ εἴρηκας ἤδη. εὐλαβοῦ δῆτα ὅπως μή ...

καὶ οὔτος φοβούμενος κεντηθῆναι ἀκωκῆ ἀλεξιβροχίου πρὸς γίγαντος δασυπύγωνος, τῆς δ' ἀνδρείας ἐσφαλμένος πρὸς τὸν τοῖχον ἔμπαλιν ἐβιάσθη ἀναυδος.

ἐκεῖνος δ' αὖ "Ἀμεινον δὲ τοῦτο, ἔφη, πνευστιῶν ἔτι καὶ πρὸς τὴν χαμεύνην ὅσον οὐκ ἤδη διεφθαρμένην καθίσας.

ἐν δὲ τούτῳ βουλόμενος ἔτι μυρία ἐρωτᾶν ὁ "Ἀρειος Ἄλλὰ τί ἔπαθεν ἄρα; ἔφη, τὸν Φολιδο-, τὸν δεῖνα μὲν οὖν λέγοιμ' ἄν.

"Ἐγωγ' οὐδέν οἶδα, ὦ "Ἀρειε, πλὴν ἀλλ' οἴχεται δῆ. ἀφανῆς γὰρ ἐγένετο αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἢ ἐπειράθη ἀποκτεῖναί σε. οὔτος μὲν οὖν ἠφάνισται, σὺ δὲ καὶ μᾶλλον ἐκ τούτῳ εὐδοκιμεῖς. ἀλλὰ παραδοξότατόν μοι τόδε· τί τότε δῆ ἀπῆλθεν ὅτε κρείττων αἰεὶ καθ' ἡμέραν ἐγίγνετο;

οἱ μὲν γὰρ φασὶ τεθνηκέναι αὐτόν, ληροῦντες, ὡς οἶμαι, οὐκ εἰδὼς εἰ γ' ἄρα τοσοῦτο ἔτι μετεῖχε τοῦ ἀνθρωπίνου ὥστε θανάσιμον εἶναι. οἱ δὲ φάσκουσιν ἔτι φῶς ὄραν, καιρὸν εὐλαβοῦμένον που. ἀλλ' οὐ πιστεύω οὐδὲ τούτοις γνοὺς ὡς τῶν ἀμφὶ αὐτόν οἱ μὲν κατεληλύθασιν πρὸς τὸ ἡμέτερον, οἱ δὲ ἔμφρονες γεγέννηται πάλιν

ὥσπερ ἐξ ὕπνου ἐγρηγορότες. οἶα δ' οὐκ ἂν ἐγένετο οἶμαι εἴ γ' ἐμέλλησε κατιέναι αὐτός.

οἱ δ' αὖ πλείους ἠγοούμεθα ζῆν μὲν ἔτι ἐστερηῆσθαι δὲ τῆς δυνάμεως, ἀσθενεστερόν πως ὄντα ἢ ὥστε ἐκπράξει τὰ βουλευμάτα. διεφθάρη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως διὰ σέ, ὦ παῖ. καὶ γὰρ ταύτη τῇ νυκτὶ ἐγένετο τοιοῦτό τι οἴου οὐ προνοίαν εἶχε οὐδεμίαν. καὶ τοῦτο τί δὴ ἔτυχεν ὄν οὐτ' οἶδα αὐτὸς οὐτ' ἄλλος τις, πλὴν ἀλλὰ σὺ ὑπεσκέλισάς πως αὐτὸν καὶ ἔσφηλας.

καὶ πρὸς τὸν Ἄρειον αἰεῖ ἔβλεπε πάνυ φιλοφρόνως καὶ ὡς μάλιστα ἐν τιμῇ ἔχων. ὁ δὲ μὴ ὅτι μέγα ἐφρόνει καὶ ἠγάπα ταῦτ' ἀκούσας, ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζεν ἀμάρτημά τι γενέσθαι. ἀδύνατον γὰρ δήπου τὸ λανθάνεσθαι ἑαυτῷ μάγῳ ὄντι· τί δῆτ' ἀνὰ τὸν βίον ἠνεγκεν εἰς τὸ δέον τὴν τε Δουδλίου ὕβριν καὶ τὴν Πετουνίας αἰκίαν; μάγος γὰρ ὢν τί οὐ μετέβαλεν ἂν αὐτοὺς εἰς τέρας τι φρυνοειδές, ὅποταν ἐντὸς τοῦ σκευοφυλακίου ἐγκληῆσαι ἐθέλοιεν; ἀλλ' εἰ τὸν γόητα τὸν τῶν ἔνθαδε κράτιστον ἐνίκησέ ποτε, πῶς ἂν ἐδυνήθη ἐκεῖνος δῆτα λακτίζειν αὐτὸν καθάπερ σφαίρα παίζων;

σιωπῇ δὲ Ὡ Ἀγριώδες, ἔφη. μάλισθ' ἤμαρτες, οἶμαι, ταῦτα λέγων. οὐ γὰρ κινδυνεύω μάγος εἶναι.

οὗτος δὲ γελάσας, ὃ καὶ ἄτοπον ἐδόκει τῷ γ' Ἀρείῳ, Εἶτ' οὐ μάγος εἶ σύ; ἔφη. οὐ γὰρ δήπου περίφοβος ὢν ἢ τεθυμωμένος περὶ τινος μεμηχάνησαι παράδοξόν τι;

κἀνταῦθ' Ἄρειος πρὸς ἐσχάραν βλέπων ἐλογίζετο τοιάδε· ὅσα γὰρ πράγματα τοῖς Δουρσλείοις παρέσχηκε δι' ἄττα οὗτοι μάλ' ἠγριώθησαν, τοσαῦτα γεγενῆσθαι μεταξὺ θυμωθέντος αὐτοῦ ἢ δι' ὀργῆς ἔχοντος· ποτὲ μὲν γὰρ διωκόμενος ὑπὸ τῶν ἀμφὶ Δουδλίον οὐκ οἶδ' ὅπως τυχεῖν ἐκπεφευγώς· ποτὲ δὲ φοβούμενος πρὸς διδασκαλεῖον ἰέναι γελοιώτατος δοκῶν εἶναι ἐν χρῶ κεκαρμένος, μηχανήσασθαι ὅπως ἢ κόμη ἀναφύοι· ποτὲ δ' αὖ Δουδλίου προσφάτως πατάξαντος αὐτόν, λαθέσθαι τιμωρήσας διὰ τὸ δράκοντα ἐπιπέμψαι αὐτῷ.

μειδιῶν δὲ πρὸς τὸν Ἀγριώδη βλέψας πάνυ προσγελῶντα εἶδεν.

καὶ οὗτος Ἰδού, ἔφη· εἶτα ὁ Ἄρειος Ποτήρ οὐκ ἔστι μάγος; ἀλλὰ προσδόκα ὀλίγον. εὐδοκιμήσεις δὴ παρὼν ἐν Ὑγογῆτου.

Δουρσλείος δ' οὐδαμῶς ἔμελλε ἀμαχεῖ ἠττᾶσθαι, εἶπε γὰρ ροιζῶν πως Ἄλλο τι ἢ οὐκ ἔφην αὐτόν ἰέναι; γέγραπται γὰρ εἰς τῶν μαθητῶν τῶν τῆς Κωλύσεως, ἀνθ' ὧν χάριν εἴσεται δῆ. ἀλλὰ γὰρ ἀναγνοὺς ἐκείνας τὰς ἐπιστολὰς ξύνοιδα αὐτῶ δεομένῳ βιβλίων τε ἐπωδικῶν καὶ ράβδων μαγικῶν καὶ λήρων καὶ φλυαριῶν πολλῶν...

ὁ δ' Ἀγριώδης ὑπολαβὼν καὶ πάνυ γογγύζων Ἄλλ' εἴ γε

βούλεται ἰέναι, ἔφη, οἶος σὺ Μύγαλος ἄνθρωπος οὐ δύναται κωλύσαι αὐτόν. οὐδένα γὰρ εὖροις ἂν κωλύσοντα τὸν τῶν Ποτήρων υἷόν, τὸν Λίλης καὶ Ἰακώβου, ἰέναι πρὸς Ὑγογήτου, εἰ μὴ πάνυ μανιῶδη. γέγραπται γὰρ εἰς τῶν ἐκεῖ μαθητῶν ἐξ οὗ ἐγεννήθη. καὶ φοιτήσῃ πρὸς τὸ μαγείας καὶ γοητείας παιδευτήριον τὸ τῶν καθ' ἡμᾶς κάλλιστον. διατρίψας δὲ ἑπτὰ ἔτη, οὐ γνώσεται αὐτὸς ἑαυτὸν οὕτω πεπαιδευμένον. ὁμιλήσῃ γὰρ μεθ' ἑταίρων νέων τ' ὄντων καὶ ὁμογνωμόνων αὐτῶ. καὶ ἀρχηγὸν ἕξει τὸν παιδευτήριον διοικούντα τὸν πολλῶ μείζω τῶν πρὸ τοῦ ἐφ' Ὑγογήτου πάντων, τὸν πάνυ Ἄλβον Διμπλό...

ἀλλ' ὁ Δούρσλειος ὑπολαβὼν καὶ μέγα ὀγκώμενος οὐκ ἔφη δαπανήσῃ εἰς ἄνθρωπὸν τινα γέροντα καὶ ἐμβρόντητον ὡς διδάξοντα τὸν Ἄρειον σοφίσματα μαγευτικά.

τοῦτο δ' εἰπὼν ὑπερβαλεῖν δὴ ἔδοξε τῷ γε Ἀγριῶδει τὸ ἀλεξιβρόχιον ἤδη λαβόντι καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τινάττοντι.

Οὐ μὴ λουδορήσεις, ἔφη μυκώμενος, τὸν Ἄλβον Διμπλόδωρον ἐμοῦ γε παρόντος.

τὸ δ' ἀλεξιβρόχιον κατὰ τάχος καθεὶς ἔτεινε πρὸς τὸν Δούδλιον. βέλος δὲ κεραύνου τότε ἦν ἰδεῖν πορφυροῦν καὶ βόμβον ἀκούσαι βροντώδη, καὶ ἐν ἀκαρεῖ τούτου κορδακίζοντα εἶδες ἂν, τῶν χερῶν πρὸς πυγὴν συμπεπλεγμένων καὶ περιώδυνον ἀνολολύζοντα. νῶτον δὲ δόντος αὐτοῦ, ὁ Ἄρειος εἶδε κέρκον τινά – στρεπτὸς δ' ἦν καὶ ὡσπερ χοίρου – παρακύπτοντα διὰ τρήμά τι τῶν βρακῶν.

ἀναβρυχώμενος δ' ὁ Δούρσλειος ἀφείλκυσε τὴν Πετουνίαν καὶ τὸν Δούδλιον εἰς θάτερον δωμάτιον. βλέψας δὲ τὸ τελευταῖον πρὸς τὸν Ἀγριῶδη καὶ πόλλ' ἔτι φοβούμενος τὴν θύραν ἐπέσπασεν.

ὁ δὲ βλέπων πρὸς τὸ ἀλεξιβρόχιον καὶ τοῦ πύγωνος ἀπτώμενος, ὡς μεταγιγνώσκων τὸ πεποιημένον εἶπε τότε. Οὐκ ἔπρεπέ μοι εἰς τοσοῦτο ἰέναι τῆς δυσκολίας. οὐ μὴν οὐδ' εὖ πέπραγα. ἐβουλόμην μὲν γὰρ εἰς χοῖρον μεταβαλεῖν αὐτόν, ὁ δὲ τὸ σχῆμα οὕτως ὁμοῖον χοίρῳ ἤδη παρέχων, οὐ πολλοῦ ἔδειτο χοῖρος παντελῶς γενέσθαι.

ἐκ δὲ πλαγίου βλέπων αἰεὶ πρὸς Ἄρειον κατὰ τοῦ δασέως τῶν ὀφρύων Χάριν εἴσομαι σοὶ πολλὴν ἔαν μηδὲν περὶ ταῦτα λέγῃς. οὐ γὰρ θεμιτὸν ἐστὶ μοι ἄπτεσθαι τῆς μαγικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. ἐπιτέτραμμα δ' ὀλίγον αὐτῆς, ὡς ἄρτι δέον ἐρευνᾶν σε καὶ κομίζειν τὰς σὰς ἐπιστολάς καὶ τὰλλα τοιαῦτα. ὅθεν μάλ' ἐσπούδαζον ὑποστήναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος Τί δέ, ἔφη, οὐ θεμιτὸν σοὶ μαγεύειν;

ἐκείνος δὲ Εἶέν ἔφη. μαθητῆς γὰρ ἦν αὐτὸς ἐν Ὑγογήτου, ἀλλ' ἐξέπεσον, ὡς τάληθές εἰπεῖν. καὶ ἄλλας τε δίκας ἔλαβον οἱ ἐν τέλει

καὶ διέθραυσαν τὴν ἐμὴν ράβδον. ὁ δὲ Διμπλόδωρος ἀνὴρ ὢν καλοκάγαθὸς εἶασέ με μείναι θηρότροφον γενόμενον.

Ἄλλὰ διὰ τί ἐξέπεσες;

ἐκεῖνος δὲ Σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι καὶ αὔριον πράγματα ἡμῖν ἔσται πολλά. εἰς γὰρ ἄστυ δεῖ ἡμᾶς ἐλθόντας τὰ βιβλία πρίασθαι σοι καὶ τὰ λοιπά.

τὸν δὲ τρίβωνα ἐκδυσάμενος καὶ πρὸς Ἄρειον ρίψας Τούτῳ κεκαλυμμένος, ἔφη, κατακοιμήθητι. ἀλλὰ μὴ φρόντιζε εἰ κινεῖται τι. τάχα μυγαλαὶ ἔτ' εἰσὶ μοί τινες ἐν θυλακίῳ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΝΩΠΙΟΥ ΔΙΑΓΟΝΤΟΣ

τῆς δ' ἐπιούσης ὁ Ἄρειος ἠγέρθη ἅμ' ἥλιω ἀνίσχοντι. καὶ ἦσθάνετο μὲν ἡμέρας ἤδη γενομένης, ὅμως δ' οὐκ ἤθελε διοίξει τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς παραινέσας ἑαυτῷ τοιάδε·

᾿Ωνειροπόλησα δήπου. ὄναρ γὰρ ἦλθέ μοι ἀνὴρ τις πελώριος Ἄγριώδης ὀνόματι ἐρῶν ὡς φοιτήσω πρὸς παιδευτήριον μαγικόν. τοὺς δ' ὀφθαλμούς ἀνοίξας εὖ οἶδ' ὅτι πάλιν διαιτησομαι ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τῷ οἴκοι.

κρότον δ' ἄφνω ἤκουσε μέγαν, τῆς γε Πετουνίας, ὡς ᾤετο, τὴν θύραν κοπτούσης. καὶ πολλὴν ἔχων ἀθυμίαν τοὺς ὀφθαλμούς οὐπω ἀνέωξεν, ἀγαπῶν ἔτι τὸ ἐνύπνιον.

τρὶς δ' αὖ κροτοῦντος ἤκουσέ του.

Καλῶς ἔχει, ἔφη, ἀνίσταμαι γάρ.

ἀναστὰς δὲ καὶ τὸν Ἄγριώδους τρίβωνα μεθεὶς ἦσθετο τοῦ θ' ἡλίου τὸ καλύβιον ἀκτίσι φλέγοντος, καὶ λωφήσαντος τέλος τοῦ χειμῶνος, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἄγριώδους ἔτι κοιμωμένου ἐπὶ τῇ χαμεύνῃ ἤδη διεφθαρμένη, καὶ γλαυκὸς τῷ μὲν ὄνυχι τὴν θυρίδα κροτούσης τῷ δὲ ράμφει ἔφημερίδα ἐχούσης.

ἀνεπήδησεν οὖν οὕτως εὐδαιμονοῦντι συνειδῶς ἑαυτῷ ὡσεὶ ἀσκόν τις ἐπνευμάτου ὑπὸ τοῖς σπλάγχχοις. ἔλθων δ' εὐθὺ τῆς θυρίδος καὶ ταχέως σπάσας ἀνέωξεν αὐτήν. ἡ δὲ γλαυῆς εἶσω κατασκήπτουσα τὴν ἔφημερίδα μεθῆκεν ἐπὶ τὴν Ἄγριώδους κεφαλὴν. ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἠγέρθη, ἐκείνη δὲ πρὸς τοῦδαφος καταπτομένη ἐπετίθετο τῷ τρίβωνι αὐτοῦ.

Ἄρειος δ' ἀποσοβήσων αὐτήν Πέπαυσο, ἔφη, μὴ τοῦτο ποιήσης. ἡ δὲ κροτήσασα ἀγρίως τὸ ράμφος πρὸς αὐτὸν οὐδὲν ἐπαύσατο τοῦ κακὰ ποιῆσαι τὸν τρίβωνα.

καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ᾿Ω Ἄγριώδες, ἔφη, γλαυῆς ἐστίν ...

ἐκεῖνος δὲ Μισθοδότει αὐτήν, ἔφη τονθορύζων, οὐδὲν αὐ κινήσεις.

Ἄρειος δὲ Τί λέγεις;

καὶ ὑπολαβὼν ἐκεῖνος· Μισθοδοτῆσαι γὰρ δεῖ αὐτήν ἢ γ' ἐκόμισε τὴν ἐφημερίδα. βλέπε οὖν εἴσω τῶν θυλακίων μου.

ἀλλ' ὁ τοῦ Ἀγριώδους τρίβων ἐφαίνετο ὄλος ἐκ θυλακίων συγκείμενος, ἔχων καὶ κοπτὰς λειμακοφθόρους καὶ σφαιρίδια σπαρτίου καὶ νώγαλα ἀπὸ μίνθης ἐσκευασμένα καὶ βύβλινα σακκίδια πρὸς τέιον ἠθμοειδῆ. τέλος δὲ ἐδράξατο νομίσματος καινοῦ.

Δὸς αὐτῇ, ἔφη, πέντε κονίδας.

Ἦ καὶ κονίδας λέγεις;

Μικραὶ γ' εἰσι καὶ χαλκαῖ.

ἀριθμήσαντος δὲ πέντε χαλκία τοῦ Ἀρείου, ἡ γλαυξ προὔτεινε πόδα δεξομένη αὐτὰ εἰς βαλλαντίδιον προσδεδεμένον ἐπ' αὐτῷ. κἀντεῦθεν οἴχεται ἐκπταμένη διὰ τὴν θυρίδα τὴν ἄρτι ἀνεωγμένην.

Ἀγριώδης δ' ἔχασκε, ἐσκορδινᾶτο, ἀνίστατο.

Ἄπιτέον εὐθὺ Λονδίνουδε· ἔχομεν γὰρ πολλὰ πράγματα περὶ τὰ ἐπιτήδειά σου· δεῖ πάντ' ἀγοράζειν τὰ πρὸς παιδείαν.

ἀναστρέφοντι δὲ Ἀρείω τὰ χαλκία καὶ βλέποντι πρὸς αὐτὰ ἐπήλθέ φρόνημα τι μάλ' ἀηδές, ὡσεὶ τις νύξας συνέτηρησεν αὐτῷ τὸν ἐντὸς ἀσκόν.

Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ἀγριώδες ...

κἀκεῖνος Τί δαί, ἔφη μεταξὺ ἐνδυόμενος τοὺς κοθόρνους.

Ἄρειος δὲ Οὐκ ἔστι μοι, ἔφη, ἀργυρίου οὐδέν. καὶ σὺ χθιζὸς ἤκουσας τοῦ θείου οὐκ εἰπόντος δαπανήσῃς οὐδὲν εἰς ἐμὲ ἵνα μάθοιμι τὴν μαγικὴν.

Οὐ φροντίς σοὶ πρὸς τοῦτο, ἔφη. ἀνειστήκει γὰρ κνώμενος τὸ κράνιον. οὐκουν ἠδησθα κληρονομῶν σὺ τοὺς τεκόντας τῆς οὐσίας;

Ἄλλ' εἰ διεφθάρη ἡ οἰκία αὐτῶν ...

ἐκεῖνος δ' ὑπολαβὼν Τὸ χρυσίον οὐκ οἴκοι κατέθηκαν, ὦ μεράκιον. πρῶτον μὲν γὰρ ἰτέον εἰς Γριγγώτου, τράπεζαν τοῖς μάγοις. λαβὲ ἀλλᾶντός τι, ψυχρὸν μὲν ὄν, ἀγαθὸν δ' ὅμως. καὶ μάλιστ' ὀρεγοίμην ἂν τοῦ σου πλακοῦντος τοῦ τῶν γενεθλίων.

Ἦ τραπέζας ἔχουσιν οἱ μάγοι;

Μίαν γε. τραπεζίται δὲ κόβαλοι.

Ἄρειος δὲ μεθεὶς μέρος τι τοῦ ἀλλάντος Ἦ κόβαλοι; ἔφη.

Πάνυ γε. ὥστ' οὐδεὶς ληστεύει ἂν τὰ παρ' αὐτοῖς, πιθοῦ μοι, εἰ μὴ γ' ἄρα μαίνοιτο. μὴ τοι πνίγειν τοὺς κοβάλους, ὦ Ἄρειε. ἡ δ' οὖν τράπεζα αὕτη χωρίον πάντων ἀσφαλέστατόν ἐστι τοῖς χρήματι φυλάττεσθαι βουλομένοις πλὴν ἀμέλει τοῦ Ὑγογήτου. ἀλλ' ἐγὼ

ὀφείλω ἐπελθεῖν παρὰ τὸν Γριγγώτου ὑπὲρ τοῦ Διμπλοδώρου περὶ τὰ Ὑογοήτου ὦν. καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων Οὗτος γάρ, ἔφη, πολλάκις κατ' ἔθος ἀξιοῖ με τὰ πλείστον διαφέροντα πράξαι, οἷον τὸ συγκομίσαι σὲ σωθέντα ἢ τὸ ἀπὸ Γριγγώτου ἐνεγκεῖν τι· οἶδε γάρ με ἀξιοπίστον ὄντα. εἶα δὴ. ἔχεις τὰ πάντα;

ὁ δ' Ἄρειος ἠκολούθησεν αὐτῷ ἐξίῳ ἐπὶ τὸν σκόπελον. αἰθρίας δ' ἤδη γενομένης, καὶ πρὸς ἥλιον μαρμαιρούσης ἅμα τῆς ἁλός, εἶδε τὸν λέμβον τὸν Δουρσλείῳ μεμισθωμένον ἔτι παρόντα, καίπερ πολὺ ἐν τῷ χεῖμωνι ἄντλον δεξάμενον.

ἕτερον δὲ λέμβον οὐκ ἰδὼν Τίνι τρόπῳ, ἔφη, σύ γε θάλατταν διεπέρησας;

Διεπτόμην, ἔφη.

Διέπτου;

Ἔγωγε. ἀλλ' ἐπαναπλεῦσαι χρῆ ἐν τῷδε· οὐκέτι γὰρ θεμιτὸν μοι μαγεύειν νῦν δὴ σώσαντι σέ.

καθημένων δ' ἐν τῷ λέμβῳ, ὁ Ἄρειος ἀτενέσι τοῖς ὄμμασιν ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἀγριώδη εἰ πως τοῦτον ἐν νῷ πλάττοι αἰωρούμενον.

Ἄλλ' οὐ πρέπει ἡμῖν ἔρεται γενέσθαι, ἔφη ἐκ πλαγίου μάλ' αὖθις βλέψας πρὸς αὐτόν. ἐὰν δὲ σπεύδω τι ἡμῖν τὸν πλοῦν, οὐδενὶ τῶν ἐν Ὑογοήτου δεῖ σὲ δηλῶσαι τοῦτο, εἴπερ σοὶ φίλον.

Οὐδαμῶς, ἔφη, σπεύδων αὐτὸς πλέον ἰδεῖν τῆς μαγικῆς. λαβόντος οὖν ἐκείνου πάλιν τὸ ἀλεξιβρόχιον τὸ φοινικῶν, καὶ δις κρούσαντος ἐπὶ τὸν σκαλμὸν τὸ πλοῖον ἐτάχυνεν αὐτόματον πρὸς τὴν ἡπειρον.

Διὰ τί οὕτω μαίνοιτό τις ἂν ληστεύειν πειρώμενος τὸν Γριγγώτου;

Δι' ἐπωδὰς καὶ κηλήματα, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. δράκοντας γὰρ φασὶ φυλάττειν τὰς χρυσοῦ κατώρυχας ἀβάτους τ' οὐσας καὶ δυσπροσόδους. ἦ γὰρ τράπεζα κάτω γῆς κείται ὡς ὀκτακόσια στάδια ὑπὸ τῷ Λονδίνῳ, κατωτέρω δὴ τοῦ Μετρό. ἐκφυγῶν γὰρ τις λιμῶ ταχέως ἂν ἀπόλοιτο, κεῖ δύναται κλέψαι τι.

καὶ Ἄρειος μὲν περὶ ταῦτα λογιζόμενος ἐκάθητο ἔτι, ὁ δ' Ἀγριώδης τέως ἀνεγίγνωσκε τὴν ἐφημερίδα· αὕτη δὲ Καθημερινὸς Μάντις ἔτυχε καλούμενη. ἐκείνος δὲ ὡς πολλάκις θεασάμενος τὸν θεῖον ἔμαθε βέλτιστον εἶναι μὴ ἐνοχλεῖν τοὺς ἐφημερίδα ἀναγιγνώσκοντας. ὅμως δ' οὐ ράδιον τοῦτ' ἐδόκει αὐτῷ τότε ποιεῖν, μυρία ἐρωτᾶν ἔτι σπουδάζοντι.

Ἀγριώδης δὲ σιωπῇ πτυχήν ἀναστρέψας τῆς ἐφημερίδος Οἱ περὶ μαγείας προβουλεύοντες, ἔφη, τῆς εἰωθυίας ἄρα ταραχῆς αἴτιοι.

Ἡ καὶ πρόβουλοι εἶσι τῆς μαγείας; ὁ γὰρ Ἄρειος τοῦτ' εἶπε καίπερ δόξαν αὐτῷ οὐδὲν ἐνοχλήσαι.

Πῶς γὰρ οὐ; τὸν μὲν γὰρ Διμπλόδωρον ἔχρηζον ἀρχιπρόβουλον τούτου δ' οὐκ ἐθέλοντος ἀπαλλαγῆναι ἐξ Ὑγογότου, πρόκειται Κορνήλιος Φουίξ, γέρων ὦν καὶ γελωτοποιὸς εἶ τις ἄλλος. ὥστε βάλλει τὸν Διμπλόδωρον καθ' ἡμέραν ταῖς γλαυξί συμβουλευσόμενος δῆπου.

Ἄλλα τί ποιῶσιν οἱ τῆς μαγείας πρόβουλοι;

Τὸ ἔργον ἐστὶν αὐτοῖς ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται κωλύειν τοὺς Μυγάλους τοῦ μαθεῖν ὅτι φαρμακεῖς τε καὶ φαρμακίδες ὑπάρχουσιν ἔτι πολλαχοῦ τῆς γῆς.

Τί δαί;

Ὅ τι; Ἡράκλεις· πάντες γὰρ οἱ Μύγαλοι, ὦ Ἄρειε, ἐφίειεν ἂν τοῖς μάγοις τὸ σφέτερον αὐτῶν. μὴ γένοιτο. βέλτιον γὰρ εἶ γ' ἄρα ἐῷσιν ἡμᾶς.

ἐνταῦθα δ' ὑποκρούσαντος τοῦ πλοίου τὰς τοῦ λιμένος χηλάς, συμπύξαντος δ' ἅμα τὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἀγριώδους, ἐκβάντες ἐπὶ τὸν ἀναβαθμὸν λίθινον πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνέβησαν.

βαδιζόντων δὲ διὰ τὴν πολίχνην πρὸς τὸν σταθμὸν σιδηροδρομικόν, οἱ πολῖται τὸν γ' Ἀγριώδη παριόντες κάρτ' ἐθαύμαζον, οὐδ' ἀπροσδόκητον τοῦτ' ἀπέβη ὡς Ἀρείῳ γοῦν ἐδόκει. καὶ γὰρ οὐ μόνον διπλάσιος ἦν τὸ ὕψος τοῦ ἐπιτυχόντος, ἀλλὰ καὶ δακτυλοδεικτῶν αἰεὶ τὰ ἐν ὁδῷ ἐγκύκλια οἶον παρκόμετρο ἐβόα λέγων ὅτι Ἰδοῦ, ὦ Ἄρειε· τῆς τῶν Μυγάλων εὐμηχανίας. παρκόμετρο γὰρ καλοῦσιν οἱ νῦν Ἑρμην ποιόν τινα ἐν ἄστει· ἔστι τοῖς ἀργύριον πολὺν διδοῦσι τὰ αὐτοκίνητα ὀχήματα παρ' αὐτῷ ἐγκαταλείπειν ῥητὸν χρόνον.

ὁ δ' οὖν Ἄρειος πνευστιῶν τι ὡς ὀπισθεν ἐπειγόμενος φθάσαι αὐτόν Ἀρ' εἶπας, ἔφη, δράκοντας εἶναι ἐν Γριγγώτου;

Λέγεται γε. καὶ μὴν δράκοντα κεκτημένος ἐγὼ νῆ τὸν Ἀπόλλωνα ἀγαπῶν ἄν.

Τί παθὼν σὺ ἀγαπῶς ἄν;

Χρήζων γε ἐκ παιδός. ἄλλ' εἶα.

καὶ πρὸς σταθμὸν ἀφικόμενοι ἐγνώσαν ἀμαξοστοιχίαν Λονδίνονδε ἐντὸς ὀλίγου μέλλειν ἀφορμήσειν. ἀμαξοστοιχία γὰρ ἢ τρένο καλεῖται τέρας τι σιδηροῦν καὶ πύρπνου οἶον ἐξ αὐτομάτου ἐπὶ τροχίαις σιδηραῖς τρέχειν ἀτμῷ χρώμενον πρὸς τὸ κινεῖσθαι καθάπερ αἰ αἰολίπυλαι αἰ τοῦ Ἡρωος τοῦ Ἀλεξανδρέως. καὶ τὸ τρένο τοῦτο σύρει ἀμάξας πολλὰς ἐφ' ὧν οἱ νῦν πανταχόσε τῆς χώρας ὀχοῦνται, ἀναβαίνοντες καὶ καταβαίνοντες ἐν τοῖς σταθμοῖς σιδηροδρομικοῖς. ὁ

δ' οὖν Ἀγριώδης ὡς μὴ ἐπιστάμενος δῆθεν τὸ μυγαλικὸν νόμισμα, τὰ κέρματα τῷ Ἀρείῳ ἔδωκεν ὠνησομένῳ τὰ πινάκια.

οἱ δ' ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζον τὸν Ἀγριώδη δυοῖν χρώμενον δίφροις καὶ νηματοπλοκοῦντα χρῆμά τι μάλα κνηκὸν σκηνῇ ἑοικὸς Παναθηναϊκῇ.

Εἶτα τὴν γ' ἐπιστολὴν ἔχεις; εἶπε μεταξύ ἀριθμῶν τὰ τοῦ ῥάμματος.

λαβόντος δ' αὐτὴν τοῦ Ἀρείου ἀπὸ θυλακίου Βαβαί, ἔφη. κατά-
λογος ἔνεστι τῶν ἐπιτηδείων ἀπάντων.

Ἄρειος δὲ ἀναπτύξας δευτέρον τι βύβλινον ὃ πρῶην ἔτυχε λαθὼν αὐτὸν ἀνεγίγνωσκε τάδε·

ΥΟΓΟΗΤΟΥ ΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

στολή

ὑπὸ τῶν πρωτοπείρων φερέσθω τάδε·

ἀ τρίβωνες γ' μέλανες

β' πῖλος ἀ κωνοειδῆς μέλας τῆς ἡμέρας φορητός

γ' χειρίδες β' σωτήρια ἐκ δέρματος δρακοντείου

ἔσκευασμένοι ἢ ἄλλου τοιοῦτου

δ' φᾶρος ἀ χειμερινὸν πόρπας ἔχον ἀργυρᾶς

παρεχέτω μαθητῆς ἕκαστος τὰ ἱμάτια τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι

πεποικιλμένα.

βιβλία ῥητά

ὑφ' ἐκάστου μαθητοῦ φερέσθω τάδε·

Μιράνδης Φαττοφόντου ἐπωδῶν βίβλος ἢ τοῖς ἀπείροις
νενομισμένη

Βαθίλδης Σακκοβόλου συγγραφὴ μαγικὴ

Ἄδαλβέρτου Ὑοφάλαγγος ἐπιστήμη μαγικὴ

Ἡμερικῆ Μεταβολέως ὑφήγησις τῶν μεταβολῶν τοῖς
ἀπείροις προκειμένη

Φυλλίδης Εὐρώτος περὶ χιλίων φαρμάκων βοτανικῶν καὶ
μυκητίνων

Ἄρρηγιου Κοτυλίσκου περὶ τῶν φίλτρων καὶ τῶν ποτῶν
μαγικῶν

Σαλαμάνδρου Σκαμανδρίου περὶ τῶν θηρίων τῶν μὴ ὄντων
καὶ ποῦ γῆς ἐξευρετέα ἐστίν

Κουεντίνου Τρίμοντος περὶ τοῦ ἀμύνεσθαι ἢ τὰ σκοτεινά.

σκευὴ ἄλλη

ῥάβδος α΄

λέβης α΄ μολυβδοχάλκου, νενομισμένος μέγεθος β΄

φιάλαι ὑάλιναι ἢ κρυστάλλιναι

τηλεσκόπιον α΄

τρυτάνη α΄ χαλκῆ

πρὸς τούτοις ἐξέστω τοῖς μαθηταῖς φέρειν ἢ γλαῦκα ἢ αἴλουρον ἢ φρύνην.

ὑπομνησθέντων οἱ γονεῖς τοῦ μὴ ἐξεῖναι τοῖς πρωτοπέροις ἴδια ἔχειν τὰ σάρα.

ἐννοῶν δ' ὁ Ἄρειος πρὸς ἑαυτὸν Ἄρα πάρεστιν, ἔφη, πάντα πρίασθαι ταῦτα ἐν Λονδίνω;

Εἴ γ' οἷδε τις ὅποι δεῖ ἐλθεῖν, εἶπεν ὁ Ἀγριώδης ἀποκρινόμενος.

*

ὁ μὲν γὰρ Ἄρειος πρότερον Λονδίνονδε οὐκ ἐληλύθει, Ἀγριώδης δὲ ἐδόκει τὴν γ' ὁδὸν εἶδεῖν ἄλλ' οὐ τί δεῖ ποιεῖν τοὺς εἰθισμένους ὁδοιποροῦντας. οὐ γὰρ ῥάδιον ἦν αὐτῷ ἀνέχεσθαι τὰ τοῦ Μετρὸ ὡς θλιβόμενός τε τῷ θυρίῳ περιστρεφομένῳ καὶ πιεζόμενος διὰ τὴν τῶν δίφρων στενότητα καὶ ἀνιώμενος τῇ τοῦ τρένο βραδύτητι. ἀνθ' ὧν ἤκουσας ἂν αὐτοῦ τραχυφώνου τὴν πραγματείαν ἀεὶ ἐπιτιμῶντος.

Οὐκ οἷδ' ἐγώ, ἔφη, ὅπως δὴ οἱ Μύγαλοι βίον ἄγουσιν ἄνευ τῆς μαγικῆς. ἀναβάντες δ' ἅμα ἐπὶ κλίμακος μόλις κυλιομένης εἰς ὁδὸν ἐξίκοντο πωλητηρίους ἐκατέρωθεν κεκρασπεδωμένην.

πάμμεγας δ' ὧν ὁ Ἀγριώδης ῥαδίως διώθει τοὺς ἐν ὁδῷ ἀθροιζόμενους ὥστε μὴ ἔργον εἶναι τῷ Ἀρείῳ συνακολουθοῦντι. παρελθόντες δὲ βιβλιοπώλας μὲν ἐθεάσαντο καὶ μουσικοπώλας καὶ ἀλλαντοπώλας καὶ κινηματογράφους, ῥαβδοπώλην δὲ οὐδένα ἦν ἰδεῖν οὐδαμοῦ. πληθυσίας γὰρ τῆς ὁδοῦ ἀνθρώπων τῶν ἐπιτυχόντων, οὐδὲν ἂν εἶδες ἐκεῖ εἰ μὴ τὰ κοινὰ καὶ τὰ δημῶδη. καὶ εἰς ἑαυτὸν Κᾶτα σωρός ἐστιν, ἔφη, χρυσοῦ τοῖς μάγοις κάτω τεθαμμένος καὶ ὑπὸ ποσὶ πολλὰ στάδια ὑποκείμενος; ἢ ἀληθῶς ὑπάρχουσιν οἱ τὰς τ' ἐπιδῶν βίβλους καὶ τὰ σάρα πωλοῦντες; τί ἐμποδῶν ἄρ' ἐστὶ τὸ μὴ ἀποβαίνειν τὰ πάντα εἰς παιδιάν τινα τοῖς Δουρσλείοις μεμηχανημένην; εἰ γὰρ μὴ συνήδει αὐτοῖς μηδαμῶς διακειμένους πρὸς τὸ γελωτοποιεῖν, τοιοῦτό τι τάχ' ἂν ἐνενόησεν εἰς ἑαυτόν. καίτοι οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ πιστεύσει τῷ Ἀγριώδει καίπερ πολλὰ καὶ ἄπιστα ἤδη τερατευσαμένῳ.

ὁ δὲ Τοῦτ' ἐκείνο, ἔφη, τὸν Λέβητα Διάβροχον λέγω. ἐπίσημον γάρ ἐστι.

τοῦτο δὲ πανδοκεῖον ἦν οὕτω στενὸν καὶ αὐχμοῦ πλέων ὥστε καὶ λαθεῖν ἂν τὸν Ἄρειον εἶπερ Ἀγριώδης μὴ ἔδειξε τῷ δακτύλῳ. οἱ γὰρ αἰεὶ ταχὺ παριόντες δι' οὐδενὸς ἐποιοῦντο, τὴν ὄψιν τρεπόμενοι ἀπὸ βιβλιοπωλείου πρὸς μουσικοπωλεῖον ὡς ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ἡρέμα ὑπαγόμενοι ὥσπερ ἂν εἰ τὸ πανδοκεῖον μὴ εἶδον. ὥστε ξύννοιαν εἶχεν εἶ γ' ἄρα, τὸ παραδοξότατον, αὐτὸς καὶ ὁ Ἀγριώδης μόνον οἰοί τ' εἰσιν ἰδεῖν αὐτό, οἱ δ' ἄλλοι οὐκ. ὁ δ' οὖν Ἀγριώδης εἴσω ἤγαγεν αὐτὸν ἔτι μέλλοντα ἐρεῖν τι περὶ τοῦτο.

τὸ δὲ πανδοκεῖον περιθρύλητον μὲν ἦν, κατὰ γε τὸ εἰρημένον, αὐχμηρὸν δὲ καὶ μάλα σκοτεινόν. ἄλλοτε μὲν γὰρ γράδια ἂν εἶδες οὐ πολλὰς ἐν μυκῷ καθημένας καὶ πινούσας τοῦ Μονεμβασίας οἴνου ἐκ ποτηριδίων, κὰν ταύταις μίαν τινὰ καπνίζομένην καπνοσύριγγα, ἄλλοτε δὲ ἀνθρωπίσκον πιλίδιον φοροῦντα ὑψηλὸν καὶ διαλεγόμενον τῷ καπήλῳ, ἀνθρώπῳ γέροντι καὶ πάνυ φαλακρῷ καὶ μάλιστα καρῷ που ἐοικότι ῥητινώδει. εἰσελθόντων δ' οὖν τοῦ Ἀγριώδους καὶ τοῦ Ἀρείου, οἱ εἴσω εὐθύς ἐσιώπησαν παυσάμενοι τοῦ μετ' ἀλλήλων λαλεῖν. πάντες γὰρ, ὡς ἐφαίνετο, γνωρίσαντες ἐκείνον ἠσπάζοντο, δεξιούμενοι χερσὶ καὶ μειδιῶντες.

ὁ δὲ κάπηλος τέως ποτηρίου ἐπιλαβόμενος Τὸ ξύνηθες, ἔφη, ὦ Ἀγριώδες;

Οὐ θεμιτόν, ἔφη. ὄλος γάρ εἰμι περὶ τὰ τοῦ Ὑγογήτου, τρίβων ἅμα τὸν τοῦ Ἀρείου ὦμον οὕτω βιαίως ὥστε γνῦξ πεσεῖν κεκροτημένον.

ἐκείνος δὲ Ἡράκλεις, ἔφη, ὄξυ δεδορκῶς πρὸς τὸν Ἄρειον. οὐκοῦν οὗτος ... ἀλλ' οὗτος ...

ἀποσιωπήσαντος δ' αὐτοῦ, σιωπῇ πάντες οἱ παρόντες ἐγένοντο εὐφημίαν ἄφνω παρέχοντες.

ὁ δὲ γέρων Κοινὸς Ἑρμῆς, ἔφη ψιθυρίζων. ἰδοὺ ὁ πάνυ Ἄρειος Ποτήρ. βαβαὶ τῆς εὐεργεσίας.

καὶ ὠρμήθη ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀσπασόμενος αὐτόν· τῆς δὲ χειρὸς λαβόμενος πόλλ' ἔδακυρροεῖ.

Χαῖρε, ἔφη, ὦ μέγιστε, χαῖρ' ὦ τᾶν, κατελήλυθας γάρ.

ὁ δ' οὐκ ἤδει τί προσήκει λέγειν, τῶν τ' ἄλλων πρὸς αὐτὸν ἰταμὸν βλεπόντων, καὶ τῆς γραδὸς καπνιζούσης μὲν ἔτι, λαθομένης δὲ τῆς καπνοσύριγγος ἤδη ἐσβεσμένης. ὁ μὲν οὖν Ἀγριώδης πάνυ ἐμειδία τῷ προσώπῳ.

καὶ ἐντεῦθεν κρότος ἦν πολὺς τῶν δίφρων ἀπωθουμένων, καὶ ἐν ἄκαρεϊ Ἄρειος ἐφαίνετο ἀντιδεξιούμενος ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ πανδοκείῳ.

ἡ μὲν γὰρ Ἰδού, ἔφη. Δωρίς εἰμι Κροκόφορος. ὡς γέγηθα ἐξ ἀπροδοκίτου συνοῦσα σοί.

ἄλλος δέ Ὡς ἀγάλλομαι, ἔφη, ἀγάλλομαι δῆ.

ἄλλος δέ τις Ἐπὶ μήκιστον ἔγωγ' ἔδεόμην δεξιούσθαι σέ. παντοῖος γάρ εἰμι.

ἄλλος δ' αὖ τις Ὡς ἦδομαι, ἔφη, ὦ τᾶν, καὶ χαίρομαι κευφραίνομαι. τοῦνομά ἐστί μοι Δίγλωττος, Δαίδαλος Δίγλωττος.

καὶ ὁ Ἄρειος Τὸ πρὶν γε, ἔφη, ἐώρακά σε· προσεκύνησας γάρ μέποτε ἀγοράζοντα. καὶ ἐν τούτῳ ἐκείνος οὕτως ἐταράχθη ὥστε τὸ πιλίδιον ἀποπεσεῖν.

Μέμνηται δῆτα, ἔφη βοῶν καὶ περιβλέπων ἅμα πρὸς τοὺς ἄλλους. ἄρ' ἠκούσατε; μέμνηταί μου δῆ.

συχνάκις οὖν ἔδει τὸν Ἄρειον ἀντιδεξιούσθαι τοὺς τ' ἄλλους καὶ τὴν Δωρίδα αἰὶ ἄπληστον ἐπανιούσαν.

κᾶτα νεανίας τις προσεχώρησεν. τὸ δὲ πρόσωπον ὠχρὸς ὢν ἐδόκει εἰς τοσοῦτο φόβου ἀφικέσθαι ὥστε τῶν ὀμμάτων τὸ ἕτερον λίαν γενέσθαι σκαρδαμυκτικόν.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Ἰδού, ἔφη, ὁ σοφιστῆς Κίουρος. οὗτος γὰρ εἰς ἔσται σοὶ τῶν ἐν Ὑγογήτου ρητόρων.

ὁ δὲ Κίουρος Ὡ Ποποποτέρ, ἔφη. τούτου γὰρ ἂν ἤκουσας πάνυ βαττολογούντος ταῦτ' ἀστοιχεῖα δις ἢ τρίς φθεγγόμενου ὅποτε λόγου τινὸς ἄρχοιτο. λαμβάνων δ' οὖν τῆς Ἀρείου χειρὸς Ὡ Ποποτέρ, ἔφη, οὐ οὐ δεδίδαχά σε ὅσον γε γέγηθα δεδορκῶς, ὡς ἤδη ἔδει δηλαδὴ δεδυνῆσθαι.

ὁ δ' Ἄρειος Ποίαν τινά, ἔφη, μαγικὴν σὺ διδάσκεις, ὦ σοφιστὰ Κίουρε;

Τὴν γε φυλακικὴν τὴν πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα, εἶπε μασταρύζων που ὡς ἄρα νομίζων τὰ τοιαῦτα οὐ πάνυ φροντίδος ἄξια. Οὐ μὴν οὐδέ, ἔφη, σύ γε, ὦ Ποτέρ, κινδυνεύεις ἀπορεῖν ἐκείνης τῆς τέχνης. καὶ ἐγέλασεν ἄλλως ὡς ἔτι φοβούμενός τι· ἀναλαβὼν δ' εἶπεν ὅτι Εἶτα ἦλθες ἀγορασόμενος τὰ σκεύη; καμὲ δεῖ ξυλλαβεῖν βίβλον νέον ἐκδεδομένην περὶ τῶν Λαμιῶν. ὑπερεκπεπλήχθαι δ' ἐφαίνετο καὶ ἐννοῶν τὰς τοιαύτας.

τοῦτον δ' οἱ ἄλλοι οὐκ ἐβούλοντο εἶναι σφετερίζεσθαι τὸν Ἄρειον. ἀπαλλάξασθαι οὖν αὐτῶν πρῶτον μὲν οὐ ράδιον ἦν· τέλος δὲ ὁ Ἀγριώδης ἐδυνήθη ὀξύτερον φθέγξασθαι ὥστε δεῖν ἅπαντας δῆ ἀκροᾶσθαι αὐτοῦ καίπερ οὐ μετρίως ἔτι λαλοῦντας.

Ἄπιτέον δῆ, ἔφη, πολλὰ γὰρ χρὴ ἀγοράζεσθαι. εἶα, ὦ Ἄρειε.

καὶ τῆς Δωρίδος πανύστατον δεξιωσαμένης τὸν Ἄρειον, ἐξήγαγεν αὐτὸν διὰ τὸ πανδοκεῖον εἰς αὐλήν. στενή δ' ἦν καὶ εὖ

τετειχισμένη, ἀλλ' οὐκ εἶδες ἂν ἐκεῖ οὐδέν εἰ μὴ δοχεῖον φορυτοῦ καὶ φυτὰ ὀλίγα καὶ φαῦλα.

ἐνταῦθα δὲ Ἀγριώδης πρὸς τὸν Ἄρειον βλέψας ἐγέλασεν. Οὐκουν, ἔφη, τάληθές ἔλεγον; οὐκουν περιβόητος εἶ σύ; καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ πάνυ Κίουρος ἔτρεμε σπουδὴν ποιησάμενος πολλὴν τοῦ μετὰ σοῦ συνεῖναι. οὐ μὴν ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τρέμει φιλεῖ.

Εἶτα φίλον ἐστὶν αὐτῷ, ἢ δ' ὅς ὁ Ἄρειος, ὑπερφοβεῖσθαι;

Πάνυ γε. σοφώτατος μὲν γάρ ἐστι, κακοδαίμων δέ· τὰ μὲν τῶν βίβλων μανθάνων ἀτεχνῶς, εἰς τοσοῦτο καλῶς δὴ ἔπραττε· αὐτόπτης δὲ τῶν ὄντων πειραθεὶς γενέσθαι ἐνιαύσιος περιενόστησε καὶ οὕτω Λαμιῶν λέγεται ἐν τῇ Μελαίνῃ Ὑλῃ ἐντετυχηκέαι καὶ πράγματα ἄλλως ἐσχηκέαι Γραία προσομιλήσας, ὅθεν ὑπὸ φόβου οὐ μετρίως τεταραγμένος τὴν γνώμην παντοῖος γεγενῆσθαι. ὥστε φοβεῖσθαι καὶ τοὺς μαθητὰς καὶ τὴν ἰδίαν τέχνην. λοιπόν. ποῦ τὸ ἀλεξιβρόχιόν μοι;

ἀλλ' ὁ μὲν Ἄρειος πάνυ ἠπόρει ἐννοῶν τὰς Λαμίας καὶ τὰς Γραίας, ἐκεῖνος δ' ἀμέλει τὰς πλίνθους ἀριθμῶν ἐτύγχανε τὰς τοῦ ὑπὲρ τὸ δοχεῖον τείχους καὶ πρὸς ἑαυτὸν λέγων Ἄνω τρεῖς, ἔφη, εἰς πλάγιον δύο. καλῶς ἔχει δῆτα. ἀπόστηθι, ὦ Ἄρειε.

κρούσαντος δὲ τρεῖς ἄκρω τῷ ἀλεξιβροχίῳ, ἢ πλίνθος ἢ κεκρουμένη ἐκινεῖτό τι, ἐλυγίζετο μὲν οὖν τὴν μέσσην ἔστε ὀπῆ ἐφάνη. καὶ ταύτης ἐν ἀκαρεῖ πολλῷ εὐρυτέρας γενομένης, βλέπουσι πρὸς ἀψίδα ἄρτι φαινομένην δι' ἧς ῥάδιον ἦν καὶ τῷ Ἀγριώδει εἰσιέναι. καὶ πέραν αὐτῆς στενωπὸν ἦν ἰδεῖν λιθόστρωτον, λυγισμοὺς καὶ στροφὰς παρέχοντα ἐφ' ὅσον ἐνεδέχετο διορᾶν.

Χαῖρε, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. ἰδοὺ ὁ Στενωπὸς Δίαγων.

ταραττομένου δὲ τοῦ Ἀρείου κατεγέλασέ που. καὶ διὰ τῆς ἀψίδος προῦχώρησαν. ἀναστρεψάμενος δὲ πρὸς τοῦπισω ὁ Ἄρειος ἐθαύμασε τὸ παράδοξον τοῦ πράγματος ἰδὼν τὴν ἀψίδα πάλιν εἰς τεῖχος ἀφανίζεσθαι ἤδη στερεώμενον.

λέβητας δὲ πολλοὺς ἐν ἡλίῳ εἶδον ἀποστίλβοντας ἔξω τοῦ ἐν ποσὶ πωλητηρίου. καὶ ἐπὶ σημείῳ ὑπὲρ αὐτῶν κρεμασθέντι ἦν ἀναγιγνώσκειν τάδε· λέβητες παντοδαποί· χαλκοί, χαλκοειδεῖς, ἀργυροί, ἀργυροειδεῖς, αὐτοτορυνητοί, πτυκτοί.

Ἀγριώδης δὲ Καὶ μὴν, ἔφη, ὠνητέος γ' ἐστὶν ἡμῖν λέβης, ἀλλὰ πρῶτον δεῖ τὰργύριον σοὶ λαβεῖν.

τῷ δ' Ἀρείῳ ἐδόκουν οὐκέτι διαρκεῖν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δύο ὄντες ὡς μάλιστα δεομένῳ ἄλλων εἰς ὀκτώ. καὶ γὰρ ἐκείσε κάκεισε ἐπιστρεφόμενος ἀνὰ τὴν ὁδὸν ὡς τὰ πάνθ' ἅμα θεασόμενος, τοῦτο μὲν τοὺς τε πωλοῦντας αὐτοὺς εἶδε καὶ τὰ πράσιμα,

τοῦτο δὲ τοὺς ἀγοράζοντας. ἐκ γὰρ τούτων εἶδον παριόντες γυναῖκά τινα ἀνανεύουσιν καὶ λέγουσαν ὅτι Ἦπαρ δρακόντειον κατὰ κύαθον ἑπτακαίδεκα ζαγκλῶν ... κορυβαντιῶσι δῆ.

ἐνταῦθα δὲ ψόφον ἤκουσαν λείον ὡς τινος κικκαβαῦ κικκαβαῦ ἡρέμα ἠχοῦντος ἀπὸ πωλητηρίου ζοφεροῦ. ὃ καὶ σημεῖον παρείχε τοιόνδε· γλαυκοπωλεῖόν εἰμι τοῦ Εὐλοπος. πρῶν ἐνθάδε αἰγωλίους στρίγας βουβῶνας σκῶπας ὥτους βούφους ἀσκαλάφους ἑλεοὺς κικκάβας. καὶ ἔπειτα ὁ Ἄρειος εἶδε μειράκιά τινα ἠλικιώτας αὐτοῦ οἷπερ τὰς ῥίνας παρείχον πρὸς ὕαλον πιεζομένας βλέποντες πρὸς σάρα ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἤκουσε δὲ τινος φθεγγομένου Ἰδού, ὁ νέος Ὑπερνεφελὸς Δισχιλιοστὸς θάπτων ὧν ἀπάντων τῶν πρὸ τοῦ. καὶ πανταχοῦ ἦν ἰδεῖν τὰ πωλητὰ οἶον τηλεσκοπικὰ ἢ τεχνήματα ἀργυρᾶ καὶ πάνυ ξενικὰ αὐτῷ ὡς οὐπώποθ' ἑωρακότε ἢ σπλῆνας νυκτερίδων ἢ ὀφθαλμοὺς ἐγγελεύων κατ' ἀγγεία ἀποκειμένους ἢ βιβλία ἐπωδικὰ ἐπὶ βιβλίοις ἐπισφαλῶς σεσωρευμένα ἢ γραφίδας τε καὶ διφθέρας ἢ φιάλας φαρμάκου ἢ σφαίρας σεληνιακὰς ἢ ...

ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀγριώδης ὑπολαβὼν τὸν Γριγγώτου ἔδειξεν. πρὸς γὰρ οἰκοδόμημά τι ἀφίκοντο λευκὸν καὶ τὰ ἕτερα οἰκίδια πολλῷ ὑπερτέλλον. καὶ πρὸ θυρῶν – χαλκαὶ δ' ἦσαν καὶ ξεσταί – τῷ Ἄρειῳ ἰδόντι τινὰ στολῆ φοῖνικι καὶ χρυσῷ ποικίλῃ ἡμφιεσμένον καὶ μέλλοντι αἰτήσῃν ὅποιός ἐστιν ὁ Ἀγριώδης Κόβαλος δῆτα, ἔφη σιωπῇ. ἐβάδιζον δ' ἤδη ὡς αὐτὸν ἐπὶ τὴν τοῦ οἰκῆματος προσανάβασιν. ὁ δὲ τῇ κεφαλῇ μικρότερος ὧν τοῦ Ἀρείου τὸν πῶγωνα εἶχεν ὀξύν καὶ τὸ πρόσωπον μέλαν τε καὶ ὡς ἀνδρὸς σοφωτέρου. τοὺς δὲ δακτύλους καὶ τοὺς πόδας Ἄρειος ἔγνω ὑπερμήκεις ὄντας. ὁ δ' εἰσιόντας αὐτοὺς προσεκύνησε. καὶ ἔνδον γενόμενοι ἔβλεπον πρὸς θύρας ἑτέρας ἀργυρᾶς οὔσας. ἐνεγέγραπτο δ' ἐπ' αὐταῖς τάδε·

Γριγγώτου δόμος εἰμ', ὦ ξεῖνε· σὺ δ' εἴσιθι χαίρων
 μὴ φιλόχρυσος ἄγαν μήτε φιλάργυρος ὦν.
 εἰ δ' ἀφέλοις ἀδίκως τᾶνδον καὶ ἀνάξια πλάσσοις,
 τούτων χρῆ διδόναι διπλασίαν σὲ δίκην.
 εἰ δ' ἄρα ληστεύσων ἐθέλεις δύναι κατὰ γαίης
 ἀλλότριόν τε λαβεῖν ἀργύριον μελετᾶς,
 κεῖ κλέψαι τι νοεῖς ἐμέ, δεῖ φοβέεσθαι
 μὴ προσιῶν σὺ τυχῆς οὐ μόνον ἀργυρίου.

Ὡς εἶρηκα, ἔφη ὁ Ἀγριώδης, οὐδεὶς ληστεύοι ἂν τὰ παρ' αὐτοῖς, εἴ γε μὴ μαίνουτο δῆπου.

κοβάλων δὲ δυοῖν προσκνησάντων, εἰσελθόντες διὰ τὰς ἀργυρᾶς θύρας εἰς αὐλήν μεγάλην καὶ μαρμαρίνην, κατέλαβον αὐτόθι κοβάλους ὡς ἑκατον ἐπὶ σκολυθρίοις καθημένους ὑψηλοῖς, τοὺς μὲν ἐπὶ βίβλους μεγάλας λόγους συγγράφοντας, τοὺς δ' ἀργύρια ἀριθμοῦντας καὶ ἰσάντας τρυτάναις χαλκαῖς, ἄλλους δὲ λιθίδια ὑπὸ διόπτρων ἐξετάζοντας, ἄλλους δ' αὖ πρὸ τῶν θυρῶν μυρίων οὐσῶν παρεστῶτας ὅπως εἰς τὰ οἰκήματα μυρία εἰσδέχοντο τοὺς εἰσιέναι ἢ ἐξίέναι ἀεὶ βουλομένους. προσέβησαν δ' οὖν ἐκεῖνοι ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

προσειπὼν δὲ κόβαλόν τινα ὅστις εἰς τὴν διακονίαν ἔτυχε πρόχειρος ὢν, Χαῖρε, ἔφη ὁ Ἀγριώδης. ἤκομεν παρ' ὑμᾶς ἀπαιτησαί τι βουλόμενοι τῶν χρημάτων τῶν ἐν τῷ ζυγᾶστρω τῷ τοῦ Ἀρείου Ποτήρος παρακατατεθεμένων.

Κλῆδα γὰρ, ἔφη, ὠνθρωπε, ἔχεις δήπου;

Ἔχω γε, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης, εἶπερ δυνατὸν εὐρεῖν αὐτήν. καὶ ἐκ τοῦ κόλπου ἀφελκύσας διπυρίτας οὐκ ὀλίγου σκυλακοτροφικοῦς εὐρώτι πολλῶ κατασαπέντας, κατὰ τὸ ἐκείνου γραμματεῖον διασπείρων ἔτυχεν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν κόβαλος τὰ μέτωπ' ἀνέσπα ἀνιώμενος, ὁ δ' Ἄρειος ἐθεᾶτο τὸν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἴστατο γὰρ σωρὸν λυχνιτῶν ἀνθρακיאῖς ὁμοιοτάτων τὸ τε μέγεθος καὶ τὴν λαμπρότητα.

τέλος δὲ Ἔχω δήτα, ἔφη ὁ Ἀγριώδης, κλεῖν δεικνὺς μικρὰν καὶ χρυσῆν.

ἐκεῖνος δὲ συντόνως ἐξετάσας Καλῶς ἔχει, ἔφη, ὡς γε φαίνεται.

Καὶ μὴν ἐπιστολὴν ἔχω, ἔφη, παρὰ τοῦ σοφιστοῦ Διμπλοδώρου, τοῦ σεμνοῦ μεστὸς ὢν καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. Ἐν γὰρ αὐτῇ λέγει τι περὶ τοῦ ἀπορρήτου ἐκείνου τοῦ ἐν τῇ ἑπτακοσιοστῇ καὶ τρισκαίδεκάτῃ κατώρυχι.

ἀναγνοὺς δ' αὐτὴν ἀκριβῶς ὁ κόβαλος πρὸς Ἀγριώδη πάλιν παρέδωκεν.

Εἶέν, ἔφη. κελεύσω οὖν τινὰ καταγαγεῖν ὑμᾶς εἰς τὰς κατώρυχας. ὦ οὔτος, Γριφούχε.

ὁ δὲ Γριφούχος ἄλλος τις ἦν κόβαλος. Ἀγριώδης δὲ τὰς διπυρίτας ἀποθέμενος ὑπὸ κόλπον μεθ' Ἀρείου εἶπετ' αὐτῷ ὑψηγομένῳ σφισὶ πρὸς μίαν τῶν αὐλείων θυρῶν.

Ἄρειος δὲ Ποῖόν ἐστιν ἄρα, ἔφη, ἐκεῖνο τὸ ἀπόρρητον τὸ τῆς ἑπτακοσιοστῆς καὶ τρισκαίδεκάτης κατώρυχος;

Οὐ θεμιτὸν εἰπεῖν, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης αἰνιττόμενος. μάλιστα γὰρ ἄρρητόν ἐστιν ἅτε περὶ τῶν Ὑογοῆτου πραγμάτων ὄν. τοσοῦτο

γὰρ ἐπίστευσέ μοι ὁ Διμπλόδωρος, πλὴν ἄλλ' οἴχεται μοι ἡ δόξα τῆς τέχνης, εἴ τι λέγοιμι.

ἀνοίξαντος δὲ τοῦ Γριφούχου τὴν θύραν αὐτοῖς, εἰσῆσαν εἰς διαδρομὴν στενὴν οὖσαν καὶ λιθόστρωτον – μαρμαρίνην γὰρ ἤλπιζεν ἔσσεσθαι ὁ Ἄρειος – καὶ ὑπὸ δαδῶν καταλαμπομένην. αὕτη δ' ἡ ἄτραπος κατατῆς οὖσα καὶ πάνυ ἐπικλινῆς κάτω ἔφερε, τροχιάς μικρὰς καὶ σιδηροδρομικὰς χαμαὶ παρέχουσα. σημάναντος δ' ἐκείνου συρίγματι, ἅμαξα βαιὰ κατὰ τροχιάς ἦξε πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ εἰσέβησαν – τοῦτο δ' οὐ ράδιον ἦν τῷ γ' Ἀγριώδει μεγάλῳ πεφυκότι – καὶ ἰδοὺ ἀφωρμήθησαν.

καὶ τὸ πρῶτον διὰ λαβύριθον ἐφέροντο· ὥστε οὐχ οἰοί τ' ἦσαν τὰ τῆς ὁδοῦ κομιδῇ ἀπομαθεῖν ἅτε πανταχόσε στρεφόμενοι· ἡ γὰρ ἅμαξα ἄττει τότε μὲν πρὸς ἀριστερὰν τότε δὲ πρὸς δεξιὰν ἐκείσε κάκεισε εἴτ' ἐκείσε καὶ τὸ δεῦρο καὶ δεῦρι καῦθις ἐκείσε δρομαίως ἐλαύνουσα ἐξ αὐτομάτου, ὡς ἐφαίνετο, τοῦ γοῦν Γριφούχου οὐ κυβερνῶντος.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς πάνυ ἤλγει ὑπ' ἀνέμου παραπνεύοντος αὐτούς, ὅμως δ' οὐκ ἔμυσεν. πλὴν ἄλλ' ἀθρῶν ποτε πῦρός τι, περιέστρεψε πρὸς τοῦπίσω τὸν τράχηλον εἴ πως δράκοντα τύχοι ἰδῶν πυριγενῆ. καὶ οὕτω ἔφθασεν αὐτὸν ἡ ἅμαξα καὶ κατωτέρω καταβαίνουσα. ἐντεῦθεν δὴ παριόντες λίμνην ὑπόγειον κατεῖδον σταλαγμίτας τε καὶ σταλακτίτας ἀπὸ τοῦ τ' ἐδάφους καὶ τῆς ὀροφῆς μεγάλους γεγενημένους.

ὁ δὲ Ἄρειος μεγάλη τῇ φωνῇ ὡς ἔδει βοῆσαι διὰ τὸ ἄγαν ψοφεῖν τὴν ἅμαξαν Οὐδέποτε, ἔφη, συνῆκα καθ' ὃ τι διαφέρουσιν ἀλλήλοις οἱ σταλαγμίται καὶ οἱ σταλακτίται.

Ἀγριώδης δὲ Τὸ σταλαγμίτης, ἔφη, μὴ ἔχει δῆπου. ἀλλὰ νῦν δὴ ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἂν τὸ μὴ φιλοσοφεῖν ἐπεὶ σφόδρα ναυτιῶ.

καὶ ὑπωχρος δὴ ἐφαίνετο γενόμενος. καὶ ἐπειδὴ ἡ ἅμαξα τέλος οὐκέτι κινουμένη εἰστήκει πρὸ θυριδίου τινός, καὶ τότε αὐτὸν ἔδει ἐκβάντα τείχει ἐπερείδεσθαι ὅπως μὴ τὰ γόνατα τοσοῦτο τρέμοι.

ὁ δὲ Γριφούχος ἀνέωξε τὸ θυρίδιον τῇ κληδί. καὶ εὐθύς καπνὸς πολὺς καὶ χλωρὸς ἄνω ἐχώρει· ἐπειδὴ δ' ἀπηθρίασεν ὁ Ἄρειος κέχηεν ἐνδον ἰδῶν χρυσία τε καὶ ἀργύρια σωρηδὸν κατακείμενα καὶ πόλλ' ἔτι χαλκία τῶν κονίδων καλουμένων.

ὁ δ' Ἀγριώδης γελάσας Σὰ γάρ, ἔφη, ἐκεῖνα πάντα.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος ἐνόμιζε θαῦμ' ἀνέλπιστον εἶναι ὅτι τοσαῦτά ἐστὶν οἱ χρήματα. δῆλον γὰρ ὅτι οἱ Δούρσειοι γνόντες τι περὶ τούτων ἀφείλοντ' ἂν αὐτὰ θάπτον ἢ δύναιτο ἂν τις σκαρδαμύξαι. πολλάκις

γὰρ ἐκείνους ἤκουσε ποτνιασασθαι φάσκοντας ὅσον χρῆ ἀναλίσκειν εἰς τὸ τρέφεσθαι αὐτόν. οὐσίαν δ' ἄρα τοσαύτην ἐκ πολλοῦ χρόνου ὑπάρξει αὐτῷ ὑπὸ Λονδίνῳ κάτω κεκρυμμένην.

ὁ δ' Ἀγριώδης ἐβοήθει αὐτῷ ἐντιθεὶς ἅμα ὀλίγα κέρματα μαρσίπῳ.

Γαλεῶται, ἔφη διηγούμενος, τὰ χρυσία ἐστί· γαλεώτην μὲν γὰρ ποιοῦσιν ἑπτακαίδεκα ἀργυραὶ ζαγκλαί, ζαγκλήν δὲ εἴκοσιν ἐννέα κονίδες. ἄλλο τι ἢ ῥάδιον; καλῶς ἔχει. τάδε μὲν γὰρ διαρκέσει σοὶ εἰς δύο περιόδους. τὰλλα ἐν ἀσφαλεὶ ἔσται. ἐπιστρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Γριφούχον Ἔγε δὴ, ἔφη. κατίωμεν πρὸς τὴν κατώρυχα τὴν ἑπτακοσιοστὴν καὶ τρισκαιδεκάτην. καὶ πρὸς θεῶν ὅπως βραδύτερον ἔλας.

ὁ δ' Ἀδύνατον, ἔφη, οὐ γὰρ χωρεῖ ἡ ἄμαξα εἰ μὴ κατὰ τάχος.

καὶ κατωτέρω ἤδη κατέβαινον καὶ ἔτι θάττον ἤλαυνον. ἀττούσης δὲ τῆς ἀμάξης καὶ καμπτούσης τοὺς τῆς διαδρομῆς ἀγκῶνας, ὁ ἀὴρ αἰεὶ ψυχρότερος ἐγίνετο περὶ αὐτῶν. διαβαινούσης δὲ φάραγγα ὑπόγειον, ὁ μὲν Ἄρειος ὑπὲρ τοῦ τοίχου παρέκλυψεν ὡς θέλων κατιδεῖν τί ἐστὶν ὑπὸ ζόφον ἐν τῷ πυθμένι, ὁ δ' Ἀγριώδης στενάγματι τὴν χεῖρα ἐπιθεὶς τῷ τραχήλῳ ἀφείλκυσε αὐτόν.

ἡ τοίνυν κατώρυξ ἡ ἑπτακοσιοστὴ καὶ τρισκαιδεκάτη ὄπῃ οὐκ εἶχε πρὸς κλεῖν.

Ἀπόσθητε, ἔφη ὁ Γριφούχος σεμνυόμενος ἑαυτόν. καὶ ἡρέμα ἐψηλάφησεν τὸ θυρίδιον ἐνὶ τῶν δακτύλων ὑπερμήκων. τὸ δ' ἀτεχνῶς ἀπέτηξεν.

Εἰ δέ τις, ἔφη, μὴ Γριγγώτου κόβαλος ὢν ἐπιχειρήσειε τοῦτο ποιῆσαι, διὰ θύρας ῥοφηθεὶς ἔνδον ἂν εἶργοιτο.

τῷ δ' Ἀρείῳ αἰτήσαντι ὄσακισ σκοποῖη εἴ τις ἔνδον εἶη Σχεδόν, ἔφη μάλ' ἀηδῶς γελάσας, δι' ἐνιαυτοῦ δεκάτου.

ὁ δὲ ἄτε πεπεισμένος δεῖν θαυμαστόν τι ὡς σφόδρα ἐντὸς τῆσδε τῆς κατώρυχος κεῖσθαι οὕτως ὄχυρᾶς οὔσης καὶ δυσπροβάτου, πολλῇ σπουδῇ προῦκλυψεν ἐλπίζων λιθίδια καθάπερ τὰ μεμυθευμένα ὄψεσθαι εἴ γ' ἄλλο μηδὲν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν κενὸν δὴ ἐνόμιζεν εἶναι τὸ οἶκημα, ἔπειτα δὲ κατείδε μικρόν τι χαμαὶ κείμενον· αὐχμηρόν δ' ἦν καὶ χάρτη κερρῶ κεκαλυμμένον. ἀναλαβὼν δὲ τοῦτο Ἀγριώδης εἰς κόλπον ἀπέθετο. ὁ δ' Ἄρειος μάλιστα μὲν ἐβούλετο μαθεῖν τί ἐστί, κατεσιώπησε δ' ὅμως.

ἐκείνος δὲ Ἔγε δὴ, ἔφη. ἐπανίωμεν οὖν εἰς τὴν κατάρατον ἄμαξαν. ἀλλὰ μηδὲν πρὸς ἐμὲ διαλέγεσθαι ἐν ὁδῷ· βοῦς γὰρ ἐπὶ γλώττῃ βέβηκε μέγας.

καὶ οὐ διὰ μακροῦ τῇ ἀμάξῃ τραχέως ἀνενεχθέντες πάλιν ἀφίκοντο ἔξωθε τοῦ Γριγγώτου, τὰ βλέφαρα δι' ἡλίου λαμπρότητα συμβάλλοντες. ὁ μέντοι Ἄρειος οὐκ ἤδει ὅποι τὸ πρῶτον ἐλθῆ σακίον ἔχων ἀργυρίου. καὶ γὰρ μὴ λογιζάμενος ὅποσοι γαλεῶται λίραν ποιούσιν ἀγγλικήν, εἰδέναι γοῦν ἐξῆν τοσαῦτα κεκτημένος χρήματα ὅσα μὴ ὅτι αὐτὸς ἔσχηκέ ποτε τοῦ βίου ἀλλ' οὐδ' ὁ βέλτιστος Δουδλίος.

ὁ δ' οὖν Ἀγριώδης ἐπινεύσας πρὸς πωλητήριόν τι - τοῦτο γὰρ ἦν τὸ τῆς Μαλκιούσης ἔνθα ἱμάτια παντοδαπὰ ἐπωλεῖτο - Ἦ δοκεῖ σοι, ἔφη, τὴν στολὴν νῦν πρίασθαι; ἀλλ' εἶπέ μοι, ὦ Ἄρειε, ἡ που σὺ ἀγανακτήσῃς ἂν μοι ἀπιόντι ἀναληψομένῳ ἐμαυτόν; μισῶ γὰρ τὰς ἀμάξας Γριγγωτίας. καὶ τῷ ὄντι ἐφαίνετο νοσῶν τι. ὥστε ὁ Ἄρειος μόνος εἰσηλθεν εἰς τὸ Μαλκιούσης, περίφοβος γενόμενος.

αὕτη δὲ φαρμακὶς ἔτυχεν οὐσα παχειά τε καὶ βραχεῖα πορφυρίδ' ἡμφιεσμένη. μειδιάσασα δὲ καὶ φθάσασα αὐτὸν πόλλ' ἔτι μέλλοντα λέγειν Τὰ Ὑογοητικά, ἔφη, ὦ νεανία; ἅπαντα γὰρ ἔχομεν ἐνθάδε. νεανίσκον γὰρ ἄλλον τινὰ νῦν δὴ σκευαζόμεθα. καὶ μὴν τὸ μειράκιον κατεῖδεν - ἦν δὲ αὐτῷ πρόσωπον ὑπόχρον καὶ ὀξύ - ἐφεστὸς σκιμπόδι ἐν ᾧ ἡ ἑτέρα φαρμακὶς τὸν μέλαν τρίβωνα ὑπερμήκη ξυνέστελλε περονίοις μικροῖς. ἐκείνη δὲ στήσασα τὸν Ἄρειον πλησίον τούτου καὶ περιβαλοῦσα τρίβωνα καὶ αὐτῷ, ὡσαύτως ἀνεκόλπαζε περονίοις ἵνα ἀκριβέστερον ἀρμόζῃ.

Χαῖρε, ἔφη ὁ νεανίσκος. καὶ σὺ πρὸς Ὑογοήτου;

Ναί, ἔφη ὁ Ἄρειος.

ἐκείνος δὲ φωνὴν ἀφείς σεμνόστομον ὡς ὑπερηφανῶν αὐτοῦ Ὁ μὲν πατὴρ ὠνεῖται μοι τὰ βιβλία παρὰ τοῦ πλησίον, ἡ δὲ μήτηρ τέως οὐ πολὺ ἀπέχουσα ζητεῖ μοι ράβδον. μετὰ δὲ ταῦτα ὑψηγήσομαι αὐτοῖς τὰ σάρα δρομικὰ σκεψομένοις. οὐ γὰρ ἐμποδῶν οἶμαι τοῖς πρωτοπείροις μὴ οὐ τῶν ἰδίων λαχεῖν σάρων. εὐμαρὲς γὰρ ὡς ἔμοιγε δοκεῖ τὸ πείσαι τὸν πατέρα σάρων πρίασθαι - τελέως γὰρ δεσπόζω αὐτοῦ - πραθὲν δὲ παντὶ τρόπῳ μηχανήσομαι ὅπως λαθῶν παραιοκομιῶ.

καὶ τὰ τοιαῦτα φάσκων ἐδόκει τῷ γ' Ἀρείῳ μάλιστ' εἰκέναι τῷ Δουδλίῳ.

Ἄρ' ἰδίον ἐστι σοι σάρων;

Οὐδαμῶς.

Ἄρ' ἰκαροσφαιρίζεις;

Οὐδαμῶς γε. τοῦτο γοῦν εἶπεν Ἄρειος σκοπούμενος πρὸς ἑαυτὸν περὶ τῆς ἰκαροσφαιρικῆς ποιόν τι τυγχάνει ὄν.

Ἄλλ' ἐπεὶ ἐγὼ ἰκαροσφαιρίζειν ἤδη δεινός εἰμι, ὁ πατὴρ οὐ φησιν

ἀνεκτὸν ἂν εἶναι εἰ μὴ ἐξείη μοι σφαιρίζειν ὑπὲρ τῆς οἰκίας ἡρημένω, καὶ ξύμφημι αὐτὸς αὐτῷ. ἄρα σὺ τὴν οἰκίαν οἶσθας τίνι ξυνέσεσθαι μέλλεις;

Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος δοκῶν ἑαυτῷ μάλ' αὐτίκα τοῦ ἀβελτέρου μετέχειν.

ἐκεῖνος δ' ἀναλαβὼν Ἄλλ' οὐδεὶς, ἔφη, ὡς εἰκάσαι, μάλ' ἀκριβῶς οἶδε πρὶν ἂν ἀφίκηται δῆπου. οὐ μὴν ἄλλ' ἐγὼ δα αὐτὸς Σλυθήρινος γενησόμενος καθάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ πάλαι. καὶ δὴ τοῖς Ὑφελπύφοις συνῆν. ἀλλὰ φθάσαιμ' ἂν εἰ οἶδ' ὅτι δραπέτης γενόμενος.

ὁ δ' Ἄρειος μὴ μὲν λαλῶν ἤθελε μὲν ἀξιόλογόν τι λέγειν, οὐδ' ἐδυνήθη.

ἐκεῖνος δέ Ἄλλ' ὦ δαιμόνιε, ἔφη, βλέπε μοι πρὸς τουτονὶ τὸν ἄνθρωπον. ἐπένευε γὰρ πρὸς τὴν ἔμπροσθε φωταγωγόν, κατιδὼν αὐτόθι τὸν Ἀγριώδη γελῶντα καὶ ἐπιδείξαι θέλοντα τῷ Ἀρείῳ ὡς οὐχ οἶός τ' ἐστὶν εἰσιέναι δύο ἔχων παγωτὰ μεγάλα.

Ἴδου Ἀγριώδης ἐστίν, ἔφη ὁ Ἄρειος. ἦδετο γὰρ εἰδὼς ἔν γε μὴν οἶον ἡγνόει ὁ ἕτερος.

Ἄλλ' οἶδ' ἀκούων. οὐκοῦν διάκονός τίς ἐστι;

Κυνηγιοφύλαξ μὲν οὖν. χαλεπώτερον γὰρ ἦδη τὸ μείρακιον ἔφερε.

ὁ δὲ Πάνυ γε, ἔφη. εἴρηται γὰρ ὡς ἐστὶ βάρβαρός τις ὅς γε διατρίβει μὲν ἐν καλύβη καὶ ἐνιότε μεθύει, ἐθέλει δ' ὅμως μαγανεύειν τι καὶ ἀνῆσέ ποτε τὴν κλίνην.

Ἄλλ' ἔγωγε διαπρεπέστατον αὐτὸν ἡγοῦμαι.

Ἡ ὀρθῶς λέγεις; ἀλλ' εἰπέ μοι διὰ τί οὐτοσί ξύνεστι σοί; ποῦ οἱ γονεῖς σοῦ;

Τεθνᾶσιν, ἔφη ἐν βραχεῖ εἰπὼν ὡς οὐ θέλων διεξιέναι τὸ πρᾶγμα μετ' ἐκείνου τοιούτου ὄντος.

Λυπούμαι, ἦ δ' ὅς, οὐ δοκῶν λυπεῖσθαι. ἀλλ' οὖν προσῆκόν γε τοῖς καθ' ἡμᾶς δῆπου;

Φαρμακεὺς γοῦν ὢν καὶ φαρμακίς.

Καὶ γὰρ ἔγωγ' οὐκ ἐπαινῶ τοὺς ἐν τέλει εἰ προσδέχονται τοὺς ἄλλοτρίους. οὐδὲν γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἐξισοῦνται ἡμῖν, οὔτε τὰ ἡμέτερα εἰδότες οὔτε ὀρθῶς τεθραμμένοι καὶ πεπαιδευμένοι. καὶ ἔνιοι μὰ Δι' οὐδὲν μεμαθήκασιν περὶ Ὑγογότητος πρὶν γε τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβον. τοιγαροῦν ἡγοῦμαι τὴν τοιαύτην παιδείουσιν δεῖν ὠρίσθαι τοῖς ἀρχαίοις γένεσι τοῖς τῶν μάγων. ἀλλὰ τὸ γένος σοῦ, τί ἐστὶν ἄρα;

ἀλλὰ πρὶν τὸν Ἄρειον ἀποκρίνασθαι, ἡ Μαλκίουσα ἔφη ἀπεργάσασθαι ἃ δεῖ. ὁ δ' οὐδὲν ἀνιῶμενος πρόφασιν ἔχειν μηκέτι διαλέγεσθαι ἐκείνῳ κατέβη ἀπὸ τοῦ σκιμπόδος.

ὁ δὲ νεανίσκος ἐντρυφῶν ἔτι Τάχα, ἔφη, ὄψομαί σε ἐν Ὑγογήτου; Ἄρειος μέντοι πάνυ σιωπῶν κατήσθιε τὸ παγωτόν, Ἀγριώδους ἄρτι παραδόντος αὐτό. τρία γὰρ εἶχε γεύματα, σοκολάτης τε καὶ ἄμυγδάλων καὶ βάτου Ἰδαίας.

Τί παθὼν σιωπᾶς; ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης.

Οὐδέν, ἔφη ψευδόμενος. προήλθον δ' οὖν βουλόμενοι πρίασθαι τῆς τε διφθέρας καὶ τῶν καλάμων. καὶ ληκύθιον εὐρῶν μελανίου μαγικοῦ Ἄρειος ἐθάρρει που. τοῦτο γὰρ μεταβολὰς χρώματος παρείχε πολλὰς τῷ γράφοντι. ἐκβάντων δ' ἐκ τούτου τοῦ οἰκήματος Ὁ Ἀγριώδης, ἔφη, τί ἐστὶν ἡ ἱκαροσφαιρική;

Τὸ δεῖνα, ὦ Ἄρειε. λέληθας γὰρ ἐμὲ οὐκ εἰδὼς περὶ τῶν τ' ἄλλων καὶ τῆς ἱκαροσφαιρικῆς.

Μὴ ὀλιγορήσης μου. καὶ οὕτως εἰπὼν ἐδίδασκε τὸν Ἀγριώδη περὶ τοῦ μειρακίου τοῦ παρὰ τῇ Μαλκιοῦσῃ. Καὶ δὴ καὶ εἶπεν ὅτι οὐ πρέπει προσδέχεσθαι τοὺς ἀπὸ γενῶν Μυγαλίων.

Ἄλλὰ σύ γε οὐδαμῶς Μύγαλος πέφυκας· εἰ γὰρ ἐκεῖνος εἰδείη σε ὡς ἀληθῶς ὅστις εἶ ... οἱ δ' οὖν τοῦτον τεκόντες εἶ γ' ἄρα μάγοι εἰσὶν, ἔθρεψαν αὐτὸν εὖ εἰδότα τὸ σὸν ὄνομα. ἀλλ' εἶδες δήπου τοὺς ἐν τῷ Λέβητι Διαβρόχῳ; νῆ Δί' ἀλλὰ τί δὴ οἶδεν οὕτωσιν περὶ τῶν τοιούτων; ἔνιοι τοίνυν τῶν μάγων τῶν ἐπ' ἐμοῦ βελτίστων ἐκ Μυγάλων γεγένηται, αὐτίκα γέ τοι ἡ μήτηρ αὐτὴ καίπερ τὴν τοιαύτην ἔχουσα ἀδελφήν.

Ἄλλὰ τί ἐστὶν ἡ ἱκαροσφαιρική δῆτα;

Παιγνία τίς ἐστὶ παρ' ἡμῖν μαγική. πάντες γὰρ φιλοθεάμονές ἐσμεν τῆς ἱκαροσφαιρικῆς. ὀλίγον δὲ διαφέρει τῆς ποδοσφαιρικῆς, πλὴν ἀλλὰ μετέωροι παίζοντες σάρα θ' ἠνιοχοῦσι καὶ τέτταρας ἔχουσι σφαίρας. ἀλλὰ τὰ τοῦ ἐναγωνίου νόμου οὐ ῥάδιον διεξιέναι.

Καὶ Σλυθήρινοι καὶ Ὑφέλπυφοι, τίνες ἄρ' εἰσὶν;

Οἱ μαθηταὶ τελοῦνται εἰς οἰκίας τέτταρας ὥστ' εἴ τις ἐν τῇ τῶν Σλυθηρίνων οἰκίᾳ διατρίβει Σλυθήρινος ἐγγράφεται καὶ ὡσαύτως Ὑφέλπυφος. οἱ μὲν γάρ τοι Ὑφέλπυφοι λέγονται πρὸς τὴν νωθεῖαν διακεῖσθαι πως, οἱ δέ...

Ἄρειος δ' ὑπολαβὼν Ἄλλ' ἔγωγε, ἔφη κατηφὲς βλέπων, εἰς τοὺς Ὑφέλπυφους οὐκ οἶδ' ὅπως τελούμενος ἀποβήσομαι.

Ἀγριώδης μέντοι αἰνιττόμενος Ἄμεινον, ἔφη συνεῖναι τοῖς Ὑφέλπυφοῖς ἢ τοῖς Σλυθηρίνοις. οὐδεὶς γὰρ ἦν τῶν κακοφρόνων οὔτε φαρμακῶν οὔτε φαρμακίδων ὅστις οὐκ ἐν τοῖς Σλυθηρίνοις διέτριψεν, οἶον δὴ αὐτὸς ὁ δεῖνα...

Εἶτα ὁ Φολ- — τὸν δεῖνα λέγω — μαθητῆς ἀνεγράφη εἰς τῶν ἐν Ὑγογήτου;

Πάλαι γε.

ἐπρίαντο τοίνυν τὰ βιβλία παιδευτικὰ ἐν βιβλιοπωλείῳ τινι Ποικιλογραφία καὶ Κηλὶς καλουμένων. ἐνθάδε πόλλ' ἐπὶ σανιδώμασιν ἀπ' ἐδάφους μέχρι ὀρόφης ἔκειτο βιβλία, τὰ μὲν πλάκεσιν ὁμοῖα τὸ μέγεθος διφθέραις περιβεβλημένα, τὰ δὲ μικρότατα μετάξῃ κεκαλυμμένα καὶ οὐδὲν μείζω τῶν γραμματοσήμων οἴων οἱ νῦν ἐπ' ἐπιστολὰς κολλῶσι, τὰ δ' αὖ σημείοις σεσαγμένα ποικίλοις καὶ ἀδήλοις· ἕνια δὲ καὶ πάνυ κενὰ ἦν. καὶ ὁ βέλτιστος Δουδλίος δῆπου καίπερ οὐδὲν πρὸς τὸ ἀναγνῶναι σπουδάζων ἐμαίνετ' ἂν μανίαν οὐ σμικρὰν ἐπιθυμούμενος ψαύειν τῶν τοιούτων βιβλίων. τὸν γοῦν Ἄρειον μόλις ἀπέσπασεν Ἀγριώδης ἀπὸ τοῦδε τοῦ βιβλίου· τοῦ σοφιστοῦ Οὐνδίκτου Οὐριδιάνου ἀναθέματα καὶ τὰναντία, περὶ τοῦ φίλους γοητεύειν καὶ ἐχθροὺς μαγεύειν ταῖς καινοτάταις τιμωρίαις ἢ τριχορρυεῖς γενομένους ἢ σκελοτύρβης τυχόντας ἢ πάμπλου κεκωφημένους ἢ πολλὰ καὶ ἄλλα παθόντας.

Ἦθελον, ἔφη, μαθεῖν τί ποιήσας Δουδλίῳ καταρᾶσθαι δυναίμην ἂν.

Ὅρθῶς μὲν γὰρ φρονεῖς, χρῆσθαι δὲ τῇ μαγικῇ οὐκ ἔξεστι σοὶ παρὰ τοῖς Μυγάλοις εἶ γε μὴ πάσ' ἀνάγκη. οὐδ' ἂν δύναιο μετέχειν τῶν τοιούτων ἀμαθῆς τ' ὢν πάντως τῶν ἀναθεμάτων καὶ πολλῆς ἔτι παιδεύσεως κεκρημένος.

καὶ ἀπέσχευ αὐτὸν μὴ χρυσοῦν γε λέβητα πρίασθαι λέγων ὅτι ἀργυροειδῆς ἐν καταλόγῳ εἴρηται. τρυτάνην δὲ καλὴν ἐπρίαντο πρὸς τὰ τῶν φαρμάκων, καὶ τηλεσκοπικὸν δίοπτρον πτυκτόν. ἐντεῦθεν ἦλθον πρὸς φαρμακοπωλεῖον, ὅζον μὲν κάκιστα ὤων τ' ἐξεστηκότων καὶ ραφάνων σαπρῶν μεμιγμένων, ἀξιοθέατον δ' ὄμως. κατὰ μὲν γὰρ τοῦδαφος περιέκειντο πίθοι ὑγροῦ τινὸς πεπληρωμένοι καὶ θολεροῦ δῆ, ἐπὶ δὲ τοῖς σανιδώμασι τοῖς παρὰ τοὺς τοίχους εἶδεν ἂν τις ἀμφορέας τε βοτανὰ ἔχοντας καὶ ρίζας ξηρὰς καὶ κονίας ποικίλας, ἀπὸ δ' αὖ τῆς ὀρόφης πτερά τ' ἐκκεκραμένα παντοδαπὰ καὶ ὀδόντας καρχάρους καὶ ὄνυχας καμπύλους. καὶ ὅσον χρόνον ὁ Ἀγριώδης τὸν κύριον ἤτει τὰπιτήδεια τὰ πρὸς φάρμακα ἀπλὰ οἷα ράδιὰ ἐστι τοῖς ἀπείροις σκευάζεσθαι, ὁ Ἄρειος δὲ ἐξέταξε τὰ κέρατα ἀργυρὰ τὰ ἀφ' ἵππων μονοκέρων – ἕκαστον γὰρ πεντήκοντα γαλεωτῶν ἐτιμᾶτο – καὶ τὰ κανθάρων ὀμμάτια στίλβοντα, ὧν κοχλιάριον ἐτιμᾶτο πέντε κονίδων.

ἐξελθόντων δ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ φαρμακοπωλείου, ὁ Ἀγριώδης πάλιν ἀναγνοὺς τὸν κατάλογον Ἔτι δεῖ, ἔφη, μόνον τῆς ράβδου, πλὴν ἄλλ' οὐπω ἐώνημαι σοὶ δῶρόν τι γενέθλιον.

Ἄρειος δὲ συνήδει ἑαυτῷ πάνυ ἐρυθριῶντι.

Περιττὸν γὰρ τοῦτο.

Δοκεῖ μοι ὠνεῖσθαι σοὶ ζῶον, ἀλλ' οὔτε φρύνην δώσω — ὁ γὰρ φρυνῶν τροφὸς οὐκέτι ἐπιχωριάζει, ὥστε γέλωτ' ἂν ὀφλεῖν τοὺς φρύνην γε κεκτημένους, — οὔτ' αἴλουρον — τοῖς γὰρ αἰλούροις ὀμιλῶν αἰεὶ πτάρνυμαι. γλαῦκα οὖν κτήσομαι σοί. πάντες γὰρ οἱ μαθηταὶ γλαυκῶν ἐπιθυμοῦσιν ὡς πολλὰ ὠφελουσῶν πρὸς τὰ τ' ἄλλα καὶ τὸ ἐπιστολὰς κομίζειν.

μετὰ δ' ὀλίγον ὕστερον ἐξιόντας εἶδες ἂν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ γλαυκοπώλου Εὐλοπος· καὶ αὐτόθι ἦσθου ἂν μόλις — τὰ γὰρ ἔνδον πάνυ ζοφερὰ ἦν — ροίζου τε πτερῶν καὶ λαμπρότητος ὀμμάτων σκαρδαμυττόντων καὶ σφόδρα στιλβόντων ὥσπερ ἀνθράκων.

οἰκίσκον δ' ἔφερεν ὁ Ἄρειος μέγαν ἐν ᾧ γλαυξ ἐκάθευδε καλὴ καὶ χιονόχρως, τὴν κεφαλὴν ὑπὸ πτεροῦ ἔχουσα. χάριν δ' ἔχων τῷ Ἀγριώδει οὕτως ἐψελλίζετο τῇ φωνῇ ὥστ' εἰκάσαι ἂν τινα παρόντα τοῦ Κιούρου ἀκούειν.

ὁ δ' οὐκ ἔφη ἄξιός ἐστιν εἶναι τοσαῦτ' ἐπαινέσθαι. Δῶρα γὰρ οὐ πόλλ' εἴληφας οἶμαι παρὰ τῶν καλῶν Δουρσλείων. ὥρα δ' οὖν ἐστὶ προσιέναι εἰς Ὀλλιουάνδρου· ἐκείσε γὰρ φοιτῶσιν ἅπαντες ράβδους ὠνησόμενοι. ἰτέον οὖν καὶ σοί, δέον ράβδον ὡς βελτίστην πρίασθαι.

ράβδου μὲν γὰρ λαχεῖν μαγικῆς Ἄρειος μάλιστ' ἐσπούδαζεν. τὸ δὲ ράβδοπωλεῖον αὐτὸ ἠδῦρεν στενόν τε καὶ αὐχμηρόν. ὑπὲρ δὲ τῆς θύρας ἦν ἀναγιγνώσκειν τόδε τὸ σημεῖον χαρακτῆρσι γραπτὸν σαθροῖς μὲν χρυσοῖς δέ·

ΟΛΛΙΟΥΑΝΔΡΟΥ ΡΑΒΔΟΠΟΙΑ ΑΠΟ ΕΥΑΝΔΡΟΥ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ

ἀλλ' οὐδὲν ἂν εἶδες διὰ τὸ τῆς θυρίδος ὑάλινον πάνυ κοινώδες βλέψας εἰ μὴ ράβδον μίαν πορφυρῶ ἐπὶ προσκεφαλαίῳ κειμένην — ἦν δὲ καὶ τοῦτο σαθρόν.

εἰσιόντες δὲ κώδωνος ἠκούσαν ψοφούντος οὐκ οἶδ' ὅπου ἐν τοῖς μυχοῖς. οἴκημα δ' ἦν μικρότατον καὶ κενὸν πλὴν ἀλλ' εἶχεν ἕνα δίφρον ἀβρόν δὴ ὄντα ἐφ' οὗ ὁ Ἀγριώδης καθίσας περιέμενε. ὁ δ' Ἄρειος μάλ' ἠπόρει ὥσπερ εἰς τὸ αὐστηρὸν εἰσεληλυθὼς ὡς ᾤετο βιβλιοθήκης μεγάλης. πόλλ' οὖν καὶ καινὰ ἔχων ἐρωτῆσαι εἶπε μὲν οὐδέν, ἔβλεψε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ κιβώτια ὧν μυρία ὑπῆρχεν μέχρι ὀρόφης ἀκριβῶς ἐν ἑξ' ἐνὸς ἐπισεσωρευμένα. καὶ κεντήσεως ἦσθετό πως τὸν αὐχένα, οἰόμενος πρὸς τὴν ἔδραν δὴ λαθραῖαν ἀφίκεσθαι τὴν τῆς μαγικῆς κοινώδη περ οὔσαν καὶ πάνυ ἦσυχον.

ἀκούσας δὲ τινος χαίρειν ἠρέμα προσειπόντος ἄφνω ἀνεπήδη-

σεν. ἤκουσε δὲ καὶ ψόφον μέγαν διφροῦ θραυομένου ὡς εἰκάσαι ὑφ' Ἀγριώδους ταχέως ἀναπηδήσαντος.

καὶ μὴν ἄνθρωπος γέρων εἰστήκει κατεναντί, τῶν ὀμμάτων διὰ τὸ τοῦ μυχοῦ ζοφερόν λαμπόντων καθάπερ σεληνίων.

ὁ δ' Ἄρειος καίπερ ἀμηχανῶν τι Χαίρε, ἔφη.

ἐκεῖνος δὲ Πάνυ γε, ἔφη. καὶ εἶτα Πῶς γὰρ οὐκ; ἔλογιζόμενη γὰρ οὐ διὰ πολλοῦ ὄψεσθαι σέ, τὸν Ἄρειον Ποτήρα – καὶ τοῦτ' οὐκ ἐρόμενος αὐτὸν ὅστις ἐστίν. Ὀφθαλμοὺς δὴ μητρόθεν ἔχεις δεδεγμένους· χθιζὴ γὰρ ὡς δοκεῖ αὐτῇ ἢ μήτηρ παρῆν ῥάβδον ὠνησομένη τὸ πρῶτον. ἢ δὲ δακτύλων ἦν πεντεκαίδεκα τὸ μήκος, καὶ ἰτεῖνη, καὶ μάλ' εὐκαμπής, καὶ καλὴ πρὸς τὸ μαγγανεύειν.

ταῦτα δ' εἰπὼν προσῆλθε τῷ Ἀρείῳ μάλ' ἐγγὺς παριστάμενος. ὁ δὲ χαλεπῶς φέρων τὸ βλέμμα αὐτοῦ τὸ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀργυροειδῆς ἐκὼν ἂν εἶδεν αὐτὸν σκαρδαμύξαι.

ἐκεῖνος δ' ἀναλαβὼν Ὁ δ' αὖ πατήρ, ἔφη, ῥάβδον εἴλετο ἀπ' ἐρυθροξύλου ἐσκευασμένην, καὶ ἑκκαίδεκα δακτύλων τὸ μήκος οὖσαν. εὐάγωγος δ' ἦν καὶ ὀλίγω δυνατωτέρα πρὸς τὸ μορφὰς εἰς ἄλλας μεταβάλλειν. ἀλλ' ὡς ὄφελον εἰπεῖν λόγῳ μὲν εἴλετο αὐτήν, ἔργῳ δὲ αἱ ῥάβδοι αἰροῦνται τοὶ τοὺς μάγους.

παρεστηκότος δ' ἤδη καὶ ἐγγυτέρῳ ὁ Ἄρειος στόμα κατὰ στόμα γενόμενος αὐτοῦ οἶός τ' ἦν ὄραν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ἐν τοῖς ὄμμασι χαροποῖς φαινομένην.

ὁ δὲ ψαύσας τῆς τοῦ τραύματος οὐλῆς ἀστραποειδοῦς δακτύλω μακρῷ ὄντι καὶ λευκῷ Φεῦ φεῦ τῆς οὐλῆς, ἔφη. τοῦτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ τραῦμα τὸ πρὸς ῥάβδου ἐπιβληθὲν ἦνπερ αὐτὸς ἄκων ἀπεδόμην ποτέ. ἐννεακαίδεκα δ' ἦν δακτύλων τὸ μήκος ἐκ σμίλακος ἐσκευασμένη καὶ δύναμιν παρέχουσα θαυμαστὴν ὄσσην. λαβὼν δὲ κακός τις αὐτήν... ἐὼ δὲ τοῦτο· οὐ μὴν ἀλλ' εἰ τότ' ἐδυνήθη ἐγὼ γνῶναι ὅ τι ἐκείνη ἢ ῥάβδος πραθείσα ἐξεργάσοιτο...

πολλὰ δ' ἀνανεύσας κατείδεν εὐθύς τὸν Ἀγριώδη, εὖ ποιῶν, ὡς τῷ γ' Ἀρείῳ ἐδόκει.

Ἔῶ Πούβεος, ἔφη, ὦ Ἀγριώδες. ὡς ἦδομαι πάλιν ἰδῶν σε. οὐκουν δρυῖνη, εἴκοσι τριῶν δακτύλων, εὐκαμπεστέρα;

Εὖ γὰρ λέγεις, ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν.

Ἄγαθὴ δὴ ἐκείνη. ἀλλ' ἔθραυσαν αὐτήν δίχα δήπου ἐκπεσόντος σοῦ ἐκ τοῦ παιδευτηρίου; καὶ τοῦτο λέγων εὐθὺς βαρύτερος ἐγένετο.

ὁ δὲ Ἀγριώδης πάνυ ἀκόντως ὠμολόγησε, τοὺς πόδας δι' αἰσχύνην ἅμα κινῶν. Ἀτὰρ τά γε θραύσματα, ἔφη, ἔτι ἔχω. καὶ ἐδόκει θαρρήσαί τι.

Μῶν, ἔφη, ἐν χρεῖα γ' ἐστίν; ὀξύτερόν που προσειπὼν αὐτόν.

ταχέως δ' ἐκείνος Μὰ Δί' οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὦ θαυμάσιε. οὐδ' ἔλαθε τόν γ' Ἄρειον τοῦ ἀλεξιβροχίου τοῦ φοινικοῦ ἀπρίξ λαμβανόμενος.

ὁ δ' Ὀλλιούανδρος ἀτενὲς αἰὲ πρὸς τὸν Ἄρειον ἀποβλέπων Εἰέν, ἔφη. φέρε δὴ ἴδω, ὦ Ποτέρ. καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόλπου ταινίαν καταμετρικὴν μακρὰν οὔσαν καὶ χαρακτῆρας παρέχουσαν ἀργυροῦς. Ἄλλ' εἰπέ μοι ὅποτέρα ταῖν χεροῖν ῥαβδοφόρος ἐστίν;

Τῇ γε δεξιᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρώμαι.

Ἔκτεινε δῆτα τὴν δεξιάν. καλῶς ἔχει. ἐμέτρει οὖν τὸν Ἄρειον καὶ ἀπ' ὤμου μέχρι δακτύλων, καὶ ἀπὸ καρποῦ μέχρι ἀγκῶνος, καὶ ἀπ' ὤμου μέχρι τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀπὸ γόνατος μέχρι μασχάλης, καὶ δὴ καὶ τὴν κεφαλὴν περίξ. μετρῶν δὲ ἔλεγε τοιάδε· Ἐκάστη γὰρ ἡ ῥάβδος ἡ Ὀλλιουανδρική, ὦ Ποτέρ, ἔχει ἐν μεσαιτάτῳ δύναντόν τι καὶ πάνυ μαγικόν. πρὸς τοῦτο χρώμεθα τοῖς τε θριξί τοῖς τοῦ μονοκέρεως ἵππου, καὶ τοῖς ἄκροις πτεροῖς τοῖς τοῦ φοίνικος, καὶ τοῖς νεύροις τοῖς τῶν δρακοντείων καρδιῶν. ὡς οὖν οὐ προσειόκασιν οὐθ' οἱ μονοκέρῳ οὐθ' οἱ δράκοντες οὐθ' οἱ φοίνικες οὐδὲν ἀλλήλοις, οὕτω καὶ αἱ ῥάβδοι αἶ γ' Ὀλλιουανδρिकाὶ πᾶσαι διαφέρουσιν ἀλλήλων. ὡς δ' αὐτῶς κατὰ ταῦτὰ οὐδέποτε εὐ πράξεις τῇ ῥάβδῳ χρώμενος τῇ ἄλλου τινὸς μάγου.

καὶ τότε ὁ Ἄρειος ἄφνω ἤσθητο τῆς μὲν ταινίας ἐξ αὐτομάτου κινουμένης τὸ μεσηγὺ τῶν ῥινῶν μετρούσης, τοῦ δὲ Ὀλλιουάνδρου τέως ἄνω καὶ κάτω ἄττοντος καὶ ἀπὸ σανιδωμάτων κιβώτια λαμβάνοντος.

Ἄλις ἐστίν, ἔφη, μεμετρημένων. καὶ ἡ ταινία εὐθύς ἀθρόα πρὸς τοῦδαφος συνέπεσεν. Εἰέν. φέρε δὴ. πείρω τῆσδε, ὦ Ποτέρ, τῆς φηγίνης, νεῦρον ἐχούσης δρακοντεῖον, τρισκαιδεκαδακτύλου, εὐλυγίστου. λαβὲ δῆτα καὶ κράδαινε.

ὁ μὲν οὖν ἀνελόμενος αὐτὴν καὶ ἔσειε τι ἀπορώτερόν περ διακείμενος, ἐκείνος δὲ μάλ' αὐτίκα ἐκ χερῶν ἀνήρπασεν.

Αὕτη γε, ἔφη, σφενδαμνίνη, δεκαδάκτυλος, εὐκαμπεστέρα. ἀλλὰ καὶ ταύτην ἀνήρπασεν, Ἀρείου σχεδὸν ἀνελομένου.

Αὕτη μὲν οὖν ἐβενίνη, δωδεκαδάκτυλος, εὐστροφος. ἄγε δὴ. πείρω αὐτῆς.

ὁ δ' Ἄρειος καίπερ πολλῶν δὴ ῥάβδων πειραθεὶς οὐδὲν πω ἠπίστατο ὦν ἐκείνος ἠλπίζε γενήσεσθαι. σωρὸν γὰρ τῶν ῥάβδων τῶν ἐν τῷ δίφρῳ ἀποκεκριμένων εἶδες ἂν μείζονα αἰὲ γιγνόμενον. οὗτος μέντοι ὄσω πλείονας ἀπὸ σανιδωμάτων ἐλάμβανε, τόσω εὐδαιμονέστερος ἐδόκει αὐτὸς ὑπὸ πόνου γενέσθαι.

Δυσάρεστος μὲν οὖν, ἔφη, ὦνήτης εἶ. οὐχ ὅτι πάνυ φροντίδος

ἄξιος. εὐρήσομεν γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι τὴν μάλιστα σοὶ συγκολλῶς ἔχουσαν. τί δέ δή; τί ἐμποδῶν μὴ οὐ τήνδε λαβεῖν; καὶ γὰρ καινῶς ξύγκειται ἀπὸ κηλάστρου ἐσκευασμένη καὶ πτεροῦ φοῖνικος, πεντεκαϊδεκαδάκτυλος, πάνυ εὐκαμπτος.

καὶ μὴν ὁ Ἄρειος ταύτην γ' ἀνελόμενος τῶν δακτύλων ἠσθάνετο εὐθὺς θερμαινομένων που. τινάξας δ' αὐτὴν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς οὕτω σειομένη ἐκίνησε τὸν ἀέρα – πλήρης γὰρ κονιορτοῦ ἔτυχεν ὦν – ὥστε πολλοὺς ἀνῆκε σπινθήρας ἐρυθροὺς τε καὶ χρυσοὺς ἀπὸ τῆς ἀκμῆς πυροτεχνήματος δίκην, καὶ μαρμαρυγαὶ φωτὸς ποικίλαι ἅμα ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνέλαμπον. καὶ ὁ μὲν Ἄγριώδης μάλ' ἐβόησε καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησεν, ὁ δ' Ὀλλιούανδρος Βαβαί, ἔφη, βαβαιάξ. κάλλιστα μὲν γὰρ σύ γε πέπραγας, μέγιστον δ' ἐμοὶ καὶ πάμπλου ἀνέλπιστον θαῦμα ἰδεῖν παρέσχες. τὴν δὲ ῥάβδον εἰς κιβώτιον πάλιν τίθεις ἔτι ἐτονθόρουζε λέγων ὅτι Θαυμαστόν ἐστιν ὡς σφόδρα τὸ γεγεννημένον.

Ἄρειος δὲ Ἐγγνωθὶ μοι, ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἐπίσταμαι τοῦτο δι' ὃ θαυμαστόν ἄρ' ἐστίν.

ἐκείνος δὲ ἀτενὲς δεδορκῶς πρὸς αὐτὸν χαροποῖς τοῖς ὄμμασι Πάσας δὴ, ἔφη, μνημονεύω, ὦ Ποτέρ, τὰς ῥάβδους ἅς ἀπεδόμην ποτέ. ὁ γὰρ αὐτὸς φοῖνιξ διτταῖς μόνον ῥάβδοις πτερὰ ἔδωκεν οὐραῖα ὦν γε ἑτέραν μὲν σὺ μέλλεις κομειῖσθαι, ἑτέρα δέ, τὸ θαυμαστότατον, ἐπέβαλε σοὶ τὴν οὐλὴν ἐκείνην, κοινὸν ἔχουσα σπέρμα.

Ἄρειου δὲ πάνυ κεχηνότος ἀναλαβὼν Ὀκτωκαῖδεκα, ἔφη, καὶ ἡμίσιους ἦν δακτύλων τὸ μῆκος σμίλακος ἐσκευασμένη. ἀπέβη δ' οὖν οὕτω, θαυμαστῶς δ' ὅμως. αἱ γὰρ ῥάβδοι φιλοῦσί τοι ἐλέσθαι τοὺς μάγους, ὡς ἄρτι ἔλεγον. μαντευόμενος οὖν προλέγω μεγάλα δεῖν ἡμᾶς ἐλπίζειν παρὰ σοῦ, ὡς μεγάλα μὲν πράξαντος ἐκείνου δήπου τοῦ ἀπορρήτου, δεινὰ δὲ τελέως.

ὁ δ' Ἄρειος πεφρίκει σκοπούμενος πρὸς ἑαυτὸν εἴ γ' ἄρα ἀρέσκει αὐτῷ ὁ Ὀλλιούανδρος. ἀποδοὺς δ' οὖν τοὺς ἑπτὰ γαλεώτας ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Ἄγριώδους ἐκ τοῦ οἰκήματος, προσκυνοῦντος αὐτοὺς ἐκείνου.

*

ἅμα δ' ἠλίω καταδύντι ἀμφὶ βουλυτὸν εἶδες ἂν τὸν Ἄρειον καὶ τὸν Ἄγριώδη ἐπανελθόντας κατὰ τὸν Στενωπὸν Διάγοντα καὶ διὰ τοῦ τείχους πάλιν διαβάντας ἤκειν πρὸς τὸν Λέβητα Διάβροχον ἤδη κενὸν γενόμενον. ἐκείνος δ' ἔλεγεν οὐδὲν σιωπῇ βαδίζων κατὰ τὴν ὁδόν. ἀλλ' οἱ ἐν τῷ Μετρῷ πολλὰ κεχηνότες ἔλαθον αὐτόν. ἐθεῶντο γὰρ αὐτοὺς πάνυ γέμοντας τῶν σκευῶν τῶν ἄρτι πραθέντων,

γελοῖα νομίζοντες τὰ τ' ἄλλα καὶ τὴν γλαῦκα τὴν λευκὴν ἐν τῷ Ἀρείου κόλπῳ καθεύδουσιν. ἔνθεν δ' ἀναβάντες ἐκεῖνοι ἐπὶ κλίμακος κυλιομένης ἐξῆλθον εἰς τὸν σταθμὸν σιδηροδρομικὸν τὸν Πάδδιγγτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλούμενον. Ἄρειος δ' ἐπὶ συννοίας βαδίζων οὐκ ἔγνω ὅπου εἶεν πρὶν ὁ Ἀγριώδης παρ' ὤμον αὐτοῦ ἠπίως κρούσας Καιρὸς ἐστὶν ἡμῖν, ἔφη, ἐμβρωματίσαι τι πρὶν εἰς τρένο ἀναβῆναι σέ. ἐπρίατο οὖν αὐτῷ μᾶζαν μυττωτῷ ὠνθυλευμένην οἶαν οἱ νῦν ἀμβουγενῆ καλοῦσιν.

καθημένων δ' ἵνα φάγωσιν αὐτάς, ὁ Ἄρειος αἰεὶ περιέβλεπεν ἐννοῶν ὡς πάντως ἐστὶν ἄτοπα τὰ ἄρτι γεγενημένα.

Ἡ σύ, ἔφη ὁ Ἀγριώδης, καλῶς ἔχεις, ὦ Ἄρειε; ἄγαν γὰρ σιωπᾶν δοκεῖς.

ὁ δὲ τοῦτο μὲν συνῆδει ἑαυτῷ οὐδέποτε ἐπὶ τοῖς πρότερον γενεθλίοις τυχόντι τοσοῦτο μετασχεῖν τῆς εὐδαιμονίας, τοῦτο δὲ μάλιστ' ἔτι ἠπόρει. ἤθελε μὲν γὰρ τὰ πάντα διηγείσθαι, ἀναυδος δ' ἄρα ἐδόκει γενέσθαι.

τὴν μᾶζαν γοῦν κατεσθίων λόγον ἐπειρᾶτο συντιθέναι.

τέλος δὲ Ἐξαίρετον μὲν, ἔφη, πάντες ἠγοῦνται με εἶναι, τοὺς τ' ἐν τῷ πανδοκείῳ λέγω καὶ τὸν Κίουρον καὶ τὸν Ὀλλιούανδρον, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐπιστήμην ἔχω οὐδεμίαν περὶ τῆς μαγικῆς. τίνος δ' ἔνεκα τὰ μεγάλα φασὶν ἐλπίζειν ἀπ' ἐμοῦ; εὐδόκιμος μὲν οὖν φαίνομαι ὦν, λανθάνω δ' ἔμαυτὸν κομιδῇ τί παθῶν εὐδοκιμῶ. οὐδ' αὖ οἶδα τί τότ' ἐγένετο ἐκείνης τῆς νυκτὸς ὅτε ὁ πάνυ Φολιδό ... ἀλλὰ ζύγγνωθί μοι. ὦφελον γὰρ εἰπεῖν ὅτε οἱ γονεῖς ἀπώλοντο.

Ἀγριώδης δὲ προσκεκυφῶς αὐτῷ ἄγριος δὴ ἐδόκει διὰ τὸ δασὺ τὸ τοῦ πώγωνος καὶ τῶν ὀφρύων, ἠπίως δὲ ἐγέλα.

Ἄλλ' οὐ δεῖ σε φροντίσαι περὶ τούτων μέλλοντα ὡς τάχιστα μαθησεσθαι. πάντες γὰρ οἱ ἐν Ὑγογήτου μαθηταὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀφορμῆς ἄρχονται, καὶ σὺ ὡσαύτως εἶ πράξεις. οἱ μὲν γὰρ ἐξαίρετοι διὰ τὴν τῶν πραγμάτων καινότητα χαλεπῶς γέ τοι ἔχουσι, σὺ δ' ὅμως τάχ' εὐρήσεις ἠδίστην ἄρα γενέσθαι τὴν ἐκεῖ διατριβήν. ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον τότε μαθητῆς ὦν πάνυ ἠδόμην, ἀλλὰ καὶ τὸ νῦν ἔτι μάλ' ἠδομαι.

ἠγησάμενος δ' οὖν αὐτῷ ἐπὶ τὸν σταθμὸν ἐνεβίβασεν εἰς ἀμαξοστοιχίαν ἐπανιοῦσαν πρὸς τοὺς Δουρσλείους, παραδοὺς ἅμα περιβολάδιόν τι αὐτῷ.

Τοῦτ' ἐστὶν, ἔφη, τὸ πιττάκιον σιδηροδρομικὸν σοὶ τὸ πρὸς Ὑγογήτου. ἀφορμᾶσθαι γὰρ δεῖ τῇ νομηνίᾳ τῇ Σεπτεμβρίᾳ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ Βασιλείου· πάντα δ' εὐρήσεις ἐν αὐτῷ τῷ δελταρίῳ γεγραμμένα. ἐὰν δὲ πράγματα σοὶ παρέχωσιν οἱ Δούρσλειοι, ἐπι-

στολήν μοι πέμψον μετὰ τῆς γλαυκός. ἢ δ' εἴσεται ὅποι ἔλθῃ
εὐρήσουσά με. ἔρρωσο, ὦ Ἄρειε.

ἀπελαυνούσης δὲ ἐκ τοῦ σταθμοῦ τῆς ἀμαξοστοιχίας, θέλων
θεᾶσθαι αὐτὸν ὅσον περ κάτοπτος ἦν, ὁ Ἄρειος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ
δίφρου ὀψόμενος τὸ ὕστατον, τὴν ὄψιν ἅμα προσέχων τῇ
φωταγωγῷ. ὁ δὲ ἐν στιγμῇ χρόνου ἤδη ἠφάνιστο.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΒΑΘΡΑΣ ΕΝΝΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΑ

ἐκείνου δὲ τοῦ μηνὸς ὃν πανύστατον παρὰ τοῖς Δουρσλείοις διέτριβεν ὁ Ἄρειος ἢ τι ἢ οὐδὲν εὐθυμίας μετεῖχεν. ἀλλὰ νῆ Δία ὁ Δούδλιος νυκτὶ οὕτω φοβεῖται αὐτὸν ὥστε μὴ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκῆματι ἐκὼν παραμῆναι. νῆ Δι' ἀλλ' ἢ Πετουνία καὶ ὁ Φερνίων οὐκέτι βούλονται οὐτ' ἐν σκευοφυλακίῳ εἶργειν αὐτὸν οὔτε πρὸς βίαν χειροῦσθαι οὐτ' αὐ καταβοᾶν αὐτοῦ. μὴ ὅπως ἐκείνοι προσλέγουσιν αὐτόν, ὡς ἄρτι μὲν δεδιότες ἄρτι δὲ μάλ' ὀργιζόμενοι. πολλῶν δ' οὖν ἔνεκα θαρρῶν τὰ νῦν παντελῶς προὔτιμα τῶν πάλαι πραγμάτων, οὐ μὴν ἀλλὰ συνῆδει ἑαυτῷ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀθυμοῦντί που.

ὥστε μετὰ τῆς γλαυκὸς ἐν τῷ θαλάμῳ διέτριβε τῆς ἀρτίως κεκτημένης. ἔδοξε δὲ ὀνομάσαι αὐτὴν Ἑδνικτίνα, τοῦτ' ἐξευρῶν τοῦνομα ἐν τῇ ξυγγραφῇ μαγικῇ. καὶ γὰρ τὰ βιβλία τὰ παιδευτικὰ πάνυ ἀξιόλογα νομίσας, πόρρω τῆς νυκτὸς ἐν εὐνῇ κεκλιμένος πολλάκις ἀνεγίγνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον ἀφικόμενος τῆς ἡδονῆς, πετομένης ἅμα τῆς γλαυκὸς εἰκὴ κάκεισε καὶ τὸ δεῦρο διὰ τῆς θυρίδος ἀνεωγμένης. ἀλλὰ τὸ τὴν Πετουνίαν μηκέτι εἰσελθεῖν κορήσουσαν τὸν θάλαμον ἔρμαιόν τι ἐποιεῖτο, τῆς γλαυκὸς μυγαλῶν πολλάκις εἰσφερούσης νεκρούς. θέλων δὲ μαθεῖν ὁπόσας ἔτι ἡμέρας αὐτόθι μενετέον μέχρι τῆς Σεπτεμβρίου νομηνιας, ὅσαι νύκτες πρὶν εἰς ὕπνον πεσεῖν ἔγραφέ τι ἐν χαρτιδίῳ ἐπὶ τοίχου πεπατταλευμένῳ.

Αὐγούστου δὲ ἔνη καὶ νέα ἔδοξεν αὐτῷ λέγειν τι τοῖς Δουρσλείοις. ἠπόρει γὰρ οὐκ εἰδὼς ᾧ τρόπῳ εἰς αὔριον πρὸς τὸν σταθμὸν ἀφίκεται τὸν Σταυρὸν Βασιλείον καλούμενον. καταβὰς οὖν κατέλαβεν αὐτοὺς τηλεορῶντας παίγνιόν τι αἰνιγματῶδες.

χρεμψαμένοι δέ τι ὅπως μὴ παρὼν λάθοι αὐτούς, ὁ Δούδλιος μέγα βοήσας εὐθύς ἐνθένδε ἀπέδραμεν.

ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐκ ἐτόλμησε λέγειν, ἔπειτα δέ ὦ θεῖε, ἔφη.

ὁ δ' ἤκουσε μὲν αὐτοῦ, ὑπετονθόρουζε δὲ μόνον.

Ἰτέον ἐστὶ μοι αὔριον πρὸς τὸν Σταυρὸν Βασιλείον ἀπιόντι πρὸς Ὑγογήτου.

τονθορύσαντος δ' αὐθις τοῦ θείου, Ἄρ' ἐθέλεις, ἔφη, ἄγειν με ἐκείσε ἐν αὐτοκινήτῳ;

ὑποτονθορύσας δὲ μάλ' αὐθις ὠμολόγησεν ἄρα που, ὡς γ' ἐδόκει τῷ Ἀρείῳ.

Εὐχάριστός εἰμι, ἦ δ' ὅς, κἄμελλεν ἀναβῆναι πάλιν πρὸς τὸν θάλαμον. ἐκεῖνος δ' ἐξ ἀπροδοκίτου ἐφθέγγατό τι.

Οὐκουν σφόδρ' ἄτοπόν ἐστι τὸ ἐφ' ἀμαξοστοιχίας ἰέναι πρὸς μάγων παιδευτήριον; οἱ γὰρ τάπητες μαγικοί πάντες ἄχρηστοί εἰσι, τετρημένοι δῆπου.

Ἄρειος δ' οὐδὲν εἶπεν.

Εἰπέ μοι, ποῦ ἐστὶν ἄρα τοῦτο τὸ παιδευτήριον;

Οὐκ οἶδα, ἀπεκρίνατο. καὶ γὰρ μέχρι τοῦδε ἔλαθεν ἑαυτὸν τοῦτ' οὐκ εἰδώς. λαβὼν οὖν τὸ πιττάκιον ἐκ θυλακίου τὸ ἄρτι ὑφ' Ἀγριώδους δεδομένον ἔβλεψε πρῶτον πρὸς αὐτό.

ἀναγνοὺς δὲ εἶπε τάδε· Ἐπιτέτακταί μοι ἀτεχνῶς ἐμβαίνειν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

Ἐποίας ἀπ' ἀποβάθρας;

Τῆς ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

Οὐ μὴ φλυαρῆσεις. οὐ γὰρ ἔστιν ἀποβάθρα ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

Γέγραπταί γ' οὕτως ἐν τῷ πιττακίῳ.

Ἐλληβοριῶσι δῆτα, ἔφη ὁ Δούρσλειος. κορυβαντιῶσι γὰρ ἅπαντες νῆ τὸν Ἀπόλλω. ἀλλ' ὁ χρόνος σοι μάθησιν δώσει, πιθοῦ μοι. ἀλλ' οὖν καλῶς γ' ἔχει· ἄξιόμην σε πρὸς τὸν Σταυρὸν Βασιλείον. Λονδίνονδε γὰρ ἔδει ἂν πάντως αὔριον ἰέναι· εἰ δὲ μή, ἀμέλει οὐ παρείχον ἂν πράγματ' ἔμαυτῷ.

Ἄλλὰ πρὸς τί Λονδίνονδε ἴτε;

καὶ τοῦτο μὲν εἶπεν εὐγνώμονα θέλων ἑαυτὸν παρασχεῖν, ὁ δὲ Δούρσλειος γρύζων ἀπεκρίνατο

Τὸν γὰρ Δούδλιον πρὸς ἰατρὸν ἄγομεν· δεῖ γὰρ τὸν κατάρατον κέρκον ἐκεῖνον ἀποτεμεῖν αὐτῷ πρὶν εἰς Χωνεύσεις ἰέναι.

*

τῇ δ' ἐπιγιγνομένη ἡμέρᾳ περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγὲς ὁ

“Αρειος ἤδη ἐξέγρετο. ἀλλ’ ὡς οὐ μετρίως ἀνιώμενος τοσαύτης ἀνάπλεως ἦν φροντίδος ὥστε μὴ ἔχειν πάλιν εἰς ὕπνον πεσεῖν. ἀναστὰς οὖν ἐκ τῆς εὐνῆς τὰς βράκας ὡς ἔθος περιεβάλετο· οὐ γὰρ θέλων βαδίζειν πρὸς τὸν σταθμὸν τὸν τρίβωνα ἡμφιεσμένος τὸν μαγικόν, ἐν νῶ εἶχεν ἔν γ’ ἀμαξοστοιχία περιβαλέσθαι. ἐξέτασε δὲ πάλιν αὐτὸν πρὸς Ὑγογήτου κατάλογον, διασκεψόμενος εἰ τὰ πάντ’ ἄρα πρόχειρά ἐστιν. ἔπειτα δὲ ἐπιμεληθεὶς τῆς γλαυκὸς ὅπως ἐν οἰκίσκῳ ἀσφαλῆς εἴρκεται, ἐν τῷ θαλάμῳ ἄνω καὶ κάτω περιεπάτει ἕωςπερ οἱ Δούρσλειοι τύχοιεν ἐγρηγοροῦτες. ὀλίγῳ δ’ ὕστερον εἶδες ἂν τοῦτο μὲν τὴν κιβωτὸν καίπερ μεγάλην οὖσαν καὶ βαρεῖαν εἰς τὸ αὐτοκινήτον ἤδη κεκομισμένην, τοῦτο δὲ τὸν Δούδλιον ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ καθίζοντα πλησίον τοῦ Ἀρείου – οὕτω γὰρ ποιῆσαι ἢ Πετουνία μόλις ἐπεπέικει τὸν υἱόν – τοῦτο δ’ αὐτὸ πάντας ἐπ’ αὐτοκινήτου οἴκοθεν ἀποβαίνοντας.

ἀφίκοντο δὲ πρὸς τὸν Σταυρὸν Βασίλειον ἤδη μεσοῦσης τῆς πέμπτης ὥρας. καὶ ὁ Δούρσλειος τὴν κιβωτὸν θεὸς ἐφ’ ἀμάξιον τοῦτ’ ἐκύλινδεν αὐτὸς ὁ Ἀρειος εἰς τὸν σταθμὸν. ὁ δὲ τὸ οὕτω πρᾶξαι τὸν θεῖον ἐνόμιζε φιλάνθρωπον μὲν γενέσθαι παράδοξον δέ.

οὗτος μέντοι μετ’ οὐ πολὺν ἐφίστατο κατέναντι τῶν ἀποβαθρῶν, σαρδάνιον ἄμ’ ὑπομειδιῶν.

Ἰδού, ἔφη, ὦ παῖ· ἔνθα μὲν τὴν ἀποβάθραν ἔστιν ἰδεῖν τὴν ἐνάτην, ἔνθα δὲ τὴν δεκάτην. τὴν δ’ αὐτὴν σὴν ὠφελος ἰδεῖν ἐν μέσῳ που οὖσαν πλην ἄλλ’ οἴμοι τῆς ῥαθυμίας οὕτω ὠκοδομήκασιν ἄρα, ὡς εἰκάσαι. ἢ οὐκ ὀρθῶς λέγω;

ὀρθῶς γ’ ἔλεγεν. ἔνθεν γὰρ εἶδες ἂν τὸν ἀριθμὸν ἐννέα μέγαν ὄντα καὶ λευκὸν κᾶνθεν τὸν δέκα καὶ ἐν μέσῳ οὐδὲ γρῦ.

οὗτος δὲ Ἀγαθὰ πράττοις, ἔφη, τὴν τρίμηνον, καὶ μάλα σαρδάνιον ἀνεκάγχασεν αὐτὸν.

καὶ ἀπέβη εὐθύς οὐδὲν πλέον εἰπών. ὁ δ’ Ἀρειος τὴν κεφαλὴν περιάγων κατείδε τοὺς τρεῖς Δουρσλείους πάντας ἐν αὐτοκινήτῳ γελῶντας. πάντως δ’ ἡμηχάνει ὅτι ποιῆ. πολλοὶ γὰρ τῶν παριόντων ἤδη ἔβλεπον πρὸς αὐτὸν ὡς ἀλλόκοτόν τε νομίζοντες καὶ τὴν γλαῦκα θαυμάζοντες.

δέον δ’ οὖν ἐρωτᾶν τινά, ὡς ἐδόκει, προσεῖπε μὲν τὸν προιστάμενον τῆς ἀμαξοστοιχίας, μνεῖαν δ’ οὐκ ἐτόλμα ποιήσασθαι τῆς ἀποβάθρας πέρι τῆς ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα. ὁ δ’ ἔτυχεν οὐκ ἀκούσας οὐδὲν οὐδέποτε περὶ τοῦ Ὑγογήτου, καὶ τοῦ Ἀρείου ὁμολογήσαντος οὐδ’ αὐτὸς γινῶναι ὅπου τῆς χώρας κείται, ἡγανάκτει ὑποπτεύων αὐτὸν ἐκ προνοίας τὰ σκαιὰ πράττειν. Ἀρειος δὲ

τὸ παράπαν ἀμηχάνως ἔχων ἤρετο αὐτὸν περὶ τῶν ἀμαξοστοιχιῶν εἰ ἐθέλοι δεῖξαι τὴν τῆ πέμπτη μέλλουσαν ἀφορμήσειν. ὁ δ' οὐκ ἔφη ὑπάρχειν τοιαύτην τινά. καὶ τέλος δὴ ἀπήλθε πόλλ' ἔτι τονθορῶζων κατὰ τῶν πράγματα παρέχειν φιλοῦντων. ἐκεῖνος δὲ ἦδη ἐκινδύνευε παντελῶς ἐκπεπλήχθαι. βλέψας γὰρ πρὸς τὸ ὠρολόγιον – μέγα ἐστὶ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀξόνων τῶν δρομολογικῶν κείται – συνήδει ἑαυτῷ ἐλάχιστον ἔχων ἔτι χρόνον, εἴ γε βούλεται εἰσβῆναι εἰς τὴν ἐφ' Ὑγογήτου ἀμαξοστοιχίαν. πολλῆς οὖν ἀθυμίας μεστὸς ἴστατο ἐν μέσῳ τῷ σταθμῷ ἔχων κιβωτόν θ' ἦν μόλις ἐδύνατο αἶρειν, καὶ ἀργύριον πολὺ μὲν μαγικὸν δέ, καὶ δὴ καὶ γλαῦκα μεγάλην.

ἀλλ' ἦν Ἀγριώδη παρήλθεν εἰπεῖν τι τῶν ἀναγκαίων; τὸν μὲν γὰρ τότε βουλόμενον εἰσιέναι εἰς τὸν Στενωπὸν Διάγοντα ἔδει κροῦσαι τὴν πλίνθον τὴν ἀπ' ἀριστερᾶς τρίτην. ἠπόρησε γοῦν εἰ δεῖ καὶ νῦν δὴ τὴν ῥάβδον λαβόντα κροῦσαι που τὸ τοῦ σταθμάρχου οἰκίδιον τὸ ἀνὰ μέσον τῶν ἀποβαθρῶν τῆς ἐνάτης καὶ τῆς δεκάτης.

ἀλλὰ τότε δὴ ἐνίων ὄπισθεν αὐτοῦ παριόντων ἔτυχε παρακούσας ὀλίγον τι.

εἶπε γάρ τις Ἀμέλει συναθροίζονται οἱ Μύγαλοι ...

περιάγων δε τὸν αὐχένα κατείδε γυναῖκα παχίαν καὶ εὐτραφή. ἡ δὲ διελέγετο πρὸς τέτταρας νεανίσκους πυρρότριχας. ἕκαστον δ' αὐτῶν εἶδεν οὐ μόνον ἐν ἀμαξίῳ κυλίνδοντα κιβωτὸν ὁμοιοτάτην τῆ ἑαυτοῦ ἀλλὰ καὶ γλαῦκα δὴ ἔχοντα.

πεπτοημένης δὲ τῆς ψυχῆς, ὁ Ἄρειος ἐδίωκεν αὐτοὺς τὸ ἀμάξιον ἅμα προωθῶν. ἐπειδὴ δ' οὗτοι εἰστήκεσαν, καὶ αὐτὸς ἔστη, ὀλίγον τι ἀπέχων ὅμως ὥστ' ἀκούσαι τὰ πρὸς ἀλλήλοις κοινολογούμενα.

ἡ γὰρ μήτηρ Ἄγε δὴ, ἔφη. τίς ἐστὶ μοι ἀριθμὸς τῆ ἀποβάθρα;

ἀποκριναμένη δὲ μεираκίσκη ὀξεῖα τῆ φωνῇ Ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα, ἔφη. αὕτη δὲ πυρρόθριξ ὁμοίως οὔσα τοῖς ἄλλοις τῆς μητρὸς ἔτι προσείχετο χειρός.

ᾠ μάμμη, ἄρ' οὐκ ἔξεστί μοι ...;

Νεωτέρα γ' εἰ σὺ ἦ ὥστ' ἰέναι, ᾠ Γίννη. σίγα δῆτα. καλῶς ἔχει τὸ σόν, ᾠ Περσεῦ. δεῖ σε πρῶτον ἰέναι.

καὶ οὗτος, πρεσβύτατος ὢν, ὡς ἔοικεν, ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰς ἀποβάθρας. ὁ μὲν οὖν Ἄρειος ἀσκαρδαμυκτὶ ἐτήρει φυλαττόμενος μὴ ἀποτυχεῖν τοῦ μαθέσθαι τὸ γιγνόμενον, ἐκεῖνος δ' ἄρα ἔλαθεν αὐτὸν ἀφικόμενος πρὸς τὸ μεσηγνὸν τῶν δυοῖν ἀποβαθρῶν· πολλοὶ γὰρ ὁδοιπόροι κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἐμποδῶν συναθροιζόμενοι οὕτως ὠστίζοντο ὥστ' ἐπεὶ αὐταῖς ταῖς πῆραις τέλος ἀπήλθον οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν τὸν νεανίσκον.

ἡ δὲ μήτηρ Ὡ Φερέδικε, ἔφη, νῦν δὴ ὥρα ἐστὶ σοὶ κατὰ μέρος ἵεναι.

ἀλλ' οὗτος Πρὸς θεῶν, ὦ γύναι, οὐκ οὐκ ἐστὶ σοὶ μητρί γ' οὔση τῇ ἡμετέρα γνωρίσαι με Γεωργὸν ὄντα;

Λυπούμαι, ὦ φίλτατε Γεωργέ.

ὁ δὲ Εἰρωνεύομαι, ἔφη ἀπιών. Φερέδικος ἄρ' εἰμί.

καὶ τοῦ ἀδελφοῦ – δίδυμοι γὰρ ἦσαν – κελεύσαντος αὐτὸν σπεύσαι, τοῦτο δὴ τάχ' ἐποίησεν, ὡς ἐδόκει· ἠφάνιστο δ' οὖν ἐν ἀκαρεῖ. ὁ δ' Ἄρειος ᾧ γε τρόπῳ τοῦτ' ἐπεποιήκει οὐδὲν ἠπίστατο.

καὶ εἶτα ὁ τρίτος τῶν ἀδελφῶν τότε μὲν πρὸς τὴν πυλίδα ἐβάδιζεν ἐκείσε οὐ ἔλεγχον ἐποιεῖτο τῶν δελταρίων ὁ φύλαξ, τότε δὲ ὅσον οὐκ ἀφίκετο, τότε δ' αὖ ἄφνω οὐκ ἦν οὐδαμοῦ.

ὁ οὖν Ἄρειος – οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἐδόκει οἷός τ' εἶναι ποιῆσαι – προσειπὼν τὴν γυναῖκα Ξύγνωνθί μοι, ἔφη.

ἡ δὲ Χαῖρε, ἔφη, ὦ φίλτατε. ἡ πρωτόπειρος εἰ καὶ σύ; ὁ γὰρ Ῥωὼν οὕτοσὶ τὸ πρῶτον πρὸς Ὑγογήτου ἔρχεται.

καὶ τῷ δακτύλῳ ἔδειξεν αὐτόν, ὕστατον ὄντα καὶ νεώτατον τῶν υἱέων. ὁ δὲ μέγας μὲν πέφυκε τὸ ὕψος, ἰσχνὸς δὲ ὡς σφόδρα· τὴν δ' ὄψιν μάλα φακώδη παρείχε, καὶ τὰς τε χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μεγάλους. ὀξεῖα δ' ἦν αὐτῷ ἡ ρὶς καὶ πάνυ μακρά.

Ἄρειος δὲ ὁμολογήσας Ἄλλα πρᾶγμα ἐστὶ μοι, ἔφη. οὐ γὰρ οἶδα ...

Ὅπως δεῖ εἰς τὴν ἀποβάθραν εἰσιέναι;

ταῦτ' εἶπε παραμυθησομένη αὐτῷ· κατανεύσαντος δὲ ἀναλαβοῦσα Οὐ φροντίς, ἔφη. οὐδὲν γὰρ δεῖ σε ποιῆσαι ἄλλο ἢ εὐθὺ βαδίσαι ἐπὶ τὴν πυλίδα τὴν μεταξὺ τῆς ἀποβάθρας τῆς ἐνάτης καὶ τῆς δεκάτης. μήτε ὀκνήσης μήτε, τὸ μέγιστον, φοβήθης προσκρούσαι αὐτήν. ἀλλ' εἴπερ δέδιάς τι, ἄριστόν ἐστὶ σοὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτὴν χωρῆσαι. ἄγε δὴ νῦν ἴθι τὸν Ῥωῶνα φθάσας.

κἀκείνος μόλις κατανεύσας, τὸ δ' ἀμάξιον εὐθύνων ὀξὺ δεδορκῶς πρὸς τὴν πυλίδα, καίπερ πυκνῶς ἀραρέναι δοκοῦσαν, ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτήν. τῶν δὲ πρὸς τὴν ἀποβάθραν ἢ τὴν ἐνάτην ἢ τὴν δεκάτην ἅμα ὠστιζομένων αὐτῷ – ἐν γὰρ στενοχωρία ἐγένοντο, – καὶ θᾶπτον ἐχώρει. ἐκινδύνευε δ' ὡς ᾤετο προσκρούσας πρὸς τὸ τοῦ σταθμάρχου οἰκίδιον πράγματα παρασχεῖν ἑαυτῷ πολλά.

πρώσας μέντοι τὸ ἀμάξιον καὶ θᾶπτον ἐπὶ τὴν πυλίδα ἦρχε τρέχων, ἐγγυτέρω τοσαύτη βία προσιῶν ὥστε τὸ ἀμάξιον μηκέτι κρατούμενον πατάξαι πρὸς αὐτήν. καὶ νῦν ἐγγύτατος δὴ γενόμενος καὶ οὐ πολλοῦ δεόμενος συγκρούσαι, τοὺς ὀφθαλμοὺς συνέμυε. ἀλλ'

οὐκ ἄρα κρούσαι συνέβη· δραμῶν μὲν οὖν συνεχῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέωξεν.

καὶ μηχανὴ κοκκίνῃ τῶν σιδηροδρομικῶν τῶν ἀτμῶ κινουμένων παρ' ἀποβάθραν ἴστατο πληθύνουσαν δῆμου. ἐν δὲ σημείῳ ὑπερθεν ἦν ἀναγνῶναι· Ἡ ὠκύπορος πρὸς Ὑγογήτου ἀμαξοστοιχία ἡ τῆ πέμπτη ἀπιούσα.

ὁ δ' Ἄρειος ὄπισθε βλέψας τὸ μὲν οἰκίδιον οὐκέτ' εἶδε, πύλην δὲ σιδηρότευκτον, γράμματ' ἔχουσαν τάδε·

ΑΠΟΒΑΘΡΑ ΕΝΝΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΑ

ὥστε συνῆδει ἑαυτῷ εὖ πεπραγότι.

εἰτά μοι ἐπινόησον ἀτμὸν μὲν ἀπὸ τῆς μηχανῆς πανταχόσε κατ' οὖρον ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ θρυλούντων φερόμενον, αἰλούρους δὲ παντοδαπούς ἄνω καὶ κάτω διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῖς ἔρποντας. ἄκουσον δ' ἅμα γλαυκῶν ἀλλήλαις κικκαβαζουσῶν ὡς ἀνωμένων που. οὐ μὴν οὐδὲ ῥάδιον ἦν ἀκοῦσαι διὰ τὸ θόρυβον πανταχοῦ γίνεσθαι ἀπὸ τῶν τ' αἰεὶ λαλούντων καὶ τῶν κιβωτοὺς περιελκόντων – τραχὺ γὰρ ἐσοφοῦν αἰ κιβωτοὶ βαρεῖαι οὔσαι καὶ δυσάγωγοι.

αἰ δ' ἐγγύτεραι τῶν ἀμαξῶν πλήρεις ἦσαν ἡδὴ μαθητῶν· οἱ μὲν γὰρ προῦκνυπτον ἐκ θυρίδων διαλέγεσθαι θέλοντες μετὰ τῶν σφέτερων, οἱ δ' ἐρίζοντο μετ' ἀλλήλων περὶ ἔδρας. ὁ δ' Ἄρειος προέωσε τὸ ἑαυτοῦ ἀμάξιον κατὰ τὴν ἀποβάθραν ζητῶν ἔτι ἔδραν οὐπω κατειλημμένην. παριῶν δὲ ἤκουσε μειρακίου μὲν τινος λέγοντος ὅτι Ὡ τήθη, πάλιν αὐ φρούδη μοι ἡ φρύνη, γραδὸς δὲ στενούσης καὶ ἀποκρινομένης Ὡ βέλτιστέ μοι Νεφέλωδες ...

νεανίσκος δ' ἅμα πλοκάμων μαλλοῖς ἐστεμμένος μελανοτρίχων – καθάπερ οἱ τὸν ἐν Αἰθίοψι βασιλέα σέβοντες – μετ' οὐ πολλῶν ὁμιλῶν ἐν μέσῳ εἰστήκει. οἱ δὲ Ἄγε δῆ, ἔφασαν, ὦ Λεῖε, οὐκ οὐκον θέαμα παρέχοις ἡμῖν;

τούτου δὲ ἀπὸ κιβωτίου πῶμα ἄγκαθεν λαβόντος, οἱ ἐκεῖ ξυλληγόμενοι πάντες ἐβόων ἀνολολύζοντες· εἶδον γὰρ τι ἐνδοθεν κινούμενον καὶ ἐκτείνοντα σκέλος μακρὸν καὶ λάσιον.

ὁ δ' οὖν Ἄρειος διὰ τὸν ὄχλον σπεύσας τέλος δὴ ἠὔρε χωρίον τι κενὸν ἔτι ὄν πρὸς τῇ ἐσχάτῃ ἀμάξῃ. καὶ πρῶτον μὲν τὴν γλαῦκα ἐνδον κατέθετο, ἔπειτα δ' ἐπεχείρει ὦσαι τε καὶ βιάσασθαι τὴν κιβωτὸν ἐπὶ τὸ τῆς ἀμάξης ἀναβαθμόν. ἤθελε μὲν γὰρ ἄραι αὐτὴν ἀνὰ τὰ βάθρα, μόλις δ' ἀνέσχε τὸ ἕτερον μέρος καὶ δις εἰς πόδα μεθεῖς πάνυ ἑταλαιπώρει.

Ἄρ' ὠφέλειαν θέλοισ ἀπ' ἐμοῦ; ἔφη τις. ἔτυχε δ' ὢν ἕτερος τῶν διδύμων τῶν πυρροτρίχων οἷς ἔσπετο διὰ τὴν πυλίδα.

Ναί, ἡ δ' ὅς ὁ Ἄρειος δὺσπνους ἡδὴ γενόμενος, εἶ γε δοκεῖ σοι.

ἽΩ οὗτος, ἔφη, ὦ Φερέδικε, δεῦρο.

τούτων δὲ ὠφελησάντων, ἡ Ἀρείου κιβωτὸς τέλος ὑπεξέκειτο ἐν μυχῷ τοῦ χωρίου.

ὁ δὲ χάριν εἰδὼς αὐτοῖς πλόκαμον ἀπ' ὀμμάτων ἐξέβαλλε· πολὺν γὰρ ἰδρῶτα παρείχεν ἑαυτῷ δια τὸ λίαν πονεῖσθαι.

ἄφνω δὲ Τόδε τί ἐστίν; ἡ δ' ὅς ὁ ἕτερος τῶν διδύμων· δακτύλω γὰρ ἐδείκνυ τὴν οὐλὴν τὴν Ἀρείου ἀστραποειδῆ.

ὁ δ' ἕτερος Ἡράκλεις, ἔφη. ἄρα σὺ εἶ ...

ἐκείνος δ' Ἔστι δὴ. καὶ αὐτῷ τῷ Ἀρείῳ Ἄρ' οὐκ ὀρθῶς λέγω;
Τί δὲ δὴ; ἡ δ' ὅς ὁ Ἄρειος.

Ὅτι σὺ εἶ Ἄρειος Ποτήρ, ἀπεκρίναντο ἀμφότεροι.

ὁ δὲ μόλις ὁμολογῶν Οὗτος γάρ, ἔφη, τυγχάνω ὢν.

καὶ ἀμφοτέρων ἀτενὲς πρὸς αὐτὸν δεδορκότων, συνήδει ἑαυτῷ δι' αἰδῶ ὑπερθυριῶντι. ἐνταῦθα δὲ λωφήσας ἤκουσε φθεγγομένου τινὸς διὰ τοῦ τῆς ἀμάξης θυρίου·

ἽΩ Φερέδικε, ὦ Γεωργέ, ἄρα πάρεστε;

Ἐρχόμεθα γάρ, ἔφασαν. καὶ τὸ ὕστατον πρὸς Ἄρειον βλέψαντες, ἐκ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἀπέβησαν.

ὁ δ' Ἄρειος παρὰ τῆς θυρίδος καθήμενος λαθῶν ἐθεάσατό τε τοὺς πυρρότριχας ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ ὀμιλοῦντας καὶ παρήκουσε τὰ πρὸς ἀλλήλων λεγόμενα. ἡ γὰρ μήτηρ ἔτυχεν ἄρτι ρινόμακτρον λαβοῦσα.

ἽΩ Ῥοών, ἔφη. ἔχεις τι ἐπὶ τῇ ρίνι.

ὁ δ' οὐκ εἶχε φθάσαι τὴν μητέρα καταλαβοῦσαν αὐτὸν καὶ τὴν ρίνα ἀπομυξαμένην.

Ἄποσχοῦ δὴτ', ἔφη, ὦ μήτερ, ἐξολισθὼν τέως ἀπ' αὐτῆς.

Ὁμοί, ἔφη ὁ ἕτερος τοῖν διδύμοιν προσειπὼν αὐτὸν ὥσπερ βρεφύλλιον ἔτ' ὄντα. Ἄρ' ἔχει τι τὸ Ῥωονίδιον ἐπὶ μυκτῆρσιν αὐτοῦ;

Σίγα, ἡ δ' ὅς ὁ Ῥοών.

ἡ δὲ Ποῦ ἐστὶν ὁ Περσεύς;

Νῦν δὴ ἔρχεται.

καὶ ὁ πρεσβύτατος εἰς ὄψιν τότε ἔχώρει, ἡμφιεσμένος τὸν Ὑογοητικὸν τρίβωνα ποδήρη ὄντα καὶ μέλαν· ἤδη γὰρ τὴν ἐσθῆτ' ἐξήλλαξεν. Ἄρειος δὲ σημειῶν τι ἐν στήθει αὐτοῦ εἶδεν ἀργυροῦν ὄν καὶ εὐφεγγές καὶ τῷ πεῖ γεγραμμένον.

οὗτος δὲ Οὐ πάρεστί μοι περιμεῖναι, ἔφη, ὦ μήτερ. προεδρία γὰρ ἐλάχομεν ἡμεῖς οἱ πρυτάνεις, οἷς γε δύο χωρία ἀποκεχώρισται.

ὑπολαβὼν δὲ ὁ ἕτερος τοῖν διδύμοιν Ἡ σὺ πρύτανις εἶ δῆτα, ἔφη,

ὦ Περσεύ; προσποιούμενος πάνυ θαυμάζειν. Ἄλλ' ὠφελος πρότερον λέγειν τι περὶ τούτου ἡμῖν. οὐδὲν γάρ τοι ὑπωπτεύομεν σὲ πρυτανεύειν.

Ἄλλὰ περιμένε· ξύνοίδα γὰρ ἀκούσας αὐτοῦ λέγοντός τι περὶ τούτου ἄπαξ...

Ἡ δὲ...

Κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας...

Δι' ἅπαν τὸ θέρος...

Ἄλλὰ σιγάτε, ἦ δ' ὅς Περσεὺς ὁ πρύτανις.

Ἄλλ' εἰπέ μοι, διὰ τί ὁ Περσεὺς καινὸν ἔχει τρίβωνα;

καὶ ἡ μήτηρ στοργὴν ἔχουσα πολλὴν εἰς αὐτόν Διότι πρυτανεύει δῆπου, ἔφη. καλῶς οὖν ἔχει, ὦ φίλτατε. εὐδαιμονοίης ἀνὰ πᾶσαν τὴν τρίμηνον. γλαυκά μοι πέμψον ἀφικόμενος ἐκείσε.

καὶ τούτον μὲν ἐφίλησε μέλλοντα ἀποχωρῆσαι, τοὺς δε διδύμους προσειπούσα Ἄγε δῆ, ἔφη. τῆτες γοῦν σωφρονεῖν δεῖ ὑμᾶς. ἐὰν γὰρ πάλιν αὐ λαβῶ καὶ μίαν γλαυκά λέγουσαν ὅτι ἢ ἀπόπατον διεφθείρατε πυροσφαίρα ἦ...

Ἄλλ' οὐπω ἀπόπατον διεφθείραμεν.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καλῶς δὴ ἐδίδαξας ἡμᾶς. ὦ τοῦ γέλωτος· μακαρίζομεν οὖν σε, ὦ μαῖα.

Ἄλλ' οὐ πρεπόντως τοῦτο κινεῖ ὑμᾶς γελᾶν. καὶ μὴν δεῖ φυλάττειν τὸν Ῥωῶνα.

Μηδὲν φροντίζειν αὐτοῦ. ἀσφαλέστατος γάρ, ὦ Ῥωωνίδιον, παρ' ἡμῖν γενήσει.

Σιγάτε, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥωὼν μάλ' αὐθις. Ἄρειος δ' εἶδε τοῦτον ὀλίγω δὴ βραχίονα γενόμενον τῶν διδύμων τὸ ὕψος, καὶ τοὺς μυκτῆρας ἔτι ὑπερύθρους παρέχοντα ὑπὸ τῆς μητρὸς ἄρτι ἀπωμοργμένους.

Ἐρμαίω δὴ ἐντετυχήκαμεν, ὦ μαῖα. ἦ συμβάλλειν ἔχεις ὅτω ἐν ἀμαξοστοιχίᾳ ἄρτι συνητηθήσαμεν;

ὁ δ' Ἄρειος εὐθὺς ἀπεκρῦψατο ὅπως λάθη αὐτοὺς θεωρῶν.

Οἶσθα δῆπου τὸν νεανίσκον τὸν μελανότριχα ὃς ἐν ἀποβάθρα παρίστατο ἡμῖν; ἄρ' οἶσθα αὐτὸν τίς ἐστίν;

Ὅστις;

Ὁ πάνυ Ἄρειος Ποτῆρ.

καὶ ὁ Ἄρειος ἤκουσε τῆς μεираκίσκης λεγούσης τάδε·

Ὡ μάμμη, ἄρ' ἔστι μοι εἰσβῆναι εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν ὀψομένη αὐτόν; λίσσομαι σε, ὦ μαννάριον ...

Ἡκιστά γε. καὶ γὰρ σὺ μὲν ἤδη ἐώρακας αὐτόν, ὦ Γίννη· τοιοῦτος δ' οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος οἶόν τι ζῶον ἐν κήπῳ ζωολογικῷ

ὡς τέρας τοῖς θεωμένοις παρεχόμενον. ἄρ' ἀληθὲς λέγεις, ὦ Φερέδικε; ἢ ποῖω τρόπῳ ἐγνώρισας αὐτόν;

Ἡρόμην τ' αὐτόν καὶ τὴν οὐλὴν εἶδον. ἀληθῶς γὰρ ἔχει τὸ τοῦ τραύματος ἵχνος ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀστραποειδές.

Οἷμοι τῆς τάλαιπωρίας. οὐ γὰρ θαυμάζω εἰ καθ' ἑαυτὸν ἐγένετο. ἄτοπον δ' ἔμοιγε ἐδόκει τοῦτο. καὶ κόσμιος ἦν μοι καὶ εὐκολος ὡς σφόδρα ἐρωτῶν ὅπως ἔξεστιν εἰς τὴν ἀποβάθραν εἰσιέναι.

Ἐὼ δὲ τοῦτο, θέλων εἰδέναι εἴπερ μνήμην ἔχει τοῦ δεῖνα, ὅποιον ὑπάρχει ἐκείνῳ τὸ σχῆμα.

ἢ δὲ μήτηρ πρὸς τοῦτο ἐξ ἀπροσδοκίτου δυσκολώτερον ἔχουσα ἐφαίνετο.

Ἀπαγορεύω σε μὴ ἐρωτᾶν αὐτόν, ὦ Φερέδικε. οὐ μὴ τολμήσεις ποιῆσαι τοῦτο. οὐ γὰρ πρέπει τούτου μνείαν ποιεῖσθαι αὐτῷ πρωτοπείρῳ γ' ὄντι τοῦ παιδευτηρίου.

Σίγα· ἡρέμησον. οὐδὲν γὰρ μέλλω ἐρεῖν.

νίγλαρος δ' ἐψόφησεν.

ἢ μὲν οὖν μήτηρ Σπεύσατε, ἔφη. οἱ δὲ παῖδες ἅπαντες – τρεῖς γὰρ ἦσαν – εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν εἰσέβησαν. προῦκνυσαν δ' ἐκ τῆς θυρίδος ὅπως ἐκείνη φιλήσῃ αὐτοὺς χαίρειν λέγουσα· ἢ δ' ἀδελφὴ τέως ἐδάκρυε.

Μὴ δακρύσης, ὦ Γίννη. πέμψομεν γὰρ σοι γλαῦκας πολλὰς δῆ.

Πέμψομεν δὲ καὶ θᾶκον ἐξ ἀποπάτου Ὑγογοητικοῦ.

Μὰ Δί' οὐ πρέπει, ὦ Γεωργέ.

Εἰρωνεύομαι, ὦ μαῖα.

χωρούσης δὲ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, ὁ Ἄρειος κατεῖδε τὴν μὲν τῶν παίδων μητέρα χεῖρα ἀνασείουσαν, τὴν δ' ἀδελφὴν ἅμα μὲν γελῶσαν ἅμα δὲ δακρύουσαν. ἢ δὲ πρῶτον μὲν ἔτρεχε τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ βραδέως κινουμένη συνεπομένη, ἐπεὶ δὲ θάττον ἐχώρει, ἔστη καὶ αὐτὴ τὴν χεῖρα ἀνασείουσα.

ἐκείνος δ' ἐθεώρει αὐτὰς μέχρι οὗ, τῆς ἀμαξοστοιχίας καμπτούσης, οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν. ἐντεύθεν δὲ μόλις ἔτι διὰ τῆς θυρίδος ὀρῶν τὰς οἰκίας αἰετὰς παριούσας, ὡς ἐφαίνετο, διὰ τὸ ταχὺ τὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἀνεπερώθη ὅς γε ὅποι ἔλθῃ οὐκ εἰδὼς ἦδει γούν πρὸς βέλτιόν τι ἰὼν ἢ τὸ καταλελειμμένον.

καὶ ὁ νεανίσκος ὁ νεώτατος ὢν τῶν πυρροτρίχων, τὸ τοῦ χωρίου θύριον ἀνοίξας, εἰσελθὼν Ἄρα κάθηται τις ἐνθάδε; ἔφη, δεικνὺς ἅμα τῷ δακτύλῳ τὴν ἐναντίον ἔδραν. Πληρεῖς γὰρ αἱ ἄλλαι πᾶσαι.

κατανεύσαντος δὲ τοῦ Ἀρείου ἐκάθισεν ἑαυτόν. ὑποβλέψας δὲ τοῦτον, εὐθὺς διὰ θυρίδος ἐθεώρει προσποιούμενος μὴ βλέπειν, ὡς

γ' ἐφαίνετο. ὁ δ' Ἄρειος ἦσθετο αὐτοῦ ἔτι ἐν μυκτῆρσι τὸ μέλαν ἐκείνο ἔχοντας.

Οὗτος σύ, ἔφη τις, ὦ Ῥωών.

οἱ γὰρ ἀδελφοὶ ἐπανῆλθον.

Ἄκουσον δῆτα· ἡμεῖς εἰς μέσον τὸ τρένο ἴμεν. ὁ γὰρ Λεῖος Ἰόρδανος ἔχει μεγάλην ἀράχνην Ταραντίνην.

Εἰκός γε, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥωών.

Ἦ Ἄρειε, ἔφη ὁ ἕτερος τῶν διδύμων, ἄρ' εἴπομέν σοι οἵτινές ἐσμεν; εὐχόμεθα γὰρ εἶναι Εὐσιήλιοι τὸ γένος, Φερέδικος ὀνόματι καὶ Γεωργός. καὶ οὗτός ὁ Ῥωών, ἀδελφὸς ὧν ἡμέτερος. εἰς τὸ καλόν.

Εἰς τὸ καλὸν καὶ ὑμεῖς, ἀπεκρίναντο ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥωών. οἱ δ' ἀδελφοὶ τὸ τοῦ χωρίου θύριον συνέκλησαν.

ὁ δὲ Ῥωών προπετῶς Ἄρα σύ ὡς ἀληθῶς, ἔφη, εἰ Ἄρειος Ποτῆρ;

καὶ κατανεύσαντος αὐτοῦ Εἰέν, ἔφη. ἀλλ' ἐφοβούμην μὴ ἄρα Φερέδικος ἢ Γεωργὸς προσπαίζων ὡς ἔθος ἔλεγεν. καὶ ἔστι σοι ὡς ἀληθῶς ... ἐδακτυλοδείκτει γὰρ ἄμα τὸ τοῦ Ἀρείου μέτωπον.

ἀφελκύσας οὖν τὸν πλόκαμον ὁ Ἄρειος ἔδειξεν αὐτῷ τὴν οὐλὴν τὴν ἀστραποειδῆ. ἐκεῖνος δ' ἀτενῶς βλέπων Εἶτα ὁ δεῖνα αὐτόθι...

Ναί, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος. ἀλλ' οὐ μιμνήσκομαι οὐδενός.

ἐκεῖνος δὲ σπουδαίως Οὐδενός γ' ἀμέλει; ἔφη.

Φωτός γε μὲν πολλοῦ χλωραυγοῦς γενομένου, ἄλλου δ' οὔ.

Οὐά, ἦ δ' ὅς. καὶ ὀλίγον μὲν χρόνον ἠτένιζε πρὸς τὸν Ἄρειον, ἔπειτα δὲ ὡσπερ ὑπομνησθεῖς τότε τί δὴ ποιεῖ, εὐθύς διὰ τὴν θυρίδα πάλιν αὐτὴν ἐθεώρει τὰ ἔξω.

ὁ δ' Ἄρειος ὡς τὸν Ῥωῶνα οὐχ ἦττον ἀξιοχρέων ἠγούμενος ἢ οὗτος αὐτόν Ἡ μάγοι, ἔφη, πάντες οἱ παρὰ σοὶ ἐν τῷ γένει;

Πάντες γε, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, πλὴν ἀλλ' ἔστιν οἶμαι τῇ μητρὶ ἀνεψιαδοῦς τις λογιστῆς ὧν. λόγον δὲ περὶ τούτου οὐ ποιούμεθα οὐδέποτε.

Πόλλ' οὖν ἤδη περὶ τῆς μαγικῆς μεμάθηκας, ὡς ἔοικεν.

ἐνόμιζε γὰρ δῆπου τοὺς Εὐσιηλίους τῶν ἀρχαίων γενῶν ἐκείνων εἶναι τῶν μαγικῶν οἶων ὁ ἐν τῷ Στενωπῷ Διάγοντι νεανίσκος ὁ ὑπαχρὸς μνεῖαν ἐποίησατο.

Ἄλλ' ἤκουσα σὲ συνοικήσαντα Μυγάλοις, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥωών. ποιοῖ εἰσιν;

Ὅποιοι; βδελυρώτατοι ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. τοιοῦτοι γοῦν ὁ θεῖος ἐμοῦ καὶ ἡ τηθὶς καὶ ὁ ἀνέψιος. εἶθε τρεῖς εἶχον ἀδελφοὺς κᾶγωγε μάγους ὄντας.

Πέντε μὲν οὖν. τοῦτ' εἶπεν ὁ Ῥῶν οὐκ οἶδ' ὅπως σκυθρωπάζων τι. Ἐκτος γὰρ ἐγὼ ἐκ τῶν ἡμετέρων πρὸς Ὑγογήτου εἶμι. ἀλλὰ νῆ Δία ἀνάγκη ἀμιλλᾶσθαι πρὸς αὐτούς. ὁ γὰρ Γουλιέλμος καὶ ὁ Κάρολος ἤδη ἀποίχονται ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου ἐφηβεύσαντες· ἐκείνος μὲν γὰρ σχολάρχης ἦν, οὗτος δὲ λοχαγέτης τῆς ἰκαροσφαιρικῆς. καὶ νῦν δὴ ὁ Περσεὺς πρῦτανίς ἐστιν. ὁ δ' αὖ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς πολλὰ μὲν πράγματα παρέχουσι, βαθμοὺς δ' ὅμως φέρονται παμπόλλους, καὶ πάντες σοφοὺς αὐτοὺς νομίζουσι καὶ πάνυ ψυχαγωγικούς. καὶ πᾶς τις ἐλπίζει με ταῦτα εὖ πράξειν τοῖς ἑτέροις. ἀλλ' εἴ γ' ἄρα εὖ πράξαιμι, οὐκ ἀξιόλογον οὐδὲ τοῦτ' ἂν εἶη ἐκείνων φθάσαντων. καὶ οὐκ ἔξεστι δέχεσθαι καινὸν οὐδέν. ὥστ' ἔχω τὸν μὲν τρίβωνα τὸν Γουλιέλμου παλαιὸν διαδεξάμενος, τὴν δὲ ῥάβδον τὴν Καρόλου παλαιάν, τὸν δ' αὖ μὴν τὸν πάλαι τοῦ Περσέως ὄντα.

καὶ ἐκ κόλπου ἔλαβε μὴν παχὺν καὶ σποδοειδῆ. ὁ δ' ἐκάθευδεν.

Ὅνομά ἐστιν αὐτῷ Σκάβρος – τοῦτο γὰρ ἴσον δύναται ῥωμαῖστί τῷ Ψωραλέος. ἄχρηστος δ' οὖν ἐστὶν ἄτε οὐποθ' ὡς εἰπεῖν ἐργηγορώς. ὁ γὰρ πατὴρ τῷ μὲν καλῷ Περσεῖ γλαῦκ' ἐπρίατο πρῦτανει γεγενημένῳ, ἐμοὶ δὲ ἔδωκε τὸν Σκάβρον, χρήματα γάρ...

καὶ τότ' ἂν εἶδες αὐτὸν ἐρυθριῶντά τε τὰ ὦτα – ἐλογίζετο γὰρ ὅτι πλείω εἶρηκε τοῦ δέοντος – καὶ ἄμ' ἀτενίζοντα πάλιν διὰ θυρίδος.

Ἄρειος δ' οὐδὲν ἐπετίμα τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὅτι γλαῦκ' οὐχ ἰκανὸς ἦν ὠνεῖσθαι. χρημάτων γὰρ αὐτὸς οὐδέποτε μεταλαβεῖν πρὶν τὰ προσφάτως κεκτημένα κατέσχεν. εἰπὼν οὖν ὅπως οὐ μόνον ἔδει αὐτὸν τὰ σαθρὰ ἱμάτια ἀεὶ φορεῖν ἄπερ ἂν ὁ Δοῦδλιος ἀπορρίπτει, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε δῶρα ἐδέξατο τὰ γενέθλια ἄγων, ἐποίησατο τὸν Ῥῶνα θαρρεῖν τι.

ἀναλαβὼν δὲ Οὐδὲν ἄρα συνήδη ἐμαντῷ μάγῳ ὄντι, οὐδ' αὖ ἔμαθον οὐδὲν οὔτε περὶ τῶν γονέων οὔτε περὶ τοῦ Φολιδομορτοῦ...

κεχηνότος δ' ἐκείνου Τί δὲ δῆ; ἔφη.

Ἄλλὰ τοῦνομα τὸ τοῦ δείνα εἶπας, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥῶν· ἐδόκει γὰρ ἐκπεπλήχθαι μὲν, θαυμάζειν δ' ὅμως. Καὶ γὰρ ἐνόμισα ἂν σέ γε, εἴ τιν' ἄλλον...

ὁ δ' Ἄρειος Ἄλλ' οὐκ ἐθέλω, ἔφη, τὴν ἀνδρείαν προσποιεῖσθαι τοῦνομα λέγων. ἀπλῶς δ' οὐκ ἔμαθον ὅτι οὐ πρέπει. οὐκουν συνίης ὦν λέγω; πολλὰ γὰρ ἐστὶν ἃ δεῖ με μαθεῖν. οὐδὲν γὰρ ἂν θαυμάζοιμι εἰ ἀποβήσομαι τέλεον χεῖριστος ὦν τῶν μετ' ἐμοῦ μαθητῶν. τούτου γὰρ ἕνεκα διὰ μακροῦ ἤδη πάνυ λυπούμενος νῦν δὴ τὸ πρῶτον ὠμολόγησεν.

ὁ δὲ Ῥωὼν Οὐδαμῶς, ἔφη. πολλοὶ γάρ τοι Μυγαλίων ἐκ γενῶν γενόμενοι ὡς τάχιστα μεμαθήκασιν ἃ δεῖ.

ἐν δ' ᾧ διελέγοντο ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεκόμιζεν αὐτοὺς ἐκτὸς τοῦ Λονδίνου. ἐτάχυνε γὰρ ἤδη παρὰ λειμῶνας ἐν οἷς ἔβοσκον βόες τε πολλοὶ καὶ πρόβατα. καὶ οἱ παῖδες διὰ μακροῦ σιωπῇ διὰ θυρίδος ἔβλεπον πρὸς τοὺς τε λειμῶνας καὶ τὰς ὁδοὺς κατὰ τάχος παραφερόμενοι.

ἐκ δὲ μεσημβρίας ψόφον ἤκουσαν μέγαν· γυνὴ γάρ τις – γελάσματα δὲ παρείχε πολλὰ διὰ τὸ ἄγαν διακειῖσθαι πρὸς τὸ μειδιᾶν – τὸ θύριον ἀνοιξάσα Ἦ φίλτατοι, ἔφη, ἄρα χρῆζετε ἐδωδῖμου τινὸς ἀπὸ τοῦ ἀμαξίου;

καὶ ὁ μὲν Ἄρειος ὡς οὐκ ἀριστήσας ἀνεπήδησεν εὐθύς, ὁ δὲ Ῥωὼν μάλ' αὖθις ἠρυθριακῶς ἐτονθόρυξέ τι λέγων ὅτι αὐταρκῆς ἐστι ψωμοὺς ἔχων. ἐκείνος δ' εἰς διαδρομὴν ἐξήλθεν.

διατρίβων μὲν γὰρ παρὰ τοῖς Δουρσλείοις οὐδέποτε χρήματ' εἶχεν εἰς νώγαλα ἀναλώσων. νυνὶ δὲ πολὺ ἔχων ἐν κόλπῳ ἀργύριον τε καὶ χρυσίον, ἱκανὸς ἦν πρίασθαι τόσα πλακία σοκολάτης ὅσ' ἐδύνατο φέρειν. μάλιστ' ἐγλίχετο τῶν πλακίων τῶν ἀπὸ τοῦ Ἄρειως ἐπωνομασμένων, ὧν οἱ νῦν Μάρς καλοῦσιν.

ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἐκείνη οὐκ εἶχεν, ὅμως δὲ προὔτεινε τάδε· τοὺς τε Βερτίου Βότου κυάμους παντογευστοὺς καὶ τὸ Δρούβλου κόμμα τὸ πρὸς πομφόλυγας ἄριστον καὶ τοὺς βατράχους σοκολατίνους καὶ τὰς μάζας κολοκυνθίνας καὶ τοὺς πλακοῦντας λεβητοειδεῖς καὶ τὰς ράβδους γλυκορριζίνους καὶ δὴ καὶ πολλὰ καὶ ἄλλα καινὰ ὄντα οἷα οὐπω ἀνὰ τὸν βίον ἐωράκει. φοβούμενος δ' ἀπολείπεσθαι τινων, ἐπρίατο ἐξ ἀπάντων, ἀποδοὺς τῇ γυναικὶ ἔνδεκα ζάγκλας ἀργυρᾶς καὶ ἑπτὰ κονίδας χαλκᾶς.

ὁ δὲ Ῥωὼν ὄξυ δεδορκῶς πρὸς αὐτὸν πάντα κομίσαντα εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐπὶ δίφρου σωρεύσαντα Ἦ πεινᾶς; ἔφη.

ὁ δὲ Κοιλογάστῳ μὲν οὖν εἰμί, ἔφη δῆξας μέγα τι ἀπὸ μάξης κολοκυνθίνης. ὁ μὲντοι Ῥωὼν σακίδιον λαβὼν ἀνέπτυξεν. ἐνῆσαν δὲ τέτταρες ψωμοί, οἷον οἱ νῦν σαντούϊτς καλοῦσιν. ἕνα δ' ἐξετάσας Αὕτη ἐπιλανθάνεται αἰέ μου οὐ ραδίως φέροντος τὰ κρέα βόεια ταριχευτά.

Ἄρα θέλεις μεταλαβεῖν τοῦδε ἀντ' ἐκείνου; ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος μᾶζαν ἀποδείξας. λαβὲ δῆτα...

Ἄλλὰ τοῦτό γε οὐχ ἡδέως ἔχει, σαπρὸν γενόμενον. ἡμεῖς γὰρ πέντε ὄντες ἀπασχολοῦμεν αὐτήν. τοῦτο δ' εἶπεν ὡς πρόφασιν ἐνδιδοὺς τῇ μητρὶ.

ὁ δ' Ἄρειος Φέρε δῆ, ἔφη, μᾶζαν λαβέ. πρότερον γὰρ οὐκ εἶχεν

οὐδὲν οἶον μεταδιδοίη, οὐδ' αὖ οὐδένα ὄτω καὶ διδοίη. ἡγάπα οὖν ἐκεῖ καθήμενός τε μετὰ τοῦ Ῥοῶνος καὶ ἐσθίων μετ' αὐτοῦ τὰς τε μάζας ἀπάσας καὶ τοὺς πλακοῦντας ἅπαντας. τοὺς δὲ ψωμοὺς χαίρειν εἶασαν.

Ἄλλ' εἶπέ μοι, τάδε τί ἐστίν; ἔφη, ἀποδεικνὺς τοὺς βατράχους τοὺς σοκολατίνους. οὐ γὰρ δήπου ὡς ἀληθῶς εἰσι βάτραχοι; ἐνενοεῖ γὰρ ὅτι οὐδὲν ἀδύνατον ἄρ' ἐσται.

Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Ῥοῶν. ἀλλὰ τὸ δελτίον εὐρέ μοι ποῖόν ἐστιν. ἐγὼ γὰρ τὸν Ἀγρίππαν οὐκ ἔχω.

Τί φής;

Τόδε γὰρ ἀγνοεῖς δήπου· τοῖς σοκολατίνους βατράχοις ἔνεστι δελτία τινὰ ἃ οἱ παῖδες ξυλλέγειν σπουδάζουσι, φαρμακέων τε καὶ φαρμακίδων εὐδοκίμων εἰκόνας παρέχοντα. καὶ πεντακόσια μὲν ἔχων οὐ κέκτημαι οὔτε τὸν Ἀγρίππαν οὔτε τὸν Πτολεμαῖον.

ὁ δ' Ἄρειος ἀναπτύξας τὸν σοκολατίνον βάτραχον τὸ δελτίον ἔλαβεν. ἠύρεθ' ἡ δὲ τοῦτο δεικνὺν τὸ πρόσωπον ἀνδρός τινος. οὗτος δὲ δίοπτρα ἐφόρει μνηοειδῆ, τὰς δὲ ῥίνας μεγάλας καὶ καμπύλας εἶχε, καὶ πολὺν καὶ ταναὸν τόν τε πλόκαμον καὶ τὸν πώγωννα καὶ τὸν μύστακα. καὶ ὑπὸ τῇ γραφῇ ἦν τότε τοῦνομα· Ἄλβος Διμπλόδωρος.

Τοιοῦτός ἐστιν ἄρ' ὁ Διμπλόδωρος, ἦδ' ὅς ὁ Ἄρειος.

Ἄρ' οὐκ οἶσθα τὸν πάνυ Διμπλόδωρον; ἦ ἔστι μοι βάτραχον λαβεῖν; τάχα τὸν Ἀγρίππαν εὐρήσω. χάριν οἶδα...

ὁ δ' Ἄρειος ἀναστρέψας τὸ ἑαυτοῦ δελτίον ἀνεγίνωσκε τάδε·

Ἄλβος Διμπλόδωρος, Ἀρχηγὸς ὢν τὸ νῦν ἐν Ὑγογήτου. πολλοὶ ἡγοῦνται τὸν Διμπλόδωρον μέγιστον εἶναι τῶν ἐφ' ἡμῶν φαρμακέων, εὐδοκιμοῦντα δι' ἄλλα τε καὶ ὅτι ἐνίκησέ τε τὸν μάγον Γρινδελοῦαλδον τὸν καταχθόνιον τῷ ἔτει χιλιοστῷ ἑνακοσιοστῷ τετταρακοστῷ πέμπτῳ, καὶ ὅτι ἐξῆυρε τὰς δώδεκα χρείας τὰς τοῦ δρακοντείου αἵματος, καὶ ὅτι δὴ καὶ περὶ τῆς χρυσοποιίας πόλλ' ἔπραξε μετὰ τοῦ συνέργου Νικολάου Φλαμήλου. ὁ σοφιστὴς Διμπλόδωρος ἦδεται τῇ τε μουσικῇ τῇ δωματίου καὶ τῇ σφαιροβολίᾳ.

σφαιροβολίαν γὰρ καλοῦσιν οἱ νῦν ἢ βοούλικκ παιδιάν τινα ἢ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐπιχειροῦσι δέκα καταρῆψαι κορύνας φιαλοειδῆς σφαῖρα χρώμενοι μεγάλη καὶ βαρεία.

ἀναστρέψας δ' αὖθις τὸ δελτίον, ἐθαύμασε τῆς ὄψεως τῆς τοῦ Διμπλόδωρου κομιδῆ ἠφανισμένης.

Οἴχεται δῆ.

ἐκεῖνος δὲ Οὐκουν, ἔφη, ἐδόξαζες αὐτὸν περιμενεῖν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν; ἀλλ' ἐπάνεισιν. οἴμοι· τὴν γὰρ Μοργάναν αὐθις αὐ ἔχω, κεκτημένος ἤδη αὐτὴν ὡς ἐξάκισ. ἦ σοὶ παραδῶ; ἔστι γάρ σοι τοῦν-θένδε ξυλλέγειν αὐτά.

καὶ παρέβλεπε θατέρω ὀφθαλμῶ πρὸς τὸν σωρὸν βατράχων σοκολατίνων οὔπω ἀνεπτυγμένων.

ὁ δ' Ἄρειος Λαβέ, ἔφη, ὅ τι ἂν βούλη. ἀλλὰ παρὰ τοῖς γε Μυγάλοις, οἳ ἐν φωτογραφίαις ἀκινήτῃ μένουσιν αἰεῖ.

Τί δέ; ἦ καὶ λέγεις ὅτι οὐ κινοῦνται οὐδέν; βαβαὶ τῆς και-νότητος.

καὶ ἀτενίζοντος τοῦ Ἀρείου, ὁ Διμπλόδωρος εἰς τὸν εἰκόνα ὑπελθὼν ἠρέμ' ἐμείδῃσε. ἀλλ' ὁ μὲν Ῥοὼν μᾶλλον ἐσπούδαζε φαγεῖν τοὺς βατράχους ἢ ἐξετάσαι τὰ δελτία τὰ φαρμακέων τε καὶ φαρμακίδων εἰκόνας ἔχοντα. ὁ δ' Ἄρειος ἀτενεῖσι τοῖς ὀφθαλμοῖς πρὸς αὐτὰ ὀξὺ ἐδεδόρκει. καὶ δι' ὀλίγου ἐκέκτητο οὐ μόνον τὸν τε Διμπλόδωρον καὶ τὴν Μοργάναν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑγγιστον τὸν Ὑλέτην, καὶ τὸν Ἀλβερικὸν Γρυννιῶνα, καὶ τὴν Κίρκην καὶ τὸν Παράκελσον καὶ δὴ καὶ τὸν Μερλίνα. τέλος δὲ μόλις παρα-μελήσας τῆς δρυΐδος Κλιόδνης – εἶδε γὰρ αὐτὴν τὰς ρίνας δακτύλω κνωμένην – ἀνέωξε σακίον τῶν Βερτίου Βότου κυάμων τῶν παντογευστῶν.

Δεῖ σε πάνυ εὐλαβεῖσθαι τούτους κατατρώγοντα, ἔφη ὁ Ῥοὼν. οὐ μὲν γὰρ λόγῳ μόνον παντογευστοὶ εἰσιν, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ εὐρήσεις κομιδῇ παντογευστοὺς ὑπάρχειν. καὶ γὰρ οὐ μόνον σὺ γεύσῃ ὡς ἔθος τῶν μετρίων καθάπερ τῆς σοκολάτης ἢ τῆς μίνθης ἢ τῆς παλάθης, ἀλλὰ καὶ τυχὸν ἢ τῆς ἀτραφάξυος ἢ τοῦ ἥπατος ἢ τῶν ἐντοσθιδίων. καὶ ὁ Γεωργὸς πείθεται δὴ ὡς ἐγεύσατό ποτε τῆς μύξης.

κυάμον δὲ χλωρὸν λαβὼν καὶ ἀκριβῶς ἀποβλέψας πρὸς αὐτὸν ἔδηξέ τι.

Αἰβοῖ, ἔφη γευσάμενος. ἦ λαχανάκια Βρυξέλλων;

καὶ τρώγοντες ἠγάπων τοὺς παντογευστοὺς κυάμους. καὶ ὁ μὲν Ἄρειος ἐγεύσατο φρυγανίων τε καὶ κοκοφοίνικος καὶ φασιόλων καμινίτων καὶ φραούλων καὶ καρύκης Ἰνδικῆς καὶ δὴ καὶ πεπέρεως. τοῦτο γὰρ ἐν κυάμῳ φαιῶ ἦν οἶον ὃ γε Ῥοὼν οὐκ ἔφη ἐκὼν ἔδεσθαι.

καὶ ἤδη ἡ χώρα τοῖς διὰ θυρίδος βλέπουσιν ἀγριωτέρα ἐφαίνετο· λειμῶνας μὲν γὰρ κοσμίους οὐκέτι ἦν ἰδεῖν, ὕλας δὲ μᾶλλον καὶ ποταμοὺς σκολιούς καὶ λόφους χλοερούς.

κρούσαντος δέ τινος ἐπὶ τὸ τοῦ χωρίου θύριον, εἰσῆλθεν ὁ νεανίσκος ὁ τὴν ὄψιν ἔχων σφαιροειδῆ ἐκεῖνος ὃν ὁ Ἄρειος ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας εἶδεν τῆς ἑνῆα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

καὶ οὗτος ὅσον οὐ δακρυρροῶν, ὡς ἐδόκει, Ξύγγνωθί μοι, ἔφη. ἄρ' εἶδετέ που φρύνην τινά;

ἀνανεύσαντων δ' αὐτῶν, δακρύων Ἀπώλεσ' αὐτόν, ἔφη. αἶε γὰρ ἐκδιδράσκει ἀπ' ἐμοῦ.

Ἄλλ' ἀνακύψει πάλιν, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος.

ἐκεῖνος δ' ἀπορῶν ἔτι Πάνυ γε, ἔφη. ἀλλ' ἐὰν ἴδητε αὐτόν...

ἀπελθόντος δ' αὐτοῦ ὁ Ῥῶν Οὐκ ἐπίσταμαι, ἔφη, διὰ τί τοσαύτης δεῖ πραγματείας. εἰ γὰρ ἔγωγε φρύνην ἦνεγκον, ἀπώλεσ' ἂν αὐτὴν ὡς ἐδυνάμην τάχιστα. οὐ μὴν οὐδὲ πρέπει μοι μωμᾶσθαι ὅς γε τὸν Σκαβρὸν ἐνήνοχα.

ὁ δὲ μῦς ἔτι ἐκάθευδεν ἐν τοῖς τοῦ Ῥῶνος γόνασι κείμενος.

Εἰ δ' ἔτυχε τεθνηκῶς οὐδὲν διέφερεν ἂν. τοῦτο δ' ἔλεγεν ἀηδῶν τι. Ἐπεχείρησα μὲν γὰρ χθὲς μεταβαλεῖν αὐτόν εἴ πως πυρρὸς γενόμενος χαριέστερος τάχ' ἂν δοκοίη. ἦ δ' ἐπωδῆ εἰς τοσοῦτο οὐκ ἦν ἰσχυρά. διδάξω γάρ· ἰδοῦ...

καὶ εὐθὺς ζητήσας τι ἐν τῇ κιβωτῷ, ἀπέδειξε ράβδον ἀρχαίαν τε καὶ σαθράν. ἐφαίνετο δ' εἰκῆ περικεκομμένην καὶ λευκὸν τι ἐξ ἀκμῆς ἔστιλβεν.

Ἡ δὲ θριξὶ ἢ τοῦ μονοκέρεως ἵππου μονονουχὶ προκύπτει. ἀλλ' οὐδὲν διάφerei.

καὶ τὴν ράβδον σχεδόν τι χερσὶ λαβὼν κατώρθου, καὶ πάλιν ἀνέωξε τις τὸ τοῦ χωρίου θύριον.

ὁ γὰρ νεανίσκος ὁ ἄφρυνος ἐπανῆλθεν αὐθις παρθένον τότε ἄγων μετ' αὐτοῦ. ἦ δὲ τὸν τρίβωνα ἐφόρει ἤδη τὸν Ὑγογητικὸν νέον ὄντα. φωνὴν δ' ἀκούσας αὐτῆς, ἐνομίσας ἂν δέσποινάν τινα πρὸς ὑπηκόους λέγειν. κόμην δ' εἶχε πλουσίαν ξανθὴν τ' οὔσαν, καὶ ὀδόντας μεγάλους καὶ προῦχοντάς τι.

Ἡ που φρύνην, ἔφη, ἐώρακέ τις; Νεφελώδης γὰρ ἀπώλεσε τὴν ἑαυτοῦ.

καὶ ὁ μὲν Ῥῶν Ἐἵπομεν δ' ἤδη, ἔφη, ὅτι οὐχ ἐωράκαμεν. ἦ δὲ παρθένος οὐκ ἤκουε, πρὸς τὴν ράβδον ἀτενῶς βλέπουσα ἢν χερσὶν εἶχεν ὁ Ῥῶν.

Ἄρα μαγγανεύεις τι; ἐπιτρεπτόον οὖν ἡμῖν θεωρεῖν.

καὶ ἦ μὲν ἐκάθισεν, ὁ δὲ Ῥῶν ἄμ' ἀπορεῖν ἐδόκει.

Πῶς δ' οὐκ; ἔφη γρύζων τι.

ὦ χρυσέ' ἄνθη καὶ σύ, φέγγος ἡλίου·
βούτυρον ὦ πῖον σύ. μὴν κερρὸν θέτε,
πάχιστον ὄντα κάφρονέστατον πολύ.

καὶ ἐτίναξε μὲν ἄμα τὴν ράβδον. ὁ δὲ Σκαβρὸς οὐδὲν μεταβληθεὶς ἐκάθειυδε τέως, φαῖον ἔτι σώζων τὸ χρώμα.

ἢ δὲ παρθένος Ἄρ' ὡς ἀληθῶς, ἔφη, ἐπωδὴ τοῦτο; οὐδεμία γὰρ δοκεῖν ἐμοὶ τῶν χρησίμων. ἐγὼ γὰρ γυμναζομένη ὀλίγα ἐπῆδον, καὶ τὰ πάντα κατὰ γνώμην ἀπέβη. ἀλλ' οὐδεὶς παρ' ἡμῖν μαγικός ἐστιν, ὥστε πάνυ ἐξ ἀπροσδοκίτου τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβον ἐμήν. ἀλλ' εἰκότως μάλ' ἦσθην ὄντος τοῦ παιδευτηρίου τούτου βελτίστου ἐξ ἀπάντων – οἶδα γὰρ ἐξ ἀκοῆς. καὶ πάνυ ἀκριβῶς ἐκμεμάθηκα ἤδη τὰ βιβλία τὰ ῥητὰ ὡς εἰκός· ἐξαρκείτω δὴ ταῦτα. τοῦνομα γὰρ μοι Ἐρμιόνη Γέρανος· σὺ δὲ τίς εἶ;

καὶ πάντ' ἐν ἀκαρεὶ ἐλάλησε ταῦτα ταχύγλωττος οὔσα.

ὁ δ' Ἄρειος πρὸς τὸν Ῥοῶνα βλέψας μάλ' ἦδετο αἰσθόμενος αὐτοῦ ὡσαύτως καταπεπληγμένου ὅς γε οὐκ ἐκμεμάθηκεν αὐτὸς τὰ ῥητὰ βιβλία.

καὶ ὁ Ῥοῶν Ἐγὼ εἰμι Ῥοῶν Εὐσιήλιος, ἔφη, τονθορούζων τι.

ὁ δ' Ἄρειος, ἔφη, Ποτῆρ.

ἐκείνη δὲ Ἡ ὀρθῶς λέγεις; ἔφη. πάντα γὰρ μεμάθηκα ὡς εἰκός περὶ τὸ σόν. ἔνια γὰρ κέκτημαι βιβλία πρὸς τοῖς ῥητοῖς, καὶ σὺ θρυλούμενος ἀναγέγραψαι ἐν τε τῇ ξυγγραφῇ μαγικῇ τῇ καθ' ἡμᾶς κὰν τῇ ἀνατολῇ καὶ φθίσει τῶν σκοτεινῶν δογμάτων κὰν τῷ βιβλίῳ τῷ περὶ τῶν μαγικῶν γεγενημένων τῶν τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος μεγάλων.

ὁ δ' Ἄρειος καταπεπληγμένος Ἄληθες; ἔφη.

ἐκείνη δὲ Οὐκ οὐκ ἤδησθα; ἔφη. εἴπερ γὰρ ἦν τοῦτο πρὸς τὸ ἐπ' ἐμέ, ἐξηρεύνησ' ἂν τὰ πάντα. ἄρ' ἐκάτερος ὑμῶν οἶδεν εἰς ποίαν οἰκίαν συντελεῖ; πολλὰ δ' ἐρομένη, βούλομαι τελεῖν εἰς τοὺς Γρυφινδώρους, πολλῶ ἀριστεύοντας, ὡς φαίνεται. ὁ γὰρ πάνυ Διμπλόδωρος μετ' αὐτῶν ἐτέλει. καὶ δὴ τῶν Ῥαφηγγλῶρων γέγονα· τοῦτό μοι ἀρκοίη ἂν δήπου. ζητητέον δ' οὖν τὴν τοῦ Νεφελώδους φρύννην. ἀλλὰ δεῖ ὑμᾶς ἐσθῆτ' ἐξαλλάξαι, ἐπεὶ δι' ὀλίγου ἀφιξόμεθα ἐκεῖσε, ὡς ἔοικεν.

καὶ ἀπῆλθεν ἄγουσα τὸ μειράκιον τὸ ἄφρυνον.

ὁ δὲ Ῥοῶν Ὅποιαν ἂν, ἔφη, εἰς οἰκίαν τύχω τελῶν, μὴ παρέστω ἐκείνη. καὶ τὴν ράβδον πάλιν εἰς τὴν κιβωτὸν βαλὼν, Ἀμαθῆς ἢ ἐπωδὴ, ἔφη· ὁ γὰρ Γεωργὸς δῆλον ὅτι ἔδωκέ μοι εἰδῶς ἄχρηστον οὔσαν.

ὁ δ' Ἄρειος Εἰς ποίαν οἰκίαν οἱ ἀδελφοί;

Γρυφίνδωροί εἰσιν. ἐδόκει δ' ἄθυμειν μάλ' αὐθις. Ἦσαν δὲ καὶ ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατήρ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδα τί δὴ ἐροῦσιν, ἐὰν μὴ γένωμαι Γρυφινδωρεὺς. οἶομαι δ' οὖν τῶν Ῥαφηγγλῶρων γενέσθαι

ἀρκέσειν ἄν μοί που, οὐδαμῶς δ' ἀνεκτὸν ἄν εἶη, εἰ εἰς τοὺς Σλυθρίνους τελέσαιμι.

Οὕκουν ἐν τούτοις ἦν ὁ Φολ-, ἢ μᾶλλον ὁ δεῖνα, ὡς ὤφελον εἰπεῖν; ὁ δὲ Ῥωὼν τοῦθ' ὁμολογήσας πάλιν ἐκάθισεν εἰκῆ πρὸς τὴν ἔδραν, μάλιστα' ἔτι ἀθυμῶν ὡς ἐδόκει.

ὁ δ' Ἄρειος Ἀμέλει τὰ ἄκρα τριχίτια τὰ τῶν τοῦ Σκαβροῦ παρηΐδων ὀλίγῳ λευκότερα γενέσθαι ἔμοιγε δοκεῖ. παρεμυθεῖτο γὰρ τὸν Ῥωῶνα θέλων αὐτὸν ἦττον τὸν νοῦν ταῖς οἰκίαις προσέχειν. Ἄλλ' εἰπέ μοι, τί ποιοῦσιν ἀδελφοὶ ἐκείνοι οἳ γε ἀποίχονται ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου; ἔσκοπεῖτο γὰρ πρὸς ἑαυτὸν οὐκ εἰδὼς ὅποιαν τέχνην ἀσκοῦσιν οἱ μάγοι διαπεπαιδευμένοι.

Ἄλλ' ἀποδημοῦσιν ἀμφότεροι· ὁ μὲν γὰρ Κάρολος ἐν Ῥουμανία φιλοσοφεῖ, περὶ τοὺς δράκοντας ὧν ὁ δὲ Γουλιέλμος ἐν τοῖς Αἰθίοσιν ἐπιμελεῖται τι ὑπὲρ τοῦ Γριγγώτου. οὕκουν ἤκουσας περὶ τὰ πράγματα τὰ ἐν Γριγγώτου γενόμενα; ἔστι γὰρ πολλὰ ἀναγνῶναι περὶ ταῦτα ἐν τῷ Καθημερινῷ Μάντει· ἄλλ' οὐκ ἄν εἶδες δῆπου ταύτην τὴν ἐφημερίδα παρὰ Μυγάλοις διατρίβων. ἐπειράθη γάρ τις ληστεύσαι κατώρυχα ἄβατόν περ οὔσαν καὶ δυσπρόσοδον.

ὁ δ' Ἄρειος κηχηνῶς Ἄληθες; τί γέγονεν;

Οὐδέν. διὰ τοῦτο γὰρ μέγα καὶ περιβόητον τὸ ἔργον. οὐ γὰρ ἐάλω ὁ ἐργασάμενος. ὁ δὲ πατὴρ λέγει ὅτι μάγος ἄν εἶη δυνατὸς καὶ ἀποχθόνιος δὴ ὁ εἰσελθὼν εἰς Γριγγώτου, καίτοι, τὸ ἀτοπώτατον, οὐδὲν ἄρ' ἐκκλέψας. καὶ εἴ ποτε γίνεται τοιοῦτόν τι, πάντες εἰκότως φοβοῦνται μὴ πως ὁ δεῖνα αἴτιος ᾗ.

Ἄρειος δὲ ταῦτ' ἐνθυμούμενος τὸ πρῶτον συνήδει ἑαυτῷ ὀρρωδούντι που ὅποτε τις μνεῖαν περὶ τὸν δεῖνα ποιοίη. τοῦτο δ' ἐνόμιζε γενέσθαι αὐτῷ ἄτε πλέον μετέχοντι ἤδη τῆς μαγικῆς, πλὴν ἄλλ' ἡδῖον ἦν λέγειν ἀπλῶς τὸ Φολιδομορτός.

ἐνταῦθα ὁ Ῥωὼν Τίνι λόχῳ, ἔφη, συνεῖ σὺ πρὸς τὴν ἱκαροσφαιρικὴν;

ἀπορῶν δέ τι ὁ Ἄρειος οὐκ ἔφη εἰδέναί λόχον οὐδένα.

Τί δὲ δῆ; ὁ γὰρ Ῥωὼν πάνυ πεπλήχθαι δοκῶν Ἄλλὰ πάντων ἐστίν, ἔφη, τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη ἀγώνων βέλτιστος. καὶ εὐθύς ἤρξατο διεξιὼν τὰ τῆς ἱκαροσφαιρικῆς· περὶ τὰς τε σφαῖρας τέτταρας οὔσας, καὶ τοὺς παίζοντας ἑπτὰ καὶ τὰς θέσεις αὐτῶν. διεξῆλθε δὲ καὶ ἐνίους τῶν πάλαι ἀγώνων πρὸς οὓς ἐφοίτησε μετὰ τῶν ἀδελφῶν, καὶ τὸ σάρον ὁ βούλοιτ' ἄν ἀγοράσαι εἴ ποτ' ἀργυρίου ἔχοι.

καὶ ἔτι καθ' ἕκαστα ἠκριβολογεῖτο καὶ ἀνέωξέ τις τὸ θύριον μάλ' αὔθις. τότε δὲ οὐκ ἄν εἶδες οὔτε τὸν Νεφελῶδη τὸν ἄφρυνον οὔτε τὴν Ἐρμιόνην.

τριῶν γὰρ νεανίσκων εἰσελθόντων, ὁ Ἄρειος εὐθύς ἐγνώρισε τὸν μεταξὺ τῶν ἐτέρων ὄντα ἐκείνον τὸν ὕψωχρον τὸν ἀπὸ τοῦ τῆς Μαλκίονος τριβωνοπωλείου. ὁ δὲ νῦν ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἄρειον πολλῶ σπουδαιότερον ἢ τότε ἐν τῷ Στενωπῷ Διάγοντι.

Ἄλγηθες; ἔφη. πάντες γὰρ οἱ κατὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν λέγουσιν ὅτι ὁ Ἄρειος Ποτῆρ πάρεστιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ. εἶτα σὺ ἐκείνος; ὠμολόγησεν οὖν, δεδορκῶς τέως πρὸς τοὺς ἐτέρους νεανίσκους, εὐπαγεῖς ὄντας καὶ δριμύ βλέποντας. οἱ δ' ὥσπερ διττοὶ δορυφόροι παρίσταντο ἐκατέρωθεν αὐτοῦ.

ὁ δ' ὕψωχος – συνῆδει γὰρ τῷ Ἀρείῳ ἀτενίζοντι εἰς αὐτούς – Ὁ μὲν ἕτερος, ἔφη, Κάρκινος ὀνομάζεται, ὁ δ' ἕτερος Κέρκωψ· καὶ τοῦνομά ἐστὶ μοι Δράκων Μάλθακος.

ὁ δὲ Ῥῶν θέλων τάχα ἀνακαγχάσαι ἔβηξέ τι. καὶ ὁ Δράκων ὀξὺ βλέψας πρὸς αὐτόν,

Ἄρα τοῦνομά μου, ἔφη, κινεῖ σε γελᾶν; ἀλλ' οὐ δεῖ ἐρωτᾶν τίς εἶ σύ. ὁ γὰρ πατὴρ εἶπέ μοι ὅτι ἅπαντες οἱ Εὐσιήλιοι πυρρότριχες τ' εἰσι καὶ φακώδεις καὶ δὴ καὶ γεννώσιν αἰεὶ πλείω τέκνα ἢ ἱκανοὶ εἰσιν ἐκτρέφειν χρημάτων οὐκ ἔχοντες ἄδην.

καὶ πρὸς τὸν Ἄρειον ἀναστρεψάμενος Μετ' οὐ πολὺ, ἔφη, σύ γε μαθήσῃ ὅτι ἔνια τῶν μαγικῶν γενῶν πολλῶ ἀμείνω ἐστὶ τῶν ἄλλων, ὦ Ποτέρ. οὐκ οὐκον λυσιτελεῖ σοι ἐπιμίσησθαι εἰς φιλίαν τοῖς κακοῖς. ἀλλ' ἐγὼ οἶός τ' εἶμι ὑπουργεῖν σοι.

καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὡς ἀντιδεξιωσόμενος τὸν Ἄρειον· ὁ δ' οὐκ ἔλαβεν, εἶπε δὲ πάνυ ἀτάρακτος δοκῶν·

Κάλλιστ' ἐπαινῶ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸς διακρίνειν τοὺς κακοὺς.

ὁ δὲ Δράκων ἠρυθρίασε μὲν οὐκ, ὥχραν δ' ἂν εἶδες τὴν παρηγῖδα αὐτοῦ ὑπέρυθρόν τι γενέσθαι.

Ἄν ἐμοί, ἔφη, ὦ Ποτέρ, σὺ χρήσθαι θέλῃς συμβούλῳ, πρὸς τὸ συμφέρον ἔσται εὐλαβεῖσθαι ἐν τοῖς μάλιστα. ἂν δὲ μὴ κοσμιώτερον σεαυτὸν παρέχῃς, κινδυνεύσεις ταῦτά παθεῖν τοῖς γονεῦσιν, οὐ συνειδόσι τὸ συμφέρον σφισὶ τί δὴ ἔστιν. εἰ δ' αὖ ὁμιλήσεις τοῖς τ' Εὐσιηλίοις καὶ τῷ Ἀγριώδει καὶ τοῖς τοιοῦτοις μιαρωτάτοις, καὶ σὺ τάχιστα μιανθήσῃ.

καὶ ταῦτ' ἀκούσαντες ἀνέστησαν καὶ ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν. οὗτος δὲ τὴν ὄψιν παρείχεν οὐχ ἦττον ἐρυθρὰν τῶν τριχῶν.

Τί φῆς;

ὁ δὲ Δράκων κερτομῶν Μῶν ἐν νῶ ἔχετε μάχεσθαι ἡμῖν;

Ἄρειος μέντοι Εἶ γε μή, ἔφη, νῦν δὴ ἐξίτε, εἰκῶς μὲν ἀνδρείω τινί, ἔργῳ δὲ πάνυ δεδιώς, ἰδὼν τόν τε Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα ὄσω μείζους ἦσαν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥῶνος.

Ἄλλ' οὐκ ἀρεσκόντως ἔχει ἡμῖν ἐξιέναι. ἄρ' οὐκ ὀρθῶς λέγω, ὦ ἑταῖροι; ἡμεῖς μὲν γὰρ τὰ ἡμέτερα πάντ' ἐφάγομεν, ὑμῖν δ' ἔτ' ἐστὶν οὐκ ὀλίγα.

καὶ ὁ Κέρκωψ ταῖς χερσὶν ἤδη τῶν βατράχων ὠρέγετο τῶν σοκολατίνων τῶν παρὰ τὸν Ῥωῶνα. τὸν δ' ἀναπηδῶντ' ἔφθασε λιγὺ βοῶν καίπερ οὐπω πλαγίς.

Σκαβρὸν γὰρ εἶδες ἂν τὸν μῦν δήξαντα τὸν κόνδυλον αὐτῷ, καὶ τοῦ δακτύλου συνεχῶς ἐκκεκραμένον τοῖς ὀδοῦσι μικροῖς μὲν οὖσιν ὀξέσι δ' ὡς σφόδρα. καὶ ἐκείνου τὸν μῦν ἄνω καὶ κάτω στροβουόντος καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ βοῶντος, ἀνεχώρουν ὁ Κάρκινος καὶ ὁ Δράκων. καὶ ἐπειδὴ τέλος ὁ Σκαβρὸς ἔκρουσε τὴν θυρίδα ἀποπτάμενος, οἱ τρεῖς ἅπαντες ἐνθένδε φρουδοὶ ἦσαν. οὐ γὰρ σαφὲς πότερον τάχ' ἐνόμισαν πλείους ἐν τοῖς νωγάλοις μύας ἐνεδρεύειν, ἢ τινος ἤκουσαν προσβαίνοντος. εἰσῆλθε δ' οὖν ἡ Ἑρμιόνη μετ' οὐ πολὺ.

Πρὸς τῶν Χαρίτων, ἔφη, τί χρῆμα γέγονε; κατείδε γὰρ καὶ τὰ νῶγαλα τὰ κατ' ἔδαφος διεσκαδασμένα καὶ τὸν Ῥωῶνα· ὁ δ' ἀναλαβὼν τὸν Σκαβρὸν τοῦ κέρκου εἶχεν.

ἐκείνος δὲ τῷ Ἀρείῳ Λιποψυχεῖ, ἔφη, οἶμαι. ἀκριβέστερον δὲ διασκεψάμενος Μὰ Δί' οὐχ' ὕπνω γὰρ πάλιν νενίκηται δήπου. καὶ τοῦθ' ὡς ἀληθῶς ἔπαθεν.

Εἶτα σὺ τῷ Δράκοντι ἔμπροσθεν συνέντευχες;

διεξῆλθεν οὖν Ἄρειος τὰ τοῦ Στενωποῦ Διάγοντος.

ὁ δὲ Ῥωῶν Ἐγὼ γὰρ ξύνοῖδα περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀκούσας τι. ἐπειδὴ ὁ δεῖνα ἠφάνιστο, οὗτοι ἐν πρώτοις ἦσαν τῶν ὀπίσω χωρούντων πρὸς τὸ ἡμέτερον, φάσκοντες κηληθῆναι δή. ὁ δὲ πατήρ μου ἄτε οὐ πεποιθῶς αὐτοῖς λέγει ὅτι ὁ τοῦ Δράκοντος πατήρ προφάσεως οὐκ ἔδειτο μεθιστάμενος εἰς τοὺς καταχθονίους. ἔπειτα δὲ στρεψάμενος πρὸς τὴν Ἑρμιόνην ἼΗ που πάρεστιν ἡμῖν, ἔφη, ὠφελεῖν σε;

ἡ δὲ Προσῆκει μὲν οὖν ὑμῖν τοὺς τρίβωνας κατὰ σπουδὴν ἐνδύναι. ἐπειδὴ γὰρ ἄρτι κατάσκοπος ἐγὼ εἰς τὸ προσθὲν τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐλθοῦσα ἠρόμην τὸν ἐπιστάτην. χούτος εἶπεν ὅτι δι' ὀλίγου ἀφιξόμεθα. εἶέν. ἀρα μὴ ἐμάχεσθε; πράγματα γὰρ ἔχοιτ' ἂν πολλὰ πρὶν ἀφικέσθαι.

Ὁ μὲν οὖν Σκαβρὸς ἐμάχετο, ἡμεῖς δ' οὐ. ταῦτ' εἶπεν ὁ Ῥωῶν ὅς γ' ἤχθετό τι αὐτῇ. ἼΗ ἔργον ἐστὶ σοί, ἔφη, ἔρρειν; ἡμᾶς γὰρ χρὴ ἐξαλλάξαι τὴν ἐσθήτα.

Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο μόνον εἰσῆλθον διότι οἱ ἔξω νεανιεύονται, ὧδε καὶ ἐκείσε τρέχοντες ἐν ταῖς διαδρομαῖς ὡσεὶ δίαυλον

ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους. ἡ που ξύνοισθα μέλαν τι ἐπὶ ῥινῶν ἔχων;

καὶ ὁ μὲν ὄξυ ἔδεδόρκει πρὸς αὐτὴν ἀπιούσαν, ὁ δ' Ἄρειος διὰ θυρίδος ἐθεώρει τὰ ἔξωθεν σκότια ἤδη γιγνόμενα· τῆς γὰρ νυκτὸς ἐπιούσης τὸ φοινικόβαπτον τῶν ὀρῶν καὶ τῶν ὑλῶν ἦν θαυμάζειν. καὶ ἐντεύθεν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐδόκει τῷ ὄντι βραδύτερον κινεῖσθαι. οἱ οὖν παῖδες τὰς ἐφεστρίδας ἐκδυσάμενοι περιεβάλλοντο τοὺς τρίβωνας. ὁ δὲ τοῦ Ῥῶνος οὕτω βραχὺς ἦν ὥστε τὰ ὑποδήματα γυμνοῦσθαι τὰ Νικαῖα.

καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσαν τοιόνδε τι βρέμον κατὰ τὸ τρένο· Ἄκουετε λεῶ. αὐτίκα εἰς Ὑγογήτου ἀφιζόμεθα. λιπεῖν τὰ σκευὴ ἐν τρένο· ἄλλως γὰρ κομισθήσεται ταῦτα εἰς παιδευτήριον.

ταῦτα δ' ἔκπληξιν παρέιχε τῷ θ' Ἀρείῳ καὶ τῷ Ῥῶνι ὑπώχρω γενομένῳ καίπερ εἰς τοσοῦτο φακῶδει πεφυκῶτι. τοὺς δ' οὖν κόλπους πληρώσαντες τοῖς τῶν νωγάλων λειψάνοις, ὠμίλουν μετὰ τῶν πολλῶν ἤδη ἐν τῇ διαδρομῇ ἀθροιζομένων.

τὴν δ' ἀμαξοστοιχίαν εἶδες ἂν τότε μὲν ἔτι κινουμένην ἀλλὰ βραδέως, τότε δὲ κομιδῇ στάσιμον γενομένην. πάντες δ' ὠστιζόμενοι ἀλλήλοις καὶ εἰς θύριον κατ' ὀλίγον ἐπελθόντες εἰς ἀποβάθραν σκοταῖοι ἀπέβησαν μικράν. ὁ δ' Ἄρειος πρῶτον μὲν πάνυ ἐρρίγει διὰ τὸ τῆς νυκτὸς ψυχρόν, ἔπειτα δὲ λαμπάδ' ἰδὼν ὑπὲρ τῶν ἐκβαινόντων ἀνεχομένην, φωνὴν ἔγνω ἀκούσας οἰκείου τινὸς λέγοντος ὅτι Ὠ πρωτόπειροι, δεῦρ' ἔλθετε, ὦ πάντες πρωτόπειροι· ἡ καλῶς ἔχεις σύ, ὦ Ἄρειε;

καὶ ὑπὲρ τῶν μυρίων κεφαλῶν κατεῖδε τὴν τοῦ Ἀγριώδους ὄψιν ἤδη γελῶντος.

ὁ δὲ Ἄγε δῆ, ἔφη. ἔπεσθέ μοι. ἄρα πάντες πάρεισιν οἱ πρωτόπειροι; βαδίζετε δῆτα μετ' εὐλαβείας. ὦ πρωτόπειροι, ἔπεσθέ μοι.

καὶ οὗτοι πολλοῖς ξὺν πταισίμασι καὶ σφάλμασιν εἶποντ' ἐκείνῳ κατ' ἀτραπὸν τινα ἄγοντι στενὴν τε καὶ ἀπόκρημνον, ὡς ἐδόκει αὐτοῖς σκοταῖοις προσιούσιν. ὁ δ' Ἄρειος διὰ τὸ κνέφας μόλις εἴκασε δένδρα πόλλ' εἶναι ἐκατέρωθεν. καὶ τῶν πολλῶν ἡ τι ἢ οὐδὲν λεγόντων, τοῦ Νεφελώδους τοῦ φρύνην ἀπολέσαντος ἤκουσας ἂν ὅμως ἐνίοτε κνυζομένου.

ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀγριώδης τὸν τράχηλον περιστρέψας Ἐν ἀκαρεῖ, ἔφη, τὸ πρῶτον ὄψεσθε τὸν Ὑγογήτου, ἐπὴν τάχιστα τυχῶμεν κάμψαντες τὴν ἄκραν τήνδε.

καὶ πάντες μεγάλη τῇ φωνῇ φθειγξάμενοι σφόδρ' ἐθαυμάζοντο.

ἡ γὰρ ἀτραπὸς οὐκέτι στενὴ ἦγαγεν αὐτοὺς πρὸς χεῖλος λίμνης τινὸς μεγάλης καὶ πάνυ μελαίνης. καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἦν μετέωρον

ἰδεῖν ἐν ἄκρῳ τῷ ὄρει φρούριον μέγα, πύργους ἔχον πολλοὺς καὶ δυσπροσόδους, τοῦ ὑαλινοῦ τῶν θυρίδων στίλβοντος διὰ τὸ τῆς νυκτὸς ἀστερωπὸν σέλας.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Εἰσβητε, ἔφη, κατὰ τέτταρας εἰς λέμβον ἕκαστον. πολλοὺς δ' ἐπέδειξε λέμβους παρ' αἰγιάλου ὄρμουντας. καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ὁ Νεφελώδης καὶ ἡ Ἐρμιόνη εἶποντο τῷ τε Ἀρείῳ καὶ τῷ Ῥοῶνι.

καὶ ὁ Ἀγριώδης – λέμβον γὰρ καθ' ἑαυτὸν εἶχεν – Ἐπὶ νέως ἅπαντες; ἔφη. εἶα. ΠΡΟΣΩ.

καὶ ὄλον τὸ ναυτικὸν ἀθρόον ἀναγόμενον ἔπλει διὰ τῆς λίμνης λειοκύμονος οὔσης καὶ ὑαλοειδοῦς. καὶ πάντες σιωπῶντες ἄνω ἐδεδόρκεσαν ἀτενὲς πρὸς τὸ φρούριον, πάνυ ὑπερέλλον αὐτῶν πλεόντων ἐγγυτέρω τῆς πέτρας ἐφ' ἣ ἔκειτο.

Κάτω τὰς κεφαλὰς, ἔφη βοῶν ὁ Ἀγριώδης. οἱ γὰρ ἔμπροσθε λέμβοι ἀφικνοῦντο πρὸς τὴν πέτραν. κύψαντας οὖν ἔφερον τοὺς μαθητὰς διὰ κιττὸν πολὺν παραπεπετασμένον πως πρὸ στόματος μεγάλου, ὃ καὶ διὰ τοῦ κρημνώδους ἦγεν. ἔπλεον οὖν δι' ἄντρου ὑπονόμου φερόμενοι, ὡς ἐδόκει, ὑπένερθεν αὐτοῦ τοῦ φρουρίου, πρὶν ἀφικέσθαι πρὸς λίμενά τινα ὑπόγειον. ἐνταῦθα δὴ ἐξέβησαν ἅπαντες εἰς λίθους.

ᾧ οὗτος, ἡ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. ἡ αὕτη ἡ φρύνη σου; ἐν ᾧ γὰρ οἱ μαθηταὶ ἐξέβαινον, ἐξέταζε τοὺς λέμβους.

εὐφραυνόμενος δὲ ὁ Νεφελώδης ᾧ φίλτατε, ἔφη, ὦ Τρίφορε, ἐκτείνων ἅμα τὰς χεῖρας.

καὶ ἐντεῦθεν ἀνέβαινον διὰ κατώρυχα πετρηρεφῆ ἐπόμενοι τῷ Ἀγριώδει λαμπάδα ἔχοντι. καὶ οὐ διὰ μακροῦ ἀνέκυψαν εἰς λειμῶνα λεῖον καὶ νοτερόν ἄγχιστον ἤδη γενόμενοι τοῦ φρουρίου.

καὶ ἀναβάντες ἀνὰ τὸν ἀναβαθμὸν λίθινον ἀθρόοι ἴσταντο πρὸ θύρας μεγάλης καὶ δρυΐνης.

Ἡ πάντες πάρεισιν; ὦ οὗτος, ἄρ' ἔχεις ἔτι τὴν φρύνην;

καὶ ταῦτ' εἰπὼν, ὁ Ἀγριώδης τρις ἐπάταξε τὴν τοῦ φρουρίου θύραν.

Ο ΠΙΛΟΣ ΝΕΜΗΤΗΣ

εὐθύς δ' ἀνέωξέ τις τὴν θύραν. καὶ φαρμακὶς παρῆν μεγάλη τὸ ὕψος, μελανόθριξ δ' οὖσα καὶ καλάϊνον φοροῦσα τρίβωνα. τὴν δ' ὄψιν παρέιχεν εἰς τοσοῦτο δυσκινήτου ἀνθρώπου ἔοικυῖαν ὥστε μὴ ἀνηκουστεῖν ἂν μηδένα ἐκείνης μηδέποτε, ὡς τῷ γ' Ἀρείῳ ἐδόκει.

Ἴδου οἱ πρωτόπειροι, ὧ σοφιστὰ Μαγονωγαλέα, ἣ δ' ὄς ὁ Ἀγριώδης.

Καλῶς, ἔφη, ὧ Ἀγριώδες. ἐγὼ δ' ἐνθένδε ἡγήσομαι αὐτοῖς.

ἐπὶ πλέον δ' ἀνοιχθεισῶν τῶν θυρῶν, αὐτὴν τ' ἦν ἰδεῖν τοσαύτην ὥστε ὄλην χωρεῖν τὴν τῶν Δουρσλείων οἰκίαν, καὶ τοίχους λιθίνους λάμπασι πεφωτισμένους καθάπερ τοὺς ἐν Γριγγώτου. οὐδ' ἦσθου ἂν τοῦ ὀρόφου ὑψηλοτέρου ὄντος ἢ ὥστ' ὄμμασι τυχεῖν. κλίμαξ δ' ἦν καλὴ καὶ μαρμαρίνη πρόσθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰ ἀνώγεα φέρουσα.

πάντες οὖν εἶποντο τῇ Μαγονωγαλέα λιθόστρωτον ἔδαφος διαβαίνοντες. καὶ ὁ μὲν Ἄρειος μυρίων ἤκουσε λαλούντων ἀπὸ θύρας ἐν δεξιᾷ — οἱ γὰρ ἕτεροι μαθηταὶ ἤδη παρήσαν, ὡς ἐφαίνετο — ἐκείνη δὲ ἡγήσατο τοῖς πρωτοπείροις εἰς δωμάτιον κενόν τι τῇ αὐτῇ προσκείμενον. καὶ ἐκεῖσε συνήλθον, πυκνότερον συμβεβυσμένοι ἢ τὸ ξύνητες καὶ φοβερῶς πανταχόσε παπταίνοντες.

ἐκείνη δὲ Χαίρετε, ἔφη, ὧ εἰς Ὑγογήτου ἀφικόμενοι. καὶ πρὶν ἐστιαῖσθαι ἐν τῇ αὐτῇ καθημένους — δι' οὐ πολλοῦ γὰρ ἄρξεται ἡ θοιὴν ἦν κατὰ νόμον ἄγομεν τῇ πρώτῃ τῆς περιόδου — νεμητέον πρότερον οἰκίας ὑμῖν. ἢ γάρ τοι νέμησις ἐστὶ μέγα τι ὑμῖν, διότι ἐν ὄσω ἐνθάδε πάρεστε ἢ οἰκία ἀντὶ ἀναγκαίων τε καὶ οἰκείων ἔσται ὑμῖν. καὶ γὰρ χρῆ ἕκαστον ὑμῶν φοιτᾶν τε μετὰ τῶν συνοίκων παρὰ τοὺς διδασκάλους, καὶ καθεύδειν ἐν τῷ τῆς οἰκίας κοιμητηρίῳ, καὶ σχολὴν ἄγειν ὁμοῦ ἐν τῷ κοινείῳ τῷ τῆς οἰκίας.

αἱ δ' οἰκίαι τέτταρες οὖσαι ὀνομάζονται ὧδε· Γρυφίνδωροι, Ὑφέλπουφοι, Ραφήγχλωροι, Σλυθήρινοι. καὶ ἐκάστη ἡ οἰκία μεγάλη δὴ τὸ πάλαι ἀπέδειξεν ἔργα καὶ ἀρίστους πεπαίδευκε φαρμακείας καὶ φαρμακίδας.

καὶ ἕως πάρεστε ἐν Ὑγογήτου, ἔαν μὲν τι εὖ ποιήτε, βαθμοὺς οἴσεσθε ὑπὲρ τῆς οἰκίας, ἔαν δὲ τοὺς νόμους ὑπερβαίνητέ τι, βαθμῶν ὡσαύτως στερηθήσεσθε. τελευτήσαντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ παιδευτικοῦ, δίδομεν ἄγαλμα τότε τῇ οἰκίᾳ τῇ πλείστους ἐνηνεγμένη βαθμοὺς τὴν Φιάλην Οἰκείαν· τοῦτο γὰρ ἔστι τοῦπιτίμιον μέγιστον τῆς ἀρετῆς. ἐλπίζω οὖν ὑμᾶς καθ' ἕκαστον δόξαν τε καὶ τιμὴν οἴσεσθαι ὑπὲρ τῶν οἰκιῶν, εἰς ἧντιν' ἂν τύχητε νενεμημένοι.

Τὴν δ' οὖν νέμησιν δι' ὀλίγου ἐργασόμεθα ἐναντίον τῶν ἄλλων μαθητῶν ἀπάντων. προσήκει δ' ὑμῖν μεταξύ περιμενουσί βέλτιον στολιζέσθαι ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται.

παρέβλεπε γὰρ τόν τε Νεφελώδη τρίβωνα φοροῦντα περὶ τὸ οὖς ἐξευγμένον, καὶ τὸν Ῥοῶνα τὸ μέλαν ἐκεῖνο ἐπὶ τῶν μυκτῆρων ἔτι ἔχοντα. καὶ ὁ Ἄρειος δεδιώς τι ἤθελε χερσὶ κτενίσαι τὴν κόμην.

ἢ δὲ Μαγονωγαλέα Ἐπάνειμι, ἔφη, ὅταν καιρὸς δοκῇ εἰσάγειν ὑμᾶς. ἀλλ' αἰτῶ ὑμᾶς σιωπῇ περιμένειν ἡσυχάζοντας.

καὶ ἐξελθούσης αὐτῆς ὁ Ἄρειος μάλ' ἐκεχήνει.

καὶ ἐρωτῶν τὸν Ῥοῶνα Τίτι τρόπῳ, ἔφη, νέμουσιν ἄρ' ἡμῖν τὰς οἰκίας;

ὁ δε Βάσανον, ἔφη, διδώσιν τινα εἰς ἔλεγχον, οἶμαι, πάνυ ὀδυνηρὰν οὖσαν, ὡς ὁ γε Φερέδικος εἶπεν, οὐ μὴν ἀλλὰ φιλοπαίσιμων ἐστίν.

Ἄρειος δὲ πόλλ' ἠθύμει. τὸ γὰρ ἐναντίον τῶν μαθητῶν ἀπάντων βασανίζεσθαι τὸν θυμὸν οὐκ ἔτερπεν· οὐ γὰρ ἐπίστασθαι οὐδὲν τῆς μαγικῆς τέχνης. τί δὴ δεήσει ποιεῖν; οὐ γὰρ προσδοκᾶν τοιοῦτό τι ἄρτι ἀφικόμενος. περιβλέψας δὲ πόλλ' ἄμα μεριμνῶν ἦσθετο καὶ πάντων τῶν ἄλλων πεφροντικὸς βλεπόντων. καὶ ἢ τι ἢ οὐδὲν διελέγοντο μετ' ἀλλήλων πλὴν ἀλλ' ἢ Ἐρμιόνη ταχύγλωττος ἔτ' οὖσα πόλλ' ἐλάλει περὶ τῶν ἐπωδῶν ἃς ἤδη ἐξέμαθε καὶ ἐσκόπει ὁποῖων ἄρα δεήσεται. ὥστε σφόδρ' ἐσπούδαζεν οὐκέτι ἀκροᾶσθαι αὐτῆς. συνήδει γὰρ ἑαυτῷ οὐπώποτε οὕτω φοβουμένῳ, οὐδὲ τότε ὅτ' ἐδέγησε λόγον οἴκαδε κομίσαι ἀπὸ τοῦ διδασκαλείου πρὸς τοὺς Δουρσλείους ἀγγελοῦντα ὡς μετέβαλέ που τὴν τῆς διδασκαλίδος φενάκην εἰς κυανῆν.

ἠτένιζεν οὖν πρὸς τὴν θύραν, ἠγούμενος τὴν Μαγονωγαλέαν μετὰ μικρὸν ἐπανιέναι ποιησομένην κρίσιν αὐτῷ. ἔπειτα δὴ ἐγένετό τι οὕτω ἄτοπον ὥστ' οὐ μόνον σφόδρ' ἐπτοημένος ἀνεπήδησεν αὐτὸς ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ὀπίσω διωλύγιον ἐκώκυσαν φοβηθέντες.

Τί δὲ δῆ; ἔφη κεχηνώς.

ἐκεχήνεσαν καὶ οἱ πλησίον. εἶδωλα γὰρ ὡς εἴκοσι διὰ τὸν ὀπισθε τοίχον οὐκ οἶδ' ὅπως διαβάντα ἐνεφανίζετο. λευκὰ δ' ὄντα καὶ δια-

φανή τι εἶπε κατὰ τὸ δωμάτιον διαλεγόμενα μετ' ἀλλήλων, καὶ τοὺς πρωτοπείρους οὐ παραβλέποντα. ἡμφεσβήτει γάρ, ὡς δοκεῖν. μοναχὸς δ' αὐτίκα τις μικρὸς μὲν ὦν τὸ ὕψος, παχὺς δ' ὅμως, ἐφαίνετο λέγων, Ξυγγνώμονες γενοίμεθα καὶ ἀμνήμονες. ἀλλ' ὡς ἔμοιγε δοκεῖ οὐ προσήκει ἡμῖν μνησικακεῖν. ὑποτείνωμεν οὖν μάλ' αὐθις ἐλπίδα αὐτῷ.

ᾧ δαιμόνιε μοναχῶν, ἄρα μὴ ὑπετείναμεν πολλάκις ἤδη ἐλπίδας τῷ Ποιφύκτῃ περιττὰ δράσαντες; δι' ἐκείνον γὰρ πολλὰ προπηλακίζόμεθα, καίπερ οὐκ ὄντα εἶδωλον ἀληθῶς. Ἡράκλεις· τί χρῆμα ὑμεῖς πάρεστε πάντες;

τοῦτο δ' εἶπεν εἶδωλόν τι τραχηλιστῆρα καὶ κνημίδας νηματικὰς φοροῦν· τοὺς γὰρ πρωτοπείρους ἔτυχεν ἄρτι κατιδόν.

ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνατο.

ὁ δὲ μοναχὸς μειδιῶν αὐτοῖς Νεαροί, ἔφη, μαθηταί. ἡ που καιρὸν νεμήσεως περιμένετε;

κατανευσάντων δ' οὐ πολλῶν σιωπῇ, Ἐλπίζω ὄψεσθαι ὑμᾶς, ἔφη, ἐν τοῖς Ὑφελπύφοις. Ὑφέλπυφος γὰρ ἦν αὐτὸς τὸ πάλαι.

Εἴσιτε δὴ. ἡ γὰρ Νέμησις δι' οὐ πολλοῦ ἄρξεται, ὀξεία τῇ φωνῇ ἐφθέγξατό τις. τῆς δὲ Μαγονωγαλέας ἐπανελθούσης, τὰ εἶδωλα αἰωρούμενα καθ' ἕκαστον ἠφάνιζεν διὰ τὸν ἐναντίον τοίχον.

ἡ δὲ Ἐν τάξει, ἔφη, ἔπεισθέ μοι.

Ἄρειος δὲ φροντίζων μὴ τὰ σκέλη μολύβδινα που γεγένηται, ἐν τάξει ἔστη κατόπιν μειρακίου τινὸς ξανθότριχος καὶ πρόσθε τοῦ Ῥοῶνος. καὶ ἐβάδιζον ὁμοῦ ἐκ τοῦ δωματίου καὶ πάλιν διὰ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ Μέγαρον.

οὐδ' ἐν γνώμῃ ὠνειροπόλησεν Ἄρειός ποτε οἰκοδόμημα εἰς τοσοῦτο παράδοξον καὶ μεγαλοπρεπές. ἔφλεγον δ' αὐτὸ λυχνοὶ μυρίοι μετέωροι ὑπὲρ τεττάρων τραπεζῶν αἰωρούμενοι μακρῶν, παρ' αἷς οἱ ἕτεροι μαθηταὶ ἐκάθηντο. καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τούτων ἔκειντο λεκάναι καὶ φιάλαι χρυσαῖ. ἄνω δ' ἐκάθηντο παρ' ἄλλῃ τινὶ τραπέζῃ μακρᾷ οἱ παιδευταί. καὶ ἐκείσε ἡ Μαγονωγαλέα ἤγαγε τοὺς πρωτοπείρους, ὥστε κατὰ στοίχον ἴσταντο, τῶν μὲν ἐτέρων μαθητῶν ἐναντίον ὄντων, τῶν δὲ παιδευτῶν κατὰ νώτου. μυρίοι δ' ἦσαν οἱ ἀτενὲς πρὸς πρωτοπείρομς ἔβλεπον· καὶ πᾶς τις ταῖς λαμπάσι πεφωτισμένος ἀμαυραῖς, ἐδόκει φλέγεσθαι πον. καὶ ἦν οὐ τὰ εἶδωλα ἂν εἶδες διεσπαρμένα ἐν τοῖς μαθηταῖς στίλβοντα δι' ὀμίχλην τινὰ ἀργυρᾶν. ὁ δ' Ἄρειος, ὡς ἀποκνῶν τοὺς ἀτενίζοντας ὀφθαλμοὺς, ἄνω βλέψας ὀροφὴν ἐώρα μελαντάτην καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμπομένην καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθοῦσαν τῷ πυρί. καὶ ἡ Ἐρμιόνη πρὸς τὸ οὐς εἶπεν ὅτι Διὰ μαγίας πεποίκιλται ὁ

ὄροφος ὅπως ὁμοίως δοκῇ τῷ ἔξω οὐρανῷ. ἀνέγγων γὰρ τοῦτο ἐν τοῖς ἐν Ὑογοήτου γεγενημένοις.

χαλεπὸν δ' ἦν συνίεναι ὄροφον ὡς ἀληθῶς παρόντα· τὸ γὰρ μέγαρον πάνυ ὑπαίθριον ἐφαίνετο εἶναι.

ὁ δ' Ἄρειος ταχέως κάτω πάλιν ἔβλεψεν. ἡ γὰρ Μαγωνγαλέα σιωπῇ σκολύθριον τετράπουν ἔθηκεν ἐναντίον τῶν πρωτοπείρων. καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔθηκε μαγικὸν πῖλον κωνοειδῆ. τὸν δὲ ἠκέσατό τις πολλάκις κατατετριμμένον καὶ αὐχμηρὸν δοκοῦντα. ἡ γοῦν Πετουνία οὐκ ἐδέξατο ἂν εἰς τὴν οἰκίαν.

ἐλογίζετο δ' ὡς τάχ' ἂν δέοι αὐτοὺς κύνικλόν που ἐκ τοῦ πῖλου ἀποδείξαι, πόλλ' εἰκῇ ἀναπλάττων τοιαῦτα ἐν τῇ γνώμῃ· αἰσθόμενος δὲ πάντων τῶν ἐν τῷ μεγάρῳ ἡν δὴ ἀτενίζόντων πρὸς τὸν πῖλον, καὶ αὐτὸς ἠτένιζε. καὶ διὰ μικροῦ πάντες ἠυφῆμουν. καὶ ἔπειτα ὁ πῖλος ἐσπάσατό τι. λακίς δὲ πρὸς τῷ γύρῳ καθάπερ στόμα ἐξελύετο καὶ ὁ πῖλος ἤρξατ' ἄδων τάδε·

Εἰ μὴ δοκῶ τοῖς σοῖσιν ὄμμασιν καλός,
 μήπω δικάζέ μ' εἰς ὄψιν βλέπων μόνην.
 ἔδομαι δ' ἑμαυτὸν ἦν τυχεῖν πῖλου σθένης
 σοφίας λαχόντος μείζον ἐν βροτοῖς μέρος.
 οὐκ ἀξιῶ ἕγω τὰς κυνᾶς μελαντέρας
 καὶ καυσίας οὐπώποθ' ὑψηλὰς φιλῶ.
 ἐγὼ γάρ εἰμι Πῖλος Ὑογοητικός,
 νέμω δὲ πάντας δεινότατος γεγῶς νέμειν.
 Πῖλος Νεμητῆς πάντα δέρκεται τὰ σά,
 ἃ ξυγκέκρυπται πολλὰ ταῖς φρεσὶν πάλαι.
 ἄμπισχε δῆτα, καὶ φράσω τάχιστα σοι
 ποίαν παρ' ἡμῖν οἰκίαν λαχεῖν σε δεῖ.
 τάχ' ἂν γένοιο σὺ Γρυφιδωρεὺς ἐμοί·
 ἀρετῆς ἐκείνοις ἐστὶ κἀνδρείας πολύ.
 δεινοὶ θρασεῖν τι κοῦδὲν ἐκφοβούμενοι,
 καλλίονες προὔχουσι θατέρων πολύ.
 Ὑφελπύφων δ' ἄρ' οἰκέτης γεγῶς τάχα,
 σὺ μεταλάβοις ἂν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
 τούτοις γὰρ ἀπλῶς ἐστὶ καρτερεῖν νόμος,
 πιστοὶ γὰρ εἰσι κοῦ πόνοις πεπληγμένοι.
 ἢ πως γενήσῃ τῶν Ῥαφηγγλῶρων σοφῶν,
 εἰ νοῦν ἔχεις τιν' εἴτε φρόνιμος εἰ τάχα·
 ὦ μουσικοὶ δὴ χοῖσι φιλοσοφεῖν καλόν,
 ἴσως ἐκεῖθι σεμνὸν οἶκον ἔξετε.

ἔξεστι δ' αὖθις κὰν Σλυθηρίνοις καλοῦς
 φίλους ἀνευρεῖν τοὺς ἐτητύμους σέθεν·
 πολλῶν σοφιστῆς πημάτων ἐγίγνετο
 μέγας δ' ἅπασιν ἦν Σλυθήρινος δόλοισ.
 ἔνδου δῆτα μηδὲν ἐκφοβούμενος –
 οὐκ εἰμι δεινὸς ἢ ταραξικάρδιος.
 ἔχουσι γὰρ εἰ σὺ χερσὶ τ' ἀσφαλῆς ἐμαῖς.
 λέγω δὲ τοῦτο καίπερ οὐκ ἔχων χέρας,
 πῖλος γάρ εἰμι φροντίδων πολλῶν πλέως.

καὶ τελευτήσαντος τοῦ πῖλου, ἅπαντες οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκρότησαν. ὁ δὲ νεύσας πρὸς ἕκαστην τῶν τεττάρων τραπεζῶν πάλιν ἡσυχίαν ἤγεν.

καὶ ὁ Ῥοὼν πρὸς τὸ οὖς λέγων τῷ Ἀρείῳ Εἶτα οὐ δεῖ πλέον ἄρα ποιῆσαι ἢ ἀμπίσχεσθαι τὸν πῖλον. τὸν οὖν Φερέδικον ἀποκτενῶ ὡς πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα ὅς γε μ' ἔφασκε δεῖν προσπαλαίειν κοβάλῳ δῆθεν.

ὁ δ' Ἄρειος ἠρέμ' ἐγέλασεν. ἄμεινον γοῦν τὸ πῖλον ἀμπίσχεσθαι ἢ τὸ ἐπάδειν, ἐθελῆσαι δ' ἂν ἀμπίσχεσθαι οὐδενὸς θεωροῦντος. τοῦ γὰρ πῖλου τοσαῦτα ἐξαιτήσαντος, νῦν δὴ αὐτὸς οὐκ εἶναι οὐτ' ἀνδρείος οὔτε φρόνιμος οὐτ' αὖ ἑτεροῖος. εἴπερ δ' ὁ πῖλος τοῖς ναυτιώσι δὴ οἰκίας μνεῖαν ἐποιήσατο, ταύτην γε βελτίστην οἱ γενέσθαι ἄν.

ἐνταῦθα δὲ ἡ Μαγονωγαλέα προὔβη βύβλον τινὰ μακρὰν ἔχουσα. Ἐπειδὴν, ἔφη, καλῶ τὸ σὸν ὄνομα, τὸν πῖλον ἀμπισχομένον ἢ ἀμπισχομένην δεήσει σε καθίζειν ἐπὶ σκίμποδα ὡς νεμηθησόμενον ἢ νεμηθησομένην. ὦ Ἄβως Ἄννα.

παρθένος δέ τις ὑπέρυθρον ἔχουσα ὄψιν καὶ πλοκάμους ξανθοῦς ἐκ τῆς τάξεως πταίσασά τι προῆλθε, καὶ ἀμπισχομένη τὸν πῖλον, ὅς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάλυπτε περιρρέων, ἐκάθισε. καὶ ἐν ἀκαρεῖ – ὁ πῖλος βοῶν Ὑφελπύφη, ἔφη.

καὶ τῶν πρὸς τῇ ἐν δεξιᾷ τραπέζῃ καθημένων θορυβούντων καὶ κροτούντων, ἡ Ἄννα ἐκάθισε παρὰ τοὺς Ὑφελπύφους. ὁ δ' Ἄρειος κατείδε τὸ εἶδωλον τὸ τοῦ παχέως μοναχοῦ ἠδεως χεῖρα ἀνασεῖον αὐτῇ.

ᾠ Βοῦς Σούσαννα.

βοήσαντος δ' αὖθις τοῦ πῖλου Ὑφελπύφη, ἡ Σούσαννα ὡς τάχιστα ἀπήλθε καθίσουσα παρὰ τὴν Ἄνναν.

ᾠ Βοώτης Θήριε.

Ῥαφήγχλωρος.

καὶ τότε οἱ τῇ ἐξ ἀριστερᾶς δευτέρα τραπέζῃ καθημένοι

ἐκρότησαν· ἔνιοι Ῥαφήγχλωροι σάντες ἀντεδεξιώσαντο τὸν Θῆριον παρ' αὐτοὺς καθίζοντα.

καὶ ἡ μὲν Βροχολούστης Μανδύα ἦλθε παρὰ τοὺς Ῥαφηγγλῶρους, ἡ δὲ Βραῦνα Λαφενδρία πρώτη ἐγένετο Γρυφινδώρη καινή. ὥστε οἱ ἐξ ἀριστερᾶς ἔσχατοι καθήμενοι πάνυ ἔθορύβησαν· καὶ ὁ Ἄρειος εἶδε τοὺς Ῥοῶνος ἀδελφοὺς πόλλ' ἐπαινοῦντας.

ἐντεῦθεν ἡ Βωλοστρώδη Μειλιχία ἐγένετο Σλυθηρίνη. ὁ δ' Ἄρειος οὐκ ἤδει εἰ τῇ γνώμῃ ἀναπλάττει τοῦτο ὡς πόλλ' ἤδη ἀκούσας περὶ τῶν Σλυθηρίνων, ἐνόμιζε δ' ὅμως αὐτοὺς ἐπιφθονωτέρους δοκεῖν.

καὶ νῦν ὡς ἀληθῶς ἐναυτία, μεμνημένος ὅπως ἔσχατον ἤρουντο αὐτὸν οἱ τὰς ἀγέλας αἰρούμενοι ὁπότεν ἀγών τις ἦ τοῖς παρὰ τὸν παιδοτρίβην φοιτώσιν. ἔσχατον δ' εἴλοντο αὐτὸν οὐχ ὡς ἄχρηστον ὄντα, ἀλλὰ δίοτι οὐδεὶς ἤθελε δοκεῖν τῷ γε Δουδλίῳ ἐταῖρος εἶναι αὐτοῦ.

Φυχοφλέξιος Ἰούστινος.

Υφέλπυφος.

καὶ ἄλλοτε μὲν τῷ Ἀρείῳ ἐδόκει ὁ πῖλος εὐθὺς ἀναβοᾶν, ἄλλοτε δὲ γνώμῃ οὐκ ἐποιεῖτο εἰ μὴ διὰ χρόνον βουλευσάμενος. αὐτίκα γὰρ τὸν Φινιγάνην Σάμιον, ὅστις ἐν τῇ τάξει παρ' αὐτῷ ἴστατο ξανθόθριξ ὢν, ἐν σκίμποδι διὰ μακροῦ καθίσαντα Γρυφίνδωρον ἔφη γενέσθαι.

Γέρανος Ἐρμιόνη.

ἡ δὲ μονονουχὶ δραμοῦσα πρὸς τὸν σκίμποδα, τὸν πῖλον ἐβίβασεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν.

καὶ ὁ μὲν πῖλος βοῶν Γρυφινδώρη, ἔφη· ὁ δὲ Ῥοῶν ἀνώμωξέ τι.

ἐντεῦθεν δὲ ὁ Ἄρειος εἰς ἀθυμίαν κατέστη – φιλεῖ γὰρ πᾶς τις ἀθυμεῖν πάνυ δεδιώς. καὶ δὴ οὐχ ἤρηται; καὶ δὴ αὐτοῦ ἐκάθισε μακρὸν χρόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένος μέχρι ἡ Μαγονωγαλέα ἐλκύσασα τὸν πῖλον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἶπεν ὅτι διημάρτηκέ τις, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν πάλιν ἐμβῆναι;

ὁ δὲ Νεφελώδης ἐκεῖνος Μακρόπυγος, ὅστις τὴν φρύνην πολ- λάκις ἀπώλεσε, κατέπεσεν ἐπὶ τὸν σκίμποδα ἰών. τοῦ δὲ πῖλου μακρὸν χρόνον βουλευσαμένου καὶ τὸ τέλος Γρυφίνδωρος βοήσαντος, ἀπέδραμεν ἔτι φορῶν αὐτόν· ὥστε πάντων γελώντων ἠναγκάσθη πάλιν δραμεῖν καὶ δοῦναι τῇ Μεγαδούγλῃ Μώραγι.

ὁ δὲ Δράκων τοῦνομα ἀκούσας ἑαυτοῦ παρῆλθε σεμνυνόμενος δὴ. εὐθὺς ἐγένετο οὐ μάλιστ' ἐγλίχετο· ὁ γὰρ πῖλος σχεδὸν ἀπτόμενος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μεγάλη τῇ φωνῇ Σλυθῆρινος ἐβόησεν.

ὁ δ' ἦλθε καθίσων μετὰ τῶν ἐταίρων τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Κέρκοπος, ἀγαπῶν δὴ τῷ γεγεννημένῳ.

οὐδ' ἔλλείποντο νῦν πολλοί.

Μούνος ... Νότος ... Παρακίττος ... κᾶπειτα δίδυμαι παρθένοι Πατίλη καὶ Πατίλη ... κᾶπειτα Πήξις Σαλιάνη καὶ δὴ καὶ τέλος — Ποτῆρ Ἄρειος.

παριόντος δὲ τοῦ Ἀρείου, ψόφον ἂν ἤκουσας τῶν πανταχόθεν ἀνὰ τὸ μέγαρον ψιθυρίζοντων καθάπερ ῥόθον πολλῶν ἀπὸ πυρῶν μικρῶν.

Ἦ καὶ τὸ Ποτῆρ ἐφθέγγατο;

Ἦ ὁ πάνυ Ἄρειος Ποτῆρ;

καὶ τοῦτο μὲν ἑώρα πάντας τοὺς ἐν τῷ μεγάρῳ κᾶρα προβάλλοντας ὡς σκεφομένους εἰς αὐτόν, τοῦτο δ' ἔβλεπε πρὸς τὰ ἐντὸς τοῦ πύλου πάνυ ζοφερά. κᾶπειτα παρέμενε.

ἤκουσε δὲ τινος ἡρέμα πρὸς οὓς λέγοντος. Εἰέν, ἔφη, ἀμηχάνως γ' ἔχει ὡς σφόδρα. ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι πολλή, εἰ οἶδ' ὅτι φρονήσεως δ' οὐδὲν δεῖται. καὶ εὐφύης εἰ νῆ Δία καὶ πάνυ σπουδάξεις παρέχειν σαυτὸν καλὸν ἀγαθόν, εἰρήσεται γάρ. ποῖ δῆτα νεμῶ σε; ἀντεχόμενος δὲ τοῦ σκίμποδος ἐνενοεῖ ἀεὶ Μὴ Σλυθήρινος γενοίμην, μὴ Σλυθήρινος.

καὶ ἡ μικρὰ φωνὴ Σλυθήρινος ἄρα, ἔφη, οὐκ ἐθέλεις γίγνεσθαι; εἶτα πέπεισαι; ἢ μὴν ἕξεστί σοι εὐδοκιμεῖν. τὰ πάντα γὰρ ἐν νῶ ἤδη φυλάττεις καὶ οἱ Σλυθήρινοι συγγενήσονται σοι δῆπου στοχαζομένῳ τῶν μεγίστων ἔργων. ἢ οὐχί; ἄλλ' εἰ πέπεισαι δῆ, ἄμεινον ἂν γένοιο Γρυφίνδωρος.

ὁ δ' Ἄρειος ἤκουσε τοῦ πύλου τοῦτο βοῶντος πρὸς τὴν πανηγυρίδα πληθύνουσαν. ἐκδυσάμενος δὲ τὸν πύλον, ἐβάδιζεν ὀκνηρῶς πρὸς τὴν τῶν Γρυφινδώρων τράπεζαν. καὶ οὕτως ἦδετο ὡς ἡρημένος ἄρα Γρυφίνδωρος καὶ τοῖς Σλυθηρίοις οὐ νενεμημένος ὥστε μόλις συνῆδει ἀκούων τὸν θόρυβον μείζω καθεστηκότα ἢ πρότερον. καὶ ὁ μὲν Περσεὺς ὁ πρύτανις ἀναστὰς ἀντεδεξιῶσατο αὐτὸν πολλῇ σπουδῇ, τῶν δ' Εὐισήλιων διδύμων βοῶντων Ποτῆρα ἔχομεν, ἡμεῖς Ποτῆρα ἔχομεν. Ἄρειος δὲ ἐκάθισεν ἐναντίον τοῦ εἰδώλου τοῦ τραχηλιστήρα φοροῦντος ὁ πρότερον εἶδεν. ψηλαφήσαντος δὲ τούτου τὸν βραχίονα αὐτῷ, πάνυ ψυχρὸς ἐγένετο ὥσπερ τὸν βραχίονα βάψας εἰς ὕδωρ κρυσταλλῶδες.

τὴν δ' ἄνω τράπεζαν ἤδη σαφέστερον καθεώρα. ὁ γὰρ Ἀγριώδης ἀγχιστος καθήμενος καὶ τὸ βλέμμα λαβῶν ἐκείνου ἐχειρονόμησεν, ὡς ἀγαπῶν τὰ γεγενημένα. ὁ δ' Ἄρειος ἐν μέρει ἐγάλασε. καὶ μὴν ἐν μέσοις τοῖς παρὰ τῇ ἄνω τραπέζῃ καθήμενοις ἐν δίφρῳ μεγάλῳ καὶ χρυσῷ ἦν Ἄλβος Διμπλόδωρος. Ἄρειος εὐθύς ἐγνώρισεν αὐτὸν ὡς τὸν εἰκόνα ἰδὼν ἐν τῷ δελτίῳ ὅπερ ἀπὸ τοῦ

σοκολατινού βατράχου ἐν τρένο ἐκτῆσατο. ἀλλ' ἡ τοῦ Διμπλοδώρου κόμη ἀργυρᾶ οὔσα λαμπρότατα ἐν τῷ μεγάρῳ ἔστιλβε παρὰ τὰ εἶδωλα. ὁ δ' Ἄρειος κατεῖδε καὶ τὸν σοφιστὴν Κίουρον τὸν φοβερὸν ἐκείνον νεανίαν τὸν ἀπὸ τοῦ Λέβητος Διαβρόχου. ὁ δὲ παραδοξώτατος τὸ σχῆμα ἐδόκει εἶναι ἄτε φορῶν μίτραν μεγάλην καὶ πορφυρᾶν.

καὶ μὴν τρεῖς ἐλείφθησαν μαθηταὶ οὔπω νενεμημένοι. καὶ τῆς Τουρπαίνης Λισσῆς Ῥαφηγγλῶρας γενομένης ὥρα ἦν τῷ Ῥοῶνι, χλόας ἤδη παρέχοντι τὰς παρειάς. ὁ δ' Ἄρειος σιωπῇ τύχην τῷ Ἑρμῇ ἀγαθὴν ἠύχετο. καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὁ πῖλος τὸ Γρυφίνδωρος ἐβόησε. καὶ ὁ μὲν Ἄρειος πόλλ' ἐκρότησε μετὰ τῶν ἐτέρων, ὁ δὲ Ῥοῶν συνέπεσεν εἰς δίφρον παρακαθήμενος αὐτῷ.

καὶ ὁ Περσεὺς παριδὼν τὸν Ἄρειον σεμνολογούμενος Καλῶς, ἔφη· εὐ γὰρ πέπραγας, ὦ βέλτιστε. ἐν δὲ τούτῳ ἡ Ζαβίνη Βλαισὴ Σλυθηρίνη ἐγένετο. κᾶπειτα ἡ Μαγονωγαλέα τὴν βύβλον πτύξασα ἀπήνεγκε τὸν Πῖλον Νεμητῆν.

ὁ δ' Ἄρειος ἀπέβλεψεν εἰς τὴν λεκάνην χρυσῆν, νῦν δὴ συνειδὼς αὐὸς ὦν καὶ ὑπὸ λιμοῦ αὐχμηρός. ἐκ γὰρ πολλοῦ καταφαγεῖν τοὺς κολλάβους ἐκείνους κολοκυνθίνους.

καὶ ὁ Ἄλβος Διμπλόδωρος ἤδη ἀναστάς ἐμειδία πανταχόσε παπταίνων. χεῖρας δ' ἀνέσχεν ὡς μάλισθ' ἠδομενος ὀρᾶν ἐκείνους αὐτοῦ ἀθροιζομένους.

Χαίρετε, ἔφη. χαίρειν γὰρ ὑμᾶς τῆτες λέγω ἅπαντας εἰς Ὑογοῆτου. ἀλλὰ πρὶν τῆς ἑορτῆς ἄρξασθαι, θέλομι' ἂν ὀλίγα λέγειν. καὶ τὰ ῥήματα τάδε· βλάξ. λίπος. λείψανος. ξύνθλιψις. χάριν οἶδ' ὑμῖν.

καθημένου δὲ πάντες μὲν ἐκρότησαν καὶ ἐθορύβησαν, ὁ δ' Ἄρειος οὐκ ἦδει πότερον δεῖ γελάσαι ἢ δακρῦσαι.

Ἄρα μαίνεταιί τι; ἔφη ἐρωτῶν τὸν Περσεῖα μετ' ἀπορίας τινός.

ὁ δὲ νεανικῶς Ἡμανιώδης; ἔφη. συνετὸς μὲν οὖν. μάγος γὰρ ἐστι σοφώτατος τῶν ἐφ' ἡμῶν. ἀληθῶς δ' οὖν μαίνεταιί τι. γεωμηλῶν σπανίζῃ, ὦ Ἄρειε;

οὗτος δε κέχηνε. ὄψα γὰρ πόλλ' ἤδη ἐν ταῖς ἔμπροσθεν αὐτοῦ λοπάσιν ἔκειτο. οὐδεπώποτε δ' ἐπὶ μία τραπέζῃ τοσαῦθ' ἑωράκειν ὅσων ὠρέγετο σίτων. εἶδε γὰρ τάδε· βόεια κρέα, καὶ νεοττοὺς ἀλεκτρούνοσ, καὶ κόπαια κρέως χοιρείου τε καὶ ἀρνείου, καὶ ἀλλᾶντας, καὶ κρέας χοίρειον τεταριχευμένον καὶ καπνιστόν, καὶ γεωμηλα ζεστά τε καὶ ὀπτά, καὶ γεωμηλίσκα τετηγανισμένα, καὶ τηγανίτην ἄρτον Ὑορκιατικόν, καὶ πίσους, καὶ σταφυλίνοσ, καὶ καρύκην, καὶ κατάχυσμα ὀξύγλυκυ, καὶ δὴ καὶ οὐκ οἶδ' ὅποθεν ἠδύσματα μίνθωνα.

μὴ ὅτι οἱ Δούρσλειοι ἐλιμοκτόνουν αὐτόν, ἀλλ' οὐκ ἐπέτρεπον ἐσθίειν πάνθ' ὅσ' ἐβούλετο. ὁ γοῦν Δούδλιος αἰεὶ ἐλάμβανεν οἴων ὁ Ἄρειος μάλιστ' ὠρέγετο, καὶ εἰ ἐμελλεν εὐθύς ἐμέσαι ἄπερ ἐρρόφησεν. ἐκείνος δ' οὖν ἐπέθηκε τῇ λεκάνῃ ὀλίγον τι ἀφ' ἐκάστων τῶν λοπάδων, πλὴν ἀλλ' οὐκ ἔλαβε τῆς μίνθης. καὶ ἤρξατο ἐσθίειν, μάλ' ἠδομενος πᾶσι τοῖς ὄψοις.

τὸ δὲ εἶδωλον τὸ τραχηλιστήρα φοροῦν ὄρων ἐκείνον τέμαχος κρέως βοείου τέμνοντα πολλῆς μετ' ἀθυμίας Τοῦτο γὰρ οὖν, ἔφη, φαίνεται μοι βέλτιστον ὄν.

Οὐκουν οἶός τ' εἶ—

Τετρακοσίων γε δι' ἐνιαυτῶν οὐκ ἔφαγον οὐδέν. ἡ που χρεία οὐκέτ' ἐστὶ μοι τοῦ σίτου, οὐ μὴν ἀλλὰ ποθῶ. ἀλλ' οὖν οἶμαι οὐκ οἰσθᾶ με ὅστις εἰμί. ἰδοὺ ὁ κύριος Νικολᾶος ὁ τῶν Μιμψιπορπιγῶτων, εἶδωλον ὦν ἐπιχώριον τοῦ τῶν Γρυφινδώρων πύργου.

ὁ δὲ Ῥῶν ἀφνω Ἄλλ' ἐγῶδά σε, ἔφη, ὅστις εἶ, τῶν ἀδελφῶν ἐκπυθόμενος. σὺ γὰρ εἶ Νικολᾶος ἐκείνος ὁ μονονουχὶ ἀκέφαλος.

ὁ δὲ τοῦ σεμνοῦ μετέχων τι ἔφη μᾶλλον βούλεσθαι κύριος ὀνομάζεσθαι Νικολᾶος ὁ τῶν Μιμψι —, καὶ ὁ Σάμιος Φοινιγάνης ὑπολαβῶν

Ἄλλ' ἡ, ἔφη, μονονουχὶ δὴ ἀκέφαλος εἶ ὡς ἀληθῶς; ἄρ' ἔσθ' ὅπως ἄνθρωπος μονονουχὶ ἀκέφαλος γένοιτ' ἄν;

ἐκείνος δ' ἐπὶ τούτῳ πόλλ' ἀγανακτῆσαι ἐδόκει, ὅς γε οὐδαμῶς ἠγάπα τὰ ἐν τῷ διαλόγῳ γεγενημένα.

Οὕτως, ἔφη. καὶ λαβῶν τὸ δεξιὸν οὖς ἀφείλκυσε ὥστε ἡ κεφαλὴ κομοδῆ ἐκ τοῦ αὐχένος ἐκινήθη, κατὰ τὸν ὦμον πεσοῦσα ὡς γεγιγγλυμωμένη. ἐπεχείρησε μὲν γάρ τις ἀποτεμῆν ποτὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐσφάλῃ δὲ τοῦ βουλεύματος δήπου. φανερὸς δ' ὦν πάνυ τερπόμενος ἐκείνοις παντελῶς τῷ θεάματι τούτῳ ἐκπεπληγμένοις, ὁ μονονουχὶ ἀκέφαλος Νικολᾶος, τὴν κεφαλὴν πάλιν ὥσας εἰς τὸν αὐχένα καὶ πλατὺ χρεμψάμενος Εἴεν, ἔφη. ἡ τοι νέοι ἐστὲ Γρυφίνδωροι; ἄρ' ὠφελήσετε ἡμᾶς τῆτες νικῆσαι ἐν τοῖς τῶν οἰκιῶν ἀγῶσι; οἱ μὲν γὰρ Γρυφίνδωροι οὐδέποτε τοσοῦτον χρόνον διέτριψαν οὐδὲν νενικηκότες. οἱ δὲ Σλυθήρινοι δὴ ἐκράτησαν ἔτος τουτὶ ἕκτον. καὶ μὴν ὁ Βαρόνος Αἵματοσταγῆς πόλλ' ἤδη ὑβρίζει με — οὗτος γάρ ἐστιν εἶδωλον ἐπιχώριον τοῖς Σλυθηρίνοις.

ὁ δ' Ἄρειος παραβλέψας πρὸς τὴν τῶν Σλυθηρίνων τράπεζαν εἶδεν εἶδωλον ἐκεῖ καθήμενον σμερδαλέον· ἐξόφθαλμον δ' ἦν καὶ πρόσωπον εἶχεν ἀκίνητον καὶ ἰσχνόν, ἡμφίεσται δὲ τρίβωνα αἵματι ἀργυρῶ ῥυπανθέντα. τὸν δὲ Δράκοντα ἤσθη ἰδὼν παρακαθήμενον αὐτῷ οὐδ' ὀτιοῦν ἀρεσκόμενον.

‘Αλλ’ εἶπέ μοι, ἦ δ’ ὅς ὁ Σάμιος πολλῆς μετὰ σπουδῆς, τί παθῶν αἵματοσταγῆς ἐγένετο;

ὁ δὲ μονονουχὶ ἀκέφαλος Νικολᾶος ἐμμελῶς Τοῦτό γε, ἔφη, οὐπώποτ’ ἠρόμην αὐτόν.

καὶ ἐπειδὴ ἅπαντες κατέφαγον ὄσων ἐπεθυμοῦντο, τὸ λείψανον ἀπὸ τῶν λεκανῶν ἐτάκη ὥστε καθαρὰς γενομένης πάλιν αὐτὸ στίλβειν καθάπερ τὸ πρῖν. καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐφάνη τὰ τρωγάλια τάδε· παγωτὰ γεύσματα παρέχοντα παντοῖα, καὶ πλακοῦντες μήλινοι, καὶ μελίπηκτα, καὶ κόλλαβοι σοκολάτινοι, καὶ ἄρτοι ζυμώδεις γλύκιοι, καὶ ἔτνος Ἀγγλικόν, καὶ χαμαικέρασοι, καὶ πηκτὴ, καὶ πόλτος ἐξ ὀρύζης ἐφθῆς ...

τοῦ δ’ Ἀρείου λαμβάνοντος μελιπήκτου, διαλεγόμενοι ἤρχοντο περὶ τῶν ἑαυτῶν γενῶν.

καὶ ὁ Σάμιος Μιξογενῆς, ἔφη, ἔγωγε. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ Μύγαλός ἐστιν, ἡ δὲ μήτηρ φαρμακὶς οὔσα οὐδὲν εἶπεν αὐτῷ πρὶν ἐγγήματο. διὸ τοῦτο χαλεπῶς ἔφερε που.

καὶ οἱ μὲν ἕτεροι ἐγέλασαν, ὁ δὲ Ῥωὼν Τί μὴν, ἔφη, ὦ Νεφέλωδες;

ἀπεκρίνατο δὲ ὦδε· Ἡ μὲν τήθη μ’ ἔθρεψε φαρμακὶς οὔσα, οἱ δ’ ἀναγκαῖοι ἐπὶ πολὺ ἐνόμιζόν με ὄλον εἶναι Μύγαλον. αὐτίκα γέ τοι ὁ τοῦ πάππου ἀδελφὸς Ἀλγίων ὀνόματι ἀεὶ ἤθελε φθάσαι με μαγικόν τι ποιούμενον. ἔωσέ με γὰρ ποτε ἀπὸ τοῦ ἐν Βλάκπουλ χώματος κυματοπλήκτου ὥστε μόνον οὐ κατεποντίσθην εἰς τὸ πέλαγος. ἀλλ’ οὖν οὐδὲν ἀπέβη μοι πρὶν ὀκταέτης ἐγενόμην. ὁ γὰρ Ἀλγίων περὶ δειλὴν ἐσπέραν παρ’ ἡμᾶς ἐλθὼν ποτε, ἐκ θυρίδος τινὸς ἐξεκρεμάννυ με τοῦ ὑπερώου τοῖς σφυροῖς. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ γλυκίον διδούσης ἔτυχε μεθεῖς. ἀλλ’ ἐγὼ ἐπήδησα καθάπερ σφαιρὰ τις διὰ τὸν κῆπον εἰς τὴν ὁδόν. καὶ οἱ τ’ ἄλλοι μάλ’ ἠδοντο καὶ ἡ τήθη, δακρύνουσα χαρᾶ. εἶθ’ ὠφελές τὸτ’ ἰδεῖν τὰ πρόσωπα ἐκείνων ὅτε οἱ ἐνθάδε ἐγράψαντο με ἕνα τῶν μαθητῶν. ἐφοβοῦντο γὰρ μὴ οὐκ ἄρα μετεῖχον ἄλις τῆς μαγικῆς ὡς φοιτήσων δεῦρο, εὖ ἴσθι. καὶ μὴν ὁ Ἀλγίων οὕτως ἦσθη ὥστε πρίασθαι μοι τὴν φρύνην.

ἐκ δὲ τῆς ἐτέρας χειρὸς ὁ Περσεὺς τέως καὶ ἡ Ἑρμιόνη διελέγοντο περὶ τῶν μαθημάτων. αὕτη μὲν ἔλεγεν ὡς βούλεται εὐθὺς ἄρξαι μαθητομένη· μαθητέον γὰρ τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα. σπουδάζειν δ’ αὕτη περὶ ἄλλων τε πολλῶν καὶ περὶ τῆς μεταμορφώσεως. εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ μεταβάλλειν τι εἰς ἄλλο τι, χαλεπώτατον ὄν δήπου. ἐκείνος δὲ ἔλεγεν ὅτι Ἀλλ’ ἐν ἀρχῇ οὐδὲν μεταβαλεῖς εἰ μὴ μικρά τινα, οἷον πυρεῖα εἰς βελόνας καὶ τὰ τοιαῦτα –

ὁ δ’ Ἀρείος ἦδη εὐφραϊνόμενος τῇ θερμότητι καὶ ὑπνώττων τι,

παρέβλεψεν αὐθις πρὸς τὴν ἄνω τράπεζαν. καὶ εἶδε τὸν μὲν Ἀργυρώδη πολλὰ πίνοντα ἐκ τοῦ ποτηρίου, τὴν δὲ Μαγονωγαλέαν διαλεγομένην μετὰ τοῦ Διμπλοδώρου, τὸν δ' αὖ Κίουρον, γελοῖον ἔτι δοκοῦντα ἄτε τὴν μίτραν φοροῦντα ἐκείνην, εἰς λόγους ἰέναι σοφιστῆτινι τὰς τρίχας μελαίνας παρέχοντι καὶ λιπαράς. ἦν δὲ οὗτος καὶ γρυπὸς καὶ ὕψωχος.

καὶ τότε τὸ πρᾶγμα ἐξ ἀπροδοκίητου που ἐγένετο· ὁ γρυπὸς ὁ παρὰ τὴν τοῦ Κίουρου μίτραν παραβλέψας ἀτενὲς ἔλαβε τὰ τοῦ Ἀρείου ὄμματα. ὁ δὲ εὐθύς συνήδει ἑαυτῷ πολὺ ἀλγῶν τὸ μέτωπον. σφόδρα γὰρ ἐλύπησεν αὐτὸν ἢ τοῦ τραύματος ἐκείνου οὐλή.

Οἴμοι, ἔφη τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον προσσχών.

Τί πάσχεις; ἢ δ' ὄς ὁ Περσεύς.

Οὐδέν, ἔφη ὁ Ἄρειος.

ἢ γοῦν λύπη αὕτη ταχέως γενομένη ὡσαύτως ἐπαύσατο. χαλεπώτερον δ' ἦν τῷ Ἀρείῳ ἐπιλαθέσθαι τί ἔπαθεν ἰδὼν τὴν ὄψιν τοῦ σοφιστοῦ ἐκείνου. οὐδέν γὰρ αὐτὸν ἦνδανε θυμῷ.

Τίς ἐστιν, ἔφη, οὗτοσι ὁ τῷ Κιούρῳ διαλεγόμενος;

Εἶτα τὸν Κίουρον σὺ ἤδη οἶσθα; οὐκ οὐκ θαυμάζω γε εἰ οὕτω φοβερὸν βλέπει· ἐκείνος γὰρ τυγχάνει ὦν ὁ σοφιστῆς Σίναπυς. καὶ διδάσκει μὲν τὰ φίλτρα, ἀκουσίως δ' ὅμως. ἐπιθυμεί γὰρ τῆς τοῦ Κίουρου πραγματείας, ὡς πολλὰ ἐπιστάμενος περὶ τῶν σκοτεινῶν δογμάτων· τοῦτο γοῦν ἴσασιν ἅπαντες, ὡς εἰπεῖν.

καὶ ὁ Ἄρειος διετήρησε τὸν Σίναπυ δι' ὀλίγον· ὁ δ' οὐκ ἔβλεψε πάλιν πρὸς αὐτόν.

καὶ εἰς τέλος τῶν τρωγαλίων ἐν μέρει ἠφανισμένων, ὁ Διμπλόδωρος ἀνέστη μάλ' αὐθις. καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ κατεσιώπησαν.

Εἶεν, ἔφη. καὶ νῦν δὴ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἦσθετε, θέλομ' ἂν πλείονα εἰπεῖν ῥήματα. δεῖ γὰρ ὀλίγα ἀγγεῖλαι ὑμῖν ἀρξάμενης τῆς παιδευτικῆς περιόδου.

τοῦτο μὲν ἐν νῶ ἐχόντων οἱ πρωτόπειροι· ἀπόρρητόν ἐστι πᾶσι τοῖς μαθηταῖς εἰσελθεῖν εἰς τὴν ὕλην τὴν παρ' ἡμῖν. καὶ ἐνίους δεῖ τῶν πρεσβυτέρων τοῦτο φυλάξαι.

καὶ τοῖς ὄμμασιν ἤστραπτεν ἐπὶ τῷ Εὐσιηλίῳ.

Καὶ ἀκούετε τοῦτο· ὁ γὰρ οἰκοφύλαξ Φήληξ ἤτησέ με πάντας ἐπαναμυμνήσκειν τοῦδε· ἀπόρρητόν ἐστι τοῖς ἀπ' ἄλλου σοφιστοῦ ἐπ' ἄλλον ἰοῦσι μαγεύειν ἐν ταῖς διαδρομαῖς.

ἢ δοκιμασία γενήσεται ἢ πρὸς τὴν ἰκαροσφαιρικὴν τῇ δευτέρᾳ τῆς περιόδου ἑβδομάδι. χρὴ οὖν τοὺς βουλομένους ἀγωνίζεσθαι ἐν ταῖς οἰκείαις ἀγέλαις ξυγγενέσθαι τῇ Εὐχρηῇ.

καὶ τὸ τελευταῖον δεῖ μ' ἀγγεῖλαι ὅτι τήτες ἀπόρρητός ἐστιν ἡ ἐκ δεξιᾶς διαδρομὴ ἢ ἐπὶ τοῦ τριστέγου, εἰ μὴ τις βούλοιο ἀποθανεῖν τὰ ἔσχατα ἐσχάτων παθῶν.

μετὰ δὲ ταῦτα ὀλίγοι τινὲς ἐγέλασαν καὶ ὁ Ἄρειος.

καὶ τῷ Περσεῖ τονθορύζων τι Μῶν, ἔφη, σπουδάζεται τοῦτο;

ὁ δὲ τοξοποιῶν τὰς ὀφρῦς ἐπὶ τὸν Διμπλόδωρον βλέπων ἅμα Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη. ἄτοπόν γε μὴν τοῦτο· λόγον γὰρ δίδωσι κατὰ τὸ εἰωθὸς διὰ τί οὐ θεμιτὸν ἰέναι ποι· αὐτίκα γέ τοι τὴν ὕλην θηρίων πλήρη εἶναι ἀγρίων· ἅπαντες οὖν ἴσμεν τοῦτο. καὶ μὴν τοῖς γε πρυτανεύουσιν ἔδει φράσαι, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος Καὶ νῦν, ἔφη, πρὶν κοιμᾶσθαι, τὸν ὕμνον ἄδωμεν Ὑογοητικόν. ἐν δὲ τούτῳ Ἄρειος συνήδει τῶν ἐτέρων σοφιστῶν μειδιῶντων μὲν ἔτι, δοκούντων δ' ἅμα ἤττον ἤδη εὐφραίνεσθαι.

ἐκεῖνος δ' ἔσεισέ τι τὴν ράβδον ὥσπερ θέλων μυῖαν ἐκκρούσαι ἀπὸ τῆς ἀκωκῆς. καὶ ταινία μακρὰ καὶ χρυσῆ ἐκπταμένη ἠωρήθη μετέωρος ὑπὲρ τῶν τραπεζῶν καὶ εἰλίσσετο γράμματα ποιουμένη καθάπερ ἐχίδνης σπειράματα.

Καὶ πᾶς τις ἐλέσθω τὸ ἴδιον μέλος ὃ τι ἂν φίλτατον ἦ· εἶα. ὦρα γὰρ μελωδεῖν.

καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ μυκώμενοι ἤρξαντο ὦδε·

Εἴθ' Ὑογοήτης Ὑογοητικὸς γοῆς
 ἡμᾶς διδάσκει τοὺς ἀπαιδευτοὺς καλῶς,
 εἴπερ πονοῦμεν ἀτρίχῳ γήρωι νόσω
 εἴτ' αὖ τὰ γούναθ' ἔλκος ἐκ πληγῶν ἔχει
 φρένες οὐ γάρ εἰσιν ἡμῖν
 νοεραί· σὺ δ' ἐκδίδασκε
 τὸ παρόν γ' ὕθλου γεμούσας
 φορύτου τε πληθυούσας.
 σὺ δὲ δὴ σοφὸς πεφυκῶς
 σοφίαν δὸς ἡμῖν ἐσθλήν,
 νεότητά τ' ἐξελαύνων
 κατάγων τε τὰ κπεσόντα.
 τὸ σὸν σὺ πράσσοις· τὰλλα πάνθ' ἡμῖν μέλει
 πάντ' ἂν μαθοῦσιν ἔστ' ἂν ἀποσαπῆ νόος.

καὶ ἄλλος ἄλλοτε ἐτελεύτησε τὴν ὥδην. τέλος δὲ οἱ Εὐσιήλιοι μόνοι ἔτι ὑμνοῦντες διετέλουν πολλῆς μετὰ βραδύτητος ὡσεὶ θρηνοῦντες. ἄδοντων μέντοι ἔτι τοὺς τελευταίους στίχους ἐχειροτόνησεν ὁ Διμπλόδωρος τῇ ράβδῳ· παυσαμένων δ' ἐν πρώτοις ἦν τῶν μέγα θορυβούντων.

καὶ δακρύσας τι Ἰοῦ ἰοῦ τῆς μουσικῆς, ἔφη. μαγικὸν γὰρ ἐστὶ τι ὑπὲρ τὰ ἐνθάδε. καὶ μὴν ὥρα ἐστὶ κοιμᾶσθαι. ἔρρετε δῆτα.

οἱ δὲ τῶν Γρυφινδώρων πρωτόπειροι ἔσποντο τῷ Περσεῖ διὰ τῶν ἀθροισομένων καὶ πόλλ' ἔτι λαλούντων ἡγουμένῳ ἐκ τοῦ μεγάρου καὶ ἀνὰ τὸν ἀναβαθμὸν μαρμαρίνον.

ὁ δ' Ἄρειος ἦσθετο τῶν σκελῶν πάλιν μολυβδίνων πως γεγενημένων· τοῦτο δὲ νῦν δὴ ἔπασχεν ὡς πόνοις τε τρυχόμενος καὶ σίτῳ βεβυσμένος. καὶ οὕτως ὑπνώδης ἐγένετο ὥστ' οὐδὲν ἄτοπον ἐνόμισεν ἰδεῖν ἄλλοτε μὲν τοὺς ἐν ταῖς γραφαῖς ταῖς διὰ τῶν διαδρομῶν ψιθυρίζοντας τε καὶ δακτυλοδεικτοῦντας αὐτοὺς παριόντας ἄλλοτε δὲ τὸν Περσέα δις ἄγοντα σφᾶς διὰ θυρῶν κεκρυμμένων ὅπισθε φατνωμάτων ξυλίνων ἢ παραπετασμάτων ποικίλων. καὶ πλείονας ἀνέβησαν ἐπὶ κλίμακας χασμώμενοι ἅμα καὶ βραδύτερον αἰεὶ βαδίζοντες. βουλομένου δ' Ἀρείου πυθέσθαι ὅποσόν τι ἄπωθεν ἔτ' ἐστὶ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἀπροσδοκίτου εἰστήκεσαν.

φάκελος γὰρ βακτηρίων μετέωρος αἰωρούμενος ἐναντίον ἐκείνων προσέβαλλε τῷ Περσεῖ βαδίζοντι ἐπ' αὐτόν.

ὁ δὲ πρὸς οὓς τοῖς πρωτοπείροις λέγων Ποιφύκτης γὰρ ἐστίν, ἔφη, δαιμόνιον φαῦλον. καὶ μείζονι τῇ φωνῇ ὦ Ποίφυκτα, προφαίνου.

ἐρυγμὸν δὲ τινα μέγαν ἀντ' ἀποκρίσεως παρ' αὐτοῦ ἤκουσαν καθάπερ πνεῦμα ἐκπνοούμενον ἀπ' ἀσκοῦ πεφυσημένου.

Ἦ θέλεις με μετελθεῖν τὸν Βαρόνον Αἵματοσταγῆ;

κᾶπειτα ψόφον ἀκούσαντες μικρὸν τινα κατὰ πρόσωπον εἶδον ἀνθρωπίσκον μετέωρον ὀκλάζοντα καὶ τῶν βακτηρίων λαμβανόμενον.

ὁ δὲ μαστιγίας ἐδόκει εἶναι μέλανάς τε παρέχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εὐρὺ τὸ στόμα. καὶ μάλα σαρδάνιον ἀνακαγχάσας Μορμῶ, ἔφη βοῶν, μορμῶ τῆς πρωτοπειρίας, ὦ βρεφύλλια. ὦ τοῦ γέλωτος.

κατασκήπτοντος δ' ἀέλπτως εἰς ἐκείνους, πάντες δέει κάτω ἔνευσαν.

ὁ δὲ Περσεὺς γρύζων τι Οὐκ ἐς κόρακας, ἔφη, ἐρρήσεις, ὦ Ποίφυκτα; ἐὰν δὲ μή, ἦ κάρθ' ὁ Βαρόνος ἀκούσεται· οὐ γὰρ μάτην λέγω.

ἐκείνος δὲ γλῶτταν ἐξώσας ἠφανίσθη, τὰ βακτήρια μεθεὶς ἅμα εἰς τὴν τοῦ Νεφελώδους κεφαλῆν. ἤκουσαν δ' αὐτοῦ ἀπάπτοντος· ἔσειε γὰρ τὰς πανοπλίας παριῶν.

πορευομένοις δ' αὐθις ὁ Περσεὺς Δεῖ γὰρ οὖν, ἔφη, εὐλαβεῖσθαι τὸν Ποιφύκτην. ὁ γὰρ Βαρόνος Αἵματοσταγῆς μόνος οἶός τ' ἐστὶ

κατέχειν αὐτόν, ὅς γ' οὐκ ἐθέλει εἰσακούειν που ἡμῶν τῶν πρυτάνεων. ἀλλ' οὖν ἀφίγμεθα.

καὶ ἐπ' ἔσχατα τῆς διαδρομῆς ἦν ἰδεῖν εἰκόνα ἐν ἧ γέγραπται γυνὴ παχυτάτη οὖσα καὶ φοινικῆν ἡμφιεσμένη στολήν.

καὶ αὕτη ξύνθημα ἀπήτησεν αὐτούς.

τοῦ δὲ Περσέως ῥωμαϊκῶς Δράκοντος κεφαλὴ λέξαντος, ἡ εἰκὼν πρόσω ἔρρεπε. καὶ ὀπῆν εἰδόν τινα κυκλοτερῆ ἐν τῷ τοίχῳ φανείσαν. πάντες οὖν διέβησαν καὶ ὁ Νεφελώδης, ὠφελείας δεησάμενος ἄτε οὐ δεινὸς ὢν ἀναρριχᾶσθαι. καὶ ἔτυχον ἐν τῷ τῶν Γρυφιδῶρων κοινείῳ γεγενημένοι· ἦν δὲ τοῦτο τὸ οἰκοδόμημα κυκλοτερές καὶ πάνυ εἰς τὸ τρυφερὸν τεταγμένον, πολλῶν ἐνουσῶν κλίνων εὐστρώτων.

καὶ δι' ἑτέρας μὲν θύρας ταῖς παρθένους ἠγήσατο ὁ Περσεὺς εἰς θάλαμον, δι' ἑτέρας δὲ τοῖς κόροις. ἐν δ' ἄκρα κλίμακι ἐλικοειδεῖ – δῆλοι γὰρ ἦσαν ἐν ἄκρῳ γενόμενοι τῷ πύργῳ – τελευταῖοι ἠῦρον τὰς κοίτας· πέντε γὰρ ἦσαν στύλους ἔχουσαι τέτταρας καὶ ὀλοσηρικὰ παραπετάσματα φοινικοβαφῆ. αἱ δὲ κιβωτοὶ ἤδη εἰσεκομίσθησαν. ὡς δ' εἰς τοσοῦτο κατατετριμμένοι οὐκ ἐπὶ πολὺ διαλεχθέντες μετ' ἀλλήλων ἐνεδύσαντο τὰ νυκτερινὰ καὶ εἰς κοίτας ἔπεσον.

ὁ δὲ Ῥοῶν τονθορύζων διὰ τῶν παραπετασμάτων τῷ Ἀρείῳ Ἀρ' οὐκ, ἔφη, καλὰ τὰ βρώματα; ἀλλ' ἔς κόρακας, ὦ Σκαβρέ. τρώγει γὰρ τὰ ἐμὰ στρώματα.

ὁ δ' Ἄρειος ἐν νῶ μὲν εἶχεν αἰτεῖν τὸν Ῥοῶνα εἴ τι γέγευσαι τοῦ μελιπήκτου, εἰς δ' ὕπνον εὐθὺς ἔπεσεν.

καὶ ἴσως διὰ τὸ λίαν βεβρωκέναι ἐνύπνιον εἶδεν ἀτοπώτατον δῆ. ἐφόρει γὰρ τὴν τοῦ Κιούρου μίτραν, καὶ αὕτη ἔφασκε δεῖν αὐτὸν κατὰ τὸ πεπρωμένον μεταστῆναι εὐθὺς πρὸς τοὺς Σλυθηρίνους. τῇ δὲ μίτρα οὐκ ἔφη βούλεσθαι εἰς τοὺς Σλυθηρίνους τελεῖν· βαρυτέραν δὲ ταύτην αἰεὶ γιγνομένην ἠῦρεν ὥστε ὄσω ἐπεχείρησε ταλαίπωρος ἐκδῦναι τόσῳ βεβαιότερον στεφανοῦσθαι ἔδοξεν. καὶ μὴν ἰδοὺ ὁ Δράκων τοῦτο μὲν ἔσκωπτεν αὐτὸν τέως ἀγωνιζόμενον, τοῦτο δὲ καὶ μετέστη Σίναπυς γενόμενος, ὁ γρυπὸς ἐκεῖνος σοφιστής· ὁ δ' ἐγέλα ἤδη λιγὺ καὶ πικρὸν ἐπ' αὐτῷ. κᾶπειτα φῶς τι χλοαυγὲς ἐγένετο, καὶ ὁ Ἄρειος ἐξήγρητο, ἰδρῶν ἅμα τε καὶ φρίττων.

ἀλλ' οὖν περιστρεψάμενος πάλιν εἰς ὕπνον ἔπεσε. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐγρηγορῶς οὐδὲν ἐμέμνητο τοῦ ἐνυπνίου.

Ο ΣΟΦΙΣΤΗΣ Ο ΕΠΙ ΠΟΣΕΩΝ

Ἰδού.

Ποῦ;

Παρά τῷ μεираκίῳ τῷ μεγάλῳ καὶ πυρρότριχι.

Τῷ γε δίοπτρα φοροῦντι;

Ἦ τὴν ὄψιν εἶδες αὐτοῦ;

Ἦ τὴν οὐλήν;

τῇ γὰρ οὖν ὑστεραία ψιθυρισμὸν ἤκουσε πολὺν ὁ Ἄρειος ἐπεὶ τάχιστα ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ θαλάμου. οἱ γὰρ ἔξω τῶν διδασκαλείων τὸν διδάξοντα περιμένοντες ἄκρω ποδὶ ἴσταντο κατοψόμενοι αὐτόν, αἱ δ' αἰεὶ παριόντες ἐν ταῖς διαδρομαῖς ὑπέστρεφον θάμα, ἰταμὸν δεδορκότες. ἐκεῖνος δ' ἐβούλετ' ἂν αὐτοὺς τοῦτο μὴ ποιεῖν, ὡς μάλιστα θέλων διατρῖψαι ἐπὶ τῷ τυγχάνειν τῆς πρὸς σχολὴν ὁδοῦ.

καὶ γὰρ κλίμακες ἦσαν ἐν Ὑγογήτου ἑκατὸν τετταράκοντα δύο· τούτων δ' αἱ μὲν πλατεῖαι ἦσαν καὶ μεγαλοπρεπεῖς, αἱ δὲ στεναὶ καὶ σαθραί, αἱ δὲ ἄλλοσε τῇ Παρασκευῇ ἄλλοσε κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας ἔφερον, αἱ δ' αὖ βάθρον παρείχον ἄβαθρον κατὰ μέσην τὴν ἀνάβασιν οἷον ἔδει τοὺς ἀναβαίνοντας ὑπερπηδήσαι ἀκριβῶς φυλαττομένους. καὶ μὴν τῶν θυρῶν τὰς μὲν οὐκ ἦν ἀνοίξαι εἰ μὴ κοσμίως ἔροιο ἢ ἐνταυθὶ μάλιστα γαργαλίζοις, τὰς δὲ εὔροις ἂν θύρας μὲν οὐκ οὔσας, τοίχους δὲ μᾶλλον ὑποδυσαμένους τὸ τῶν θυρῶν σχῆμα. καὶ χαλεπώτατον ἦν ἀκριβῶς μαθεῖν ὅπου τῷ ὄντι κεῖται τι πάντων ρέοντων, ὡς ἐδόκει. καὶ οἱ ἐν ταῖς γραφαῖς ἐφοιτῶν ἄλλος ἄλλοσε ἐπιόντες ἀλλήλους, καὶ δὴ καὶ αἱ πανοπλίαι ἐδόκουν τῷ Ἀρείῳ ἐξ αὐτομάτου περιπατεῖν δύνασθαι.

καὶ μὴν τὰ εἶδωλα ὀχληρὰ ἐγένετο. καὶ γὰρ θορύβοιο ἂν σὺ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εἴ ποτε εἶδωλὸν τι φθάνοι σέ διαβὰν διὰ τὴν θύραν τὴν κεκλεισμένην ἢ ἀνοίξειν ἔμελλες. ἀλλ' ὁ μὲν μονονουχὶ ἀκέφαλος Νίκος ἦδετο εὐθύνων τοὺς Γρυφινδωρίσκους, τῷ δὲ Ποιφύκτη τῷ δαιμονίῳ — ἦδιον ἂν σὺ διτταῖς θύραις ἐντύχοις κекλημέναις καὶ μία κλίμακι ἀπατηλῇ ἢ ἐκείνῳ γε. ἐφίλει γὰρ

καὶ τὰ ἀγγεῖα τὰ ἀχρήστου χαρτίου πλήρη κατὰ τῆς κεφαλῆς μεθεῖναί σοι καὶ τὰς δαπίδας τοῖς ποσὶν ὑποσπᾶν, καὶ βάλλειν σὲ τῇ γύψῳ, καὶ ἐπὶ σὲ ἀφανῆς κάτοπιν ἐφερπύσας τὰς τε ρίνας λαβὼν βοᾶν λιγεία τῇ φωνῇ Ἐγὼ τὸν μυκτῆρα σοῦ ἔχω.

ἀλλ' ὁ οἰκοφύλαξ ὁ Ἄργος Φήληξ ὅσον μάλιστα καὶ κάκιον ἦν τοῦ Ποιφύκτου. τῆς γὰρ ἐπιούσης ἡμέρας ἅμ' ἡλίῳ ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν ἀπέκναισάν πως αὐτὸν ἀλοῦντες μεταξὺ ἐπιχειροῦντες βία εἰσιεῖναι διὰ θύραν τινά. καὶ αὕτη, ὡς ἀπέβη αὐτοῖς κλαίουσι δῆ, εἴσοδος ἔτυχεν οὔσα εἰς τὴν διαδρομὴν ἀπόρρητον ἐκείνην τὴν ἐπὶ τοῦ τρίτου ὀρόφου. ὁ δὲ Φήληξ ὁ φύλαξ, οὐ πιστεύσας αὐτοῖς φάσκουσιν ἀμαρτεῖν τῆς ὁδοῦ, ἐπέπειστο τοιχωρυχεῖν αὐτοὺς ἐκ παρασκευῆς. ἠπεῖλει οὖν ἐνδήσειν αὐτοὺς εἰς δεσμοπήριον καὶ ἀπέσωσεν ὁ Κίουρος παριῶν τύχη τινί.

τῷ δὲ Φήληκι ἦν αἰλουρός τις θηλεῖα ὀνόματι Νῶροψ, ἰσχνή οὔσα καὶ σποδοειδῆς καὶ ἐξόφθαλμος ἴσον αὐτῷ τῷ κυρίῳ. καὶ αὕτη καθ' ἑαυτὴν μόνη περιεπόλει τὰς διαδρομάς. εἰ δέ τις παρ' αὐτῇ παρέβαινε θεσμόν τινα ἢ πλημμελὲς καὶ μικρόν τι ἐποίει, ἀπῆττε μετιῶν τὸν Φήληκα. ὁ δ' ἐν ἀκαρεῖ ἐφαίνετο ἀσθμαίνων ἅμα. τὰς γὰρ τοῦ παιδευτηρίου διαδρομάς τὰς κρυπτάς ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἔγνω, εἰ μὴ ἔτυχον οἱ Εὐνισήλιοι ἐμπειρότεροι γενόμενοι. ὥστ' ἦν αὐτῷ ἀνακύψαι μάλ' ἐξ ἀπροσδοκῆτου καθάπερ τὰ εἶδωλα. ἀνθ' ὧν πάντες οἱ μαθηταὶ πάνυ ἐμίσουν αὐτὸν καὶ σκοπὸς ἦν αὐτοῖς τὴν Νῶροπα πολλὰ λακτίζειν.

καὶ μὴν τὴν παιδευσιν αὐτὴν ἦν ἀνέχεσθαι, εἴ γ' ἄρα εἰς τὰ διδασκαλεῖα ἀκριβῶς ἀφίκετό τις. ἐλελήθει δὲ τὸν Ἄρειον ἢ μαγικὴ πρόσαντές τι οὔσα, δέον πολλῶ πλείονα πράττειν ἢ ῥάβδον σείοντα ὀλίγα καὶ γελοῖα λαλεῖν.

καὶ καθ' ἐκάστην τὴν ἑβδομάδα τῇ Τετάρτῃ ἔδει αὐτοὺς τῆς νυκτὸς ἀστρονομούντας φιλοσοφεῖν τὰ τῶν ἀστέρων ὡς μαθησομένων τοῦνομα ἐκάστου καὶ τοὺς δρόμους τοὺς τῶν πλανητῶν ἀστέρων. καὶ τρεῖς τῆς ἑβδομάδος ἐξέβαινον πρὸς τὰ φυτηκομεῖα τὰ ὄπισθε τοῦ φρουρίου φιλοσοφῆσοντες τὰ βοτανικὰ ζῆν φαρμακίδι τινὶ μικρᾷ οὔσῃ καὶ παχυτέρα. ἢ δὲ Βλάστη – τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα αὐτῇ – ἐδίδασκεν αὐτοὺς οὐ μόνον ἐπιμελεῖσθαι πάντων τῶν καινῶν φυτῶν καὶ τῶν μυκητῶν ἀλλὰ καὶ εὐρίσκειν ἐφ' ᾧ δύνανται ἔχειν.

καὶ μάλιστα οὐχ ἤδοντο ἀκούοντες περὶ τῶν τοῖς πάλαι μάγοις πεπραγμένων. ταύτης γὰρ τῆς διδασκαλίας μόνης ὁ σοφιστὴς ὦν εἶδωλον ἔτυχεν. καὶ γὰρ ὁ σοφιστὴς Βύνις πρεσβύτατος ὦν εἰς ὕπνον ποτὲ πρὸ τῆς ἐν τῷ παιδαγωγείῳ ἐστίας ἐπεπτώκει· τῇ δ' ὑστεραία ἀναστὰς διδάξων, τὸ σῶμα κατέλιπε. καὶ τοῦ Βίνεως συνεχῶς

ὑμνοῦντος, ἔγραφον ὀνόματα καὶ χρόνους πολλὰ συγχέοντες αἰεὶ οἷον Ἐμερικὸν τὸν κακὸν καὶ Οὐρικὸν τὸν μανικόν.

ἀλλ' ὁ Φιλητικὸς σοφιστῆς ὢν τῶν φίλτρων οὕτω μικρὸς ἦν τὸ σῶμα ὥστε δεῖν ἐπὶ σωρῶ βιβλίων ἐστάναι ὀψόμενον ὑπὲρ τοῦ βάθρου. ἐλθόντων δὲ τῶν μαθητῶν τὸ πρῶτον ὡς αὐτόν, μεταξὺ ἀναγιγνώσκων τὰ ὀνόματα αὐτῶν τὸ τοῦ γ' Ἀρείου ἰδὼν εἰς τοσοῦτο ἐπλάγη ὥστ' εὐθύς τριγμὸν ἀφείς ἠφάνιστο καταπεσών.

ἡ τοίνυν σοφίστρια Μαγονωγαλέα ἐκ διαμέτρου ἦν τῶν τοιούτων. ὁ δ' Ἄρειος ὀρθῶς ἄρ' ἔμαθεν ὅτι οὐ προσήκει ἀνηκουστεῖν αὐτήν, δυσκίνητόν τ' οὖσαν καὶ ξυνητόν. καὶ γὰρ ἐπεὶ τάχιςτ' ἐκάθισαν τὸ πρῶτον ἀκουσόμενοι αὐτῆς οἱ μαθηταί, ἐνουθέτησεν αὐτοὺς πάνυ ποτνωμένη·

Ἄλλὰ μὴν, ἔφη, ἣ τοι μεταμόρφωσις εἰδός ἐστι τῆς μαγικῆς δεινὸν τε καὶ ἐπικίνδυνον ὑπὲρ τᾶλλα ἢ ἐν Ὑγογήτου μαθήσεσθε. καὶ δὴ εἴ τις παρ' ἔμοιγε διατρίβων ἀσχημονήσει, ἐκλείψει τὸ διδασκαλεῖον οὐδ' ἐπάνευσί ποτε. εὐλαβεῖσθε δῆτα.

ἐντεῦθεν δὲ μετέβαλε τὸ βάθρον εἰς χοῖρον κᾶπειτα πάλιν ἐξ χοίρου εἰς βάθρον. καὶ πάντες ἐθαύμασαν μὲν, συνῆσαν δὲ ταχέως οὐ μετὰ μικρὸν μέλλοντες μεταβαλεῖν τὰ ἐπιπλα εἰς τὰ ζῶα. γράψαντες μὲν οὖν πολλὰ καὶ ποικίλα, ἐδέξαντο ἕκαστοι πυρεῖον ὡς εἰς βελόνην μεταβαλοῦντες. τελευτησάσης δὲ τῆς σχολῆς, ἡ Ἐρμιόνη μόνη τῶν ἄλλων μετεσχημάτισέ τι τὸ πυρεῖον· καὶ ἡ Μαγονωγαλέα δείξασα τοῖς μαθηταῖς ὅπως τὸ χρήμα ἀργυροειδές τι καὶ ὀξύθηκτον ἐγένετο ἐμειδιάσέ τι τῇ Ἐρμιόνη ὃ καὶ ὀλιγάκις δῆπου ἐποίει.

ἀτὰρ καὶ πάντες τὴν σχολὴν μάλιστα προσεδέχοντο τὴν περὶ τῆς πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα φυλακῆς. ἀλλ' ὡς ἀπέβη, ἡ τοῦ Κιούρου διδασκαλία γελοῖόν τι ἔτυχεν οὖσα. τῶν γὰρ σκοροδῶν σφόδρ' ὄζοντος τοῦ δωματίου, λόγος ἦν ὡς ἐλπίζει ἀμυνεῖν Λάμιαν τιὰ ἦτινι ἐνέτυχέ ποτε ἐν Ῥουμανία, πάνυ φοβούμενος ἔτι μὴ μετελθοῦσα ἐν νῶ ἔχη αὐτὸν διαφθεῖραι. καὶ οὗτος γοῦν ἔφασκε τὴν μίτραν δῶρον δέξασθαι ἀπὸ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν χάριν εἰδότος· ἐκκόψαι γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ ἐκείνου μορμολυκεῖον μάλ' ὀχληρόν. οἱ δὲ μαθηταί ἐνεδοίαζον περὶ τούτων πότερον πεπεισμένοι εἰσίν. αὐτίκα γέ τοι τοῦτο μὲν τοῦ Σαμίου πολλῆς μετὰ σπουδῆς ἐρομένου αὐτὸν ὅπως δὴ ἐμαχέσατο τῷ μορμολυκείῳ, ὁ Κίουρος ἐρυθραινόμενος ἦρχε λέγων περὶ τῶν ὠρῶν· τοῦτο δὲ ἦσθοντο αὐτῆς τῆς μίτρας κακὸν ὄζουσης. ἀλλ' οὖν οἱ Εὐνισήλιοι ἔφασκον σκοροδῶν σέσαχθαι καὶ τὴν μίτραν ἵνα ὁ Κίουρος φυλακῆς τύχοι ὅποι γῆς ἔλθοι.

ὁ δ' Ἄρειος ἦδετο μαθῶν ὅτι οὐκ' ἄρ' ἦττον ἐπίσταται τῶν ἄλλων παρατιθέμενος· πολλοὶ γὰρ ἐν Μυγάλοις τεθραμμένοι οὐ συνήσαν ἑαυτοῖς φαρμακεῦσιν ἢ φαρμακίσι πεφυκῶσι. καὶ τοσαῦτα ἔδει τοὺς πάντας μαθάνειν ὥστε καὶ ὁ Ῥῶν καὶ οἱ τοιοῦτοι οὐ πολὺ προείχον τῶν ἄλλων.

τῆς τοίνυν Παρασκευῆς ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν τὸ πρῶτον εἰς τὸ μέγαρον ἀφίκοντο ἀριστήσοντες οὐ διαμαρτόντες ὀπωσιτοῦν τῆς ὁδοῦ. καὶ τοῦτο μέγα τι ἐνόμισαν εἶναι.

καὶ ὁ μὲν μέλι εἰς τὸν χόνδρον χέων Τήμερον, ἔφη, τί ἔχομεν;

ὁ δὲ Πόσεις, ἔφη, διπλᾶς μετὰ τῶν Σλυθηρίνων. ὁ δὲ Σίναπυς ἄτε κύριος ὢν τοῦ τῶν Σλυθηρίνων οἴκου λέγεται πάνυ σλυθηρινίζειν· οἰοί τ' ἐσόμεθα μαθεῖν πότερον τοῦτ' ἔστιν ἀληθές.

Εἰ γὰρ ἡ Μαγονωγαλέα ἐγρυφινδώριζεν, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος. αὕτη γὰρ καίπερ κυρία οὔσα τοῦ τῶν Γρυφινδώρων οἴκου, τῇ προτεραία πόλλ' ὅμως ἐπέβαλεν αὐτοῖς κατ' οἶκον ἀσκήσουσι μαθήματα.

ἐκομίσθησαν τοίνυν αἱ ἐπιστολαί. ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἄρτι ἀφικόμενος κομιδῇ ἐξεπέπληκτο ὁ Ἄρειος ἰδὼν ὡς ἑκατὸν γλαῦκας ἄφνω εἰς τὸ μέγαρον μετὰ τὸ ἀκρατίσματος κατασκηπτούσας καὶ ἀνὰ τὰς τραπέζας περιπετομένας καὶ τοὺς κυρίους ζητούσας καὶ ἐπιστολάς τε καὶ φορτία κατὰ τὰ γόνατα αὐτοῖς μεθείσας, τήμερον δὲ πάντα τὰ τοιαῦτα μέτρια ἔχειν ἐδόκει.

καὶ μέχρι τότε ἡ Ἡδυϊκτὴν οὐδὲν ἐκόμισεν αὐτῷ. ἐνίστε μὲν γὰρ εἰσπτομένη ὡς τὸ οὖς αὐτοῦ φιλήσουσα καὶ ἄρτου φρυκτοῦ τι παρεδομένη τότε δὴ ἐπὶ κοῖτον ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων γλαυκῶν τῶν Ὑγογητικῶν ἐν τῷ γλαυκοκομείῳ. τήμερον δὲ μετὰ τῆς παλάθης καὶ τοῦ σακχάρου κύλικος καταπτομένη μεθῆκεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐκείνου λεκάνην. ὁ δ' εὐθύς σπουδαίως ἀνέωξε. μόλις δ' ἀνέγω τάδε· ὁ γὰρ γράψας ἄτεχνος ἦν τις, ὡς ἔοικεν.

Ἄγριώδης τῷ Ἀρείῳ χαίρειν·

Εὐ οἶδ' ὅτι καθ' ἑβδομάδα τῆς Παρασκευῆς δείλη σχολάζεις. ἄρ' ἐθέλεις συμμετέχειν τοῦ τεῖου μετ' ἐμοῦ τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ; βούλομαι γὰρ πάντ' ἀκούσαί σου περὶ τῶν τῆς πρώτης ἑβδομάδος πεποιημένων. ἀποκρίνου δῆτα μετὰ τῆς Ἡδυϊκτίνος. ἔρρωσο.

ὁ δ' Ἄρειος χρησάμενος τὸν τοῦ Ῥῶνος κάλαμον καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἀναστρέψας ἔγραψεν ὅτι ἦδεται ἐπινεύων τοῦτο καὶ ὄψεται ἐκείνον διὰ χρόνου. κάπειτα τὴν Ἡδυϊκτῖνα πάλιν ἐξέπεμψεν.

ἔρμαιον δ' ἦν τῷ Ἀρείῳ τὸ προσδοκᾶν τεῖου μεθέξειν μετὰ τοῦ

Ἀγριώδους. ἡ γὰρ περὶ τῶν πόσεων διδασκαλία ἀπέβη οἱ εἶναι κάκιστον ἀπάντων ὧν ἤδη πέπονθε.

τῇ μὲν γὰρ πρώτῃ τῆς περιόδου ἡμέρα δειπνοῦντι ἔδοξε τῷ Ἀρείῳ ὁ Σίναπς οὐ φιλεῖν αὐτόν. τελευτησάσης δὲ τῆς πρώτης σχολῆς τῆς τῶν πόσεων συνῆδει ἑαυτῷ πάνυ ἡμαρτηκότι. οὐ μὲν γάρ τοι ἄχθεσθαι τὸν Σίναπς αὐτῷ, μισεῖν δ' ἔσχατον μῖσος.

καὶ πρὸς τὰς πόσεις ἔδει διατριῖναι ἐν δεσμωτηρίῳ πολλῷ ψυχροτέρῳ τοῦ ἄνω φρουρίου ὄντι. ὥστε μάλ' ἐφοβοῦντ' ἂν καὶ εἰ μὴ ἔδει βλέπειν ἅμα πρὸς τὰ τεταριχευμένα ζῶα τὰ ἐν φιάλαις ὑαλίαις περὶ τοὺς τοίχους φερόμενα.

καὶ ὁ Σίναπς τὸ αὐτὸ ποιῶν τῷ Φιλητικῷ ἤρξατο τῆς σχολῆς ἀναγιγνώσκων τὰ τῶν μαθητῶν ὀνόματα. καὶ ὡσαύτως ἐπαύσατο μεταξὺ ἀναγιγνώσκων τὸ Ἀρείου ὄνομα.

καὶ ἡσυχῶς Εἰέν, ἔφη. ὁ πάνυ Ἄρειος Ποτῆρ, ἐξοχώτατος δῆπου τῶν νέων μαθητῶν.

τοῦτο δ' ἀκούσαντες ὁ Δράκων Μάλθακος καὶ οἱ ἑταῖροι Κάρκινός τε Κέρκωψ τε ἔλαθον κιχλίζοντες. ἀναγνοὺς δ' οὖν τὰ ὀνόματα, ὁ Σίναπς ὀξὺ ἀνέβλεψε πάλιν πρὸς τοὺς μαθητάς. ὀφθαλμοὺς δ' εἶχε μέλανας καθάπερ ὁ Ἀγριώδης πλὴν ἄλλ' οὗτός γε πάνυ φιλόανθρωπον ἔβλεπε κατὰ τὸ ξύνηθες. ἐκεῖνος μὲν οὖν τοὺς ὀφθαλμοὺς ψυχροὺς παρεῖχε καὶ κενοὺς καὶ ὁμοίους οὐκ οἶδ' ὅπως τῷ σκότῳ τῷ ἐν ὑπονόμῳ τινί.

Ἦκετέ που, ἔφη, μεταχειρισόμενοι τὴν ποτικὴν οὐ μόνον ἐπιστήμην ἄδηλον οὖσαν καὶ τοῦ ποικίλου μετέχουσαν ἀλλὰ καὶ τέχνην τῆς ἀκριβείας μάλιστα δεομένην. καὶ ἔλεγε μὲν ὥσπερ πρὸς οὓς ψιθυρίζων τοῖς μαθηταῖς, οἱ δὲ πάντ' ἤκουσαν ὁμῶς. ἐδύνατο γὰρ καθάπερ ἡ Μαγονωγαλέα ἀκουτι κρατεῖν τῶν μαθητῶν τέως σιωπῇ ἡσυχάζόντων. καὶ ἀναλαβὼν Πολλοὶ γάρ τοι, ἔφη, τάχ' ἂν ἠγοῖντο ταύτην τὴν τέχνην ἢ τι ἢ οὐδὲν τοῦ μαγικοῦ μετέχειν, οὐ δέον ὑμᾶς δῆπου τὰς ῥάβδους σειόντας παγγελίους εἰκότως δοκεῖν. οὐδ' αὖ προσδέχομαι ὑμᾶς κατανοήσειν ὅπως καλὸν ἐστὶν ὁ λέβης ἡρέμα ζέων καὶ ποικίλον παρέχων καπνόν, ἢ ὅσον δύναται τὰ ὑγρά διὰ φλεβῶν βροτείων ρέοντα ὡς κηλήσοντά τε τὴν ψυχὴν καὶ ἀπατήσοντα τὰς αἰσθήσεις... ἐγὼ γὰρ ἔχω διδάσκειν ὑμᾶς καὶ τὴν δόξαν θησαυρίζειν εἰς λήκυθον καὶ τὸ κλέος ἀναβράττειν καὶ δὴ καὶ ταριχεύειν τὸν θάνατον, εἴ γ' ἄρα μὴ οὕτως ἐμβρόντητοι τυγχάνετε πεφυκότες ὡς ἐκεῖνοι οὓς κατὰ τὸ ξύνηθες δεῖ με διδάξαι.

καὶ ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ διετέλουν ἡσυχάζοντες. καὶ ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν κεκυρτωμένοι τὰς ὀφρῦς ἔβλεπον πρὸς

ἀλλήλους. ἡ δὲ Ἑρμιόνη παντοία ἦν ὡς μάλιστα σπουδάζουσα ἐπιδείξει ὅτι ἐμβρόντητος οὐκ ἔστιν.

ἀλλ' ὁ Σίναπυς ἐξ ἀπροσδοκίτου Οὐτος, ἔφη, ὦ Ποτέρ. τί ἔχοιμ' ἂν εἰπέ μοι εἰ συμμείξαιμι ρίζαν ἀσφοδελίνην εὐ τετριμμένην μετὰ ἀψινθίου ἐφθού;

ὁ δ' Ἄρειος πάνυ ἀπορῶν εἰς ἑαυτὸν Ποίαν, ἔφη, ρίζαν μετὰ ποίου ἐφθού; παρέβλεπεν οὖν πρὸς τὸν Ῥῶνα ὡσαύτως ἀπορούντα. ἡ μέντοι Ἑρμιόνη ὡς τάχιστα τὴν χεῖρα ἀνέσχεν.

ἐκεῖνος δὲ Οὐκ οἶδα, ἔφη, ὦ κύριε.

ὁ δὲ Σίναπυς μάλα σαρδάνιον μειδιάσας Φεῦ φεῦ, ἔφη, τῆς δόξης.

τῆς δὲ Ἑρμιόνης ἔτι χειροτονούσης ἀμελήσας Δεῖ σε, ἔφη, πάλιν ἐγχειρήσαι. ποῖ γῆς ζητοίης ἂν εἰ κελεύσαιμί σε ἐντερόλιθον εὐρεῖν;

καὶ ἡ μὲν Ἑρμιόνη τὴν χεῖρα εἰς τοσοῦτο ἐξέτεινεν ὅσον ἐνεδέχτο μὴ ἀναστᾶσα, ὁ δ' Ἄρειος οὐκ ἤδει στιγμὴν ἢ σκιὰν περὶ τοῦ ἐντερολίθου πάνυ ἀγνοῶν ὅ τι τυγχάνει ὦν. ὥστε οὐκ ἤθελε βλέπειν πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν Δράκοντα πολλοῦ μετὰ γέλωτος ἤδη ἐπιχαιρεκακοῦντας.

Οὐκ οἶδα, ὦ κύριε.

Ἥ που οὐκ ἔδοξέ σοι, ὦ Ποτέρ, βίβλον ἀναπτύξαι οὐδεμίαν μέλλοντι παραγενήσεσθαι δεῦρο;

Ἄρειος δ' ἐβιάζετο εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν πρὸς τοῦσδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ψυχροὺς. τὰ γὰρ βιβλία ὡς ἀληθῶς ἀναγνῶναι παρὰ τοῖς Δουρσείοις. ἀλλὰ πῶς ἐπιεικὲς ἔστιν εἰ ὁ Σίναπυς προσδέχεται αὐτὸν μεμνησθαι πάνθ' ὅσα γέγραπται ἐν τῇ βίβλῳ τῇ περὶ χιλίων φαρμάκων βοτανικῶν καὶ μυκητίνων;

ἐκεῖνος δ' ἔτι ἡμέλει τῆς χειρὸς ἤδη τρεμούσης τῆς Ἑρμιόνης.

Πῶς διαφέρει, ὦ Ποτέρ, τὸ ἀκόνιτον τοῦ λυκοκτόνου;

πρὸς δὲ τοῦτο ἡ Ἑρμιόνη ἀνέστη, τῆς χειρὸς πρὸς τὸν τοῦ δεσμωτηρίου ὄροφον ἐκταθείσης.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος σιωπῇ Ἐγὼ μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα· οἶδε μέντοι ἡ γ' Ἑρμιόνη, ὡς ἔοικε. τί οὐκ ἐρωτᾷς αὐτήν;

καὶ γελῶντων ὀλίγων, τὸ βλέμμα ἔλαβε τοῦ Σαμίου. ὁ δ' ἔσκαρδάμυξεν αὐτῷ. ὁ μέντοι Σίναπυς οὐκ ἠρέσκετο.

καὶ τῇ Ἑρμιόνη ἀνιῶμενος Κάθησο, ἔφη. εἰ δ' ἄρα μαθεῖν τι θέλεις, ὦ Ποτέρ, ἀκουσόν μου. τὸν γὰρ ἀσφόδελον εἴ τις συμμείγνυ τῷ ἀψινθίῳ, ναρκωτικὸν ποιεῖται φάρμακον οὕτω δύνατον ὥστε καλεῖσθαι πόσιν τοῦ θανάτου ἐμφύχου. καὶ ὁ ἐντερόλιθος ἔστι λίθος τις ἐκ γαστρὸς τράγου ἀφηρημένος ἀλεξιφάρμακος ὦν. καὶ τό τ'

ἀκόνιτον καὶ τὸ λυκόκτονον ἔστι δύο ὀνόματα πρὸς τὸ αὐτὸ φυτόν. τί δὲ δῆ; ἢ ταῦτα συγγράφετε πάντες;

καὶ ἄφνω ἐκύπταζον ἅπαντες περὶ καλάμους καὶ χάρτην. καὶ μεταξὺ τοῦ θορύβου ἐκείνος Καὶ οἱ Γρυφίνδωροι βαθμοῦ στερηθήσονται τῆς σῆς ὕβρεως ἔνεκα, ὦ Ποτέρ.

ἀναλαβόντες δὲ τὴν τῶν πόσεων σχολήν, οἱ Γρυφίνδωροι οὐδὲν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρουν. ὁ γὰρ Σίναπυς εἰς συνωρίδας διελὼν αὐτοὺς ἐκέλευσε μείξαι πόσιν ἀπλοϊκὴν ὡς δοθιήνας ἰσομένους. περιπολῶν δὲ καὶ τὸν τρίβωνα ἅμα σύρων τὸν μακρὸν καὶ μέλανα ἐθεώρει αὐτοὺς τὰς ἀκαλήφας ξηρὰς σταθμωμένους ἢ τοὺς ὀδόντας δρακοντείους ἀλουήτας, πάντας αἰεὶ μωμώμενος πλὴν τοῦ Δράκοντος Μαλθάκου· τῷ δὲ ἠδέως ἔχων ἐδόκει. ἀτὰρ καὶ ἐκέλευε πάντας θαυμάζειν τοῦτον ὡς ἀμέμπτως εἴπει τοὺς γυμνοὺς κοχλίους κερασφόρους καὶ ἐξ ἀπροδοκῆτου κατὰ τὸ δεσμωτήριον ἅμα μὲν ἦν νέφος ἰδεῖν καπνῶδες καὶ καλαῖνον, ἅμα δὲ ῥοίζον ἀκούσαι μέγαν. ὁ γὰρ Νεφελώδης οὐκ οἶδ' ὅπως ἔτυχε κατατήξας τὸν τοῦ Σαμίου λέβητα εἰς μύδρον τινὰ διάστροφον. ὥστε ἡ πόσις διαρρέουσα διὰ τὸ ἔδαφος λιθόστρωτον ἔκαιε τοῖς παρούσι τὰ ὑποδήματα. καὶ ἐν ἀκαρεῖ οἱ μὲν μαθηταὶ πάντες ἐπὶ σκολυθρίοις ἴσταντο, ὁ δὲ Νεφελώδης τηκομένου τοῦ λέβητος πάνυ βρεχθεὶς τῇ πόσει, ἀνώμωζεν ὀδύνη τειρόμενος ἐξανθούντος ἤδη τοῦ σώματος δοθιήσιν ἐρυθροῖς καὶ διαπύροις.

ὁ δὲ Σίναπυς σεσηρῶς ὦ τῆς μωρίας, ἔφη, ὦ ἀνόητε παῖ. καὶ τὴν ῥάβδον ἅπαξ τινάξας τὴν πόσιν ἐκκεχυμένην εὐθὺς διέλυσεν. καὶ ἀναλαβὼν Ἥ καὶ ἐνέθηκας, ἔφη, τὰς τοῦ ἀκανθίου ἀκάνθας πρὶν γ' ἀνελεῖν τὸν λέβητα ἀπὸ τοῦ πυρός;

ἐκείνος δὲ ἐκνυζεῖτο ἅτε πάνυ φλυκταινούμενος τὰς ῥίνας.

ὁ δὲ Σίναπυς δι' ὀργῆς ἔχων ἐκέλευσε τὸν Σάμιον ἠγεῖσθαι αὐτῷ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. κἄπειτα μετῆλθε τὸν Ἄρειον καὶ τὸν Ῥῶνα ὡς συμπονήσαντας τῷ Νεφελώδει.

Οὗτος, ὦ Ποτέρ, τί χρῆμα σὺ οὐ παρήνεσας αὐτὸν μὴ προσθεῖναι τὰς ἀκάνθας; ἢ που ἐνενόεις ὡς ἐκείνου σφαλέντος αὐξήσεις τὰ σαυτοῦ; τοιγαροῦν ἕτερον βαθμὸν ἀπώλεσας τοῖς Γρυφινδώροις.

τοῦτο δὲ ἀδικώτατον ἔδοξε τῷ Ἄρειῳ. μέλλοντα δὲ φθέγξασθαι τι ὁ Ῥῶν λαθὼν ἐλάκτισεν ὀπισθε τοῦ λέβητος.

Μὴ λιπαρήσης, ἢ δ' ὅς. τόδε γὰρ οἶδ' ἀκούσας· ἔνεστι τῷ Σινάπυι μνησικακεῖν δυσκόλῳ ὄντι.

ὑστερον δὲ ἀναβαινόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, ὁ Ἄρειος πόλλ' ἐφρόντιζεν ἀθυμίας ὦν μεστός. ἀπολέσαι γὰρ δύο βαθμοὺς

τῆσδε τῆς ἑβδομάδος πρωτόπειρος ὢν. ἀλλὰ διὰ τί ὁ Σίναπυς τοσοῦτο μισεῖ αὐτόν;

ὁ δὲ Ῥοῶν Θάρρει δῆτα, ἔφη. οὗτος γὰρ αἰεὶ φιλεῖ ἀφαιρεῖν βαθμοὺς τῷ Φερεδίκῳ καὶ τῷ Γεωργῷ. ἄρ' ἔξεστί μοι συγγενέσθαι τῷ Ἀγριώδει μετὰ σοῦ;

καὶ περὶ τὴν ἐνάτην ἀπὸ τοῦ φρουρίου ἐξελθόντες διὰ τοῦ κήπου ἐχώρουν. ὁ δ' Ἀγριώδης ἐνώκει οἰκιδίῳ ξυλίνῳ πρὸς κρασπέδοις τῆς ἀπορρήτου ὕλης. καὶ πρὸ τῆς θύρας ἦν ἰδεῖν βαλλίστραν καὶ ἀρβύλας πηλοπατίδας.

κόψαντος δὲ τοῦ Ἀρείου, ἤκουσαν ψόφον τ' ἄδηλον ὡς ξύοντος τινὸς μανικῶς τὸ ἔδαφος τοῖς ὄνυξι, καὶ πολλῶν κυνὸς ὑλαγμάτων. ἔπειτα δ' ὁ Ἀγριώδης βοῶν Τοῦμπαλιν, ἔφη, ὦ Δάκος, πρὸς τοῦμπαλιν.

ὁ δὲ Ἀγριώδης ἔξω προῦκυψε τὴν ὄψιν μεγάλην καὶ δασεῖαν δείξας αὐτοῖς διὰ τρήμα, τὴν θύραν ὀλίγον τι ἀνοίξας.

Ἄλλὰ περιμένετε· τοῦμπαλιν δῆτα, ὦ Δάκος.

καὶ ἠσπάσατ' αὐτοὺς μόλις κατέχων ἅμα Μολοσσικὸν κύνα ὑπέρμεγαν.

καὶ ἔνδον ἦν δωμάτιον ἐν μόνον. κωλᾶς δὲ καὶ φασιανοὺς ἂν εἶδες ἐξ ὀρόφου ἀνηρτημένους, καὶ χαλκείον ἐπ' ἐσχάρα ζέον, καὶ ἐν μυχῷ κλίνην μεγάλην φάρεσι ποικίλοις ἐστρωμένην.

Χαίρετε, ἔφη, ἐπὶ ξενίαν γὰρ ἦλθετε, τὸν κύνα ἅμα μεθεῖς. ὁ δ' ἀναπηδήσας εὐθύς ἐπὶ τὸν Ῥοῶνα διέλειχε τὰ ὦτα. ὁ γὰρ κύων ὡς ἐδόκει καθάπερ ὁ Ἀγριώδης αὐτὸς δεινὸν μὲν ἐφαίνετο, ἔργῳ δ' ἠπίος ἦν ὅμως.

ὁ δ' Ἄρειος Οὔτοσί, ἔφη, Ῥοῶν ἐστίν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἀγριώδης ὕδωρ ζέον εἰς τειοδόχην χεύσας, πλακούντια ἐτίθη εἰς λοπάδα.

Ἦ ἄλλος τις Εὐσὴλιος εἶ δῆπου – ἦσθετο γὰρ αὐτοῦ πάνυ φκώδους ὄντος – τὸ γὰρ ἡμῖς τοῦ βίου διέτριψα τῷ σῷ ἀδελφῷ ἀποδιώκων ἀπὸ τῆς ὕλης.

ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας ὅσον οὐκ ἔθραυσαν ἐσθίοντες τὰ πλακούντια πάνυ σκληρὰ ὄντα. πρὸς ἠδόνην δ' οὖν σχηματιζόμενοι διεξῆλθον τὰ πρῶτα μαθήματα. ὁ δὲ κύων Δάκος τὴν κεφαλὴν ἐκλινεν ἐπὶ τὰ Ἀρείου γόνατα σιαλοχῶν ἅμα κατὰ τοῦ τρίβωνος.

καὶ οἱ παῖδες μάλ' ἦσθησαν ἀκούσαντες τοῦ Ἀγριώδους ἐπικαλοῦντος τῷ Φήληκι ἐκείνο τὸ παλαιὸν μίσσημα.

Ἄλλὰ τὸ κατ' ἐκείνην τὴν αἴλουρον, τὴν Νύροπα, θέλοισ' ἂν προσάγειν αὐτὴν τῷ Δάκει. ὁπότε γὰρ εἰς παιδευτήριον ἔλθω, αὕτη πανταχοῦ διώκει με, οὐδ' ἔχω ἐκφυγεῖν, τοῦ Φήληκος ἅμα προτρέποντος αὐτήν.

ὁ δ' Ἄρειος καὶ περὶ τὴν σχολὴν τὴν τοῦ Σινάπεως πάντ' εἶπε τῷ Ἀγριώδει· ὁ δὲ καθάπερ ὁ Ῥωὼν ἀπέειπεν αὐτὸν πράγματα παρέχειν· τὸν γὰρ Σίναπυν οὐδένα ὡς εἰπεῖν τῶν μαθητῶν ραδίως φέρειν.

Ἄλλ' ἐφαίνετο καὶ μισῶν ἐμέ.

Φλυαρεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. κατὰ τίνα λόγον;

καίτοι οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ Ἀγριώδης ἔδοξεν αὐτῷ οὐκ ὀρθοῖς τοῖς ὄμμασιν ἀναβλέψαι τοῦτο λέγων.

Πῶς ἔχει ὁ ἀδελφός σου Κάρολος; ἐφίλουν γὰρ αὐτὸν δεινὸν ὄντα χρῆσθαι τοῖς ζώοις.

ὁ δ' Ἄρειος ἐσκόπει πρὸς ἑαυτὸν οὐκ εἰδὼς εἰ ἐκ προνοίας δὴ ἐκείνος μεταβάλει τὸν λόγον. καὶ ἐν ᾧ ὁ Ῥωὼν διεξήκει τὰ τοῦ Καρόλου τοῦ περὶ τοὺς δράκοντας ὄντος, χαρτίον τι ἀνέλαβεν ἐν τῇ τραπέζῃ κείμενον ὑπὸ τῷ πρὸς τειοδόχην χιτωνίσκῳ. τοῦτο δὲ ῥῆσιν εἶχεν ἀπὸ τοῦ Καθημερίνου Μάντεως ἐκτετμημένην τοιάνδε·

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΓΡΙΓΓΩΤΟΥ ΤΟΙΧΩΡΥΧΙΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙΝΗ

ἰχνεύουσιν ἔτι οἱ ἐν τέλει τοὺς εἰς Γριγγώτου τῇ ἔνῃ καὶ νέα τοῦ Ἰουλίου τοιχωρυχήσαντας, λεγομένους ἀγνώτους εἶναι φαρμακείας σκοτεινοὺς ἢ φαρμακίδας σκοτεινάς.

οἱ δὲ ἐν Γριγγώτου κόβαλοι οὐ φάσκουσιν ἀφήρησθαι οὐδέν. τὴν γὰρ κατώρυχα ἐκείνην αὐθήμερον ἤδη κεκενῶσθαι.

κοβαλόνομος δέ τις ὑπὲρ Γριγγώτου τήμερον τῆς δείλης λέγων εἶπε τάδε· Οὐ μέλλομεν ἐρεῖν ὃ τι ἐνῆν αὐτοῦ. μὴ πολυπραγμονεῖτε δῆτα, εἰ μὴ θέλετε κακῶς ἀπόλεσθαι.

καὶ ὁ Ἄρειος ἐμέμνητό πως τοῦ Ῥωῶνος ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ λέγοντος ὡς ἐπεχείρησέ τις ληστεῦσαι τὸν Γριγγώτου, ἀλλὰ τὸ πότε οὐ διώρισεν.

Ἔω Ἀγριώδες, ἔφη, ἢ εἰς Γριγγώτου τοιχωρυχία ἐγένετο παρὰ τὰμὰ γενέθλια, ἴσως που ἡμῶν καὶ παρόντων αὐτοῦ.

ἀλλὰ δῆλος ἦν νῦν δὴ ὁ Ἀγριώδης οὐκ ὀρθοῖς τοῖς ὄμμασιν ἀναβλέψας ἐξ ἴσου πρὸς τὸν Ἄρειον. γρύζων δ' οὖν ἄλλο προὔτεινε πλακούντιον. καὶ ὁ Ἄρειος αὖθις ἀνέγνω τὴν ἀγγελίαν φράζουσαν τὴν κατώρυχα ἐκείνην αὐθήμερον κεκενῶσθαι. τὸν γὰρ Ἀγριώδη κενῶσαι τὴν κατώρυχα τὴν ἐπτακοσιοστήν καὶ τρισκαίδεκάτην, εἴ γ' ἔξεστι κενοῦν καλεῖν τὸ ἀπενεγκεῖν ἐκείνο τὸ αὐχμηρὸν σκεῦος. ἦ που τοῦτο δὴ οἱ τοιχωρυχοῦντες ἐζήτουν;

καὶ οἱ παῖδες πρὸς τὸ φρούριον ἐπανήλθον δειπνήσαντες, τοὺς κόλπους παρέχοντες ἔτι βεβριθότας τοῖς πλακουντίοις ἃ ἐδέξαντο

οὐκ ἐθέλοντες ἀνιᾶν οὐδὲν τὸν Ἀγριώδη. τῷ δ' Ἀρείῳ ἔδοξε τὸ παρ' Ἀγριώδει ἐστιᾶσθαι πλείω ἢδη παρασχεῖν ἄξια φροντίδος ἢ τὸ πρὸς σχολὰς φοιτᾶν. ἦ γὰρ ὁ Ἀγριώδης συνέλεξε τὸ αὐχμηρὸν ἐκείνο φθάσας τοὺς ληστὰς; ἢ ποῦ νῦν κεῖται αὐτό; ἢ οἶδεν ἄρα τι περὶ τοῦ Σινάπεως ὅπερ οὐκ ἐθέλει ἀγγεῖλαι ὁ Ἀγριώδης;

Η ΠΕΡΙ ΜΕΣΑΣ ΝΥΚΤΑΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ὁ δ' Ἄρειος οὐκ ἠλπιζε γνωρίσαι ποτὲ παῖδα οὐδένα ὃν μᾶλλον μισεῖ ἢ τὸν Δούδλιον, μέχρι οὗ τῷ γε Δράκοντι Μαλθάκῳ ἐνέτυχεν. ἀλλ' οὖν τό γε μὲν πρῶτον οὐκ ἔδει τοὺς Γρυφινδώρους τοὺς πρωτοπείρους φοιτᾶν μετὰ τῶν Σλυθηρίνων, εἰ μὴ πρὸς τὰ ποτικά, ὥστ' οὐκ ἔτυχεν ὁμιλῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῷ Μαλθάκῳ. ὕστερον δὲ οἱ Γρυφίνδωροι κλαίοντες κατείδον ἀγγελίαν τινὰ ἐν τῷ ἑαυτῶν κοινείῳ φανείσαν. τὰ γὰρ περὶ τῆς πτητικῆς μαθήματα τὰ πρῶτιστα τῇ Πεμπτῇ γενήσεσθαι, δέον αὐτοὺς τε καὶ τοὺς Σλυθηρίνους κοινῇ φοιτᾶν.

ὁ δ' Ἄρειος αἰνιττόμενος Ἄλλ' ἔρμαιόν που, ἔφη, νομίζω τὸ ἐφορῶντος τοῦ Μαλθάκου ἐν σάρῳ εὐηθίζεσθαι.

τοῦτο γὰρ ἦν οὐ μάλιστ' ἐγλίχετο, τὸ τὴν πτητικὴν μανθάνειν.

ὁ δὲ Ῥῶν ἐν ποιῶν Ἄλλ' οὐκ ἀκριβῶς οἶσθ' ὅτι εὐήθη σαυτὸν παρέξεις. πολλὰ μὲν γὰρ λαλεῖ ὁ Μάλθακος περὶ τῆς ἱκαροσφαιρικῆς ὡς ἐστι τεχνικὸς εἴ τις ἄλλος. ἀλλ' ἔστι δὴ τοῦτο ψιλὴ λαλία.

καὶ ὁ Μάλθακος πολλὰ δὴ ἔλεγε περὶ τῆς πτήσεως. βαρέως γὰρ ἔφερεν ἰδὼν τοὺς πρωτοπείρους οὐδέποτε πρὸς τὰς ἐπ' ἱκαροσφαιρικῆς ἀγέλας αἰρεῖσθαι ἀγωνισομένους. καὶ μεγαλαυχούμενος πόλλ' ἐμυθολόγει τὰ τοιαῦτα φράζων ὅπως μόλις πέφευγε Μυγάλους τινὰς ἐν ἐλικοπτέροις ἐπιδιώκοντας. καὶ οὐ μόνον οὗτος τοιαῦτ' ἐτραγῶδει, ἀλλὰ καὶ ὁ Σάμιος, εἴ τις πίθοιτ' αὐτῷ αὐχούντι, παῖς ὢν αἰεὶ περὶ τῆς χώρας ἐν σάρῳ ἦττε. καὶ δὴ καὶ ὁ Ῥῶν, εἴ τις βούλοιτο ἀκροᾶσθαι αὐτοῦ, πολλάκις διεξήει ὅπως ἀνεμόπτερον μονονουχὶ προσέκρουσέ ποτε ἐν τῷ σάρῳ τῷ τοῦ Καρόλου παλαιῷ αἰωρούμενος. οἱ γὰρ τοι τῶν ἀρχαίων γενῶν μαγικῶν ἅπαντες αἰεὶ περὶ τῆς ἱκαροσφαιρικῆς διελέγοντο. καὶ ὁ Ῥῶν ἤδη πολὺ περὶ

τῆς ποδοσφαιρικῆς ἡμφεσβήτει τῷ Δείνῳ Θόμα κοινωνοῦντι τοῦ κοιμητηρίου αὐτοῖς, ὡς οὐκ ἐπιστάμενος τοῦτο τὸ παίγνιον ὄθεν ἀξιόλογον γίγνεται, μιᾶς μὲν σφαίρας ὑπαρχούσης οὐδ' ἐξὸν πέτεσθαι οὐδενί. καὶ ὁ Ἄρειος ἔλαβέ ποτε τὸν Ῥοῶνα σκαλεύοντα γραφὴν τοῦ Δείνου τινὰ εἰκασίαν παρέχουσαν τῶν ποδοσφαιριστῶν τῶν Ῥαιστήρων καλουμένων εἴ πως κινοίη αὐτούς.

ὁ δὲ Νεφελώδης οὐπόποτ' ἐν σάρω διέτριψε, τῆς τήθης οὐκ ἐπιτρεψάσης ποτ' αὐτῷ οὐδ' ἄπτεσθαι τοῦ τοιοῦτου.

ὁ δ' Ἄρειος καθ' ἑαυτὸν λογισάμενος ἐνόμισεν αὐτὴν εἶ φρονεῖν· τὸν γὰρ Νεφελώδη πολλάκις δὴ κακὰ πεπονθέναι καὶ πεδοστιβῆ.

καὶ ἡ Ἐρμιόνη οὐχ ἦττον τοῦ Νεφελώδους ἐφοβέιτο τὰ περὶ τῆς πτήσεως. ταῦτα γοῦν οὐκ ἦν ἐκ βιβλίου μαθεῖν, οὐ μὴν ἀλλ' ἐντόνως ἐπεχείρησεν. ἀριστῶντας γὰρ τῇ Πεμπτῇ πάνυ ἀνιώσα πάσας διεδίδου τὰς περὶ πτήσεως ὑποθέσεις ἅς ἐξήρρηκε βιβλίον χρησαμένη τι παρὰ τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης. τούτῳ γὰρ τῷ βιβλίῳ ὄνομα ἦν ἡ ἱκαροσφαιρικὴ ἐξ ἔτους εἰς ἔτος. καὶ ὁ μὲν Νεφελώδης ἐκκρεμάμενος τοῦ λόγου αὐτῆς μάλιστ' ἐσπούδαζεν εἴ πως τοῦ σάρου ἐκκρεμάσθαι δύναιτο μαθὼν ἤδη τὰ ἐπιτήδεια, οἱ δ' ἄλλοι μάλιστ' ἦσθησαν εἰσκεκομισμένων τῶν ἐπιστολῶν· τοῦτο γὰρ εὐθύς δὴ ἔσχεν αὐτὴν μεταξὺ λέγουσαν.

ὁ δ' Ἄρειος οὐκ ἐλελήθει δήπου τὸν Μάλθακον οὐδεμίαν δεξάμενος ἐπιστολὴν μετὰ τὰ γράμματα τὰ τόθ' ὑφ' Ἀγριώδου πεμφθέντα. τούτῳ γὰρ ὁ ὦτος αἰὶ νώγαλα σοφῶς χάρτη συγκαλυπτὰ οἴκοθεν εἰσεκόμιζεν, ἄπερ ἐκεῖνος γαυρούμενος ἐναντίον τῶν Σλυθρινίων ἐξεκάλυπτεν ἀριστῶντων.

καὶ στριξὲς ἐκόμισε τῷ Νεφελώδει μικρόν τι ὑπὸ τῆς τήθης πεμφθέν. τοῦτο δὲ σπουδῆ ἐκκαλύψας ἔδειξεν αὐτοῖς σφαῖράν τινα ὑάλινην καὶ καπνοῦ πλήρη λευκοῦ τοσαύτην ὅσην βῶλω μεγάλῳ εἰκάζοιεν ἂν οἱ νῦν παῖδες.

Ἄλλὰ παντομνημονευτικὸν ἔστιν, ἔφη. ἡ γὰρ τήθη ξύνοιδε μοι πάνυ ἐπιλήσμονι ὄντι· τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι ποιητέον ἔσται σοι ἢν ποτε ἐπιλάθης του. ἰδοῦ· ἦν μὲν σοι βεβαίως ἐχομένῳ ἐρυθρὸν γίγνεται, ἐπιλέλῃσαι τινός — ἀλλὰ μεταξὺ λέγων ταῦτα μάλιστ' ἠπόρει, τοῦ παντομνημονευτικοῦ ἐκλάμποντος ἅμα ὥσπερ σάνδυκος. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπελάθετό τινος.

ἐπειρᾶτο δὲ μεμνήσθαι ὅτου ἐπελάθετο καὶ ὁ Δράκων Μάλθακος τὴν τῶν Γρυφινδώρων τράπεζαν παριῶν ἀνήρπασε τὸ παντομνημονευτικὸν αὐτῷ ἐκ τῆς χειρός.

καὶ ὁ μὲν Ἄρειος καὶ ὁ Ῥοῶν εὐθύς ἀνεπήδησαν, ὡς μάλ' ἐλπίζοντες πρόφασίν τινα εὔρεῖν τοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐκεῖνω. ἡ δὲ

Μαγονωγαλέα ἔφθασεν αὐτοὺς αἰὲν ἐν εὐφυλάκτῳ οὔσα ὑπὲρ τῶν ἄλλων σοφιστῶν πρὸς τὸ πράγματα γιγνώσκειν.

Τί δὴ τὸ πρᾶγμα; ἔφη.

Ὁ Μάλθακος τοῦμὸν ἔχει παντομνημονευτικόν, ὦ σοφίστρια. καὶ σκυθρωπάζων τι ὁ Μάλθακος ταχέως μεθῆκε τὸ παντομνημονευτικὸν ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

Οὐδέν, ἔφη, ἄλλο ἤθελον ποιῆσαι ἢ θεωρεῖν μόνον. καὶ ὑπεξήλθεν ἄγων Κάρκινον καὶ Κέρκοπα.

*

ὀλίγον δὲ μετὰ τὴν ἐνάτην τῆς δείλης, ὅ τ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥοὼν καὶ οἱ ἄλλοι Γρυφίνδωροι σπεύδοντες κατέβησαν κατὰ τὴν κλίμακα εἰς τὸν κήπον μαθησόμενοι τὰ πρῶτα τῆς πτητικῆς τέχνης. αἰθρίας δ' οὔσης ἐπορεύοντο διὰ λειμῶνος ἀνέμοις κινουμένου κάτω εἰς λειμῶνα ἄλλην ὁμαλήν. αὕτη δ' ἦν ἐπέκεινα τοῦ κήπου, ἀπέχουσα πολὺ τῆς ὕλης ἀπορρήτου, ἧς ἂν ὅμως τὰ δένδρα τηλόθεν εἶδες κνεφαῖα ἀνέμῳ φορούμενα.

καὶ οἱ Σλυθήρινοι ἤδη παρήσαν καὶ σάρα εἴκοσι πρόκροσσα ἐν στοίχοις κοσμίως ἦν προκείμενα. ὁ δ' Ἄρειος ἤκουσέ ποτε τῶν Εὐνισηλίων σχετλιαζόντων περὶ τῶν σάρων τῶν Ὑγογητικῶν ὡς ἔστιν ἃ ἢ σφύζει ἕάν τις ἀνωτέρω πέτηται, ἢ πρὸς ἀριστερὰν περίσταται.

ἀφίκετο δ' ἤδη ἡ Εὐχρῆ διδασκαλὶς οὔσα. πολὺς δὲ παρέιχε τὰς τρίχας, καὶ ἦσαν αὐτῇ ὀφθαλμοὶ κίρροι καθάπερ κίρκω.

καὶ γρύζουσα Τί μέλλετε; ἔφη. πᾶς τις παραστήτω σάρω. ἄγε δὴ. σπεύσατε.

ὁ δ' Ἄρειος βλέψας κάτω τοῦ ἑαυτοῦ σάρου ἤσθητο παλαιοῦ ὄντος καὶ πτόρθους ἔχοντος οὐκ ὀλίγους εἰκῆ προῦχοντας.

ἐκείνη δὲ Προτεΐνατε, ἔφη, τὴν δεξιὰν ὑπὲρ τὸ σάρον καὶ Ἄνα βοήσατε.

καὶ ἅπαντες Ἄνα ἐβόησαν.

καὶ τὸ τοῦ Ἀρείου σάρον εὐθὺς εἰς τὴν δεξιὰν ἀνεπήδησεν καὶ ἄλλα ὡσαύτως τινά, ὀλίγα δέ. καὶ τὸ μὲν τῆς Ἑρμιόνης οὐδὲν ἐκινήθη πλὴν ἀλλὰ χαμαὶ περιεστρέψατό τι, τὸ δὲ τοῦ Νεφελώδους ἀκίνητον δὴ αὐτοῦ ἔκειτο. ὁ δ' Ἄρειος ἔσκοπέιτο πρὸς ἑαυτὸν εἴ πως τὰ σάρα ὁμοῖα ὄντα τοῖς ἵπποις εἶδειεν πότερον φόβον τις παρέχοι. τὴν γὰρ τοῦ Νεφελώδους φωνὴν δῆλην εἶναι τρέμουσαν ὡς μάλιστα βουλομένου χαμαὶ διατρῖψαι.

ἐντεῦθεν δὲ ἡ Εὐχρῆ μεταξὺ αὐτοῦς ἐπὶ σάρον ἀναβάντας διδάσκουσα τῆς ἀκμῆς μὴ περιρρυῆναι, διὰ στοίχους ἄνω τε καὶ κάτω ἐβάδιζεν ἀνορθώσουσα τοὺς μὴ προσηκόντως τοῦ σάρου ἀντι-

λαμβάνοντας. ὁ δ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥοὼν μάλισθ' ἤδοντο ἀκούσαντες αὐτῆς τῷ γε Μαλθάκῳ λεγούσης ὡς ἐπὶ μήκιστον οὐκ ὀρθῶς ἔπραττε.

Ἄγε δὴ, ἔφη, ἐπεὶ τάχιστα τῷ νιγλάρῳ ἠϋλησα τὴν ἀρχὴν, δεῖ ὑμᾶς ἐντόνως λακτίσματι ἀπώσαι τὰ σάρα ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἄρδην αἰωρησόμενοι. ἰσόρροπα δ' ἔχοντες τὰ σάρα ἄνω φέρεσθε μικρόν τι κᾶπειτα πρόσω νεύσαντες εὐθὺ χαμᾶζε κατάγεσθε. ἀκούσατε δῆτα τοῦ νιγλάρου· τρεῖς – δύο – ...

ὁ δὲ Νεφελώδης περιδεὴς ὢν ὡς φοβούμενος χαμαὶ καταμεῖναι, ἔρρωμένως πεδόθεν ἀπέώσατο πρὶν γε τὴν Εὐχρῆν αὐλῆσαι.

αὕτη δὲ βοῶσα Κάτιθι, εἶπεν, ὦ παῖ. ἐκεῖνος δ' ἤδη ἀεροδόνητος ἀνώτερω φέρεται καθάπερ βύσμα ἐκ σταμνίου πηδῶν. καὶ νυνὶ δώδεκα πόδας μεμετεώρισται, νῦν δ' εἴκοσιν. ὁ δ' Ἄρειος κατείδεν αὐτὸν τοῦτο μὲν λευκὸν γεγεννημένον τὴν ὄψιν καὶ δέει ἐκπεπληγμένον κάτω βλέποντα πρὸς τὴν γῆν ἤδη ἐξίτηλον οὔσαν, τοῦτο δὲ κεχηνότα καὶ ἀπορρέοντα εἰς πλάγιον ἀπὸ τοῦ σάρου –

τοῦτο δὲ πέδονδε πεσόντα καὶ πατάγῳ μεγάλῳ γῆν κρούσαντα χαμαὶ πρηγὴ κείμενον ταλαίπωρον.

τὸ δὲ σάρον ἔτι ἀνώτερω μετεωριζόμενον καὶ κατ' οὐρον ἡσύχως φερόμενον πρὸς τὴν ὕλην ἀπόρρητον μετ' ὀλίγον ἀφανῆ ἐγένετο.

ἡ δ' Εὐχρῆ προσέκυπτε τῷ Νεφελώδει λευκὴν ὡσαύτως παρέχουσα τὴν ὄψιν.

καὶ ὁ Ἄρειος ἤκουσεν αὐτῆς λεγούσης τάδε· Τὸν καρπὸν ἔχει κατεαγότα. ἄγε δὴ, ὦ παῖ. καλῶς ἔχει. ἀνάστηθι δῆτα.

καὶ τοῖς ἄλλοις μαθηταῖς Μηδεῖς, ἔφη, κινεῖσθω ἐν ᾧ ἄγω τοῦτον τὸν παῖδα πρὸς τὸ νοσοκομεῖον. καὶ δεῖ ὑμᾶς εἶναι τὰ σάρα χαμαὶ λιπόντας· εἰ δὲ μή, θᾶπτον ἐκπεσεῖσθε ἐκ τοῦ Ὑογοῆτου ἢ δύναταί τις εἰπεῖν τὸ ἱκαροσφαιρικὴ. ἄγε δὴ, ὦ φίλτατε.

ὁ δὲ Νεφελώδης δακρυρροῶν ἔτι καὶ τοῦ καρποῦ ἐχόμενος, ἀπῆλθε χωλευόμενος μετὰ τῆς Εὐχρῆς ἀμφιβαλούσης τὴν χεῖρα αὐτῷ.

ἀποικομένων δ' ἐξ ἐπηκόου, ὁ Μάλθακος γέλωτα συνέθηκε πολὺν εἰπὼν ὅτι·

Ἦ καὶ τὸ πρόσωπον εἶδετε τοῦ βλακός;

οἱ δ' ἕτεροι Σλυθηρίνοι εὐθύς συνεγέλων.

ἡ δὲ Παραβάτις Πατίλη Σίγα, ἔφη, ὦ Μάλθακε.

Μῶν παραστατεῖς τῷ Μακροπύγῳ; τοῦτ' εἶπε Παννίκη Παρακίττος, Σλυθηρίνη οὔσα σκυθρωπὴ τὴν ὄψιν. Οὐ γάρ τοι ὤθηθην ἄν σέ, ὦ Παραβάτις, ἀγαπᾶν τὰ σάρκινα παιδάρια μαμμόθρεπτα.

ὁ δὲ Μάλθακος προπηδήσας ἔλαβέ τι ἐπὶ τῆς γῆς κείμενον.

Ἰδοῦ, ἔφη. τοῦτο γάρ ἐστιν ἐκείνο τὸ τῇ τήθῃ δεδομένον ὑπεργέλοιον.

καὶ τὸ παντομνημονευτικὸν ἂν εἶδες στίλβον ἐν ἡλίου ἀκτίσιν ὑπ' αὐτοῦ ἄρθέν.

ὁ δ' Ἄρειος ἠρέμα Δὸς, ἔφη, δὸς αὐτὸ ἔμοιγε. καὶ κατεσιώπων ἅπαντες θεωρήσοντες.

ὁ δὲ Μάλθακος σαρδάνιον ἐγέλασεν.

Θέλοίμ' ἂν, ἔφη, καταθεῖναι πού αὐτὸ ὅθεν ὁ Μακρόπυγος οἶός τ' ἔσται ῥαδίως ἀναλαβεῖν. αὐτίκα γ' εἰς δένδρον.

κραυγάζοντας δ' ἤδη τοῦ Ἄρειου Δὸς ἐμοὶ αὐτό, ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸ σάρον ἀνέπτато εἰς ἀέρα. οὐδ' ἔψευστο φάσκων δεινὸς εἶναι πέτεσθαι· αἰωρούμενος γὰρ ἴσον τοῖς ἄκροισ κλάδοις παρὰ δρῦν τινα, βοῶν Ἦκε οὖν, ἔφη, ὦ Ποτέρ, λαβοῦ μοι.

καὶ μὴν ὁ Ἄρειος ἀνείλετο τὸ σάρον.

καὶ ἡ μὲν Ἑρμιόνη κεκραυγία πρὸς αὐτόν, Μῆ μοι σύ, ἔφη. τῆς γὰρ Εὐχρῆς ἀπειπούσης ἡμᾶς κινεῖσθαι, πράγματα παρέξεις ἅπασιν.

ὁ δ' Ἄρειος ταῦτ' ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιήσατο. πιμπράμενος οὖν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σάρον ἀνεπήδησε, καὶ ἐντόνως ἐλάκτισε τοῦδαφος, καὶ ἄρδην ἐμετεωρίσθη, τῆς κόμης ἅμα δι' αὔρας ἀττομένης καὶ τοῦ τρίβωνος πρὸς ἀνέμου διαπνεομένου. καὶ ἔζει πως τὸ τοῦ θυμοῦ μένος αὐτῷ εἰδότι ὡς πρᾶξις ἤδη μεταχειρίζοιτο καθ' ἣν ἂν ἀδίδακτος ἀριστεύοι. τοῦτο γὰρ ῥάδιον εἶναι, τοῦτο θαυμαστόν ὡς σφόδρα. καὶ ἀντισπάσας τι τὸ σάρον ὡς καὶ ἀνωτέρω εὐθυνῶν ἦσθετο ὀλολυγμοῦ μὲν τῶν χαμαὶ παρθένων κεχηνυῶν, τοῦ δὲ Ῥοῶνος ἀλαλαγμοῦ ἅμα τεθηπότος.

ταχέως δὲ τὸ σάρον σπάσας ἠϋθυεν ἀντιωσόμενος τῷ Μαλθάκῳ. ὁ δ' ἐκπεπληγμένος ἐφαίνετο.

ὁ δ' Ἄρειος Δὸς ἐμοὶ αὐτό, ἔφη. εἰ δὲ μή, ἐκκρούσω σ' ἀπὸ τοῦ σάρου.

ἐκείνος δὲ Πῶς δῆτα; ἔφη· ἤθελε μὲν γὰρ ἐπισκώπτειν αὐτόν, περιδεῆς δ' ὄντως ἐφαίνετο γενόμενος.

ἄλλ' ὁ Ἄρειος ἤδει πως τὸ δραστέον. προῦκυψεν οὖν καὶ τοῦ σάρου ἀπρίξ ἐλάβετο· τὸ δὲ ἤξεν ἐπὶ τὸν Μάλθακον ὥσπερ βέλος. μικροῦ δ' ἐδέγησε πατάξαι αὐτόν μόλις φθάσαντα· Ἄρειος δὲ ταχέως ἔμπαλιν στρεψάμενος τὸ σάρον ἰσόρροπον ἀνείχε. καὶ ὀλίγοι τῶν κάτω ἐκρότουν.

Οὔτε Κάρκινος, ἔφη, οὔτε Κέρκωψ πάρεστιν ὥσπερ δαίμων τις ἀπὸ μηχανῆς ῥυσόμενός σε.

ἐκείνος δὲ ταῦτὰ λογισάμενος Λαβοῦ δῆτα, ἔφη, εἰ τυχεῖν αὐτοῦ

οἶός τ' εἶ. καὶ τὴν μὲν σφαῖραν τὴν ὑαλίνην ἄρδην ἔβαλε μετέωρον, αὐτὸς δ' ὕψοθεν ἤξε πρὸς τὸ ἔδαφος.

ὁ δ' Ἄρειος ἐθεάσατο αὐτὴν ὡσπερ ἐκ θεοῦ κάτοχος πρῶτον μὲν βραδέως ἀνωτέρω μετεωριζομένην, ἔπειτα δὲ κατ' ὀλίγον χαμᾶζε πίπτουσαν. ἔνευσεν οὖν καὶ τὴν τοῦ σάρου κώπην κάτω ἠῦθυνε. καὶ ἐν ἀκαρεῖ κάταντες κατέσκηπτεν αἰεὶ θάττον καταγιγίζων ὡς φθάσων τὴν σφαῖραν. ἤσθετο δ' οὐ μόνον τοῦ πνεύματος κατ' ὧτα παφλάζοντος ἀλλὰ καὶ τοῦ θορύβου τῶν κάτω θεωρούντων. καὶ χεῖρα προτείνας ἔλαβεν τὴν σφαῖραν μικροῦ δέουσαν προσκρούσαι τῷ ἔδαφει, καιρίως δ' ἅμα τὸ σάρον κατορθῶν ἡρέμα κατερρῦη εἰς τὸν λειμῶνα, τὸ παντομνημονευτικὸν χειρὶ ἔχων ἔτι ἀκέραιον.

Οὗτος σύ, ὦ Ἄρειε Ποτέρ.

ταπεινότητος δ' ἐξ ὑψηλοτάτου παραυτίκα ἐγένετο· ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα ἔτρεχεν ἐπ' αὐτούς. Ἄρειος δὲ τρέμων ἀνέστη.

ἐκείνη δὲ ὅσον οὐκ ἄφωνος γενομένη διὰ τὸ ἀπροσδόκητον, τῶν διόπτρων ἅμα δι' ὀργῆς ἀστραπτοῦντων Οὐδέποτε, ἔφη, ἐξ οὗ ἐν Ὑογοῆτου – καὶ δῆτ' ἐτόλμας – τάχ' ἂν ἐξετραχηλίσθης –

Ἄλλ' οὐτός γ' ἄμεμπτός ἐστιν, ὦ σοφίστρια –

Σίγα, ὦ Πατίλη –

Ἄλλ' ὁ Μάλθακος –

Ἄλις εἶπας, ὦ Εὐισήλιε. ἔπου μοι, ὦ Ποτέρ, νυνί.

ὁ δ' Ἄρειος κατεΐδε Μάλθακον τε καὶ Κάρκινον καὶ Κέρκοπα παιωνίζοντας ἀθύμως βαδίζων ὄπισθε τῆς Μαγονωγαλέας προχωρούσης πρὸς τὸ φρούριον. πάντως γὰρ ἤδει ἐκπεσοῦμενος. καὶ ἐβούλετο μὲν ἀπολογεῖσθαι, ἀφασία δέ τις εἶχεν αὐτόν, ὡς ἐφαίνετο. ἡ δ' οὖν Μαγονωγαλέα τὸν τρίβωνα σύρουσα οὕτω ταχέως προὔχῳρει οὐδὲν βλέψασα πρὸς αὐτόν ὡστ' ἔδει τρέχειν ξυνεψόμενον αὐτῇ. ἀπολωλέναι γὰρ ὡς οὐ δυνηθεὶς οὐδὲ δύο ἑβδομάδας ἀντέχειν. ἐν δ' ἀκαρεῖ δεήσειν αὐτόν συσκευάσασθαι τὰ χρήματα. τί ἐροῦσιν οἱ Δουρσλείοι αὐτῷ οἰκάδε ἀφικομένω;

καὶ ἀνὰ τὰς τοῦ φρουρίου προσαμβάσεις ἔβησαν καὶ ἀνὰ τὸν ἔνδον ἀναβαθμὸν μαρμάρινον ἐκείνης οὐδὲν αὐτῷ εἰπούσης. ἡ δὲ θύρας βιαίως ἀνέωξε καὶ παρὰ διαδρομὰς ἐπορεύθη, τοῦ Ἀρείου τέως κατὰ νῶτον ὀπισθοφυλακοῦντος τάλαιπῶρου. ἴσως γὰρ ἐκείνην ἄγειν αὐτόν ὡς τὸν Διμπλόδωρον. καὶ ἐνενόησε τὸν Ἀγριώδη ἐκπεσόντα μὲν ἐξὸν δὲ μείναι κυνηγιοφύλακα. ἴσως γενήσεσθαι αὐτὸς διάκονος τοῦ Ἀγριώδους. καὶ ἀναπλάττων ὅπως αὐτὸς τὸ σακίον οἴσει τὸ τοῦ Ἀγριώδους περιπολῶν κατ' ἀγρούς, μάλιστα δὲ ἠθύμει.

εἰστήκει δ' ἐκείνη πρὸ δωματίου τινός. καὶ τὴν θύραν ἀνοίξασα

καὶ παρακύψασά τι Ξύγγνωθί μοι, ἔφη, ὦ Φιλητικέ. Ἄρ' ἔξεστί μοι Ὑλῆν χρήσασθαι διὰ μικρόν;

ὁ δ' Ἄρειος ἀπορῶν ἐσκόπει πρὸς ἑαυτὸν εἴ Ὑλῆ ἐστὶ ξύλον τι πρὸς τὸ συντριῦσαι αὐτόν.

Ὁ δ' Ὑλῆς ἄρα ἀπέβη ἄνθρωπος ὢν, νεανίσκος εὐτραφῆς πενταετηρίδ' ἤδη διατρίψας, ὅστις ἀπὸ τῆς τοῦ Φιλητικοῦ σχολῆς ἦλθεν ἀμηχανῶν.

ἐκείνη δέ Ἐπεσθέ μοι, ἔφη, ἀμφοτέροι. καὶ ἐπορεύθησαν ὁμοῦ ἀνὰ τὴν διαδρομὴν, τοῦ Ὑλου τέως δεινὸν βλέποντος πρὸς τὸν Ἄρειον.

Εἴσιτε δῆ.

αὕτη δ' ἠγήσατ' αὐτοῖς εἰς διδασκαλεῖον κενὸν πλὴν ἄλλ' ὁ Ποιφύκτης ἐκείθι γράμματα ἀσχήμονα ἐπὶ τοῦ μέλανος πίνακος γυψῷ ἔγραφεν.

Ἄπιθι, ἔφη, ὦ Ποίφυκτα. καὶ ὁ μὲν τὸν γυψὸν εἰς φορυτὸν βαλὼν μεγάλου μετὰ πατάγου, πολλὰ δὲ καταρῶμενος ἀπῆλθεν. ἐκείνη δ' ἐπαράξασα εὐθύς τὴν θύραν μετεστρέψατο ἐναντίον τοῖν παίδοιιν.

Ὁδ' ἐστὶν Ὀλοφώϊος Ὑλῆς, ὦ Ποτέρ. ὦ Ὑλα, ἰδοῦ, τὸν ζητητὴν ἠῦρηκά σοι.

καὶ τὸν Ὑλῆν ἂν εἶδες μεταβαλλόμενον τὸ πρόσωπον ἐξ ἀπορίας εἰς ἠδόνην.

Ἡ καὶ σπουδάξεις, ἔφη, ὦ σοφίστρια;

Σπουδάζω γε. ὁ γὰρ παῖς τέχνην παρέχει αὐτόφυτον. οὐδ' ἐώρακα οὐδένα ἴσον αὐτῷ οὐδέποτε. ἦ καὶ τὸ τότε δὴ πρῶτόν σοι ἐπὶ σάρου, ὦ Ποτέρ;

ὁ δὲ κατένευσε σιωπῶν. οὐ μὲν γὰρ ἦδει ὃ τι γίγνοιτο, οὐδ' ἐκινδύνευεν ἔτι ἐκπίπτειν γοῦν, ὡς ἐδόκει. ὥστε τῆς τῶν σκελῶν νάρκης ἦττον ἠσθάνετο.

ἐκείνη δ' οὖν τῷ Ὑλῆι ἔλεγε τάδε· Μετεωρισθεῖς γὰρ πόδας πεντήκοντα κατέσκηψε χειρὶ ληψόμενος ἐκείνο, καὶ βλάβην οὐχ ὑπέμεινεν οὐδεμίαν. ἀλλ' ὁ πάνυ Κάρολος Εὐβισήλιος τοιοῦτ' ἀνύτειν οὐκ ἂν ἐδυνήθη.

τῷ δὲ Ὑλῆι, ὡς ἔφαινετο, τὰ πάνθ' ὅσα ὄνειροπολοίη ποτὲ νῦν δὴ ὁμοῦ ἀπέβη.

Ἄρ' εἶδες παρῶν ποτε τοὺς ἱκαροσφαιρίζοντας; τοῦτ' εἶπε πάνυ σπουδάξειν δοκῶν.

ἐκείνη δὲ ἐξηγησομένη Οὔτος, ἔφη, ἀγελάρχης ἐστὶ τοῖς Γρυφινδώροις.

Καὶ τὸ σῶμα, ἦ δ' ὅς ὁ Ὑλῆς, ἔχει τέλειον πρὸς τὴν ζητητικὴν. καὶ περιπατῶν τὸν Ἄρειον πανταχόθεν ἐξέταζεν.

Ἐλαφρὸς δ' ἐστὶ καὶ ταχύς. ἀλλὰ δεήσει κατακτήσασθαι αὐτῷ σάρον ἐπεικὲς οἶον Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ἢ Καθαρίστριαν Ἐβδόμην.

Ἐγὼ οὖν διαλέξομαι τῷ Διμπλοδώρῳ ἐάν πως περιίδωμεν τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν πρωτοπειρῶν. ἀλλ' ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, δέομεθα ἀγέλης βελτίονος τῆς περυσινής. κατ' ἄκρας γὰρ ἐπόρθησαν ἡμᾶς οἱ Σλυθήρινοι ἐπ' ἐκείνου τοῦ ἀγῶνος. οὐδ' ἀνειχόμεν κατ' ὄφθαλμοὺς ἐλθεῖν τοῦ Σεουέρου Σινάπεως πολὺς ἐξ οὗ χρόνος ...

καὶ ὑπὲρ τὰ διόπτρα δριμύ βλέπουσα πρὸς τὸν Ἄρειον Ἐλπίζω ἀκούσεσθαι ὡς σὺ μετὰ σπουδῆς γυμνάζῃ. εἰ δέ μή, τάχ' ἂν μετανοοίην ἐπὶ τῷ μὴ κολάσαι σε.

κᾶπειτα ἐξαίφνης μειδιάσας Ὁ πατήρ, ἔφη, ἐφιλοτιμήθη ἂν ἐν σοί, δεινὸς ὢν ἱκαροσφαιρίζειν αὐτός.

*

ὁ δὲ Ῥοῶν Ἡ που προσπαίξεις, ἔφη. Ἄρειος γὰρ δειπνῶν εἰρήκει αὐτῷ τί γέγονεν ἐξ οὗ ἀπὸ τοῦ κήπου ἦλθε μετὰ τῆς Μαγονωγαλέας. ὁ δὲ μερίδα κρεῶν βοείων μετὰ νεφροῦ κεκαρυκευμένων ἐλελήθει ἑαυτὸν ἔδεσθαι μέλλοντα.

Ἡ καὶ ζητητὴν λέγεις; ἔφη. οἶ γε μὴν πρωτόπειροι οὐδέποτε — εἶτα σὺ γε κινδυνεύεις νεώτατος γενέσθαι ἱκαροσφαιριστῆς ἔτος τουτί —

Ἐκατοστὸν γε, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος καταπίνων ἅμα μερίδα κρεῶν μεγάλην. μάλιστα γὰρ ἐπέινησε παντοίους ἔτ' ὢν διὰ τὰ τῆς δειλῆς γεγενημένα. μετ' ὀλίγον δὲ Ὁ γὰρ Ὑλῆς, ἔφη, τοῦτ' εἶπέ μοι.

ὁ δὲ Ῥοῶν εἰς τοσοῦτο ἔθραυμάζε καὶ ἐζήλου αὐτὸν ὥστε μηδὲν ἄλλο ποιῆσαι ἢ χάσκειν.

ὁ δ' Ἄρειος Γυμναζόμενος δ' οὖν, ἔφη, τῆς ἐπιγινομένης ἄρχομαι ἑβδομάδος. ἀλλὰ μὴ εἴπῃς μηδενί· ὁ γὰρ Ὑλῆς βούλεται τοῦτ' ἀπόρρητον εἶναι.

καὶ ὁ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς εἰσελθόντες εἰς τὸ μέγαρον κατιδόντες δὲ τὸν Ἄρειον ἐπειγόμενοι συνέβαλον αὐτῷ.

Εὖ πάνυ πεποίηκας, ἔφη ὁ Γεωργὸς πρὸς οὓς λέγων. Ὁ Ὑλῆς εἶπεν ἡμῖν· τῆς γὰρ ἀγέλης ἐσμὲν καὶ αὐτοὶ ραιστήρες.

ὁ δὲ Γεωργὸς Τῆτες γάρ, ἔφη, τὴν Φιάλην ἐκείνην τὴν ἱκαροσφαιρικὴν εὖ οἶδ' ὅτι οἰσόμεθα. οὐ γὰρ ἐννέγεμθα αὐτὴν ἐξ οὗ ὁ Κάρολος ἐφήβευσε, τῆτες δὲ ἡ ἀγέλη μέλλει ἀρίστη ἀποβῆσεσθαι. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως σὺ, ὦ Ἄρειε, οὐχὶ δεινὸς ἂν εἴῃς. ὁ γὰρ Ὑλῆς ὅσον οὐκ ἐπαρχεῖτο τοῦτ' ἀγγέλλων ἡμῖν.

Ἀπιτέον δ' οὖν. ὁ γὰρ Ἰόρδανος ὡς οἶεται ἠῦρῃκε καινὸν ὑπόνομόν τινα κρυπτὸν ἐκ τοῦ παιδευτηρίου φέροντα.

Ἐκεῖνόν γε λέγει δήπου τὸν κατόπιν τοῦ ἀγάλματος τοῦ Γρεγορίου τοῦ λιπαροῦ ὃν ἡμεῖς τῆς πρώτης ἑβδομάδος ἠϋρομεν. χαίρει.

ὁ δὲ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς σχεδὸν ἐξεληλύθεσαν καὶ ἄλλοι τινὲς ἀφίκοντο πολλῶ ἦττον ἀρεστοὶ ἐκείνοις. εἰσῆλθε γὰρ ὁ Μάλθακος, τῶν ἐταίρων Καρκίνου καὶ Κέρκοπος ἐκατέρωθεν αὐτῶ ἀκολουθούντων.

Ἡ που πανύστατον, ἔφη, σὺ δειπνεῖς παρ' ἡμῖν; πηνίκα τὴν ἀμαξοστοιχίαν λήψη ἔμπαλιν ἐπανιῶν παρὰ τοὺς Μυγάλους;

Ἄρειος δ' ἀτρέμα Ἄλλα γὰρ σύ, ἔφη, πολλῶ ἀνδρειότερος εἶ δήπου χαμᾶζε κατελθὼν τῶν ἐταίρων τούτων ὀλιγοδρανῶν παρακολουθούντων. οὐχ ὅτι οὔτε ὁ Κάρκινος οὔτε ὁ Κέρκωψ ὄντως ἀσθενὴς ἦν, ἀλλὰ ὡς καθημένων διδασκάλων ἐπὶ τῆς ἄνω τραπέζης πολλῶν οὐδέτερος ἐτόλμησε πράττειν οὐδὲν πέρα τοῦ ψοφεῖν τοῖς κονδύλοις σκυθρωπάζων τέως.

ὁ δὲ Μάλθακος Θέλοιμ' ἄν, ἔφη, μονομαχεῖν σοι ἢ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἢ ὅταν σὺ βούλη μάχην μάγων τρόπῳ. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ μόναις ταῖς ράβδοις μάχεσθαι δίχα διεστῶτας. τί δ' ἐστίν; οὐκ οὐκ ἤκουσας περὶ τῆς μαγικῆς μονομαχίας ὅ τι ἐστίν;

Ἦκουσε δὴ, ἔφη ὁ Ῥῶν περιστρεφόμενος. ἐγὼ μὲν γὰρ προστάτης εἰμὶ αὐτῶ· τίς δ' ἐστὶ σοι;

καὶ ὁ Μάλθακος βλέψας πρὸς τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα, ὡς θέλων ἀντιτιθέναι τοῦτον ἐκείνῳ, Κάρκινος, ἔφη. ἡ που καλῶς ἔχει ἦν μεσοῦσης τῆς νυκτὸς συμβαλῶμεν ὑμῖν ἐν τῷ τῶν τροπαίων δωματίῳ ὡς αἰεὶ ἀκλήστῳ ὄντι;

ἀπελθόντος δὲ τοῦ Μαλθάκου, ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν ἐνέβλεψαν ἀλλήλοις εἰς τὸ πρόσωπον.

ἐκεῖνος δὲ Ἄλλα τί ἐστίν ἄρα, ἔφη, ἡ μονομαχία μαγική; ἢ τί δύναται τὸ προστάτην εἶναι ἐμόν;

ὁ δὲ Ῥῶν εὐθύμως Εἰέν, ἔφη. τῷ προστάτη ἔργον ἂν εἶη ὑπερμαχεῖν σου εἴ πως ἀποθάνοις. ἐσθίων δὲ τέλος ἤρξατο τὸ ὄψον, ἀλλὰ κατιδὼν τὸ Ἄρειου πρόσωπον περιφοβοῦ δοκοῦντος, ταχέως ἀναλαβὼν Ἄλλ' οἱ ἀγωνισταί, ἔφη, κατὰ τὸ ξύνηθες οὐκ ἀποθνήσκουσιν εἰ μὴ ἀληθινοὶ εἰσι μάγοι ἀληθῶς μονομαχοῦντες. ἐπι πλείστον γὰρ σὺ καὶ ὁ Μάλθακος σπινθήρας οἰοί τ' ἔσεσθε ἐμβαλεῖν ἐπ' ἀλλήλους. οὐδέτερος γὰρ ἄλις οἶδεν τῆς μαγικῆς ὅπως ἕτερος ἕτερον βλάψῃ. προσεδέξατο δ' οὖν σε ἀνανεῦσαι.

Καὶ δὴ τὴν ράβδον σείσαντος ἐμοῦ οὐ γέγονεν οὐδέν;

Ταύτην γ' ἀπορρήφαντα δεῖ ἐπὶ κόρρης πύξ πατάξαι.

καὶ ἀκούσαντές τινος Ξύγγνωθί μοι λεγούσης, ἀναβλέψαντες τὴν Ἐρμιόνην εἶδον.

καὶ ὁ Ῥοῶν Οὐκουν ἔστιν, ἔφη, ἡσυχάζοντι δειπνεῖν ἐνθάδε; ἐκείνη δὲ τοῦτον ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιουμένη τῷ Ἀρείῳ Παρήκ-
ουσα σοῦ, ἔφη, καὶ τοῦ Μαλθάκου ἀκουσία γε μὴν –

Ἐκουσία μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥοῶν τονθορούζων τι.

– Καὶ μὴν οὐ θεμιτὸν νύκτωρ περιπολεῖν τὸ παιδευτήριον. ἀλοῦς γὰρ – οὐδ' ἔστιν ὅπως οὐχ ἀλώση – κινδυνεύεις διὰ τὸ ἄγαν φίλ-
αυτον ἐκεῖνο βαθμοὺς ἀπολέσαι τοῖς Γρυφινδώροις πολλοὺς δῆ.

Καὶ σύ γε, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος, τὸ ἄγαν φιλοπράγμον ἐκεῖνο ἐπιτηδεύεις.

ὁ δὲ Ῥοῶν χαίρειν ἐκέλευσεν αὐτήν.

*

μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἄρειος ἀγρυπνῶν μέχρι πόρρω τῆς νυκτὸς ἀκούων δὲ τοῦ Δείνου καὶ τοῦ Σαμίου εἰς ὕπνον πιπτόντων – ὁ γὰρ Νεφελώδης ἔτι ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἦν – ἐνενοίει τὰ τῆδε τῆ ἡμέρα γεγενημένα ὡς οὐ πάντα τύχῃ ἀγαθῆ ἦν. τὸν γὰρ Ῥοῶνα δι' ἐσπέρας νουθετῆσαι αὐτὸν λέγοντα ὅτι Ἐὰν καταράσῃταί σου, δεήσει ἐκκλίνειν, ἐπεὶ τὰ ἀποτρεπτικὰ οὐ μέμνημαι ἔγωγε, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. κινδυνευόντων δ' αὐτῶναι ὑπὸ τοῦ Φήληκος ἢ τῆς Νώροπος, ἐφοβεῖτο νόμον προσέτι παρανομεῖν ἄλλον ἔτι ὡς ἄγαν ἤδη εὐτυχῆσας. καίτοι τὴν Μαλθάκου ὄψιν σαρδάνιον γελῶντος αἰεὶ διὰ τοῦ σκότου ἀνέπλαττε. δῆλον γὰρ ὅτι ὦρα ἐστὶ νῦν δὴ νικῆσαι τὸν Μάλθακον κατ' ὄμματα ἀντιταττόμενος ἐκείνῳ. καὶ τούτου γε τοῦ καιροῦ οὐχ ἄμαρτήσῃ.

ὁ δ' οὖν Ῥοῶν Περὶ τρίτην, ἔφη, φυλακὴν ἔσμεν τῆς νυκτός. ἀπιτέον δῆτα.

καὶ τὰς κοιτωνικὰς ἐνδυσάμενοι τὰς δὲ ῥάβδους ἀναλαβόντες διὰ τὸν πύργον καὶ κατὰ τῆς κλίμακος ἐλικοειδοῦς εἶρπον καὶ εἰς τὸ κοινεῖον τὸ τῶν Γρυφινδώρων. διὰ δὲ τοὺς ἐν ἐσχάρᾳ φεψάλους ἔτι φλέγοντάς τι ἦν ἰδεῖν τοὺς θρόνους ὡσεὶ ὀκλάζοντάς πως καθάπερ σκιάς μελαίνας. καὶ παρὰ μικρὸν ἀφιγμένοι ἦσαν πρὸς τὴν εἰκονικὴν ὀπὴν καὶ φωνὴν ἐγγύθεν ἤκουσαν τινὸς ἐν θρόνῳ καθη-
μένου. καὶ εἶπεν ὅτι Οὐκ ὠόμην σε τοῦτο ὄντως ποιήσεις, ὦ Ἄρειε.

λύχνου δὲ καιομένου εἶδον τὴν Ἑρμιόνην παρέχουσαν κοιτωνικὴν τε φοινικὴν καὶ νέφος ὀφρῶν στυγνόν.

Ἄλλ' ἦ σύ πάρει; ἔφη ὁ Ῥοῶν. ἄπιθι εἰς κοῖτον.

ἐκείνη δ' Ἐδέγησα κατειπεῖν σου τῷ ἀδελφῷ Περσεῖ. οὗτος γὰρ ἄτε πρύτανις ὦν κωλύσαι ἂν ταῦτα.

ὁ δ' Ἄρειος οὐκ ἐνόμιζεν ἐνδέχεσθαι οὐδενὶ εἰς τοσοῦτο πολυπραγμανεῖν.

τὸν οὖν Ῥωῶνα ἐποτρύννας, τὴν δὲ τῆς παχείας εἰκόνα ἀνοίξας, διὰ τὴν ὀπὴν ἀνέβη.

ἡ δ' Ἐρμιόνη οὐχ οἷα τ' ἦν ἀκονιτὶ παραχωρῆσαι. ἔσπετ' οὖν τὸν Ῥωῶνα διὰ τὴν ὀπὴν συρίζουσα τέως ὥσπερ χὴν τις πικρά.

Οὐκουν μέλει ὑμῖν τῶν Γρυφινδώρων μελετώσι μόνον τὰ καθ' ἑαυτούς; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐθέλω τοὺς Σλυθηρίνους οἴσσεσθαι τὴν Φιάλην Οἰκείαν, ὑμεῖς δὲ πάντας μεθήσετε τοὺς βαθμοὺς οὓς ἐκτησάμην παρὰ τῆς Μαγονωγαλέας πολλὰ συνείσα περὶ τῆς μεταμορφώσεως.

Ἄπιθι.

Ἄπειμί γε. ἀλλὰ παρήνεσα ὑμῖν μὴ τοῦτο ποιῆσαι. μέμνησθε δῆτα ὅτι εἶπον αὔριον ἐφ' ἄμαξοστοιχίας ὄντες, τοιοῦτοι γὰρ ἔστε –

ἀλλ' οὐκ ἔμελλον ἄρ' εὐρεῖν ὅποιοί εἰσιν. ἐκείνη γὰρ στρεψαμένη πρὸς τὴν τῆς παχείας ἀνθρώπου εἰκόνα ὡς ἔνδον ἐπανιούσα, πρὸς κενὴν ἔτυχέ που βλέπουσα εἰκόνα. τῆς γὰρ παχείας ἀνθρώπου νύκτωρ ἐπιφοιτησάσης παρὰ τινα, ἢ γ' Ἐρμιόνη ἀπεκέκλητο τοῦ τῶν Γρυφινδώρων πύργου.

Τί δὴ ποιήσω; ἔφη ὀξεία τῇ φωνῇ.

ἀλλ' ὁ Ῥωὼν Σὸν ἄρα τὸ πρᾶγμα, ἔφη. ἡμῖν δ' ἰτέον ἐστίν· ἄλλως γὰρ κινδυνεύομεν ὑστερίζειν τοῦ καιροῦ.

ἡ δὲ ἐπειγομένη ἔφθασεν αὐτοὺς οὐπω ἀφικομένους εἰς τὸ ἔσχατον τῆς διαδρομῆς.

Ἐγώ, ἔφη, συγγενήσομαι ὑμῖν.

Ἦκιστα.

Ἄλλ' ἡ ἐλπίζετε με μενεῖν ἐνθάδε ἀλωσομένη ὑπὸ τοῦ Φήληκος; ἦν γὰρ λάβη ἡμᾶς ἅπαντας τοὺς τρεῖς, ἀληθεύουσα ἐρῶ ὅτι ἐπεχείρουν ἐγὼ κωλύσαι ὑμᾶς. καὶ δεήσει ὑμᾶς βεβαιουῆσθαι τὸν ἐμὸν λόγον.

καὶ ὁ Ῥωὼν Καὶ δῆτα τολμᾶς –

ὁ δ' Ἄρειος ὑπολαβὼν Σιγᾶτε, ἔφη, ἀμφότεροι. ψόφον γὰρ ἤκουσα.

Ἄλλ' ἡ Νῶροψ πάρεστιν; ἡ δ' ὅς ὁ Ῥωὼν κεχηνῶς· περιεσκόπει γὰρ ἐπὶ τὸ κνέφας.

ἀλλ' ὡς ἀπέβη Νῶροψ μὲν οὐκ ἦν, Νεφελώδης δέ. ἔκειτο γὰρ ὑπνω χαμαὶ νικηθείς· ἐξαίφνης δ' ἠγέρθη ἐκείνων προσιόντων.

Ἐρμαιον δὴ ἐστί μοι, ἔφη, ὅτι ἠὔρετέ με. ἐπὶ μήκιστον γὰρ ἔξω περιέμενον λαθόντος ἐμὲ κοιμητικῶς ἔχοντα τοῦ εἰσιτηρίου ξυνηθήματος τοῦ καινοῦ.

Σίγα μέντοι, ὦ Νεφέλωδες. τὸ ξύνημά ἐστι ρύγχος χοίρειον, οὐ μὴν οὐδὲ νῦν συμφέρει σοι, περιπολούσης ἄλλοσε τῆς παχείας.

Πῶς ἔχει ὁ βραχίων σου; ἦ δ' ὄς ὁ Ἄρειος.

Εὐ γε, ἔφη, δεικνὺς αὐτόν. ἦ γὰρ Πομφόλυξ ἰάσατο ἐν ἀκαρεῖ.

Καὶ τοῦτο μὲν μάλ' ἠδέως ἔχει μοι. ἀλλὰ φέρε δῆ, ὦ Νεφέλωδες. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν δεῖ ἡμᾶς γε ἄλλοσε ἰεναί, πρὸς δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ὀψόμεθά σε.

ἄλλ' ἐκεῖνος ἀναπηδήσας Μῆ καταλίπητε με, ἔφη. οὐ γὰρ βούλομαι μόνος ἐνθάδε καταμένειν. καὶ μὴν ὁ Βαρόνος Αἱματοσταγῆς δις ἤδη παρελήλυθεν.

ὁ δὲ Ῥῶν τῷ ὠρολόγιω χρησάμενος δεινὸν ἔβλεπε πρὸς τὴν Ἑρμιόνην καὶ τὸν Νεφελῶδη.

Ἦν δὲ ὅποτεροσοῦν σφῶν πράξι ὅπως ἀλωσόμεθα, ἐπ' ἑμαυτὸν ἀναδέξομαι τοῦτο μὲν μαθήσεσθαι τὴν ἀρὰν ἐκείνην τὴν τῶν μορμολυκείων ἣν ὁ Κίουρος ἄρτι διῆλθε, τοῦτο δὲ μαθῶν χρήσεσθαι ἐφ' ὑμᾶς.

ἄλλ' οὖν ἡ μὲν Ἑρμιόνη ἔχασκέ τι, ὡς διδάξουσα τὸν Ῥῶνα δῆπου τίνι τρόπῳ δεῖ χρῆσθαι τῇ τῶν μορμολυκείων ἀρᾷ, ὁ δ' Ἄρειος συρίζων ἐκέλευσε αὐτὴν γε σιωπᾶν καὶ πᾶσι δεξιᾷ ἔνευσε προχωρῆσαι.

καὶ ἦξαν κατὰ διαδρομὰς φωτὶ πεποικιλμένας, τῆς σελενῆς λαμπρῶς διὰ τὰ τῶν ὑψηλῶν θυρίδων διαφράγματα μαρμαιρούσης. καὶ ὅτε εἰς ἀγκῶνα ἀφίκοντο, ὁ μὲν Ἄρειος ἐφοβεῖτο συμβαλεῖν τῷ Φήληκι ἢ τῇ Νώροπι, ἠτύχησαν δ' ἐφεξῆς. ταχέως δ' ἀνέβησαν ἀνὰ κλίμακα εἰς τὸ τρίστεγον οἴκημα, ἄκρω ποδὶ ἐπιβαίνοντες πρὸς τὸ τῶν τροπαίων δωμάτιον.

ἄλλ' ὁ Μάλθακος καὶ ὁ Κάρκινος οὕτω παρεγένοντο. ἔστιλβον δὲ οἱ κρυστάλλινοι πυργίσκοι οἱ τὰ τροπαία φυλάττοντες. φιάλαι δ' ἦσαν καὶ ἀσπίδες καὶ λεκάναι καὶ ἀγάλματα χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ ἀστράπτοντα διὰ τὸ κνέφας. βραδέως δ' εἴρπυσαν κατὰ τοὺς τοίχους, ὄξυ δεδορκότες πρὸς τὰς θύρας τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ δωματίου. καὶ ὁ Ἄρειος ἔλαβε τὴν ράβδον, εὐλαβούμενος μὴ ὁ Μάλθακος λάθῃ αὐτοὺς ἐναλλόμενος.

καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ῥῶν πρὸς οὖς λέγων Χρονίζει δῆ, ἔφη. τάχα ὑπέστρεψεν ἐπτοημένος καὶ ἑμαλακίσθη.

καὶ τότε μάλ' ἐξεπλάγησαν ψόφον ἀκούσαντες παρὰ τοῦ παρακειμένου δωματίου. ὁ δ' Ἄρειος τὴν ράβδον εἰλήφει καὶ εὐθύς ἤκουσαν φθεγγομένου τινός. Μάλθακος μὲν οὐκ ἄρ' ἔτυχεν ὦν, Φήληξ δὲ τῇ Νώροπι Ἑρεῦνα καλῶς, λέγων, ὦ γλυκυτάτη, ἦν που ἐκεῖνοι ἐν μύχῳ κρύπτονται.

καταφοβούμενος δὲ δῆ ὁ Ἄρειος ταῖν χεροῖν μανικῶς ἔνευσε τοῖς ἄλλοις ὡς τάχιστα ἔπεσθαι αὐτῷ. οἱ δὲ σιωπῇ ἀπέδραμον πρὸς τὴν

θύραν ἐκποδῶν γενησόμενοι τῷ Φήληκι ἔτι φθεγγομένῳ. ὁ δὲ Νεφελώδης μόλις σύρων τὸν τρίβωνα ἀρτίως ἐξεληλύθει καὶ εἰσιόντος ἤσθοντο τοῦ Φήληκος εἰς τὸ τῶν τροπαίων δωμάτιον.

καὶ ἤκουσαν αὐτοῦ μασταρῦζόντός τι καὶ λέγοντος ὅτι Ἔνεισί που εἰκότως δ' ἀποκρύπτονται.

ὁ δ' Ἄρειος σιωπῇ ἐσήμανε τοῖς ἄλλοις ἔπεσθαι. καὶ πάντες ἐκπεπληγμένοι εἶρπον κατὰ περιδρομον μακρὸν πανοπλίας ἔχοντα πολλὰς. ἤκουον δ' αἰεὶ τοῦ Φήληκος πλησιάζοντος. ἄφνω δὲ ὁ Νεφελώδης δέει κεκραγῶς ἤρξε τρέχων· σφαλεῖς δὲ μέσον ἤρπασε τὸν Ῥοῶνα ὥστ' ἀμφότεροι ἀντικρυς πρὸς πανοπλίαν προσέκρουσαν.

καὶ κτύπον ἐποίησαν τοσοῦτον ὥστε πάντα ἐγεῖραι τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ.

ὁ δ' Ἄρειος μέγα βοῶν ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀποδραμεῖν ὡς τάχιστα. καὶ οἱ τέτταρες ὥσπερ δίαυλον τρέχοντες κατὰ τὸν περίδρομον ἠπέιγοντο οὐδ' ἐστρέψαντό ποτε πρὸς τοῦμπαλιν οὐδ' ὀψόμενοι εἴ πως ὁ Φήληξ δίωκοι. κάμψαντες δὲ τὸν τῆς θύρας σταθμὸν δρόμῳ ἐξ ἄλλης ὤρμησαν διαδρομῆς εἰς ἄλλην, τοῦ Ἀρείου αἰεὶ ἠγουμένου οὐκ εἰδότος οὔτε ποῦ εἰσὶν οὔτε ποῖ φέρονται. εἶτα σχίζοντες διεἰλκυσαν παραπέτασμά τι. τύχοντες δ' ἐν διόδῳ γενόμενοι κρυπτή, ἄξαντες δὲ κατ' αὐτὸν ἀνέκυψαν ἐγγὺς τοῦ διδασκαλείου οὐ περὶ τὰ φίλτρα ἐμάνθανον· τοῦτό γε ἤδεσαν ὅτι πλείστον ἀπέχει τοῦ τῶν τροπαίων δωματίου.

Ἄλλὰ φθάσαντες ἔχομεν αὐτὸν οἶμαι, εἶπεν ὁ Ἄρειος τῷ τοίχῳ ἐπερειδόμενος ἄσθματος μεστός. καὶ ψυχροῦ μὲν τοῦ τοίχου ἤσθητο ὄντος θερμαινόμενος δ' αὐτὸς ἰδρῶτα ἀπὸ τοῦ μετώπου στάζοντα ἀπέματτεν. ὁ μέντοι Νεφελώδης ὀκλάζων ἐπνευστία καὶ πολὺ ἐχρέμπετο.

ἡ δ' αὖ Ἐρμιόνη ἔχασκε πάνυ φυσῶσα καὶ τῶν πλευρῶν ἐλαμβάνετο σφόδρα λυπουμένη. καὶ χαλεπῶς Οὐκ ἠγόρευον; ἔφη. ἠγόρευον γάρ.

ἀλλ' ὁ Ῥοῶν Ἀνάγκη δὴ, ἔφη, ὡς τάχιστα ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τῶν Γρυφινδώρων πύργον.

ἐκείνη δὲ τῷ Ἀρείῳ Ἐξαπάτησε γὰρ σέ, ἔφη, ὁ Μάλθακος. ἡ καὶ τοῦτο συνίης; οὐκ ἐμέλλησε συμβαλεῖν σοι· ὁ γὰρ Φήληξ εὖ ἤδει ὡς παρέσοιτό τις ἐν τῷ δωματίῳ· δῆλον ὅτι ἐκείνος συκοφάντης ὢν κατεῖπε σοῦ πρὸς αὐτόν.

καὶ ὁ Ἄρειος ἐνόμιζε μὲν αὐτὴν ὀρθῶς εἰπεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐν νῷ εἶχε τοῦτο μηνύειν τῇ γ' Ἐρμιόνη.

Ἴωμεν δῆτα.

οὐ μὴν εἴμαρτό γ' αὐτοὺς ἀθώους ἀπαλλάξαι. μικρὸν γὰρ προὔχώρησαν καὶ μοχλοῦ ψοφοῦντος ἐξῆξε τις ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν αὐτῶν διδασκαλείου.

καὶ μὴν Ποιφύκτης ἦν. κατιδὼν δ' αὐτοὺς ἠγάλαξεν ὑφ' ἡδονῆς.

Σίγα, ὦ Ποίφυκτα, ἀντιβολῶ σέ. ἐὰν δὲ μή, πράξεις ὅπως ἐκπεσοῦμεθα.

ὁ δ' ἀνεκάγχασε πάνυ σαρδάνιον.

Ἦ περιπολεῖτε μεσοῦσης τῆς νυκτός, ὦ βρεφύλλια; βομβάξ, ἔφη, βομβαλοβομβάξ, δέον δεδέσθαι δὴ κακῶς κακοὺς κακουργοῦντας.

Οὐδ' ἂν γένοιτο, εἰ μὴ σὺ προδοίης ἡμᾶς.

οὗτος δὲ φωνὴν μὲν ἀφήκε θεοσεβῆς εἶναι δοκῶν, τὰ δ' ὄμματα εἶδες ἂν ὡς πονηροῦ τινος φλέγοντα. Ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὀφείλω τῷ Φήληκι λέγειν ταῦτα, ὑμᾶς δὴ ἅμα εὖ ποιήσω.

ὁ δὲ Ῥῶν Ἐκποδῶν, ἔφη. καὶ ἅμα ἐπεχείρησεν ἐκείνῳ, ἀξύμφορόν τι ποιῶν, ὡς ἀπέβη.

ὁ γὰρ Ποιφύκτης μεγίστη τῇ φωνῇ βοῶν Μαθηταὶ ἐκ κοιτῶν, ἔφη, μαθηταὶ ἐκ κοιτῶν κατὰ φίλτρων διαδρομῆν.

ἔπειτα δ' ὀκλάσαντες ὡς παριόντες ἐκείνον ἀπέδραμον ὡς τάχιστα ἐπὶ τὸ ἔσχατον τῆς διαδρομῆς. ἐνταῦθα δ' εἰς θύραν ἦραξαν κακῇ τύχῃ κεκλημένην.

καὶ μάτην ἔωσαν τὴν θύραν. Ἀπωλόμεθα, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥῶν πολλῆς μετ' ἀθυμίας. πάντα γὰρ τὰ πράγματα ἀνατέτραπται. τί τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς τις χρήσεται;

ἤκουον γὰρ ψόφον ἤδη τοῦ Φήληκος ὡς τάχιστα βοηθοῦντος τῷ Ποιφύκτῃ.

ἦ δ' Ἐρμιόνη ἀγριουμένη Ἄναγε σαυτὸν ἐκποδῶν, ἔφη, καὶ ἀρπάσασα τὴν Ἀρείου ράβδον ἔκοψε τὰ κλήθρα ψιθυρίζουσα ἅμα τὸ Ἄλωώμωρά.

λεπτὸν δὲ κροτούντων τῶν κλήθρων ἡ θύρα ἀνέωχθη. οἱ δὲ παῖδες διαβάντες ταχέως ἐκλείσαν αὐτὴν καὶ τὰ ὦτα προσεῖχον αὐτῇ ἀκουσόμενοι.

καὶ μὴν ἤκουσαν τοῦ Φήληκος λέγοντος Ποῖ ἔβησαν, ὦ Ποίφυκτα; εἶπέ μοι ὅσον τάχος.

Λέγε μοι τὸ εἰ σοὶ δοκεῖ.

Οὐ μὴ πράγματα ποιήσεις μοι, ὦ Ποίφυκτα. ποῖ βεβήκασι;

Οὐκ οὐδὲν ἐρῶ ἐὰν μὴ τὸ εἰ σοὶ δοκεῖ λέγῃς. τοῦτ' ἔφη δι' ἀχθηδόνα λεπτὸν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος κατὰ τὸ ξύνηθες.

Καλῶς ἔχει δῆτα. εἰ σοὶ δοκεῖ.

Οὐδέν, ἔφη μεγάλη τῇ φωνῇ. καὶ πολλὰ κιχλίζων καὶ μωκώμενος

ἀναλαβὼν Εἶπον γάρ ὅτι οὐκ οὐδὲν ἐροίην ἂν εἰ μὴ συ Εἰ σοὶ δοκεῖ λέγοις. καὶ εἶτα τοῦ μὲν Ποιφύκτου γελῶντος ἔτι ἤκουσαν ἀπάπτοντος, τοῦ δὲ Φήληκος ἅμα δι' ὀργῆς λοιδοροῦντος ἐκείνον.

ὁ δ' Ἄρειος ψιθυρίζων Κεκλημένην γὰρ οἶεται, ἔφη, τήνδε τὴν θύραν. ἀσφαλεῖς οὖν ἐσμέν οἶμαι. ἀλλ' ὦ Νεφέλωδες, μὴ ψαύσης μου. οὗτος γὰρ πάλαι ἤπτετο τῆς κοιτωνικῆς αὐτοῦ. Τί δὲ δῆ; ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος.

ἀλλὰ τί ἐστι σαφῶς εἶδε μεταστρεψάμενος. καὶ δι' ἀκαρὲς ἐνένοησεν καὶ πάνυ ἐκ δειμάτων νυκτερίνων πεπλασμένον παρεῖναι οἱ δεινόν τι. τοῦτο γὰρ καθ' ὑπερβολὴν δὴ εἶναι τοῖς τοσαῦτ' ἤδη κακὰ παθοῦσιν.

καὶ γὰρ ἐν δωματίῳ μὲν οὐκ ἄρ' ἦσαν, ἀλλ' ἐν διαδρομῇ τινὶ ἔτυχον ὄντες. συνήδεσαν δ' εὐθύς ἑαυτοῖς ἐν τῇ ἀπορρήτῳ γενομένοις διαδρομῇ τῇ ἐπὶ τοῦ τριστέγου. καὶ νῦν δὴ ἤδεσαν διὰ τί ἀπόρρητον εἶη.

κατ' ὀφθαλμοὺς ἦν αὐτοῖς κυνὸς χρῆμα μέγα. ὁ δὲ ἐπλήρου τὸ πᾶν ἀφ' ὀρόφου μέχρι ἐδάφους. κεφαλὰς μὲν γὰρ εἶχε τρεῖς, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ καθ' ἐκάστην μανικῶς ἐνεκυκλοῦντο. ἐκ δὲ τῶν τριῶν ῥυγχῶν πνεύματ' ἤκουσας ἂν μυκτηρήκομπα αὐτοῦ ἀγχίμολον προσιόντος. στόματα δ' ἦν αὐτῷ τρία πάνυ σιαλοχοῦντα, στάζοντα αἰὲ πτύαλον ἀπ' ὀδόντων ὑποξάνθων πολὺ καθάπερ καλώδια φλεγματώδη.

καὶ τὸ παραυτικά ἠσύχαζεν ἀκίνητος, δεδορκῶς πρὸς αὐτοὺς ἀτενέσι τοῖς ὄμμασιν ἐξ οὐσιν. ὁ δ' Ἄρειος ἠπίστατο γοῦν τάδε· φανέντες γὰρ αὐτοῖ ἐξ ἀπροσδοκῆτου λαθεῖν δήπου τὸ πελώριον, καὶ δί οὐδὲν ἄλλο οὐπω τεθνάναι. ἀλλ' οὖν ὁ κύων δηλονότι μέλλων ἤδη ταῦτ' ἐξορθώσει πολλὴν ἀνίει κλαγγὴν καὶ ὑλαγμὸν βροντῆς ὀλίγον διαφέροντα.

καὶ ὁ Ἄρειος τὸν μοχλὸν ἐψηλάφησε λογιζόμενος ὅτι βέλτιον ἔσται τῷ Φήληκι ἀπαντῆσαι ἢ τῷ θανάτῳ.

καὶ ὑπτιοὶ ἐκπεσόντες καὶ ἐπισπᾶσαντος τοῦ Ἀρείου τὴν θύραν ἔτρεχον ἤδη μᾶλλον δὲ ἐπέτοντο πάλιν κατὰ τὴν διαδρομὴν. ὁ δὲ Φήληξ ἄλλοσε ἐπειγόμενος δήπου ἐζήτει αὐτούς. οὐ γὰρ εἶδον ἐκείνον οὐδαμοῦ – οὐ μὴν οὐδ' ἐμέλησεν αὐτοῖς βουλομένους γε τοσοῦτο ἀπέχειν τοῦ κυνὸς ὅσον ἐνεδέχετο. οὐδ' ἔληξαν τρέχοντες πρὶν ἀφίκοντο πρὸς τὴν τῆς παχείας εἰκόνα ἐπὶ τοῦ ἐβδόμου ὀρόφου.

ἦ δὲ Πόθεν ἦλθετε; ἔφη, βλέψασα πρὸς αὐτοὺς τὰς τε κοιτωνικὰς παρέχοντας ἀπορρεούσας τῶν ὤμων καὶ τὰς ὄψεις ἐρυθραίνουσας καὶ ἰδρώτι ρεούσας.

ὁ δ' Ἄρειος ἀσθμαίνων Οὐδὲν διαφέρει, ἔφη καὶ ἀκούσασα ῥύγχος χοίρειον, ῥύγχος χοίρειον ἢ εἰκὼν πρόσω ἔρρεψεν. ἐκείνοι δὲ ἐπανελθόντες εἰς τὸ κοινεῖον, ἐκάθισαν ἑαυτοὺς κατὰ τοὺς θρόνους πολὺ ἔτι φρίττοντες.

καὶ ἐπὶ μήκιστον οὐδὲν εἶπον· καὶ ὁ Νεφελώδης οὐκ ἐδόκει οὐδὲν ποτε μετέπειτα φθέγγεσθαι.

τέλος δὲ ὁ Ῥοὼν Ἐπὶ τί, ἔφη, κατακλήρουσι τὸν τοιοῦτον κύνα ἐν παιδευτηρίῳ; οὗτος γὰρ εἴ τις ἄλλος σωμασκίας δεῖται.

ἀλλ' ἡ Ἑρμιόνη ἤδη οὐ μόνον ἀνέπνευσε τοῦ πόνου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐωθυῖαν δυσκολίαν ἀνέλαβεν.

Οὔκουν, ἔφη, τοῖς ὀφθαλμοῖς χρήσθε οὐδέποτε. οὐ γὰρ εἶδετε ἐφ' οὗ εἰστήκει;

Ἦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους; ἔφη ὁ Ἄρειος. οὐ γὰρ εἰς τοὺς γε πόδας αὐτοῦ ἔβλεπον, ὅλος ὢν περὶ τῶν κεφαλῶν.

Τό γ' ἔδαφος οὐ λέγω· ἐπὶ θύρας γὰρ ἐπιρρακτῆς τινὸς εἰστήκει. δῆλον ὅτι φυλάττει τι.

καὶ ἀνέστη δεινὸν βλέπουσα πρὸς αὐτοὺς.

Ἔμεῖς γοῦν ἀγαπᾶτε ταῦτα δήπου. πάντες γὰρ ἐκινδυνεύομεν ἀποθανεῖν, μᾶλλον δ' ἐκπεσεῖν. καὶ νυνὶ κοιμήσομαι, εἴ γε δοκεῖ ὑμῖν.

Δοκεῖ γε, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥοὼν κεχηνὼς ἔτι πρὸς αὐτὴν ἀτενίζων. ἀλλὰ νῆ Δία ἠναγκάσαμεν αὐτὴν συγγενέσθαι. ἦ ὀρθῶς λέγω;

ἀλλ' οὖν ἦ γ' Ἑρμιόνη παρέσχε τι τῷ Ἀρείῳ οἶον δέοι ἂν λογίζεσθαι πάλω εἰς κοίτην ἐπανελθόντι. τὸν γὰρ κύνα φυλάττει τι. τί δὲ ὁ Ἀγριώδης εἶρηκε; τὸν Γριγγώτου εἶναι χωρίον ἀσφαλέστατον τοῖς χρήματι φυλάττουσι πλὴν τοῦ Ὑγογήτου.

ὁ γὰρ Ἄρειος, ὡς γ' ἐφαίνετο, ηὔρηκε τὸ αὐχμηρὸν σκεῦος ἐκείνο τὸ ἀπὸ τῆς κατώρυχος ἑπτακοσιοστῆς καὶ τρισκαιδεκάτης ποῦ ἐστίν.

ΤΑ ΝΕΚΥΣΙΑ

τῇ δ' ἐπιούσῃ ὁ Μάλθακος ἐδόκει ἐψευσμένος ἑαυτοῦ ὄρων τὸν Ἄρειον καὶ τὸν Ῥωῶνα ἔτι παρόντας ἐν τῷ Ὑογοήτου ταλαιπώρους μὲν φαινομένους φαιδρούς δ' ἀμέλει. καὶ μὴν οὗτοι ἤδη ἐνόμιζον τὸ τοῦ κυνὸς τρικεφάλου λαμπρὸν τι εἶναι καὶ εἰς τοσοῦτο ἀξιόλογον ὥστε ἐκόντες παθεῖν ἂν παρόμοιόν τι. ὁ Ἄρειος τοίνυν ἐδίδαξε τὸν Ῥωῶνα τὰ τοῦ σκεύους τοῦ αὐχμηροῦ, ὅπως μετεκομίσθη τοῦτο ἐκ Γριγγώτου εἰς Ὑογοήτου ὡς ἔοικε. καὶ χρόνον διέτριψαν πολλὴν σκοπούμενοι ὁποῖόν τι δὴ τύχοι δεόμενον τοῦ ἐν φυλακῇ τοσαύτη κατέχεσθαι.

καὶ ὁ Ῥωῶν Ἡ πολυτελέστατόν τί ἐστιν, ἔφη, ἢ οἶόν τε πολλὰ λυμαίνεσθαι.

Ἡ καὶ τὰ ἀμφοτέρα ἰσχύει, ἦδ' ὅς ὁ Ἄρειος.

ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν περὶ τοῦ κρυπτοῦ ἤδεσαν πλὴν ὅτι διδάκτυλόν ἐστιν, οὐ κινδυνεύοιεν ἂν εἰκάσαι τί ἐστιν εἰ μὴ πλείω εὖροιεν.

ἀλλ' οὐθ' ὁ Νεφελώδης οὐθ' ἡ Ἑρμιόνη ἐσπούδαζεν εἰδέναί τι ὑπόκειται τῷ κυνὶ καὶ τῇ θύρᾳ τῇ ἐπιρρακτῇ. καὶ ἐκείνῳ γοῦν οὐδὲν ἐμέλει ὑπὲρ τὸ μὴ συνεῖναί ποτε τῷ κυνί.

ἀλλ' ἡ Ἑρμιόνη οὐκέτ' ἠθέλε διαλέγεσθαι οὔτε τῷ Ἀρείῳ οὔτε τῷ Ῥωῶνι. οἱ δὲ διὰ τὴν πολυπραγμοσύνην αὐτῆς τοῦτ' ἀγαθόν τι ἐνόμιζον. ἤλπιζον δ' οὖν δίκας λήψεσθαι τοῦ Μαλθάκου· τοῦτο γὰρ μέγιστον ἦν αὐτοῖς. ὥστε μάλισθ' ἠδοντο οὐ πολλῶ ὕστερον, τοῦ ἀγγέλου χρῆμά τι κομίσαντος πάνυ σύμμετρον πρὸς τὴν τιμωρίαν.

τῶν γὰρ γλαυκῶν ἀφικομένων ὡς ἔθος εἰς τὸ μέγαρον, ἅπαντες εὐθύς ἐθαύμαζον κατιδόντες σκευὸς τι μακρὸν καὶ λεπτὸν ὑπὸ στριγῶν ἕξ μεγάλων φερόμενον. ὁ δ' Ἄρειος οὐχ ἠττον σπουδάζων τῶν ἐτέρων μαθεῖν ὅ τι ἔνεστι τῷ τοσοῦτῳ σκευεῖ, μάλ' ἐξεπλάγη ὅτε κατασκήψασαι αἱ γλαῦκες τοῦτο ἀφήκαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, τὸ χοιρεῖον τάριχον ἅμα κατ' ἔδαφος κρούσασαι. καὶ αὐταί γε μὲν ἄρτι ἐκποδῶν ἔπταντο, ἄλλη δέ τις ἐπιστολὴν ἀφήκεν ἐπὶ τὸ σκεῦος.

ὁ δ' Ἄρειος τήν γ' ἐπιστολήν πρῶτον ἔλυσεν, εὖ ποιῶν. ἀνέγνω γὰρ τάδε·

Μαγονωγαλέα Ἄρειῷ Ποτήρι
οὐ μὴ λύσεις τὸ σκεῦος μεταξὺ ἀριστῶν.
ἔνεστιν ὁ Ὑπερνεφελὸς Δισχιλιοστός σου νεοχμός.
ἀλλ' οὐκ ἐθέλω πάντας συνειδέναί σοι σάρον ἔχοντι.
αὐτοὶ γὰρ ἐπιθυμοῖεν ἂν τοιοῦτο λαβεῖν.
ὁ Ὀλοφώϊος Ὑλῆς πρὸς τῷ ἱκαροσφαιριστηρίῳ
συμβαλεῖ σοὶ περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς
τὸ πρῶτον γυμνασομένῳ.
ἔρρωσο.

ὁ δ' Ἄρειος δῆλος ἦν γεγηθὼς ἐν ᾧ ἐδίδου τὴν ἐπιστολήν τῷ Ῥοῶνι ἀναγνῶναι.

ὁ δὲ ὡσπερ ἐπιφθόνως διακείμενος αὐτῷ εἶπεν ὅτι Ὡ Ὑπερνεφελὸς Δισχιλιοστός. οὐδ' ἠψάμην οὐδέποτε τοῦ τοιοῦτου.

ἐπειγόμενοι δὲ ταχέως ἀπέβησαν ἐκ τοῦ μεγάρου, θέλοντες ἰδίᾳ λῦσαι τὸ σάρον πρὸ τῆς πρῶ σχολῆς. ἀλλὰ μέχρι μέσης τῆς αὐλῆς μόνον προχωρήσαντες συνέβαλον τῷ Καρκίνῳ καὶ τῷ Κέρκοπι φράττουσι τὴν κλίμακα. ὁ δὲ Μάλθακος τὸ σκεῦος ἀναρπάσας ἐψηλάφησεν.

βαλὼν δὲ πάλιν αὐτὸ πρὸς τὸν Ἄρειον ἐφαίνετο ἄμα καὶ ἐπίφθονος ὢν καὶ δυσμενῆς. Ἥ καὶ σάρον ἐστίν, ἔφη. δίκας οὖν δώσει τὸ νῦν, ᾧ Ποτέρ, οὐκ ἐξὸν τοῖς γε πρωτοπείροις ἔχειν τὰ τοιαῦτα.

ὁ Ῥοῶν μέντοι ἀπὸ ταῦτομάτου Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, ἔφη, τοῦτο τῶν ἐπιτυχόντων σάρων τῶν ἐγκυκλίῳν. Ὑπερνεφελὸς γάρ ἐστι Δισχιλιοστός. ποῖον εἶπας οἴκοι εἶναι σοί, ᾧ Μάλθακε; ἢ Κομήτης Διακοσιοστός Ἐξηκοστός; καὶ μεταξὺ μειδιῶν πρὸς Ἄρειον ἀναλαβῶν Οἱ γὰρ Κομήται δοκοῦσι μὲν τοῦ σεμνοῦ μετέχειν, ἔργῳ δὲ πολλῷ καταδέεστεροι ὑπάρχουσι τῶν Ὑπερνεφελῶν.

ἐκεῖνος δὲ πικρῶς Ἥ που εἰκός ἐστι σὲ εἰδέναί τι περὶ τούτου, ὅς γ' οὐκ ἰκανὸς εἴης ὠνεῖσθαι οὐδὲ τὸ ἡμισυ τῆς κώπης; ἀλλὰ δεῖ σὲ δήπου καὶ τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ κλῶνα ἀγοράζειν τὰ σάρα, τὸ ἀργύριον κατὰ μικρὸν ἀποτιθέντας.

μέλλοντος δ' ἔτι τοῦ Ῥοῶνος ἀποκρινεῖσθαι, ὁ σοφιστῆς Φιλητικὸς παρὰ τῷ Μαλθάκῳ ἐφάνη.

Μῶν ἐρίζετε μοι, ἔφη τῇ φωνῇ γυναικεία.

Ὁ γὰρ Ποτήρ σάρον δέδεκται, ᾧ σοφιστά, εἶπεν εὐθύς ὁ Μάλθακος.

ἐκεῖνος δὲ Ναὶ ναὶ καλῶς ἔχει, ἔφη μειδιῶν τέως πρὸς τὸν Ἄρειον. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα σαφῶς μοι ἀπέδειξε διάφορα ὄντα τὰ σά, ὦ Ποτέρ. καὶ ποῖόν ἐστιν αὐτό;

ὁ δ' Ἄρειος μόνον οὐκ ἐγέλα ἰδὼν τὸν Μάλθακον δεινὸν βλέποντα. Ὑπερνεφελὸς ἐστίν, ἔφη, Δισχιλιοστός. καὶ τότε τοῦ χρυσοῦ Μάλθακου ἀπολαύω.

καὶ ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν κατὰ τάχος ἀνέβησαν, τὸν δὲ γέλωτα εἰρωνευόμενοι ἐπεκρύπτοντο· μάλιστα γὰρ ἠγάπων τὸν Μάλθακον ὀρῶντες ὀργιζόμενόν τε καὶ ἀποροῦντα.

ἐπειδὴ δ' εἰς ἄκραν τὴν κλίμακα ἀφίκοντο ὁ Ἄρειος πολλοῦ μετὰ γέλωτος Ἄλλ' ἀληθές γάρ ἐστιν. εἰ δὲ μὴ τὸ παντομνημονευτικὸν ἀφείλετο τῷ Νεφελώδει ἐκεῖνος, ἐγὼ οὐκ ἂν ἐγενόμην τῆς ἀγέλης.

φωνὴν δ' ἤκουσέ τινος κατόπιν ὀργίλως φθεγγομένης τοιάδε· Καὶ δῆτα νομίζεις μισθὸν εἶναι τοῦτο ἄξιον τῆς ἀδικίας; ἡ γὰρ Ἑρμιόνη ἐβάδιζεν ἀνὰ τὴν κλίμακα δριμύ βλέπουσα πρὸς τὸ ἐν ταῖς χερσὶν ἐκείνου.

ὁ δὲ Πῶς σύ, ἔφη, σαυτὸν νῦν δὴ ἀξιοῖς διαλέγεσθαι μεθ' ἡμῶν;

καὶ ὁ Ῥῶν Καὶ γὰρ εὖ ποιούσα ἐκ τοσούτου οὐδὲν ἔλεγες. ἐκείνη δὲ περιοργῆς ἀπέβη.

ὁ δ' Ἄρειος πᾶσαν τὴν ἡμέραν τὸν νοῦν μόλις προσεῖχεν τῇ σχολῇ. ἐνενοεῖ γὰρ ἄλλοτε μὲν τὸ σάρον ὅτι ἐν τῷ δωματίῳ κείται ὑπὸ τῇ κοίτῃ, ἄλλοτε δὲ τὸ ἱκαροσφαιριστήριον· ἐνθάδε γὰρ τῆς ἐσπέρας μαθήσεσθαι ἱκαροσφαιρίζειν. καὶ ἀπὸ δεῖπνου ὅσον τάχιστα φαγῶν ὡς ἀμέλει περὶ οὐδενὸς ποιησάμενος τὰ ὄψα ἀνέβη μετὰ τοῦ Ῥῶνος λύσων τέλος τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστόν.

Οὐά, ἡ δ' ὅς ὁ Ῥῶν ἰδὼν τὸ σάρον ἐπὶ τῆς Ἀρείου κοίτης ἀνακεκαλυμμένον.

καὶ ἐκεῖνος καίπερ οὐδὲν ἐπιστάμενος περὶ τὰ σάρα ἐνόμισε τοῦτό γε θαυμαστὸν δὴ εἶναι. ἦν γὰρ λεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ κώπην μὲν εἶχεν ἀπ' ἐρυθροξύλου ἐσκευασμένην, κέρκον δὲ δολιχὴν ἀπ' ὀρθῶν κλωνίων κοσμίως πεποιημένην. καὶ τὸ Ὑπερνεφελὸς Δισχιλιοστός ἐνεγέγραπτο χαρακτήρσι χρυσοῖς πρὸς τῷ ἀνωτέρω.

ἀμφὶ δὲ τὴν πρώτην φυλακὴν ὁ Ἄρειος ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ φρουρίου κνεφαῖος ἀνέβαινε πρὸς τὸ ἱκαροσφαιριστήριον. πρότερον γὰρ οὐκ εἰσῆλθεν ἐκείσε. καὶ βάθρα εἶδε μυρία καθάπερ ἐν θεάτρῳ κατὰ κύκλον περιῆξ ὑψηλὸν ὠκοδομημένα ὅπως οἱ θεαταὶ μετέωροι καθήμενοι ἄμεινον ἴδοιεν τὰ γιγνόμενα. καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ σταδίου ἦσαν χάρακες τρεῖς χρυσοῖ, ἕκαστος κυκλίσκον ἐν ἄκρῳ παρέχων. τῷ δ' Ἀρείῳ ἐδόκουν πάνυ προσεϊκέναι τοῖς ξυλίνοις ἐκείνοις λεπτοῖς οἷς χρώμενοι οἱ Μυγαλίσκοι

πομόλυγας ποιούνται σαπωναρικός, πλὴν ἀλλὰ πενήκοντα ποδῶν ἦσαν τὸ ὕψος.

μάλα δὲ σπουδάζων αὐθις πέτεσθαι καὶ οὐ θέλων ὑπομείναι τὸν Ὑλην, εἰς τὸ σάρον ἐμβὰς λακτίσματι ἀνεώθει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. οἶα γὰρ οἶα ἔχει θαύματα, κατασκήπτων περὶ τοὺς χάρακας καὶ ἄνω καὶ κάτω πετόμενος ὑπὲρ τοῦ σταδίου. ἐδύνατο γὰρ ἀκριβῶς κυβερνᾶν τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ὅποι βούλοιτο ἡρέμα ἀπτόμενος αὐτοῦ.

Οὗτος σύ, ὦ Ποτέρ. κατάβηθι.

ὁ γὰρ Ὀλοφώιος Ὑλης ἦκε, φέρων ἐν ἀγκάλαις κιβωτὸν μακρὰν καὶ ξυλίνην. ὁ δ' Ἄρειος κατέβη παρ' αὐτόν.

Καλῶς ἔχεις, ἔφη ὁξὺ δεδορκῶς. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα ὀρθῶς εἶχεν εἰποῦσα σὲ αὐτόφυτον παρέχειν τὴν τέχνην εὐμαθῆ πεφυκότα. καὶ αὐθημερὸν μὲν διδάξω σὲ τοὺς νόμους ἐναγωνίους, ἔπειτα δὲ δεήσει γυμνάζεσθαι συνὼν τοῖς ἄλλοις ἀγελαίοις τρεῖς καθ' ἑβδομάδα.

καὶ ἀνέωξε τὴν κιβωτόν. ἐνήσαν δὲ σφαῖραι τέτταρες διαφέρουσαι τὸ μέγεθος.

ὁ δ' Ὑλης Λοιπόν, ἔφη. τὴν γὰρ τοι ἱκαροσφαιρικὴν ῥάδιον μὲν ἐστὶ καταμαθεῖν, χαλεπὸν δὲ που παίζειν. ἐφ' ἑκατέρᾳ ἀγέλη ἐπτά ὑπάρχουσι σφαιρισταί, ὧν τρεῖς θηρευταί εἰσι.

Τρεῖς θηρευταί, ἡ δ' ὅς ὁ Ἄρειος ἰδὼν ἐκείνον σφαῖραν λαμβάνοντα κοκκίνην ὁμοίαν τὸ μέγεθος φουλλίκλω ποδοσφαιρικῶ.

καὶ ἐκείνος αὐτῆ γὰρ ἡ σφαῖρα κολοφῶν καλεῖται. οἱ θηρευταί ρίπτουσι τὸν κολοφῶνα ἐπ' ἀλλήλους θέλοντες ἰέναι διὰ κυκλίσκον ἵνα σκοποῦ τύχωσιν. ἡ γὰρ ἀγέλη κερδαίνει δέκα τίμια ὀσάκεις ὁ κολοφῶν φέρεται διὰ κυκλίσκον. ἔγνωκας;

Οἷ γε μὴν θηρευταί ρίπτουσι τὸν κολοφῶνα καὶ ἰᾶσι διὰ τοὺς κυκλίσκους ἵνα σκοποῦ τύχωσιν. ἐπεὶ παραπλήσιόν τί ἐστὶν ἀμέλει τῇ καλαθοσφαιρικῇ, πλὴν ἀλλ' ἔχει σάρα καὶ ἐξ κυκλίσκους.

Τί δ' ἐστὶν ἡ καλαθοσφαιρικὴ; εἶπεν ἐκείνος ὡς φιλομαθῆς ὢν.

ὁ δ' Ἄρειος ταχέως Οὐδὲν διαφέρει, ἔφη.

Καὶ ἔστιν ἄλλος τις ἑκατέρᾳ τῇ ἀγέλη σφαιριστῆς φύλαξ καλούμενος. ἐγὼ γὰρ φύλαξ ὢν τοῖς Γρυφινδώροις περιπέτομαι τοὺς ἡμετέρους κυκλίσκους κωλύσων τοὺς ἐναντίους τυχεῖν τοῦ σκοποῦ.

καὶ ὁ Ἄρειος σπουδάζων τὰ πάντα μαθεῖν Θηρευταί γὰρ τρεῖς, ἔφη, καὶ φύλαξ εἰς καὶ παίζεισι μετὰ τοῦ κολοφῶνος. καλῶς ἔχει ταῦτά γ' ἐπίσταμαι. τί δῆτα αἶδε ποιούσιν; ἐδείκνυ γὰρ τὰς σφαίρας τρεῖς ἔτι ἐν τῇ κιβωτῶ κειμένας.

Δηλώσω σοὶ νυνί. λαβὲ τόδε.

καὶ ἔδωκε τῷ Ἀρείῳ ρόπαλον τι μικρὸν οὐ πολὺ διαφέρον τοῦ τῆς σφαιριστικῆς ἣν αἱ παρ' ἡμῖν παρθένοι παίζουσι.

Δηλώσω σοὶ ὃ τι ποιεῖ τὰ ροπαλοσφαίρια. τῷδε γὰρ ἔστων ροπαλοσφαιρίῳ.

καὶ ἔδειξεν αὐτῷ δύο σφαίρας ὁμοίας ἀλλήλαις, μελαίνας οὔσας καὶ ὀλίγῳ μικροτέρας τῆς κοκκίνης. αἱ δ' ἔδόκουν τῷ Ἀρείῳ συντείνειν ὡς φευξόμεναι ἀπὸ τῶν ἱμάντων οἷς ἐν κιβωτῷ κατέχονται.

Ἀπόστηθι ἐκ τοῦ μέσου, εἶπεν ἐκεῖνος νουθετῶν τὸν Ἀρειον. καὶ νεύσας ἔλυσεν ἐν τῶν ροπαλοσφαιρίων.

καὶ εὐθύς ἡ μέλαινα σφαῖρα τότε μὲν ἐπάνω ἐφέρετο, τότε δὲ κατὰ κόρρης ἔβαλλε τὸν Ἀρειον. ὁ δὲ σφενδονηδὸν διενεγκὼν τὸ ρόπαλον ὅπως μὴ τὰς ρίνας ράττοιτο ἀφήκε τὸ σφαίριον εἰς δόχμια καὶ σκολιά. κᾶπειτα περιδινησαν τοῦτο τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μετήλθε τὸν Ὑλην. ὁ δὲ ἐνηλάμενος καὶ χαμᾶζε βιασάμενος μόλις κατέλαβεν αὐτό.

Ἦ δῆλον; ἔφη πνευστιῶν τι μεταξὺ καταβιαζόμενός τε τὸ ροπαλοσφαίριον ἔτι παλαίων αὐτῷ βεβαίως δέων εἰς τὴν κιβωτόν. Τὰ ροπαλοσφαίρια ἄττει ἄνω καὶ κάτω ἐκκρούσοντα τοὺς σφαιριστὰς ἀπὸ τῶν σάρων. διὸ χρὴ δύο ραιστήρας ἐν ἀγέλῃ ἔχειν, ἀτὰρ καὶ οἱ δίδυμοι Εὐσιήλιοι ἡμέτεροὶ εἰσι ραιστήρες. ἔργον ἔστιν ἀμύνειν μὲν τὰ ροπαλοσφαίρια τοῖς σφετέροις, ἀποκρούειν δὲ πρὸς τοὺς ἐναντίους. ἦ καὶ ἔχεις τὰ πάντα;

ὁ δ' Ἀρειος ραψιδῶν Τοῦτο μὲν οἱ θηρευταὶ τρεῖς ἐπιχειροῦσι σκοποῦ τυχεῖν τῷ κολοφῶνι· τοῦτο δὲ ὁ φύλαξ φυλάττει τοὺς χάρακας· τοῦτο δὲ οἱ ραιστήρες ἀμύνουσι τὰ ροπαλοσφαίρια τοῖς ἑαυτῶν σφαιρισταῖς.

Εὐ γε.

Ἦ ποτὲ ἀπέκτεινέ τινα τὰ ροπαλοσφαίρια; εἶπεν ἐκεῖνος ἐλπίζων μὴ δοκήσειν ἄγαν σπουδαῖος εἶναι.

Τῶν γε Ὑγογητίων οὐδένα. ὀλίγοι γὰρ τὴν σιαγόνα κατεάγασι, οὐδὲν δὲ ὑπὲρ ταῦτα γέγονεν οὐδεπώποτε. ἄγε δῆ. ὁ γὰρ ἐπίλοιπος τῶν σφαιριστῶν ζητητῆς ἔστι. ζητητὴν δ' ὄντα σὲ οὐ δεῖ πράγματα ἔχειν ὑπὲρ τοῦ κολοφῶνος ἢ τῶν ροπαλοσφαιρίων –

– Ἦν γε μὴ τὴν κεφαλὴν μου δηλαδὴ καταρρήξωσι.

Μηδὲν φροντίσης τούτου. αἱ γὰρ Εὐσιήλιοι τεχνικώτεροί εἰσι πολλῷ τῶν ροπαλοσφαιρίων, πεφυκότες αὐτοὶ ὁμοιοὶ ἀνθρωπίνους δὴ ροπαλοσφαιρίοις.

καὶ ἐκ τῆς κιβωτοῦ ἔλαβε τέλος τὴν τετάρτην σφαῖραν. παρατιθεμένη δὲ τῷ τε κολοφῶνι καὶ τοῖς ροπαλοσφαιρίοις μικρότατον

ἦν, πάνυ ὁμοιούμενον τὸ μέγεθος καρύω μεγάλω. χρυσοῦν δ' ἦν καὶ ἔρριπίζετο συνεχῶς τὰ πτερὰ μικρὰ καὶ ἀργυρᾶ.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἔφη, φθαστέον ἐστὶ χρυσοῦν, ἀξιόλογον ὄν ὑπὲρ τὰς ἄλλας σφαίρας. καὶ πάνυ δυσάλωτόν ἐστιν οὕτω ταχὺ ὄν καὶ δυσόρατον. ἔργον δ' οὖν τῷ ζητητῇ λαβεῖν αὐτό. δεῖ σε περιπετόμενον μεταξὺ τῶν τε θηρευτῶν καὶ τῶν ραιστήρων καὶ τῶν ῥοπαλοσφαιρίων καὶ δὴ καὶ τοῦ κολοφῶνος φθάσαι τὸν ἕτερον ζητητῆν λαβόντα τὸ φθαστέον. ὁπότερος ἂν λάβῃ τὸ φθαστέον προσέτι κερδαίνει ἕκατον πεντήκοντα τίμια ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ οἰκίας. ὥστε νικᾷ αὕτη ἡ οἰκία ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ζητηταῖς πολλάκις ἐκ προνοίας προσπίπτει τις. ἡ δ' ἱκαροσφαιρικὴ οὐ τελευτᾷ πρὶν ἂν ἔλθῃ τις τὸ φθαστέον, ὥστε τὸν ἀγῶνα εἰς μακρὸν πολλάκις χρονίζεσθαι. ἦν γὰρ ὅτε, τὸ ἀγωνιστικώτατον, τρεῖς μῆνας ἐχρονίσασατο. ἔδει γὰρ αἰεὶ ἀντεισάγειν τοὺς ἐπιτάκτους ὅπως οἱ σφαιρισταὶ ὕπνου τύχοιεν.

τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. ἡ θέλεις ἔτι ἐρωτησαί τι;

ἀνένευσε δ' ὁ Ἄρειος, ὡς εἰδὼς μὲν τί δραστέον, ἀγνοῶν δ' ὅπως.

ἐκεῖνος δ' εὐλαβούμενος πάλιν ἔκλεισε τὸ φθαστέον εἰς τὴν κιβωτόν. Ἄλλ' οὕπω, ἔφη, γυμναζώμεθα μετὰ τοῦ φθαστέου, σκοταῖοι δ' ἤδη τάχ' ἂν ἀπολέσαιμεν αὐτό. πειρώμεθα δὴ τάδε.

ἔλαβε δὲ μαρσίππιον ἐκ τοῦ κόλπου ἔχον ὀλίγα σφαιρία ἐγκύκλια τοῦ γκόλφ. τὸ γὰρ γκόλφ παίγνιον ἐστὶ τι μαλ' ἐν ἡδόνῃ γενόμενον τοῖς νῦν· οἱ δὲ παίζοντες ταῖς βακτηρίαις τύπτουσι τὰ σφαιρία τὰ τοῦ γκόλφ—μικρὰ ἐστὶ καὶ λευκά—ἐλπίζοντες εἰς ὀπήν εὐθυνεῖν μικροτάτην.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀμφότεροι ἐμετεωρίζοντο, ὁ μὲν ἐρρωμένως πανταχόσε ρίπτων τὰ σφαιρία, ὁ δὲ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπιχειρῶν ἅμα καταλαβεῖν.

πάντα δὲ ἐνδεχομένου τοῦ Ἄρειου, ἐκεῖνος μάλισθ' ἤδετο. μετὰ δ' ἡμῶριον πολλῆς ἤδη νυκτὸς γενομένης οὐκέτ' ἦν σφαιρίζειν.

Ἡ μὴν τὴν Φιάλην ἐκείνην τὴν ἱκαροσφαιρικὴν εὐ οἶδ' ὅτι τῆτες οἰσόμεθα. τοῦτο γὰρ ὁ Ὑλῆς πολλῆς μετ' εὐψυχίας ἔλεγεν ἐν ᾧ ἐβάδιζον πάλιν πρὸς τὸ φρούριον. Οὐ γὰρ παράδοξον ἂν εἶη εἰ σὺ τέλος ἀποβαίῃ βελτίων γενόμενος τοῦ Καρόλου Εὐσιηλίου. οὗτος γὰρ ἐσφαίρισεν ἂν μετὰ τῆς τῶν Ἀγγλων ἀγέλης, εἰ μὴ ἀπῆλθε τοὺς δράκοντας θηρέυσων.

*

οὐ μόνον ἡ τῆς ἱκαροσφαιρικῆς ἄσκησις ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν κατ' οἶκον μαθημάτων μελέτη εἰς τοσοῦτο ἀπησχόλησαν τὸν Ἄρειον ὥστε πάνυ ἐθαύμαζε λογιζόμενος ὅτι ἤδη δίμηνος ἐνώκει ἐν Ὑγογήτου. τὸ γὰρ φρούριον πάνυ οἰκειότερον ἤδη δοκεῖν αὐτῷ τῆς

τότε οίκίας τῆς ἐν τῇ τῶν μυρσίνων ὁδῷ. καὶ αἱ σχολαὶ ἐπαγωγότεραι ἐγένοντο αὐτῷ τὰ πρῶτα ἐκμεμαθηκότι.

τῇ δὲ τῶν Νεκυσίων ἡμέρα ἐγρηγορότες εὐθύς κατὰ τὰς διαδρομὰς ὠσφραίνοντο κολοκύνθου ὀπτωμένου εὐώδους. καὶ πρὸς τούτῳ ἐν τῇ περὶ φίλτρων σχολῇ ὁ Φιλητικὸς ἠγγειλεν ὅτι νομίζει αὐτοὺς ἄλλις ἤδη μεμαθηκέναι ὥστε καινουργεῖν τι περὶ τῆς μετακινήσεως, μαθησομένους πράττειν ὅπως μεταπτήσεται τι κάκεισε καὶ τὸ δεῦρο. τοῦτο γὰρ διὰ μακρὸν ἐβούλοντο ποιεῖν, ναὶ δὴ ἐξ οὗ εἶδον ἐκείνον πράξαι τὴν τοῦ Νεφελώδους φρύννην περιπτώσθαι ἄνω καὶ κάτω περὶ τὸ διδασκαλεῖον. ἐκείνος δὲ εἰς δύο ἔταξεν αὐτοὺς ἀσκήσοντας τὰ τῆς τέχνης. τῷ μὲν οὖν Ἀρείῳ συνεργὸς ἦν ὁ Σάμιος Φινιγάνης, ὅπερ αὐτῷ παραμύθιον ἦν. ὁ γὰρ Νεφελώδης βουλόμενος αὐτὸς συνεργάζεσθαι τῷ Ἀρείῳ γλίσχρον δὴ ἔβλεψε πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Ῥῶν συνεργὸν εἶχε τὴν Ἑρμιόνην Γέρανον. δύσκριτον δ' ἦν διαγνώναι πότερον αὕτη ἢ ἐκείνος πλέον ἠνιάθη τοῦτο. ἡ γὰρ Ἑρμιόνη οὐδὲν εἰρήκει οὐδετέρῳ αὐτῶν ἀφ' οὗ ὁ Ἄρειος τὸ σάρον ἐδέξατο.

ὁ δὲ σοφιστῆς Φιλητικὸς, ἐστὼς κατὰ τὸ σύνηθες ἐπὶ σωρῶ βιβλίων, τῇ φωνῇ λιγεία Μέμνησθε δῆτα τὰ τοῦ καρπού κινήματα, ἔφη, ἅπερ ἄρτι ἠσκούμεν. πάλλε καὶ παῖε, μέμνησο, πάλλε καὶ παῖε. καὶ ὀρθῶς φθέγγου τὰ μαγικὰ ῥήματα, τοῦτο γὰρ μέγιστον δὴ. μέμνησο καὶ τοῦ μάγου Βαρύφρονος. οὗτος γὰρ τὸ σίγμα φωνήσας ἀντὶ τοῦ φεῖ ἀπέβη χαμαὶ κείμενος βουβάλου ἐπι τῶν στέρνων καθημένου.

καὶ χαλεπώτατον ὡς ἀληθῶς ἦν. ὁ γὰρ Ἄρειος καὶ ὁ Σάμιος ἔπαλλον μὲν καὶ ἔπαιον, τὸ δὲ πτερόν ὁ καὶ ἄνω ἔδει μετέωρον ἰέναι ἔκειτο ἀπλῶς ἐπὶ τῷ βάθρῳ. ἀτὰρ Σάμιος οὕτω ἠγανάκει ὥστε σκαλεύσας τῇ ράβδῳ πυρὶ ἀνήψε δὴ. τοῦτο δ' ἔδει τὸν Ἄρειον κατασβέσαι τὸν πῖλον προσέχοντα.

οὐδ' ὁ Ῥῶν πλησίον αὐτοῦ καθήμενος βέλτιον ἔπραττεν.

Οὐγγαρδιὸν λεουιοσά κεκραγῶς τοὺς βραχίονας οὐ βραχεῖς ὄντας ἅμα ἀνέσεισεν ἀνεμομύλῳ εἰκῶς.

ἠκουσε δ' ὁ Ἄρειος τῆς Ἑρμιόνης ἐπιτιμώσης αὐτῷ ὧδε· Οὐκ ὀρθῶς φωνεῖς, ἔφη. ἔστι δὲ Οὐγγάρδιον λεουιώσα· δεῖ φωνῆσαι τὸ γὰρ μακρότερον.

ὁ δὲ παρωξυμμένος Φώνησον οὖν, ἔφη, αὕτη σοφωτέρα δὴ οὔσα.

ἡ δὲ συστειλαμένη ἑαυτὴν ἔπηλε τὴν ράβδον. Οὐγγάρδιον, ἔφη, λεουιώσα.

καὶ τὸ πτερόν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ βάθρου μετεωριζόμενον ἐξ ἀέρος ἐκρέματο ὑπὲρ τῶν κεφαλῶν ὡς τέτταρας πόδας αἰωρούμενον.

Πύππαξ, κροτῶν εἶπεν ὁ Φιλητικός. ἰδοῦ. ἀναβλέψασθε δεῦρο. ἡ γὰρ Γέρας πέπραχε δῆ.

ὁ δὲ Ῥοὼν τελευτησάσης τῆς σχολῆς ἐξειστήκει τελέως ἑαυτοῦ.

Μὴ θαύμαζ' εἰ πάντες χαλεπῶς φέρουσιν αὐτὴν μιαρωτάτην γενομένην, πιθοῦ μοι. τοιαῦτα γὰρ ἔλεγε τῷ Ἀρείῳ μεταξὺ βιαζόμενος μετ' αὐτοῦ παρὰ τοὺς ἐν τῇ διαδρομῇ στενοχωρουμένους.

ὥστιζετο δέ τις τῷ Ἀρείῳ ῥύμη παριούσα. κατιδὼν δέ τι τῆς ὄψεως ταύτης τὴν Ἑρμιόνην ἐγνώρισεν. ἐθορυβήθη δ' αὐτὸν δακρυούσης αἰσθόμενος.

Ἦκουσε γὰρ σοῦ, ἔφη, οἶμαι.

ἐκεῖνος δὲ Τὸ δεῖνα, ἔφη. ξύνοιδε δῆπου ἑαυτῇ φίλον οὐκ ἔχουσα οὐδένα; καίτοι αἰσχύνεσθαι τι ἐδόκει δῆ.

ἐκείνη δ' οὖν οὐ παρῆν τῇ ἐπιούσῃ σχολῇ, οὐδ' εἶδέ τις αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν τὴν δείλην. προσιόντες δὲ πρὸς τὸ μέγαρον ἐπὶ τὴν τῶν νεκυσίων ἑορτὴν, ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥοὼν παρήκουσαν τῆς Παραβάτιδος Πατίλης λεγούσης τῇ Λαφενδρία συνήθει οὔσῃ ὡς ἡ Ἑρμιόνη ἐν τῷ παρθενικῷ λουτρῶνι δακρυρροεῖ, τὰς δὲ μελετᾶν αὐτῆς θελούσας ἑταίρας ἀπωθεῖ ἀπάσας. καὶ πρὸς τοῦτο ὁ Ῥοὼν καὶ πλέον αἰσχυρόμενος μέχρι γέ τινος ἐφαίνετο· μετ' ὀλίγον δὲ πάντων εἰς τὸ μέγαρον ἠκόντων ἐπελάθετο καὶ αὐτὸς τῆς γ' Ἑρμιόνης. ἐξεπλάγησαν γὰρ πάντες ὁρῶντες τὰ θεατρικὰ τὰ τῆς πρὸς ἑορτὴν σκηνογραφικῆς θαυματουργίας.

νυκτερίδες μὲν γὰρ χίλιαι περιπέτοντο παρὰ τῶν τοίχων καὶ τοῦ ὀρόφου, χίλιαι δ' αὐτὸν κατέσκηπτον ὑπὲρ τῶν τραπεζῶν ἴσαι θυέλλαις μελαίλαις, ὥστε ῥιπιζόμεναι μικροῦ ἐδέησαν κατασβέσαι τὰς ἐν κολοκύνθοις λαμπάδας. ἡ δὲ θοῖνη ἐξ ἀπροσδοκῆτου ἀνεφάνη, καθάπερ ἡ κατ' ἀρχὴν τῆς περιόδου.

ὁ δ' Ἄρειος ὠρέγετο πρὸς γεωμήλον μετ' αὐτοῦ τοῦ φλοιοῦ ὠπτημένον καὶ ὁ Κίουρος εἰσέδραμεν εἰς τὸ μέσον, τὴν μίτραν χύδην ἀπορρέουσιν παρέχων οὐδενὶ κοσμῶ. δῆλος δ' ἦν φόβῳ καταπεπληγμένος. καὶ πάντων ἀτενιζόντων, ἤκων παρὰ τὸν τοῦ Διμπλοδώρου θρόνον ἔπασσε πρὸς τὴν τράπεζαν. καὶ μάλ' ἄσθματος μεστὸς πνευστιῶν τέως μόλις Τρωγλοδύτης, ἔφη, ἐν τῇ γοργύρα. ὠόμην γὰρ ὑμᾶς θέλειν πυθέσθαι.

καὶ ταῦτ' εἰπὼν χαμαὶ κατέπεσε λιποψυχήσας.

ταραχὴ δ' εὐθὺς ἐνεγένετο πᾶσι πολλή. τὸ δὲ τελευταῖον ὁ Διμπλόδωρος ἐξ ἄκρας τῆς ράβδου πυρφόρα πορφυρᾶ ἀνιείς οὐκ ὀλίγα κατεσιώπησεν ἅπαντας.

ᾧ πρυτάνεις, ἔφη, ἀπαγέτω ἕκαστος τοὺς οἰκείους πρὸς τὰ κοιμητήρια.

ὁ δὲ Περσεὺς ἀμέλει ἀγαπῶν τὸ πρᾶγμα Ἔπεισθέ μοι, ὦ πρωτόπειροι. μένετε ἄθροοι. οὐ φοβητέος ὁ Τρωγλοδύτης ἐστὶν ὑμῖν πειθομένοις γ' ἐμοί. συνακολουθεῖτε δῆτα. ἀπέλθ' ἐκποδῶν. πρωτόπειροι γὰρ διαβαίνουσι. ξύγγνωθί μοι. πρύτανις γάρ εἰμι.

ὁ δ' Ἄρειος ἀναβαίνων ἤρετο ποίῳ τρόπῳ Τρωγλοδύτῃ ἐξῆν εἰσιέναι.

ὁ δὲ Ῥοὼν Οὐκ οἶδ' ἔγωγε. οἱ γὰρ Τρωγλοδύται λέγονται νωθέστατοι πεφυκέναι. τάχ' ὁ Ποιφύκτης εἰσήγαγεν ἐν σκώματος μέρει πρὸς τὰ Νεκύσια.

παρέβαινον δ' ἄλλους ἄλλοσε ἐπειγομένους. καὶ ἐν ᾧ ὡστίζοντο δι' Ὑφελπύφων στίφος συντεταραγμένων, ὁ Ἄρειος τοῦ Ῥοῶνος ἄφνω βραχίονος λαβόμενος

Τὸ δεῖνα, ἔφη, ἐνενόησά τι περὶ τῆς Ἑρμιόνης.

Ποῖον δὲ τί;

Ἄλλ' αὕτη τοῦ Τρωγλοδύτου πέρι οὐδὲν μὰ Δί' οἶδεν.

ἐκεῖνος δὲ χεῖλος δακῶν ἀνέσχετο.

δυσκόλως μὲν γὰρ ἔτι διέκειτο, ὁμῶς δὲ Καλῶς ἔχει, ἔφη. εὐλαβώμεθα μέντοι μὴ ὁ Περσεὺς κατίδῃ ἡμᾶς.

καὶ νεύσαντες κάτω, προσμείζαντες δὲ τοῖς Ὑφελπύφοις εἰς τοῦμπαλιν ἰοῦσιν, ὑπεξεληθόντες δ' αὖ εἰς τὸ πλάγιον κατὰ διαδρομὴν τινα, ἔσπευσαν πρὸς τὸν παρθενικὸν λουτρῶνα. κάμψαντες δὲ ἀγκῶνα, ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἤκουσαν ψόφον τινὸς ὡς ποδῶν ἔχει διώκοντος.

Περσεὺς, ἧ δ' ὅς ὁ Ῥοὼν ψιθυρίζων, ὠθῶν δ' ἅμα τὸν Ἄρειον κατόπιν μεγάλου γρύπος λιθίνου ὥστε κρύψασθαι.

προκύψαντες δὲ τὸν μὲν Περσεῖα οὐκ εἶδον, Σίναπυ δέ. ὁ δὲ διαβὰς τὴν διαδρομὴν ἐξ ὀμμάτων ἀπῆλθεν αὐτοῖς.

ὁ δ' Ἄρειος Τί χρῆμα δρᾶ; ἔφη ψιθυρίζων. διὰ τί οὐκ ἐν τῇ γοργύρα ἐστὶ μετὰ τῶν ἄλλων σοφιστῶν;

Οὐκ οἶδ' ἔγωγε.

καὶ ἐφ' ὅσον ἐνεδέχето ἀσοφητὶ ἐδίωκον τὸν Σίναπυ ἤδη φθάνοντα αὐτοῦς· ἀλλ' ἤδη κατὰ τὴν διαδρομὴν τὴν ἐξῆς ἀφανῆς ἐγένετο.

Καὶ δὴ ἐπὶ τὸ τρίστεγον ὀρμᾶται, ἧ δ' ὅς ὁ Ἄρειος. ὁ δὲ Ῥοὼν χεῖρα προτείνας ἔπαυσε αὐτόν.

Ἥ που ὀσφραίνει σύ τινος;

καὶ ὁ Ἄρειος δυσσοδομάτου δὴ τινος ὡσφραίνετο, ὥσπερ ἀπὸ ποδεῖων σαθρῶν ἢ ἀπ' ἀφόδου δημοσίας οἶαν αὐχμηρὰν εἰς τοσοῦτο γεγενημένην οὐδεὶς ὡς ἔοικεν ἐκκεκάθαρε.

καὶ μὴν ἤκουσαν γρυλισμοὺς καὶ ἐλκυσμοὺς ὥσπερ εἰ μέγα τι

χρήμα ἀνθρώπου βραδέως ἐπορεύετο χωλεύων τοὺς πόδας παμμεγέθεις ὄντας. καὶ δακτυλοδεικτῆσαντος τοῦ Ῥωῶνος εἶδον Αἰτναῖον τι κνώδαλον προσερχόμενον. καὶ εἰς σκιὰν πτήξαντες εἰς σελήνιον ἐτήρουν αὐτὸ προβαῖνον.

δεινὸν δ' ἦν ιδέσθαι. ὁ γὰρ Τρωγλοδύτης δώδεκα ποδῶν ὦν τὸ ὕψος τὴν χροίαν φαιὰν παρείχε καὶ ἰώδη καὶ πετρίνοις λίθοις πῶς ὁμοίαν. καὶ σῶμα μὲν ἦν αὐτῷ μέγα καὶ ὠγκωμένον χερμάδι δ' ἴσον ἐν ὄρεσί τινι, κεφαλὴ δὲ μικρὰ καὶ φαλακρὰ ἐν κορυφῇ ἔφου ὀλίγον διαφέρουσα φοινικοβαλάνου. σκέλη δ' αὐτῷ βραχέα καὶ δενδρώδη, πόδες δὲ πλατεῖς καὶ κερατοειδεῖς. δυσσομία δ' ἀπ' αὐτοῦ ἐγίνετο θαυμασία ὡς σφόδρα. εἶχε δὲ ῥόπαλον ξύλινον καὶ παμμέγεθες. τοῦτο δ' ἔσυρεν ἐπ' ἐδάφους, τῶν βραχιόνων αὐτοῦ τοσοῦτων ὄντων.

στὰς δὲ πρὸς θυρῶνι εἴσω προῦκυψε. τὰ δ' ὡτ' ὄνου δίκην ὑποκινήσας καὶ ὅπερ ὀλίγον εἶχε τοῦ φρονίμου πρὸς τὸ μηχανᾶσθαι τι βιάζειν δοκῶν, βραδέως εἰσῆλθεν.

ὁ δ' Ἄρειος τῆς κλειδός, ἔφη, παρούσης τῇ θύρα, ἔστιν ἡμῖν συγκλείσαι αὐτόν.

Εὐφρονεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥωῶν δεδιώς τι.

καὶ πρὸς τὴν θύραν ἔτι ἀνεωγμένην εἴρπυσαν, φόβον παρέχοντες διψητικὸν καὶ ἐλπίζοντες ἅμα τὸν Τρωγλοδύτην μὴ ἐξιέναι. προπηδήσας δὲ ὁ Ἄρειος καὶ τὴν κλεῖν λαβὼν τὴν θύραν ἐπαράξας κατέκλεισεν.

καὶ ἰοῦ ἰοῦ κεκραγότες νικήφοροι ἔτρεχον ἔμπαλιν κατὰ τὴν διαδρομὴν. μέλλοντες δὲ κάμψαι τὸν ἀγκῶνα ἤκουσαν καρδιόδηκτόν τι. ὄρθιον γὰρ τις φόβῳ ἀνωλόλυξε τοῦ δωματίου ἐντὸς ἐκείνου ὅπερ ἄρτι ἐκεκλείκεσαν.

Μὴ γένοιτο, ἔφη ὁ Ῥωῶν ὠχραινόμενος οἶον ὁ Βαρόνος Αἵματοσταγής.

ὁ δ' Ἄρειος ἀπορῶν Τοῦτο γὰρ τὸ δωματίον, ἔφη, λουτρῶν παρθενικός ἐστι.

καὶ ὁμοῦ ἄμφω φωνοῦντες Ἡ Ἑρμιόνη, ἔφασαν, ἔνεστιν.

ἄκοντες οὖν ἀποτρέψαντες ἀνέδραμον ἐπὶ τὴν θύραν. κληῖθρον δὲ μόλις χαλάσας – πεπληγμένος γὰρ εἰς τοσοῦτο τὴν κλεῖν μονονουχὶ μεθῆκεν – ὁ Ἄρειος τὴν θύραν ἀνέωξεν.

εἰσελθόντες δὲ κατέλαβον τὴν μὲν Ἑρμιόνην πτήττουσαν παρὰ τοῦ τοίχου ὀλίγου δέουσαν λιποψυχῆσαι, τὸν δὲ Τρωγλοδύτην προσχωροῦντα ἐπ' αὐτὴν καὶ ἅμα ἐκκρούοντα τὰ λουτηρίδια ἀπὸ τῶν τοίχων.

καὶ ὁ Ἄρειος ἠθύμει μὲν ἐκέλευε δ' ὅμως τὸν Ῥωῶνα ταράξαι

ἐκείνον, αὐτὸς δὲ τέως λαβὼν αὐλῶνος τι βιαίως ἔρριψε πρὸς τοίχον ὡς ψόφῳ στροβήσων αὐτόν.

ὁ δὲ Τρωγλοδύτης εἰστήκει ὀλίγον ἀπέχων τῆς Ἑρμιόνης, καλινδούμενος αἰεὶ ἐσκαρδαμύκει που σκαιότατος ὢν ὡς μαθησόμενος τί δὴ ψόφον ἀνήκε. καὶ μὴν τὸν Ἄρειον κατείδε πικρὸν βλέπων πρὸς αὐτόν. ἀπορήσας δ' οὐ διὰ πολὺν μετήλθε τοῦτον, τὸ ρόπαλον ἅμα ἀναιρούμενος.

ἀλλ' ὁ Ῥῶν ἐκ πλαγίου Οὔτος, ἔφη, ὁ ἐμβρόντητος. καὶ αὐλῶνος τι ἔρριψεν. καὶ τῆς μὲν τοῦ αὐλῶνος πληγῆς πρὸς ὦμον πατάξαντος οὐδὲν ἔδοξεν αἰσθέσθαι, τὴν δὲ βοῆν ἀκούσας αὐθις εἰστήκει ῥύγχος δυσειδὲς περιάγων ἅμα ἐπὶ τὸν Ῥῶνα. καὶ οὕτως ὁ Ἄρειος ἐφθάσεν ἐκείνον παραδραμών.

τῇ δ' Ἑρμιόνη βοῶν εἶπεν Ἄγε δη. δράμε σύ, ἀπόδραμε, πρὸς τὴν θύραν ἅμα θέλων ἀποσπᾶν αὐτήν. ἡ δ' ἔτι ἀκίνητος ἔμενε πτήττουσα πρὸς τῷ τοίχῳ δέει κεχητυῖα.

τεταραγμένος δ' ἦδη ὁ Τρωγλοδύτης τῇ τε κραυγῇ νῦν δὴ τετυφωμένος καὶ τῇ ἠχοὶ πάντως ἐξεβάκχευε. πάλιν δ' αὐτὸν μυκώμενος προσέβαλλε τῷ Ῥῶνι ἐπὶ ποσὶν ὄντι αὐτῷ οὐδ' ἔχοντι ποῖ φύγοι.

καὶ ἔπειτα ὁ Ἄρειος ἐποίησέ τι ἀνδρειότατον μὲν, ἀξυνετώτατον δ' ὅμως. ἐπιδραμὼν γὰρ αὐτῷ ἄρδην ἐπήδησεν ὥστε ἐκ τοῦ ὀπισθεν περιβαλέσθαι τὸν τοῦ Τρωγλοδύτου τράχηλον ταῖς χερσίν. οὐ μὴν οὐδ' οὗτος ἤσθηε' αὐτοῦ ἐκκρεμαμένου ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρωγλοδύται δήπου εἰκότως νοῦν ἔξουσιν ἐὰν ξύλινόν τις ἀνωθῆ μακρὸν εἰς τὸν μυκτῆρα. καὶ γὰρ ὁ Ἄρειος ἔτι τῆς ῥάβδου τῇ δεξιᾷ εἶχετο πηδήσας. αὕτη δ' ἄρα ἐσκάλευσεν εὐθὺ μίαν τῶν ῥινῶν αὐτοῦ.

ὁ δὲ μέγα ὠλόλυξε τὰς ῥίνας μάλ' ἀλγῶν. στροβεῖ δ' οὖν τὸ ρόπαλον πάντ' εἰκη καὶ φύρδην πραττόμενος. ὁ δ' Ἄρειος τέως συνεχῶς ἐλαμβάνετο οὐκ εἰδὼς εἰ ἐν ἀκαρεῖ οὗτος ἢ ἀποσπάσει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἢ πληγὴν πλήξει καιρίαν τῷ ροπάλῳ.

ἐν δὲ τούτῳ ἡ μὲν Ἑρμιόνη χαμαῖζε φόβῳ ἐπεπτῶκει, ὁ δὲ Ῥῶν ἀνέλαβε τὴν ἑαυτοῦ ῥάβδον. οὐδ' εἰδὼς τί δὴ μέλλει ποιήσειν, ἔλαθεν ἑαυτὸν ἐπάδοντα τὸ φίλτρον τὸ ἐπιτυχὸν τόδε· Οὐιγγάρδιον λεοιῶσα.

καὶ τὸ ρόπαλον ἄφνω πτάμενον ἐκ τῶν τοῦ Τρωγλοδύτου χειρῶν καὶ μετέωρον ἄνω εἰς τὸν ἀέρα ἀναφορούμενον, περιστρέψατο εὐθὺς καὶ κατέπεσεν ὥσθ' ὅσον μὴ συντρίψαι τὸ τοῦ ἑαυτοῦ κυρίου κράνιον, ψόφον ἀηδῆ ἅμα παρασχόν. ἐκεῖνος δὲ ἰλλιγγιάσας τι πρηνῆς ἐπὶ στόμα κατέπεσε, κτύπον παρέχων τοσοῦτον ὥστε πᾶν τὸ δωμάτιον σεισθῆναι.

καὶ ὁ μὲν Ἄρειος ἀνέστη τρέμων καὶ πνευστιῶν. ὁ δὲ Ῥωὼν ἐκεῖ ἴστατο, τὴν ῥάβδον ἔτι ἀνέχων καὶ ἀτενὲς δεδορκῶς ἐπὶ τὸ πεπονημένον.

ἀλλ' ἡ Ἑρμιόνη ἔφθασε λέγων ὅτι Ἥ καὶ τέθνηκεν;

ὁ δ' Ἄρειος ἀπεκρίνατο ὡς τεθνάναι μὲν οὐ δοκεῖ, λιποψυχῆσαι δέ, ὡς εἰκός. νεύσας δὲ τὴν ῥάβδον ἐξείλκυσε ἐκ τοῦ μυκτῆρος τοῦ Τρωγλοδύτου. ἐδόκει δὲ κεκαλύφθαι κόμμα φαιῶ καὶ ἰώδει.

Αἰβοῖ, ἔφη, τῆς κορύζης τρωγλοδυτικῆς.

καὶ ἀπώμορξε δῆτα ἐπὶ τὰς βράκας τὰς τρωγλοδυτικάς.

καὶ ἐντεύθεν οἱ τριπτοὶ ἀκούσαντές τινος θύραν ἐπαράξαντος καὶ ἐγγυτέρω προσιόντος τὰ ὦτα ὀρθὰ παρέσχον. οὐ γὰρ συνήδεσαν ἑαυτοῖς τοσοῦτο θορυβήσαντες. ἀλλ' οὖν τις τῶν κάτω δηλαδὴ ἔτυχεν ἀκούσας τῶν τε κτύπων καὶ τῶν τοῦ Τρωγλοδύτου μυκημάτων.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἡ Μαγονωγαλέα εἰς τὸ δωμάτιον εἰσέπεσεν, ἐπομένων αὐτῇ τοῦ τε Σινάπεως καὶ τοῦ Κιούρου ὀπισθοφυλακοῦντος. οὗτος δ' ὀλίγον ὑποβλέψας τὸν Τρωγλοδύτην κνυσάμενός τι ἐκάθισεν εὐθύς ἐπ' ἀφόδου, τοῦ στέρνου ἀπτόμενος.

καὶ ὁ μὲν Σίναπυς προῦκυπτε τῷ Τρωγλοδύτῃ, ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ἔβλεπε πρὸς τὸν Ῥωῶνα καὶ τὸν Ἄρειον. ὁ δὲ οὐπῶποτ' εἶδεν αὐτὴν οὕτω θυμουμένην, τὰ χεῖλη λευκὰ δὴ παρέχουσαν. οὐκέτ' ἠλπίζε δηλαδὴ οἶσσεσθαι πεντήκοντα βαθμοὺς ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

ἐκείνη δὲ μάλα πικραινομένη τραχεῖα τῇ φωνῇ Ἄλλα τί πρὸς θεῶν, ἔφη, ἐν νῷ εἶχετε; Ἄρειος δὲ πρὸς τὸν Ῥωῶνα ἔβλεψεν ἔτι ἐστῶτ' ἀκίνητον, τῆς ῥάβδου ἄνω τεινομένης. ἐκείνη δ' ἀναλαβοῦσα Ἐκινδυνεύετε γάρ τοι, ἔφη, ἀποθανεῖν. τί εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀνέβητε;

ὁ δὲ Σίναπυς ὀξὺ ἔβλεψε πρὸς τὸν Ἄρειον. ὁ δὲ πρὸς τὴν γῆν ἔβλεπε, χρήζων τοῦ Ῥωῶνος καταθεῖναι τὴν ῥάβδον.

κᾶπειτα ἦν ἀκούσαι φωνὴν τινα μικρὰν ἀπὸ τοῦ σκοτοῦ γιγνομένην.

Ἐγγυθί μοι, ἔφη, ὦ σοφιστὰ Μαγονωγαλέα. ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠρεύνων ἐμέ.

Ἥ Γέρανος.

ἡ γὰρ Ἑρμιόνη ἀναστᾶσ' ἤδη Ἄλλα γὰρ ἐγὼ τὸν Τρωγλοδύτην ἔχνεον, νομίζουσα αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οἷα τ' ἔσεσθαι χρῆσθαι αὐτῷ ὡς πόλλ' ἀναγνοῦσα περὶ τῶν τοιούτων.

καὶ ὁ Ῥωὼν μεθῆκε τὴν ῥάβδον, θαυμάζων εἰ ἡ χρυσὴ Ἑρμιόνη Γέρανος σοφιστὴν δὴ ἐκοῦσα καὶ ἐξαπατᾶ τι.

ἡ δ' ἀναλαβοῦσα Εἴ γ' ἄρα μὴ ἡῦρον ἐμέ, ἀπέθανον ἄν. ὁ μὲν γὰρ Ἄρειος τὴν ῥάβδον ἀνέωσεν εἰς τὸν μυκτῆρα αὐτοῦ, ὁ δὲ Ῥωὼν

ἔπραξεν ὅπως ἐλιποψύχησε καταβληθεὶς τῷ ἑαυτοῦ ροπάλῳ, οὐ παρὸν ζητεῖν οὐδένα βοηθήσοντα. ἔμελλε γὰρ ἤδη ἀποκτενεῖν με καὶ ἀφίκοντο.

ὁ δ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥοῶν μάλιστ' ἐβούλοντο μὴ δοκεῖν ταῦτα τὸ πρῶτον νῦν δὴ ἀκούσαντες.

καὶ ἡ Μαγονωγαλέα ὄξυ βλέπουσα πρὸς αὐτοὺς Εἰέν, ἔφη. ἀλλὰ πῶς σύ, ὦ Γέρανε ἀνόητε, ἐτόλμας παρθένος οὔσα καθ' ἑαυτὴν χρῆσθαι Τρωγλοδύτη ὀρεινῶ;

καὶ ἡ μὲν οὖν ἔκυψεν αἰσχυνομένη. ὁ δ' Ἄρειος ἄφωνος ἐγένετο, ἐννοῶν ὅτι τὴν γ' Ἑρμιόνην ἐν πρώτοις εὔροι τις ἂν οὔσαν τῶν μηδὲν παρανομούντων. καίτοι νῦν δὴ παρανομεῖν προσποιεῖται διασώσουσα αὐτούς, ἄτοπα πράττουσα ὡσπέρει τῷ γε Σινάπει δοκοίη ποτὲ νῶγαλα διαδιδόναι.

ἡ μέντοι Μαγονωγαλέα Πέντε, ἔφη, βαθμῶν ἀμαρτοῦσιν οἱ Γρυφίνδωροι διὰ ταῦτα. καὶ γὰρ ἔσφηλας με τῆς ἐλπίδος. ἀλλ' εἴ γ' ἄρα μὴ βέβλασαι μηδέν, δεῖ σὲ ἀπελθεῖν πρὸς τὸν τῶν Γρυφινδώρων πύργον. οἱ γὰρ μαθηταὶ τὴν ἑορτὴν κατ' οἰκίας τελοῦσιν.

ἡ δ' ἀπέβη.

ἐκείνη δὲ πρὸς Ἄρειον καὶ Ῥοῶνα τρεψαμένη Εἰέν, ἔφη. ἀλλ' ὡς ἔμοιγε δοκεῖτε, ἠτύχησατε μὲν ἀμέλει, ἐδράσατε δ' οἷα ἢ τις ἢ οὐδεὶς πρωτόπειρος ὢν προσβαλόντες Τρωγλοδύτη ὀρεινῶ. ἕκαστος οὖν φερέσθω πέντε βαθμοὺς ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων. καὶ ὁ Διμπλόδωρος μαθήσεται περὶ τοῦ πράγματος. ἅπιτε δῆτα.

καὶ ἐκ τοῦ δωματίου σπεύσαντες οὐδὲν εἶπον πρὶν ἀναβάντες ἀφίκοντο ἐπὶ τὸ δίστεγον. ἦδοντο γὰρ ἀπέχοντες τῶν τ' ἄλλων καὶ τῆς δυσσομίας τῆς τρωγλοδυτικῆς.

ὁ δὲ Ῥοῶν ἀχθόμενός τι Ἄλλ' ὠφέλομεν ἐνεγκέσθαι βαθμοὺς πλεόν ἢ τοὺς δέκα.

Πέντε μὲν οὖν, ἡ δ' ὅς ὁ Ἄρειος, ἀφειλούσης γ' ἐκείνης τοὺς τῆς Ἑρμιόνης.

Καλῶς δ' οὖν ἐποίησεν οὕτω διασώζουσα ἡμᾶς τῶν κακῶν τότε ἀπολαύοντας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἤδη ἐσώσαμεν.

Σῶσαι γοῦν οὐ δέον, εἰ μὴ τὸ κνώδαλον μετ' αὐτῆς συνεκλείσαμεν, εἶπεν ὁ Ἄρειος ἀναμμνήσκων αὐτὸν τοῦ πράγματος.

καὶ ἤδη ἀφίκοντο πρὸς τὴν τῆς παχείας εἰκόνα.

καὶ Ῥύγκος χοίρειον εἰπόντες εἰσήλθον.

θόρυβος δ' ἐγένετο πολὺς ἐν τῷ κοινεῖῳ συγκαθημένων αὐτοῦ πάντων ἐσθιόντων δ' ἅμα τὴν τροφήν τὴν ἄρτι δεδομένην. ἡ δ' Ἑρμιόνη μόνη καθ' ἑαυτὴν ἴστατο πρόσθε τῆς θύρας περιμένουσα αὐτούς. καὶ δι' ὀλίγου πολλὴν δι' ἀπορίαν οὐδεὶς ἐφθέγγετο οὐδέν.

ἔπειτα δὲ πάντες οὐδὲν βλέψαντες πρὸς ἀλλήλους, εὐχαριστήσαντες
δ' ὅμως ἄλλος ἄλλῳ ταχέως ἦλθον κομιοῦμενοι τὰς λοπάδας.

ἀλλὰ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, τὴν Ἑρμιόνην Γέρανον φίλην ἡγούντο,
οὐκ ἔξόν ἄν μετέχειν τῶν τ' ἄλλων καὶ τοῦ διαφθεῖραι Τρωγλοδύτην
ὄρεινόν δώδεκα ποδῶν τὸ ὕψος εἰ μὴ διὰ φιλίας ἄρα διακέοιτό τις.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΚΑΡΟΣΦΑΙΡΙΚΗΣ

τοῦ δὲ Νοεμβρίου εὐθὺς ἀρχομένου τὰ σφόδρα ψύχη ἔπαθες ἄν, ὀρώων ἅμα τὰ τ' ὄρη τὰ περὶ τὸ φρούριον πάγου χυθέντος πάνυ κεχιονισμένα καὶ τὴν λίμνην σιδήρῳ ψυχρῷ μάλιστ' εἰκυῖαν. καὶ τὸν Ἀγριώδη ἄν εἶδες ἐπὶ τῷ ὑπερώῳ ἀπὸ θυρίδος θεωρῶν θερμαίνοντά που τὰ σάρα ἐν τῷ ἱκαροσφαιριστηρίῳ, ἡμφιεσμένον ἀμέλει στόλον σισυρνῶδη σπαλακορύπαινον, χειρίδας δὲ φοροῦντα κυν-ἰκλου ἐκ τριχῶν, κοθόρνους δ' αὐτὸν μεγάλους καστορείους.

καὶ ὥρας ἔτους ἐπελθούσης τῇ ἱκαροσφαιρικῇ, τῷ Σαββάτῳ τὸ πρῶτον σφαιριεῖν ἔμελλεν ὁ Ἄρειος πολὺν χρόνον γυμνασάμενος· τοῖς γὰρ Γρυφινδώροις ἀναγκαῖον ἦν ἀγωνίσασθαι πρὸς τοὺς Σλυθηρίους. εἰ δ' οἱ Γρυφίνδωροι νικήσειαν, αὐξηθήσεσθαι δευτερεύοντες πρὸς τὴν Φιάλην Οἰκείαν.

τὸν μέντοι Ἄρειον ἢ τις ἢ οὐδεὶς σφαιρίζοντα ἐωράκει· ἔδοξε γὰρ τῷ Ὑλῆι αὐτὸν κεκρυμμένον ἔχειν ὥσπερ κρυπτὸν ὄντα σόφισμά τι. ἢ δ' οὖν φήμη ἐξηρέχθη ὅτι Ἄρειος ζητητῆς γενήσεται. ὥστε οὐκ ἦν αὐτῷ ἐννοῆσαι πότερον περὶ ἥττονος ποιεῖται τοὺς φάσκοντας ὅτι λαμπρὸς ἔσται, ἢ τοὺς ὑπεσχομένους πανταχόσε περιδραμείσθαι ὑπ' αὐτοῦ πετομένου στιβάδα παρέχοντας.

καὶ ἔρμαιον δὴ ἦν τῷ Ἄρειῳ τὸ Ἐρμιόνην νῦν ἔχειν φίλην. οὐ γὰρ ἠπίστατο ποίῳ τρόπῳ καθ' ἑαυτὸν μόνος ἀπ' αὐτῆς ἐδυνήθη ἄν εὐτιθέναι τὰ κατ' οἶκον μαθήματα, ὡς δέον θαμὰ ἐπὶ καιροῦ γυμνάζεσθαι πρὸς τὴν ἱκαροσφαιρικὴν κελεύοντος τοῦ Ὑλου. καὶ ἔχρησεν ἐκείνη βιβλίον αὐτῷ τὴν ἱκαροσφαιρικὴν ἐξ ἔτους εἰς ἔτος καὶ τοῦτο πάνυ ἄξιον ἠδῦρεν ἀναγνῶναι.

ἔμαθεν δὲ τοῦτο μὲν ὡς ἀδικεῖν ἔστιν τοῖς ἱκαροσφαιρίζουσιν ἐν τρόποις ἑπτακοσίοις, τοῦτο δ' ὡς οἱ περὶ τὴν Φιάλην Κοσμικὴν ἀγωνιζόμενοι πρὸ τοῦ ὡς πεντακόσια ἔτη τῷ ἔτει χιλιοστῷ τετρα-

κοσιοστῶ ἑβδομηκοστῶ τρίτῳ ἀπαξαπάσας δὴ ἠδίκησαν τὰς ἀδικίας· τοῦτο δ' ὡς οἱ ζητηταὶ κατὰ τὸ ξύνηθες λεπτότατοι ὄντες καὶ δρομικώτατοι τῶν σφαιριστῶν πλείστον τραυματίζονται ἠδικημένοι· τοῦτο δ' αὖ ὡς ὀλίγοι μὲν ἀπέθανον ἱκαροσφαιρίζοντες, ῥαβδούχοι δὲ ἐνίοτε ἠφανισμένοι μετὰ πολλοὺς μῆνας πάλιν ἐφάνησαν ἐν τοῖς τῆς Λιβύης ἐρήμοις.

ἡ δ' Ἑρμιόνη ἦπτον ἤδη ἐφρόντιζε περὶ τὸ παρανομεῖν ἐξ οὗ ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀρείνου Τρωγλοδύτου, διὸ καὶ πάνυ ἀστεία ἐδόκει γενέσθαι. τῇ γὰρ προτεραιᾷ τῇ τοῦ ἀγῶνος ἱκαροσφαιρικῶ ὧ Ἄρειος τὸ πρῶτον ἐμελλε σφαιριεῖν, οἱ τρεῖς ἐν τῇ αὐλῇ πρὸς τὴν σχολῆς ἀνάπαυσιν παρόντες ψυχροὶ δὴ ἐγίνοντο καὶ ἐκείνη γοητεύουσα παρέσχε πῦρ τι κυανοῦν ὅπερ καὶ ἐξῆν τῷ βουλομένῳ ἐν ληκυθίῳ περιφέρειν. καὶ νῶτον δίδοντες πρὸς αὐτὸ ἀλεανούντες ἴσταντο, καὶ ὁ Σίναπυς διέβη διὰ τὴν αὐλήν. καὶ ὁ Ἄρειος εὐθύς ἦσθητ' αὐτοῦ χωλεύοντος. οἱ οὖν τρεῖς συστρεψάμενοι ἠθελον φράσαι τὸ πῦρ, εἰκάζοντες οὐ θεμιτὸν εἶναι. ἀλλὰ κακῇ τύχῃ οὐκ ἔλαθον αὐτὸν ὑποπτόν που βλέποντες ὡς ἐδόκει. χωλεύων δὲ προσῆλθε τό γε πῦρ οὐ κατιδῶν, βουλόμενος δ' οὖν εἰκῆ ἐπιτιμᾶν αὐτοῖς.

τί ἔχεις, ὦ Ποτέρ;

ὁ δ' Ἄρειος ἔδειξεν αὐτῷ τὸ ἐχόμενον, τὴν ἱκαροσφαιρικὴν ἐξ ἔτους εἰς ἔτος.

ἀλλ' ὁ Σίναπυς Οὐ θεμιτόν, ἔφη, κομίζειν τὰ βιβλία τὰ πρὸς βιβλιοθήκην ἔξω τοῦ φρουρίου. δός μοι. πέντε γὰρ βαθμοὺς ἀπώλεσας τοῖς Γρυφινδώροις.

Τοῦτον γὰρ τὸν νόμον, ἡ δ' ὅς ὁ Ἄρειος πάνυ ἀνιώμενος, ἄρτι συνέπλαξε. ἀλλὰ τί μοι πάσχει τὸ σκέλος αὐτοῦ;

ὁ δὲ Ῥῶν πικρῶς Οὐκ οἶδα, ἔφη. ἀλλ' εἰ γὰρ πόλλ' ἀλγοίη.

*

πολὺ δ' ἐθορύβουν ταύτῃ τῇ νυκτὶ οἱ ἐν τῷ τῶν Γρυφινδώρων κοινείῳ. ὁ δ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἐκάθητο ὁμοῦ πρὸς θυρίδα. αὕτη γὰρ ἐξέταξε τὰ κατ' οἶκον μαθήματα τὰ πρὸς τὰ φίλτρα ὑπὲρ τοῦ θ' Ἀρείου καὶ τοῦ Ῥῶντος. ἀλλ' οὐκ ἠθελεν ἐκείνους μιμείσθαι τὰ ἑαυτῆς, λογισαμένη ὅτι οὕτως οὐδὲν μαθήσονται. ἀναγνούσης δ' οὖν αὐτῆς τὰ γεγραμμένα, εὖ ἔπραττον πρὸς τὰ προσκείμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος ἠγανάκτει πως, βουλόμενος ἀναλαβεῖν τὴν ἱκαροσφαιρικὴν ἐξ ἔτους εἰς ἔτος. ἀναγιγνώσκων γὰρ αὐτὸ τάχ' ἂν ἐπιλήσειται τῶν φροντίδων τῶν περὶ τὸν τῆς ὑστεραίας ἀγῶνα. ἀλλὰ διὰ τί δεῖ τὸν γε Σίναπυν δεδιέναι; ἀναστὰς οὖν

εἶπε τῷ Ῥοῶνι καὶ τῇ Ἑρμιόνη ὅτι μέλλει ἀπαιτῆρειν αὐτὸ παρ' ἐκείνου.

οἱ δὲ τοῦτ' ἔφασαν στέργειν ἄν, εἰ Ἄρειος μὲν ἔλθοι, αὐτοὶ δὲ μή. ὁ μὲντοι Ἄρειος ἐλογίζετο ὅτι ἐκείνος εἰκότως ὁμολογήσει, ἐὰν ἄλλοι τινὲς σοφισταὶ παρόντες ἀκούσωσιν.

ἤκων δὲ πρὸς τὸ τῶν σοφιστῶν κοινεῖον ἔκοψε τὴν θύραν. οὐδενὸς δὲ ἀνοίξαντος, μάλ' αὖθις ἔκοψεν. ἀνέωξε δ' οὐδεὶς.

καὶ δὴ τὸ βιβλίον ἐντὸς κατέλιπεν ὁ Σίναπυς. ἐπιχειρητέον οὖν. ἀνοίξας δ' ὀλίγον τὴν θύραν εἶσω προῦκνυψε. ἀλλὰ θέαμα δυσθέατον ἔνδον ἦν ἰδεῖν.

μόνοι γὰρ παρήσαν ὁ Σίναπυς καὶ ὁ Φήληξ. κακείνος δὴ τὸν τρίβωνα ὑπὲρ τὰ γόνατα εἶχεν ἀποκαλύπτων τὸ σκέλος αἵματηρὸν καὶ κατεσπαραγμένον. οὗτος δ' ὀθόνια παρείχεν αὐτῷ.

Ὡ κατάρατον τὸ χρῆμα κυνός, ἔφη. πῶς γὰρ ἔστιν ἅμα διατηρεῖν τὰς τρεῖς κεφαλάς;

τοῦ δ' Ἀρείου σιωπῇ κλείοντος τὴν θύραν, βοῶν Ὁ Ποτέρ, ἔφη διαστρεφόμενος ἅμα δι' ὀργῆς τὰ ὄμματα καὶ μεθεὶς τὸν τρίβωνα ἐπικαλύψαι τὸ σκέλος. Ἄρειος δ' ἀσκήσας ἑαυτὸν εἰς εὐτολμίαν

Εἰ οἶόν τε, ἔφη, προτείνειν ἐρώτημά τι, θέλομ' ἂν εἰδέναί εἰ γ' ἄρ' ἔξεστί μοι ἀπαιτεῖν τὸ βιβλίον μου;

Ἄπιθι, ἄπιθι ἐς κόρακας ἤδη.

ἀπήλθεν οὖν εὐθύς ὁ Ἄρειος πρὶν ἐκείνον αὖθις ἀφελέσθαι βαθμῶν τοὺς Γρυφινδώρους. ἄνω δὲ ὡς τάχιστα ἀναβὰς πάλιν ξυνεγένετο τοῖς ἐταίροις.

ὁ δὲ Ῥοῶν Ἄρ' ἔχεις αὐτό; ἔφη. ἀλλὰ τί δὴ πάσχεις;

ἐκείνος δὲ μόλις ψιθυρίζων εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἐώρακεν.

τελευταῖον δὲ πνευστιῶν ἔτι Ἄλλ' ἴστε που, ἔφη, τοῦτο τί δύναται; ἐπεχείρησε γὰρ λαθῶν παρελθεῖν τὸν τρικάρηνον ἐπὶ τῶν νεκυσίων ὁ Σίναπυς. καὶ ἔθεωροῦμεν αὐτὸν ἐκείσε τότε χωροῦντα δηλαδὴ κλέψοντα τὸ πρὸς ἐκείνου φυλαττόμενον. καὶ περιίδου μοι περὶ τοῦ σάρου εἰ μὴ αὐτὸς εἰσῆγε τὸν Τρωγλοδύτην ὡς ῥᾶον λήσων ἅπαντας.

ἡ δὲ Ἑρμιόνη πεφροντικὸς βλέπων Περιττόν τι λέγεις, ἔφη. δυσχερὴς μὲν γὰρ ἔστιν εὐ οἶδ' ὅτι, ἀλλ' οὐκ ἐπίδοξός ἐστι κλέψων τὸ Διμπλοδώρῳ πεφυλαγμένον.

ὁ δὲ Ῥοῶν Ἡράκλεις, ἔφη ἀνιώμενος. σὺ μὲν γὰρ νομίζεις τοὺς σοφιστὰς πάντας θείου τι μετέχοντας δήπου. ἐγὼ δὲ ταῦτά τῳ Ἀρείῳ φρονῶ. πανοῦργος γὰρ ἔστιν ὁ Σίναπυς. ἀλλὰ τί θέλει; τί φυλάττει ὁ κύων;

καὶ ὁ Ἄρειος περὶ ταῦτα ἔτι φροντίζων ἀπέβη κοιμησόμενος. ἀλλὰ τραχὺ ῥέγκοντος ἤδη τοῦ Νεφελώδους, αὐτὸς οὐκ εἰς ὕπνον ἔπεσε καίπερ μάλιστα χρήζων πεσεῖν, ὡς δέον μετ' ὀλίγον ἱκαροσφαιρίσαι τὸ πρῶτον. τοῦ δ' οὖν Σινάπεως οὐ ῥάδιον ἦν ἐπιλαθέσθαι δεινὸν βλέποντος ἦνικα τὸ σκέλος εἶδεν αὐτοῦ.

*

τῇ δ' ὑστεραία αἰθρίου μὲν ὄντος τοῦ ἀέρος ψυχροῦ δέ, ἅπαντες οἱ ἐν μεγάρῳ ἀριστῶντες, μεταξύ σφόδρα τερπόμενοι τῇ εὐοσμῷ τῇ τῶν χορδευμάτων τηγανιζομένων, πολλῆς μετ' εὐφροσύνης διελέγοντο ἐν σφίσι προσδεχόμενοι καλὸν ἔσσεσθαι τὸν μέλλοντ' ἀγῶνα τὸν ἱκαροσφαιρικόν.

Ἄλλὰ δεῖ σέ φαγεῖν τι.

Ἄλλ' οὐ δέομαι.

Ἄλλ' ἄρτου γ' ὀλίγον. τῆς γὰρ Ἑρμιόνης ἔτυχον ὄντες οὗτοι οἱ θῶπες λόγοι.

Ἄνορέκτως δ' ἔχω.

ὁ δ' Ἄρειος κακῶς δὴ εἶχεν ἐννοῶν ὡς ἐντὸς οὐ πολλοῦ εἰς τὸ σταδίου εἰσβήσεται.

καὶ ὁ Σάμιος Φινιγάνης Ὡ Ἄρειε, ἔφη, δεῖ σέ εὐτραφή γενέσθαι ὡς μάλα συντενῶν σεαυτόν. τοῖς γὰρ ζητηταῖς αἰεὶ ἐκ προνοίας προσπίπτειν φιλοῦσιν οἱ ἐναντίοι.

ὁ δ' Ἄρειος θεώμενος αὐτὸν καρύκην τοματίνην πρὸς τὰ χορδεύματα χέοντα Εὐχαριστῶ σοί, ἔφη, ὦ Σάμιε.

καὶ περὶ τὴν πεμπτὴν ὥραν πάντες ὡς εἰπεῖν οἱ μαθηταὶ ἐκάθηντο ἐν τοῖς περὶ τὸ ἱκαροσφαιριστήριον βάθροις πρὸς τὸ στάδιον ἀτενὲς βλέποντες, ἔνιοι δὲ καὶ δίοπτρα ἔχοντες τηλεσκοπικά. ἐνίστε γὰρ χαλεπὸν ἦν τοῖς θεαταῖς καίπερ μετεώροις οὖσιν ἰδεῖν τί γίγνεται.

ὁ δὲ Ροῶν καὶ ἡ Ἑρμιόνη ξυνεγένοντο ἐπ' ἄκροις τοῖς βάθροις τῷ τε Νεφελώδει καὶ τῷ Σαμίῳ καὶ τῷ Δείνῳ ἐκείνῳ τῷ τῶν ποδοσφαιριστῶν τῶν Ῥαιστήρων καλουμένων φιλοθεάμονι. καὶ καινόν τι ἐγεγράφεσαν σημεῖον μέγα ὡς χαρισόμενοι τῷ Ἀρείῳ ἐφ' ἐνὸς τῶν στρωμάτων τῶν Σκαβρῶ τετρωγμένων. καὶ ἦν ἀναγνῶναι ὅτι Προεδρευέτω Ποτήρ. καὶ ὁ Δείνος δεινὸς ὢν γράφειν μέγαν ὑπεγεγράφει τὸν λέοντα τὸν τῶν Γρυφινδώρων. καὶ μὴν ἡ Ἑρμιόνη φίλτρον τι χαλεπώτερον ἐτεθήκει ὥστε πάντα τὰ γράμματα ποικίλοις αἰεὶ ἀστράπτειν χρώμασιν.

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἄρειος καὶ οἱ ἕτεροι τῆς ἀγέλης ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ μεταμφιαζόμενοι ἐνεδύοντο τοὺς ἱκαροσφαιριστικούς τρίβωνας κοκκίνους. οἱ δὲ Σλυθήρινοι πρασίνοους ἔμελλον φορήσειν.

καὶ τότε ὁ Ὑλῆς ἐχρέμιστό τι εὐφημίαν κηρύττων.

Λοιπόν, ἔφη, ὦ ἄνδρες Γρυφίνδωροι.

Καὶ γυναῖκες Γρυφίνδωραι, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Ἀγγελίνη Ἰωάννου.

ἐκεῖνος δὲ συνέφη ταῦτα. Ὡ ἄνδρες, ἔφη, καὶ γυναῖκες. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο.

Τό γε μέγιστον ἀπάντων, εἶπεν ὁ Φερέδικος Εὐσιήλιος.

Τό γε μὴν ἐκ μακροῦ χρόνου προσδεδεγμένον, ἀναλαβὼν εἶπεν ὁ Γεωργός.

Καὶ γὰρ ἀπὸ γλώττης ἔστιν ἡμῖν φράσαι τὸν τοῦ Ὀλοφωῖτου λόγον ὡς τῆς πέρυσιν ἀγέλης οὖσιν.

ὁ δ' Ὑλῆς Σιγάτον, ἔφη. ἦδε γὰρ ἡ ἀγέλη βελτίστη ἐστὶν ἐκ πολλῶν ἐτῶν. νικήσομεν δῆτα εὖ οἶδ' ὅτι.

καὶ πρὸς αὐτοὺς ὀξὺ ἐβλεψεν ὡς θέλων εἰπεῖν ὅτι Εἰ δὲ μή ...

Εἶέν. εἰς γὰρ αὐτὸν τὸν καιρὸν ἦκομεν. ἀγαθὴ τύχη ὑμῖν ἅπασιν.

ὁ δ' Ἄρειος τῷ Φερεδίκῳ καὶ τῷ Γεωργῷ ἐκ τοῦ ἀποδυτηρίου ἐπισπόμενος, ἀπευχόμενος δὲ τέως μὴ λιποψυχῆσαι, τῶν πολλῶν μέγα θορυβούντων εἰσέβη ἐπὶ τὸ στάδιον.

ἡ δ' Εὐχρῆ ράβδουχη οὖσα ἐν μέσῳ ἵστατο προσδεξομένη τοὺς δύο ἀγέλας, τὸ σάρον ἦδη χειρὶ ἔχουσα.

Δέομαι τοίνυν, ἔφη, πάντων ὑμῶν ὀρθῶς ἐνδίκως τε ἀγωνίζεσθαι. τοῦτο δ' ἔλεγεν ἐκείνοις ἦδη ἀθροιζομένοις ἀμφὶ αὐτήν. ὁ δ' Ἄρειος ξυνήδει αὐτῇ λεγούσῃ ἐν τοῖς μάλιστα τῷ Μάρκῳ Φλίντῳ, τῷ τῶν Σλυθηρίων ἀγελάρχη πενταετήρῳ ὄντι. ὁ δ' ἐφαίνετο ξυγγενῆς εἶναι τοῖς Τρωγλοδύταις. Ἄρειος δὲ πρὸς τὸ ἐπάνω σημεῖον τὸ Προεδρευέτω Ποτῆρ κηρύττον ὑπὲρ τὸν ὄχλον πρὸς ἄνεμον αἰεὶ κινούμενον παραβλέψας, ξυστελλόμενος ἑαυτὸν μάλ' ἐθάρρει.

Εἴσβητε δῆτα ἐπὶ τὰ σάρα.

καὶ ὁ Ἄρειος ἐπὶ τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν εἰσέβη.

καὶ ἐπειδὴ τάχιστα τὸν ἀγῶνα νιγλάρῳ ἐσήμανεν ἡ Εὐχρῆ – ἀργυροῦν δ' ἦν καὶ μέγα δὴ ἐψόφει – πεντεκαίδεκα σάρα εὐθὺς μετέωρα ἄνω φέρεται ἀεροδρομοῦντα.

καὶ διήγησιν μὲν ἀναγορέων ἔτυχεν ὁ Ἰόρδανος, τοῖν Εὐσιηλίῳιν εὐνους ὦν, ἐπεσκόπει δ' αὐτὸν ἡ Μαγονωγαλέα. διηγούμενος μὲν γὰρ ἐκεῖνος Καὶ τὸν κολοφῶνα, ἔφη, εὐθὺς ἀρπάζει Ἀγγελίνη ἡ Ἰωάννου ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων, δεινὴ τ' οὖσα θηρεύειν καὶ εὐειδестаτή...

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ὡς τοῦτο χαλεπῶς φέρουσα Τί δὲ δὴ, ἔφη ὑπολαβοῦσα, ὦ Ἰόρδανε;

ὁ δὲ συγγνώμην αἰτήσας τῆς πλημμυλείας ἀναλαβὼν Καὶ ἀεροδρομοῦσα, ἔφη, τὸν κολοφῶνα παραδίδωσιν ὡς τάχιστα τῇ Ἀλικία Σπινῆτῃ, ἣν ἄρτι ἐξηῦρεν Ὀλοφῶιος Ὑλῆς, πέρυσιν ἔφεδρον οὔσαν. τὴν δὲ πρὸς τὴν Ἀγγελίνην πάλιν βαλεῖν μέλλουσαν Μάρκος Φλίντος ὁ τῶν Σλυθηρίων ἀγελάρχης ἔφθασε, καὶ λαβὼν τὸν κολοφῶνα μετεωρίζεται ἀετοῦ τρόπον. σκοποῦ δὲ τευζόμενον ἔφθασεν αὐτὸς τῶν Γρυφινδώρων φύλαξ, καὶ λαβόντων τούτων τὸν κολοφῶνα, Κατὴ Βέλη θηρευτῆς κάτω τε πετομένη καὶ διακρουομένη καλῶς τὸν Μάρκον ἀεροδρομεῖ κατὰ τάχος ὑπὲρ τὸ στάδιον. οἴμοι πέπληκται αὕτη πληγὴν ῥοπαλοσφαιρίῳ βληθεῖσα δυσχερῆ ὥστε λυπεῖσθαι σφόδρα μοι δοκεῖν. τῶν δὲ Σλυθηρίων πάλιν αὐτὸν λαβόντων τὸν κολοφῶνα, Ἀδρίανος Πεύσιος μετ' αὐτοῦ ταχύνει μὲν πρὸς τὸ τέρμα, κωλύεται δὲ δευτέρῳ ῥοπαλοσφαιρίῳ βληθεὶς ὑφ' ἑτέρου τῶν Εὐσιηλίων πεμφθέντι – οὐ γὰρ ἔγνωκα τὸν ῥαιστήρα πότερον Φερέδικός ἐστιν ἢ Γεωργός. εὐτυχῆσαντος δ' οὖν τοῦ τῶν Γρυφινδώρων ῥαιστήρος, ἡ Ἀγγελίνη μάλ' αὐθις τὸν τε κολοφῶνα λαβοῦσα καὶ οὐδενὸς κωλύοντος ἀεροδρομοῦσα, καὶ ἄλλο αὐτὸ ῥοπαλοσφαίριον φυγοῦσα, καὶ πρὸς τὸ τέρμα σκῆπτουσα, καὶ τὸν φύλακα Βληχρὸν μάτην προπηδήσαντα φθάσασα, τοῦ σκοποῦ τυγχάνει. βαβαὶ βαβαὶ τῆς τῶν Γρυφινδώρων εὐστοχίας.

ἀναθορυβούντων μὲν οὖν τῶν Γρυφινδώρων εἰς τόσον εὐπεπραγόντων, στενόντων δὲ τῶν Σλυθηρίων, φθέγμα τι τοιοῦδε ἦν ἀκούσαι·

Ἀπέλθεται ἔκποδῶν. ἀνάγεθ' ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ μέσου.

καὶ ὁ Ῥῶν καὶ ἡ Ἐρμιόνη γνόντες τὸν Ἀγριώδη, ἐγγυτέρῳ δ' ἀλλήλοις παρεστηκότες, ἐῶσι συγγενέσθαι. ὁ δὲ τηλεσκοπικὰ δίοπτρα δεικνύς Οἴκοθεν μὲν γὰρ ἐσκόπουν, ἔφη, ἄμεινον δὲ ὀμιλεῖν μετὰ τοῦ ὄχλου. εἶτα τό γε φθαστέον οὐδεὶς ἐώρακέ που;

ὁ δὲ Ῥῶν ὁμολογῶν Ὡσθ' ὁ Ἄρειος, ἔφη, οὐπω πεποίηκεν οὐδέν, ὡς εἶπεῖν.

Πόνου γὰρ ἀφίσταται, ἡ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. τὰ δὲ τηλεσκοπικὰ λαβὼν τε καὶ τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπειρισάμενος ἐγνώρισεν οὕτω τὸν Ἄρειον, βραχὺ τι κατιδὼν πολὺ ἀπέχον ἐν οὐρανῶ.

ὁ δ' ἀνωτέρῳ πάντων φερόμενος μετέωρος ἐκαρადόκει τῷ φθαστέῳ. τοῦτο γὰρ συνεβούλευον ἀρτίως αὐτὸς καὶ ὁ Ὑλῆς ἐλπίζοντες οὕτω ἐν τῷ ἀγῶνι ῥᾶον νικήσειν.

οὗτος γὰρ Ἡσυχίαν ἄγε τοῖνον, ἔφη, ἕως ἂν τὸ φθαστέον κατίδῃς ὅπως μὴ πρότερον ἢ δεῖ ἐπιχειρήσῃ τις σοί.

τῆς μὲν γὰρ Ἀγγελίνης σκοποῦ τυχοῦσης, ἀεροβατικὰ κυβιστήματα διττὰ ἀπέδειξε τόθ' ἄτε μάλισθ' ἠδόμενος· νῦν δὲ πάλιν αὐ

ἐπιτηρῶν τὸ φθαστέον, ἄλλοτε μὲν χρυσοῦν τι καθεωρακέναι ἔδοξεν, — ἔργω δ' ἔτυχεν ἰδὼν τὸ τοῦ ἐτέρου Εὐσιηλίου ὠρολόγιον ἀπολάμπων, — ἄλλοτε δὲ ῥοπαλοσφαίριον ἤμυεν ἐπιπετόμενον αὐτῷ ὡσπερ μύδρον τινὰ διάπυρον τοῦ Φερεδίκου διώκοντος.

ὁ δ' ἀναβοῶν Ἦ καλῶς ἔχεις, ἔφη, ὦ Ἄρειε; καὶ ἔβαλλε συντόνως ἐπὶ τὸν Μάρκον.

καὶ ὁ Ἰόρδανος διηγούμενος ἔτι τὸν ἀγῶνα Τῶν δὲ Σλυθηρίνων, ἔφη, τὸν κολοφῶνα πάλιν λαβόντων, ὁ θηρευτῆς Ἀδριάνος διακρουσάμενος καὶ ῥοπαλοσφαίρια δύο, καὶ τοὺς Εὐσιηλίους ἀμφοτέρους, καὶ δὴ καὶ τὸν θηρευτὴν Βέλην, πρὸς τὸ τέρμα ταχύων μέλλει — ἀλλ' ἰδοῦ· ἦ που τὸ φθαστέον ἐώρακα;

μεθέντος δὲ τοῦ Ἀδριάνου τὸν κολοφῶνα — αἰσθόμενος γὰρ χρήματος τινὸς χρυσοῦ παρὰ τὸ δεξιὸν οὖς ἐγγύτατα παριόντος, ἐστρέψατο τὸν τράχηλον εἰς τοῦπίσω σπουδαζόμενος κατιδεῖν αὐτό — θορυβοῦσιν οἱ θεώμενοι. ἀλλ' οὔτε τὸν Ἄρειον ἔλαθε τὸ φθαστέον κάτω ἤδη σκήψαντα ἐπ' αὐτό, οὔτε τὸν Τερέντιον Ἰξὸν τὸν ζητητὴν τὸν τῶν Σλυθηρίνων. οἱ μὲν οὖν ὄμοσε φέρονται ἐπ' αὐτὸ ὡς τάχιστα, οἱ δὲ θηρευταὶ πάντες φαίνονται ἐπιλαθόμενοι τοῦ δέοντος μετέωροι ἀεροβατοῦντες ὡσπερ θεαταὶ δὴ γεγενημένοι.

θάπτων δὲ ἤδη γενόμενος τοῦ Τερεντίου, ὁ Ἄρειος νῦν δὴ παρ' ἑαυτῷ ἄττον ὄρων τὸ φθαστέον — μικρὸν γὰρ ἦν καὶ στρόγγυλον καὶ τὰ πτερὰ ἐβόμβει — μᾶλλον ἔτι ταχύων μέλλει —

τότε δὴ ὁ Μάρκος ἐκ παρασκευῆς προσκρούει τὸν Ἄρειον τοσαύτη βία ὡστ' ἀνατρέψαι τὸ σάρον αὐτοῦ, ὃ καὶ ἀπόρως στροβεῖται ἐξωθισμένον. ὁ δὲ τοῦ σάρου ἐκκρεμαμένος κινδυνεύει χαμᾶζε πεσὼν διαφθαρῆναι. ὡστε οἱ κάτω Γρυφίνδωροι τοῦτ' ἰδόντες μέγ' ἐθορύβουν, δεινὸν ποιούμενοι ὡς αἰσχρόν τε καὶ παράνομον τὸ γεγενημένον, καὶ Ἀδικεῖς, ὦ πανοῦργε, ἔφασαν ἀναβοῶντες.

τὴν δ' οὖν ἀδικίαν τῷ Μάρκῳ ἐπιτιμήσασα ἡ Εὐχρῆ τοῖς Γρυφινδώροις ἀκώλυτον στοχασμὸν παρήκεν. ἐπιγενομένης δὲ τοσαύτης τῆς ταραχῆς καὶ ἠφανίσθη πάλιν αὐτὸ φθαστέον.

ἐν δὲ τοῖς θεαταῖς, ὁ Δεῖνος Θόμας πρὸς τὴν ῥαβδούχην βοῶν Ἐκπεσέτω οὗτοςί, ἔφη, ὦ γύναι· ἰδέτω τὸ μιλτόπρεπτον.

ἀλλ' ὁ Ῥῶν ἀναμνήσας αὐτὸν Ἄλλ' ὦ Δεῖνε, ἔφη, ποδοσφαιρικὴ οὐκ ἔστι. κατὰ γὰρ τοὺς τῆς ἱκαροσφαιρικῆς νόμους, οὐκ ἔξεστιν ἐκβαλεῖν οὐδένα. ἐκεῖνο δ' οὖν τὸ μιλτόπρεπτον λεγόμενον, τί ἐστιν;

ἀλλ' ὁ Ἀγριώδης συνιστάμενος μετ' ἐκείνου Μεταγράψαι δῆτα, ἔφη, δεῖ τοὺς νόμους, μόνον γὰρ οὐκ ἐξέκρουσε τὸν Ἄρειον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Μάρκος.

καὶ ὁ Ἰόρδανος ἀμήχανος ὦν τοῦ μὴ συναγωνίζεσθαι τοῖς Γρυφινδώροις Διὰ τοίνυν τὴν παρανομίαν ταύτην, ἧ δ' ὄς, φανερωτάτην δὴ –

τῆς δὲ Μαγονωγαλέας τοῦτο χαλεπῶς φερούσης, ἀναλαβὼν Διὰ μὲν οὖν τὴν ὁμολογουμένην πανουργίαν ταύτην, ἔφη, πονηροτάτην δὴ –

νουθετησάσης δ' αὖθις ἐκείνης Ἄλλ' ἐξαρκεῖτω τοσοῦτο, ἔφη. οὐ μὴν ἄλλ' ὁ Μάρκος ὅσον οὐκ ἀπέκτεινε τὸν τῶν Γρυφινδώρων ζητητὴν – τοιαῦτα γάρ τοι εἰκότως ἐποίησαν ἅπαντες δήπου. δίκην δ' οὖν λαβόντων τῶν Γρυφινδώρων, τῆς δ' Ἀλικίας ἀφθόνως ἐφιεμένης καὶ τοῦ σκοποῦ τυχοῦσης, αὖθις αὐτὴ ἀγωνίζονται, ἐχόντων τούτων ἔτι τὸν κολοφῶνα.

τοῦ μέντοι Ἀρείου ἄλλο φεύγοντος ῥοπαλοσφαίριον ὃ καὶ περιστρεφόμενον παρ' αὐτὸν μόνον οὐκ ἔτυχε τῆς κεφαλῆς, ἐγένετο παράδοξον τοῖονδέ τι. τοῦ γὰρ σάρου ἄφνω σφαδάζοντος, πεσεῖν φοβούμενος ἀπρίξ ἔχεται αὐτοῦ χερσί τε καὶ γόνασιν. τοιοῦτο γὰρ οὐπώποτ' ἔπαθεν· ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ μάλ' αὖθις ἐγένετο, τὸ σάρον αὐτό, ὡς ἔοικεν, ἤθελεν ἀναχαιτίσαι αὐτόν. ἀλλὰ νῆ Δία τὰ τοιαῦτα σάρα, ὡς οἶεται, οὐδέποτ' ἀνεχαιτίσει τοὺς ἵππαζομένους· Ὑπερνεφελὸν γὰρ τοῦτο τὸ σάρον εἶναι Δισχιλιοστόν.

ἀναστρεψάμενος δὲ πρὸς τοὺς τῶν Γρυφινδώρων χάρακας ὡς ἐν νῶ ἔχων ἀναπνοὴν αἰτεῖν τὸν Ὑλην, ἤσθητο τότε τοῦ σάρου παντελῶς δυσπειθοῦς γενομένου. οὐ γὰρ εἶχεν οὔτε κυβερνήσαι οὔτ' εὐθύναί αὐτὸ σκολιὸν ἀεὶ δι' αἰθέρος περιδινούμενον καὶ νῦν δὴ ἀποσεισόμενον αὐτόν, ὡς ἔοικεν.

ὁ δ' οὖν Ἰόρδανος ἔτι διηγούμενος τὸν ἀγῶνα Καὶ Σλυθῆρινοι μὲν, ἔφη, εἰλήφασιν τὸν κολοφῶνα, ὁ δὲ Μάρκος ἔχων αὐτόν καὶ φυγῶν τὴν τ' Ἀλικίαν καὶ τὴν Κατὴν ῥοπαλοσφαιρίῳ πέπληκται τὴν ὄψιν – τοὺς δὲ δὴ μυκτῆρας καταρραγῆναι ἐλπίζω – ἀλλ' οὐκ ἔγωγε· ξύγγνωθί μοι, ὦ Μαγονωγαλέα, παίζω γάρ – καὶ οἶμοι τοῦ σκοποῦ τετύχηκε.

θορυβούντων δὲ τῶν Σλυθηρίνων, ἅπαντας ἔλαθεν ὁ Ἀρειος τοῦ σάρου παράδοξα ἀεὶ παθόντος κατ' ὀλίγον πορρωτέρω ἐπ' αὐτῷ φερόμενος σεῖοντι καὶ σφαδάζοντι.

ὁ δὲ Ἀγριώδης πρὸς τὸν Ἀρειὸν διὰ τὰ τηλεσκοπικὰ βλέπων Ἄλλὰ πρὸς θεῶν τί ποιεῖ; ἔφη. ἔλεγον γὰρ ἂν ἔγωγ' ὡς οὐκέτι δύναται κατευθύναί τὸ σάρον, εἴ γε μὴ τοῦτ' ἀδύνατον ἦν.

καὶ ἔνιοι τῶν θεατῶν ἐξ ἀπροσδοκίτου ἰδόντες τὸν Ἀρειὸν κεχηνότες ἐπιδείκνυνται· κυκλουμένου μὲν γὰρ καὶ περιδινούontos τοῦ σάρου μόλις ἔτι προσέχεται, ἀποσεισαμένου δὲ ἤδη καὶ

ἀναχαιτίσαντος καὶ δὴ καὶ ἀποβαλόντος, αἰωρεῖται τε καὶ τῇ ἑτέρᾳ μόνον χειρὶ ἐκκρέματα.

ὁ δὲ Σάμιος τῷ Ἀγριώδει πρὸς οὓς ψιθυρίζων Ἄρα τότ' ἐβλάβηθη, ἔφη, τὸ σάρον ὄθ' ὁ Μάρκος προσέκρουσεν αὐτό;

ὁ δὲ Ἀγριώδης τρομερᾷ τῇ φωνῇ Ἀδύνατόν γε μέντοι τοῦτο. σάρον γὰρ οὐκ ἔστι κακὰ ποιῆσαι εἰ μὴ τις τῆς μαγικῆς ἄπτοιτο σκοτεινῆς δῆπου. τίς δὲ δὴ μαθητῆς ὦν δύναται ἂν ποτε τοῦτο ποιῆσαι;

ταῦτα δ' ἀκούσασα ἡ Ἑρμιόνη ἤρπασε τὰ τοῦ Ἀγριώδους δίοπτρα· ἀλλὰ πρὸς μὲν τὸν Ἄρειον ἄνω οὐκ ἔβλεπε, πρὸς δὲ τοὺς θεωμένους μανικῶς ὡς σφόδρα.

ὁ δὲ Ῥωὼν στένων τι καὶ ὑπώχρος δοκῶν Τί ποιεῖς; ἔφη.

ἡ δὲ κεχητυῖα Καὶ δὴ προὔγωνν τόδε· ἰδοὺ ὁ Σίναπυς.

λαβὼν δὲ τὰ δίοπτρα ὁ Ῥωὼν ἔβλεψε πρὸς ἐκείνον ἐν μέσοις τοῖς καταντικρῦ βάθροις καθήμενον. ὁ δ' ἠτένιζεν εἰς τὸν Ἄρειον τονθορούζων ἅμα σιωπῇ.

ἡ δ' Ἑρμιόνη Μηχανᾶται γάρ τι, ἔφη, ἴυγγι καταγοητεύων τὸ σάρον.

Τί ποιητέον ἡμῖν;

Ἄλλ' ἐπίτρεψον ἐμοὶ τὸ πρᾶγμα.

καὶ ἀπῆλθεν εὐθὺ πρὶν τὸν Ῥωῶνα πλείω εἰπεῖν. ὁ δὲ πάλιν αὐθις ἠτένιζε τοῖς δίοπτροις εἰς τὸν Ἄρειον. τὸ γὰρ σάρον ἤδη εἰς τοσοῦτο σφύζον καὶ σφαδαῖζον ἐδέησεν ἀναχαιτίσαι αὐτὸν ἔτι ταλαντευόμενον. καὶ οἱ θεαταὶ πάντες ἀναστάντες ἐν φόβῳ ἐθεώρουν τοὺς Εὐνισηλίους πτήσει μὲν βοηθοῦντας αὐτῷ καὶ μεταθήσοντας εἰς ἕτερον τῶν σφετέρων σάρων, ἀμαρτάνοντας δ' ἐκάστοτε τοῦ σάρου ἀνωτέρω ὀρχουμένου εἴ ποτε πλησίον προσπέτοιτο. οἱ δὲ κατωτέρω κύκλον ἐποιοῦντο δηλονότι ἐλπίζοντες ἐκδέξεσθαι αὐτὸν πεσόντα. ἐν δὲ τούτοις ὁ Μάρκος κολοφῶν' ἀναρπάσας πεντάκις σκοποῦ τετυχηκῶς πάντα πάντως ἔλαθεν.

ὁ δὲ Ῥωὼν ἀθυμῶν Σπεῦσον δῆτ', ἔφη, ὦ Ἑρμιόνη.

ἡ δ' οὐκ ἀκονιτὶ ἀφικομένη πρὸς τὰ βάθρα ἐνθ' ὁ Σίναπυς ἴστατο, ἤδη πολλῇ ρύμη ἔτρεχε παρὰ τοὺς ὀπισθεν αὐτοῦ καθημένους. καὶ οὐδὲ τόθ' εἰστήκει συγγνώμην παραιτησομένη ὅτε τὸν Κίουρον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὠσεν εἰς τοὺς ἔμπροσθε θεατάς. ἤκουσα δὲ πρὸς τὸν Σίναπυν καὶ ὀκλάζουσα καὶ τὴν ράβδον ἀναλαβοῦσα ἐψιθυρίζε ρήματά τινα ὀλίγα μὲν πρόσφορα δ' ὅμως. καὶ ἦν ἰδεῖν εὐθὺ φλογὰς κυανᾶς ἐκ τῆς ράβδου ἀφιεμένας ἐπὶ τὰ τοῦ ἐκείνου τρίβωνος κράσπεδα.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ οὗτος μὲν ξυνῆδει ἑαυτῷ καιομένῳ, ἐκείνη δ'

ἀκούσασα ὕλαγμά τι συνήδει εὖ πεποιηκυῖα. καὶ ξυλλέξασα τὸ πῦρ εἰς ληκῦθίον τι καὶ τοῦτ' εἰς προκόλπιον θείσα ἐπανήλθε διὰ τοὺς θεατὰς λαθοῦσα ἀμέλει τὸν Σίναπυ.

καὶ ἄλις ἐπεποιήκει. ὁ γὰρ Ἄρειος ἄφνω ἐδυνήθη περικαθίζειν πάλιν αὐτὴν ἐπὶ τῷ σάρω.

ὁ δὲ Ῥῶν ἾΩ Νεφέλωδες, ἔφη, ἀσφαλές ἐστι σοὶ θεωρεῖν αὐτὴν. ὁ γὰρ Νεφελώδης ἐπὶ χρόνον ἔκλαιε, τὴν κεφαλὴν δέει κρύπτων εἰς τὴν Ἀγριώδους ἐφεστρίδα.

ὁ δ' Ἄρειος χαμάζε ἤδη κατὰ τάχος ἔπιπτε καὶ οἱ θεαταὶ εἶδον αὐτὸν τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στόμα προσέχοντα ὡς ἐμέσοντα. κᾶπειτα πρὸς οὐδας φορεῖται· τετραποδηδὸν δ' ἐστὼς ἔβηξε καὶ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατέπεσε χρυσοῦν τι.

Τὸ φθαστέον ἔχω, ἔφη βοῶν καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς σειῶν αὐτό. ἐτελεύτησεν οὖν ὁ ἀγὼν πολλῆς μετὰ ταραχῆς.

Ἄλλ' οὐ μὰ Δί' ἐξεδέξατο τὸ φθαστέον, κατέπινε μὲν οὖν. τοῦτο δ' ἔλεγεν ὁ Μάρκος Φλίντος διὰ πολλοῦ χρόνου σχετλιάσας μὲν ἔτι ὠνήσας δ' οὐδέν. ὁ μὲν γὰρ Ἄρειος οὐδὲν ἐκακομάχησεν, ὁ δ' Ἰόρδανος ἐβόα Τί γέγονε, λέγων ὅτι οἱ Γρυφίνδωροι νενικήκασιν τίμια ἔχοντες ἑξακόσια ἑβδομήκοντα πρὸς ἐξήκοντα. οὐ μὴν οὐδ' ὁ Ἄρειος ἤκουσεν οὐδὲν τῶν τοιούτων, ἐντὸς ὧν ἤδη τοῦ Ἀγριώδους οἰκιδίου καὶ μέλλων ἀποκερδαεῖν τείου ἰσχυροῦ μετὰ τοῦ Ῥῶνος καὶ τῆς Ἑρμιόνης.

καὶ ὁ Ῥῶν διεξιὼν τὰ γεγενημένα Ἡ κάρτα, ἔφη, ὁ Σίναπυς αἴτιος ἦν. ἐγὼ γὰρ μετὰ τῆσδε εἶδον αὐτὸν καταγοητεύοντα τὸ σὸν σάρον, τονθορῶντα δὲ τέως καὶ ἐπιτηροῦντα σέ.

Φλυαρεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης οὐδὲν ἀκηκοῦς τῶν ἐν τοῖς παρ' ἑαυτῷ βάθροις γεγενημένων. Ἄλλ' εἰπέ μοι, τί δὴ ὁ Σίναπυς τοιοῦτον ἂν παρέχοι ἑαυτόν;

οἱ δὲ παῖδες πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν, ἐνδοιάζοντες τί εἴπωσιν αὐτῷ. ἔδοξε δὲ τῷ Ἀρείῳ ἀληθεύειν.

ὁ δ' οὖν Ἄλλ' ἠῦρον γάρ τι, ἔφη, περὶ αὐτοῦ. ἐπεχείρησε παρελθεῖν ἐκείνον τὸν κύνα τὸν τρικέφαλον ἐπὶ Νεκυσίων. ὁ δ' ἔδηξεν αὐτόν. λογιζόμεθ' οὖν ὅτι ἐπεχείρει κλέψαι τὸ ὑπ' ἐκείνου φυλαττόμενον.

ὁ δ' Ἀγριώδης μεθήκε τὸ τεῖοδοχείον.

Ἄλλὰ πῶς ἴστε περὶ τοῦ Οὐλότριχος;

Οὐλόθριξ γὰρ καλεῖται;

Ναί. ἐμὸς γάρ ἐστιν ἐπριάμην δ' αὐτὸν παρ' ἀνθρώπου τινὸς Ἑλληνοσ ὧν πέρυσιν ἐν πανδοκείῳ συνέβαλον. καὶ ἔχρησα τῷ Διμ-
πλοδώρῳ φυλάξοντα —

Τί δέ, ἦ δ' ὄς ὁ Ἄρειος σπουδῇ πολλῇ.

ὁ δ' Ἀγριώδης τραχέως Ἀλλὰ μηδέν πρὸς τούτοις, ἔφη. ἐκείνο γὰρ ἀπόρρητόν ἐστιν.

Ἄλλ' ὁ Σίναπυς ἐθέλει κλέψαι αὐτό.

Φλυαρεῖς, μάλ' αὖθις ἔφη ὁ Ἀγριώδης. ὁ γὰρ Σίναπυς ἄτε τῶν σοφιστῶν ὦν τῶν ἐν Ὑγογήτου οὐδὲν ἂν ποιοίη τοιοῦτο ὡς εἰκός.

Εἶτα διὰ τί, ἔφη ἡ Ἑρμιόνη, ἐπεχείρησεν ἀποκτεῖναι τὸν Ἄρειον; μετέγνω γὰρ ἀμέλει περὶ τοῦ Σινάπεως ἐπὶ τοῖς τῆς δειλῆς γεγενημένοις.

Ἰυγγα γὰρ, ἔφη, ἰδοῦσα γιννώσκω, πολλὰ περὶ αὐτῶν ἀναγνοῦσα. τοὺς μὲν γὰρ Ἰυγξι χρωμένους δεῖ κατ' ὄμματα ἀτενίζειν αἰεὶ, τὸν δὲ Σίναπυ ἀσκαρδαμυκτὸν εἶδον.

Ὁ δ' Ἀγριώδης ἐντόνως Σύ γε μὴν, ἔφη, οὐκ ὀρθῶς λέγεις, οὐ μὴν οὐδ' ἐγῶδα τί χρήμα τὸ τοῦ Ἀρείου σάρον τοιαῦτ' ἔπαθεν. ὁ δ' οὖν Σίναπυς οὐδαμῶς μαθητὴν ἀποκτεῖναι ἐπεχείρησεν ἂν. ἀλλ' ἀκούσατέ μου οὗτοι οἱ τριττοί. ἐπικινδύνως γὰρ ἔχετε πολυπραγμονοῦντες περὶ ὧν ὑμέτερον οὐκ ἔστιν εἰδέναί. ἐπιλάθεσθε δῆτα τοῦ κυνός, ἐπιλάθεσθε δ' αὖ τοῦ πρὸς αὐτοῦ φυλαττομένου. τοῦτο γὰρ ἔστι τοῦ τε Διμπλοδώρου μόνον καὶ τοῦ Νικολάου Φλαμήλου.

Τὸ δεῖνα, ἦ δ' ὄς ὁ Ἄρειος. εἶτα μετέχει τοῦ πράγματος Νικολᾶος τις Φλάμηλος;

ὁ δ' Ἀγριώδης ἐδόκει πάνυ χαλεπαίνειν ἑαυτῷ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΣΟΠΤΡΟΥ ΤΟΥ ΝΑΙΜΥΘΙΠΕ

καὶ μεσοῦντος τοῦ Δεκεμβρίου ἐπιόντων δὲ τῶν Χριστουγέννων οἱ ἐν Ὑγογότου ἐρηγορότες ποτὲ ἐπήσθοντο πάντα τὰ ἔξω τοῦ φρουρίου στιλπνότατα καὶ πολλῇ κεκαλυμμένα χιόνι. ἀτὰρ καὶ ἡ λίμνη ἐπεπήγει, καὶ οἱ δίδυμοι δίκας ἔδωκαν κηλήσαντες σφαίρας χιόνος. αὐται γὰρ διώκουσαι τὸν Κίουρον ἐβεβλήκεσαν τὴν μίτραν αὐτοῦ ἐκ τοῦπισθεν. αἱ δὲ γλαῦκες, εἴ τις κατ' οὐρανὸν χειμασθείσα ἐπιστολὴν κομίσει οἷά τ' ἦν, ἐνοσηλεύοντο Ἀγριώδους θεραπεύοντος πρὶν πάλιν πέτεσθαι.

πάντες δ' οἱ μαθηταὶ σπουδῇ ἠὺτρεπίζοντο πρὸς τὴν τῆς ἀναπαύλης ἀρχὴν. πυρὶ μὴν γὰρ ἐθέροντο ἐν τε τῷ τῶν Γρυφινδώρων κοινεῖω καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ — ὁ δὲ κρυμὸς εἰσεδύετο μέχρι μυελῶν ὅμως — ἐν τε ταῖς διαδρομαῖς ταῖς κρυσταλλοπήκτοις κὰν τοῖς διδασκαλείοις, τοσοῦτου ἀνέμου γενομένου ὥστε τὰς θυρίδας ψοφεῖν τῷ πνεύματι. ἀλλὰ χεῖριστον ἠῦρον τὰς τοῦ Σινάπεως σχολάς, κάτω γιγνομένης ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. τὸ πνεῦμα γὰρ ἦν αὐτοῖς ἰδεῖν καθάπερ ὀμίχλην κατ' ὄμμα ἀτμίζουσαν, διὸ ἔμενον ἐφ' ὅσον ἐδυνήθησαν ἐγγὺς τοῖς λέβησι θερμοῖς.

καὶ ὁ Δράκων Μάλθακός ποτε τοῖς ἐν τῇ ἐπὶ πόσεων σχολῇ μαθηταῖς Ἐγὼ γὰρ οὖν, ἔφη, μάλ' οἰκτεῖρω τοὺς αὐτοῦ διὰ τὰ Χριστούγεννα μένοντας ὡς μὴ ποθεινοὶ ὄντες τοῖς οἴκοι.

καὶ μεταξὺ λέγων πρὸς τὸν γ' Ἀρειὸν παρέβλεπεν. κιχλίζοντας δὲ τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα δι' οὐδενὸς ἐποιήσατο ὁ Ἀρειὸς ὄλος ὢν περὶ τὸ ἐκμετρεῖν ῥάχιν τετριμμένην σκορπαίνης. ὁ γὰρ Μάλθακος καὶ ἀηδέστερον παρείχεν ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τότε ἀγώνος ἱκαροσφαιρικοῦ. δυσχεραίνων γὰρ τοὺς Σλυθηρίνους πταισμά τι λαβόντας, ἔλεγεν ὡς χλωρὸς βάτραχος εὐρυχαδῆς τῷ Ἀρειῷ διάδοχος ἔσται ζητητής. ἀλλὰ μαθὼν ὅτι οὐκ ἔστιν ὅστις τοῦτό γε

γελοῖον νομίζει — πάντες γὰρ ἐθαύμαζον τὸν Ἄρειον ὡς ἐκράτησεν εὖ τοῦ σάρου σφαδάζοντος — ζηλοτυπῶν καὶ φθονῶν πάλιν αὐθις δι' ὀργῆς ὠνείδιζεν αὐτὸν ὡς οὐ γένος ἔχοντα ἐτήτυμον.

καὶ ὡς ἀληθῶς ὁ Ἄρειος οὐκ ἔμελλεν ἐπανιέναι πρὸς τὴν τῶν μυρσίνων ὁδὸν ἐπὶ τῶν Χριστουγέννων. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα κατάλογον ὀλίγω πρότερον ἐπεποιήτο τῶν μαθητῶν εἴ τις ἤθελεν αὐτόθι μείναι διὰ τὴν ἀνάπαυαν. καὶ ὁ Ἄρειος εὐθὺς ἐγράψατο ἑαυτὸν ἐν αὐτοῖς, ἀγαπῶν τῷ πεπραγμένῳ ἄλλως τε καὶ ἐννοῶν τοῖς γε τῆτες Χριστουγέννοις ὡς εἰκὸς ἦδιστα ἔσσεσθαι τῶν προγεγεννημένων. καὶ τὸν Ῥοῶνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἔδει μένειν, διότι οἱ γονεῖς αὐτῶν ἔμελλον εἰς Ῥουμανίαν ἰέναι φοιτήσοντας παρὰ τὸν Κάρολον.

ἀνιόντες δὲ ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου μετὰ τὴν ἐπὶ πόσειν σχολήν, ἐνέτυχον πύκῃ μεγάλῃ τὴν διαδρομὴν ἐμποδῶν φραττούσῃ. ἰδόντες μὲν οὖν πόδας δύο ὑπερμεγέθεις ἔνερθε προὔχοντας, ἀκούσαντες δὲ τινος τραχέως δὴ πνευστιῶντος, ἔγνωσαν τοῦ Ἀγριώδους ὄπισθεν ὄντος.

καὶ ὁ Ῥοῶν προκύψας μετὰ τῶν κλάδων Χαῖρε, ἔφη, ὦ Ἀγριώδες. ἡ δέῃ σὺ συνέργου;

Κάλλιστ' ἐπαινῶ.

ἄλλ' ἀκούσαι ἦν τινὸς κατόπιν φάσκοντος ὅτι Ἐκποδῶν ἄναγε σεαυτὸν εἰ δοκεῖ σοι. ὁ γὰρ Μάλθακος ἐντρυφῶν ὡς ἔθος ἦν αὐτῷ Ἦ σὺ μισθοῖς σεαυτὸν παρ' ἐκείνῳ, ἔφη, ὦ Εὐισήλιε; ἡ καὶ βούλη αὐτὸς κυνηγιοφύλαξ γενέσθαι ἀποιχόμενος ἀπὸ τοῦ Ὑγογήτου; τὸ γὰρ οἰκίδιον τούτου βασιλείοις δῆπου ἔοικε παρατιθέμενον τῷ τοῦ σεαυτοῦ γένους καλυβίῳ.

καὶ ἐμπίπτοντος αὐτῷ τοῦ Ῥοῶνος, ὁ Σίναπυς ἀνήλθεν.

Οὗτος σύ, ἔφη βοῶν, ὦ Εὐισήλιε.

ὁ δὲ μεθήκε τὸν τρίβωνα ἐκείνου.

ὁ δ' Ἀγριώδης προκύψας τὴν ὄψιν δασεῖαν ὄπισθε τοῦ δένδρου Ἄλλὰ παρώξυνεν αὐτόν, ἔφη, ὁ Μάλθακος τὸ γένος προπηλακίζων.

ὁ δὲ Σίναπυς ἠπίως Παρενόμησε δ' οὖν, ἔφη, ὦ δαιμόνιε, οὐ θεμιτὸν ὃν τὸ ὑβριστικῶς ἐρίζειν. ὥστε πέντε βαθμούς, ὦ Εὐισήλιε, ἀπώλεσας τοῖς Γρυφινδώροις. καὶ χάριν ἴσθι ὅτι οὐ πλείους. ἄλλ' ἐκ τοῦ μέσου ἅπαντες.

καὶ ὁ Μάλθακος μετὰ τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Κέρκοπος παρωθήσας τὸ δένδρον ὥστε φύλλια χυδὴν σκεδάσαι σαρδάνιον ἐγάλα.

καὶ ὁ Ῥοῶν πρὸς τὸ νῶτον τούτου βλέπων καὶ πρίων ἅμα τοὺς ὀδόντας Τιμωρήσομαι γὰρ αὐτόν, ἔφη. ἔσται νῆ τὸν Δί' ὅτε τιμωρήσομαι αὐτόν.

Ἄμφοτέρους γὰρ μισῶ, ἢ δ' ὅς ὁ Ἄρειος, καὶ τὸν Μάλθακον καὶ τὸν Σίναπυ.

Ἄλλ' εἶα, ἔφη ὁ Ἀγριώδης. καὶ γὰρ τὰ Χριστούγεννα οὐ πολὺ ἀπέχει. θάρρει δῆτα. ἄλλο τι ἢ μετ' ἐμοῦ ἐλθόντες θεάσεσθε τὸ μέγαρον περικαλλές ἤδη γενόμενον;

ὁ οὖν Ἄρειος καὶ ὁ Ροῶν καὶ ἡ Ἑρμιόνη εἶποντο τῷ θ' Ἀγριώδει καὶ τῷ δένδρῳ πρὸς τὸ μέγαρον, οὗ ἡ Μαγονωγαλέα καὶ ὁ Φηλητικὸς διέτριβον περὶ τὴν πρὸς Χριστούγεννα κόσμησιν.

Ἔα, ὦ Ἀγριώδες. τὸ γὰρ ὕστατον ἔχεις τῶν δένδρων. οὐκ οὐκ εἰς τὸν μυχὸν θήσεις;

καὶ μὴν εὐπρεπέστατον δὴ ἐνόμισας ἂν τὸ μέγαρον. πλόκουσ δ' ἂν περὶ τοὺς τοίχους εἶδες ἀπὸ τῆς τε κηλάστρου καὶ τοῦ ἰξοῦ ἐσκευασμένους, καὶ δώδεκα πευκὰς πύργων ὀλίγον διαφερούσας τὸ ὕψος, τὰς μὲν κρυστάλλῳ ἀστεροειδεῖ στιλβούσας, τὰς δὲ μυρίοις κηροῖς μικροῖς.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Πόσας σύ, ἔφη, ἔτι περιμενεῖς ἐνθάδε ἡμέρας πρὶν ἀναπαύλης ἄρξαι;

Μίαν γε, εἶπεν ἡ Ἑρμιόνη, διόπερ ὀφείλομεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἤδη παρεῖναι, ἡμιώριον μόνον ἔχοντες πρὶν ἀριστᾶν.

Ὅρθῶς γὰρ λέγεις, εἶπεν ὁ Ροῶν οὐκέτ' ἀτεινίζων πρὸς τὸν Φηλητικόν· οὗτος γὰρ ἔπραττεν ὅπως ἡ ράβδος ἐξανθεῖ, πομφόλυγας ἀφιεῖσα χρυσᾶς εἰς τοὺς τοῦ καινοῦ δένδρου κλάδους.

ὁ δ' Ἀγριώδης ἐπόμενος αὐτοῖς ἐκ τοῦ μεγάρου ἐλθοῦσιν Ἡ καὶ εἰς βιβλιοθήκην; ἔφη. οὐκ οὐκ λίαν φιλομαθεῖτε τῆς ἀναπαύλης μονονουχὶ ἀρξαμένης;

ὁ δ' Ἄρειος ῥαδίως φέρων τοῦτο, Φιλοπονοῦμεν μὲν οὐκ, ἔφη, σπουδάζομεν δὲ μαθεῖν περὶ τὸν Νικολᾶον Φλάμηλον ὅστις ἐστὶν ἐξ οὗ σὺ εἶπας τοῦνομ' αὐτοῦ.

ἐκεῖνος δὲ πεπλήχθαι δοκῶν Τί δὲ δῆ; ἔφη. ἀκούσατέ μου. ἐκέλευσα γὰρ ὑμᾶς ἔαν ταῦτα ὡς οὐδὲν προσήκοντα τοῦ ὑπὸ τοῦ κυνὸς φυλαττομένου.

ἢ δ' Ἑρμιόνη Βουλόμεθα δ' οὖν, ἔφη, εἰδέναι ἀπλῶς τὸν Νικολᾶον Φλάμηλον ὅστις ἐστίν.

ὁ δ' Ἄρειος ἀναλαβὼν Εἰ μὴ σὺ θέλεις εἰπεῖν ἡμῖν ὠνήσας; μυρία γὰρ βιβλία ἤδη ἐξετάσαντες οὐκ ἠυρήκαμεν αὐτὸν οὐδαμοῦ. τὸ δ' ὄνομα αὐτοῦ εὖ οἶδ' ὅτι ἀνέγνων ποῦ. ἢ δοκεῖ σοι καὶ μικρόν τι εἰπεῖν; Ἡκιστα, ἔφη.

καὶ ὁ Ροῶν Ἐξιχνευτέον δῆτα, ἔφη, μόνοις ἡμῖν. καὶ τὸν Ἀγριώδῃ ἀνιῶμενόν τι καταλιπόντες εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἠπείγοντο.

καὶ γὰρ ἐν βιβλίοις ἐξίχνευον τὸ τοῦ Φλαμήλου ὄνομα ἐξ οὗ ὁ

Ἄγριώδης λαθόμενος εἶπεν αὐτό. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως, οὐκ ἦδεσαν ὅπως εὖρωσι τί δὴ ὁ Σίναπυς μέλλοι κλέψειν. ἀλλ' ὁ πράγματα ποιεῖ τὰ μέγιστα δὴ τοῦτ' εἶναι, τὸ μὴ εἰδέναι ποῦ ἄρχωνται οὐκ ἀκριβῶς ἐπισταμένους ὅτι μνήμης ἐκείνος ἄξιον πεποίηκεν. οὐ γὰρ ἀναγεγράφθαι οὐτ' ἐν τοῖς μεγάλοις μάγοις τοῖς τῆς εἰκοστῆς ἑκατονταετίας οὐτ' ἐν τοῖς εὐδοκίμοις ὀνόμασι τοῖς ἐφ' ἡμῶν μαγικοῖς, οὐτ' ἐν τοῖς μεγάλοις τοῦ νῦν χρόνου εὐρήμασιν, οὐτ' αὖ ἐν τῇ σκέψει τῇ τῆς περὶ τὰ μαγικὰ καινοτομίας. καὶ δὴ καὶ παμμεγέθη εἶναι αὐτὴν τὴν βιβλιοθήκην βιβλία μὲν μυρία ἔχουσαν, χίλια δὲ θηκάρια κατὰ στοίχους ἑκατὸν στενοὺς τεταγμένα.

καὶ ἡ μὲν Ἐρμιόνη κατάλογον ἀνέλαβε τῶν σκευμάτων καὶ τῶν ἐπιγραμμάτων ἃ ἔδοξεν αὐτῇ ζητεῖν· ὁ δὲ Ῥῶν βαδίζων παρὰ στοίχον τινα ἀτάκτως ἀφείλκε τὰ βιβλία ἐκ τῶν θηκαρίων. ὁ δ' Ἄρειος αὖ προσῆλθε τὸ χωρίον τὸ τῶν ἐξαιρέτων βιβλίων. πολὺν γὰρ χρόνον ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν εἰ τὸ τοῦ Φλαμήλου οὐκ οἶδ' ὅπως ἔνεστι τῆδε. ἀλλὰ κομιστέον ἂν εἶναι ἐπιστολὴν διδασκάλῳ τινὶ ἐπισφραγισμένην εἰ βουλοῖτο τις ζητεῖν ἐν τοῖς ἐξαιρέτοις βιβλίοις. καὶ ταύτης δηλαδὴ οὐ λαχεῖν ἂν αὐτὸς οὐδέποτε. τοῖς γὰρ βιβλίοις ἐκείνοις ἐνεῖναι τὴν μαγικὴν σκοτεινὴν τε καὶ δραστήριον, οἷαν οὐδεὶς τῶν ἐν Ὑγογήτου μάθοι εἰ μὴ μαθητῆς πρεσβύτερος τύχοι τις φιλοσοφῶν περὶ τὴν φυλακικὴν τέχνην τὴν πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα.

Οὗτος, τί ζητεῖς, ὦ παῖ;

Οὐδέν, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος.

ἡ γὰρ Πινσὸς ἔφορος οὔσα τῆς βιβλιοθήκης μάκτρον τινάξασα περωτὸν κατ' αὐτὸν Ἄναγε σεαυτὸν, ἔφη, ἅπιθι ἐκποδῶν.

ἐκείνος οὖν εὐθύς ἐκ τῆς βιβλιοθήκης ἀπήλθεν. μετεμέλετο δ' ὡς οὐ λόγον θᾶπτον μηχανησάμενος. τῷ γὰρ Ῥῶνι καὶ τῇ Ἐρμιόνη καὶ αὐτῷ ἤδη ἔδοξε μὴ ἐρωτᾶν τὴν Πινσὸν ὅπου ἔξεστι εὐρεῖν τὸν Φλάμηλον. ἀλλ' ἦδεσαν μὲν αὐτὴν οἷαν τ' οὐσαν εἰπεῖν, ἐφοβοῦντο δὲ μὴ ὁ Σίναπυς μάθοι τί ἐν νῶ ἔχοιεν.

ὁ δ' Ἄρειος περιέμενε τοὺς ἕτερους ἔξω ἐν τῇ διαδρομῇ εἴ πως οὗτοι μάθοιεν τι, καίπερ εὐελπὶς οὐκ ὦν. ἐζήτουν μὲν γὰρ πεντεκαίδεκα ἡμέρας, σπάνιον δ' ἦν ζητεῖν εἴ γε μὴ ὀλιγάκις μεταξὺ τῶν σχολῶν. ὥστ' οὐ θαυμάζοις ἂν εἰ οὐδὲν ἄρ' ἐξηυρήκεσαν· χρέων γὰρ πολὺν χρόνον ζητῆσαι τῆς Πινσοῦ ἀπούσης.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὁ Ῥῶν καὶ ἡ Ἐρμιόνη συνεγένοντο αὐτῷ, ἀνανεύοντες ἅμα. ἀπήλθον οὖν ὁμοῦ πρὸς ἄριστον.

καὶ ἡ Ἐρμιόνη Ἡ που διατελεῖτε, ἔφη, ζητοῦντες ἐμοῦ ἀπούσης; καὶ γλαῦκα πέμφετε ἂν εὕρητε τι;

καὶ ὁ Ῥωὼν Καὶ μὴν ἔξεστι σοὶ ἐρωτᾶν τοὺς γονέας εἰ ἴσασι τὸν Φλάμηλον ὅστις ἐστίν. ἀσφαλὲς γὰρ ἂν εἴη τοῦτο.

Ἄσφαλέςτατόν γε ὡς ἱατρῶν ὄντων ἀμφοτέρων ὀδοντικῶν.

*

τῆς δ' ἀναπαύλης ἀρχομένης, ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥωὼν εὐθύς εἰς τοσοῦτο ἠὺφραίνοντο ὥστε μήκετι φροντίζειν πολὺ περὶ τοῦ Φλαμήλου. μόνοι γὰρ ἦσαν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, καὶ τὸ κοινεῖον πολλῶ κενότερον τοῦ συνήθους ἠὺρισκον ὥστ' ἔχειν καθῆσθαι ἐν τοῖς προκρίτοις τῶν θρόνων τοῖς πρὸς ἐσχάραν. ἐκάθηντο γὰρ ἐκεῖ ὥραν ἕξ ὥρας καὶ τρώγοντες ὃ τι δύναιτο σκαλεύειν τε καὶ ξανθίζειν ἐπ' ἀμφωβόλω, οἶον ἄρτους ἢ πέμματα ἢ μαλάχας ἐλώδεις – τοῦτο γὰρ ἔστιν εἶδος τραγήματος ὀλίγον διάφερον τοῦ νῦν λουκουμὶ καλουμένου – καὶ ἐπιβουλεύοντες τέως τῷ Μαλθάκῳ εἰ πως πράξειαν ὅπως ἐκπεσεῖται ἐκ τοῦ παιδευτηρίου. καὶ οὕτω τινὰ ψυχαγωγίαν γοῦν παρείχον ἑαυτοῖς, καὶ εἰ τῷ ὄντι οὐδὲν ἄρα πράξειν ἔμελλον.

καὶ ὁ Ῥωὼν ἐδίδασκε τὸν Ἄρειον τὴν πεττεῖαν παίζειν τὴν μαγικήν. αὕτη δ' οὐδὲν διαφέρει τῆς πεττεῖας μυγαλίας πλὴν ἄλλ' οἱ πεττοὶ ἔμψυχοί εἰσι. καὶ οὕτω οἱ πεττεύοντες στρατηγοῦσί τι. οἱ δὲ τοῦ Ῥωῶνος πεττοὶ παλαιότατοι ἦσαν καὶ σαθροὶ που ὡς ὄντες ποτὲ τοῦ πάππου· πάντα γὰρ τὰ τοῦ Ῥωῶνος ἦν τὸ πρὶν ἄλλου τινὸς τῶν ἀναγκαίων. ἄλλ' οὐδαμῶς ἔλαττον εἶχε πεττεύων τοῖς παλαιαῖς πεττοῖς, εἰς τοσοῦτο συνήθως ἔχων ὥστ' ἐκείνους ῥαδίως πειθαρχεῖν αὐτῷ.

ὁ δ' Ἄρειος ἐπέττευε μετὰ τῶν πεττῶν ὧν ὁ Σάμιος ἐχρήσατο αὐτῷ οὐ πειθαρχούντων οὐδέν. πεττευτικὸς γὰρ οὕπω γενόμενος ἤκουεν αὐτῶν ἀεὶ ποικίλα βοώντων αὐτίκα γε καὶ Οὐκουν τὸν ἵππον ἐώρακας; ἐμὲ μὲν οὖν μὴ πέμψης, τοῦτον δ' ἀχρηστον ὄντα.

τῇ δὲ προτεραίᾳ τῶν Χριστουγέννων πρὶν καθεύδειν προσεδέχετο τὰ μὲν ὄψα τὰ τῆς αὔριον καὶ τὰ σκώμματα, δῶρα δ' οὐκ. ἀλλ' ἕξ ἑωθινοῦ ἀνεγρόμενος εὐθύς εἶδε σωρὸν μικρὸν σκευῶν χαρτίσις ἐγκεκαλυμμένων καὶ ἐγγὺς τῆς κοίτης κειμένων.

Καλὰ Χριστούγεννα, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥωὼν ἔτι νυστάζων αὐτῷ τὸν κοιτωνίτην ἄμα μόλις περιβαλλομένῳ.

Καὶ σοὶ ὡσαύτως, ἔφη ὁ Ἄρειος. ἀλλ' ἰδοῦ· δῶρα γὰρ ἐστί μοι.

Ἄλλὰ τί ποτε προσεδέχου; ἦ γογγυλίδας; καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐβλεπε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ σωρὸν πολλῶ μείζω ὄντα.

καὶ ὁ Ἄρειος ἀνέλαβε τὸ σκεῦος τὸ ἐγγυτάτω κείμενον, ἐγκεκαλυμμένον χάρτη ξανθῷ καὶ βαρεῖ. ἀνεγράφη δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀγριώδης Ἀρείῳ γράμμασιν ἀκόσμοις. ἔνδον δ' ἔκειτο αὐλὸς

ξύλινός τε καὶ τραχέως ἐξεσμένος αὐτῷ τῷ Ἀγριώδει ὡς εἰκός. καὶ ὁ Ἄρειος αὐλήσας τι ψόφον ἀνήκεν ἄγχιστα εἰκότα γλαυκί τι κλωζούση.

ἐνὴν δὲ ἄλλω σκεύει μικροτάτῳ ὄντι γράμματά τινα·

Δεξάμενοι τὴν ἀγγελίαν σοῦ τοῦτο τὸ δῶρον Χριστουγεννικὸν πέμπομεν Φερνίων καὶ Πετουνία. καὶ ἠῦρε ταινία κολλητικὴ ἠρτημένον κέρμα τι ἐπταγωνικὸν οἶον οἱ κατ' Ἀγγλίαν Μύγαλοι πεντήκοντα δηναρίων στερλίνων τιμώνται οὐδ' ἂν στριβλικίγξ τοῦτο νομίζοις.

ὁ δ' Ἄρειος Πρὸς τῆς Ἑστίας, ἔφη, ἰοῦ ἰοῦ τῆς ἀφθονίας.

ἀλλ' ὁ Ῥῶν πάνυ ἐθαύμαζε τὸ κέρμα.

Τεράστιον τὸ χρῆμα, ἔφη. βαβαὶ τῆς εὐμορφίας. ἦ καὶ τοῦτ' ἔστι κέρμα;

Λαβὲ δῆτα, ἔφη ὁ Ἄρειος καταγελῶν τι τὸν Ῥῶνα ὡς οὕτω εὐφραϊνόμενον. τοῦτο μὲν Ἀγριώδης, τοῦτο δὲ ἡ τηθὶς καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, τοῦτο δ' αὖ τίς ἔπεμψε;

καὶ ὁ Ῥῶν ἐρυθριακῶς τι καὶ δείξας σκεύος ὀγκῶδες Ἐκείνο γοῦν, ἔφη, οἶδα τῇ ἐμῇ μητρὶ εἰκότως πεπεμμένον. εἶπον γὰρ αὐτῇ ὅτι σὺ δῶρα οὐ προσδέχη ὥστε – οἶμοι πεποίηται σοὶ πουλόβερ Εὐσηλιακόν.

διασπασάμενος δὲ τὸ σκεῦος ἀνηῦρεν ὁ Ἄρειος ὕφασμά τε βατράχειον τὸ χρώμα καὶ κιβωτάριον νώγαλα ἔχον κατ' οἶκον κατεσκευασμένα.

Καὶ γὰρ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν φιλεῖ ὑφαίνειν τι ἡμῖν. τὸ δ' ἐμὸν ἐκάστοτε ἰῶδες δὴ ἀποβαίνει.

Φιλάνθρωπος δ' οὖν ἐστὶν ἐκείνη. καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐγεύσατο τῶν νωγάλων γλυκέων ὄντων.

καὶ ἕτερον ἐδέξατο δῶρον νώγαλα. ἦ γὰρ Ἑρμιόνη μέγα ἔδωκεν αὐτῷ κιβώτιον βατράχους σοκολατίνους ἔχον.

καὶ ἐν μόνον ἐλείπετο σκεῦος. ὁ δ' Ἄρειος ἀναλαβὼν αὐτὸ καὶ ψηλαφήσας κουφότατον δοκοῦν ἀνεκάλυψε.

καὶ τοῦτο εὐθύς πρὸς τοῦδαφος ὀλισθόν – ὑγρόν γάρ τι ἦν καὶ ἀργυροῦν – ἔκειτο χαμαὶ τῶν πτυχῶν πάνυ μαρμαιρουσῶν. καὶ ὁ Ῥῶν ἔχασκεν ἅμα.

Οἶδα γὰρ τοῦτο τί ἐστὶν ἤδη πόλλ' ἀκούσας, ἔφη μεθεὶς ἅμα τὸ κιβωτάριον κυάμων παντογευστῶν ὅπερ ἡ Ἑρμιόνη ἔδωκεν αὐτῷ. Εἰ δὲ τυγχάνει ὃν οἶον ἐννοῶ, ἔστι καὶ διαπρεπές τι καὶ τιμώτατον.

Τί δ' ἐστὶ δῆτα;

καὶ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνέλαβεν αὐτό· ἀτοπον γὰρ ἦν ψαύειν ὡσεὶ ὕδωρ ὑφασμένον οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς πλοκῆν.

ὁ δὲ Ῥοὼν κεχηγῶς ἔτι Ἡ κάρτα χλαίνα ἔστιν, ἔφη, τῆς ἀφανείας. περιβαλοῦ δῆτα.

καὶ τοῦ Ἀρείου περιβαλομένου αὐτὴν περὶ τοὺς ὤμους, μέγ' ἐβόησεν.

Ἔστι δὴ. θεώρησον κάτω.

καὶ ἐκεῖνος κάτω θεωρήσας τοὺς πόδας οὐκ εἶδεν ἀφανεῖς γεγενημένους. καὶ εὐθὺς πρὸς τὸ ἔσοπτρον δραμῶν εἶδεν εἰδωλον ἑαυτοῦ, τὴν μὲν κεφαλὴν μετέωρον αἰώρουμένην ἀσώματον, τὸ δὲ σῶμα πάνυ ἀφανὲς γεγενημένον. ἐλκύσας δὲ τὴν χλαίναν πρὸ τῆς ὀψεως ἔπραξεν ὅπως τὸ εἰδωλον ἀμέλει οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν.

ὁ δὲ Ῥοὼν ἄφνω Καὶ μὴν ἔστιν ἐπιστολή, ἔφη. ἐπιστολή γὰρ ἄρτι κατέπεσεν.

ἐκδυσάμενος δὲ τὴν χλαίναν ὁ Ἄρειος ἀνήρπασε τὴν ἐπιστολήν. τῆς δὲ γραφῆς στενῆς οὕσης καὶ λεπτῆς, ἀέγνω τάδε ἀγνώστῳ τινὶ γεγραμμένα·

Ὁ πατὴρ σοῦ τοῦτο παρέδωκέ μοι πρὶν τεθάναι.

Ὡρα νῦν ἔστιν ἀποδοῦναι.

Φρόντιζε ὅπως εὖ χρήσῃ.

Κάλλιστα Χριστούγεννα σοί.

ὄνομα δὲ παρῆν οὐδέν. καὶ ὁ μὲν Ἄρειος ἀτενὲς ἔβλεπε πρὸς τὴν ἐπιστολήν, ὁ δὲ Ῥοὼν ἐθαύμαζε τὴν χλαίναν.

Ἐγὼ γὰρ θέλομ' ἄν, ἔφη, ἀναλώσαι ὅτιοῦν κτησόμενος τοιαύτην τινά. ἀναλώσαιμ' ἄν ὅτιοῦν. ἀλλὰ τί ἔχεις;

Οὐδέν, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος, ἀπορῶν τι. τίς γὰρ ἔπεμψε τὴν χλαίναν; ἦ καὶ τοῦ πατρὸς ἦν ποτέ;

ἀλλὰ τυχὸν ἔτι πλείω θέλοντα λέγειν ἢ φροντίζειν ἔφθασαν ὁ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς εἰσπηδήσαντες εἰς τὸ δωμάτιον. ὁ δ' Ἄρειος ὡς τάχιστα ἔκρυσσε τὴν χλαίναν οὐ θέλων μεταδοῦναι οὕτω αὐτῆς.

Καλὰ Χριστούγεννα.

Ἰδοῦ. καὶ ὁ Ἄρειος πουλόβερ Εὐσηλιακὸν ἔχει.

ὁ γὰρ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς ἐφόρουν ὑφάσματα κυανᾶ, τὸ μὲν φεῖ μέγα ἔχον μήλινον, τὸ δὲ γάμμα.

ὁ δὲ Φερέδικος δεικνὺς τὸ τοῦ Ἀρείου ὕφασμα Ἄλλὰ τὸ τούτου, ἔφη, βέλτιόν ἐστι τῶν ἡμετέρων, ὡς τῆς μητρὸς μᾶλλον διατεινομένης που τοῖς γε μὴ γενικοῖς.

καὶ ὁ Γεωργὸς Διὰ τί σὺ οὐ φορεῖς τὸ σεαυτοῦ, ὦ Ῥοὼν; περιβαλοῦ δῆτα ὡς πρέπον τ' ὄν καὶ εὐθερμον.

ὁ δὲ περιβαλλόμενος αὐτὸ καὶ στένων τι ἄμα Ἄλλὰ τό γ' ἰῶδες, ἔφη, σφόδρα μισῶ.

καὶ ἐκείνος Ἄλλὰ τὸ σόν, ἔφη, γράμμα οὐκ ἔχει· ἡ γὰρ μήτηρ λογίζεται δῆπου ὅτι σύ γε οὐ κινδυνεύεις λαθέσθαι τοῦ ὀνόματος. ἀλλ' ἡμεῖς οὐκ ἔσμεν ἀνόητοι, εὖ εἰδότες ὠνομασμένοι Γερέδικος καὶ Φεωργός.

Διὰ τί ἄγαν θορυβεῖτε;

ὁ γὰρ Περσεὺς προκύψας διὰ τὴν θύραν δριμύ ἔβλεπε. δῆλος δ' ἦν ἔλθων τῶν δῶρων τὰ μὲν ἤδη ἀνακαλύψας, τὰ δ' οὐχ, ὡς ἐν ἀγκάλαις φέρων ὕφασμα ὀγκῶδες.

λαβὼν δὲ τοῦτο ὁ Φερέδικος Ἔχει γε μὴν τὸ πεί ἀντι τοῦ πρύτανις. ἀλλὰ περιβαλοῦ, ὦ Περσεῦ. πάντες γὰρ φοροῦμεν τὰ ἡμέτερα καὶ ὁ Ἄρειος.

καὶ βία περιέβαλον τὸ ὕφασμα αὐτῷ σχετλιάζοντι, τὰ δίοπτρα παρακρούσαντες.

Καὶ οὐ προσήκει σοί, ἔφη ὁ Γεωργός, τήμερον συγγενέσθαι τοῖς πρυτάνεσιν. ἐπὶ γὰρ τῶν Χριστουγέννων ἐστὶ καιρὸς πανοικεσία κωμάζειν.

καὶ τὸν Περσεῖα ἐξήγαγον τὰς χεῖρας ἀμφοτέρωθεν κατέχοντες τῷ ὕφασματι.

*

δαιτὸς δὲ Χριστουγεννικοῦ τοιοῦτου ὁ Ἄρειος πρότερον οὐκ ὤνητο. ὄρνεις γὰρ ἦσαν ὡς ἑκατὸν πίονες τε καὶ εὖ ὠπτημένοι, καὶ γεωμήλα ζεστά τε καὶ ὀπτὰ πολλά, καὶ λοπάδες χορδαρίων παχέων, καὶ τρύβλια πίσων βουτύρω καταλείπτων, καὶ χόες καρύκης τε πίνος καὶ βάτων ἐρυθρῶν κεχυλωμένων, καὶ δὴ καὶ κρακέρες μαγικοὶ πολλοὶ ἐξῆς σεσωρευμένοι ἀνὰ τὴν τράπεζαν. κρακέρες δ' εἰσιν αὐλοὶ τινες χάρτη ἐσκευασμένοι καὶ χρώμασι παντοδαποῖς πεποικιλμένοι. παρὰ μὲν γὰρ τοῖς Μυγάλοις ἔχουσιν ὠδε· ἔνεστι δ' ἐκάστῳ δῶρόν τι εὐτελὲς οἶον παίγνιον φαῦλον ἢ πῖλος βύβλιος. καὶ οἱ δαιτυμόνες κατ' ἀγῶνα διέλκουσιν αὐτούς. σχιζομένου δὲ τὸ τελευταῖον τοῦ κρακέρος, ὁ νικήσας δῶρον λαμβάνει καὶ πῖλον. καὶ οἱ Δούρσειοι κρακέρας εὐτελεστάτους καὶ φαυλοτάτους ἐφίλουν πρίασθαι. οἱ δὲ μαγικοὶ κρακέρες παντελῶς διαφέρουσι τούτων. τοῦ γὰρ Ἀρείου καὶ τοῦ Ῥωῶνος κρακέρα διελκυσάντων ὁμοῦ, οὐ κρότον ἦν ἀκούσαι μόνον, κτύπον δὲ ὑπερμεγέθη ὡσπέρει ρύαξ τις πυρὸς ἐξερράγη ἐκ τῆς Αἴτηης. καὶ πάντες λιγνυῖ κυανῇ ἐκαπνίζοντο, καὶ ἔνδοθεν ἐξεπήδησαν ἄμα πῖλος τε ὑπωναύρχου καὶ οὐκ ὀλίγοι μῦες λευκοί. ἐν δὲ τούτοις ἐπὶ τῆς ἄνω τραπέζης ὁ Διμπλόδωρος τοῦ μαγικοῦ πῖλου κωνοειδοῦς

πέτασον ανταλλαξάμενος ἄνθινον καθ' ἡδόνην ἐκίχλιζεν ἀκούσας σκῶμμά τι ὃ ἄρτι ἀνέγνω ὁ Φιλητικός.

μετὰ δὲ τὰς ὄρνιθας ἐφάνησαν κολλύραι Χριστουγεννικαὶ φλέγουσαι. καὶ ὁ Περσεὺς μονονουχὶ ὀδόντα κατέαγε δακῶν ζαγκλὴν ἀργυρᾶν ἐν κολλύρας τμήματι κεκρυμμένην. τὸν δ' Ἀγριώδη τόσω ἐρυθραϊνόμενον εἶδεν ὁ Ἄρειος ὅσω πλέον οἴνου ἤτησεν. ὁ δὲ τέλεον τὴν Μαγονωγαλέαν ἔκυσε τὴν παρειάν. ἡ δέ, θέαμα παραδοξότατον, ἐκίχλιζέ τε καὶ ἡρυθρία, διαστροφῶν γενομένου τοῦ πύλου.

καὶ ὁ Ἄρειος τὸ τελευταῖον ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀναστὰς ἔγεμε σκευῶν ἐκ τῶν κρακέρων ξυλληχθέντων, ἄχρι καὶ σακίου ἀσκίων ἀδιαλύτων καὶ φωτεινῶν ἡνεμωμένων, καὶ τεχνήματος αὐτομυρμηκιογεννητικοῦ, καὶ τῶν ἰδίων πεττῶν μαγικῶν. οἱ δὲ μῦες λευκοὶ ἤδη φύγοντες ἐκινδύνεον, ὡς ᾤετο, ἀποβῆναι τέλος δεῖπνον παρέχοντες Χριστουγεννικὸν τῇ αἰλούρῳ Νώροπι.

τῆς δὲ δείλης ὁ Ἄρειος καὶ οἱ Εὐσὴλιοὶ ἐν τῷ πεδίῳ καθ' ἡδονὴν διημιλλῶντο βάλλοντες ἀλλήλους σφαίραις χιονέαις. ἔπειτα δὲ ψυχροὶ γενόμενοι καὶ διάβροχοι πνευστιῶντες ἔτι ἐπανῆλθον πρὸς τὴν ἐσχάραν τὴν τοῦ Γρυφινδώριου κοινοῦ. καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἄρειος τοῖς καινοῖς πεττοῖς τὸ πρῶτον πεττεύων πολὺ ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ῥοῶνος, ἐνωῶν οὐ τοσοῦτο ἠττηθῆναι ἂν εἴ γ' ὁ Περσεὺς μὴ συνεβούλευεν αὐτῷ.

καὶ φαγόντες ἀμφὶ βουλυτὸν ψωμοὺς μετ' ὄρνιθειῶν κρεῶν, καὶ ἄρτους τετρυπωμένους μετὰ βουτύρου πολλοῦ, καὶ ζυμὸν Ἀγγλικόν, καὶ πλακοῦντα Χριστουγεννικὸν οὕτω τὴν γαστέρα σεσαγμένοι καὶ ἅμα νυστάζοντές τι οὐδὲν ἠθέλησαν ἔτι ποιεῖν πρὶν κοιμᾶσθαι εἰ μὴ θεωρεῖν τὸν Περσέα πανταχόσε θηρεύοντα τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ τὸν τῶν Γρυφινδώρων πύργον ὡς ἀφελομένους τὸ σύμβολον τὸ πρυτάνειον.

Ἄρειος τοίνυν τῇ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρᾳ οὐπώποτ' εἰς τοσοῦτο πρότερον ἦσθη. ὅμως δ' οὐκ ἔλαθεν αὐτόν τι δι' ἡμέρας πρᾶγμα αἰεὶ παρέχον. καιροῦ δ' οὐκ ἔτυχε φροντίδος μέχρι ἀπῆλθε κοιμησόμενος· τὴν γὰρ χλαῖναν τὴν τῆς ἀφανείας οὐκ εἶδέναι τίς ἔπεμψεν.

ὁ μὲν οὖν Ῥοῶν ὄρνιθειῶν τε κρεῶν σεσαγμένος καὶ πλακοῦντος καὶ οὐ μετέχων οὐδὲν τοῦ αἰνιγματώδους εἰς ὕπνον ἔπεσεν ἐπειδὴ τάχιστα τὰ τῆς κοίτης τῆς τετραστύλου παραπετάσματα συνείλκυσε. ὁ δ' Ἄρειος προνεύσας ἀνέλαβε τὴν χλαῖναν ἀπὸ τοῦ κάτωθεν τῆς ἑαυτοῦ κοίτης.

τοῦ γὰρ πατρὸς εἶναι ἐκείνην· τὸν πατέρα δὴ φορῆσαί ποτε. καὶ εἶασε τὸ ὕφασμα ρεῖν κατὰ τοὺς δακτύλους, λειότερον ὄν τοῦ

σηρικοῦ, λεπτόν δ' οἶον ἀήρ. καὶ τὰ γράμματα εἶπεῖν ὅτι Φρόντιζε ὅπως εὖ χρήση.

ἀλλ' οὖν δεῖν νῦν δὴ πειρᾶσθαι αὐτῆς. ἀναστὰς δὲ λάθρα τὴν χλαῖναν περιεβάλετο. βλέπων δὲ κάτω πρὸς τὰ σκέλη, τὸ καινότατον, οὐδὲν εἶδε πλὴν σελήνιον καὶ σκιάς.

Φρόντιζε ὅπως εὖ χρήση.

καὶ ἄφνω ὁ Ἄρειος συνῆδει ἑαυτῷ πάνυ προθυμοῦντι. παντελῶς γὰρ πρόχειρον ἔχειν ὅλον τὸ παιδευτήριον ταύτην ἠμφιεσμένος τὴν χλαῖναν. καὶ ἀνὰ σκότον τε καὶ σιωπὴν ἔστως ἐκεῖ μάλιστ' ἀνηρεθίζετο, ἐξὸν αὐτῷ πανταχόσε ἰέναι ὅποι ἂν βούληται ταύτην γε φοροῦντι καὶ λανθάνοντι αἰεὶ τὸν Φήληκα.

γρύζοντος δέ τι τοῦ Ῥοῶνος – ἐκάθευδε δ' ἔτι – ἐσκόπει πρὸς ἑαυτὸν εἰ προσήκει ἐγειραὶ αὐτόν. ἀλλ' οὐδὲν ἄρ' ἔπραξε λογιζόμενος ὡς τῆς χλαίνης τοῦ πατρὸς οὔσης βούλεται μόνος καθ' ἑαυτὸν χρῆσθαι αὐτῇ ἅτε πρῶτον χρώμενος.

καὶ ἐκ τοῦ κοιμητηρίου καὶ κατὰ τῆς κλίμακος καὶ διὰ τοῦ κοινείου ἐρπύσας εἰς τὸ πέραν τοῦ τῆς παχείας τρήματος ἀνέβη.

ἡ δὲ κλάζουσα Τίς πάρεστιν, ἔφη. ὁ δ' Ἄρειος οὐδὲν εἰπὼν προὐχώρησεν εὐθὺς κατὰ τὴν διαδρομὴν.

καὶ πάνυ ὄρρωδῶν πρῶτον μὲν μέχρι γέ τινος τρέμων εἰστήκει ὡς ἀπορῶν ποῖ ἐντεῦθεν ἔλθῃ. ἔπειτα δ' ἔδοξεν αὐτῷ προσελθεῖν εἰς τὸ ἐξαίρετον τῆς βιβλιοθήκης. μένειν γὰρ ἐκεῖ οἴός τ' ἔσεσθαι ὅσον χρόνον δεήσει μαθησόμενος τίς ἐστὶν ὁ Φλάμηλος. καὶ βεβαίως περιβαλλόμενος τὴν χλαῖναν ἀφωρμήθη.

καὶ ἐκεῖσε ἀφιγμένος μάλ' ἐφοβεῖτο· σκότου γὰρ πολλοῦ γενομένου, ἔδει λύχνον ἀνάψαι ὅπως ἴδοι τὴν ὁδὸν παρὰ τοὺς βιβλίων στοίχους. ὁ δὲ λύχνος ἐδόκει ἀέριος φέρεσθαι, ὥστε τὸν Ἄρειον συνειδέναί μὲν τῇ δεξιᾷ ἔτι ἐχόμενον αὐτοῦ, μορμολύττεσθαι δ' ὅμως.

τοῦ γὰρ τῶν βιβλίων ἐξαιρέτων χωρίου πρὸς τὸ ὀπισθεν ὄντος, ὁ Ἄρειος εὐλαβῶς βαδίσας ὑπὲρ τὸν κάλων τὸν ταῦτα τὰ βιβλία ἀπὸ τῶν ἐτέρων χωρίζοντα, τὸν δὲ λύχνον ἄρας ἀνεγίγνωσκε τὰ ἐπιγράμματα.

οὐδ' ἔμαθε πολὺ βλέπων πρὸς τὰ γράμματα ἐξίτηλα τε καὶ ῥήματα παρέχοντα ἐν γλώτταις γεγραμμένα ἀγνώστοις. καὶ ἐνίοις οὐκ ἦν ἐπίγραμμα οὐδὲν. καὶ ἐν τι βιβλίον μέλαιναν εἶχε κηλίδα ἀγχίστην δὴ ὡς ἐώκε τῇ τοῦ αἵματος. καὶ μὴν ἔφριξεν ἢ ἀκούσας ἢ δοκῶν ἀκοῦσαι ψιθυρισμὸν τινα ὡς τῶν βιβλίων συνειδότην τινὶ παρόντι ᾧ παρεῖναι μὴ θεμιτόν εἴη.

ἀλλ' οὖν δέον ἄρξασθαί που, εὐλαβῶς τὸν λύχνον ἐπὶ τοῦδαφος

καταθείς, ἔβλεπε παρὰ τὸ κάτω σανίδωμα ὡς εὐρήσων βιβλίον ἀξιόλογον. κατείδε δὲ μέγα βιβλίον μέλαν καὶ ἀργυροῦν. μόλις δ' ἐξεκκύσας – βαρύτατον γὰρ ἦν – καὶ πρὸς γόνατα καταθείς, ἔπραξεν ὅπως εἰκῆ ἀνοιχθῆσεται.

καὶ εὐθὺς ἐξεπλάγη ἀκούσας βοὴν δεινὴν καὶ φρικώδη, τοῦ βιβλίου διωλύγιον κωκύνοντος. καὶ τοῦ Ἀρείου ὡς τάχιστα κατακλείσαντος αὐτό, τὴν γοῦν κραυγὴν ἔτ' ἦν ἀκούσαι ὀξείαν τε καὶ μονότονον καὶ σφόδρα δυσαλγὴ τοῖς οὔσι. καὶ εἰς τοῦπισθεν πηδήσας ἔπταισε πρὸς τὸν λύχνον καὶ ἄκων κατέσβεσεν αὐτόν. δειματούμενος οὖν – ἤκουσε γὰρ τινος προσιόντος κατὰ τὴν ἔξω διαδρομὴν – τὸ βιβλίον ἔτι λιγὺ φθεγγόμενον μόλις ἀποθεῖς εἰς τὸ σανίδωμα κατὰ τάχος ἀπέδραμεν. καὶ ὅσον οὐ πρὸς τὴν θύραν ἦκε καὶ τὸν Φήληκα παρήλθεν. τὸν δὲ βλέποντα πρὸς αὐτὸν ὀρθοῖς ὄμμασι – χαροποῖς δ' οὔσι καὶ θηριώδεσιν – ἀλλ' οὐκ ἰδόντα ἔλαθεν ὁ Ἀρειος νεύσας θ' ὑπὸ τὰς χεῖρας προτεινομένης καὶ ἐκφυγὼν κατὰ τὴν διαδρομὴν ἀκούων ἔτι τὰς τοῦ βιβλίου βοάς.

εἰστήκει δὲ πρόσθεν πανοπλίας μακρᾶς. σπουδάζων γὰρ φυγεῖν ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης νοῦν οὐ προσεῖχε τῇ ὁδῷ. τυχὸν δὲ διὰ τοῦ σκότου οὐκ ἔγνω ποῦ ἐστὶ· πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὀπτάνιον ἦδει ἰδρυμένην πανοπλίαν, ἀνώτερος δὲ πολὺ δὴ ἔγνω ἐν τῷ τότε γενομένου καὶ δὴ ἐν τῷ πέμπτῳ οἰκῆματι ὡς εἰκός.

Ἐκέλευσας μέντοι, ᾧ σοφιστά, εὐθὺς ἀγγέλλειν σοὶ εἴ τις νυκτὶ πλανῶτο. καὶ ἦν τις ἄρα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ πλανώμενος, ἐν τοῖς ἐξαιρέτοις βιβλίοις.

ὁ δ' Ἀρειος ὠχριακῶς ἤδη ὑπώπτει μὴ ὁ Φήληξ δίοδον ξύντομον οἶδεν· ἤκουε γὰρ τὴν τοῦ διαβόλου τούτου φωνὴν τρυφερὰν αἰεὶ ἐξ ἐγγυτέρου γιγνομένην. καὶ τὸ δεινότατον ὁ ἀποκρινόμενος ἀπέβη Σίναπυς ὢν.

Ἥ τὰ ἐξαίρετα λέγεις; ἔφη. λοιπόν, πλησίον ἔτ' ὄντας ὡς εἰκός ῥαδίως καταληψόμεθα αὐτούς.

καὶ τοῦ Ἀρείου ἅμα ἀκινήτου ἐστηκότος ὁ Φήληξ καὶ ὁ Σίναπυς κάμφαντες τὸν ἀγκῶνα προσῆσαν, ἰδεῖν μὲν αὐτὸν ἀμέλει οὐχ οἰοῖ τ' ὄντες, οὐ μὴν ἀλλὰ στενῆς οὔσης τῆς διαδρομῆς προσκροῦσαι ἐκινδύνεον ἐγγυτέρω προϊόντες. ἀφανῆ μὲν γὰρ ἡ χλαῖνα ἐποίει αὐτόν, στερεὸς δ' αὐτὸν διετέλει ὢν.

ἀνεχώρει οὖν ὁ Ἀρειος ἐφ' ὅσον ἐδύνατο μετὰ σιωπῆς. ἐν δ' ἀριστερᾷ ἦν θύρα τύχῃ ἀνεωγμένη τι. ἐλπίς δ' ἐπήλθεν αὐτῷ σώζεσθαι, εἴ πως παρίοι εἰς τὸ δωμάτιον λαθὼν ἐκείνου. καὶ τοῦτο πάνυ θλιβόμενος καὶ ἅμα ἀπνευστὶ ἔχων χαίρων ἔπραξε. παριόντων δ' ἐκείνων ἐπερειδόμενος τέως τῷ τοίχῳ καὶ πνευστιῶν

πολὺ ἤκουε ψόφον αὐτῶν κατ' ὀλίγον ἐκποδῶν ἀπελθόντων. μικροῦ δὴ ἐδέησεν ἀλῶναι, ὡς ᾤετο. ὥστε χρόνον τινὰ οὐ προσείχε τὸν νοῦν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ κρυπτόμενος ἐλάνθανε.

τοῦτο δ' ἦν τὸ πάλαι ὡς ἐφαίνετο διδασκαλεῖον. βάθρα γὰρ ἦν ἰδεῖν καὶ δίφρους ἀρχαίους παρὰ τοὺς τοίχους σεσωρευμένους καὶ φορυτοδοχεῖον ὑπτιωμένον. ἀλλ' ἐναντίον αὐτοῦ πρὸς τοίχον ἐρειδόμενον ἄτοπόν τι ἦν καὶ ὄλως ἀνάρμοστον ὡς δοκεῖν τῷ ἑτερῷ σκεύει, ὡσπέρει τις ἐκεῖσε κατέθηκεν ἐκποδῶν κρυψόμενος αὐτό.

ἔσοπτρον δ' ἦν μεγαλοπρεπές τὸ ὕψος τῷ ὀρόφῳ ἰσοῦμενον· πλαισίῳ δ' ἐνῆν χρυσῷ, καὶ πόδας μὲν εἶχε δύο ὄνυξιν εἰκοτάς λειοντεῖους, ἐν δ' ἄκρῳ ἐπίγραμμα τοιόνδε κεχαραγμένον·

ΝΑΙ ΜΥΘΙ ΠΕΣΑΙ ΔΡΑΚΝΗ ΤΑΛΛΑ ΝΙΨΟΝ Η ΤΟΥ ΩΝΙΑΦ.

ἀλλ' οὐκ ἐτ' ἀκούων οὔτε τοῦ Φήληκος οὔτε τοῦ Σινάπεως, ἦττον δ' ἤδη φοβούμενος, προσῆει τὸ ἔσοπτρον θέλων αὐθις μὲν ἐσοπτρίζεσθαι αὐθις δὲ μηδὲν εἶδωλον ἰδεῖν. εἰστήκει οὖν ἐναντίον αὐτοῦ.

ἐνταῦθα δ' ἔδει τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσθεῖναι ὅπως μὴ ἀναβοάσῃ ἐκπλήξεως ὕπο. ἐπέστρεψε δ' ἐπτοημένος καὶ μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν ἀκούσας τοῦ βιβλίου τότε φθεγγομένου· ἑώρα γὰρ ἐν τῷ κατόπτρῳ οὐ μόνον ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ὀπισθεν ἐστῶτας.

κενοῦ δ' ὄντος τοῦ δωματίου, μεστὸς ἄσθματος γενόμενος τὸ στόμα βραδέως ἀνεστρέφετο πρὸς τὸ ἔσοπτρον.

καὶ εἶδεν ἑαυτὸν μὲν μάλ' αὐθις ὕπωχρόν τε τὴν ὄψιν καὶ περίφοβον, ἄλλους δὲ τινὰς ὡς δέκα ἐμφαινομένους. περιάγων δὲ τὸν αὐχένα οὐδέν' εἶδε παρόντα. ἦ που καὶ οὔτοι ἀφανεῖς ὑπάρχουσιν; ἦ τοι ἐν δωματίῳ ἀνθρώπων πλήρει ἠφανισμένων ὧν ἀθρεῖ σόφισμά τι τοῦ ἐσόπτρου, πάντας δὴ ἐμφαίνοντος εἴτε ἀφανεῖς γεγεννημένους εἴτε μή;

καὶ πάλιν εἰσοπτριζόμενος εἶδε γυναικὰ τινα ὀπισθεν ἑαυτοῦ ἐστῶσαν μειδιῶσαν θ' ἅμα καὶ δεξιὰν ἀνασειούσαν. περιστρεφθεὶς δὲ καὶ τὴν χεῖρα προτείνας ἀέρος μόνου ἔψαυσεν. εἰ γὰρ ὡς ἀληθῶς παρήν, ἔψαυεν ἂν αὐτῆς, τῶν σκιῶν εἰς τοσοῦτο πλησίον δοκουσῶν. οὐδενὸς δ' ἄρα ψαύσας πλὴν τοῦ ἀέρος, συνήδει τοῖς τ' ἄλλοις καὶ ἐκείνῃ μὴ οὔσιν εἰ μὴ ἐν τῷ ἐσόπτρῳ.

ὠραιότατη δ' οὖν οὔσα τὰς τρίχας ὑποπύρρους εἶχεν αὕτη καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς. τούτους δ' ὁ Ἄρειος ἐνόμιζεν ὁμοιοτάτους εἶναι τοῖς ἑαυτοῦ τό τε χρῶμα καὶ τὴν μορφήν. καὶ ἔπειτα ἦσθητο αὐτῆς δακρυούσης μὲν, μειδιώσης δ' ἅμα. καὶ ἀνὴρ τις παριστάμενος περιεβάλλετο αὐτῆς. μελανόθριξ δ' ἦν οὗτος καὶ

ἰσχνὸς καὶ μακρὸς τὸ ὕψος διόπτρα φορῶν. ἡ δὲ κόμη αὐτοῦ ἀκτένιστος οὔσα τὸ ὄπισθεν ὀρθῇ ἔφριπτε οἶον ἢ αὐτοῦ τοῦ Ἀρείου.

ὁ δὲ οὕτω ἐπλησίαζεν ἤδη τῷ ἐσόπτρῳ ὥστε τοὺς μυκτῆρας μονονουχὶ ψαύειν ἐκείνων τῶν τῆς ἀντιστοίχου σκιᾶς.

Ἡ μάμμη εἶ σύ; ἔφη ψιθυρίζων. ἡ πάππας;

καὶ οἱ μὲν ἀμέλει πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον μειδιῶντες. ἐκείνος δὲ κατὰ βραχὺ ἐναντίον βλέψας πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῷ ἐσόπτρῳ, τοὺς μὲν εἶδεν ὁμοίους ἔχοντας ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, τοὺς δὲ μυκτῆρας ὁμοίους, καὶ δὴ καὶ ἄνδρα τινὰ γέροντα δοκοῦντα γόνατα ἔχειν ὁμοία πάνυ ὀζώδη ὄντα ὡς μάλιστα δένδρου τινὸς κλάδοις ἐοικότα. καὶ γὰρ τὸ ἑαυτοῦ γένος τὸ πρῶτον ἑώρα.

οἱ μὲν οὖν Ποτῆρες ἐμειδίων καὶ δεξιὰν ἔσειον, ὁ δ' Ἄρειος πάλιν ἠτένιζε πρὸς αὐτούς, τὰς χεῖρας ὠθῶν ἅμα ἐπὶ τὴν ὕαλον ὡσεὶ ἐλπίζων διαβάς ἄψεσθαι αὐτῶν. καὶ ὑπὸ τοῖς σπλάγχχνις πόθον εἶχε δύσμαχον· δακρύειν γὰρ ἐβούλετο ἅμα καὶ γελᾶν.

καὶ πόσον χρόνον ἐκεῖ διέμενεν ἐστηκῶς οὐκ ἤδει. τῶν γὰρ εἰδώλων οὐδαμῶς ἀπορρεόντων, διηνεκῶς ἔθεώρει μέχρι οὗ ψόφου τινὸς τηλωποῦ ἀκούσας ἔννου ἐγένετο. οὐ γὰρ ἀναμενετέον, δέον παρελθόντα κοιμᾶσθαι. ὥστ' ἄκων ἀποστρεψάμενος τῆς μητρὸς καὶ διὰ ψιθυρισμοῦ ὑποσχόμενος ἐπανιέναι, ἐκ τοῦ δωματίου ἐπειγόμενος ἀπέβη.

*

Ὅς ὠφελος ἐγεῖραί με, ἡ δ' ὅς ὁ Ῥοὼν ἀνιώμενός τι.

Ἄλλ' ἔξεστι σοὶ ἐλθεῖν τῆδε τῆ νυκτί. ἐπάνειμι γάρ. βούλομαι δ' οὖν δεῖξαι σοὶ τὸ ἔσοπτρον.

Ἐγὼ γὰρ βούλομαι τὴν σὴν μητέρα ἰδεῖν καὶ τὸν σὸν πατέρα.

Καγὼ βούλομαι δὴ ἰδεῖν πᾶν τὸ σὸν γένος, τοὺς Εὐσιηλίου ἀπαντας. ἐξέσται γὰρ σοὶ δεῖξαι μοι τοὺς τ' ἄλλους καὶ τοὺς ἀδελφούς τοὺς προγενεστέρους.

Ἄλλ' ἔστιν ἰδεῖν αὐτοὺς ὅταν βούλη, φοιτήσας παρ' ἐμαυτῷ τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους. ἀλλὰ νῆ Δία φαίνει τὸ ἔσοπτρον τοὺς γε τεθνηκότας μόνον. οὐ μὴν ἀλλὰ δεινὸν ἐστὶ τὸ μὴ Φλάμηλον ηὔρηκέναί. λαβὲ δὲ τῶν τεταριχευμένων ἢ ἄλλου τινός. διὰ τί οὐδὲν ἐσθίεις;

ὁ δ' Ἄρειος οὐδὲν οἶός τ' ἦν καταπίνειν. τοὺς μὲν γὰρ γονέας ἑωρακέναί καὶ πάλιν αὐθις ὄψεσθαι τῆσδε τῆς νυκτός. τοῦ δὲ Φλαμήλου ὅσον οὐκ ἐπιλαθέσθαι, οὐκέτ' ἀξιόλογον ἠγούμενος τὸ πρᾶγμα. ἡ καὶ μέλει ἔτι γιγνώσκειν ὃ τι φυλάττει ὁ τρικάρηνος κύων; ἡ τί πρᾶγμα ἂν εἶη εἰ ὁ Σίναπυς κλέπτοι αὐτό;

Ἡ καλῶς ἔχεις; ἔφη ὁ Ῥοὼν. πεφροντικὸς γὰρ βλέπεις.

*

καὶ γὰρ ὁ Ἄρειος μάλιστ' ἐφοβείτο τὸ μὴ δύνασθαι αὐθις εὐρεῖν τὸ τοῦ ἐσόπτρου δωμάτιον. δέον δὲ καὶ τὸν Ῥοῶνα συγκαλύψαι τῇ χλαίνῃ, βραδύτερον ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης ἐβάδιζον ἢ τῇ προτεραίᾳ ἐπανελθόντες ἐκείσε τῇ αὐτῇ ὁδῷ. ἐπειδὴ δὲ ὥραν ὅλην ἀμέλει περιεπόλουν εἰκῆ τὰς διαδρομάς, ὁ Ῥοῶν

Ῥιγῷ δὴ, ἔφη. ἐπιλαθόμενοι οὖν τοῦ πράγματος κατέλθωμεν.

ὁ δ' Ἄρειος σίζων τι Οὐχί, ἔφη. οὐ γὰρ πολὺ ἀπέχει, εὖ οἶδ' ὅτι. καὶ φάσμα μὲν τι φαρμακίδος μεγάλης εἶδον πρὸς τοῦμπαλιν ἄττον, ἄλλον δ' οὐδένα. ἀλλ' ὁ Ῥοῶν δεινὸν ποιούμενος ἔφη κρυμῶ νεναρκεκῆναι τοὺς πόδας καὶ ἐκείνος τὴν πανοπλίαν κατείδεν.

Ἔστι γὰρ αὐτοῦ, ἔφη. ναί. πάρεσμεν δῆτα.

καὶ ἐπειδὴ τὸ θύριον ἀνέωξαν, ὁ Ἄρειος τὴν χλαῖναν μεθεὶς πρὸς τὸ ἔσοπτρον ἔδραμε.

καὶ μὴν παρήσαν. οἱ γονεῖς πάνυ ἐμειδίωιν ἰδόντες αὐτόν.

Ὅρᾶς;

Οὐδέν.

Ἰδοῦ. ὁρᾶν πάρα τοὺς πάντας. μυρίοι γὰρ πάρεισιν.

Οὐδένα ὁρῶ πλὴν σοῦ γε.

Ἄλλὰ θεώρησον πρεπόντως. στήθι αὐτοῦ ἄντ' ἐμοῦ.

καὶ ὁ Ἄρειος παραστάς τὸ μὲν γένος οὐκέτ' εἶχεν ἰδεῖν τὸν δὲ Ῥοῶνα μόνον, τὰ ἀνθηρὰ κοιτωνικὰ φοροῦντα καὶ πρόσθεν τοῦ ἐσόπτρου ἐστηκότα.

οὗτος γοῦν ἠτένιζε πρὸς τὸ ἑαυτοῦ εἶδωλον.

Θεώρησον ἐμέ, ἔφη.

Ἦ τοὺς οἰκείους θεωρεῖς περισταμένους;

Οὐδαμῶς. μόνος γάρ εἰμι κατ' ἑμαυτόν. ἕτεροῖος δ' αὖ φαίνομαι γενόμενος, ἅτε πρεσβύτερος δοκῶν εἶναι. καὶ σχολάρχης εἰμί.

Τί δὲ δῆ;

Ἐγὼ γὰρ φορῶ τὸ σύμβολον ἐκείνο οἶόν ποθ' ὁ Γουλιέλμος, καὶ τὴν Φιάλην Οἰκείαν ἔχω καὶ τὴν Φιάλην Ἰκαροσφαιρικὴν καὶ ἀγελάρχης εἰμί τῆς ἰκαροσφαιρικῆς.

Ὁ δὲ Ῥοῶν ἀκουσίως ἀποστρεψάμενος πρὸς τὸν Ἄρειον ἔβλεπε παντοίως ὢν.

Ἦ καὶ τὸ ἐσόμενον δείκνυσι τοῦτο τὸ ἔσοπτρον;

Οὐκ εἰκός. πάντες γὰρ οἱ οἰκείοί μου τεθνᾶσιν. ἀλλ' ἔα με πάλιν αὖ θεωρεῖν.

Ἄλλὰ σὺ χθὲς ἐθεώρεις κατὰ σεαυτὸν. ἔα με πλέον τι θεωρῆσαι τήμερον.

Σὺ μὲν γὰρ τὴν Φιάλην ἔχεις τὴν Ἰκαροσφαιρικὴν δήπου. πόθεν τοῦτο ἀξιόλογον; ἐγὼ δὲ τοὺς γονεάς ἰδεῖν θέλοιμ' ἄν.

Μὴ ὤσης με.

ἀκούσαντες δ' ἄφνω ψόφον τι ἔξω ἐν τῇ διαδρομῇ γενόμενον ἔληξαν εὐθύς ἐρίζοντες. ἔλαθον γὰρ ἑαυτοὺς ἐπιτεινόντες τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον.

Σπεῦσον.

καὶ τοῦ Ῥοῶνος ἄρτι περιβαλομένου αὐθις τὴν χλαῖναν αὐτοῖς, τῆς αἰλούρου Νώροπος διὰ τὸ θύριον προσιούσης ἦν ἰδεῖν τὰ ὄμματα ἐν σκότῳ λαμπρὰ φαινόμενα. ἐκείνοι δ' ἀκίνητοι περιέμενον, σκοποῦντες ἀμφοτέρωθεν εἴπερ ἢ χλαῖνα δύναται τι πρὸς τοὺς αἰλούρους. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ μήκιστον ὡς ἐδόκει ἐτήρησαν, αὕτη ἀποστρεψαμένη ἀπέβη.

Τοῦτ' οὐκ ἔστιν ἀσφαλές. τυχὸν μετελήλυθε τὸν Φήληκα ἀκούσασα ἡμῶν δηλαδὴ. εἶα, σπεῦσον.

καὶ ὁ Ῥοῶν εἴλκυσε τὸν Ἄρειον ἐκ τοῦ δωματίου.

*

τῇ δ' ὕστεραία ἡ χιὼν ἐκάλυπτεν ἔτι τοῦδαφος.

Ἄρα βούλη πεττεύειν, ὦ Ἄρειε;

Ἦκιστα.

Ἄρα βούλη φοιτῆσαι παρὰ τὸν Ἀγριώδη;

Ἦκιστα. ἀλλὰ σὺ δὴ ἴθι καθ' ἑαυτόν.

Ἐνούοιδα σοὶ φροντίζοντι περὶ τοῦ ἐσόπτρου ἐκείνου. ἀλλὰ μὴ ἐκεῖσ' ἐπανέλθῃς ὀψιζόμενος.

Τί μή;

Οὐκ οἶδα πλὴν ἐν· πόλλ' ἔχω πράγματα συνειδώς σοι τοσοῦτων ἤδη περιγενομένῳ ἐκ κακῶν. ὁ γὰρ Φήληξ καὶ ὁ Σίναπυς καὶ ἡ Νώροψ περιπολοῦσιν ἅπαντες. ἀλλὰ νῆ Δί' ἀφανῆς εἶ. ἀλλ' ἦν προσκρούωσί σοι, τί μήν; ἀλλ' ἦν σὺ προσκρούῃς πρὸς τι;

Ἄλλὰ λαλεῖς σὺ ἴσα τῇ Ἑρμιόνη.

Σπουδάξω δὲ ταῦτ', ὦ Ἄρειε. μὴ ἔλθῃς, ἀντιβολῶ σε.

ὁ δ' Ἄρειος σπουδάξων αὐτὸς πρὸς ἐν μόνον ἐπαινεῖται ἔμπροσθε τοῦ ἐσόπτρου περὶ οὐδενὸς ἐποίησατο τὸν τοῦ Ῥοῶνος λόγον.

*

καὶ τῆδε τῇ νυκτὶ τρεῖς ἤδη ἐληλυθὼς τὴν ὁδὸν ῥᾶον ἠῦρεν ἢ τὸ πρῖν. βαδίζων δὲ ὡς τάχιστα συνήδει μὲν ψόφον ποιουμένῳ πλείον' ἢ χρῆ, οὐδενὶ δ' ἐνέτυχεν.

καὶ μὴν ἐθεᾶτο μάλ' αὐθις τὴν τε μητέρα καὶ τὸν πατέρα μειδιῶντας πρὸς αὐτὸν καὶ δὴ καὶ πάππον ἰλαρὸν βλέποντα. καὶ πρὸς ἔδαφος ἐκάθισε πρὸ τοῦ κατόπτρου. τί γὰρ ἐμποδῶν ἔστιν αὐτῷ μὴ οὐ παρακαθῆσθαι τοῖς οἰκείοις ἀνὰ πᾶσαν τὴν νύκτα;

οὐδὲν δ' ἐκώλυσεν ἂν αὐτὸν εἰ μὴ ἤκουσε τόδε·

Ἐπανήλθες ἄρα, ὦ Ἄρειε;

τῷ δ' Ἄρείῳ ἐδόκει τὰ σπλάγχνα κελαινοῦσθαι. ἀναγαγὼν δὲ τὸν τράχηλον εἶδε καθήμενον ἐν βάθρῳ πρὸς τῇ θύρᾳ τὸν θεσπέσιον Ἄλβον Διμπλόδωρον λαθόντα αὐτὸν ὡς εἰκός· οὕτω γὰρ ἐσπούδαζε πρὸς τὸ ἔσοπτρον ἀφικέσθαι.

Ἐλαθες γὰρ ἐμέ, ὦ κύριε.

Θαῦμα δ' ὅτι ἐξ ἀφανείας μύψ γίνεται τις. τοῦτο δὲ λέγων ὁ Διμπλόδωρος ἐμειδία κουφίζων ἅμα τῷ Ἄρείῳ τὴν φροντίδα.

καὶ ἀπὸ τοῦ βάθρου κατέβη ὥστε καθῆσθαι ἐπὶ τοῦδαφος μετὰ τοῦ Ἄρείου. Ἡῦρες ἄρα τὸ ἔσοπτρον τὸ τοῦ ναιμύθιπε ἀρεσκόντως ἔχον σοι καθάπερ μυρίοι τῶν πρὸ σου.

Οὐ γὰρ ἐγίγνωσκον αὐτό, ὦ κύριε, τὸ τοιοῦτον ὄνομα ἔχον.

Ἄλλ' ἐγνωκας δήπου τί πράττει;

Φαίνει γέ μοι τοὺς οἰκείους —

Τῷ δὲ Ῥοῶνι ἑαυτὸν σχολάρχην γεγενημένον.

Καὶ πῶς τοῦτ' ἔμαθες;

Χλαίνης ἔγωγ' οὐ δέομαι, ἔφη, ὡς ἀφανῆς γενησόμενος. ἀλλ' ἦ ἐννοεῖς ὅ τι τὸ ἔσοπτρον φαίνει ἡμῶν ἐκάστῳ;

ὁ δ' ἀνένευσε.

Ἐξηγήσομαι δῆτα, εἴ σοι δοκεῖ. ὁ γάρ τοι τῶν ἐφ' ἡμῶν εὐδαιμονέστατος δύναται ἂν χρησθαι τῷ ἔσοπτρῳ τοῦ ναιμύθιπε ἐκείνῳ καθάπερ τινὶ τῶν ἐπιτυχόντων, ὀπτριζόμενος δ' ἴδοι ἂν ἀπλῶς ἑαυτὸν ὡς ἔχει. ἄρ' εἰπὼν ὤνησα;

λογισάμενος δέ τι ὁ Ἄρειος βραδέως Φαίνει γάρ, ἔφη, τὰ ἐπιθυμήματα ἡμῶν, ὅτων ἂν ἐπιθυμῆται τις.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος μεθ' ἡσυχίας Καί φημι, ἔφη, καπόφημι. φαίνει γοῦν τὰ ἐπιθυμήματα καὶ τὰ σπουδαιότατα καὶ τὰ δεινότατα. σὺ μὲν γὰρ οὐκ εἰδὼς τοὺς οἰκείους ὀρᾶς αὐτοὺς περιισταμένους. ὁ δὲ Ῥοναλδος Εὐνισήλιος ὡς πεπεισμένος πόλλ' ἀεὶ ἐλαττοῦσθαι τῶν ἀδελφῶν ὀρᾶ ἑαυτὸν μόνον ἐστῶτα ἄριστον γεγενημένον τῶν πάντων. τοῦτο μέντοι τὸ ἔσοπτρον δίδωσιν ἡμῖν οὔτε τὴν ἐπιστήμην οὔτε τὴν ἀλήθειαν. πρόσθε γὰρ αὐτοῦ ἐστῶτες οἱ μὲν ἐμαράνθησαν κεκλημένοι τῇ θεωρίᾳ, οἱ δὲ μεμήνασιν οὐκ εἰδότες περὶ τὸ φαινόμενον πότερον ἀληθές τι τυγχάνει ὃν ἦ καὶ ἀδύνατον.

ἀλλ' αὔριον τὸ ἔσοπτρον ἄλλοσε κομισθήσεται, ὦ Ἄρειε, καὶ ἀπαιτῶ σε τὸ λοιπὸν μὴ ἐκόντα ἐξερευνῆσαι αὐτό. ἀλλ' εἴ που ἐντύχοις, εὐτρεπῆς ἂν εἴης. οὐ γὰρ τοι προσήκει τοὺς ἀνθρώπους ὀνειροπολοῦντας ἐπιλαθέσθαι τοῦ ζῆν. μέμνησο ταῦτα. εἰέν. ἄλλο

τι ἢ θέλεις τὴν θαυμαστὴν χλαῖναν περιβαλόμενος ἀπελθεῖν κοιμησόμενος;

ὁ δ' Ἄρειος ἀναστάς Ἦ κύριε, ἔφη, ὦ σοφιστὰ Διμπλόδωρε. ἄρ' ἔστι μοι ἐρέσθαι τι;

Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη μειδιῶν. ἄρτι γὰρ ἤρου. ἀλλ' ἔξεστί σοι ἔτι ἐν μόνον ἐρέσθαι.

Σύ γε εἰς τὸ ἔσοπτρον βλέπων τί χρῆμ' ἄρ' ὄρα;

Ὅ τι; ὄρῳ γ' ἐμαυτὸν ἔχοντα ποδεῖα ἐρεᾶ καὶ εὐποκα.

καὶ τοῦ Ἀρείου κεχηρότος Οὐκ ἔστι κόρον ἔχειν ποδεῖων. οὐδένα γὰρ εἵληφα ἐπὶ τῶν ἄρτι Χριστουγέννων, βιβλία διδόντων ἀεὶ τῶν ξυγγενῶν.

ἐπανεέλθοντι δὲ καὶ ἤδη ἐν κοίτῃ κειμένῳ ἐπῆλθεν ὅτι τάχα ἐκεῖνος οὐκ ἀμέλει ἠλήθευεν. ἀλλὰ γὰρ τὸν Σκαβρὸν ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου ὥσας ἐνόμιζε καὶ αὐτὸς πολυπραγμονῆσαί τι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΦΛΑΜΗΛΟΥ

πεισθεῖς τοίνυν ὑπὸ τοῦ Διμπλοδώρου μὴ ἐρευνᾶν αὐτὸ ἔσοπτρον τὸ τοῦ ναιμύθιπε, διὰ τὴν ἄλλην ἀνάπαυλαν τὴν τῶν Χριστουγέννων ὁ Ἄρειος τὴν ἀφανείας χλαῖναν εἶχε πεπτυγμένην ἐν τῇ κιβωτῷ. ἀλλ' ἔχρηξε μὲν ὡσαύτως ἐπιλαθέσθαι ὧν ἐν τῷ κατόπτρῳ ἐώρακεν, ἀλλ' οὐχ' οἴός τ' ἦν. φαντάσμασι γὰρ ἐνυπνίοις πυκνῶς ἐταράττετο, ὀνειροπολῶν πολλάκις φῶς τι χλοαυγές ὡσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπον, καὶ τοὺς γονέας διὰ τοῦτο ἀφανισθῆναί που, μέγα ἀνακαγχάζοντος τέως ὀξυφώνου τινός.

Ἡ κάρτα ὁ Διμπλόδωρος ὀρθῶς ἔλεγεν εἰπὼν ὅτι τῷ ἐσόπτρῳ ἐκείνῳ ἔνεστιν οἰστρᾶν σε, ἔφη ὁ Ῥοών. ὁ γὰρ Ἄρειος περὶ τῶν ἄρτι ἐνυπνίων εἶπεν αὐτῷ.

Ἡ δὲ Ἑρμιόνη τῇ προτεραίᾳ τῆς περιόδου ἐπανελθοῦσα ἄλλα δὴ ἐφρόνει. ἡνιάτο μὲν γὰρ πολὺ ἐννοοῦσα τὸν Ἄρειον ἀγρυπνοῦντά τε καὶ περιπολοῦντα τὸ φρούριον διὰ νυκτῶν τριῶν ὡς κινδυνεύοντα ἀλῶναι ὑπὸ τοῦ Φήληκος, χαλεπῶς δ' εἶχεν αὐτῷ οὐδὲν ἄρα μεμαθηκότι περὶ τοῦ Νικολάου Φλαμήλου ὅστις ἐστίν.

καὶ μικροῦ ἐδέοντο ἀπογνῶναι τὰ τοῦ Φλαμήλου ἐν βιβλίοις εὐρήσειν, καὶ εἰ ὁ Ἄρειος ἔτ' ἐπίστευεν ἀναγνῶναί που τὸ ὄνομα. ἀρξάμενης δὲ τῆς περιόδου, οὐκ εἶχον ποιεῖν εἰ μὴ διὰ βραχυτάτων εἰκῆ ἄπτεσθαι τῶν βιβλίων μεταξὺ τῶν σχολῶν. τῷ δ' Ἀρείῳ καὶ σπανιώτερον ἦν καιρὸς ἀναγνώσεως, δέον ἤδη πρὸς τὴν ἱκαροσφαιρικὴν αὐτῷ γυμνάζεσθαι.

καὶ γὰρ ὁ Ὑλῆς ἤσκει τοὺς σφαιριστὰς πλέον σπουδάζων ἢ πρὸ τοῦ. οὐδ' οἱ ὄμβροι πολλοὶ γενόμενοι καὶ λάβροι — ἡ γὰρ χιὼν ἤδη ἐτετήκει — τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἤμβλυνον οὐδέν. οἱ μὲν οὖν Εὐνισήλιοι κατηγόρουσιν ἐκείνου ὡς μανιώδης που γίγνεται, ὁ δ' Ἄρειος συνῆν αὐτῷ. εἰ γὰρ νικῆσαιεν ἐν τῷ μέλλοντι ἀγῶνι τῷ πρὸς τοὺς

Ἵφελπύφους, τὸ πρῶτον δι' ἑπτὰ ἔτη παρελεύσεσθαι τοὺς Σλυθηρίνους ἀγωνιζόμενοι περὶ τῆς Οἰκείας Φιάλης. καὶ ὁ Ἄρειος οὐ μόνον νικῆσαι ἐσπούδαζεν, ἀλλὰ καὶ σπανιώτερον τοῖς ἐννυχίοις φάσμασιν ἐταράττετο ἅτε ἀποκάμων ἐκ τῆς γυμνασίας.

καὶ ἐνταῦθα σφόδρα πονούντων ποτ' αὐτῶν κατ' ἀσκήματα – ὑετὸς γὰρ πολὺς ἐγένετο καὶ πηλὸς πολὺς – ὁ Ὑλῆς κακάγγελον παρέσχεν ἑαυτόν. ἀχθόμενος γὰρ ἤδη τοῖς Εὐσιηλίοις οἷτινες αἰεὶ κατέσκηπτον ἀλλήλοις καὶ προσεποιούντο πεσεῖν ἀπὸ τῶν σάρων τραχύφωνος

ἽΩ οὗτοι, ἔφη, πέπαυσθε τῆς τε παιδιᾶς καὶ τῆς φλυαρίας. οὕτω γὰρ πράξεθ' ὅπως νικηθησόμεθα. ραβδουχῶν γὰρ ὁ Σίναπυς πρόφασιν αἰεὶ ζητήσῃ πρόχειρον ὡς ἀφαιρήσων τίμια τοὺς Γρυφινδώρους.

ἀκούσας δὲ ταῦθ' ὁ Γεωργὸς τῷ ὄντι ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ σώρου.

καὶ βόρβορον πολὺν τοῦ στόματος ἐκπτύσας Ἄλλ' ἢ ὁ Σίναπυς, ἔφη, μέλλει ραβδουχεῖν; καὶ πῶς δὴ πρὸς ἀγῶνα οὗτος ἱκαροσφαιρικὸν ἱκανὸς ἦν ραβδουχεῖν; φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ κοινὸς ἀποβῆ ἦν φανῶμεν νικῆσοντες τοὺς Σλυθηρίνους.

καὶ οἱ ἕτεροι σφαιριστὰι καταβάντες παρὰ τὸν Γεωργὸν πράγματα ἐποιοῦντο καὶ αὐτοί.

Οὐδ' ἔγωγ' ἐπαίτιος, ἔφη ὁ Ὑλῆς. ἀλλ' ἡμᾶς γε πᾶσ' ἀνάγκη μὴ παρανομεῖν ὅπως μὴ πρόφασιν ἔχη φενακίζειν.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος εὖστοχον μὲν ἠγείτο τοῦτο, ἴδιον δ' εἶχε λόγον τοῦ μὴ βούλεσθαι τὸν Σίναπυν πέλας ἔχειν ἱκαροσφαιρίζων.

καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κατὰ τὸ ξύνηθες μετὰ τὴν γυμνασίαν περιέμειναν διαλεγόμενοι μετ' ἀλλήλων, ὁ δ' Ἄρειος εὐθὺ ἐπανελθὼν εἰς τὸ τῶν Γρυφινδώρων κοινεῖον κατέλαβε τὸν Ῥῶνα καὶ τὴν Ἑρμιόνην πεττεύοντας. ἡ δὲ ἐν τῇ γε πεττεία πολλάκις ἠττᾶτο. καὶ τοῦτο πολὺ λυσιτελεῖν αὐτῇ ἐνόμιζον ὁ θ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν ὡς πρὸς τᾶλλα αἰεὶ ἐνίκα.

παρακαθημένου δὲ τοῦ Ἀρείου ὁ Ῥῶν πρῶτον μὲν Μὴ λαλήσης, ἔφη, δεῖ γὰρ προσέχειν τὸν νοῦν – ἔπειτα δὲ κατιδὼν τὴν Ἀρείου ὄψιν Τί ἔχεις; ἢ καὶ νοσεῖς;

ὁ δὲ πρὸς οὓς λέγων αὐτοῖς ὅπως μὴ τις ἐπακούοι εἶπεν ὡς ὁ Σίναπυς ἐξ ἀπροσδοκῆτου ἐπιθυμίαν οὐδαμῶς ἐπιεικῆ ἐπιθυμεί ραβδούχος δὴ ἱκαροσφαιρικὸς γένεσθαι.

Ἄλλὰ μὴ σφαίριζε, εἶπεν αὐτίκα ἡ Ἑρμιόνη.

Εἰπέ ὡς νοσεῖς, ἔφη ὁ Ῥῶν.

Εἰπέ ὡς σκέλος κατέαγες, ἔφη ὁ Ἑρμιόνη.

Κάταξον μὲν οὖν ὡς ἀληθῶς.

Ἄλλ' οὐ πάρεστί μοι, ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος. οὐ γὰρ ὑπάρχει ζητητῆς ἄλλος ἔφεδρος. εἰ δ' ἐγὼ ἀποσταίην τοῦ ἀγώνος, σφαιρίζειν οὐκ ἂν ἔχοιεν οἱ Γρυφίνδωροι.

ἐνταῦθα δὲ ὁ Νεφελώδης ἔπεσεν εἰς τὸ κοινεῖον. ἀνέβη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως διὰ τῆς ὀπῆς εἰκονικῆς τὰ σκέλη συγκεκολλημένα παρέχων· κεκληλῆσθαι γὰρ ἐδόκει φίλτρῳ σκελοκολλητικῶ. ἐδέησε γὰρ αὐτὸν ἀναβῆναι συνεχῶς ἀεὶ πρὸς πυγὴν ἄλλομενον ἐπὶ τὸν τῶν Γρυφινδώρων πύργον.

καὶ τοῦτο μάλιστ' ἐκίνει τοὺς πολλοὺς γελᾶν· ἦ δ' Ἑρμιόνη ἀναπηδήσασα θέλκτρον ἀντίδοτον εὐθύς ἐπῆσε. καὶ τὰ τοῦ Νεφελώδους σκέλη αὐτόματα δίχα διελύθη. αὐτὸς δ' ἀνέστη τρέμων ἔτι.

Τί γέγονεν; εἶπεν ἡ Ἑρμιόνη μεταξὺ παρακαθίζουσα αὐτὸν τῷ Ἀρείῳ καὶ τῷ Ῥοῶνι.

ὁ δὲ τρομερῶς Μάλθακος, ἔφη. ἐνέτυχον γὰρ αὐτῷ πρὸς τῇ βιβλιοθήκῃ. ὁ δ' ἔφασκεν ἐρευνᾶν τινα μέλλων προμελετήσῃν ἃ δεῖ ποιεῖν.

ἦ δὲ Ἑρμιόνη πιθανῶς Ἄγε δή, ἔφη, πρὸς τὴν Μαγονωγαλέαν καταμήνυσον αὐτοῦ.

ὁ δὲ Νεφελώδης ἀνανεύσας Οὐ γὰρ θέλω, ἔφη, πράγματ' ἔχειν καὶ πλείω.

Ἄλλ' ὦ Νεφέλωδες, ἔφη ὁ Ῥοῶν, δεῖ σὲ ἀνθίστασθαι αὐτῷ. οὗτος μὲν γὰρ φιλεῖ καταπατεῖν τοὺς ἐπιτυχόντας, σὺ δ' οὐκ ὀφείλεις προκείμενος παραδοῦναι σεαυτὸν λὰξ πατεῖσθαι.

ὁ δ' ἀκαρὲς δέων κλαῦσαι Ἄλλ' οὐ δεῖ σὲ γοῦν εἰπεῖν ἐμοὶ ὡς ἀνδρείας ἐνδέης οὐκ ἐπάξιός εἰμι τῶν Γρυφινδώρων. τοῦτο γὰρ ὁ Μάλθακος εἶρηκεν ἤδη.

ὁ δ' Ἄρειος ἐν προκολπῷ ζητήσας βάτραχον σοκολάτινον ἔδειξε, πανύστατον ὄντα ἀπὸ τοῦ κιβωτίου τοῦ Ἑρμιόνη πρὸς τὰ Χριστοῦγεννα δεδομένου. καὶ τοῦτον ἔδωκε τῷ Νεφελώδει παρ' ὀλίγον ἔλθόντι δακρύνειν.

Ἄλλὰ σύ γε, ἔφη, δύνασαι δώδεκα Μαλθάκους. ἄρ' οὐκ ὁ Πίλος Νεμητῆς εἴλετο σὲ Γρυφίνδωρον; καὶ ποῦ ἔστιν ὁ Μάλθακος; ἐν τοῖς καταράτοις Σλυθηρίνοις.

ὁ δὲ Νεφελώδης ἠρέμα γελῶν τὸν βάτραχον ἀνεκάλυψε. Χάριν οἶδα, ἔφη, ὦ Ἄρειε. ἀλλ' εἰμι κοῖτον ποιησόμενος. ἦ τοῦ δελτίου ἐπιθυμῆις; οἶδα γὰρ σὲ σπουδάζοντα ξυλλέγειν αὐτά.

καὶ τοῦ Νεφελώδους ἀπιόντος ἐκεῖνος ἐξέταξε τὸ δελτίον· ἦν γὰρ ἐκείνων τῶν εἰκόνας παρεχόντων φαρμακέων τε καὶ φαρμακίδων εὐδοκιμῶν.

Διμπλόδωρός ἐστι μάλ' αὔθις, ἔφη. τοῦτον γὰρ πρῶτον —

καὶ ἀτενὲς μὲν δεδορκῶς πρὸς τὸ νῶτον τοῦ δελτίου, κεχηνῶς δὲ πρὸς τὸν Ῥοῶνα καὶ τὴν Ἑρμιόνην ἀποβλέψας

Ἡϋρρηκα, ἔφη. ἡϋρρηκα γὰρ τὸν Φλάμηλον. καὶ εἶπον πάλαι ὅτι πρὸ τοῦ ἀνέγνων τοῦνομά που, ἀναγνοὺς δὴ δεῦρο ἰὼν ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας. ἀκούσατε δῆτα· Πολλοὶ ἡγοῦνται τὸν Διμπλόδωρον μέγιστον εἶναι τῶν ἐφ' ἡμῶν φαρμακέων, εὐδοκιμοῦντα δι' ἄλλα τε καὶ ὅτι ἐνίκησέ τε τὸν μάγον Γρινδελοῦαλδον τὸν καταχθόνιον τῷ ἔτει χιλιοστῷ ἑνακοσιοστῷ τετταρακοστῷ πέμπτῳ, καὶ ἐξηῆρε τὰς δώδεκα χρείας τὰς τοῦ αἵματος δρακοντείου, καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς χρυσοποιίας πόλλ' ἔπραξε μετὰ τοῦ συνέργου Νικολάου Φλαμήλου.

ἡ δ' Ἑρμιόνη ἀνεπήδησε λίαν ἐσπουδασμένως — ἐδόκει γὰρ τόσον ἀνηρεθισμένη ὅσον ἐν ᾧ τὰ τίμια ἔλαβε τὰ πρῶτα πρὸς τὰ κατ' οἶκον μαθήματα.

Ἄλλὰ περιμένετε, ἔφη. καὶ ἄνω ἔδραμεν ἐπὶ τὰ παρθενικὰ κοιμητήρια. ὁ δ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥοῶν ἀποροῦντες δὴ σχεδὸν ἔβλεψαν εἰς ἀλλήλους καὶ τρέχουσα ἐπανήλθεν, ἐν ἀγκάλαις ἔχουσα βίβλον τινα μεγάλην.

καὶ προθυμουμένη μὲν ψιθυρίζουσα δ' ἅμα ἵνα μὴ παρακούσῃ τις Ταύτην μὲν γάρ, ἔφη, ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐχρησάμην θέλουσα ἰλαρώτερον τι παρέχειν ἑμαυτῇ ἀναγιγνώσκειν σχολαζούσῃ, οὐδ' ἐπήλθέ μοι ἐν αὐτῇ ζητεῖν τὰ ὑπὲρ ἐκείνου.

καὶ τῷ Ῥοῶνι, δυσκρίτως ἔχοντι περὶ τῆς βίβλου εἴ τις καὶ σχολάζων ἄπτεται τῆς τοιαύτης σιγᾶν μηνύσασα, διότι ὅλη περὶ ζητήσεως ἐστὶ, μανικῶς ἀνήλιπτε τὰς σελίδας ὑποτονθορύζουσα τέως πρὸς ἑαυτήν.

καὶ τέλος τὸ ζητούμενον ἀνευροῦσα Σαφῶς γὰρ ἔγνωκα, ἔφη, σαφέστατα μὲν οὖν.

καὶ τὸν Ῥοῶνα σκυθρωπάζοντ' ἔτι ἐρόμενον δ' εἰ θεμιτὸν εἶη νυνὶ φωνῆσαι περὶ οὐδενὸς ποιησαμένη —

Ὁ Νικολᾶος Φλάμηλος, ἔφη ψιθυρίζουσα ἔτι καὶ τραγωδοῦσά τι, μόνος ἐστὶ καθ' ὅσον ἐγνώκαμεν δημιουργὸς τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου.

οἱ δ' ἀκουσάμενοι παρ' ἐλπίδα οὐδὲν ἄρ' ἀπεκρίναντο ὧν προσεδέχετο.

Τῆς ποίας; ἔφασαν.

Ἄλλὰ νῆ τῷ θεῷ, οὐ γὰρ ἔχετε ἀναγιγνώσκεις; ἰδοῦ. ἀνάγνωτε δῆτα ταυτί.

οἱ δὲ τὴν βίβλον ἐπ' αὐτοὺς ὠσθεῖσαν λαβόντες ἀνέγνωσαν τάδε·

οἱ μελετῶντες τὴν παλαιάν τέχνην τὴν χρυσοποιίαν καλουμένην σπουδάζουσι ποιεῖσθαι τὴν τοῦ φιλοσόφου λίθον τὴν μεμυθολογευμένην. αὕτη γὰρ δυνάμεις ἔχει μεγάλας καὶ θαυμαστάς, ἱκανὴ οὖσα τοῦτο μὲν εἰς ἄπεφθον χρυσὸν μεταβάλλειν τὰ ἐπιτυχόντα τῶν μεταλλείων τοῦτο δὲ τίκτειν τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον ὅπερ καὶ ἀθάνατον ποιήσει τὸν πεπωκότα.

καὶ διὰ μὲν τὸν αἰῶνα πάντα ἡ λίθος πολλὰ τεθρύληται· ἐφ' ἡμῶν δὲ τῶν λίθων τὴν μόνην ὑπάρχουσαν κέκτηται Νικολᾶος Φλάμηλος εὐδοκιμῶν τῆς τε χρυσοποιίας ἔνεκα καὶ ὡς πάνυ φιλόμουσος ὢν. ὁ δὲ Φλάμηλος πέρυσιν ἔτη γεγωνῶς ἑξακόσια ἑξήκοντα πέντε οἰκεῖ ἀτάρακτος παρὰ τοῖς Ἐπιζεφυρίοις μετὰ τῆς γυναικὸς Περεινέλλης, ἔτη ἐχούσης ἑξακόσια πεντήκοντα ὀκτώ.

τῷ δ' Ἀρείῳ καὶ τῷ Ῥοῶνι τοῦργον ἀνύσασις ἡ Ἑρμιόνη ἔγνωκατε; ἔφη. ὁ γὰρ κύων ὡς εἰκὸς φυλάττει τὴν λίθον τὴν τοῦ Φλαμηλου. οὗτος δ' ἤτησε δηλαδὴ τὸν Διμπλόδωρον διασώσαι αὐτὴν φίλον ὄντα διότι μέλλει τις κλέψειν. διὸ ἔδοξεν ἐκ τοῦ Γριγώτου κομισθῆναι αὐτὴν.

Λίθον τοίνυν λέγεις, ἔφη ὁ Ἄρειος, ἦτις χρυσὸν τε ποιεῖ καὶ κωλύει σε ἀποθανεῖν. ὥστ' οὐδὲν θαῦμα εἰ ὁ Σίναπυς ἐπιθυμεῖ αὐτῆς. ἀλλὰ γὰρ πᾶς τις ἐπιθυμοίη ἄν.

Θαῦμα δ' οὐκ ἔστιν εἰ Φλάμηλον οὐκ ἠύρηκαμεν ἐν ἐκείνῃ τῇ σκέψει τῇ τῆς περὶ τὰ μαγικὰ καινοτομίας. οὐ γὰρ δήπου ἄρτι ἐκαινοτόμει οὐδὲν ἔτη γεγωνῶς ἤδη ἑξακόσια ἑξήκοντα πέντε.

τῆς δ' ἐπιούσης ἡμέρας ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥοῶν μεταξὺ ἐκγραφόμενοι πολλὰ καὶ ποικίλα περὶ τῆς τῶν ὑπὸ λυκανθρώπου δηχθέντων θεραπείας – ἐν σχολῇ γὰρ ἐτύγχανον διατρίβοντες περὶ τῆς τέχνης φυλακτικῆς τῆς πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα – ἐβουλεύοντο ἔτι ὑπὲρ τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου τί δὴ δράσουσιν ἔχοντες. τοῦ δὲ Ῥοῶνος φράζοντος ὡς ἰδίαν ὠνήσεται αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀγέλην ἱκαροσφαιρικὴν, ὁ Ἄρειος ἄφνω ἐμέμνητο τοῦ τε Σινάπεως καὶ τοῦ μέλλοντος ἀγῶνος.

Ἄλλὰ μέλλω σφαιριεῖν ἄρα, εἶπε τῷ Ῥοῶνι καὶ τῇ Ἑρμιόνη. εἰ δὲ μή, οἱ Σλυθήρινοι ἅπαντες ἠγήσονταί με περιφοβώτερον εἶναι ἢ ὥσθ' ὑπομένειν τὸν Σίναπυ. βεβασανισμένων μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν τῷ ἀγῶνι, νικησάντων δ' ἡμῶν παύσω τῶν γελασμάτων ἀπομόρξας τὴν ὕβριν.

Ἐφ' ὧτε μὴ ἀπομόρξαι σὲ ἀπὸ τοῦ σταδίου, εἶπεν ἡ Ἐρμιόνη.

*

προϊούσης δὲ τῆς τοῦ ἀγῶνος ἡμέρας ὁ Ἄρειος λόγοις μὲν ἐπεκρύπτετο τὴν ἑαυτοῦ ἀπορίαν πρὸς τὸν Ῥοῶνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην, ἔργῳ δὲ ὡς ἀληθῶς πλείον' ἐπὶ πλείοσι καθ' ἡμέραν ἐφοβεῖτο. οἱ δ' ἄλλοι σφαιρισταὶ ὡσαύτως ἐφοβήθησαν· λόγῳ μὲν γὰρ ἠῦτρεπισμένοι ἦσαν. ἐξὸν αὐτοῖς τέλος δὴ νικῆσαι τοὺς Σλυθηρίους τοὺς ἑπτὰ ἔτη ἀνικητούς γενομένους, ἔργῳ δ' ἠπόρουν οὐκ εἰδότες πότερον ράβδουχος τις κακόνους ἐπιτρέψει νίκην αὐτοῖς ἢ οὐκ.

ὁ δ' Ἄρειος συνήδει ἑαυτῷ συνεχῶς ἐντυγχάνοντι τῷ Σινάπει ὅποι ἔλθοι, εἴ γε μὴ ταῦτ' ἔτυχεν ἀναπλάττων. καὶ ἐνίστε ἐπήλθεν αὐτῷ ὡς οὗτος τάχα διώκει αὐτὸν ἐλπίζων πῃ μόνον καθ' ἑαυτὸν καταλήψεσθαι. ἐν δ' οὖν ταῖς καθ' ἑβδομάδα πόσεων σχολαῖς ὥσπερ ἐπὶ τὸν τρόχον ἐβίβαζε τὸν Ἄρειον κακὰ ποιῶν. ἢ καὶ μεμάθηκεν ὅτι ἐξηυρήκασί τι περὶ τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου; καὶ ὁ Ἄρειος ἔγνωκε μὲν τοῦτ' ἀδύνατον ὄν, ἐφρόντιζε δ' ἐνίστε μὴ ὁ Σίναπυς ἀμέλει εἰς τὴν ψυχὴν ἔχοι δέρκεσθαι.

*

τῇ δ' ὑστεραία ἀμφὶ βουλυτὸν ὁ Ἄρειος ἤδει τὸν Ῥοῶνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην εὐχομένους μὲν αὐτῷ ἀγαθὴν τύχην δεδιότας δ' ἅμα μὴ οὐ πάλιν ἴδοιεν ἔτ' ἔμπουν, οὕτω δ' οὐκ ὠνήσαντας αὐτὸν οὐδέν. καὶ ἢ τι ἢ οὐδὲν ἤκουε τοῦ Ὑλου παρακελευομένου μέχρι περιβαλλόμενος τὸ τριβώνιον ἱκαροσφαιρικὸν τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ἀνελάμβανεν.

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ῥοῶν καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐν τοῖς βάθροις παρίσταντο πρὸς τῷ Νεφελῳδῷ οὐ συνιέντι οὔτ' ἀνθ' ὧν οὕτω πεφροντικὸς ἔβλεπον οὔτε διὰ τί τὰς ράβδους πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐκόμισαν. τὸν γὰρ Ἄρειον ἔλαθον προμελετῶντες τὸ σκελοκόλλης φίλτρον. τοῦτο δ' ἐνενόησαν ἰδόντες τὸν Μάλθακον καταγοητεύσαντα τὸν Νεφελῳδῆ, καὶ τὸν Σίναπυ ἐμῆλλον ὡσαύτως καταγοητεύσειν ἢ πῃ θέλη βλάψαι τὸν Ἄρειον.

καὶ τοῦ Ῥοῶνος τὴν ράβδον εἰς προκόλπιον ὤσαντος, ἐκείνη Λοιπόν, ἔφη, μέμνησο τόδε· Τηλεκίνησις Θανάτου.

ὁ δὲ Ἐγνω, ἔφη ἀνιώμενος. ἀλλὰ μὴ φιλόσογος ἴσθι.

ἐν δὲ τῷ ἀποδυτηρίῳ ὁ Ὑλης τῷ Ἀρείῳ πρὸς οὓς ἔλεγε·

Μὴ ὅτι θέλοίμ' ἄν, ἔφη, λιπαρεῖν, ὦ Ποτέρ, ἀλλὰ νῦν δὴ εἴ ποτε καὶ ἐτέρωθι δεῖ ὡς τάχιστα καταλαβεῖν τὸ φθαστέον. καὶ οὕτω τελέωσον τὸν ἀγῶνα πρὶν τὸν Σίναπυ λίαν ὠφελῆσαι τοὺς Ὑφελπύφους.

ὁ δὲ Φερέδικος διὰ τῆς θύρας προκύβας Καὶ μὴν ἅπαντες, ἔφη, πάρεισιν ἔξω καὶ τὸ καινότερον αὐτὸς ὁ Διμπλόδωρος.

ὁ δ' Ἄρειος τρόμῳ συσχεθεὶς ἀχανῆς εἰστήκει.

Ἦ καὶ Διμπλόδωρον ἔλεγε; εἶπεν ἐκθορῶν ἤδη πρὸς τὴν θύραν ὡς βεβαιότερον γνωσόμενος. ἀλλ' ἐκεῖνος ὀρθῶς γ' ἔλεγε· τὸ γὰρ γένειον ἐκεῖνο ἀργυροῦν καὶ σεμνὸν τίς οὐκ ἐγνώρισεν ἄν;

καὶ οὕτω κεκουφισμένους τῶν κακῶν μικροῦ ἐδέησεν ἐκ τοῦ φανεροῦ γελᾶν. ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ γενέσθαι· ἀδύνατον γὰρ εἶναι τῷ Σινάπῃ βλάψαι αὐτὸν θεωμένου τοῦ Διμπλοδώρου.

καὶ δὴ πορευομένων εἰς τὸ στάδιον τῶν σφαιριστῶν ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν εἰ τούτου γ' ἔνεκα ἐδόκει ὁ Σίναπυς χόλω οἰδούμενος πλέον τοῦ συνήθους. καὶ ὁ Ῥῶν ταῦτὰ ἐνενοεῖ.

τῇ γὰρ Ἑρμιόνη Οὐπώποτ' ἔγωγε, ἔφη, τὸν Σίναπυ εἶδον οὕτω πικρὸν βλέποντα. θεώρησόν νυν – ἀλλὰ σφαιρίζονται. οἴμοι.

ἐσκάλευσε γὰρ τις αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀπισθεν τὴν αὐχένα. Μάλθακος ἦν.

Εὐγγνωθί μοι, ἔφη, ὦ Εὐσιήλιε. οὐ γὰρ ἐγνων σε παρόντα.

καὶ ἐγέλα βλέπων πρὸς τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα.

Πόσον χρόνον ὁ Ποτῆρ τήμερον δὴ περικαθίσει; τίς ἐθέλει περιδόσθαι; ἦ σύ, ὦ Εὐσιήλιε;

ὁ δ' οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ γὰρ Σίναπυς τοῦ Γεωργοῦ ῥοπαλοσφαίριον ἐπ' αὐτὸν βαλόντος ἔφεσιν ἄρτι ἔδωκεν ἄφθονον τοῖς Ὑφελπύφοις. ἦ δ' Ἑρμιόνη συνεχῶς ἠτένιζε πρὸς τὸν Ἄρειον, ὃς μακρότερον τέως ἐποιεῖτο τῆς πτήσεως κύκλον ὑπὲρ τῶν σφαιριζομένων τρόπον αἰγυπιοῦ, τὸ φθαστέον ἐπιτηρῶν.

καὶ δι' ὀλίγου, δόντος διὰ κενῆς ἔφεσιν ἐτέραν ἄλογον δὴ τοῦ Σινάπεως τοῖς Ὑφελπύφοις, ὁ Μάλθακος τραχεῖα τῇ φωνῇ Τί οὖν, ἔφη, βουλευούσιν ἐτεὸν αἰρούμενοι τοὺς τῶν Γρυφινδώρων ἀγελαίους; τοὺς γὰρ πονηροὺς φιλοῦσιν αἰρεῖσθαι οἰκτίροντες, αὐτίκα γέ τοι τὸν Ποτῆρα πατέρας οὐκ ἔχοντα ἢ τοὺς Εὐσιηλίου χρήματ' οὐκ ἔχοντας. καὶ σύ, ὦ Μακρόπυγε, ὠφελές εἶναι τῆς ἀγέλης ὡς νοῦν οὐκ ἔχων.

ὁ δ' ἠρυθρίασε μὲν πολὺ ἀνέστρεψε δ' ἐναντίον τοῦ Μαλθάκου.

Δύναμαι δὲ δώδεκα Μαλθάκους, ἔφη βαττολογῶν.

ὁ μὲν οὖν Μάλθακος συνάμα τῷ Καρκίνῳ καὶ τῷ Κέρκοπι ἀνεκάγχασε πολὺ, ὁ δὲ Ῥῶν ἀτενίζων ἔτι πρὸς τοὺς σφαιριζομένους Διδάσκεις γὰρ αὐτόν, ἔφη, ὦ Νεφέλωδες.

Ὡ Μακρόπυγε, εἰ πᾶς τις χρυσοῦν ἔχοι τὸν νοῦν, ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται σύ γ' ἄνους ὢν ἀπορώτερος ἂν ἀποβαίνεις τοῦ Εὐσιηλίου.

καὶ ὁ Ῥῶν παντοίως ἤδη ἐγίγνετο δεδιῶς ὑπὲρ τοῦ Ἀρείου.

Εἰ σύ, ἔφη, ἄλλο τι φωνήσεις, ὄμνυμι ἢ μὴν ἔγωγε –
 ἄφνω δ' Ἡ Ἑρμιόνη ὦ Ῥοών, ἔφη. Ἄρειος –
 Τί πάσχει; ἢ ποῦ ἔστιν;

ἐκείνον μὲν γὰρ ἐξ ἀπροσδοκίτου ῥύμη κατασκήπτοντα ἂν εἶδες ἐπὶ τοῦδαφος, τοὺς δὲ θεατὰς ἅμα χάσκοντάς τε καὶ θορυβοῦντας. ἢ δ' Ἑρμιόνη πάντως ἐπτοημένη ἀνεπήδησεν· ἰδοῦσα δὲ τὸν Ἄρειον κάτω πεσόντα ὡσπερ ἀπὸ σφενδόνης ἐξερριπισμένον ἔλαθε τρίς εἰς κόλπον πτύσασα.

Εὐδαιμονεῖς ἄρα, ἢ δ' ὅς ὁ Μάλθακος, ὦ Εὐσιήλιε, κατιδόντος τοῦ Ποτήρος κέρματα δήπου χαμαὶ κείμενα.

καὶ ὁ Ῥοών θυμῷ πυρακτούμενος ἔφθασε τῷ Μαλθάκῳ προσβαλὼν καὶ παλαίσας πρὸς τοῦδαφος. ὁ δὲ Νεφελώδης πρῶτον μὲν ἀπώκνει τι, ἔπειτα δὲ τὸ βάθρον ὑπερβὰς ἐβοήθησεν.

καὶ ἡ Ἑρμιόνη αἰεὶ Ἴθι, βοῶσα, ὦ Ἄρειε, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸ βάθρον θεασομένη αὐτὸν κατὰ τάχος φερόμενον ἄρδην πρὸς τὸν Σίναπυ. καὶ ὡσπερ ἐνθουσιῶσαν ἔλαθον αὐτὴν καὶ οἱ ὑπὸ τῷ βάθρῳ καλινδούμενοι – τὸν Μάλθακον λέγω καὶ τὸν Ῥοῶνα – καὶ οἱ πῦξ πολεμοῦντες καὶ βαῦζοντες τέως – λέγω τὸν τε Νεφελώδη καὶ τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα.

ἄνω δὲ βλέψας εἶδες ἂν τοῦτο μὲν τὸν Σίναπυ τὸ σάρον νῦν δὴ περιάγοντα ἵνα ἀλεείνη κόκκινόν τι παρ' αὐτὸν ἄπτον καὶ ἀκαρὲς δέον τυχεῖν, τοῦτο δὲ τὸν Ἄρειον εἰς τὸ ὀμαλὸν εὐθύνοντα τὸ σάρον τὴν τε χεῖρα ἄραυτα καλλίνικον καὶ τοῦ φθαστέου τῆ δεξιᾷ ἀπριξ ἐχόμενον.

οἱ δὲ θεαταὶ τὸν νικηφόρον ἐκώμαζον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμετρησάμενος τοὺς πάλαι ἀγῶνας εἶχε μνησθῆναι ζητητὴν οὐδένα ὅστις τὸ φθαστέον ἐν βραχίονι χρόνῳ προσεδέξατο.

καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἐπορχουμένη τ' ἐπὶ τοῖς βάθροις καὶ χεῖρας περιβάλλουσα τῆ Παραβάτιδι Πατίλῃ – ἢ δ' ἔμπροσθεν ἐκάθητο – βοῶσα συνεχῶς Ποῦ εἰ σύ, ἔφη, ὦ Ῥοών; τοῦ γὰρ ἀγῶνος τελευτήσαντος ὁ θ' Ἄρειος νενίκηκε καὶ ἡμεῖς νενικήκαμεν. οἱ Γρυφίνδωροι προῦχουσι δὴ.

καὶ τὸ σάρον ἔτι μικρόν τι ταλαντεύων ὑπὲρ τοῦδαφος, ὁ Ἄρειος ἀπέπηδησεν. ἄπιστος μὲν γὰρ ἦν αὐτὸς ἑαυτῷ νενικηκώς, ἐνίκησε δ' ὅμως. τὸν γὰρ ἀγῶνα ἤδη τελευτήσαι στιγμῆς δὴ χρόνου ἀπαρκεσάσης πρὸς νίκη. καὶ τῶν Γρυφινδώρων κατὰ πᾶν τὸ στάδιον ἤδη πληθύνοντων, τὸν τε Σίναπυ ἰδὼν ὑπαχρον γενόμενον τὴν χροῖαν καὶ δριμύ βλέποντα, ἦσθητό τις τοῦ ὤμου ἀπτομένου· ἀποβλέπων δὲ τὸν Διμπλόδωρον ἐγνώριζεν ἡρέμα γελῶντα.

ὁ δὲ πρὸς οὐδὲ λέγων οὐδενὸς παρακούσαντος Εὐ γε, ἔφη. καὶ

μὴν εὖ ἐποίησας οὐδὲν φροντίζων τοῦ ἐσόπτρου ἐκείνου, ἀσχολούμενος ἀεὶ περί τι. εὖ γε.

ὁ δὲ Σίναπυς δυσχεραίνων ἔπτυσεν.

*

καὶ ὀλίγον ὕστερον ὁ Ἄρειος ἐκ τοῦ ἀποδυτηρίου μόνος ἀπῆει, τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν καταθήσων κατὰ τὴν σαροθήκην. καὶ συνῆδει ἑαυτῷ οὐδέποτε εἰς τοσοῦτο τῆς εὐδαιμονίας ἀφικομένῳ. ἐπειδὴ γὰρ νῦν δὴ πεποίηκεν ἀξιόλογόν τι, οὐκέτ' ἐνεῖναι οὐδενὶ λέγειν ὡς μᾶλλον εὐδοκίμει παρά τοῖς τοῦνομα αὐτοῦ τιμῶσιν ἢ παρά τοῖς τῶν πεποιημένων σκεψαμένοις. καὶ ἐσπέρας γιγνομένης ἐδόκουν αὐτῷ περιπατοῦντι ποσὶ διαβρόχοις διὰ τὸν λειμῶνα αἰπνοαὶ οὐπώποτ' εὐωδέστεραι γενέσθαι. Καὶ ἀνεμίμνησκε τέως τὰ ἄρτι γεγενημένα ἃ καὶ ἤδη καθ' ἕκαστα μεμνήσθαι χαλεπὸν μὲν ἦν πρὸς ἡδονὴν δ' ὅμως. ἐνενοεῖ γοῦν αὐτίκα μὲν τοὺς Γρυφινδώρους θέοντας ἐπ' ὤμοις φέρειν αὐτὸν πόρρωθεν δὲ τὸν Ῥῶνα καὶ τὴν Ἑρμιόνην ἄνω κάτω ἄλλομένους, τὸν δ' αὖ Ῥῶνα ἐποτρύνοντα καίπερ ἐκ ρινῶν αἱμορραγοῦντα πολῦ.

καὶ ἤδη ἀφικόμενος πρὸς τὴν σαροθήκην ἐπερειδόμενος δὲ τῇ θύρᾳ ξυλίνῃ ἀπέβλεπε πρὸς τὸ φρούριον, τῶν θυρίδων ἐμφαινουσῶν τὸ ἐρυθρὸν σέλας τὸ τοῦ ἡλίου δύνοντος. τοὺς μὲν γὰρ Γρυφινδώρους προῦχειν. αὐτὸς δ' εὐτυχῆσαι. καὶ ταῦτα πάντα τῷ Σινάπει εἰς ἔλεγχον διδόσθω.

καὶ μνείαν τοῦ Σινάπεως ποιησάμενος ἄνθρωπον κατείδε συγκεκαλυμμένον κατὰ τὸν ἀναβαθμὸν τὸν ἔμπροσθε τοῦ φρουρίου σπουδῆ καταβαίνοντα. καὶ οὗτος ἐκ τοῦ φανεροῦ οὐ θέλων ὀφθῆναι ὡς τάχιστα ἐβάδιζε πρὸς τὴν ἀπόρρητον ὕλην. θεώμενος δὲ ὁ Ἄρειος ἐπιλησμονέστερος ἤδη ἐγίγνετο τῆς νίκης, γνωρίσας τὸ τοῦ περιπολοῦντος βάδισμα ὃν ὅμοιον τῷ τοῦ Σινάπεως. τί θέλων εἰς τὴν ὕλην ἔρπει τῶν ἄλλων δειπνούντων;

εἰσβάς οὖν πάλιν ἐπὶ τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ἀπῆρεν. καὶ σιωπῇ ὑπὲρ τοῦ φρουρίου φερόμενος, ἰδὼν δ' ἐκείνον δρόμῳ εἰς τὴν ὕλην εἰσιόντα, παρηκολούθει.

πυκνῆς δ' οὕσης δένδρεσι τῆς ὕλης, οὐκ ἦν ἰδεῖν ὅποι ἐλήλυθεν ἐκείνος. κύκλους δὲ ποιούμενος κατωτέρω δ' ἀεὶ αἰωρούμενος ἔφαιεν ἤδη ἄκρων τῶν δένδρων. καὶ δι' ὀλίγου φωνὰς ἀκούσας πρὸς δ' αὐτὰς φερόμενος ἐπὶ φηγὸν ταλαντευόμενος ὑψηλὴν σιωπῇ ἀπέβη.

ἀνερριξάτο δ' εὐλαβῶς παρά κλάδον τοῦ σάρου ἀπριξέχόμενος, διὰ τῶν φύλλων προκύπτων.

καὶ κάτω ἐν νάπη εἰστήκει ὁ Σίναπυς, ἀλλ' οὐ μόνος καθ' ἑαυτὸν συνῆν γὰρ ὁ Κίουρος. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ προσώπου βλέμμα οὐκ ἦν

ἀκριβῶς διαγινῶναι· ἔβαττολόγει δὲ χαλεπώτερον αὐτὸς ἑαυτοῦ.
 Ἄρειος δ' οὖν ἐσπούδαζεν ἀκούσαι τί λέγουσιν.

— Οὐ μεμάθηκα εἰς τί βεβούλευσαι συγγεγενῆσθαι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὦ Σεούερε —

ὁ δὲ Σίναπυς πικρῶς Ἔδοξε γάρ μοι, ἔφη, τοῦτό γε κρυπτὸν παρέχειν, ὡς οὐκ ἔξὸν δήπου τοῖς μαθηταῖς εἰδέναί οὐδὲν περὶ τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου.

καὶ ὁ Ἄρειος προκύψας ἤκουσε μασταρῦζοντος μὲν τοῦ Κιούρου τι, ὑπολαμβάνοντος δ' εὐθὺς τοῦ Σινάπεως.

Ἡ που μεμάθηκας τίνι τρόπῳ ἔξεστι παρελθεῖν ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἀγριώδου κνώδαλον;

Ἄλλ' ὦ Σεούερε, ἔγωγε —

Οὐ δήπου σὺ ἐχθρὸν ἐκὼν ἐμὲ παρέξειν μέλλεις; εἶπεν ὁ Σίναπυς ἐπ' αὐτὸν ὀλίγον προχωρήσας.

Ἄλλ' οὐ ξυνίημ' ἔγωγε τί δή —

Ἀκριβῶς γε ξυνίης τί λέγω.

γλαυκὸς δὲ μέγα κικκαβαζούσης ὁ Ἄρειος παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἐκπεσεῖν ἀπὸ τοῦ δένδρου. μόλις δὲ ταλαντευσάμενος ἤκουσε τοῦ Σινάπεως λέγοντος ὅτι —

Τὰ σὰ γοητεύματα. περιμένω.

Ἄλλ' ἔγωγε μὲν οὐκ —

ἐκεῖνος δ' ὑπολαβὼν Καλῶς ἔχει, ἔφη. ἀλλ' αὐτίκα διαλεγώμεθα οὐ διὰ πολλοῦ. τάχα δεῖ σε σχολάζειν τι γνωσόμενον ᾧτινι εὖνοϊαν ὀφείλεις.

συγκεκαλυμμένους δὲ πάλιν αὖ ἐβάδιζεν ἐκ τῆς νάπης. καὶ ἤδη σκοταῖος ἑθεάσατο ὁ Ἄρειος τὸν Κίουρον ἀκίνητον ἐστῶτα ὡσπερ πεπετρωμένον.

*

Ἐρμιόνη τοίνυν ὀρθία φωνοῦσα Πόθεν ἔτεόν, ἔφη, ὦ Ἄρειε;

καὶ ὁ Ῥῶν μακαρίζων αὐτὸν Ἐνίκησαμεν ἡμεῖς, ἔφη, ἐνίκησας καὶ σύ. ἐνίκησαμεν ἅπαντες. καὶ ἐγὼ μὲν τῷ Μαλθάκῳ ὀφθαλμὸν συνέκλησα, ὁ δὲ Νεφελώδης καθ' ἑαυτὸν ὑπέμεινε μονομάχος τόν τε Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα. λιποψυχήσαντα δ' αὐτὸν ἡ Πομφόλυξ φάσκει ἀναπνεύσειν μετ' οὐ πολὺ. καὶ μὴν τοῖς Σλυθηρίνοις ἔλεγχον πεποιήμεθα. ἀλλὰ πάντες περιμένουσι σὲ κατὰ τὸ κοινεῖον ἐν κώμῳ ἐσόμενοι. ὁ γὰρ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς ὑφείλοντο πέμματα καὶ τραγήματα ἀπὸ τοῦ ὀπτανίου.

ὁ μέντοι Ἄρειος πνευστιῶν ἔτι Τοῦτό γ' οἶμαι, ἔφη, οὐδὲν εἶναι ἡμῖν τὸ παραχρήμα. ζητητέον μὲν οὖν δωμάτιόν τι κενόν· δεῖ γὰρ ὑμᾶς ἀκούσαι τάδε.

καὶ εὐλαβηθεὶς ὅπως μὴ ὁ Ποιφύκτης ἔνδον ὦν τύχη, τὴν δὲ θύραν συγκλείσας πάντ' εἶπεν αὐτοῖς ἅττα εἶδε καὶ ἤκουσεν.

Ὅρθῶς ἄρ' ἐφρονοῦμεν περὶ τῆς λίθου ὡς ἐτητύμως δὴ οὐσης τοῦ φιλοσόφου. καὶ ὁ Σίναπυς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι τὸν Κίουρον ὑπὲρ ἑαυτοῦ κτήσασθαι. ἤρετο μὲν γὰρ εἰ οὗτος ἐπίσταται ὅπως ἔστι λαθεῖν τὸν Οὐλότριχα, ἔλεγε δέ τι περὶ τῶν τοῦ Κιούρου γοητευμάτων καλουμένων. οὐ γὰρ μόνος ὁ Οὐλόθριξ τὴν λίθον φυλάττει, πρὸς δέ, ὡς εἰκάσαι, ἀλλοιᾶ τινὰ οἶα καὶ μαγγανεύματα πολλὰ καὶ τυχὸν φίλτρον τι φυλακικὸν πρὸς τὰ σκοτεινὰ ὅπερ δεῖ τὸν Σίναπυ ἐξεπάδειν.

Λέγεις τοίνυν ὡς ἡ λίθος ἀσφαλῆς ἔστιν ὅσον μὲν ἂν χρόνον ὁ Κίουρος ἀμύνηται τὸν Σίναπυ, ἄλλως δὲ μή; ἔφη ἡ Ἐρμιόνη διαπτοημένη.

ὁ δὲ Ροῶν Οἰχήσεταιί τοι, ἔφη, ἡ λίθος τριῶν ἡμερῶν.

ΝΟΡΒΕΡΤΟΣ Ο ΓΛΥΠΤΟΝΩΤΟΣ ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΣ

ἀνδρειότερος δ' οὖν ἀπέβη ὁ Κίουρος τῆς δόξης, ὠχρῶν γε μὴν μᾶλλον τι καθ' ἡμέραν καὶ λεπτυνόμενος τὸ σῶμα, ὀρθῶς δ' ἔτι φρονῶν, ὡς ἐδόκει.

ὁ δ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν ξύναμα τῇ Ἑρμιόνη ὅτε τὴν τοῦ τριστέγου διαδρομὴν παρέλθοιεν, τὰ ὦτα προσεῖχον ἐκάστοτε τῇ θύρᾳ εἴ πως ἀκούσαιεν τοῦ Οὐλότριχος γρύζοντος ἔτι. ὁ δὲ Σίναπυς κατὰ τὸ ξύνητες δύσκολον ἑαυτὸν παρέχων ἄνω καὶ κάτω ὠρμάτο περὶ τὰ πράγματα ὧν τοῦτο δ' ἐνόμιζον ἐκείνοι μνηύει τὴν λίθον ἔτ' ἐν ἀσφαλεῖ οὔσαν. καὶ ὁ μὲν Ἄρειος παρῶν ἐκάστοτ' ἐμειδία πρὸς τὸν Κίουρον ὡς παραμυθησόμενος, ὁ δὲ Ῥῶν ἤρξατο ἐπιτιμῶν τοῖς σκώπτουσι τὴν βαττολογίαν αὐτοῦ.

ἡ δ' Ἑρμιόνη ἔλαττον φροντίζουσα τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου, ἤρξατο χρονικόν τε κατάλογον ποιουμένη ὡς ἀναθεωρήσουσα τὰ μαθήματα, καὶ ποικίλλουσα τὰ γεγραμμένα χρώμασι παντοδαποῖς. ἀλλ' οὐ φρόντις ἂν ἐγένετο οὔτε τῷ Ἀρείῳ οὔτε τῷ Ῥῶνι εἰ μὴ πολυπραγμονοῦσα ἐπεκέλευε καὶ αὐτοὺς ταῦτα ποιεῖν.

Ἄλλ' ὦ θεσπεσία αἰ δοκιμασίαι ἀπέχουσι πολύ.

ἐκείνη δὲ δυσχεραίνουσα Δέκα, ἔφη, ἑβδομάδας, χρόνον οὐ μακρόν. ἀκαρὲς γὰρ ἂν εἴη τῷ γε Φλαμήλῳ.

ὁ δὲ Ῥῶν Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν, ἔφη, οὐδαμῶς ἑξακοσίων ἐτῶν ἐσμέν, σὺ δ' ἐκμαθοῦσα ἤδη τὰ πάντα τί δὴ ἀναθεωρεῖς;

Ὅ τι; ἢ μαινόμενος σὺ δήπου οὐκ οἶσθα δέον δοκιμασθῆναι τοὺς μέλλοντας προχωρήσειν εἰς τοὺς σοφομῶρους; ὠφελον γὰρ ἀρχὴν πρὸ τριῶν μηνῶν ποιήσασθαι τῶν μελετῶν μεγίστων οὐσῶν. οὐ γὰρ οἶδα τί παθῶν οὐ μελετῶ ταῦτα.

ἀλλ' οὖν κακῇ τύχῃ οἱ σοφισταὶ ταῦτα ἐφρόνουσιν τῇ Ἑρμιόνη, περὶ

τὰ κατ' οἶκον μαθητέα προστιθέντες πλείω ἐπὶ πλείοσιν, ὥστε οὐκ ἦν τοσοῦτο ἐν τῇ πασχαλινῇ ἀναπαύλῃ εὐφραίνεισθαι ὅσον ἐπὶ τῶν Χριστουγέννων. χαλεπὸν γὰρ ἦν αὐτοῖς ἀνιέναι τὴν διανοίαν τῆς Ἑρμιόνης αἰεὶ παρουσίας καὶ ἀπαγγελλούσης τὰς δώδεκα χρείας τὰς τοῦ δρακοντείου αἵματος ἢ μελετώσης τὰς τῶν ῥάβδων κινήσεις. ἀλλὰ στένοντας καὶ ἐνοχλουμένους ἔδει σχολὴν περ ἔχοντας διατρίβειν μετ' αὐτῆς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ὡς διαπράξοντας τὰ μαθήματα.

Ἄλλ' ὁ μὲν Ῥωὼν τὴν γραφίδα καταβαλὼν ποτε, Οὐκ ἔσται μοι, ἔφη, ταῦτα ἐν νῶ διασώζεσθαι, θεωρῶν ἅμα διὰ τῆς φωταγωγοῦ πρὸς τὸν οὐρανὸν φαιδρότατον τε γενόμενον καὶ χρῶμα παρέχοντα οἶον τῶν μυοσωτίδων. καὶ γὰρ διὰ πολλῶν ἤδη μηνῶν αἰθρίαν καὶ νηνεμίαν ποθῶν ἠσθάνετο τέλος τοῦ θέρους ἀρξομένου.

ὁ δ' Ἄρειος ζητῶν τέως τὸ δίκταμνον ἐν τοῖς χιλίοις φαρμάκοις βοτανικοῖς καὶ μυκητινοῖς οὐκ ἀνέβλεψε πρὶν ἠκουσε τοῦ Ῥωῶνος Ὡ Ἀγριώδες, λέγοντος, τί χρῆμα σὺ ἐν βιβλιοθήκῃ περιπολεῖς;

τοῦτον δὲ παρῆν ἰδεῖν βραδέως ἐπιόντα, ἔχοντά τε κρυπτόν τι ὄπισθε τοῦ νώτου. καὶ πάνυ ἄτοπος ἔδοκει τὸν τρίβωνα φορῶν τὸν σπαλακορύπαινον.

Θεωρῶ δ' ἀτεχνῶς ἐγώ, ἔφη. ἀλλ' οἱ μὲν ὑπώπτειον αὐτὸν κίβδηλόν τι λέγειν ἀπίστῳ πως τῇ φωνῇ φθεγγόμενον, ἐκεῖνος δ' αὐ τούτους, λέγων ὅτι Τί καινὸν ὑμεῖς περιεργάζεσθε ἕτερόν; μῶν ἔτι τὸν Φλάμηλον ζητεῖτε;

Ἐγνώκαμέν γε πάλαι, ἀπεκρίνατο ὁ Ῥωὼν λαμπρυνόμενος τῇ ἐπιστήμῃ, οὐ μόνον περὶ ἐκείνου ὅστις ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ὃ τι φυλάττει ὁ κύων· φιλοσόφου γάρ ἐστι —

ὁ δ' Ἀγριώδης Σίγα σίγα εἰπὼν περιέβλεπεν εὐλαβούμενος μή τις παράκουσι. Τί πάσχεις; μὴ βοῶν διασπείρης ταῦτα.

καὶ ὁ Ἄρειος Ἄλλ' οὖν, ἔφη, ἔστιν ἃ ἐβουλόμεθα ἐρωτᾶν σε, περὶ τοῦ τί τὴν λίθον φύλαττει χωρὶς τοῦ Οὐλότριχος.

Σίγα, ἢ δ' ὅς αἰθῆς ὁ Ἀγριώδης καὶ μείζονι τῇ φωνῇ. ἀλλ' ἀκούσατέ μου. εἰσαῦθις φοιτᾶτε παρ' ἐμέ. οὐ μὴν οὐδ' ὑπισχνούμαι λέξειν οὐδὲν ὑμῖν, ἀλλὰ μὴ ἀδολεσχεῖτε γοῦν περὶ αὐτὰ ἐνθάδε παρόντες· οὐ γὰρ θεμιτὸν τοῖς μαθηταῖς εἰδέναί οὐδέν. τυχὸν νομίζοιεν ἂν με δεδηλωκέναί τι ὑμῖν —

Εἰς καλὸν δῆτα, ὑπολαβὼν ἔφη ὁ Ἄρειος.

καὶ βραδέως αὐτὸν ἀπέβη ὁ Ἀγριώδης.

ἢ δ' Ἑρμιόνη ἐνθυμουμένη τι Ἄλλὰ τί ἔκρυπτεν, ἔφη, ἔχων ὄπισθεν τοῦ νώτου;

Ἡ καὶ προσήκόν τι τῇ λίθῳ;

Μέλλω οὖν μαθήσεσθαι ἐν τίνι μερίδι διέτριβεν, εἶπεν ὁ Ῥωὼν τοῖς μαθήμασι κορεσθεῖς. καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐπανελθὼν πολλὰ ἐν ἀγκάλαις βιβλία ἐκόμιζε. καὶ ταῦτ' ἐπὶ τὴν τράπεζαν καταθεὶς ψιθυρίζων Δρακόντων, ἔφη. ἐζητεῖ γὰρ ἐκείνος τὰ τῶν δρακόντων. ἰδοὺ τάδε· εἰδὴ δρακόντεια τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ἰέρνης· ἀπὸ τοῦ ὤου εἰς τὴν ἔμπρησιν, ἐγχειρίδιον τοῖς δρακοντοκόλοις.

Ἄρειος δέ Ὁ γὰρ Ἀγριώδης, ἔφη, αἰὲν δράκοντος ἐγλίχето, οὕτω γὰρ εἶπέ μοι πρῶτον συγγενόμενος.

Ἄλλὰ τοῦτο, ἔφη ὁ Ῥωὼν, παράνομόν ἐστιν ἡμῖν. ἡ γὰρ τοι δρακοντοτροφία ἔτει χιλιοστῶ ἑπτακοσιοστῶ ἐνάτῳ ἀπερρήθη ὑπὸ τῶν φαρμακῶν συνεδρίου, οὐδ' ἔστιν ὅστις οὐκ οἶδε τοῦτο. καὶ γὰρ οὐ μόνον χαλεπὸν ἐστιν οἴκοι δρακοντοτροφεῖν λάθρα τῶν Μυγάλων, ἀλλὰ καὶ τοὺς δράκοντας ἡμεροῦν ἀδύνατόν τε καὶ ἐπικίνδυνον. εἴθ' ὄφελος ἰδεῖν τὰς φλυκταίνας ἃς ὁ Κάρολος ὑπέσχετο ἐν Ῥουμανία ὑπὸ δρακόντων ἀγρίων κεκαυμένος.

Μῶν ἐν Βρετανία ἄγριοί εἰσι δράκοντες; ἢ δ' ὅς ὁ Ἄρειος.

Μάλιστα, ἔφη ὁ Ῥωὼν. ἐνδημοῦσι γὰρ καὶ οἱ Οὐαλικοὶ χλῶροι καὶ οἱ Θουλικοὶ μέλανες. ἔργον δ' ἐστὶ δὴ τῇ βουλῇ τῇ τῶν μάγων ἀποκρύπτεσθαι ταῦτα, δέον αἰὲν βασκαίνειν τοὺς Μυγάλους εἴ τις δράκοντα ἐώρακεν ὅπως ἐπιλησμένες γενήσονται.

Ἄλλ' εἶπέ μοι, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη, ποίου πρὸς θεῶν πράγματος ἄπτεται ὁ Ἀγριώδης;

*

καὶ μεθ' ὧραν τὴν τοῦ καλυβίου θύραν κόπτοντες εἶδον τὰς θυρίδας καταπετάσμασιν ἀπάσας συγκεκλεισμένας. καὶ ὁ Ἀγριώδης Τίς ἔστι βοήσας ἀσπασάμενος δ' αὐτοὺς τὴν θύραν κάτοπιν εὐθὺς ἔκλεισεν.

καὶ ἐπειδὴ τάχιστα εἰσῆλθον, καύματι πάνυ διεθερμαίνοντο, πυρὸς ἐν τῇ ἐσχάρᾳ καιομένου καίπερ τοῦ ἐκτὸς ἀέρος θερίνου ἦδη γενομένου. ἐκείνος δὲ ὕδωρ ἐθέρμαινε καὶ τείον ἐποιήσατο αὐτοῖς. τὰ δ' ἄρτου ψωμῖα γαλῆς κρεῶν σεσαγμένα καταφρονούντες οὐκ ἐδέξαντο.

Εἶτα ἐπεθυμεῖτε ἀνερωτήσαι τι;

Μάλιστα, ἔφη ὁ Ἄρειος, ὡς οὐ μέλλων λόγῳ ὑποστελεῖσθαι οὐδὲν τοῦ δέοντος. σπούδαζομεν γὰρ μαθεῖν τί φυλάττει τὴν φιλοσόφου λίθον χωρὶς τοῦ Οὐλότριχος, εἴπερ δοκεῖ σοι λέγειν.

Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, τοῦτο μὲν ὡς οὐκ εἰδότε, τοῦτο δὲ εἴ πη κατήδη οὐ βουλομένῳ τοῖς ἄγαν ἦδη μεμαθηκόσι λέγειν

οὐδέν. ἢ γὰρ λίθος ἐνθάδε πάρεστιν ἐκ προνοίας, παρὰ μικρὸν ἔλθουσα ἐκ Γριγγώτου κλεφθῆναι. ἀλλ' οἶμαι καὶ ταῦτα ἠϋρήκατε δήπου; λελήθατε γὰρ ἐμὲ εὐρόντες οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοῦ Οὐλότριχος.

ἢ δ' Ἐρμιόνη χαριέντως μὲν κολακευτικῶς δέ Ἄλλ' ὦ Ἀγρίωδες, εἰπεῖν μὲν ἡμῖν δῆλον ὅτι οὐ βούλη, οἶσθα δ' ὅμως ἄτε πάντ' εἰδὼς τὰ ἐνθάδε γιγνόμενα. καὶ αὐτοῦ ἦσθοντο μειδιῶντος – τὸν γὰρ πύγωνα κινούμενόν τι εἶδον. κάκεῖνη ἀναλαβοῦσα Ἐβουλόμεθα μαθεῖν ἀπλῶς τίς ἄρ' ἦν ὁ φύλαξ, οὐκ εἰδότες ὅτω ἐπίστευσεν ὁ Διμπλόδωρος συμφυλάττοντι χωρὶς σοῦ.

ταῦτα δ' εἰπούσης ὁ μὲν Ἀγριώδης ἐσεμνύνετο ὡς τι ὦν, ὁ δ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν προσεγέλων θαυμάζοντες αὐτήν.

Λοιπόν· οὐδέν ἄρ' ἐμποδῶν ἐστὶν οἶμαι μὴ τοῦτο λέγειν. εἰέν. πρῶτον μὲν γὰρ ἐχρήσατο τὸν Οὐλότριχα ἀπ' ἐμοῦ, ἔπειτα δὲ σοφισταὶ τινες ἐμαγγάνεον τι, οἷον ἢ Βλάστη, καὶ ὁ Φιλητικὸς καὶ ἡ Μαγονωγαλέα – τοῖς γὰρ δακτύλοις διηρίθμει αὐτούς – καὶ ὁ Κίουρος, καὶ αὐτὸς ὁ Διμπλόδωρος ἐποίησέ τι. ἀλλὰ περιμένετε· ἐπελαθόμην τινός. καὶ δὴ καὶ ὁ Σίναπυς.

Ἡ τὸν Σίναπυ λέγεις;

Πάνυ γε. μὴν ἔτι περὶ τούτων πράγματα ἔχετε; πίθεσθέ μοι· ὁ Σίναπυς ἄτε φυλάττων τὴν λίθον οὐδαμῶς κλέψειν μέλλει.

ὁ δ' Ἄρειος ἦδει τὸν τε Ῥῶνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην ταῦτ' ἐννοοῦντας. εἰ γὰρ ἐκεῖνος μετεῖχε τοῦ φυλάττειν, ῥάδιον ἄρα γενέσθαι αὐτῷ εὐρεῖν ὧ τρόπῳ οἱ ἄλλοι σοφισταὶ φυλάττοιεν. ἐπίστασθαι οὖν ἐδόκει τὰ πάντα ὡς εἶπεν εἰ μὴ διακρούεσθαι δὴ τὸ τοῦ Κίουρου φίλτρον καὶ τὸν Οὐλότριχα.

καὶ ὁ Ἄρειος φοβερὸς γεγῶς Οὔκουν σὺ μόνος, ἔφη, ὦ Ἀγρίωδες, σοφὸς εἰ ἐπιστάμενος ὧ τρόπῳ ἔστι παρελθεῖν τὸν Οὐλότριχα; οὐδ' εἶποις ἂν τοῦτο οὐδενὶ οὐδὲ τῶν σοφιστῶν;

Οὐδεὶς γὰρ ἐπίσταται, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης σεμνὸν βλέπων, χωρὶς ἑμαυτοῦ καὶ τοῦ Διμπλοδώρου.

Τοῦτο γοῦν χρήσιμόν ἐστί τι, εἶπεν ὁ Ἄρειος λάθρα ἐκείνου. ἀλλ' ἔξεστι θυρίδα ἀνοίξαι; θερμαίνομαι γὰρ σφόδρα.

Ἀδύνατόν γε. ἀλλὰ λυπούμαι, ἔφη ἀποβλέπων ἅμα πρὸς τὴν ἐσχάραν, οὐδὲ λαθὼν τὸν Ἄρειον. ὁ δὲ ἐκείσε βλέψας αὐτὸς Ὡ δαιμόνιε, ἔφη, ἐκείνο τί δή;

ἀλλ' ἦδει αὐτὸ τί ἐστίν. ἐν γὰρ μέσῃ τῇ ἐσχάρᾳ ὑπὸ τῷ λέβητι ὦν τι ἦν μέγα δὴ καὶ μέλαν.

ὁ δ' Ἀγριώδης τοῦ γενείου δέει ἀπτόμενος ἐτονθόρυζέ τι ὡς οὐκ ἔχων τ' ἀληθὲς εἰπεῖν.

καὶ ὁ Ῥωὼν ἐπὶ τῇ ἐσχάρα ὀκλάζων ὡς ἐγγύθεν ὀψόμενος τὸ ῶν Πόθεν ἐκτίσω, ἔφη, ὦ Ἀγριώδες; πολυτελέστατον γὰρ ἦν σοι ὡς ἔοικε.

Κομίζω γὰρ τὸδε νικητήρια λαβών· χθὲς γὰρ τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ δήμῳ μεθ' ἑταίρων συμπίνων ξένῳ τινὶ συνεγερόμην κυβεύων. ἀλλ' ἔμοιγ' ἐδόκει ἄσμενος δὴ καταλιπεῖν αὐτό.

Ἄλλὰ πῶς, ἔφη ἡ Ἑρμιόνη, ἐν νῶ ἔχεις χρῆσθαι αὐτῷ ἐννεοττευμένῳ;

βιβλίον δὲ μέγα ὑπὸ τοῦ προσκεφαλαίου λαβών Φιλοσοφῶν γὰρ, ἔφη, τὸδε κέκτημαι τὸ βιβλίον ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης χρησάμενος, τὸ περὶ τῆς δρακοντοτροφείας τέρψεως χάριν ἢ ἐπικαρπίας, ἀρχαῖον μὲν χρήσιμον δ' ὅμως. χρεῖα γὰρ τοί ἐστι τὸ μὲν ῶν ἐν ἐσχάρα θεραπεύειν, τῶν μητέρων θερμὸν ἐμπνεουσῶν αὐτοῖς, τὸν δὲ νέοττον τρέφειν καθ' ἡμῶρια ἀμφορέα δίδοντα ἴσον ἴσῳ οἶνοπνεύματι καὶ αἵματι ὀρνιθείῳ πεπληρωμένον. καὶ ἰδοὺ λέγει τὸ βιβλίον ὅπως ἔνεστι τὰ ῶὰ διαγιγνώσκειν ἄλλο ἀπ' ἄλλου· τοῦμὸν γὰρ ἐστι Γλυπτόνωτος Ὑπερβόρεος, τῶν ἐπιτυχόντων οὐδαμῶς ὄν.

καὶ οὗτος μὲν ἐδόκει πάνυ ἀγαπᾶν τοῖς πεπραγμένοις, ἢ δ' Ἑρμιόνη οὐχ ἠδομένη Ὡ Ἀγριώδες, ἔφη, ἐν ξυλίνῃ διατρίβεις οἰκία. ὁ δ' οὐκ ἤκουεν, ἐμινύριζε δὲ εὐθύμως φρύγανα εἰς τὴν ἐσχάραν ἅμα ρίπτων.

*

καινὸν οὖν πρᾶγμα νῦν εἶχον καὶ ἀνιαρότερον, οὐκ εἰδότες τί πάθοι ἂν ὁ Ἀγριώδης εἴ τις πύθοιτο αὐτοῦ δράκοντα τρέφοντος παράνομον ἐν τῷ καλυβίῳ.

Εἴθ' ἔφ' ἡσυχίας μοι συμβαίῃ διατρίβειν εὐδαιμονοῦντι, εἶπεν ὁ Ῥωὼν ποτε. ἠγωνίζοντο γὰρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἐσπέραν τῶν κατ' οἶκον μαθημάτων, ὧν πλείονα ἤδη ἐλάμβανον, μόλις κρατῆσαι. καὶ ἡ Ἑρμιόνη, ἠρξάτο ἤδη καταλόγους ποιουμένη, ὑπὲρ τοῦ θ' Ἀρείου καὶ τοῦ Ῥωῶνος πάνυ ἐπαχθῆς αὐτοῖς γενομένη.

κᾶπειτα πρωῒν ἡ Ἡδυικτὴν ἐκόμισέ ποτ' ἐπιστολὴν τῷ Ἀρείῳ ἑτέραν ὑφ' Ἀγριώδους πεμφθεῖσαν βραχυλογήσαντος ὧδε·

Ἐννεοττεύει.

ὁ μὲν οὖν Ῥωὼν εἶπεν ἀφιστάμενος τῆς βοτανικῆς σχολῆς ἰεναὶ εὐθὺς πρὸς τὸ καλύβιον, ἢ δ' Ἑρμιόνη τοῦτ' οὐκ ἐβουλήθη.

Ποσάκις διὰ βίου σοι δράκοντα ἰδεῖν ἐννεοττεύοντα ἐξέσται;

Οὐ μόνον πρὸς σχολὰς δεῖ φοιτῆσαι, ἀλλὰ καὶ πράγμαθ' ἕξομεν ἡμεῖς τε καὶ ὁ Ἀγριώδης εἴ πῆ τις εὔροι ὅ τι πράττει —

Σίγα, ἔφη ὁ Ἀρειος πρὸς οὓς αὐτῆ λέγων.

ὁ γὰρ Μάλθακος ὀλίγους πόδας ἀπέχων αὐτῶν εἰστήκει παρακουσόμενος. Ἄρειος δ' οὐκ ἤδει πότερον πόλλ' ἀκήκοεν ἢ οὐ· τὸ δ' οὖν βλέμμα αὐτοῦ ἐπίφθονον ἐνόμιζεν εἶναι καὶ πικρόν.

καὶ ἡ Ἑρμιόνη συνεχῶς ἀγωνισαμένη τῷ Ῥοῶνι βαδίζοντι ὁμοῦ μετ' αὐτῆς πρὸς τὴν βοτανικὴν τέλεον ὠμολόγησεν ἑωθινὴ μεταξὺ τῶν σχολῶν προσιέναι μετὰ τοῖν ἑτέροιν παρὰ τὸν Ἀγριώδη. τελευτησάσης οὖν τῆς σχολῆς ψοφήσαντος δὲ τοῦ κώδωνος, οἱ τριττοὶ τὰ μυστήρια εὐθὺς καταθέντες ὡς τάχιστα διὰ τὸν κῆπον ἦλθον πρὸς τὰ κράσπεδα τῆς ὕλης. καὶ ὁ Ἀγριώδης ἠσπάσατ' αὐτοὺς ἔνθερμον βλέπων καὶ σφόδρα προθυμεῖσθαι δοκῶν.

Παρ' ἀκαρῆ ἐστὶν ἡ ἐκκόλαψις, ἔφη ἔνδον ἄγων αὐτοῦς.

καὶ μὴν τὸ ῥὸν κατέλαβον ἐπὶ τῇ τραπέζῃ κείμενον, ῥήγματα παρέχον μεγάλα. καὶ ἐντὸς ἐκινεῖτό τι δεινὰ ἄμα φθέγματα ἐφιεν καὶ ἄδηλα.

πάντες οὖν παρακαθήμενοι πρὸς τὴν τράπεζαν κεχηνότες ἐθεώρουν.

καὶ εὐθὺς ψόφον ἀκούσαντων αὐτῶν ὡς τινος ἔνδοθεν ἀποξέοντος τὸ κέλυφος, σχιζομένου δὲ τοῦ ῥοῦ, τὸ δρακόντιον κατὰ τὴν τράπεζαν ἔπεσεν. ὁ δ' Ἄρειος οὐκ ἐνόμιζεν αὐτὸ εὐμορφον εἶναι, ἴσον δοκοῦν γενέσθαι ἀλεξιβροχίῳ μέλανι διεστραμμένῳ. ἀκανθώδη δὲ τὰ πτερὰ εὐμεγέθη ἦν πρὸς τὸ σῶμα μέλαν καὶ ἰσχυρόν. ῥύγχος δ' εἶχε μακρὸν τοὺς μυκτῆρας εὐρεῖς παρέχον, καὶ κεράτια ἔτι βλαστάνοντα, καὶ ὀφθαλμοὺς ἐξόγκους γενομένους καὶ βατραχείους τὸ χρῶμα.

καὶ παρνούμενόν τι σπινθήρας ὀλίγους ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦ ῥύγχους.

ὁ δὲ Ἀγριώδης Οὐκοῦν καλὸς ἐστὶν ὁ παῖς; φὰς χεῖρα ἐξέτεινε θωπεύσων τὴν τοῦ δράκοντος κεφαλὴν. ὁ δὲ ἐπεχείρησεν εὐθὺς ἐνδάκνειν τοὺς δακτύλους αὐτοῦ, κάρχαρον δῆγμα παρέχων.

Βαβαὶ τῆς φιλοστοργίας, ἔφη, γνωρίζει γὰρ ἤδη τὸ μαμμίδιον.

ἄλλ' ἡ Ἑρμιόνη Ἥη καὶ ταχέως, ὦ Ἀγριώδες, ἡβάσκουσιν οἱ Γλυπτόνωτοι Ὑπερβόρειοι ἢ τί σοι δοκεῖ;

ὁ δ' ἔμελλεν ἀποκρίνασθαι καὶ ὠχριακῶς ἀνεπηδήσεν ἄφνω καὶ ἔδραμεν εὐθὺς πρὸς τὴν θυρίδα.

Τί χρῆμα ἔχεις;

Ἐθεώρει τις διὰ τὸ κενὸν τὸ μεταξὺ τῶν καταπετασμάτων. Ἰδοὺ μαθητῆς τις ἀποτρέχει πρὸς τὸ φρούριον.

ὁ δ' Ἄρειος προσπηδήσας πρὸς τὴν θύραν ἔξω δὲ τηρήσας ῥαδίως ἐγνώρισεν αὐτὸν καίπερ ἤδη πολὺ ἀπέχοντα. Μάλθακος γὰρ τὸν δράκοντα εἶδεν.

μετὰ δὲ ταῦτα τὸν Μάλθακον χεῖλεσι γοῦν ὑπογελῶντα αἰὲ ὀρῶντες, ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ῥωὼν καὶ ἡ Ἑρμιόνη πάνυ φοβεροὶ ἐγίνοντο. εἰ δὲ σχολὴν ποτ' ἔχοιεν, ἐφοίτων σκοταῖοι πρὸς τὸ τοῦ Ἀγριώδους καλύβιον ὡς πείσοντες αὐτὸν σωφρονεῖν.

ὁ γὰρ Ἄρειος Ἀφῆς αὐτό, ἔφη, ἐλευθέρωσον.

Οὐχ οἶός τ' εἰμί, ἔφη ὁ Ἀγριώδης, μικρότερος γὰρ ἐστὶν ἢ ὥστε ἐπιζῆν. ἀπόλοιτ' ἄν.

καὶ τὸν δράκοντα σκοπούμενοι ἤσθοντο τριπλάσιον ἑαυτοῦ γενέσθαι ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν. τύφοντα δ' ἐώρων αἰὲ καπνὸν ἐκ τῶν ῥινῶν. κεναὶ δ' ἔκειντο φιάλαι καὶ πτερὰ ὀρνίθια κατὰ τοῦδαφος. ὁ γὰρ Ἀγριώδης ὄλος ὦν περὶ τὰ τοῦ δράκοντος πάντως ἡμέλει τὰ τῆς κυνηγιοφυλακικῆς.

καὶ μαλακὸν βλέπων πρὸς τὸν δράκοντα Ἔδοξέ μοι, ἔφη, Νορβέρτον ὀνομάσαι. ἀλλὰ γνωρίζει με ἀμέλει· ἰδοῦ. ὦ Νορβέρτε, ὦ Νορβερτίδιον, ποῦ τὸ μαννάριον;

Ἡ κάρτα πάνυ κορυζῆς τὴν ῥίνα μεστός ἐστὶν Ἀγριώδης, εἶπεν ὁ Ῥωὼν πρὸς οὓς τῷ Ἀρείῳ.

ὁ δὲ μεγάλη τῇ φωνῇ Ὡ Ἀγριώδες, ἔφη, ἐντὸς δυοῖν ἐβδομάδων ὁ Νορβέρτος ἴσος γενήσεται τὸ μῆκος τῷ σῶ οἰκιδίῳ. καὶ τῷ Μαλθάκῳ ἔνεστιν ἰέναι πρὸς τὸν Διμπλόδωρον ὅταν θέλῃ.

ἐκεῖνος δὲ δάκνων τὰ χεῖλη Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶδα, ἔφη, αὐτὸν κτῆμα εἰς αἰὲ οὐκ ἐσόμενον, οὐδ' ἔχω ἀτεχνῶς ἀπορριῖψαι· ἀδύνατον γάρ.

ὁ δ' Ἄρειος πρὸς τὸν Ῥωῶνα βλέψας Κάρολον ὠνόμασεν.

ὁ δ' ἀποκρινόμενος Καὶ σύ, ἔφη, κορυζᾶς μοι ἐγένου. ἦ καὶ Ῥωὼν ἔτ' ὦν λέληθά σε;

Τὸν γὰρ Κάρολον λέγω τὸν σὸν ἀδελφὸν ὅστις ἐν Ῥουμανία διατρίβων περὶ τοὺς δράκοντας φιλοσοφεῖ, ἐξὸν ἐκεῖσε ἀποπέμψαι τὸν Νορβέρτον. ἐκεῖνος γὰρ θρέψας αὐτὸν εἰς τὴν ἐρημίαν ἐλευθερώσειεν ἄν.

Καλῶς λέγεις, ἔφη ὁ Ῥωὼν. πῶς δοκεῖς, ὦ Ἀγριώδες;

συμφήσαντος δὲ τέλεον ἐκεῖνου, γλαυκ' ἐπέμψαν πρὸς τὸν Κάρολον εἴ πως ἐθέλοι βοηθῆσαι.

*

καὶ μακρὸν ἤδη χρόνον περιμεΐναντες, ὡς ἐδόκει, τῇ τετάρτῃ ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη μόνοι ἐκάθιζον ἐν τῷ κοινείῳ. τῶν δ' ἄλλων μαθητῶν ἐπὶ κοῖτον ἤδη ἀπελθόντων, τοῦ κώδωνος τὰ δώδεκα ἡχοῦντος ἄρτι ἤκουσαν – ὠρολόγιον γὰρ ἐν τοίχῳ ἦν – καὶ ἄφνω διὰ τὴν ὀπὴν εἰκονικὴν ὥσπερ οὐδαμόθεν ἐφάνη ὁ Ῥωὼν ἐκδυσόμενος ἅμα τὴν τοῦ Ἀρείου χλαῖναν τὴν ἀφανείας. φοιτήσας γὰρ πρὸς τὸ καλύβιον συνέπραττε τῷ Ἀγριώδει τρέφοντι τὸν Νορβέρτον

οὗτος γὰρ ἤδη ἐφίλει τῶν μεγάλων μυῶν καταπίνειν καθ' ἡμέραν μυρίους.

Ἔδηξέ με, ἔφη τὴν δεξιὰν αἵματηρὰν δείξας μάκτρῳ κεκαλυμμένην. οὐ γὰρ οἶός τ' ἔσομαι γραφίδα ἔχειν δι' ἑβδομάδα. πιθοῦ μοι· ἐκείνος γὰρ ὁ δράκων κνώδαλόν ἐστι βδελυρώτατον πάντων. ὁ δ' Ἀγριώδης ὁμως φιλεῖ χρῆσθαι αὐτῷ ὥσπερ κυνίκλῳ τινὶ μικρῷ καὶ οὐλότριχι. ἐμοὶ γὰρ δεδηγμένῳ ἐπετίμησεν ὡς φοβήσαντι αὐτόν. καὶ ἀπιόντος μου ἔβανκάλα αὐτόν.

ἐνταῦθα δὴ ἔκοψέ τις τὴν θυρίδα.

Ἦδυικτὴν ἐστίν, ἧ δ' ὅς ὁ Ἄρειος σπεύδων εἰσαγαγεῖν αὐτήν. κομίζει γὰρ ἐπιστολὴν τῷ Καρόλῳ ἀντιγεγραμμένην.

καὶ οἱ τριττοὶ προνεύοντες ὁμοῦ ἀνέγνωσαν τάδε·

Κάρολος Ῥοῶνι

Πῶς ἔχεις; κεχαρισμένην ἔπεμψάς μοι ἐπιστολήν. προσδέξομαι μὲν οὖν ἄσμενος τὸν Γλυπτόνωτον Ὑπερβόρειον, μετακομίσει δ' αὐτὸν δεῦρο χαλεπὸν ἔσται. βέλτιστον γὰρ ἂν εἶη οἶμαι εἰ ἑταῖροί τινες – μέλλουσι γὰρ φοιτήσῃν παρ' ἐμέ τῆς ἐπιούσης ἑβδομάδος – κομίσειεν αὐτόν. δράκοντα δὲ παράνομον κομίζουσιν οὐ πρέπει ἀλῶναι.

ἧ που ἔξεστί σοι καταστήσαι τὸν Γλυπτόνωτον ἐπ' ἄκρῳ τῷ πύργῳ τῷ ὑψηλοτάτῳ μέσῃ τῇ νυκτὶ τῷ Σαββάτῳ; οἱ ἑταῖροί ἐκεῖ ἀπαντήσαντές σοι σκοταῖοι ἀφαιρήσουσιν αὐτόν.

ἀντίγραφόν μοι ὡς τάχιστα. ἔρρωσο.

καὶ ἀποροῦντές τι βραχὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον.

ὁ δ' Ἄρειος Ἀλλὰ τὴν χλαῖναν γοῦν, ἔφη, τὴν ἀφανείας ἔχουσιν ἡμῖν τοσαύτην οὖσαν ὥστε καλύψαι πῶς δοκεῖς ἡμᾶς τ' αὐτοὺς καὶ τὸν Νορβέρτον οὐδαμῶς ἔργον ἔσται.

οἱ δ' ἕτεροὶ ὠμολόγησαν συμπράξῃν ἄρτι τοσαῦτ' ἐξαντλήσαντες ὥστε πάντα ποιεῖσθαι ἂν εἴ γ' ἀπαλλαγείεν τοῦ τε Νορβέρτου καὶ τὸ μέγιστον τοῦ Μαλθάκου.

*

ἀλλ' ἐξ ἀπροσδοκίτου συνέβη τι· τῇ γὰρ ὑστεραία ὁ Ῥοῶν τὴν χεῖρα τὴν δράκοντι δεδηγμένην εἶδεν ἐξωδηκυῖαν διπλὴν τοῦ συνήθους. καὶ πρῶτον μὲν οὐκ ἤδει εἰ ἀσφαλῆς εἶη ἐλθὼν πρὸς τὴν Πομφόλυγα φοβούμενος μὴ οὐ λάθοι αὐτὴν ὑπὸ δράκοντος τραυματισθεῖς. ἔπειτα δὲ τῆς δειλῆς ἐπιγενομένης οὐκέτ' ἐν μεθορίῳ δυοῖν ἐναντίων κατέστη· τὸ γὰρ ἔλκος ἰῶδες ἐγένετο τὸ χρῶμα, τῶν τοῦ Νορβέρτου ὀδόντων ὡς ἔωκει δηλητηρίον τι παρασχόντων.

καὶ ἀμφὶ δείλην ὄψιαν ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἐπειγόμενοι ἀφίκοντο πρὸς τὸ νοσοκομεῖον· τὸν δὲ Ῥοῶνα κατέλαβον κακὰ πράττοντα ἐν κλίνῃ κείμενον.

ψιθυρίζων δὲ Ἄλλὰ πράγματα ἔστι μοι οὐ μόνον ὀδυνωμένῳ τὴν χεῖρα – τοσοῦτο γὰρ ἀλγῶ ὡσεὶ τις ἔμελλεν ἀποτεμεῖν αὐτὴν – ἀλλὰ καὶ τοῦ Μάλθακου ἔνεκα. ὁ δ' εἶπε τῇ Πομφόλυγι ὡς φοιτήσας παρ' ἐμὲ χρήσασθαι βούλεται βιβλίον τι δῆθεν, τῷ ὄντι θέλων σκώπτειν καὶ μωκᾶσθαι. ἠπειλεί δέ μοι δηλώσειν αὐτῇ πρὸς ὅτου ἄρα δεδηγμένος εἶην· ἐγὼ μὲν γὰρ ἔφην κύνα εἶναι τὸν δῆξαντα, αὕτη δ' οἶμαι οὐ πιστεύει μοι. εἴθ' ὄφελον μὴ πατάξαι τὸν Μάλθακον ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἱκαροσφαιρικοῦ. τιμωρεῖταιί με δηλαδῆ.

ὁ δ' Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη πραῦνεν αὐτὸν ἐπεχείρουν· εἰπούσης δὲ ταύτης ὅτι Μέση τῇ νυκτὶ τοῦ Σαββάτου πάντα τετελεσμένα ἔσται, οὐδαμῶς ἐπραῦνέτο, μᾶλλον δ' ἀνακαθιζόμενος εὐθύς πάνυ ἰδρωτι ἐρρείτο.

καὶ τραχύφωνος Μέση τῇ νυκτί, ἔφη, τοῦ Σαββάτου. ἰοὺ ἰοὺ τῶν κακῶν. νῦν δὴ μέμνημαι· ἡ γὰρ ἐπιστολὴ ἡ τοῦ Καρόλου ἐν τῷ βιβλίῳ ἦν ἐκείνῳ ὅπερ ἀφείλεν ὁ Μάλθακος. δῆλον οὖν ὅτι μαθήσεται ὡς μέλλομεν ἀπολυθήσεσθαι τοῦ Νορβέρτου.

τὸν Ἄρειον μέντοι καὶ τὴν Ἑρμιόνην μέλλοντας ἀποκρινεῖσθαι ἔφθασεν ἡ Πομφόλυξ παρελθοῦσα καὶ κελεύσασα ἀπιέναι ὡς ὕπνου δεομένου τοῦ Ῥοῶνος.

*

εἶπε τοίνυν ὁ Ἄρειος τῇ Ἑρμιόνη ὅτι Παρελήλυθεν ὁ καιρὸς ἡμῖν τοῦ μεταβουλεύεσθαι ὡς πέμψασιν ἑτέραν γλαῦκα πρὸς τὸν Κάρολον. τυχὸν γὰρ ἅπαξ ἔξεστιν ἀπαλλάξασθαι τοῦ Νορβέρτου, καιροῦ νῦν δὴ δίδοντας. κινδυνευτέον δῆτα. καὶ μὴν ἔχομεν τὴν ἀφανείας χλαῖναν λαθόντες τὸν Μάλθακον κατὰ τοῦτο γοῦν.

ἐλθόντες δὲ ἵνα ἀπαγγείλωσι ταῦτα τῷ Ἀγριώδει κατέλαβον Δάκος τὸν Μολοσσικὸν κύνα ἐκτὸς τοῦ οἰκιδίου καθήμενον καὶ ἐνδεδεμένον τὴν οὐρὰν διὰ τραῦμα. ἐκεῖνος δὲ θυρίδα ἀνοιξάς μεστὸς δ' ὦν ἄσθματος Οὐ προσδέξομαι ὑμᾶς εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νορβέρτου πράγματά μοι παρέχοντος. δύναμαι δ' οὖν χρήσασθαι αὐτῷ.

ἀκούσας δὲ περὶ τῆς τοῦ Καρόλου ἐπιστολῆς μόνον οὐκ ἐδάκρυσεν. δηχθεὶς δ' ἄρτι ὑπὸ τοῦ Νορβέρτου τὸ σκέλος τάχα καὶ διὰ τοῦτ' ἐδάκρυσεν.

Ἰατταταί, ἔφη. καλῶς μὲν οὖν ἔχει, τῆς ἀρβύλης μόνον δεδηγμένης. παίζει γὰρ ἅτε παιδίον ὦν ἄρα.

ἀλλὰ τὸ παιδίον δὴ ἔκρυσεν τὸ τεῖχος τῷ κέρκῳ ὥστε πάνυ

κροτήσαι τὰς θυρίδας. ὁ δ' Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἐπανήλθον πρὸς τὸ φρούριον ἐννοοῦντες ἅμα ὅτι ἄκοντες μενοῦσι τὸ Σάββατον.

*

καὶ ᾠκτιραν ἂν τὸν Ἀγριώδη – ὥρα γὰρ ἦν χαίρειν εἰπεῖν τῷ Νορβέρτῳ – εἰ μὴ τοσοῦτο ἐφρόντιζον πρὸς ἃ ἔδει ἔτι κινδυνεύειν. ἤδη δὲ ξυσκοτάζοντός τε καὶ πολλοῦ νέφους γενομένου ἐχρόνιζόν τι ἀφικόμενοι εἰς τὸ τοῦ Ἀγριώδους καλύβιον· καὶ ἔδει αὐτοὺς περιμεῖναι μέχρι ἂν Ποιφύκτης ἐκποδῶν γένηται ἐν τῇ αὐτῇ ἀντισφαιρίσας ἐπὶ τὸν τοίχον.

ὁ δ' Ἀγριώδης συνεσκευάσατο ἤδη τὸν Νορβέρτον πρὸς τὴν φυγὴν εἰς λάρνακά τινα μεγάλην.

Ἄλλ' οὖν μῦσας γε πολλοὺς ἔχει ἐφόδια καὶ οἰνοπνεύματος πολὺ καὶ δὴ καὶ τὴν ἄρκτον μαλλωτὴν παίγνιον οὖσαν ἐράσμιον ἔδωκ' αὐτῷ ὅπως μὴ ταλαιπωρῆ μόνος γενόμενος.

ἤκουσε δ' ὁ Ἄρειος ψόφον ὡς ἄρκτου ἔσω ἀποκεφαλιζομένης.

Ἀγριώδης δὲ Ἔρρωσο, ἔφη, ὦ Νορβέρτε. ἦ μὴν οὐποτ' ἀμνημονεύσει σοῦ τὸ μαννάριον. καὶ ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἅμα ἐξεπέτασαν τε τὴν ἀφανείας χλαῖναν κατὰ τὴν λάρνακα καὶ αὐτοὶ συνεκαλύψαντο.

καὶ πολλοῦ ἰδρώτος ἦν κομίσει τὴν λάρνακα εἰς τὸ φρούριον. μεσοῦσης δ' ἤδη τῆς νυκτὸς τὸν Νορβέρτον σκοταῖοι ἀνὰ τὸν τῆς αὐτῆς ἀναβαθμὸν μαρμάρινον μόλις ἐφείλκυσαν καὶ κατὰ τὰς διαδρομάς. κἀντεῦθεν ἀνέβαινον πολλοὺς ἀεὶ πατοῦντες ἀναβαθμούς, οὐδὲν ὄνηθέντες οὐδὲ διόδω συντόμῳ Ἀρείου ἄγοντος χρῆσάμενοι.

πνευστιῶν δὲ πολὺ ὁ Ἄρειος Ὀλίγου, ἔφη, πάρεσμεν. προσῆλθον γὰρ εἰς τὴν διαδρομὴν τὴν ὑπὸ τῷ πύργῳ τῷ ὑψηλοτάτῳ.

ἐνταῦθα δὴ κατιδόντες ἔμπροσθεν κινούμενόν τι ὀλίγου μεθεῖσαν τὸ φορτίον. ἐπιλαθόμενοι δ' ἤδη ἀφανεῖς εἶναι σκότῳ κρυψόμενοι κατέπηξαν, ἀτενίζοντες ἅμα πρὸς δύο ἀνθρώπους πλησίον ἐσκιαγραφημένους. οὗτοι γὰρ προσεπάλαιον ἀλλήλοις. λύχνον δὲ καίοντός τινος, εἶδον τὴν σοφίστριαν Μαγονωγαλέαν κοιτωνίτην τ' ἡμφιεσμένην τρόπον τῶν Σκοτίων πεποικιλμένον, καὶ μεμιτρωμένην τὴν κόμην· ἡ δὲ τὸν Μάλθακον κατεῖχεν ὥτὸς λαβοῦσα.

βοῶσα δὲ Φυλακῆ, ἔφη, καὶ εἴκοσι βαθμοὶ ἀπὸ τῶν Σλυθηρίνων. καὶ δῆτα τολμᾶς νύχιος περιπολεῖν;

Ἄλλ' οὐ συνίης, ὦ σοφίστρια, ὁ γὰρ Ἄρειος Ποτῆρ ἔρχεται, δράκοντα ἄγων.

Κορυζᾶς. καὶ πῶς ἐτόλμας τοῦτο ψεύδεσθαι; ἔπου μοι δῆτα, ὦ Μάλθακε, εἰς γὰρ δίκην μέλλω ἄξειν σε ἐναντίον τοῦ σοφιστοῦ Σινάπεως.

μετὰ δὲ ταῦτα καὶ μάλα ῥάδιον ἦν ἀναβῆναι ἀνὰ τὴν κλίμακα τὴν ἐλικοειδῆ ὡς ἐδόκει αὐτοῖς ἤδη εὐφραينوμένοις. ἀλλ' ἀφικόμενοι εἰς ἄκρον τὸν πύργον καὶ ὑπαίθριοι πάλιν γενόμενοι ἐξεδύσαντο τέλος τὴν χλαῖναν ἄσμενοι ἀναπνέοντες τοῦ πόνου καὶ ἠδόμενοι τῇ αἰθρία τῇ νυκτερινῇ. καὶ μὴν ἤ γ' Ἑρμιόνη ἐχόρευσέ τι.

Δίκην ἄρα δίδωσιν ὁ Μάλθακος φυλακῆς ἀπολαύων· ἢ που ἄδειν θέλοιμ' ἄν.

ἀλλ' ὁ Ἄρειος παρήνευσεν αὐτῇ μὴ τοῦτο ποιῆσαι.

καὶ κιχλίζοντες περὶ τοῦ Μαλθάκου περιέμενον, τοῦ Νορβέρτου τέως ἐν τῇ λάρνακι καλινδουμένου. καὶ ἐν ἀκαρεῖ σάρα ἄν εἶδες τέτταρα κνεφαῖα κατασκήπτοντα.

οἱ τοίνυν ἐταῖροι οἱ τοῦ Καρόλου φιλογέλωτες ἦσαν. καὶ ἔδειξαν τῷ Ἀρείῳ καὶ τῇ Ἑρμιόνη τὰ σκευῆ ἅπερ παρασχόντες ἔμελλον ὁμοῦ πάντες ἐπὶ τῷ ἀεροβατεῖν κρεμάσειν τὸν δράκοντα. πάντες δὲ συνέπραττον προσάπτοντες τὸν Νορβέρτον ἐκείσε ἵνα ἐν ἀσφαλεῖ κομίζοιτο. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη χάριν πολλὴν εἰδότες ἐδεξιώσαντο ἐκείνους.

καὶ τέλος δὴ τὸν Νορβέρτον ἐθεώρουν τοτὲ μὲν ἀπιόντα τοτὲ δὲ ἀποιχόμενον.

κᾶπειτα κατέβησαν κατὰ τὴν κλίμακα τὴν ἐλικοειδῆ, ταχέως ἤδη ἰόντες ὡς κεκουφισμένοι οὐ μόνον τὰς χεῖρας – οὐκέτι γὰρ τὸν Νορβέρτον ἐβάσταζον – ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν δῆ. καὶ τοῦ μὲν δράκοντος οἰχομένου, τοῦ δὲ Μαλθάκου φυλακῇ ἐζημιωμένου, τί γὰρ καταβαλεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς εὐδαιμονίας δύναται' ἄν;

καὶ ὁ καταβαλῶν μέντοι περιέμενεν ἐν τῷ κάτωθε τῆς κλίμακος. προβαίνοντες γὰρ εἰς τὴν διαδρομὴν, τὴν τοῦ Φήληκος ὄψιν κατείδον δι' ὄρφνης φανείσαν.

ὁ δὲ μικρᾶ τῇ φωνῇ Ἰατταταιάξ, ἔφη. οἶα γὰρ οἶα πράγματα ἔχομεν.

τὴν γὰρ ἀφανείας χλαῖναν ἐπ' ἄκρω τῷ πύργῳ κατέλιπον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΥ

ἀδύνατον τοίνυν ᾧήθη ἂν ὁ Ἄρειος τὰ ἑαυτοῦ πράγματα χείρονα ἀποβεβηκέναι.

καὶ γὰρ τοῦ Φήληκος εἰσαγαγόντος αὐτοὺς εἰς τὴν τῆς Μαγονωγαλέας δίαιταν, σιωπῇ καθήμενοι κατέμενον οὐδὲν πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι. τρεμούσης δὲ τέως τῆς Ἑρμιόνης, ὁ Ἄρειος πάνυ ἠπόρει οὐκ ἔχων οὔτε προφασίζεσθαι οὔτ' ἀπολογεῖσθαι οὔτε λογοποιεῖν οὐδέν· εἰ γὰρ σόφισμά τι καινὸν ἐν νῶ μηχανήσαιτο, ἀσθενέστερον ἐκάστοτε τοῦτο τοῦ προτέρου δοκεῖν ἂν. οὐδὲ προῖδειν δύνασθαι ᾧ τρόπῳ φύγωσι, νοσοῦντων τοσοῦτ' ἤδη τῶν πραγμάτων ὥστ' εἰς ἀπορίαν καθεστάναι τὴν ἐσχάτην. πῶς γὰρ εἰς τοσοῦτο ἄνοιας ἀφίκοντο ὥστ' ἐπιλαθῆσθαι τῆς χλαίνης; τὴν γὰρ Μαγονωγαλέαν οὐ δέξεσθαι οὐδεμίαν πρόφασιν ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὅτι νυκτιπόλων περὶ τοῦ φρουρίου ἐρπυσάντων ἀλλὰ καὶ διατριβόντων ἐν τῷ ἐπ' ἀστρονομία ἀποδεδειγμένῳ πύργῳ τῷ πάντων ὑψηλοτάτῳ καὶ ἀπορρήτῳ δήπου τοῖς μὴ εἰς σχολὴν φοιτῶσιν. εἰ δ' αὖ περὶ τοῦ Νορβέρτου αὕτη καὶ τῆς ἀφανείας χλαίνης μάθοι, τί ἐμποδῶν ἂν εἴη μὴ νυνὶ τὰ φορτία συσκευάσασθαι ἐκπεσομένους;

ἢ καὶ ἀδύνατον ᾧήθη χείρονα ἀποβεβηκέναι τὰ ἑαυτοῦ; ταύτης γοῦν τῆς γνώμης ἤμαρτεν. ἢ γὰρ Μαγονωγαλέα ἀφικομένη τῷ Νεφελώδει ἠγείτο.

ὁ δὲ τοὺς ἄλλους κατιδὼν Ὁ Ἄρειος, ἔφη τεθορυβημένος τῷ πράγματι. Ἦθελον μὲν γάρ, ἔφη, προειπεῖν τι ὑμῖν, ἀκούσας τοῦ Μαλθάκου εὐχομένου καταλήψεσθαι αὐτοφώρους ὑμᾶς ἔχοντας δράκοντα —

ὁ μὲν οὖν Ἄρειος πολὺ ἀνένευεν ὡς παύσων ἐκείνον, ἢ δὲ Μαγονωγαλέα τοῦτ' ἤδη ἐγνώκει. καὶ ὑπερτέλλουσα αὐτῶν ἐδόκει παντελῶς ἰκανὴ εἶναι πυρπνοεῖν ἐξ ἴσου τῷ Νορβέρτῳ.

Οὐ γὰρ οὖν ἐμαντευσάμην ἂν ταῦτα περὶ ὑμῶν γε. ὁ γὰρ Φήληξ

εἶπεν ὅτι ἐν τῷ πύργῳ τῷ ἀστρονομικῷ κατέλαβεν ὑμᾶς τῆς τρίτης τῆς νυκτὸς φυλακῆς ἀρχομένης. τί χρήμα ἐποιεῖτε;

καὶ ἡ Ἑρμιόνη οὐδεπώποτε ἀπέειπεν ὥστε μὴ ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὸ ὑπὸ σοφιστοῦ ἐρωτώμενον. ἀλλὰ νῦν δὴ εἰστήκει ἀκίνητος ἴση ἀγάλματι, πρὸς τὰς περσικὰς ἀτενὲς δι' αἰσχύνης κάτω βλέπουσα.

ἀλλ' ἐκείνη Ἐγνωνκα γάρ που, ἔφη, οἶμαι τί γέγονεν. οὐ γὰρ οὖν τοῦ Θαλέω δεῖ. εἴπατε γὰρ τῷ Μαλθάκῳ μυθιδιόν τι πάνυ ἀλλόκοτον καὶ τεράστιον περὶ τινος δράκοντος, θέλοντες πράγματα παρέχειν αὐτῷ ἀπὸ κοίτης πλανωμένῳ. τοῦτον γὰρ ἤδη κατέλαβον. γελοῖόν τι δήπου καὶ τοῦτο γενήσεσθαι ᾤεσθε εἴ πως ὁ Μακρόπυγος οὔτοσὶ ἀκούσας τὸν ὑμέτερον λόγον καὶ ἐπίθετο;

ὁ δ' Ἄρειος βλέπων πρὸς τοῦτον ἀποροῦντά τι ὡς ἐδόκει καὶ λυπούμενον τέως ἤθελεν ἀψοφητὶ λέγειν ὡς οὐκ ἔστιν ἀληθές. τὸν γὰρ Νεφελῶδη κέπφον ὄντα καὶ δυστυχή ἐδέθησεν ἄν χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει χρήσασθαι ὡς εὐρήσοντα τ' αὐτοὺς σκοταίους καὶ εὐλαβεῖσθαι κελεύοντα.

Καὶ μὴν ἄχθομαι ὑμῖν ὡς μάλιστα, ἔφη ἡ Μαγονωγαλέα. ὦ τῆς ἀναιδείας. ἀλλ' οὐπώποτε συνέβη μοι καταλαβεῖν τέτταρας δὴ μαθητὰς ἀπὸ κοίτης πλανωμένους τῇ αὐτῇ νυκτί. ἀλλ' ὦ Γέρανος, καὶ σωφρονεστέραν σὲ ᾤθηθην γενέσθαι ἢ ὥστε τὰ τοιαῦτα πράττειν, καὶ σέ, ὦ Ποτέρ, περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς Γρυφινδώρους. δίκας οὖν δώσετε ὑμεῖς τ' ἄμφω καὶ σύ, ὦ Μακρόπυγε. οὐ γὰρ ἔστι ποιεῖσθαι πρόσχημα οὐδὲν τοῦ νύκτωρ τὸ φρούριον περιπολεῖν, ἄλλως τε καὶ τὸ νῦν ἐπικινδυνότερον ὄν. τοιγαροῦν φυλακὰς θ' ὑφέξετε καὶ βαθμοὺς ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων ὀφλήσετε πεντήκοντα.

Ἡ πεντήκοντα λέγεις; ἔφη ὁ Ἄρειος κεχηνῶς. οἱ γὰρ Γρυφινδώροι οὐκέτι πρωτεύοιεν ἄν, ἁμαρτόντες πάντων τῶν βαθμῶν ὧν αὐτὸς αὐτοῖς ἱκαροσφαιρίζων ἠνέγκατο.

Πεντήκοντά γε καθ' ἕκαστον, ἔφη ἡ σοφίστρια. βριμωμένην δ' ἐπέγνωσ ἄν αὐτὴν τρεμούσης ἅμα τῆς ῥίνος τῆς μακρᾶς οὔσης καὶ ὀξειάς.

Ἄλλ' ὦ σοφίστρια, ἱκετεύω σε —

Ἄλλ' οὐ δύνασαι —

Ἄλλ' οὐ προσήκει σοί, ὦ Ποτέρ, κατασοφίζεσθαι περὶ τὰ δυνατὰ καὶ τὰ ἀδύνατα. ἅπιτέ νυν ἅπαντες εἰς κοίτην. οὐδέποτε γὰρ οὕτως ἤσχυνάμην ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα βαθμοὺς ἀποβαλοῦσι τοῖς Γρυφινδώροις συνήδεσαν ὑστεροῦσιν ἤδη τῶν ἐτέρων οἴκων. καὶ γὰρ μία νυκτὶ κενὰς πεποιηκέναι τὰς τῶν Γρυφινδώρων ἐλπίδας τὰς τῆς

Φιάλης. τῷ δ' Ἄρειώ μάλ' ἐκπεπληγμένῳ ἐδόκει ἡ καρδία φόβῳ ὀρχεῖσθαι. τί πρὸς τοῦτο φάρμακον ἔσται αὐτοῖς εὐρεῖν;

ὁ δ' Ἄρειος πᾶσαν τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν κλαίοντος μὲν τοῦ Νεφελώδους πολὺν χρόνον ἤκουε, παραμυθητικὸν δ' οὐδὲν εἶχε λέγειν τῶν παθῶν αὐτοῦ, συνειδῶς καὶ ἑαυτῷ ἴσα τῷ Νεφελώδει φοβούμενος περὶ τῆς αὔριον μελλούσης. τῶν γὰρ οὖν ἄλλων Γρυφινδώρων τὰ πάντα μαθόντων τί δὴ γενήσεται;

ἀλλὰ πρῶτον μὲν οἱ Γρυφίνδωροι οἱ αἰετὰς κύρβεις παριόντες ὦνοντο ἀμαρτάνειν τι τῆς ὄψεως. (αἱ δὲ κύρβεις αὗται εἰοικῦναι τι μεγάλας στήλαις ὑαλίαις ἐπιδεικνύουσι τοῖς μαθηταῖς τοὺς βαθμοὺς ὅσους οἶκος ἕκαστος τυγχάνει αἰετὸν κεκτημένος.) πόθεν γὰρ ἀδοκίμως ἔχουσιν ἐλάττονας βαθμοὺς ἢ χθὲς ἑκατὸν πενήκοντα; ἔπειτα δὲ πάντες ἐθρύλουν ὡς ὁ πάνυ Ποτῆρ, ὁ χρυσοῦς Ποτῆρ ὁ νικητηρίαν δόξαν ἀπὸ δυοῖν ἀγώνων ἱκαροσφαιρικῶν λαβών, οὗτος ἔστιν ὁ ἀποστερήσας αὐτοὺς πάντων τῶν βαθμῶν ἐκείνων συνάμ' ἄλλοις τισὶ πρωτοπείροις ἀνοήτοις δυοῖν ἢ τρισίν.

καὶ ὁ Ἄρειος εὐθύς στυγνότατος ἐξ ἐντιμοτάτου ἦν τοῖς μαθηταῖς. ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ Ῥαφήγγλωροι καὶ οἱ Ὑφέλπυφοι ἀπέστεργον αὐτὸν ὡς πάνυ σπουδάσαντες ἰδεῖν τοὺς Σλυθηρίνους ἐσφαλμένους τῆς Φιάλης Οἰκείας. πανταχοῦ τοίνυν οἱ μαθηταὶ δακτυλοδεικτοῦντες αὐτὸν ἐχλεύαζον μεγάλην τῇ φωνῇ παρρησιαζόμενοι. οἱ μὲν οὖν Σλυθήρινοι κροτοῦντες ἐνεκωμιάζον αὐτὸν παριόντα, θορυβοῦντες ἅμα καὶ συρίζοντες καὶ Χάριν ἴσμεν σοί, λέγοντες, ὦ Ποτέρ, ἀντοφείλομεν γὰρ πολλὰ.

ὁ δὲ Ῥῶν μόνος παρίστατο αὐτῷ.

Πάντες γάρ τοι, ἔφη, ἐπιλήσονται τοῦ πράγματος ἐν οὐ πολλαῖς ἡμέραις. ὁ γὰρ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς μυρίων δὴ ἀπεστερημένοι βαθμῶν ἐνθάδε μαθητεύοντες ἔτι καὶ στέργονται.

Ἄλλ' οὐχ ἑκατὸν γε πενήκοντα δήπου διὰ μίαν ῥοπήν; ἢ δ' ὅς ὁ Ἄρειος πολλῆς μετ' ἀθυμίας.

συνέφη δὲ μόλις.

καὶ πολλὰ μὲν ἤδη ἠδίκηκεν, ὡς ἐδόκει, ὑπέσχετο δ' ἑαυτῷ ὅμως τὸ λοιπὸν μῆδεν πολυπραγμονήσειν περὶ τὰ μὴ προσήκοντα, ἅλις ἐσχηκῶς τοῦ κατασκοπεῖν καὶ τοῦ συκοφαντεῖν. καὶ εἰς τοσοῦτο αἰσχύνῃς ἀφίκετο ὥστε προσῆλθε τῷ Ὑλῃ ἐν νῶ ἔχων ἀφίστασθαι τῆς ἀγέλης.

ἀλλ' ἐκεῖνος δι' ὀργῆς ἔχων Πῶς γὰρ ἀφίστασθαι βούλη; ἀλλ' Ἡράκλεις τί τοῦτο; τῆς ἐμβροντησίας. ἀλλὰ πῶς βαθμοὺς ἀναλήψεσθαι μελλήσομεν ἐὰν μὴ νικῶμεν ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἱκαροσφαιρικοῖς;

οὐ μὴν οὐδὲ τὴν γ' ἰκαροσφαιρικὴν ἠδέως ἔτ' εἶχεν ὁ Ἄρειος, τῶν ἐτέρων ἀγελαίων διαλέγεσθαι μὲν οὐκ ἐθελόντων αὐτῷ σφαιρίζοντι, εἰ δ' ἔδει ὀνομάσαι, Ὡ ζητητὰ ἐκάλουν τὸ Ὡ Ἄρειε ἐώντες.

ὑπέμενον δὲ πόνους τέως ἢ τε Ἐρμιόνη καὶ ὁ Νεφελώδης, οὐ μὲν ἴσα πάσχοντες τῷ γ' Ἀρείῳ, ὡς περιβόητοι οὐκ εἰς τοσοῦτο γεγενημένοι, πάσχοντες δ' ὅμως οὐδενὸς ἐθέλοντος διαλέγεσθαι αὐτοῖς. ἐκείνη γὰρ οὐκέτ' ἐκαλλωπίζετο ἐν τῇ σχολῇ, ἡσυχάζετο μὲν οὖν σιωπῇ μελετῶσα τὰ μαθήματα.

ὁ δ' Ἄρειος μόνον οὐκ ἠψφραίνεται εἰδῶς τὴν δοκιμασίαν οὐ πολὺν ἤδη ἀπέχουσαν. δέον γὰρ πολλὰ δὴ ἀναθεωρῆσαι, ῥᾶον ἦν αὐτῷ ἀμνημονεύειν τῶν κακῶν. οἱ γὰρ τριτοὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι ὅλοι περὶ τὰ μαθήματα ἦσαν εἰς πολλὴν τὴν νύκτα, θέλοντες ἐκμαθεῖν αὐτίκα καὶ τὰ εἰς πόσεις ποικίλας συγκείμενα καὶ τὰ φάρμακα καὶ τὰ φίλτρα παντοδαπὰ καὶ τοὺς χρόνους τοὺς τε τῶν ἀνευρέσεων μαγικῶν καὶ τοὺς τῶν κοβάλων ἀποστάσεων.

τῶν δὲ δοκιμασιῶν ἔτι ὡς ἑπτὰ ἡμέρας ἀπεχουσῶν, ἐξ ἀπροσδοκῆτου συνέβη τῷ Ἀρείῳ βασανίζεσθαι εἰς τὸ μὴ πολυπραγμονεῖν περὶ τὰ μὴ προσήκοντα, τοῦτ' ἀρτίως δὴ δεδογμένον αὐτῷ. ἐπανιῶν γὰρ ποτε τῆς δειλῆς ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης καθ' ἑαυτὸν γενόμενος ἤκουσε τινὸς ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν δωματίου κνυζομένου. ἐγγυτέρω δὲ προσελθὼν φωνὴν ἔγνω τὴν τοῦ Κιούρου.

Μή μοι σύ, ἔφη, μή μοι πάλιν.

ἠπέιλει γάρ τις αὐτῷ ὡς ἐφαίνετο. ὁ δ' Ἄρειος ἐγγυτέρω προσελθὼν ἤκουσε τοῦ Κιούρου Ναὶ ναὶ λέγοντος, καλῶς γὰρ ἔχει, ἅμα δὲ δακρύνοντος.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὁ Κίουρος ἐπειγόμενος ἐκ τοῦ δωματίου ἀπῆλθε τὴν μίτραν ἀνορθῶν. ὑπῶχος δ' ἦν καὶ ἔμελλε δακρύσειν, ὡς ἔωκειν. ὁ δ' Ἄρειος ἐφαίνετο λαθῶν αὐτὸν παριόντα. μείνας δέ τι μέχρι οὗθ' ὀρᾶν αὐτὸν οὐτ' ἀκούειν ἔτ' ἐδύνατο, προκύψας δ' ὀλίγον εἴσω τοῦ δωματίου ἔτυχε τούτου μὲν κενοῦ γενομένου, ἔξοδον δ' ἄλλην εἶδε κατὰ τὸ ἀντίθυρον. καὶ μονονουχὶ παρῶν ἐκείσε ἐμέμνητο τότε ὧν ὑπέσχετο ἑαυτῷ περὶ τὸ μὴ πολυπραγματεῦσαι.

δώδεκα δ' οὖν λίθων φιλοσοφικῶν ἠθελεν ἂν περιδόσθαι, εἰ μὴ ὁ Σίναπυς ἄρτι ἔλιπε τὸ δωμάτιον, πόλλ' ἤδη εὐθυμῶν, ὡς εἰκάσαι, τοῦ Κιούρου τέλος συγχωρήσαντος αὐτῷ.

ὁ δ' Ἄρειος ἐπανελθὼν εἰς τὴν βιβλιοθήκην κατέλαβε τὴν Ἐρμιόνην βασανίζουσαν τὸν Ροῶνα εἰς τὴν ἀστρονομικὴν. εἰπόντι δὲ τί ἀκῆκοεν οὗτος Ἡτύχηκεν ἄρα ὁ Σίναπυς, ἔφη. εἰ γὰρ ὁ Κίουρος εἶρηκεν αὐτῷ τί ποιῶν τὸ φίλτρον ἐκείνο τὸ πρὸς τὰ σκοτεινὰ φυλακικὸν ἐξεπάδειν δυνηθήσεται –

ἡ δ' Ἐρμιόνη Ὑπάρχει δ' ἔτι, ἔφη, ὁ Οὐλότριξ.

ἐκείνος δὲ Τυχόν, ἔφη, ὁ Σίναπυ καθ' ἑαυτὸν ἔγνωκεν ᾧ τρόπῳ δύναται ἂν παρελθεῖν τὸν κύνα μὴ συγγενόμενος τῷ Ἀγριώδει. καὶ πρὸς τὰ βιβλία μυρία τὰ περικείμενα ἀποβλέψας Πίθεσθέ μοι, ἔφη, βιβλίον τι ἔστιν ἐν τοῖσδε δηλαδὴ ὅπερ λέγει σοι ᾧ τρόπῳ δύνασαι παρελθεῖν τρικέφαλον κύνα παμμεγέθη. ἀλλὰ τί δραστέον, ᾧ Ἄρειε; τοῦ γὰρ οὖν Ῥοῶνος δι' ἐπιθυμίας τοῦ πλέον κινδυνεύειν ἤδη ἀναπτερουμένον, ἡ Ἐρμιόνη ἀποκριναμένη ἔφθασε τὸν Ἄρειον.

Προσιτέον τοι, ἔφη, τὸν Διμπλόδωρον, ὃ καὶ ἐκ πολλοῦ ἔδει ποιῆσαι. ἐὰν γὰρ αὐτοὶ ἐπιχειρῶμέν τι, δῆλον ὅτι ἐκπεσοῦμεθα.

Μαρτύριον μέντοι οὐκ ἔχομεν οὐδέν, εἶπεν ὁ Ἄρειος. ὁ μὲν γὰρ Κίουρος περιδεῆς γενόμενος οὐκ ἐβελήσει μαρτυρεῖν ἡμῖν, τῷ δὲ Σινάπει ἔξεστιν ἀτεχνῶς οὐ φάσκειν εἶδέναι ὅπως ὁ Τρωγλοδύτης ἔτυχεν εἰσελθὼν ἐπὶ τῶν νεκυσίων, μακρὰν ἀπὸν αὐτὸς τότε τοῦ τριστέγου. ἡ καὶ πιστεύουσιν ἡμῖν δήπου οἱ ἐν τέλει ἀμελοῦντες τοῦ Σινάπεως; οὐ γὰρ λελήθαμεν αὐτοὺς μισοῦντες ἐκείνων· ὥσθ' ὁ Διμπλόδωρος νομιεῖ ἡμᾶς ψεύδεσθαι τοῦτ' αὐτὸ βουλομένους πρᾶξαι ὅπως ἐκπεσεῖται ὁ Σίναπυ ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου. ὁ δὲ Φήληξ οὐκ ἂν ὠφελῆσαι ἡμᾶς οὐδ' εἰ διακινδυνεύσαι περὶ τῶν ὄλων, οὐ μόνον ἄγαν φιλικῶς διακείμενος τῷ Σινάπει, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτω μᾶλλον κερδανεῖν οἴομενος ὅσω πλειόνες ἐκπεσοῦνται μαθηταί. καὶ μέμνησο· οὐκ ἔχρην εἶδέναι οὐδέν οὔτε περὶ τῆς λίθου οὔτε περὶ τοῦ Οὐλότριχος. χαλεπὸν γὰρ ἂν εἴη εἰπεῖν πόθεν ἴσμεν τὰ τοιαῦτα.

καὶ τὴν μὲν Ἐρμιόνην ἐδόκει πείσαι, τὸν δὲ Ῥοῶνα οὐδαμῶς.

ὁ δὲ Εἶπερ πραγματευοίμεθά τι πρὸς ταῦτα –

ὁ δ' Ἄρειος Μὴ σύ γε, ἔφη. ἄλις γὰρ ἤδη πεπραγμάτευται ἡμῖν. καὶ πινάκιον ἀστρονομικὸν λαβὼν ἤρξατο ἐκμανθάνων τὰ ὀνόματα τὰ τῶν Διὸς ἀστέρος σελήνων.

*

τῇ δ' ὑστεραία μεταξὺ ἀριστῶντες ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη καὶ ὁ Νεφελώδης ὡς ἕκαστοι ἐπιστόλια ἐδέξαντο. καὶ οὐδέν διαφέροντα ἀλλήλων ἠγγείλε τάδε·

ἡ σοφίστρια Μαγονωγαλέα χαίρειν λέγει.

χρή σε τὴν φυλακὴν ὑπομένειν τῇδε τῇ νυκτί. πάρισθι οὖν εἰς τὴν αὐλὴν ἀρχομένης τῆς ἐνδεκάτης· περιμενεῖ σ' ὁ Φήληξ.

ὁ δ' Ἄρειος ἐπελέληστο τῶν φυλακῶν ὧν ἔτι ἔδει ὑπομείναι, ὡς ἄρτι τεταραγμένος διὰ τὸ τῶν βαθμῶν σφάλλεσθαι. ἡ δ' Ἐρμιόνη, ὡς ᾤετο, κινδυνεοὶ ἂν σχετλιάζειν δηλαδὴ ὡς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς

κωλυθεῖσα ἂν ἀναθεωρεῖν τὰ μαθήματα. ἀλλ' οὐδὲν ἄρ' εἶπε, νομίζουσα καθάπερ ἐκείνος ὅτι ἄξια πάσχει.

καὶ εἰς χρόνον ῥητὸν τὸν Ῥωῶνα ἐν τῷ κοινείῳ χαίρειν εἰπόντες, πρὸς δὲ τὴν αὐλήν καταβάντες μετὰ τοῦ Νεφελώδους κατέλαβον τὸν τε Φήληκα ἤδη παρόντα καὶ δὴ καὶ τὸν Μάλθακον. ὁ γὰρ Ἄρειος ἐπιλάθετο αὐτοῦ φυλακὴν ὡσαύτως ὀφλόντος.

ὁ δὲ Φήληξ λύχνον ἀνάψας καὶ ἔξω αὐτοὺς ἀγαγὼν Ἔπεσθέ μοι, ἔφη. ἀποκνήσετε γὰρ τοι οἶμαι τὸ λοιπὸν τοὺς νόμους ὑπερβαίνειν τοὺς τοῦ παιδευτηρίου. ἀλλὰ παθήματα μαθήματα ὡς ἔμοιγε δόκει. ἀλλὰ καὶ τοῦτο δεινόν, τὸ ἐξιτήλους γεγενῆσθαι τὰς πάλαι κολάσεις. ἐκρέμασαν γὰρ ἂν σε τὸ πάλαι τοῖς καρποῖς ἐκ τοῦ ὀρόφου πολλὰς ἡμέρας. καὶ τοὺς δεσμοὺς ἔτι ἐν τῷ δωματίῳ ἔχω προχείρους καὶ οὐδενὶ ἰῶ διεφθαρμένους ἦν πως δέη αὐτῶν. λοιπὸν, βαδιστέον οὖν. ἀλλὰ μὴ δραπετεύετε· τοῖς γὰρ δραπέταις συμβαίνει καὶ χαλεπώτερον κολάζεσθαι.

ἐπορεύοντο δὲ σκοταῖοι διὰ τὸν κήπον, τοῦ μὲν Νεφελώδους αἰὲ κνύζοντος, τοῦ δ' Ἄρειου ὄλου περὶ τῆς κολάσεως ὄντος. δεινότατον γὰρ ἀποβήσεσθαι δήπου, τοῦ Φήληκος οὕτω σπουδάζοντος.

καὶ ἐξέλαμπε μὲν θαμὰ ἡ σελήνη, σκοταῖους δὲ πολλάκις ἔδει ἔλθειν νεφελῶν αἰὲ ἐπιγιγνομένων. καὶ ἔμπροσθεν ὁ Ἄρειος τὰς θυρίδας πεφωτισμένας κατιδῶν ἤδη τὰς τοῦ Ἀγριώδους οἰκιδίου, βοὴν τηλωπὸν ἤκουσεν.

Ἥ ἦκεῖς σύ, ὦ Φήληξ; σπεῦσον δῆτα· ἐμοὶ γὰρ τις ἀσχολία ἐστίν.

ὁ δ' Ἄρειος ἐθάρρει τι ἐννοῶν τάχ' ἂν οὐκ εἰς τοσοῦτο τλαιπωρήσειν μεθ' Ἀγριώδους ἐργαζόμενος. ἀλλὰ γεγηθῶς οὐκ ἔλαθε τὸν Φήληκα· ὁ δὲ Ἥ καὶ ἐλπίζεις εὐφρανεῖσθαι μετ' ἐκείνου τοῦ βλακός; ἀνέλπιστον δὲ τοῦτο. εἰς γὰρ τὴν ὕλην βαδιστέον, ὦ παῖ. ἀνέλπιστον γὰρ ἐστ' ἔμοιγε πάντας ὑμᾶς ἀθῶους ἐκεῖθ' ἂν ἀπαλλάξεσθαι.

καὶ ἐντεῦθεν ὁ μὲν Νεφελώδης ὑπεστέναζέ τι, ὁ δὲ Μάλθακος ὑπὸ φόβου ἀκίνητος εἰστήκει.

Ἥ καὶ εἰς τὴν ὕλην, ἔφη, οὐ κατὰ τὸ ξύνηθες ὑπτιάζων. ἀλλ' οὐ πρέπει ἐκείσε νυκτιπολεῖν, παρόντων κνωδάλων τ' ἄλλων καὶ λυκανθρώπων ὡς λέγεται.

ὁ δὲ Νεφελώδης τοῦ τρίβωνος τοῦ Ἄρειου ἀπτόμενος φωνὴν προῖετο ὡσπερ ἀποπιυγομένου τινός.

καὶ ὁ Φήληξ περιχαρὴς Νοσεῖς γάρ, ἔφη, τοῖς οἰκείοις κακοῖς. ἄλλο τι ἢ ὠφελος φροντίσαι τῶν λυκανθρώπων δὴ πρὶν δίκην ὀφλεῖν.

ὁ δὲ Ἀγριώδης σκοταῖος προσῆλθεν ἄγων τὸ Δάκος. βαλλίστραν δ' ἔφερε τῇ δεξιᾷ καὶ ἀπ' ὤμου φαρέτραν τοξευμάτων πλήρη.

Τέλος δὴ, ἔφη, κεχρονικῶς ἦκεις. ἡμιώριον γὰρ ἤδη περιμένω. ἢ καλῶς ἔχει, ὦ Ἄρειε καὶ Ἐρμιόνη;

ὁ δὲ Φήληξ πικρῶς Ἄλλ' οὐ προσήκει σοι, ἔφη, ἄγαν φιλίως ἔχειν πρὸς αὐτούς. πάρεισι γὰρ ὡς δίκας δώσοντες δήπου.

Ἦ καὶ διὰ τοῦτο ἐχρόνιζες σύ; ἢ ἐτραγῶδεις πρὸς αὐτούς; ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ σὸν τοῦτο ποιῆσαι. καὶ ποιήσαντος σοῦ ἂ ἔδει, ἔμὸν ἔστι τὰ λοιπὰ διοικεῖν.

Ἄμ' ἔω ἐπάνειμι, ἔφη ὁ Φήληξ. καὶ προσθεῖς ὅτι Πάλιν δὲ κομῶ τὰ λείψανα, ἀπέβη πρὸς τὸ φρούριον. τὸν δὲ λύχνον δι' ὀλίγου ἐν σκότῳ ἐθεώρουν αἰωρούμενον.

ἐνταῦθα δὴ ὁ Μάλθακος πρὸς τὸν Ἀγριώδη ἀποβλέψας

Οὐ βουλομένῳ μοί ἐστιν, ἔφη, εἰσιέναι εἰς τὴν ὕλην ἐκείνην. ἀκούων δ' ὁ Ἄρειος ἤδετο εἰδῶς αὐτὸν μάλιστα φοβούμενον.

Εἴ γε βούλη μένειν ἐν Ὑγογήτου, εἰσιτέον δὴ. ὁ γὰρ Ἀγριώδης ἄγριον παρέχων ἑαυτὸν ἔλεγεν. Ἦδικηκότα σέ δεῖ νῦν δίκας δοῦναι.

Ἄλλὰ δουλοπρεπῆ γε λέγεις πόνον, ἔφη ὁ Μάλθακος. οὐ γάρ τοι πρέπει τοὺς μαθητὰς ταῦτα ποιεῖν. ἐνόμιζον γὰρ δεήσειν ἡμᾶς στίχους ἐκγράφεσθαι ἢ τοιοῦτόν τι. εἰ δὲ ὁ πατὴρ ἤδει ἐμέ τοῦτο ποιῶντα –

– Ἔλεγεν ἂν ὅτι τοιαῦτ' ἔστι τὰ ἐν Ὑγογήτου. ἢ στίχους ἐκγράφοιο ἂν; τί κερδανεῖς; δεῖ σε ἢ χρησιμὸν τι ποιῆσαι ἢ ἀπελθεῖν οἰχόμενον. ἀλλ' εἰ σὺ νομίζεις τὸν πατέρα μᾶλλον βούλεσθαι σέ ἐκπεσεῖν ἐξ Ὑγογήτου, ἄπιθι δὴ πρὸς τὸ φρούριον τὰ φορτία συσκευασόμενος. ἀπελθε δῆτα.

ὁ δ' οὐδὲν ἐκινήθη, νᾶπυ βλέπων τέως πρὸς ἐκείνον. κατανεύσαντος δ' αὐτοῦ τὸ τελευταῖον, ὁ Ἀγριώδης Ἄγε δὴ, ἔφη. ἀκούσατέ μου ἀκριβῶς, διότι δεινότατόν ἐστιν ὃ μέλλομεν κινδύνεμα ὑπομένειν τῆδε τῇ νυκτί. φυλακτέον δὲ μή τις κυβεύῃ περὶ τοῦ σώματος. ἔπεσθέ μοί νυν δεῦρο.

καὶ ἀγαγὼν αὐτούς πρὸς τὰ κράσπεδα τὰ τῆς ὕλης, καὶ τὸν λύχνον ἄνω ἄρας, ἔδειξεν ἄτραπόν τινα στενὴν καὶ σκολιὰν φέρουσαν ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν εἰς τὸ πυκνὸν τῶν δένδρων. δεδορκότες δὲ πρὸς τὴν ὕλην ἐκείνοι ἠσθάνοντο τοῦ ἀνέμου διὰ τὰς τρίχας πνέοντος.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Ἰδοῦ, ἔφη. ἄρα δύνασθε ἰδεῖν τὸ ἐκεῖ ἐπ' ἐδάφους κείμενον τὸ ἀργυροειδές; μονοκέρως γὰρ ἵππου τοῦτ' ἔστιν αἷμα. ἀλλὰ μονοκέρως ἔνεστί που τετραυματισμένος ὑπό τινος καὶ ἕτερον μὲν τοιοῦτον πρότερον ἠῦρον ἤδη τεθνηκότα, ἕτερον δὲ νυνὶ τοῦτον

τὸν ἄθλιον δεῖ ἡμᾶς ἐρευνᾶν ὡς τελευτήσοντας αὐτῷ τοὺς πόνους εἶ γ' ἄρα κάμνει τι.

ὁ δὲ Μάλθακος θρασὺν μὲν ἑαυτὸν παρέχειν βουλόμενος ὑπερεκπεπλήχθαι δ' ὅμως δοκῶν Τί δὲ γένοιτ' ἂν, ἔφη, εἰ ἡμᾶς γε φθάνοι εὐρών ὁ τὸν μονοκέρων τραυματίσας;

Ἄλλ' οὐκ ἔστι τῶν ἐν ὕλῃ οἰκούντων τοιοῦτος πεφυκῶς ὥστε βλάπτειν σε συνόντα γοῦν ἢ ἐμοὶ ἢ τῷ Δάκει. ἀλλὰ μὴ πλανᾶσθε ἀπὸ τῆς ἀτράπου. ἄγε δῆ. τοῦ γὰρ αἵματος πανταχοῦ κεχυμένου – ἔκαμνε γὰρ ὡς εἴκειν ἀπὸ τῆς νῦν νυκτός – δεήσει ἡμᾶς δίστασθαι εἰς δύο μέρη ἵνα ἑκάτεροι ἑκατέρωσε κατὰ τὴν ἄτραπον ἰχνεύωμεν.

καὶ ὁ Μάλθακος εὐθύς Ἔστω, ἔφη, μετ' ἐμοῦ τὸ Δάκος. κατείδε γὰρ τοὺς τοῦ κυνὸς καρχάρους ὀδόντας.

Καλῶς ἔχει, ἔφη ὁ Ἀγριώδης. οὐ μὴν ἀλλὰ κακίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. λοιπόν· τῇ μὲν ἑτέρα βαδιούμεν ἐγὼ καὶ ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη, τῇ δ' ἑτέρα ὁ Μάλθακος καὶ ὁ Νεφελώδης καὶ τὸ Δάκος. καὶ ἔαν μὲν τις εὖρη τὸν μονοκέρων, ἀφέτω σπινθῆρας χλωραυγεῖς. ἐγνώκατε; λάβετε δῆτα τὰς ράβδους καὶ ἀσκεῖτε. βαβαὶ τῆς τέχνης. ἔαν δὲ πράγματ' ἔχητε, ἀφετε σπινθῆρας ἐρυθροὺς καὶ οὕτω βοηθηθήσομέν ὑμῖν. ἀλλ' εὐλαβεῖσθε. βαδιστέον δῆ.

σκοταίοις δὲ εἰς ὕλην προσβαίνουσιν οὐδὲν ἦν ἀκούσαι. καὶ ἐπειδὴ ὀλίγον προὔχωρησαν εἰς τρίοδον ἀφικόμενοι οἱ μὲν πρὸς τὰριστερὰ ἔκαμpton – τὸν γὰρ Ἄρειον λέγω καὶ τὴν Ἑρμιόνην καὶ τὸν Ἀγριώδη – οἱ δ' ἕτεροι πρὸς τὰ δεξιά.

σιωπῇ δ' ἐβάδιζον ἀτενίζοντες πρὸς τοῦδαφος. καὶ ἐνίστε σταγόνα κατείδον – λαμπρὸν γὰρ ἔφεγγεν ἡ σελήνη – ἐν τοῖς χαμαὶ φύλλοις αἵματος ἀργυροειδοῦς.

ὁ δ' Ἄρειος αἰσθόμενος τοῦ Ἀγριώδους βαρνομένου τι Ἥ καὶ ἔσθ' ὅπως λυκάνθρωπός τις ἀποκτείνει ἄρα τοὺς μονοκέρως;

Δρομικοὶ γε οὐ πεφύκασιν εἰς ὃ δεῖ. οὐ γὰρ ράδιόν ἐστι τοὺς μονοκέρως λαβεῖν, δυνατούς τ' ὄντας καὶ μαγικοὺς ὡς σφόδρα. πρότερον γὰρ ἐγὼ οὐκ ὅπωπα μονοκέρων τραυματισθέντα.

καὶ ἐπειδὴ ἐβάδιζον παρὰ σηκὸν δένδρου λειχῆνι κεκαλυμμένον ὁ Ἄρειος ἤκουε ὕδατος ρέοντος ὡς νάματος ἄγχι παρόντος. καὶ σταγόνας ἀνὰ τὴν ἄτραπον σκολιὰν ἔτι χύδην ἑώρα τοῦ μονοκέρως αἵματος.

ὁ δ' Ἀγριώδης Ἥ καλῶς ἔχει, ἔφη, ὦ Ἑρμιόνη; μὴ φοβήθης, οὐκ ἔστιν ὅπως μακρὰν βέβηκε τοσοῦτον τραυματισθεὶς ὥστε – ἀλλ' ἀνάγετε ὑμᾶς αὐτοὺς ἐκποδῶν ὀπισθεν ἐκείνου τοῦ δένδρου.

καὶ ταῦτα βοήσας ἀναρπάσας δ' ἅμα τὸν Ἄρειον καὶ τὴν Ἑρμιόνην ἐκ τῆς ὁδοῦ ἤνεγκεν ὀπισθε δρυὸς ὑψηλῆς καταστήσων.

τόξευμα δὲ λαβὼν πρὸς τὴν βαλλίστραν ἔθετο ὡς τοξεύσων. πᾶσι δ' ἦν ἀκούσαι ἰλυσπώμενόν τι πλησίον αὐτῶν διὰ τὰ φύλλα ξηρὰ καὶ ψόφον ὡσεὶ χλαίνης συρομένης. καὶ ἐν ἀκαρεὶ τοῦ Ἀγριώδους ἀτενίσαντος κατὰ τὴν ἄτραπον οὐκέτ' εἶχον ἀκούσαι οὐδέν.

ἀλλ' οὗτος τονθορύζων Ἔγνων, ἔφη. ἔνεστι γάρ τι ἄτοπον δῆ.

Ἦ καὶ λυκάνθρωπος; ἦ δ' ὅς ὁ Ἄρειος.

Οὔτε λυκάνθρωπος ἦν οὔτ' αὐτὸν μονοκέρως. λοιπόν· ἔπεσθέ μοι εὐλαβούμενοι τέως.

καὶ ὀκνηρότερον ἤδη ἐβάδιζον, εἴ πως ἀκούσειάν τι καὶ λεπτότατον. καὶ ἐξαίφνης πρὸς ψιλότερόν τι τῆς ὕλης ἐναντίον βλέψαντες ἀκριβέστερον κινήσεως ἦσθοντό τις.

καὶ ὁ Ἀγριώδης βοῶν Ἔσταθι, ἔφη. τίς πάρεστιν; ἀπόδειξον σεαυτόν. εὖοπλος γάρ εἰμι.

καὶ ἐναντίον αὐτῶν ἐφαίνετο μισόθηρ τις. καὶ τὸ μὲν ἄνω μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος ἦν πυρρόθηριξ πυρρὸν δ' ἔχων πώγωνα, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ἵππος παρώας ὡσαύτως ἔχων καὶ οὐρὰν μακρὰν καὶ ὑπέρυθρον. ἔχανον δ' ὁ θ' Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη.

Ὁ Ῥῶναν, ἔφη ὁ Ἀγριώδης ἄσμενος φόβου λελυμένος ὡς δοκεῖν. καὶ Πῶς γὰρ ἔχεις; λέγων προσῆλθε τῷ κενταύρῳ δεξιωσόμενος.

Καλὴ ἐσπέρα σοι, ὦ Ἀγριώδες, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥῶναν, τῇ φωνῇ βαρεῖα καὶ ὡσπερ ταλαιπωροῦντός τις. Ἦ που ἔμελλες τοξεύσειν με;

ὁ δὲ Ἀγριώδης τὸ τόξον ψηλαφῶν Φυλακτέον γάρ, ἔφη. ἀλλὰ κακόν τι περιπολεῖ τὴν ὕλην. οὗτος τοῖνυν Ἄρειός ἐστι Ποτῆρ καὶ αὕτη Ἑρμιόνη Γέρανος, μαθηταὶ ὄντες ἐκ τοῦ παιδευτηρίου. καὶ οὗτος, ὦ παιδε, Ῥῶνάν ἐστι, κένταυρος ὢν.

Ἄλλ' οὐ λέληθεν ἡμᾶς, ἔφη ἡ Ἑρμιόνη ἔτι χάσκουσα.

Καλὴ ἐσπέρα, ἔφη ὁ Ῥῶναν. ἦ καὶ μαθηταὶ ὄντες πολλὰ διδάσκετε ἐν τῷ παιδευτηρίῳ;

τοῦ δ' Ἀρείου οὐκ ἔχοντος ἀποκρίνασθαι, ἡ Ἑρμιόνη μόλις εἶπεν ὅτι ὀλίγα διδάσκονται.

Ἦ ὀλίγα; καὶ ταῦτ' ἐστι τι. καὶ στένων τι τοῦτ' εἶπεν· κᾶπειτ' ἀνένευσεν ἀποβλέψων πρὸς τὰ ἄστρα. Τῆδε τῇ νυκτί, ἔφη, λάμπει ὁ Ἄρης ἀστήρ.

Εἰκός, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης ἀποβλέψας καὶ αὐτός. ἀλλ' ἄκουσον, ὦ Ῥῶναν, ἔρμαιον γάρ ἐστιν ἡμῖν ἐντυχοῦσί σοι. ἀλλὰ μονοκέρως ἵππος τετραυμάτισται· ἄρ' ἐώρακάς τι;

ἐκεῖνος δ' εἰς τὸ παραχρῆμα οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀσκαρδαμυκτὶ δ' ἄνω βλέψας μάλ' αὐθις ἐστέναξεν.

Οἱ γάρ τοι ἀναίτιοι αἰεὶ πρότερον κακὰ πάσχουσιν· οὔτω μὲν γὰρ ἦν τὸ πάλαι, οὔτω δ' ἐστὶν ἔτι καὶ νῦν.

Εἰκός, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. ἀλλὰ μὴν ἐώρακάς τι, ὦ Ῥῶναν. ἦ καὶ ἄτοπόν τι;

ὁ δὲ Ῥῶναν Ἀτόπως γε, ἔφη, τῆδε τῆ νυκτὶ λάμπει ὁ Ἄρης ἀστήρ.

Εἰκός, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀγριώδης. ἀλλὰ τοῦτο γὰρ ὄφελον εἰπεῖν· ἦ που ἄτοπόν τι ἔτυχες ἰδὼν ἐν τῇ γῆ τῇ πέριξ; οὐδὲν ἄρ' ἄτοπον ἐώρακας;

καὶ ὁ Ῥῶναν μελλήσας τι ὡσαύτως καὶ τὸ πρότερον τέλος Πολλά, ἔφη, καὶ ἀπόρρητα κρυπτεύει τοι ἡ ὕλη.

κινουμένου δέ τινος ἐν τοῖς δένδρεσιν αἰσθόμενος ὁ Ἀγριώδης τὸ τόξον πάλιν ἔλαβε τοξεύσων. ἦν δ' ἄρ' ἕτερος κένταυρος, μελανόθριξ ὢν καὶ τὸ σῶμα μέλας, ἀγριώτερος δοκῶν τοῦ Ῥῶνανος.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Χαῖρε, ἔφη, ὦ Ἀτηρέ. καλῶς ἔχει;

Καλὴ ἔσπερα, ὦ Ἀγριώδες. εὖ ἔχεις;

Εὖ γε. λοιπόν· ὡς ἔλεγον τῷ Ῥῶνανι, ἦ καὶ σὺ ἄτοπόν τι ἄρτι ἐώρακας ἐνθάδε; μονοκέρως γὰρ τετραυμάτισται· ἄρ' οἴσθ᾽ αὖ τι περὶ τοῦτο;

ὁ δὲ Ἀτηρὸς προσελθὼν τῷ Ἀγριώδει καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀποβλέψας ἀτεχνῶς Τῆδε τῆ νυκτὶ, ἔφη, λάμπει ὁ Ἄρης ἀστήρ.

Ἐγνώκαμεν, ἔφη ὁ Ἀγριώδης ἀγανακτῆσας τι κατ' αὐτοῦ. ἀλλ' ἦν ὅποτεροσούν ὑμῶν τύχη ἰδὼν τι, ἀγγελλέτω μοι τοῦτο. ἀπιτέον δ' ἡμῖν.

καὶ ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἔσποντ' αὐτῷ πάλιν εἰς τὴν ὕλην, τὸν τράχηλον εἰς τοῦπίσω περιστρέψαντες καὶ ἀτενίζοντες τέως πρὸς τοὺς κενταύρους μέχρι οὐ οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν αὐτοὺς τῶν δένδρων ἐμποδῶν γενομένων.

ὁ δ' Ἀγριώδης ἀγανακτῶν ἔτι Μὴ ἐλπίζετε, ἔφη, τυχήσεσθαι κενταύρου ἐθέλοντος ἀκριβῶς ἀποκρίνασθαι. μετεωροσκόποι γὰρ οἱ κατάρατοι· καὶ οὐδὲν φροντίζουσι τῶν ἐπὶ τάδε τῆς σελήνης.

ἦ δ' Ἐρμιόνη Ἄρα πολλοί, ἔφη, ἐνοικουσι τοιοῦτοι ἐνθάδε;

Οὐ γὰρ οὖν ὀλίγοι· τὰ δ' ἑαυτῶν πράττουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πλὴν ἀλλ' ἀγαπητόν ἐστιν αἰεὶ παρεῖναί μοι εἴ ποτε βούλομαι κοινωνῆσαί τι. οὐ μὴν ἀλλ' οἱ κένταυροι σοφοὶ ὄντες πολλὰ μὲν ἐπίστανται ὀλίγα δὲ διδάσκουσιν.

ὁ δ' Ἄρειος Ἦ καὶ τὸν ψόφον, ἔφη, ἐκεῖνον τὸν πάροιθε γενόμενον κενταύρου ἂν εἶναι φαίης;

Μῶν ἵππου ἤκουσας δήπου ὀπλὰς ἔχοντος; ὁ μὲν οὖν τότε ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς μονοκέρως ἀποκτείνας. οὐ γὰρ τῆς τοιαύτης ἡχῆς πρότερον ἤκουσα.

καὶ σκοταῖοι ἔτι ἐβάδιζον διὰ τὰ δένδρα πυκνότερα γενόμενα. ὁ δ' Ἄρειος τὸν τράχηλον εἰς τοῦπίσω αἰεὶ περιστρέφων ἐφοβεῖτο μή

τις ἐπιτηρῆ αὐτούς. καλὸν γὰρ εἶναι τοῦ Ἀγριώδους παρόντος μετὰ τῆς βαλλίστρας. παρεληλύθεσαν δὲ ἀγκῶνά τινα τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἔλαβετο τοῦ Ἀρείου τοῦ βραχίονος.

᾿Ω Ἀγριώδες, ἔφη, ἰδοῦ· σπινθῆρες ἐρυθροί. οἱ ἕτεροι πράγματ' ἔχουσιν.

ὁ δ' Ἀγριώδης βοῶν Ἀλλὰ περιμένετε αὐτοῦ, ἔφη, ὦ οὔτοι, ἐν τῇ ἀτράπῳ. ἐπάνειμι γὰρ ὑμῖν.

καὶ τούτου πολλῶ ψόφῳ διὰ τῶν θάμνων προχωροῦντος, πρὸς ἀλλήλους φόβον βλέποντες εἰσθήκεσαν μέχρι οὐ οὐκέτ' ἦν ἀκούσαι οὐδὲν εἰ μὴ τοὺς τῶν φύλλων ψιθυρισμούς.

καὶ πρὸς οὓς λέγουσα ἡ Ἑρμιόνη Μῶν οἴου, ἔφη, αὐτοὺς τραυματισθῆναι;

Τετραυματισμένου γε τοῦ Μαλθάκου οὐ φροντὶς ἐμοί. εἰ δέ τι πάθοι ὁ Νεφελώδης... πάρεστι γὰρ ἐνθάδε δι' ἡμᾶς αἰτίους γενομένους.

καὶ πολὺν δὴ χρόνον διαμεινάντες ὀξύτερον ἐδόκουν ἢ τὸ ξύνηθες ἀκούειν· ἀτὰρ καὶ ὁ Ἄρειος τὸν νοῦν προσεῖχεν εἴ που ἐπὶ τὴν ἀκοὴν ἐπεφέρετο ἀνέμου συριγμὸς ἢ ἡχὴ κατάκροτος κλωνός τινος πατουμένου. τί γέγονεν; ἢ ποῦ οἱ ἕτεροι;

τέλος δὲ πατάγῳ πολλῶ ὁ Ἀγριώδης κατῆλθεν ἄγων τὸν Νεφελώδη καὶ τὸν Μάλθακον καὶ τὸ Δάκος. ἐξειστήκει νῦν τελέως ἑαυτοῦ παρωξυμμένος σφόδρα. ὁ γὰρ Μάλθακος παίζων ὡς ἐδόκει ἔλαθε τὸν Νεφελώδη ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἀρπάσας. ὁ δὲ φόβῳ ἐκπεπλεγμένος τοὺς σπινθῆρας ἀφήκεν.

Ἐρμαιοὶν ἂν εἶη ἀνέλπιστον δὴ εἰ νῦν λάβοιμέν τι ὑμῶν τοσοῦτον θορυβησάντων. λοιπόν. μεταβλητέον γὰρ τοὺς λόχους. σὺ μὲν οὖν, ὦ Νεφέλωδες, προσχώρει ἐμοὶ καὶ τῇ Ἑρμιόνη· σὺ δέ, ὦ Ἄρειε, τῷ Δάκει καὶ τῷ βλακὶ τουτωί. καὶ πρὸς οὓς λέγων ἰδίᾳ τῷ Ἀρείῳ Ἐύγνωθί μοι, ἔφη, χαλεπώτερον δ' ἔσται ἐκφοβεῖν σέ. καὶ πᾶσ' ἀνάγκη ἀπεργάσασθαι ταῦτα.

ἐπορεύθη οὖν ὁ Ἄρειος εἰς μέσσην τὴν ὕλην μετὰ τοῦ Μαλθάκου καὶ τοῦ Δάκου. καὶ ἐβάδιζον δι' ἡμιωρίου μακροτέραν αἰεὶ εἰς τὴν ὕλην μέχρι οὐ μόλις ἦν ἰδεῖν ἔτι τὴν ἀτραπον δυσεύρετον διὰ τὴν δένδρων πυκνότητα γενομένην. καὶ τὸ αἶμα πυκνότερον γενέσθαι ἐφαίνετο τῷ γ' Ἄρείῳ, καθαιμαγμένων τῶν δένδρου ριζῶν ὥσπερ εἰ ὁ ἄθλιος δι' ὀδύνης πλησίον ἐκαλινδεῖτο. ὁ δ' Ἄρειος εἰς τὸ ἔμπροσθεν βλέπων διὰ φυλλάδας συμπεπλεγμένας ἀρχαίας τινὸς δρυὸς χωρίον κατεῖδε δένδρων κενόν.

Ἰδοῦ, ἔφη, τὴν δεξιὰν ἅμα ἐκτείνας παύσων τὸν Μάλθακον.

ἔστιλβε γὰρ χαμαὶ χρῆμά τι λευκόν. ἐγγυτέρω δὲ βραδέως προσιώντες συνῆδσαν αὐτῷ τῷ μονοκέρῳ ὄντι, καὶ τούτῳ τεθνεῶτι. ὁ δ'

“Αρειος οὐπώποθ’ ἐωράκει τι μετέχον εἰς τοσοῦτο τοῦ καλοῦ ξύναμα καὶ τοῦ λυπηροῦ. ἔκειτο γὰρ τὰ μὲν σκέλη καλὰ ὄντα καὶ χαρίεντα οὐδενὶ κόσμῳ παρέχων, τὴν δὲ χαιτήν πεπετασμένην λευκοτάτην παρὰ τὰ φύλλα μέλανα.

καὶ ὀλίγον προὔχώρησεν ἐκείνος πρὸς τὸ πέσημα καὶ ἀκούσας ψόφον ἰλυσπωμένου τινὸς εἰστήκει ἀκίνητος. καὶ εἶδε τοῦτο μὲν θάμνον κινούμενον, τοῦτο δὲ ἐκ τῶν σκιῶν χαμαιπετῆ ἔρποντά τινα ἄχρι τῆς κεφαλῆς φάρει κεκαλυμμένον καὶ κνωδάλῳ τινὶ μάλιστ’ εὐοικότα θηρευτῆ. ὁ δ’ Ἄρειος καὶ ὁ Μάλθακος καὶ τὸ Δάκος φόβῳ ἐκπεπληγμένοι ἐθεώρουν αὐτὸν προσκύπτοντα παρὰ τὴν τοῦ τραύματος πλευρὰν ὡς αἵματος ἐκ τοῦ ἔλκουσ πιόμενος.

Ὅττοτοτοτοί.

οὔτω μὲν γὰρ Μάλθακος λιγὺ ὀτοτύξας ἀπέδραμε συμφεύγοντος ἅμα καὶ τοῦ Δάκουσ. ὁ δ’ ἀνανεύσας εὐθὺ τοῦ Ἀρείου δεινὸν ἐκ τῶν καλυμμάτων ἔδρακεν, αἵματος τοῦ μονοκέρως τέως καταστάζοντος κατὰ τὸ στήθος. καὶ ἀναστὰς ὠρμήθη πρὸς αὐτὸν φόβῳ ἤδη νεναρκηκότα.

τηνικαῦτα δὴ τὴν κεφαλὴν ἤλγει ὁ Ἄρειος ὅσον οὐπώποτε, καιομένης τῆς οὐλῆς ὡς δοκεῖν. καὶ δι’ ἀλγηδόνα μόνον οὐ τετυφλωμένους σφαλεροῖς τοῖς ποσὶν ἀνεχώρησεν, ἀκούων ἅμα ψόφον ἵππου δρόμῳ προσιόντος. ὁ δὲ ὑπερπηδήσας αὐτὸν εἰσέπεσεν εὐθὺς τῷ ἀγνώτῳ.

ὁ δ’ Ἄρειος ἤδη τοσοῦτ’ ἔκαμνε τὴν κεφαλὴν ὥστε γνυξ πεσῶν ἐπὶ χρόνον λιποψυχεῖν. καὶ ἔμφρων πάλιν γενόμενος, οἰχομένου τοῦ ἀγνώτου, κένταυρον εἶδε προσκύπτοντα αὐτῷ, οὔτε Ῥῶνα οὔτε Ἄτηρόν, ἄλλον δὲ τινα, νεώτερον δ’ ὡς ἐδόκει, λευκότηριχα τ’ ὄντα καὶ μάλα πωλικὸν τὸ σχῆμα.

ὁ δ’ Ἥ εὐ ἔχεις; ἔφη ἀνιστὰς ἅμα τὸν Ἄρειον.

Οὔτως. χάριν οἶδα σοί. ἀλλ’ ἐκείνος ποιός τις ἦν ἄρα;

ὁ δὲ κένταυρος εἶπε μὲν οὐδὲν ἀπέβλεπε δὲ πρὸς αὐτὸν πολλῆς μετὰ σπουδῆς – ὀφθαλμοὶ δ’ ἦσαν αὐτῷ σαπφείρινοι τὸ χρῶμα – ἄλλως τε καὶ πρὸς τὴν οὐλὴν ἀτενίζων προὔχουσαν ἤδη τῆς ὀψεως καὶ πελιτνὴν γενομένην.

Σὺ γάρ, ἔφη, εἶ ὁ τῶν Ποτήρων παῖς. ἐπανιτέον οὖν σοὶ πρὸς τὸν Ἀγριώδη. καὶ γὰρ τὰ νῦν ἐν ἐπικινδύνῳ εἶ σὺ εἴ τις ἄλλος ἐν τῇ ὕλῃ μένων. ἄρ’ ἵππεύειν οἶσθα; οὔτω γὰρ θᾶπτον ἂν ἔλθοις.

τοῦνομά ἐστί μοι Φλωρεντείας, ἔφη, μεταξὺ πρόσω κατακύπτων ὥστε ἐκείνον ἐπὶ νῶτον δέχεσθαι.

καὶ ἐνταῦθα ἦν ἀκοῦσαι ἵππων ἄλλων ἐκείσε προσιόντων. καὶ ὁ Ῥῶναν καὶ ὁ Ἄτηρὸς δρομαῖοι ἐκ τῶν δένδρων ἐφάνησαν, ἰδρώτα στάζοντες πλευρῶν ἀπο σφυζουσῶν.

καὶ ὁ Ἄτηρὸς σφόδρα παρωξυμμένος Ὡ Φλωρεντεία, ἔφη. τί πράττεις; ἄνθρωπον γὰρ ἐπὶ νώτῳ φέρεις. οὐκουν αἰσχύνῃ; ἢ καὶ ἡμίονος εἰ τῶν ἐπιτυχόντων;

ὁ δὲ Ἄλλ' οὐκ οἶσθα, ἔφη, ἐκείνον ὅστις ἐστίν; οὗτος γάρ ἐστιν ὁ τῶν Ποτήρων παῖς. ὅσω θάττον ἐκ τῆς ὕλης τῆσδε φεύγει τόσω ἄμεινον.

ὁ δὲ Ἄτηρὸς Ἄλλα τί ἐδίδασκες αὐτόν; ἔφη γρύζων. μέμνησο, ὦ Φλωρεντεία, ἐκείνο ὅτι ὁμωμόκαμεν μὴ ἐναντιώσεσθαι τοῖς τοῦ οὐρανοῦ πράγμασιν. οὐκουν ἀνεγνώκαμεν τὰ ἐσόμενα βλέποντες πρὸς τὰς τῶν πλανήτων ἀστέρων κινήσεις;

ὁ δὲ Ῥῶναν δι' ἀπορίας τὴν γῆν πατῶν, Ξύνοιδ' ἔγωγε, ἔφη σκυθρωπάζων, τῷ Φλωρεντεία πράξαντι ἄπερ ὠήθη βέλτιστα.

ὁ δὲ Ἄτηρὸς χόλου χάριν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσι σκιρτῶν Ἡ τὸ βέλτιστα λέγεις; τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τὸ πρᾶγμα; οἱ γάρ τοι κένταυροι ἔχουσιν ὅλοι περὶ τὰ εἰμαρμένα. ἡμέτερον δ' οὐκ ἔστι περιπολεῖν δῆπου ἐν τῇ ὕλῃ οὐδὲν ὄνων διαφέροντας περὶ τοὺς ταλαιπώρους τῶν ἀνθρώπων σπουδάζοντας.

καὶ ὁ Φλωρεντείας ἄφνω δι' ὀργῆς ἐξήλατο ὥστ' ἐδέησε τὸν Ἄρειον τῶν ὤμων λαβέσθαι ὅπως μὴ ἀναχαιτισθῇ.

καὶ καταβοῶν τοῦ Ἄτηροῦ Οὐκουν εἶδες, ἔφη, τὸν μονοκέρων; ἢ οὐ συνίης διὰ τί ἀπέθανεν; ἀλλ' οἱ πλάνητες ἀστέρες οὐ δῆπου τὸ κεκρυμμένον ἔδειξαν σοί; ἔγωγε γὰρ ἐναντιοῦμαι τῷ εἰς τήνδε τὴν ὕλην καταδεδυκότι, ὦ Ἄτηρέ, καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, εἰ δεῖ.

καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐπεστρέψατο καὶ τοῦ Ἄρειου κατὰ δύναμιν λαμβανομένου εἰς τὰ δένδρα ἀπῆλθε καταλιπὼν τὸν Ῥῶνα καὶ τὸν Ἄτηρόν.

ὁ δ' Ἄρειος ἀμέλει ἀπορῶν οὐδὲν συνίει τῶν γεγενημένων.

Διὰ τί ὁ Ἄτηρὸς, ἔφη, οὕτω δυσχεραίνεται; ἢ ἀπὸ τίνος σύ γ' ἄρα ἔσωσάς με;

ἐκείνος δὲ βραδύτερον ἤδη βαδίζων παρήνεσε μὲν τῷ Ἀρείῳ εὐλαβεῖσθαι μὴ θέλοντι τὴν κεφαλὴν λυπεῖσθαι προσπίπτουσι τοῖς ὑπερθεν κλάδοις, ἀπεκρίνατο δ' οὐδὲν περὶ τὰ ἠρωτημένα. καὶ τοσοῦτον χρόνον διὰ τῶν δένδρων σιωπῇ προὔχώρου ὥστ' ὁ Ἄρειος ἐνόμιζεν ἐκείνον οὐ βούλεσθαι οὐκέτι διαλέγεσθαι μετ' αὐτοῦ. ἀλλ' ἦνικ' ἔβαινον διὰ θάμνων μάλιστα πυκνῶν, τήνιχ' ὁ Φλωρεντείας ἐξ ἀπροσδοκῆτου εἰστήκει.

Ὡ Ἄρειε, ἔφη, ὦ Ποτέρ, ἄρ' οἶσθα περὶ τὸ τῶν μονοκέρων αἷμα ἐφ' ᾧ χρῆται;

Ἡκιστά γε, ἢ δ' ὅς· ἐταράχθη γὰρ ἀτοπώτατον οἰόμενος τὸ

ἠρωτημένον. Οὐδενὶ γὰρ μέρει ἐχρησάμεθα τῶν μονοκέρων περὶ τῶν πόσεων ὄντες εἰ μὴ τῇ οὐρᾷ ἢ τῷ κέρατι.

Ἄλλα γὰρ πάνδεινόν ἐστι φονεύειν τοὺς μονοκέρως. ἀλλ' οὐδεὶς εἰς τοσοῦτο τῆς ἀδικίας προέλθοι ἂν εἰ μὴ τὸ πᾶν βούλοιο παραβαλέσθαι. τὸ γὰρ αἷμα τὸ τοῦ μονοκέρω ἵππου πεπωκώς τις καὶ εἰ ἐφ' Ἄιδου οὐδῶ γενόμενος ἔχει περιεῖναι· οὐ μὴν ἀλλὰ δεινὴν τούτων ποτὲ δώσει δίκην. φονεύσας γὰρ καθαρὸν τι καὶ ἀβλαβὲς ὡς σωσόμενος σεαυτὸν διαγαγεῖν δεήσει σε βίον οὐ βιωτὸν οὐδ' ἀνασχετόν, κατάρατον μὲν οὖν λέγω εἰς αἰὲ ἐξ οὗ τοῦ αἵματος ἅπαξ πέπωκας.

ὁ δ' Ἄρειος ἀτενέσι τοῖς ὄμμασιν ἔβλεπε συνεχῶς τὸν Φλωρεντεῖαν πρὸς τοῦπισθεν τῆς κεφαλῆς, καταστίκτου καὶ ἀργυροειδοῦς φαινομένης ἐν φωτὶ σελήνης.

Ἄλλὰ τίς, ἔλεγεν εἰς ἑαυτὸν, εἰς τοσοῦτο τῆς ἀθυμίας παρέλθοι ἂν; εἰ γὰρ εἰς αἰὲ κατάρατος εἶης, ἢ μὴν βέλτιον ἂν εἶη τεθνηκέαι;

ἐκεῖνος δὲ Βέλτιον δὴ, ἔφη. εἰ γε μὴ δέοι σε περιεῖναι μέχρι τοσοῦτου μόνον, ἕως ἂν οἴός τ' ἦς πιεῖν ἄλλου τινὸς οὐ καὶ πεπωκὼς ἀναλάβοις ἂν σεαυτὸν ἀνακεκτημένος τὴν τε πρὶν δύναμιν ἅπασαν καὶ πᾶν τὸ κράτος. καὶ μὴν καὶ πiónτι ἀδύνατον ἂν εἶη σοὶ ἀποθανεῖν. ὦ θαυμάσιε Ποτέρ, ἢ που οἶσθα τί ἐστι τὸ νῦν δὴ ἐν τῷ φρουρίῳ κεκρυμμένον;

Ἦ γε τοῦ φιλοσόφου λίθος τίκτει δῆπου τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον ὅπερ καὶ ἀθάνατον ποιήσει τὸν πεπωκότα. ἀλλ' οὐ συνίημι τίς –

Εἶτα οὐκ ἐννοεῖσθαι ἔχεις οὐδένα ὅστις πολλὰ ἔτη περιέμενεν ὡς τὴν δύναμιν τὴν πεπτωκυῖαν ἐπανορθώσων ζῶν ἀμωσγέπως καὶ καιρὸν караδοκῶν;

τῷ δ' Ἀρείῳ ἔδοξεν ἢ καρδία σφιγχθῆναι ὡσπερ πυγμῇ τινι σιδηρᾷ ἐχομένη, ἀκούοντι μεταξὺ τοῦ τῶν δένδρων ψόφου μάλ' αὐθις τὰ τοῦ Ἀγριώδους καθάπερ ἐκεῖνη τῇ νυκτὶ ὅτε πρῶτον ἐνέτυχεν αὐτῷ· Οἱ μὲν γὰρ φασὶ τεθνηκέαι αὐτόν, ληροῦντες, ὡς οἶμαι, οὐκ εἰδότες εἰ γ' ἄρα τοσοῦτο ἔτι μετείχε τοῦ ἀνθρωπίνου ὡστε θανάσιμον εἶναι.

Ἦ καὶ λέγεις ὅτι ἐκεῖνος ἦν ὁ Φολιδό –

ἀλλ' ὑπέλαβεν ἢ Ἐρμιόνη κατὰ τὴν ἄτραπον τρέχουσα πρὸς αὐτούς, τοῦ Ἀγριώδους ἅμα κατόπιν πνευστιῶντος καὶ Ἄρειε, Ἄρειε, φάσκουσα, ἄρα σῶς εἶ;

ὁ δὲ σχεδὸν οὐκ εἰδὼς ὅ τι λέγει Ἔγωγε, ἔφη. ὁ δὲ μονοκέρως ἵππος, ὦ Ἀγριώδες, τέθνηκεν ἐκεῖ ἐν τοῖς δένδρεσι κείμενος.

τοῦ δ' Ἀγριώδους ἀναθρῆσαι τὸν μονοκέρων σπεύδοντος ὁ Φλωρεντεῖας τονθορῶζων Ἄλλα νῦν δὴ, ἔφη, ἀνάγκη ἐστὶν ἀπελθεῖν. ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ εἰ σύ.

καὶ καταβάντος τοῦ Ἀρείου Εὐδαιμονοίης, ἔφη, ὦ Ἄρειε Ποτέρ. ἀλλὰ γὰρ ἐνίοτε καὶ οἱ κένταυροι ἐσφάλησαν περὶ τὰ τῶν πλανήτων ἀστέρων. ἐλπίζω οὖν καὶ αὐτὸς καὶ περὶ τὰ νῦν ἡμαρτηκέαι.

καὶ ἐπιστρεψάμενος πάλιν εἰς τὴν βαθείαν ὕλην δρόμῳ ἀπέβη, τὸν Ἄρειον καταλιπὼν ῥιγούντα.

*

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ῥῶν ἐν τῷ κοινείῳ εἰς ὕπνον ἔπεσε μεταξὺ περιμένων σκοταῖος ἕως ἐκεῖνοι ἐπανέλθωσιν ἄν. τοῦ δ' Ἀρείου τραχέως ἐγείραντος αὐτὸν πρῶτον μὲν εἰκῆ ἐβόα τι περὶ τῶν ἐν ἀγῶνί τινι ἱκαροσφαιρικῶ ἀδικούντων, ἐν δ' ἀκαρεῖ κεχηνῶς ἤκουεν ἐκεῖνου διεξιόντος αὐτῷ καὶ τῇ Ἑρμιόνη τί ἐν ὕλῃ γέγονεν.

ὁ δὲ οὐχ οἶός τ' ὦν καθίσαι ἔτι τρέμων ἄνω κάτω πρὸ τῆς ἐσχάρας περιεπάτει.

Ὁ μὲν οὖν Σίναπυς τῆς λίθου τῷ Φολιδομορτῷ δώσωσιν ἐπιθυμεί, ὁ δὲ ἐν ὕλῃ περιμένει ... ἀλλ' ἢ ἐκ τοσούτου χρόνου νομίζομεν ἐπὶ χρυσῷ μόνον σπουδάζειν τὸν Σίναπυ;

Ἄλλὰ πέπαυσο ὀνομάζων αὐτόν, εἶπεν ὁ Ῥῶν διὰ φόβου εἰς οὖς αὐτῷ ψιθυρίζων, ὥσπερ εἰ τῷ Φολιδομορτῷ ἐξῆν ἀκροᾶσθαι αὐτῶν δήπου.

ταῦτα δ' ὁ Ἄρειος παρέλιπεν, ἀναλαβὼν δ' Ὁ Φλωρεντείας, ἔφη, ἔσωσέ με καίπερ οὐ προσήκον. ὁ γὰρ Ἀτηρὸς παντοίως ἐγένετο λέγων ὅτι οὐ προσήκει πολυπραγμονεῖν περὶ τὰ τοῖς πλάνησιν ἀστράσιν εἰμαρμένα. εἴμαρτο γὰρ δηλαδὴ τὸν Φολιδομορτὸν κατιέναι μέλλειν. πέπεισται δὲ ὁ Ἀτηρὸς ὡς ὁ Φλωρεντείας ὠφελεν ἔασαι τὸν Φολιδομορτὸν ἀποκτεῖναί με ... καὶ τοῦτο δήπου τοῖς ἀστράσιν εἴμαρται.

ὁ δὲ Ῥῶν συρίζων Οὐκουν παύση σύ, ἔφη, ὀνομάζων ἐκεῖνον.

Ἄρειος δὲ ὡς παραπεπληγμένος Ὡστε μενετέον μοι, ἔφη, ἕως ἂν ὁ Σίναπυς κλέψῃ τὴν λίθον· τότε δὴ ὁ Φολιδομορτὸς τέλος δυνήσεται διαφθεῖραί με. ἀλλ' οὖν ὁ γε Ἀτηρὸς οἶμαι εὐφρανεῖται.

ἢ δ' Ἑρμιόνη φοβεῖσθαι μὲν ἐδόκει, παραμυθομένη δ' ὅμως εἶπε τάδε·

Ὡ Ἄρειε, ἔφη, λέγεται ὅτι μόνον τὸν Διμπλόδωρον ἐφοβεῖτο ὁ δεῖνα. παρόντος οὖν τοῦ Διμπλοδώρου ὁ δεῖνα οὐ βλάψει σε. ἀλλὰ νῆ Δί' ὀρθῶς λέγουσιν αἰεὶ οἱ κένταυροι; ἔμοιγε γὰρ τὰ τοιαῦτα ὡς δοκεῖν μετέχει τι τῆς τερατολογίας, καὶ ταύτην δὴ ἢ πάνυ Μαγονωγαλέα νομίζει μέρος εἶναι τῆς μαγικῆς οὐδὲν ἀκριβές.

καὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο πολλοῦ ἔτ' ὄντος τοῦ περὶ ταῦτα λόγου. τέλος δὲ τῷ λαλεῖν τετραχωμένοι καὶ βράγχου ἐπιγενομένου αὐτοῖς ἐκοιμήθησαν. ἄλλο δέ τι ἀπροσδόκητον ἔδει γενέσθαι· ὁ γὰρ Ἄρειος μεταξὺ τὰ τῆς κλίνης στρώματα διατιθεὶς ἠῦρεν ὑπένερθε τὴν χλαῖναν τὴν τῆς ἀφανείας. ἐν δ' ἐπιστολῇ πρὸς αὐτὴν πεπορπαμένη ἀνέγνω τάδε·

εἰς τὸ δέον.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΡΡΑΚΤΗΣ ΘΥΡΑΣ

Ἄρειος δὲ πολλοῖς ὕστερον ἔτεσιν ἐνθυμούμενος οὐκ εἶχε μνήμην ἀκριβῶς τὴν παλαιὰν ἀναμετρήσαι ὅπως ἄρ' ὑπέμεινε δοκιμαζόμενος, ὅς γε μικροῦ ἐδεήσεν αἰεὶ τηρεῖν τὸν Φολιδομορτὸν εἰς τὸ δωμάτιον εἰσπηδήσοντα. χρόνου τοίνυν προβαίνοντος δῆλον ἦν ὅτι ὁ Οὐλόθριξ ζῶν καὶ ἔμψυχος ἔτι ἐφύλαττε τὰ ὀπισθεν τῆς θύρας τῆς συγκεκλημένης.

καὶ τῇ θέρμῃ ἄλλοθί τε ἐπνίγοντο καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ δωματίῳ παρόντες οὗ τοῖς γραπτέοις τοῖς τῆς δοκιμασίας ἐπόνουν. γραφίδας δ' ἔλαβον δοκιμαζόμενοι νέας τε καὶ διαφόρους τοῖς συνήθεσιν ὡς φαρμάκοις μεμαγευμένας ἐπὶ τὸ μὴ φενακίζειν.

ἐδοκιμάσθησαν δὲ καὶ περὶ τὰ πρακτικά. ὁ μὲν γὰρ Φηλητικὸς καθ' ἕκαστον παρεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς τὸ δωμάτιον εἰ δυνηθῆεν πρᾶξαι ὡστ' ἀνανᾶν ἐπὶ βάρῳ κορδακίσαι. ἡ δὲ Μαγωνωγαλέα ἐθεώρησεν αὐτοὺς μεταβάλλοντας μὴν εἰς ταμβακοθήκην· τίμια δ' ἔδωκε μὲν τοῖς μαθηταῖς καθ' ὅσον ὠραῖον ἔπραξαν τὸ κιβώτιον, ἀφείλετο δὲ εἰ ἔτριχουτὸ τι. ὁ δ' αὖ Σίναπυς περιφόβους ἐποίησεν ἅπαντας ἐπιχειροῦντας ἐπικρεμαμένου αὐτοῦ μνησθῆναι ὧ τρόπῳ φάρμακον ληθαῖον δεῖ παρέχειν.

ὁ δ' οὖν Ἄρειος ἐφ' ὅσον ἐνεδέχετο τᾶριστα ἐποίει ὡς ἀμελῶν τῆς ἐν μετώπῳ ἀλγηδόνης καίπερ πράγματα παρεχούσης αὐτῷ ἐξ οὗ ἐν τῇ ὕλῃ ἐφοίτα. ἀγρυπνοῦντα δὲ τὰς νύκτας, ὁ Νεφελώδης ἐνόμιζε διὰ τὰς δοκιμασίας μελαγχολᾶν αὐτὸν ἐπὶ πλεον τοῦ συνήθους. ἀλλὰ τῷ ὄντι ὁ Ἄρειος καθ' ἡμέραν ἐγείρετο ὄνειροπολῶν ταυτὸν ὅπερ πολλάκις πρότερον ὠνειροπόλει, κάκιον δὲ γενόμενον παρόντος ἤδη ἀνθρώπου συγκεκαλυμμένου καὶ αἷμα τοῦ σώματος συνεχῶς ἀποσταλάζον παρέχοντος.

ὁ δὲ Ῥῶν καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἢ ὡς ταυτὰ οὐκ ἰδόντες ἐν τῇ ὕλῃ, ἢ διὰ τὸ οὐλὴν μὴ ἔχειν ἐπὶ μετώπῳ φλεγμαίνουσαν, ἤττον ἐφρόντιζον περὶ τῆς λίθου ὡς ἐδόκει ἢ αὐτὸς ὁ Ἄρειος. εἰ μὲν γὰρ καὶ ἐνενοοῦν τι περὶ τοῦ Φολιδομορτοῦ ἐφοβήθησαν δῆ, ἀλλ' οὐ παρῆν αὐτοῖς

ὄναρ εὐθύς εἰς ὕπνον ἐκάστοτε πεσοῦσι. καὶ εἰς τοσοῦτο πρὸς τοῖς μαθήμασιν εἶχον ὥστ' ἀσχολίαν εἶναι φροντίζειν περὶ τοῦ Σινάπεως ὅτι μέλλοι πράξειν ἢ ἄλλου τινός.

ὑστάτη δὲ τῶν δοκιμασιῶν ἦν ἡ περὶ τὰ ἐπὶ τῶν πάλαι γεγενημένα. ὥστε ὀλίγα δι' ὧραν μίαν ἀποκρινάμενοι περὶ φαρμακέων τινῶν παλαίων καὶ ἀφρόνων οἱ λέβητας αὐτοτορνητοὺς τύχοιεν τεχνησάμενοι, καὶ Ἐρμην ἐλκύσαντες σχολὴν ἔξοιεν περιχαρεῖς δι' ἑπτὰ ἡμέρας πρὶν τὰ ἀποτελέσματα μαθεῖν. καὶ ἐπειδὴ τὸ τοῦ σοφιστοῦ Βύνεως εἰδῶλον ἐκέλευσεν αὐτοὺς τὰς γραφίδας καταθέσθαι καὶ τὰς διφθέρας συμπτύξαι, ὁ Ἄρειος μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν ἐθορύβει.

πάντων δὲ ὁμοῦ ὁμιλούντων ἐπὶ τοῦ κήπου – ἔλαμπε γὰρ ὁ ἥλιος – ἡ Ἐρμιόνη Ῥᾶον τοίνυν, ἔφη, τοῦτ' ἀπέβη πολλῶ πρὸς ἃ προσεδόκων. οὐ γὰρ ἔδει ἐκμαθεῖν οὔτε τὸν λυκανθρωπικὸν νόμον τὸν τοῦ ἔτους χιλιοστοῦ ἑξακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου οὔτε τὴν ἀπόστασιν τὴν τοῦ Ἡλφρικού τοῦ ἰταμοῦ.

αὕτη μὲν γὰρ ἐφίλει ἐπανασκοπεῖν τὰ τῆς δοκιμασίας, ὁ δὲ Ῥῶν εἶπεν ὅτι τοῦτο ποιῶν ναυτιᾶν εἴωθε. βαδίσαντες δ' οὖν ὁμοῦ πρὸς τὴν λίμνην ὑπὸ δένδρῳ συνεκάθητο τὴν διάνοιαν ἀνιέντες. οἱ δὲ δίδυμοι Εὐσιήλιοι συνάμα τῷ Λεῖῳ Ἰορδάνῳ ἐγαργάλιζον τοὺς πόδας σηπία τινὶ πελωρία ἢ ἐν τοῖς βραχέσιν ἡσύχαζεν.

καὶ ὁ Ῥῶν χαμαὶ παρειμένος καὶ πάνυ εὐθυμῶν Ἄδην ἄρ' ἐσχήκαμεν, ἔφη, τοῦ δοκιμασθῆναι. ἀλλὰ σέ γε, ὦ Ἄρειε, θαρσύνεσθαι δεῖ· οὐδὲν γὰρ γνωσόμεθα περὶ τὰ δεδοκιμασμένα εἰ κακῶς ἄρα πεπράγαμεν πρὶν ἂν δι' ἡμέρων ἑπτὰ περιμείνωμεν. νῦν δὲ φροντίδος οὐδὲν δέομεθα.

ὁ δ' Ἄρειος τὸ μέτωπον τέως τρίβων ὀργίλως ὑπολαβὼν Εἴθε ἦδη, ἔφη, ὅτι σημαίνει ἡ νῦν ἀλγηδὼν· περιώδυνος γὰρ καὶ πολλάκις ὢν οὐδεπώποτε πρότερον πλεονάκις τὴν οὐλὴν ἤλγησα.

τῆς δ' Ἐρμιόνης ὡς τὴν Πομφόλυγα ἰέναι συμβουλευσάσης, Ἄλλ' οὐ νοσῶ, ἔφη. ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι τοῦτο μαντικόν τι εἶναι· κίνδυνον γὰρ προσδοκῶ τινὰ μέγαν.

ὁ δ' οὖν Ῥῶν οὐχ οἴός τ' ἦν ἀναπτεροῦσθαι· ἔπνιγε γάρ.

Μὴ φροντίσης, ἔφη, ὦ Ἄρειε. ἡ γὰρ Ἐρμιόνη ὀρθῶς λέγει, τὴν λίθον φάσκουσα ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι παρόντος τοῦ Διμπλοδώρου. καὶ ὁ Σίναπυς οὐδέποτε ἰκανὸς ἦν τεκμηριῶσαι ἡμῖν ὅτι ἐπίσταται παρελθεῖν τὸν Οὐλότριχα. τοῦ γὰρ σκέλους τὸ πρὶν μόνον οὐκ ἀποσπαραχθέντος, οὐ σπουδάσει πάλιν διακινδυνεύσαι. καὶ ὁ Νεφελώδης ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἰκαροσφαιριεῖ πρὶν Ἀγριώδη προδοῦναι τὸν Διμπλόδωρον.

καὶ ὁ Ἄρειος κατένευσε μὲν, ἐφόβειτο δ' ὅμως μὴ λάθοι τι αὐτὸν μέγα καὶ οἶον οὐ παραπεμπτόν. ἀλλ' ἐθέλοντι αὐτῷ φράσαι τὰ τοιαῦτα ἡ Ἑρμιόνη Ταῦτ' ἔστιν, ἔφη, τῶν γε δοκιμασιῶν· ἐγὼ γὰρ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἀγρυπνοῦσα τὸ ἡμισυ τοῦ περὶ τῆς μεταμορφώσεως λόγου ἐξέμαθον πρὶν μεμνησθαι ὡς ταύτην γ' ἦδη ὑπεμίναμεν.

ἀλλ' οὖν ὁ Ἄρειος συνήδει ἑαυτῷ πεπεισμένος ἐκείνων ὦν ὀρρωδεῖ οὐδὲν αἷτια εἶναι τὰ μαθήματα. καὶ γλαῦκα ἔτυχε θεώμενος δι' αἰθρίαν πρὸς τὸ φρούριον πετομένην, ἐπιστολὴν τῷ ῥάμφει ἔχουσαν. μόνον γὰρ τὸν Ἀγριώδη ἐπιστολὰς πρὸς αὐτὸν πέμπειν. τὸν δ' Ἀγριώδη οὐδέποτε προδοῦναι ἂν τὸν Διμπλόδωρον. τὸν δ' Ἀγριώδη οὐδέποτε εἰπεῖν ἂν οὐδενὶ ᾧ τρόπῳ ἔξεστι παρελθεῖν τὸν Οὐλότριχα ... οὐδέποτε ... ἀλλά –

ἀνεπήδησεν δ' ἐξαπιναίως.

Ποῖ σύ; ἡ δ' ὅς ὁ Ῥῶν ὑπονυστάζων περ.

Ἐνενόησά τι, ἔφη ὁ Ἄρειος, πάνυ ὠχριάσας ἦδη. δεῖ γὰρ συνεῖναι τῷ Ἀγριώδει νῦν δῆ.

Τί χρῆμα; ἔφη ἡ Ἑρμιόνη. ἐπνευστία γὰρ ὄπισθεν αὐτῶν ἐπειγομένη φθάσαι.

ὁ δ' Ἄρειος λόφον ἦδη πούδη ἀναβαίνων Οὐκουν θαυμάζετε, ἔφη, εἰ ὁ μὲν Ἀγριώδης δράκοντος ἔχρηζε πλέον ἢ ἄλλου τινός, ξένος δ' ἀνεφάνη τις ὃς ὦν τυγχάνει πως ἐν κόλπῳ ἔχων; πόσοι γὰρ περιπολοῦσιν ἄνθρωποι ᾧ δρακοντεία ἔχοντες, παρανομοῦντες οὕτως εἰς τὰ τῶν μάγων; ἄλλο τι ἢ ἔρμαιον ἂν εἶη εἰ ὁ τοιοῦτος ἐντύχοι τῷ Ἀγριώδει; ἀλλὰ διὰ τί τοῦτό γε πρότερον οὐκ ἔγνωκα;

Τί λέγεις; ἔφη ὁ Ῥῶν. ὁ δ' Ἄρειος ταχύνων ἔτι διὰ τὸν κῆπον πρὸς τὴν ὕλην οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

καὶ τὸν Ἀγριώδη κατέλαβον ἐν δίφρῳ πρὸ τοῦ οἰκιδίου καθήμενον. ὁ δὲ ξυνεσταλμένος ὡς ἐπ' ἔργῳ τοὺς τε βραχίονας καὶ τὰ σκέλη ἀπὸ πίσων φλοιὸν ἔλεπε. καὶ μειδιῶν Χαίρετε, ἔφη. ἄρα δεδοκίμασθε ἦδη; ἡ καιρὸς ἐστὶ πιεῖν τι;

τὸν δὲ Ῥῶνα συμφάναι θέλοντα ὁ Ἄρειος ἔφθασε· Κάλλιστ' ἐπαινῶ, ἔφη. σπεύδομεν γάρ. ἀλλὰ δεῖ με ἔρεσθαι σέ τι, ᾧ Ἀγριώδες. ἄρα μνημονεύεις ἐκείνην τὴν νύκτα ἐπειδὴ τὸν Νορβέρτον ἐκομίσας νικητήρια λαβών; ποῖος ἦν τὸ σχῆμα ὁ ἄνθρωπος ξένος μεθ' οὐ ἐκύβευες;

ὁ δὲ πράγματ' οὐκ ἔχων ὡς δοκεῖν Οὐκ οἶδα, ἔφη. τὴν γὰρ χλαῖναν ἐκδύσασθαι οὐκ ἠθέλησεν.

ἰδὼν δὲ τοὺς τριττοὺς μάλ' ἐκπεπληγμένους ἀνέτεινέ τι τὰς ὀφρῦς.

Ἄλλ' οὐ πάνυ ἀήθες, ἔφη. ἔκτοποι γὰρ πολλοὶ ὄμιλοῦσι μετ' ἀλλήλων ἐν τῇ Ὑὸς Κεφαλῇ – πανδοκείον γάρ ἐστιν ἐν τῷ δήμῳ. τάχα ἂν δρακοντόπωλος ἦν δήπου. τὴν γὰρ ὄψιν οὐδέποτε εἶδον αὐτοῦ συγκεκαλυμμένου αἰεῖ.

καθήμενος δὲ πρὸς τὴν πίσων φιάλην, ὁ Ἄρειος Ἄλλὰ ποῖον διάλογον εἶχες, ὦ Ἀγριώδες; ἢ που περὶ τοῦ Ὑογοήτου;

Ἴσως, ἔφη, τοξοποιῶν τέως τὰς ὀφρῦς ὡς ἐθέλων μεμνήσθαι. Ναί. ἐκείνος μὲν γὰρ ἦρετο περὶ τὰ ζῶα θέλων μαθεῖν ὁποῖων ἐπιμελοῦμαι, ἐγὼ δ' εἰπὼν καὶ ἔφρασα ὅτι ἐπὶ μήκιστον δράκοντος αἰεῖ ἔχρηζον. κἄπειτα ... οὐ πάνυ ἱκανός εἰμι μνημονεύειν τὰ ὕστερον, ἐκείνου παρέχοντός μοι ἄλλο τι πίνειν. λοιπόν. κἄπειτα ἔφασκεν ἔχειν τὸ δρακοντεῖον ὦόν, καὶ ἐξεῖναι κυβεῦν περὶ αὐτὸ εἴ ἔμοιγε δοκεῖ. δεῖν δὲ βεβαιουῖσθαι εἰ δυναίμην μεταχειρίζειν αὐτὸ ἐπεὶ οὐκ ἐθέλοι εἰς τοῦ ἐπιτυχόντος οἰκίαν πέμψαι. ἐγὼ οὖν εἶπον αὐτῷ ὅτι δράκων μοι οὐ πολλοῦ πόνου ἔσται μεταχειρίσαντι ἤδη τὸν Οὐλότριχα.

Ἡ που ἐδόκει σπουδάζειν περὶ τοῦ Οὐλότριχος; τοῦτ' εἶπεν ὁ Ἄρειος τὴν ὄργην μόλις παύσας.

Λοιπόν. πόσοις γὰρ κυσὶ τρικεφάλοις ἐντύχοι ἂν τις καὶ ἐν Ὑογοήτου περιπολῶν; εἶπον οὖν ὅτι εὐμαρέστατον δὴ ἐστὶ χρῆσθαι τῷ Οὐλότριχι εἴπερ ἐπίσταται τις μαλάττειν αὐτὸν ψάλλον τι ἢ κιθαρίζων ἢ αὐλῶν ὡς κατακοιμίσων.

καὶ ἄφνω μεταξὺ λέγων ταῦτα ἐξεπλάγη ὡς ἐφαίνετο μετεμέλησε γὰρ αὐτῷ τῶν εἰρημένων.

Μὰ Δί' ἄλλ' οὐκ ὤφελον, ἔφη, οὐδὲν εἰπεῖν σοι περὶ ταῦτα. ἐπιλάθεσθε δῆτα τοῦ εἰρημένου. ἀλλ' Ἡράκλεις ποῖ βαίνετε;

οὐδὲν τοῖνυν διελέγοντο ἐν σφίσιν οἱ τριττοὶ πρὶν εἰστήκεσαν ἐν τῇ αὐλῇ. σκοταῖοι δ' ἐγένοντο ὡς ἐξ αἰθρίας καὶ ὁ ἔνδον ἀήρ ψυχρὸς ἐδόκει αὐτοῖς εἰσελθοῦσιν.

ὁ δ' Ἄρειος Ἰτέον ἄρα, ἔφη, πρὸς τὸν Διμπλόδωρον. ὁ γὰρ Ἀγριώδης ἐδίδαξε τὸν ξένον ἐκείνον Οὐλότριχα παρελθεῖν. ὁ γὰρ συγκεκαλυμμένος εἶτε Σίναπυς ὣν εἶτε Φολιδομορτὸς ἀκονιτὶ ἔμαθεν ἂν τί χρὴ δρᾶν μεθυσθέντος τοῦ Ἀγριώδους. εἰ γὰρ ὁ Διμπλόδωρος πιστεύσαι ἡμῖν. τάχ' ἂν ὁ Φλωρεντείας βεβαιώσαι ἡμᾶς, μὴ ὑπὸ τοῦ Ἀττηροῦ κωλυθεῖς. ἀλλὰ ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Διμπλοδώρου δίατα;

καὶ πανταχῇ περιέβλεπον ὥσπερ ἐλπίζοντες σημείον τι ὄψεσθαι ὅπερ ὀρθὴν δεῖξει τὴν ὁδόν, οὐ μεμαθηκότες ὅπου οἰκεῖ ἐκείνος οὐδ' ἐγνωκότες ποτέ περὶ οὐδενὸς ὄντινα μετεπέμψατο.

λέγοντος δὲ τοῦ Ἀρείου περὶ ἃ ἐπὶ τούτοις χρὴ ποιῆσαι, ἦχον ἤκουσαν τινὰ κατὰ τὴν αὐλὴν κλάζοντα.

Οὗτοι, τί χρῆμα ἔνδον ἔστε ἔτεόν;
 τοῦτο δ' εἶπεν ἡ σοφίστρια Μαγονωγαλέα. εἰσῆλθε γὰρ πολλὰ
 φέρουσα βιβλία.

ἡ δὲ Ἐρμιόνη ἀνδρειοτέραν ἑαυτὴν παρέχουσα ὡς τοῖς γε μειρα-
 κίοις ἐδόκει Ἐπιθυμοῦμεν, ἔφη, συμβουλευέσθαι τι μετὰ τοῦ
 Διμπλοδώρου.

ἐκείνη δὲ ὡς νομίζουσα σφαλερὸν δήπου τοῦτο τὸ ἐρώτημα ἦ
 καὶ συμβουλευέσθαι τί, ἔφη, μετὰ τοῦ Διμπλοδώρου; διὰ τί;

ὁ δ' Ἄρειος πάνυ ἀπορῶν Ἀπόρρητόν τί ἐστιν, ἔφη. ἐμβριμω-
 ἔνης δὲ τῆς Μαγονωγαλέας μετεμέλετο εὐθὺς τοῦτο φωνήσας.

καὶ ὑπερηφανῶς Ὁ σοφιστής, ἔφη, Διμπλόδωρος ἄρτι ἀπελ-
 ῆλυθε, γλαῦκα γὰρ δεξάμενος πολλοῦ ἀξίαν ἀπὸ τῶν τῆς μαγείας
 προβούλων τὸ παραχρῆμα Λονδίνονδε ἀνέπτατο.

ὁ δ' Ἄρειος μάλ' ἐκπλαγεῖς Ἄλλ' οἴχεται δή; ἔφη. οἴμ' ὡς ἀπὸ
 καιροῦ.

ἐκείνη δὲ Ὁ σοφιστής, ἔφη, Διμπλόδωρος μάγος ὢν μέγιστος, ὦ
 Ποτέρ, πολλὰ καὶ σπουδαῖα διὰ χειρῶν αἰεὶ ἔχει.

Προῦργου δὲ τοῦτο.

Προὔργιαίτερον ἄρα σὺ ποιῆ τὰ κατὰ σέ δήπου, ὦ Ποτέρ, ἢ τὰ
 τῶν τῆς μαγείας προβούλων;

Ἄρειος δ' οὐδὲν ὑποστειλάμενος Λοιπόν, ἔφη, ὦ σοφίστρια. τεί-
 νει γὰρ εἰς τὴν τοῦ φιλοσόφου λίθον.

ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡ Μαγονωγαλέα τοῦτό γε προσεδόκα. τὰ
 γὰρ βιβλία ἐκ χειρῶν πεσόντα οὐκ ἀνέλαβε.

Πόθεν γὰρ ἔγνωκας; ἔφη μάλ' ἀποροῦσα.

ὁ δ' Ἄρειος Ὡ σοφίστρια, ἔφη, νομίζω τόν – Σίναπυν δὲ μόνον
 οὐκ ὠνόμασεν – οἶδα μὲν οὖν τινὰ τὴν λίθον κλέψειν μέλλοντα.
 βουλευτέον οὖν τῷ Διμπλοδώρῳ.

αὕτη δὲ πρὸς αὐτὸν ἠτένιζε καὶ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι καὶ
 ὑποπτεύουσα ἅμα.

τέλος δὲ Ὁ σοφιστής, ἔφη, Διμπλόδωρος αὔριον οἴκαδε νοστήσει.
 ἀλλ' ὧ τρόπῳ ἠῦρες τὰ τῆς λίθου οὐκ οἶδα. οἶδα δὲ τόδε· ἡ λίθος
 βεβαιοτέρον φυλάττεται ἢ ὥστε συλᾶσθαι.

Ἄλλ' ὦ σοφίστρια –

ἡ δ' ὑπολαβούσα Ὡ Ποτέρ, ἔφη. ξύνοιδα γὰρ ἑμαυτῷ ὀρθῶς
 λέγουσα. καὶ προκύψασα τὰ βιβλία ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνέλαβε.
 Καὶ παραινῶ ὑμῖν ἔξω ἐπανελθοῦσιν εὐφραίνεσθαι ὑφ' ἡλίῳ
 παριεμένοις.

τοῦτο δ' οὐδαμῶς ἐποίησαν αὐτοῦ περιμένοντες.

τῆς δὲ Μαγονωγαλέας οὐκέτι παρακοῦσαι ἐχούσης, ὁ Ἄρειος

Τῆδε τῇ νυκτί, ἔφη, γενήσεται. ὁ γὰρ Σίναπυς διὰ τῆς θύρας τῆς ἐπιρρακτῆς τῆδε τῇ νυκτί καταβήσεσθαι μέλλει. ἐξηυρηκῶς γὰρ ἤδη πάνθ' ὧν δεῖται, νῦν δὴ πέπραχεν ὅπως ὁ Διμπλόδωρος ἐκποδῶν ἔσται. ἔπεμψε γὰρ αὐτὸς ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν δηλαδὴ· καὶ οἱ τῆς μαγείας πρόβουλοι πάνυ ταραχθήσονται τοῦ Διμπλόδωρου ἀπροσδοκῆτως ἀφικομένου.

τὴν δ' Ἑρμιόνην ἤδη μέλλουσαν τί ποιῶμεν ἐρωτήσιν ἔφθασεν ὁ Σίναπυς λαθὼν ὀπισθεν αὐτῶν ἔστηκῶς. χαίρειν δὲ προσεῖπεν ὡς φιλοφρόνως δεξάμενος δῆθεν. καὶ ἐκείνης πρὸς ταῦτα κεχηνυίας ὁ θ' Ἄρειος καὶ ὁ Ῥῶν ἐπιστρεψαμένοι ὄξυ ἔβλεπον.

καὶ μάλα σαρδάνιον ὑπομειδιάσας Οὐ χρῆν ἔνδον δι' ἡμέρας κατοικιδίους περιμένειν. πνίγει γὰρ.

ὁ δ' Ἄρειος ἐμέλλησε μὲν εἶναι τι ὡς πρόφασιν δώσω, φωνήσας δ' ὀλίγον τι οὐδὲν ἄρ' εἶχεν εἰπεῖν.

ἐκείνος δὲ Ὅπως εὐλαβήσεσθε, ἔφη, μὴ τις τηρῶν νομίζῃ ὑμᾶς πράγματά που παρέχειν. οὐ γὰρ προσήκει ὑμῖν τοὺς Γρυφινδώρους παραρρῖψαι ἔτι πλειόνων βαθμῶν ἀμαρτησομένους. ἢ ὀρθῶς λέγω;

καὶ ἐρυθριῶντος τοῦ Ἀρείου πάντες ἔμελλον ἕξω ἀπελθεῖν. ὁ μέντοι Σίναπυς ἀνακαλεσάμενος αὐτοὺς Εὐλαβοῦ, ἔφη, ὦ Ποτέρ. ἦν γὰρ αὐθις νυκτιπεριπλάνητος ἀλῶς, πράξω αὐτὸς ὅπως ἐκπέσῃ ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου. ἔρρωσο.

καὶ ἀπέβη πρὸς τὸ τῶν σοφιστῶν κοινεῖον.

ὁ δ' Ἄρειος μετὰ τῶν ἄλλων ἐξελθὼν ἐπὶ τὸν λίθινον ἀναβαθμὸν, λιπαρῶς μὲν ἔχων ἡρέμα δὲ φωνῶν Λοιπόν, ἔφη. δραστέα οὖν τάδε. δεῖ γὰρ τινα τηρεῖν τὸν Σίναπυν περιμένουσιν πρὸς τῷ κοινεῖῳ ὡς ἐφομένῃ αὐτῷ ἐξελθόντι. καὶ τοῦτο σοὶ προσήκει ποιεῖν, ὦ Ἑρμιόνη.

Τίς;

καὶ ὁ Ῥῶν Σὺ μὲν γάρ, ἔφη, δύναί' ἂν προσποιεῖσθαι δήπου τὸν Φηλητικὸν προσδέξασθαι. καὶ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος ὡς ὁμοῖος τῇ Ἑρμιόνη τὴν φωνὴν γενησόμενος Ὡ σοφιστὰ Φηλητικέ, ἔφη, εἰς τοσοῦτο τῆς φροντίδος ἦλθον φοβουμένη μὴ οὐκ ὀρθῶς ἀπήντησα πρὸς τὴν ἐρώτησιν τὴν τετταρακαϊδεκάτην βῆτα.

κακείνη σιγᾶν μὲν ἐκέλευσεν αὐτόν, συνέφη δ' ὅμως ἐπιτηρήσειν τὸν Σίναπυν.

καὶ Ἄρειος τῷ Ῥῶνι Περιμενετέον δ' ἡμῖν γε, ἔφη, ἕξω τῆς τοῦ τριστέγου διόδου.

ἀλλ' οὐκ ἀπέβη τοῦτο ὡς προσεδέχοντο τὸ πρᾶγμα. ἀφικόμενοι γὰρ ἄρτι πρὸς τὴν θύραν τὴν τὸν Οὐλότριχα ἀφορίζουσιν ἀπὸ τοῦ

ἄλλου φρουρίου, ἐνέτυχον αὐτῇ τῇ σοφιστρία Μαγονωγαλέα. ἡ δ' ἐξείσθηκει ἡνὲν τελέως ἑαυτῆς πάνυ ἐξηγγιωμένη.

Ἡ καὶ ὠθήθητε, ἔφη, χαλεπώτερον εἶναι τινα λαθεῖν ὑμᾶς ἢ ὅλας ἀμάξας χαριτησίων; ἄφετε ἂ ἄνω κάτω φλυαρεῖτε ταῦτα. ἦν γὰρ πύθωμαι ὑμᾶς δεῦρο αὐθις βεβηκότας, ἀφαιρήσω αὐθις πεντήκοντα βαθμούς τοὺς Γρυφινδώρους εἰ καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας ἐστέ, ὦ Εὐισήλιε.

τοιγαροῦν εἰς τὸ κοινεῖον ἐπανήλθον. εἰπόντος δὲ τοῦ Ἀρείου ὅτι ἡ Ἐρμιόνη ἰχνεύει γοῦν τὸν Σίναπυ, ἡ τῆς γυναικὸς εἰκὼν εὐθύς ἔστρεψατο καὶ εἰσήλθεν ἐκεῖνη.

ὄδυρομένη δὲ Λυπούμαι, ἔφη, ὦ Ἀρειε. ἐξελθὼν γὰρ ὁ Σίναπυς ἤρετο τί ποιῶ. φασκούσης δέ μου ὡς τὸν Φηλητικὸν προσδέχομαι, ἐκεῖνος τοῦτον μετήλθεν. ὥστε πρότερον οὐχ οἶός τ' ἢ φυγεῖν, χρονία γὰρ παρ' αὐτῷ κατειχόμεν. καὶ οὐκ οἶδα περὶ τοῦ Σινάπεως ὅποι ἦλθεν.

Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα, εἶπεν ὁ Ἀρειος, τί μῆν;

οἱ δ' ἄλλοι ἠτένιζον πρὸς αὐτὸν ὠχρῶντα ἤδη, τῶν ὀφθαλμῶν πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαινόντων.

Ἀλλὰ τῆδε τῇ νυκτί, ἔφη, ἐνθένδε ἐξελθὼν ἐπιχειρήσω φθάσαι τῆς λίθου ἐφικόμενος.

Μέμνηνας, ἔφη ὁ Ῥῶν.

Εὐφήμει, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη. οὐκ οὐκ ὑπακούεις οὔτε τῆς Μαγονωγαλέας οὔτε τοῦ Σινάπεως; ἐκπέση γὰρ ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου.

Τί δαί; ἔφη ὁ Ἀρειος μεγάλη τῇ φωνῇ. οὐκ οὐκ ἐπίστασθε; ἦν ὁ Σίναπυ φέρηται τὴν λίθον, ὁ Φολιδομορτὸς κάτεισιν. οὐκ οὐκ ἀκηκόατε ἂ τότε κακὰ πεπόνθαμεν ἐπιχειροῦντος ἐκεῖνου περιγενέσθαι; καὶ γὰρ μὴ ὄντος τοῦ Ὑγογότου, οὐκ ἐξέσται δήπου ἐκπεσεῖν. ἐκεῖνος γὰρ ἢ κατ' ἄκρας ἐξαιρήσει ἢ ἀλλοιώσει εἰς σχολεῖον τῶν σκοτεινῶν δογμάτων. οὐδὲν γὰρ οὐν διαφέρει ἡμῖν νυνὶ ἀμαρτεῖν τῶν βαθμῶν. ἢ καὶ οἴεσθε τοῦτον ἑάσειν ὑμᾶς δήπου καὶ τὰ ὑμέτερα ἦν οἱ Γρυφίνδωροι νικῶσι τὴν Φιάλην Οἰκειάν φερόμενοι; ἦν γὰρ ἀλῶ πρὶν τῆς λίθου λαβέσθαι, δεήσει με ἐπανελθόντα πρὸς τοὺς Δουρσλείους αὐτοῦ περιμεῖναι τὸν Φολιδομορτὸν ἕως ἂν ἐξεύρη με. περὶ τοῦ ὕστερον ἀποθανεῖν ὁ ἀγών, ἐπεὶ οὐδέποτε παραδώσω ἑμαυτὸν τοῖς καταχθονίοις. ἐγὼ δ' οὐν διὰ τῆς θύρας τῆς ἐπιρρακτῆς τῆδε τῇ νυκτί καταβήσεσθαι μέλλω, καὶ ὑμεῖς οὐ μὴ κωλύσητέ με ὅτι ἂν εἴπητε. ὁ γὰρ Φολιδομορτὸς ἀπέκτεινέ μοι τοὺς γονέας, μέμνησθε.

καὶ πρὸς αὐτοὺς δριμύ ἔβλεπεν.

Ἐγνων, ὦ Ἀρειε, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη ἠρέμα φωνοῦσα.

“Αρειος δέ Χρήσομαι τῇ χλαίνῃ, ἔφη, τῇ τῆς ἀφανείας. ἔρμαιον γάρ ἦν τὸ ἀνακτῆσασθαι αὐτήν.

Ἄλλ’ ἱκανὴ ἔσται, ἦ δ’ ὅς ὁ Ῥωὼν, τρεῖς καλύψαι, τοὺς πάντας λέγω;

Ἡ πάντας;

Οὐ γὰρ δήπου ὠήθης ἡμᾶς ἐάσειν σε μόνον ἐξιέναι;

ἦ δ’ Ἐρμιόνη ἀτεχνῶς Ἦκιστά γε, ἔφη. πῶς γὰρ εἰς τὴν λίθον ἀφίκοιο ἂν εἰ μὴ συνειημέν σοι; οἶομαι δεῖν ὡς τάχιστα ἐξετάσαι τὰ βιβλία ἕαν που χρήσιμόν τι ἐνῆ.

Ἄλλ’ ἀλόντες καὶ ὑμεῖς ἐκπεσεῖσθε.

ἦ δ’ Ἐρμιόνη Μὴ ὤρασιν ἄρα ἰκοίμην, ἔφη, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτέ. ὁ γὰρ Φηλητικὸς εἶπέ μοι λάθρα ὅτι ἕκατον δώδεκα περιπεποίημαι τίμια ἐξ ἑκατὸν δοκιμαζομένη πρὸς αὐτοῦ. οὐ δήπου ἐκβαλοῦσιν ἐμέ.

*

μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον οἱ τριττοὶ χωρὶς τῶν ἄλλων ἐκάθιζον ἐν τῷ κοινεῖῳ φροντίδας παρέχοντες φοβεράς. οὐδεὶς δ’ ἠνώχλει αὐτοῖς, τῶν Γρυφινδώρων οὐδὲν ἔχοντων τῷ γ’ Ἀρείῳ εἰπεῖν δήπου. ὁ δὲ τὸ πρῶτον τῆδε τῇ νυκτὶ οὐ χαλεπῶς εἶχεν ἀπομονούμενος. ἦ δ’ Ἐρμιόνη ἐξετάζε τὰ γράμματα εἴ πως τύχοι τινὸς τῶν κλημάτων ὧν μέλλουσι πειράσεσθαι. ὁ δ’ Ἀρειος καὶ ὁ Ῥωὼν ὀλίγον διελέγοντο ἅτε περὶ ἅ χρῆ ποιῆσαι πόλλ’ ἤδη φροντίζοντες.

καὶ κατὰ μικρὸν τῶν Γρυφινδώρων εἰς κοῖτον ἀπελθόντων τὸ κοινεῖον ἐκενοῦτο.

καὶ τοῦ Ἰορδάνου ἀπελθόντος – ἔχασκε γὰρ τέλος – ὁ Ῥωὼν Δεῖσε, ἔφη, τὴν χλαῖναν μετελθεῖν. ὁ δ’ Ἀρειος σκοταῖος εἰς τὸ κοιμητήριον ἀναβὰς τὴν χλαῖναν ἔλαβε. κατιδὼν δὲ καὶ τὸν αὐλὸν τὸν ὑφ’ Ἀγριώδους πρὸς τὰ Χριστούγεννα δεδομένον εἰς κόλπον ἔθηκεν ὡς κηλήσων τὸν Οὐλότριχα, οὐκ ἐθέλων ἄδειν.

καὶ εἰς τὸ κοινεῖον πάλιν δραμῶν Δεῖ ἐνδύναϊ ἐνθάδε τὴν χλαῖναν ὡς μαθησομένους εἴ γ’ ἄρα τοὺς πάντας καλύψει. ἦν γὰρ ὁ Φήληξ κατίδη πόδα τινα ἀσώματον περιπολοῦντα –

Τί ποιεῖτε; φωνὴν γὰρ ἄφνω ἤκουσάν τινος ἐν μυχῷ τοῦτο λέγοντος. καὶ ὁ Νεφελώδης ἐφάνη ὀπισθεν δίφρου, ἔχων τὴν φρύννην αὐτοῦ Τρίφορον. αὐτὴ γὰρ ὡς δοκεῖν πάλιν αὐτῆς ἐλευθερίας ἤπτετο.

Οὐδέν, ὦ Νεφέλωδες, οὐδέν, ἦ δ’ ὅς ὁ Ἀρειος τὴν χλαῖναν ἅμα ὀπίσω κρύπτων.

ὁ δὲ Νεφελώδης ὄξυ ἐδέρκετο πρὸς ἐκείνους κακὰ μηχανωμένους δηλαδῆ.

Ἐξιέναι γάρ, ἔφη, μάλ’ αὐθις μέλλετε.

Ἄλλ' οὐ μέλλομεν οὐδὲν οὐδαμῶς, ἔφη ἡ Ἑρμιόνη. οὐκ οὐκ ἐξερχόμεθα. ἀλλὰ τί ἐμποδῶν σοι, ὦ Νεφέλωδες, μὴ εἰς κοῖτον ἀπελθεῖν;

Ἄρειος δὲ πρὸς τὸ μέγα ὠρολόγιον βλέψας τὸ πλησίον τῆς θύρας ἐνενόησεν ὅτι οὐ δεῖ πλέον χρονίζειν, τοῦ Σινάπεως ὡς εἰκὸς ἤδη αὐλοῦντος ἐπὶ τῷ κατακοιμίσει τὸν Οὐλότριχα.

ὁ δὲ Νεφελώδης Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἐξιέναι, ἔφη. ἀλώσεσθε γάρ. ὡσθ' οἱ Γρυφίνδωροι καὶ πλείω πράγματα ἔξουσιν.

Ἄρειος δὲ Ἄλλ' ὅμως σύ γε, ἔφη, οὐκ ἐπίστασαι. τοῦτο γάρ τοι εὖ ἴσθ' ὅτι ἔστι τι ἡμῖν.

ὁ δ' οὖν Νεφελώδης δῆλον ὅτι συνέστελλεν ἑαυτὸν ὡς ἀνήκεστόν τι ποιήσων.

καὶ ἐπειγόμενος ἔφθασεν αὐτοὺς φυλάττων τὴν τῆς εἰκόνας ὀπήν. Ἐγωγε οὐκ ἐὼ ὑμᾶς τοῦτο ποιῆσαι. μάχην γὰρ μαχοῦμαι ὑμῖν.

ὁ δὲ Ῥῶν δι' ὀργῆς ἔχων Οὐτος, ἔφη. ἄναγε σεαυτὸν ἐκ τοῦ μέσου. μὴ κέπφος γένοιο –

ἐκείνος δὲ ὑποκρούσας Μὴ σύ μοι κέπφον, ἔφη. οὐ δεῖ σε πλέον παρανομήσαι. σὺ γὰρ ἐδίδαξάς με ὑπομένειν τοὺς ἐναντίους.

Οὐ γὰρ οὖν ἡμᾶς, ἡ δ' ὅς ὁ Ῥῶν παρωξυμμένος. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα τί χρῆμα ποιεῖς.

μικρὸν δὲ προχωρήσαντος αὐτοῦ, ὁ Νεφελώδης μεθῆκε Τρίφορον τὴν φρύνην. ἡ δὲ ἀλλομένη ἀπέβη.

κακείνος μέλλων πύξ παίσειν Εἶα, ἔφη, ἀλλ' ἄγε γευσώμεθα ἀλλήλων πυγμαῖς. πυκτεύειν γὰρ πρόχειρός εἰμι.

ὁ δ' Ἄρειος πρὸς τὴν Ἑρμιόνην στρεψάμενος ὡς πάνυ ἀπορῶν Οὐκ οὐκ, ἔφη, ἔχεις τι ποιῆσαι;

καὶ μὴν αὕτη προχωρήσασα Ὡ Νεφέλωδες, ἔφη, ξύγγνωθί μοι. μάλιστα γὰρ λυπούμαι τοῦτο ποιούσα.

καὶ τὴν ῥάβδον λαβοῦσα ῥωμαϊκῶς Πεπέτρωσο παντελῶς, ἔφη καταδεσμεύουσα αὐτόν.

τοῦ δὲ εἶδες ἂν τοὺς μὲν βραχίονας ἐπὶ πλευρὰς πεπηγότας, τὰ δὲ σκέλη συγκεκολλημένα, τὸ δὲ σῶμα πᾶν νεναρκηκὸς ὥστε χρόνον τινὰ σεσαλευμένος ταχὺ πρηνῆς ἐπὶ στόμα ἔπεσε σκληρόσαρκος γενόμενος ἤδη καθάπερ ξύλον.

ἐκείνη δὲ προσδραμοῦσα ἐκύλισεν αὐτὸν ὥστε ὑπτιον κεῖσθαι. ἀλλὰ τῶν γνάθων ἀλλήλαις προσκεκολλημένων οὐκ ἐδύνατο φωνῆσαι, οὐδ' εἶχε κινεῖν οὐδὲν εἰ μὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς φόβον βλέπων τέως πρὸς ἐκείνους.

“Αρειος δὲ πρὸς οὖς λέγων αὐτῇ Τί σὺ πεποιήκας ἑτεόν; ἔφη.

ἡ δὲ ταλαιπωροῦσά τι Καταδεσμός γάρ ἐστι σωματικός παν-
τελής. σφόδρα λυπούμαι, ὦ Νεφέλωδες.

καὶ ὁ Ἄρειος Ἄλλ’ εἰς τὸ δέον, ἔφη, ἐποιήσαμεν, ὦ Νεφέλωδες.
ἀσχολία δέ τις προσέπεσεν ἡμῖν ὥστε τὸ παραχρήμα μὴ λόγον
δοῦναι.

Ἵστερον γὰρ μαθήσῃ ἐκ τίνος λόγου, εἶπεν ὁ Ῥώων, ἐν ᾧ ὑπερ-
βαίνοντες αὐτὸν ἀμφιέννυντο τὴν χλαῖναν ἅμα τὴν τῆς ἀφανείας.

ἡ τοίνυν τοῦ Νεφελώδους χαμαὶ ἀπολείψις τῆς ἐξόδου οἰωνὸς
ἐδόκει οὐκ αἴσιος. καὶ ὡς ὑπερδεδοικότες τε καὶ ἐκπλαγέντες
ἐκασταχοῦ ἐδόξαζον ἄλλοτε μὲν σκιὰν ἀγάλατος τῷ Φήληκι
ὁμοιοῦσθαι ἄλλοτε δ’ ἀνέμων πνεύματα προσεικέναι τῷ Ποιφύκτῃ
κατασκήπτοντι ἐπ’ αὐτούς.

προσελθόντες δ’ ἐπὶ τὸ κάτω τῆς πρώτης κλίμακος κατείδον τὴν
Νῶροπα ἄνω ἐνεδρεύουσαν.

καὶ ὁ Ῥώων πρὸς τὸ οὖς Ἀρείῳ λέγων Λακτίζωμεν ἄρ’ αὐτήν,
ἔφη, ἅπαξ ἔτι. ὁ δ’ ἀνένευσεν. ἡ δὲ Νῶροψ ἠτένισε μὲν πρὸς αὐτούς
εὐλαβῶς δὴ περιμόντας τοῖς ὄμμασι λυχνοειδέσιν, ἀλλ’ οὐδὲν
ἐποίησεν.

οὐδενὶ δ’ ἄλλω ἐνέτυχον πρὶν ἀφίκοντο πρὸς τὴν κλίμακα τὴν
πρὸς τὸ τρίστεγον ἀναφέρουσαν. ὁ γὰρ Ποιφύκτης ἀνὰ μέσσην τὴν
κλίμακα ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ τάπητα χαλάσαι ὅπως οἱ ἀναβαίνοντες
ὑποσκελίζονται.

προσιόντων δ’ ἐκείνων ἄφνω Τίς πάρεστιν; ἔφη. καὶ ὀξύ δεδορ-
κῶς εἰς αὐτούς – μέλανας δ’ εἶχεν ὀφθαλμούς καὶ πανουργίαν
ἔβλεπε – ξύννοϊδα γάρ, ἔφη, ὑμῖν παροῦσιν καὶ μὴ ὄρων. οὐκ ἔλαθές
με Ἔμπουσ’ ἢ φάσμι’ ὣν ἡ μικρὸν χρήμα μαθητοῦ.

καὶ μετέωρος αἰωρούμενος ἠτένιζεν εἰς αὐτούς.

Ἄλλ’ ἐχρήν με μεταπέμψασθαι τὸν Φήληκα, εἴ τι αἴστον
περιπολεῖ τὸ φρούριον.

τῷ δ’ Ἀρείῳ ἐξαίφνης ἐπήλθέ τι.

καὶ τραχεῖά τῇ φωνῇ ψιθυρίζων Ὡ Ποίφυκτα, ἔφη. ὁ Βαρόνος
Αἵματοσταγῆς τὰ ἴδια πράττων αἴστος γεγένηται.

ἐκεῖνος δ’ ἐδέησε μὲν καταπεσεῖν ἐκ τοῦ ἀέρος, μόλις δὲ
κατασχῶν ἑαυτὸν ἓνα πόδα μόνον ἤωρεῖτο νυνὶ ὑπὲρ τῆς κλίμα-
κος.

καὶ συκοφαντῶν Ἡ μὴν λυπούμαι σφόδρα, ἔφη, ὦ αἱματηρὲ
κύριε, ὦ δαιμόνιε Βαρόνε. ξύγγνωθί μοι. οὐ γὰρ εἶδόν σε αἴστον
ὄντα δήπου. ὑπέριδε δῆτα τὴν ὕβριν τὴν τοῦ Ποιφυκτιδίου. ἔπαιζε
γὰρ πολλοστὴν τινα παιδιάν.

καὶ ὁ Ἄρειος κρώζων Τῆδε γὰρ τῇ νυκτί, ἔφη, πολὺς εἰμι περί τι. ἄπιθι ἐκποδῶν δῆτα ἐκ τοῦδε τοῦ χωρίου.

ὁ δὲ Ποιφύκτης αἰωρούμενος πάλιν αὐτὸν Καλῶς, ἔφη, κάλλιστα λέγεις. εἰ γὰρ προχωρεῖς σοὶ τὰ πράγματα. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐνοχλήσω οὐδέν.

καὶ ἄττων ἀπέβη.

ὁ δὲ Ῥωὼν ψιθυρίζων Βαβαί, ἔφη, τῆς ἀγχινοίας.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἔξω τῆς τοῦ τριστέγου διόδου παρόντες ἀνεωγμένην κατέλαβον τὴν θύραν.

Ἰδοῦ, ἔφη ὁ Ἄρειος ἡρέμα φωνήσας. ἡ που ὁ Σίναπυς ἤδη παρελήλυθε τὸν Οὐλότριχα;

καὶ ἀνεωγμένην ἰδόντες τὴν θύραν πάντες ἐδόκουν λογίζεσθαι ὅτι πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπομένουσιν. ὑπὸ δὲ τῇ χλαίνῃ ἐπιστρεψάμενος πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ Ἄρειος

Ἦν βούλησθε, ἔφη, ἐπανιέναι, ἐγὼ οὐ μέμφομαι ὑμᾶς. καὶ μὴν ἔξεστι τὴν χλαῖναν λαβεῖν. ἐγὼ γὰρ οὐκέτι χρειάν ἔξω αὐτῆς.

ἀλλ' ὁ μὲν Ῥωὼν Κορούζης εἰ μεστός, ἔφη.

ἡ δ' Ἐρμιόνη Ἐρχόμεθα δῆ.

καὶ ὁ Ἄρειος ὥσας τὴν θύραν ἀνέωξεν.

ψοφούντων δὲ τῶν στροφίγγων, ἤκουον εὐθύς θωύττοντός τινος καὶ βαρὺ γογγύζοντος. καὶ γὰρ ὁ κύων πᾶσι τοῖς μυκτῆρσι χρώμενος ἔξ ὄσσι μανικῶς ἐφυσία πρὸς αὐτοὺς καίπερ οὐ δυνάμενος ἰδεῖν.

ἡ δ' Ἐρμιόνη ἡρέμα Τί τοῦτο, ἔφη, τὸ ἐν ποσίν;

καὶ ὁ Ῥωὼν Κίθαρα, ἔφη, ὡς δόκει. ὁ Σίναπυς δῆλον ὅτι μεθῆκεν αὐτῇν.

Ἄλλα γὰρ ὁ κύων, ἔφη ὁ Ἄρειος, τότε ἐγείρεται δηλαδὴ ὅταν τις αὐλῶν λήγη. εἰέν. ταῦτά νυν.

καὶ τὸν Ἀγριώδους αὐλὸν ἐπὶ τοῖς χειλέσιν ἔχων ἠῦλει τῷ κυνί. καὶ ἀκούσας οὐκ ἂν εἶπας ἐκείνον μέλος αὐλεῖν ἐμμελές, ὁ δ' οὖν κύων μυσάντων εὐθύς τῶν ὀμμάτων — Ἄρειος γὰρ αὐλῶν διετέλει — κατὰ μικρὸν τονθορίζων ἔληξε, καὶ ἐσαλεύθη τι καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας κατερρή καὶ χαμᾶζε κατέπεσεν ὑπνω νικώμενος.

τοῦ δὲ Ῥωῶνος συμβουλευόντος τῷ Ἀρείῳ αὐλεῖν ἔτι, τὴν χλαῖναν ἐκδυσάμενοι πρὸς τὴν ἐπιρρακτὴν θύραν εἶρπον. προσιόντες δὲ ταῖς τοῦ κυνὸς κεφαλαῖς μεγάλαις ἦσθοντο τοῦ πνεύματος θερμοῦ τ' ὄντος καὶ δυσώδους.

καὶ ὁ Ῥωὼν ὑπὲρ τοῦ ἐκείνου νώτου ἀθρήσας Δυνησόμεθα γὰρ οὖν οἶμαι, ἔφη, τὴν θύραν ἀνελκύσαι. ἡ σὺ βούλη προτέρα ἰέναι;

Οὐ μέντοι μὰ τὸν Δία.

Καλῶς ἔχει. καὶ ὁ Ῥῶν συστείλας ἑαυτὸν εὐλαβῶς ὑπερέβη τὰ τοῦ κυνὸς σκέλη. προσκύψας δὲ καὶ τοῦ πόρπακος λαβόμενος ἀνείλκυσε τὴν θύραν γιγλυμωτὸν οὖσαν.

Τί ἐστι τάνταυθοί; εἶπεν ἡ Ἐρμιόνη ἐν φροντίδι μεγάλη οὔσα.

Σκότος καὶ μελανότης. ἀλλ' οὐκ ἔστι κλίμαξ οὐδεμία κάτω φέρουσα· ὥστε δέησει καταπηδήσαι.

ὁ δ' Ἄρειος αὐλῶν ἔτι ἀνασεύσας τὴν χεῖρα ὡς σημανῶν τῷ Ῥῶνι ἑαυτὸν ἐδείκνυ.

Ἡ καὶ σὺ πρότερος ἰέναι ἐθέλεις; ἐπεὶ θαρρεῖς; οὐδὲν γὰρ οἶδα περὶ τοῦ βάθους ὅποσον ἄρ' ἐστίν. ἀλλὰ τῇ Ἐρμιόνη δὸς τὸν αὐλὸν πραξούσῃ ὅπως ἔτι καθεύδων διατελεῖ ὁ κύων.

ἀλλ' ἐν μὲν ᾧ καὶ παρεδίδου ἐκείνος τὸν αὐλὸν σιωπῆς ἐπ' ἀκαρῆς γενομένης, οὗτος ἐγόγγυζέ τε καὶ ἐσφάδαζέ τι, ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἡ Ἐρμιόνη ἤρξατο αὐλοῦσα, πάλιν εἰς ὕπνον βαθὺν ἔπεσεν.

Ἄρειος δὲ ὑπερβὰς αὐτὸν καὶ διὰ τῆς θύρας κάτω βλέπων τὸν πυθμένα οὐχ εἶδε.

καθίει δ' ἑαυτὸν διὰ τὸ χάσμα μέχρι οὐ ἀπρίξ ἔρχετο μόνον ἄκροισ τοῖς δακτύλοις. καὶ ἔπειτα ἄνω βλέψας πρὸς τὸν Ῥῶνα Ἦν ὅτιοῦν πάθω, μὴ μετέλθης. ἀλλ' ἰὼν εὐθὺ εἰς τὸ γλαυκοκομείον πέμψον τὴν Ἡδυϊκτίνα πρὸς τὸν Διμπλόδωρον. ἔγνωκας;

Ἐγνων, ἡ δ' ὄς ὁ Ῥῶν.

Ἐν καλῷ. καὶ τοῦτ' εἰπὼν ὁ Ἄρειος μεθεὶς κατεπήδησεν εἰς τὸ ἄβυσσον. καὶ μεταξὺ πίπτων αἰσθησιν εἶχεν ἀέρος ψυχροῦ καὶ διαβρόχου παραπνέοντος αὐτῷ κάτω αἰεῖ ἰεμένῳ καὶ ἔτι κατωτέρω —

κάνταυθα δοῦπον ἄψοφόν τινα ἤκουσας ἂν τοῦ Ἀρείου πίπτοντος μὲν οὐκέτι, προσκρούσαντος δὲ μαλακόν τι. ἀνακαθισάμενος δὲ καὶ ψηλαφήσας τὰ ἐκεῖ καὶ οὐδυνάμενος ὄρᾶν ἄτε οὔπω συνειθισμένος τῷ σκότῳ, ἐδόκει καθῆσθαι ἐπὶ φυτῷ τι.

Καλῶς ἔχει· καταπηδᾶν δὴ πάρα, ἔφη βοῶν πρὸς τὸ ἄνω φῶς μικρὸν φαινόμενον. ἡ γὰρ θύρα τοσοῦτ' ἤδη ἀπείχεν ὥστε γραμματοσήμῳ προσεικέναι τὸ μέγεθος.

καὶ ὁ Ῥῶν εὐθύς ἀκολουθήσας ἐν ἀκαρεῖ παρὰ τὸν Ἄρειον ὕπτιος ἔκειτο τανυσθεῖς.

καὶ εὐθύς Τί ἐστι τοῦτο; ἔφη.

Οὐκ οἶδα. ἀλλὰ φυτοῦ χρῆμα, ὡς δοκεῖν· κεῖται γὰρ ἐνθάδε οἶμαι ὡς προσδεξόμενον τοὺς πίπτοντας ἐν ἀσφαλεῖ. οὐκ εἶα πηδήσεις, ᾧ Ἐρμιόνη;

καὶ οὐκέτ' ἐπὶ μακρὸν ἤκουον τοῦ κυνὸς αὐλουμένου, μᾶλλον δὲ βαῦζοντος τὴν Ἐρμιόνην. ἡ δὲ καταπηδήσασα ἤδη παρὰ τῷ Ἀρείῳ ἐτέρωθεν κατηνέχθη.

Οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅπως οὐ κείμεθα ὑπένερθε τοῦ φρουρίου πολλὰ στάδια πεσόντες.

Κατὰ δ' οὖν τύχην τὸ φυτοῦ χρήμα τοῦτο πάρεστιν, εἶπεν ὁ Ῥωών.

ἢ δ' Ἐρμιόνη Πῶς κατὰ τύχην; ἔφη βοῶσα. ἀλλὰ θεώρησον ἐκάτερος πρὸς ἑαυτόν.

καὶ ἀναπηδήσασα ἐπὶ τοῖχον διάβροχον ὠρμάτω· χαλεπὸν δ' ἦν τοῦτο ποιῆσαι. τὸ γὰρ φυτὸν ἐπειδὴ τάχιστα αὕτη ἀφίκετο περιέπλεκε τὰ σφυρὰ ἔλιξιν ὀφιώδεσι. καὶ γὰρ τὸν θ' Ἄρειον καὶ τὸν Ῥωῶνα ἦδη λαθὸν ἐδέδεκεν ἀμπέλοις μακραῖς.

ἀλλὰ τῇ Ἐρμιόνη συνέβη λῦσαι ἑαυτὴν πρὶν τὸ φυτὸν ἀνέκδυτον περιελιχθῆναι. καὶ νυνὶ ὀρωδοῦσα ἐθεώρει τοὺς παῖδας δυσμαχοῦντας τῷ φυτῷ εἴ πως ἀπολύσονται. ἀλλ' ὅσω μᾶλλον οὗτοι διετείνοντο ἐπ' αὐτό, τόσω βεβαιότερόν τε καὶ θᾶπτον συνέπλεκεν.

ἢ δ' Ἐρμιόνη κελεύουσα Οὐ μὴ κινήσητε, ἔφη. οἶδα γὰρ ἐκεῖνο ὅτι ἔστι, Πλουτῶνος Θήρατρον ὠνομασμένον.

Τὸ δεῖνα, ἔφη ὁ Ῥωών ράζων τι. ἦσθην γὰρ τὸ ὄνομα γοῦν εὐρών, ὄνησι δὴ σφοδρὰν ὄνηθεῖς. καὶ στροφὴν ἅμα ἐστρέφετο κωλύσων τὸ φυτὸν περιπλέξει τὸν τράχηλον.

ἢ δ' Ἐρμιόνη Σίγα, ἔφη. ὦφελον μεμνήσθαι τί ποιησάση ἔστι μοι ἀποκτεῖναι αὐτό.

Σπεῦσον δῆτα, ἔφη ὁ Ἄρειος. ἀποπνίγομαι γάρ. καὶ ἄσθματος μεστὸς ἐπάλαιεν αὐτῷ ἐλιγμοῖς ἦδη τὸ στήθος περιβάλλοντι.

Πλουτῶνος Θήρατρον τοῦτο. τί εἶπεν ἡ σοφίστρια Βλάστη περὶ τοῦ Πλουτῶνος Θηράτρον; φιλεῖ τοι τὸ σκοτεινὸν καὶ τὸ διάβροχον –

Πῦρ ἀναψον δῆτα, εἶπεν ὁ Ἄρειος ἀγχώμενος.

Εὐ λέγεις. ἀλλὰ φρύγανα οὐκ ἔχομεν. τοῦτ' εἰποῦσα ἐκείνη ἐδάκρυε καὶ ἐκόπτετο.

ὁ δὲ Ῥωών μείζον ἐμβοῶν τοῦ Στέντορος Ἡ καὶ μέμηνας; ἔφη. πότερον σὺ φαρμακὶς εἶ ἢ καὶ οὐχί;

Ἔγνω, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη. καὶ τὴν ράβδον λαβοῦσα καὶ σείσασα, ἐπάσασα δέ τι ροὴν ἐφήκε πυρὸς ὑακινθίνου τῷ φυτῷ καθάπερ τῷ Σινάπει ποτέ. καὶ δὴ ἐν ἀκαρεῖ οἱ παῖδες ξυνήδεσαν ἐκείνῳ τοὺς περιβόλους χαλῶντι ὡς τό τε φῶς καὶ τὸ θάλπος ἀποκνοῦντι. ἴλυσπῶμενον δὲ καὶ σαλεύόμενον ἀπὸ τῶν σωματίων ἀπελύετο ὥστε ἦν αὐτοῖς ὑπεκφυγεῖν.

Τύχη γ' ἀγαθῇ σὺ περὶ τὰ βοτανικὰ σπουδάζεις, ὦ Ἐρμιόνη. τοῦτο γὰρ εἶπεν ὁ Ἄρειος συγγενόμενος αὐτῇ πρὸς τῷ τοίχῳ, καὶ ἰδρῶτ' ἔτι ἀπομοργνύμενος τῆς ὀψεως.

Λοιπόν, ἔφη ὁ Ῥωών. καὶ τύχη τῇ ἀγαθῇ ὁ Ἄρειος οὐ φιλεῖ ἐκπλαγῆναι ἐν δεινῷ ἀλούς. φῦ τοῦ Ἄλλὰ φρύγανα οὐκ ἔχομεν.

Ταύτη τοίνυν ἰώμεν, ἔφη ὁ Ἄρειος δείξας δίοδον τινὰ λιθόστρωτον ὅπη μόνον ἦν προχωρεῖν.

οὐδὲν δ' ἤκουον χωρὶς ψόφου τῶν ἑαυτῶν ποδῶν εἰ μὴ τοῦ ὕδατος στάζοντος ἀεὶ κατὰ τοὺς τοίχους. ἡ δὲ δίοδος ἐπικλινῆς εἶναι ἐδόκει τῷ Ἀρείῳ πάνυ ὁμοιουμένη τῇ τοῦ Γριγγώτου. καὶ ἄφνω εἰσῆλθεν αὐτὸν ταραχώδης τι νόημα περὶ τῶν δρακόντων οἵτινες λέγονται τὴν κατώρυχα φυλάττειν τὴν ἐν τῇ τῶν μάγων τραπέζῃ. ἀλλ' εἰ ἐντύχοιεν δράκοντι ἐκτελεῖ – ὁ γοῦν Νορβέρτος καίπερ παῖς ὢν ἄλις πραγμάτων παρέσχεν.

ὁ δὲ Ῥωών ψιθυρίζων Ἄρ' ἀκούετέ τι; ἔφη.

Ἄρειος δ' ἐδόκει αἰσθῆσθαι βόμβου τινὸς καὶ κρότου οὐ μεγάλου προπάροιθε γιγνομένου.

Ἥ που εἰδωλὸν ἔστιν;

Οὐκ οἶδα. ἔμοιγε δοκεῖ ψόφος εἶναι ἴσος ταῖς πτέρυξιν.

Ἄλλὰ φῶς ἔστιν εἰς τοῦμπροσθεν. ὀρῶ γὰρ κινούμενον τι.

ἀφικόμενοι δ' ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς διόδου κατ' ὄμμ' ἑώρων θάλαμον λαμπρῶς πεφωτισμένον, ὀροφὴν ἔχοντα ὑψηλοτάτην.

ἐπινόησον οὖν μοι αὐλὴν μὲν ὀρνέων φαιδρῶν καὶ ποικίλων πλήρη περιπετομένων καὶ κυλινδομένων, θύραν δὲ βαρεῖαν καὶ ξυλίνην κατὰ τὸ ἀντίθυρον κειμένην.

Ἥ που οἶε, ἔφη ὁ Ῥωών, ὡς προσβαλοῦσιν ἡμῖν ἦν τὴν αὐλὴν διαβαίνωμεν;

Οἷσθαι γε χρή, ἔφη ὁ Ἄρειος. οὐ μὴν οὐδὲ φαίνονται πάνυ χαλεποὶ εἶναι, εἰ δὲ πάντες ὁμοῦ κατασκήπτοιεν ... λοιπόν· ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἰστάμεθα ... δραμοῦμαι δῆτα.

καὶ τὴν ὄψιν χερσὶ φυλάττων ἀπνευστὶ τὴν αὐλὴν θέων διέβη. ἀλλὰ προσεδόκα μὲν κακῶς πείσεσθαι ὑπ' ἐκείνων ῥάμφεσι καὶ ὄνυξι σπαραττόντων αὐτόν, ἀλλ' οὐδὲν ἐγένετο. καὶ γὰρ πρὸς τὴν θύραν ἀβλαβῆς ἀφίκετο. ταύτην δὲ τῆς λαβῆς πειραθεῖς συγκεκλημένην ἤδρεν.

καὶ οἱ ἄλλοι – ἠκολούθησαν γάρ – τείνοντες καὶ ἔλκοντες οὐκ ἐδυνήθησαν κινεῖν τὴν θύραν, οὐδ' ἐπεὶ ἡ Ἑρμιόνη ἐπειράθη τοῦ φίλτρου τοῦ Ἀλωώμωρά.

Τί δαί; ἦ δ' ὅς ὁ Ῥωών.

ἦ δ' Ἑρμιόνη Οὐκ ἔστιν ὅπως, ἔφη, οὔτοι οἱ ὄρνεις ἀγάματα πάρισι.

καὶ τοὺς ὄρνεις μετεώρους ἐθεώρουν αἰωρουμένους τε καὶ στίλβοντας. ἦ καὶ στίλβοντας;

ὁ δ' Ἄρειος ἄφνω Ἄλλ' ὄρνεις μὲν, ἔφη, οὐκ ἄρ' εἰσί, κλείδες δέ. κλείδες μὲν οὖν πτερωταὶ ἀποβαίνουσιν εἴ τις νοῦν προσέχει. καὶ τῶν ἄλλων ἀτενὲς ἀποβλεπόντων εἰς τοὺς ὄρνεις περιχορεύοντας, Ὡστε χρή οἶεσθαι ... εἶέν. ἰδοῦ σάρα. δεῖ γὰρ τὴν κλεῖν θηρεῦσαι τὴν τῆς θύρας.

Ἄλλὰ μυρίαί εἰσίν.

ὁ δὲ Ῥῶν τὴν κλειθρίαν ἐξετάσας Ἄλλὰ ζητοῦμεν μέγα τι καὶ ἀρχαϊκὸν καὶ ὡς εἰκὸς ἀργυροῦν, ἀργυρᾶς οὔσης τῆς λαβῆς.

καὶ καθ' ἕκαστον εἰς σάρον ἐμβάντες καὶ λακτίσματι ἀνώσαντες, ἐμετεωρίσθησαν εἰς μέσον τὸ τῶν κλειδῶν νέφος. καὶ ἐκείνους ἐφ' ὅσον ἐνεδέχeto θηρεύοντας τε καὶ ἀρπάζοντας ἔφθανον αἱ κλείδες — κεκληλημένοι γὰρ ἦσαν — ἄττουσαι καὶ κατασκήπτουσαι οὕτω ταχέως ὥστε μόνον οὐκ ἀδύνατον ἦν προσδέξασθαι.

Οὐ μὴν ἄλλ' ὁ Ἄρειος, ὅς γε ζητητῆς ἐγένετο νεώτατος ἔτος τουτὶ ἑκατοστόν, δεινὸς ἦν ταῦτα κατιδεῖν ἂ τοὺς ἄλλους λέλθηθέ που. καὶ γὰρ διὰ μικρὸν περιπτάμενος μεταξὺ τῶν πτερῶν ποικίλων εἶδε κλεῖν τινὰ μεγάλην τ' οὔσαν καὶ ἀργυρᾶν πτέρυγα παρέχουσαν στρεπτήν ὥσπερ εἴ τις ἤδη ἔλαβεν αὐτὴν καὶ εἰς κλειθρίδιον μόλις ἔωσε.

καὶ τοὺς ἄλλους συγκαλέσας Ἰδοῦ, ἔφη, ἦδε ἡ κλεῖς, μεγάλη οὔσα. τήνδε μὲν οὖν λέγω τὰς πτέρυγας ὑακινθίνας ἔχουσαν, τῶν πτερῶν ἐτέρωθι ἰπωμένων.

καὶ ὁ Ῥῶν ταχύνων ἐκείσε ὅποι δακτύλῳ ἐδείκνυτο ὁ Ἄρειος εἰς τὴν ὀροφὴν προσκρούσας μονονουχὶ ἀπὸ τοῦ σάρου κατέπεσεν.

ὁ δ' Ἄρειος ἀτενὲς αἰεὶ πρὸς τὴν κλεῖν τὴν πτερὸν βεβλαμμένην ἀποβλέπων Δεῖ ἡμᾶς, ἔφη, εἰς χεῖρας ἰέναι πανταχόθεν προσβάλλοντας. σὺ μὲν οὖν, ὦ Ῥῶν, ἄνωθεν ἐπίθου· σὺ δ', ὦ Ἑρμιόνη, κάτω μένουσα φθάσον αὐτὴν καταβαίνουσαν. ἐγὼ δ' ἐπιχειρήσω λαβεῖν. ἐγνώκατε; ἴτε νῦν.

ἡ δὲ κλεῖς τόν τε Ῥῶνα κατασκήψαντα, καὶ τὴν Ἑρμιόνην ὥσπερ ἀπὸ σφενδόνης ἐξερριπισμένην ἄνω τε κινουμένην, ἔλαθε παρελθοῦσα ἀμφοτέρους. ὁ δ' Ἄρειος ἐτάχυνε διώκων αὐτὴν πρὸς τοῖχον πετομένην. προκύψας δὲ μονόχειρ κατέλαβεν αὐτὴν πρὸς λίθον θλίψας· ἡ δὲ κατάκροτον ἠχὴν παρείχεν ἀηδῆ ἀκούσαι. καὶ ὁ Ῥῶν καὶ ἡ Ἑρμιόνη οὕτω ἐθορύβησαν ὥσθ' ὑπηχῆσαι τὴν αὐλήν.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ καταβάντων ὁ Ἄρειος εἰς τὴν θύραν ἔδραμεν, τὴν κλεῖν ἔτι ἐν δεξιᾷ ἔχων σφαδάζουσαν. εἰς δὲ τὴν κλειθρίαν ὥσας τὴν

θύραν ἔδυνήθη ἂν εὐθύς ἀνοίξει. εἰς δὲ τὴν ὄπην ὥσας τὴν κλεῖν καὶ στρέψας, τὰ κλεῖθρα διολισθόντα ἤσθοντο. ἐκ δὲ τούτων ἡ κλεῖς πάλιν αὐτὸ μετέωρος ἀνέβη, πάνυ σαθρὰ φαινομένη ὡς δις ἦδη ληφθεῖσα.

καὶ ὁ Ἄρειος τῆς λαβῆς ἐχόμενος ἤρετο τοὺς ἄλλους εἰ ἐτοῖμοι εἶεν. κατανευσάντων δ' αὐτῶν τὴν θύραν ἀνέωξεν.

καὶ πρῶτον μὲν οὐκ εἶχον ὄραν οὐδὲν πλὴν σκότου, εἰσελθοῦσι δ' αὐτοῖς τοῦ θαλάμου εὐθέως πεφωτισμένου θαῦμα ἦν ἰδεῖν μέγιστον.

εἰστήκεσαν γὰρ ἐν χειλέσι πεττικῆς σανίδος παμμεγάλης, ὅπισθε γενόμενοι τῶν μελάνων πεττῶν. καὶ οὗτοι μακρότεροι ὄντες αὐτῶν τῶν παιδῶν γεγλύφθαι ἐδόκουν ἐκ λίθου τινὸς μέλανος. καὶ ἐναντίον τούτων πέραν τοῦ θαλάμου ἔκειντο οἱ λευκοὶ πεττοί. καὶ οἱ παῖδες ἔφριττόν τι συνειδότες τοῖς λευκοῖς πεττοῖς ὄψιν οὐκ ἔχουσιν.

καὶ ὁ Ἄρειος ψιθυρίζων εἶπεν ὅτι Πῶς τούτοις τις χρήσεται; ὁ δὲ Ῥῶν Δεῖ ἡμᾶς πεττεύοντας διαβῆναι τὸν θάλαμον δῆπου. ἦν γὰρ ἄλλην κατόπιν τῶν λευκῶν πεττῶν θύραν ἰδεῖν.

Τίνι τρόπῳ; ἔφη ἡ Ἑρμιόνη προταρβουσαί τι.

καὶ ὁ Ῥῶν Δεῖ ἡμᾶς οἶμαι, ἔφη, πεττοὺς γενέσθαι.

προσελθὼν οὖν ἰππότην μέλανα χεῖρα δὲ προτείνας τοῦ ἵππου ἤφατο. καὶ παραχρῆμα ὁ λίθινος ἐνεψυχωμένος ἐσκίρτα, τοῦ ἰππότου τὴν κεφαλὴν μετ' αὐτῆς τῆς κόρυθος περιάγοντος ὡς βλέποντος πρὸς τὸν Ῥῶνα.

Ἦ που δεῖ ἡμᾶς συμμαχεῖν σοι διαβῆναι θελόντας;

κατανεύσαντος δὲ τοῦ μέλανος ἰππότου, μετεστρέφθη πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἄλλὰ τοῦτ', ἔφη, πάνυ πολλῆς ἄξιον ἐστὶ φροντίδος. δεῖ ἀντικατασταθῆναι οἶμαι ἀντὶ τριῶν τῶν μελάνων πεττῶν.

καὶ ὁ θ' Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἐσιώπων, θεωροῦντες τὸν Ῥῶνα ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα. τέλος δὲ Μὴ ἄχθεσθε, ἔφη. ἀλλ' οὐδέτερος ὑμῶν πάνυ πεττευτικός ἐστιν –

ὁ δ' Ἄρειος εὐθύς Ἄλλ' οὐδὲν ἄρ' ἀχθόμεθα, ἔφη. σὺ δ' ἡμῖν ἅττα χρή ποιεῖν ἐφεστῶς φράζε.

Λοιπὸν σὺ μὲν, ὦ Ἄρειε, ἐκείνου τοῦ ἀξιοματικοῦ ἀντικαθίστασο, σὺ δ', ὦ Ἑρμιόνη, τοῦ πύργου.

Καὶ σοὶ γε τί δραστήον;

Ἐγωγ' ἵππος γενήσομαι.

τῶν δὲ πεττῶν ἀκουσάντων ὡς δοκεῖν πρὸς ταῦτα ἵππος τε ἀξιοματικός τε καὶ πύργος ἐπιστρεψάμενοι ἐκποδῶν ἐπορεύθησαν, κενὰ λιπόντες τρία τετράγωνα ἃ Ἄρειος τε καὶ Ῥῶν καὶ Ἑρμιόνη ἐπεῖχον.

Οἱ λευκοὶ τοι πρότερον αἰεὶ παίζουσιν, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥοὼν ἀτενίζων κατὰ τὸ πεττευτήριον. Ἰδοῦ.

στρατιώτης γὰρ λευκὸς δύο διὰ τετράγωνα προῦκεχωρήκει.

ὁ δὲ Ῥοὼν ἐκράτει τῶν μελάνων πεττῶν. οἱ δ' ἐκινούντο σιωπῇ ὅποι πέμποι. ὁ δ' Ἄρειος τρέμων τὰ γόνατα ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν οὐκ εἰδὼς τί ποιῶσιν ἡττωθέντες.

᾿Ω Ἄρειε, πορεύθητι δόχμιον πρὸς δεξιὰν τέτταρα τετράγωνα.

καὶ πρῶτον ἐξεπλάγησαν τοῦ ἐτέρου ἵππου ἀλόντος. ἦ γὰρ λευκὴ βασίλισσα αὐτὸν πρὸς τοῦδαφος ράξασα εἴλκυσεν ἀπὸ τοῦ πεττευτηρίου. καὶ πρηνῆς ἔκειτο αὐτοῦ ὁ ἵππος ἀκίνητος.

ὁ δὲ Ῥοὼν τρέμων τι Ἄλλ' ἔδει τοῦτο γενέσθαι, ἔφη, ὅπως ἐξεῖη σοὶ ἐλεῖν ἐκείνον τὸν ἀξιωματικόν, ᾧ Ἑρμιόνη. ἄγε δῆ.

καὶ ὅποτε τῶν μελάνων ἐκείνων πεττῶν ἐάλω τις, οἱ λευκοὶ ἐκάστοτε ὠμοτάτους ἑαυτοὺς παρείχον. καὶ οὐ διὰ πολλοῦ ξύλλογος ἦν πεττῶν ἀψύχων παρὰ τὸν τοῖχον πεπτωκότων. καὶ δις ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη μόνον οὐκ ἔλαθον τὸν Ῥοῶνα ἐπικινδύνως ἔχοντες. ὁ δ' ἐξῆττε κατὰ τὸ πεττευτήριον ὀλίγου δέων τόσους ἐλεῖν πεττοὺς λευκοὺς ὅσοι ἤδη μέλανες ἐάλωσαν.

καὶ ἄφνω Ὅσον οὐ νενικήκαμεν, ἔφη. λογιστέον δέ ...

ἡ δὲ λευκὴ βασίλισσα ἀπέβλεπε πρὸς αὐτὸν τὴν ὄψιν κενὴν περιάουσα.

καὶ ἡρέμα Ναί, ἔφη. μία δὲ λείπεται ὁδός. δέομαι γὰρ αὐτὸς ἀλῶναι.

Οὐχὶ ἔφασαν ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη μεγάλη τῇ φωνῇ βοῶντες.

ἀλλ' ὁ Ῥοὼν ἀνιῶμενος Τοιαύτη γάρ, ἔφη, τυγχάνει οὔσα ἡ πεττεία. ἀνάγκη ἔνια προίεσθαι. ἦν μίαν προχωρῶ βάσιν, ἦδε ἡ βασίλισσα αἰρήσει με· καὶ εἶτα σοί, ᾧ Ἄρειε, ἔξεσται τὸν βασιλέα ἀναστρέψαι.

Ἄλλά –

Πότερον βούλεσθε παῦσαι τὸν Σίναπυν ἢ μή;

᾿Ω Ῥοῶν –

Ἄγε δῆ· ἦν μὴ σπεύσητε, οὗτος τὴν λίθον ἤδη ἔξει.

ἀλλὰ γὰρ μία δὲ ἐλείπετο ὁδός.

καὶ ὁ Ῥοὼν ὑπώχρος μὲν ὦν τὸ πρόσωπον, αὐθαδῆς δ' Ἄγε νυν, ἔφη. ἰδοῦ πορεύομαι. ὑμῖν δὲ οὐ περιμενετέον νενικήκοσιν.

προχωρήσαντι δ' αὐτῷ σσ λευκὴ βασίλισσα προσέβαλεν. ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς λιθίνῃ πεπληγμένος πρὸς τοῦδαφος ἔπεσε, καὶ ἐκποδῶν εἰλκύσθη λιποψυχήσας ὡς ἐδόκει. καὶ ἐν τούτῳ ἡ Ἑρμιόνη ὀτοτύζουσα ἐν τῷ τετραγώνῳ ἐπέιχεν ὁμως.

ὁ δ' Ἄρειος τρέμων ἔτι πρὸς ἀριστερὰν τρία τετράγωνα ἐκινήθη.

καὶ ὁ λευκὸς βασιλεὺς περιειλόμενος τὸ διάδημα πρὸ τῶν Ἀρείου ποδῶν ἔρριψεν. οἱ γὰρ μέλανες ἐνενικήκεσαν. καὶ οἱ πεττοὶ προσκυνήσαντες ἀπέβησαν, τὴν εἰς τὸ πρόσθεν ὁδὸν ἀφύλακτον λιπόντες. καὶ πανύστατον πρὸς τὸν Ῥῶνα μετ' ἀπορίας ἀποβλέψαντες, ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἑρμιόνη διὰ τῆς θύρας καὶ ἀνὰ τὴν πλησίον δίοδον ἐφορμήθησαν.

Τί μὴν εἰ τυγχάνει – ;

ὁ δ' Ἄρειος ὡς καὶ ἑαυτὸν πείσων Εὐ γὰρ ἔξει οὗτος, ἔφη. ἀλλὰ τί νῦν πάθωμεν ὡς εἰκάσαι;

Ἄλλὰ πεπόνθαμεν ἤδη τὸ τῆς Βλάστης – τὸ Πλουτῶνος Θήρατρον λέγω. ὁ δὲ Φιλητικὸς ἐμαγγάνευσεν τὰς κλεῖδας δηλαδὴ, καὶ τῆς Μαγονωγαλέας εἰς ζῶα μεταβαλοῦσης τοὺς πεττούς, λείπονται ἢ τε Κιούρου γοητεία καὶ ἡ Σινάπεως.

καὶ πρὸς ἄλλην θύραν ἀφίκοντο.

ὁ δ' Ἄρειος ἠρέμα Ἔγνωκας; ἔφη.

Ἔγνω. ἀλλὰ προχώρησον.

καὶ τοῦ Ἀρείου ἀνοίξαντος αὐτήν, δυσσομίας αισθόμενοι σφοδρᾶς τοὺς τρίβωνας ἀνείλκυσαν ἀμφότεροι τὰς ῥίνας καλύψοντες. καὶ διὰ τὴν ὁσμὴν δακρύνοντες εἶδον ἔμπροσθεν ὑπτιον χαμαὶ κείμενον Τρωγλοδύτην τινὰ καὶ μείζονα τοῦ πάρος ἠττωθέντος. ἐλιποψύχησεν ἄρα καὶ οἴδημα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ παρέιχεν αἱματηρόν.

Ἦδομαι γὰρ πολὺ οὐ δέον ἀγωνίζεσθαι τούτῳ, εἶπεν ὁ Ἄρειος μεταξὺ ἐν ὑπερβαίνων τῶν σκελῶν παμμεγάλων. ἀλλ' ἐπείγου· πνίγομαι γάρ.

καὶ τὴν ἐφεξῆς ἀνέωξε θύραν. καὶ οὐδέτερος μὲν ἠθέλεν ὅ τι ἐνεῖη ἀθρῆσαι, εἶδον δ' ἄρα οὐδὲν τοῦ φοβεροῦ μετέχον, τράπεζαν μὲν οὖν φιάλας παρέχουσαν ἐπτὰ παντοδαπὰς κατὰ στοιχὸν τεταγμένας.

Τὸ τοῦ Σινάπεως, ἡ δ' ὅς ὁ Ἄρειος. τί δραστέον;

ἀλλ' ἐπειδὴ τάχιστα εἰσήλθον, πῦρ ἐγένετο ὀπισθεν αὐτῶν ἐν αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ. καὶ οὐκ ἦν τῶν ἐπιτυχόντων πυρῶν, πορφυροῦν ὄν. καὶ ἅμα φλόγες μέλαιναι ἐγένοντο ἐν τῇ ἔμπροσθεν ἐξόδῳ. ἐλοχίσθησαν γάρ.

Ἰδοῦ. ἡ γὰρ Ἑρμιόνη βύβλον ἔλαβε πρὸς ταῖς φιάλαις κειμένην. καὶ Ἄρειος ὑπερ τὸν ἐκείνης ὤμον προκύψας τοιάδε ἀνέγνω·

πρόσθεν μὲν εὐρεῖν ἔστι κίνδυνον πολὺν

ἢ τὰσφαλῆ γ' ὀπισθεν ἦν εὐδαιμονῆς.

δυοῖν γὰρ ἡμῶν προσφόροις κυρεῖν πάρα,

βοηδρομήσομεν γὰρ ἦν θέλης ποτέ.

τῶν δ' ἑπτὰ τὴν μὲν ἦν τύχης αἰρούμενος
 πόρρω προσελθεῖν ἔστιν· ὅς δ' ἄλλην λάβοι,
 αὐτὴ γε τὸν πiónτ' ἔκώσεται πάλιν.
 δύο τῶν παρ' ἡμῖν οἶνον ἀκαλήφης ἀπο
 μόνον πορίζουσ' ἀβλαβεστάτην πόσιν,
 τρεῖς δ' αὖ λάθρα γέμοντας εὐρήσεις φόνου.
 καὶ χρή σ' ἐλέσθαι, μὴ μένειν ἀεὶ θέλων.
 ὅπως δ' ἄρ' ἦ σοι ῥᾶον ἐκλογὴν ποιεῖν,
 σημεῖα δώσω τετράκισ σαφέστατα.
 οἴνου γὰρ εἰ βλέποις ποτ' ἐξ ἀριστερᾶς,
 τύχοις ἂν αἰὲν φαρμάκου κεκρυμμένου.
 φιαλῶν δὲ πρώτην ἐσχάτην τε σοὶ λέγω
 τό τ' εἶδος ἄλλας τὴν φύσιν τ' εἶναι πολὺ
 ὅμως δ' ἀχρήστους εἰ περᾶν πόρρω ποθεῖς.
 πᾶσαι δὲ μέγεθος ὡς ὄρας διέσταμεν,
 οὐδ' ἔστι νᾶνος οὔτε θανάσιμος γίγας.
 ἐκ δεξιᾶς δὲ καὶ ἀριστερᾶς λέγω
 οὐδὲν πiónτι διαφέρειν τὰς δευτέρας·
 δίδυμαι γὰρ εἰσι κεῖ δοκοῦσι πρῶτον οὔ.

ἡ δ' Ἐρμιόνη ὡς πάνυ κουφισθεῖσα ἀνέπνευσέ τε μέγα καὶ ὑπεγέλα, ὃ
 τῷ γ' Ἀρείῳ θαυμάσιον ἔδοξεν οὐδαμῶς συνηδομένῳ αὐτῇ.

Βαβαί, ἔφη. τοῦτὸ γὰρ οὐ μέτεστι τῆς μαγικῆς τέχνης ἀλλὰ τῆς
 λογικῆς, αἰνιγμα ὄν. ἀλλὰ πολλοὶ τῶν μάγων τῶν μεγίστων ὡς
 ἄλογον ἀσκούντες τέχνην ἐνθάδε εἰς πάντα χρόνον κατακληθῆειν ἄν.

Οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς κατακληθῆσομεθα;

Οὐδαμῶς, εἶπεν ἡ Ἐρμιόνη. πάντα γὰρ γέγραπται ὧν δεόμεθα ἐν
 τῷδε τῷ χάρτη. φιάλαι ἑπτὰ· τρεῖς φάρμακον ἔχουσι θανάσιμον, δύο
 δ' οἶνον, μία μὲν ἡγήσεται ἡμᾶς διὰ τοῦ μέλανος πυρός, μία δὲ
 πάλιν διὰ τοῦ πορφυροῦ.

Ἄλλὰ πῶς μάθωμεν ὅ τι δεῖ πιεῖν;

καὶ ἐκείνη Καρτέρησον εἰποῦσα τὸ χάρτιον πολλάκις ἀνέγνω.
 ἔπειτα δ' ἄνω κάτω παρὰ τὴν τῶν φιαλῶν τάξιν ἐβάδισε τονθορῶζουσα
 εἰς ἑαυτὴν καὶ πολλὰ δακτυλοδεικτοῦσα. καὶ τέλος μακαρίζουσα
 ἑαυτὴν τοῦ πράγματος

Ἔγνω, ἔφη. ἡ γὰρ μικροτάτη φιάλη ἡγήσεται ἡμῖν διὰ τοῦ
 μέλανος πυρὸς πρὸς τὴν λίθον.

ὁ δ' Ἀρειὸς βλέψας πρὸς τὴν φιάλην μικροτάτην δὴ οὖσαν
 Ἀμφοῖν δ' οὐκ ἀρκέσει, ἔφη, αὐτὴ πιεῖν. μία γὰρ μόνη πόσις
 ὑπάρχει.

καὶ ἀπέβλεπον εἰς ἀλλήλους.

Καὶ τίς ἠγγήσεται σοι πάλιν διὰ τῶν πορφυρῶν φλογῶν;

ἢ δ' Ἐρμιόνη ἔδειξε φιάλην γογγύλην ἐκ δεξιᾶς κειμένην.

Σύ γε πίθι ταύτης, εἶπεν ὁ Ἄρειος. ὑπολαμβάνουσάν δ' αὐτὴν ἔφθασεν εἰπὼν ὅτι Ἄκουσον μὲν οὖν. ἄπιθι καὶ εὐρὲ τὸν Ῥοῶνα. λαβὲ σάρα ἀπὸ τῆς αὐλῆς τῆς τῶν κλειδῶν τῶν πετομένων. οὕτω γὰρ ἐκ τῆς ἐπιρρακτῆς θύρας φεύξεσθε τὸν Οὐλότριχα λαθόντες. ἔλθὲ εὐθύ πρὸς τὸ γλαυκοκομεῖον, καὶ πέμψον τὴν Ἡδυϊκτίνα πρὸς Διμπλόδωρον. δέομεθα γὰρ αὐτοῦ. τάχα ἂν δυναίμην δι' ὀλίγου ἀμῦναι τὸν Σίναπυν καίπερ τῷ ὄντι ἀντίπαλος οὐκ ὢν.

Ἄλλ' ὦ Ἄρειε, εἰ ὁ δεῖνα συνείη αὐτῷ, τί μήν;

Λοιπόν· ἄρ' οὐκ ηὐτύχησα τὸ πρῖν; – τὴν γὰρ οὐλὴν ἔδεικνυ – τάχ' ἂν αὖθις εὐτυχοίην.

ἢ δ' Ἐρμιόνη μονονουχὶ δακρῦουσα ἐξ ἀπροσδοκῆτου ὠρμήθη ὑπαγκαλιούσ' αὐτόν.

Τί ποιεῖς, Ἐρμιόνη;

Σὺ μέγας εἶ φαρμακεύς, Ἄρειε, πιθοῦ μοι.

Ἄλλ' οὐκ εὐτεχνος εἰμί τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ σύ, εἶπεν ὁ Ἄρειος πάνυ ἀπορῶν ἐν ᾧ ἐκείνη ἀφίετο αὐτόν.

Ἦ καὶ εὐτεχνον καλεῖς ἐμέ; αἰβοὶ τῶν βιβλίων. αἰβοὶ τῆς δεινότητος. ἔστι γὰρ μείζονα τούτων οἶα ἢ φιλία καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ – εὐλαβοῦ δὴ, ὦ Ἄρειε.

Πίθι σὺ πρῶτον, ἔφη ὁ Ἄρειος. οἶσθα γὰρ ἀκριβῶς δήπου τὰ τῶν φιαλῶν πάθη ἅττα ἐστίν;

Ἄκριβέστατά γε. καὶ ἡ Ἐρμιόνη καταπίνουσα τὴν πόσιν τὴν τῆς φιάλης γογγύλης ἔφριξέ τι.

Ἄρ' οὐ τοῦ θανασίμου πέπωκας; ὁ γὰρ Ἄρειος ἐφοβεῖτο.

Οὐδαμῶς. ἀλλὰ ψυχρότατόν ἐστιν.

Εἶα. ἴθι πρὶν ἀπορρεῖν τὸ φάρμακον.

Τύχη ἀγαθῇ – εὐλαβοῦ –

ἴθι, ἢ δ' ὅς ὁ Ἄρειος ἀναβοῶν.

ἐκείνη μὲν οὖν μεταστρεψαμένη διὰ τοῦ πορφυροῦ πυρὸς ἐβάδισεν εὐθύ.

Ἄρειος δ' ἀναπνεύσας τι τὴν φιάλην ἔλαβε τὴν μικροτάτην. τρεπόμενος δὲ πρὸς τὰς μελαίνας φλόγας Ἔρχομαι, ἔφη καὶ τὴν πόσιν κατέπινε.

καὶ μὴν κρυστάλλου ὡς δοκεῖν εἰς τὸ σῶμα εἰσβάλλοντος, τὴν φιάλην μεθεῖς προῦχώρησε. καὶ ξυστείλας ἑαυτὸν τὰς μελαίνας φλόγας εἶδεν ἐκλαμπούσας, θερμότητος δ' οὐδεμίας ἦσθητο

αὐτῶν. καὶ πρῶτον μὲν οὐδὲν ἦν ἰδεῖν εἰ μὴ τὸ μέλαν πῦρ, ἐν ἀκαρεῖ
δ' ἀφίκετο ἐτέρωσε εἰς τὸν ὕστατον τῶν θαλάμων.

καὶ μὴν ἄλλος τις ἤδη παρῆν. Σίναπύς γε μὲν δὴ οὐκ ἦν, οὐδ' αὖ
Φολιδομορτός.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΥ

Κίουρος ἦν ἄρα.

Ἄλλ' ἦ καὶ σύ; ἔφη ὁ Ἄρειος κεχηνῶς ἅμα.

ὁ δὲ Κίουρος κάρχαρον μειδιάσας τοῖς δὲ σπασμοῖς οὐκέτι χρώμενος ἡρέμα Ἔγωγε, ἔφη. οὐ γὰρ σύ, ὦ Ποτέρ, κομιδῇ ἀπροσδόκητος δεῦρο ἀφίκου.

Ἄλλ' ὁ Σίναπυς, ὡς ᾤθηται —

Ἦ τὸν Σεούερον λέγεις; καὶ τοῦτ' εἶπεν ὁ Κίουρος γελῶν ἅμα, ἐκείνο μὲν τὸ εἰθισμένον λεπτὸν τε καὶ γυναικίον οὐκέτ' ἐμφθεγξάμενος, ὃξὺ δὲ καὶ πικρὸν τι. Εἰκόσ, ἔφη. τοῦ γὰρ Σεούερου ἐστὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ὡς φαίνεται. ὥστε πάνυ συνέφερον ἐμοὶ τὸ περιπέτεσθαι ἐκείνον καθάπερ νυκτερὶς ὑπερμεγάλῃ. ἀλλὰ γὰρ παρ' αὐτὸν τίς ὑποπτεύοι ἂν τὸν βατταρίζοντα τοῦτον τὸν ἄθλιον, τὸν σοφιστὴν Κίουρον; καὶ ταῦτα λέγων προσεποιεῖτο αὐθις τὴν εἰθισμένην βαττολογίαν.

ὁ δ' Ἄρειος οὐχ οἶός τ' ἦν ταῦτα καταμανθάνειν· οὐδὲν γὰρ μετέχειν τῆς ἀληθείας ὡς δοκεῖν.

Ἄλλ' ὁ Σίναπυς ἤθελεν ἀποκτεῖναί με.

Οὐδαμῶς. ἐγὼ μὲν οὖν ἠθέλησα. ἢ γὰρ φίλη σου Γέρανος ἔτυχε καταβαλοῦσά με ἐν ᾧ ἔσπευδε πῦρ ἐμβαλεῖν τῷ Σινάπει ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου τοῦ ἱκαροσφαιρικῷ ὥστ' οὐκέτ' ἐδυνήθη ἐγὼ παρατηρεῖν σε ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἐν ἀκαρεῖ γὰρ ἔσχον ἂν ἐκκροῦσαι σὲ ἀπὸ τοῦ σάρου. καὶ ἤδη ἐξέκρουσα ἂν εἰ μὴ ὁ Σίναπυς σώσωσιν σε ἐπήσε φυλακτῆριόν τι.

Καὶ δῆτα λέγεις ὅτι ἐκείνος σώσαί με ἐπεχείρει;

Πάνυ γε. ὡς πρὸς τί μάλ' ἐβουλήθη, πῶς δοκεῖς, βραβεύειν ἐν τῷ ἐπιγιγνομένῳ ἀγῶνι τῷ ἱκαροσφαιρικῷ; ἀλλ' ὅπως μὴ ἐγὼ ταῦτα πάλιν αὐτῷ πειραθῶ δήπου. ἐμβροντησία. οὐ γὰρ ἐξῆν ἐμοὶ οὐδὲν ποιῆσαι θεωροῦντος τοῦ Διμπλοδώρου. καὶ πάντες οἱ ἄλλοι σοφισταὶ ἐδόξαζον αὐτὸν ἐν νῷ ἔχειν κωλύσαι τοὺς Γρυφινδώρους νικῆσαι. καὶ δὴ ἀπήχθητο τοῖς πολλοῖς,

περιττὰ πράξας. ἐγὼ μέντοι ἀποκτενῶ σε τῆδε τῇ νυκτί.

καὶ δακτύλοις κροτήσαντος τοῦ Κιούρου, πείσματα οὐδαμόθεν γενόμενα βιαίως κατέδησε τὸν Ἄρειον.

Πολυπραγμονέστερος εἶ σύ, ὦ Ποτέρ, ἢ ὥστε φῶς ὄραν. ὅτε γὰρ ἐν τοῖς νεκυσίοις τὸ φρούριον οὕτω περιέτρεχες ἐξερευνήσων τὸ τὴν λίθον φυλάττον, ἐξῆν σοι καθ' ὅσον συνήδη ἐμαυτῷ τόθ' ἔωρακέαι με ἐπανιόντα.

Ἦ καὶ σύ γε τὸν Τρωγλοδύτην εἰσήγαγες;

Ἔγωγε. σοφιστῆς γὰρ εὐφυῆς εἰμι πρὸς τοὺς Τρωγλοδύτας. εἶδες γὰρ που ὅπως ἄρτι ἐχρησάμην ἐκείνῳ τῷ ἐν τῷ θαλάμῳ; ἀλλὰ κακῇ τύχῃ ἕως οἱ ἄλλοι πάντες περιέτρεχον ζητοῦντες αὐτόν, ὁ Σίναπυς ἤδη ὑποπτεύων ἐμὲ ὠρμήθη εὐθὺς εἰς τὸ τρίστεγον ὡς φθησόμενός με. οὐχ ὅπως ὁ ἐμὸς Τρωγλοδύτης ἀπετυμπάνισε σέ, ἀλλ' οὐδ' ὁ κύων ὁ τρικάρηνος ἐπιτυχῆς ἐγένετο ἀποδάκνων εἰς καιρὸν τὸ Σινάπεως σκέλος.

ἀλλ' ἡρέμησον, ὦ Ποτέρ, αὐτοῦ μένων ἐν ᾧ ἐξετάζω τοῦτο τὸ κάτοπτρον· ἀξιόλογον γὰρ ἐστίν.

καὶ τότε ὁ Ἄρειος ἐγνώρισε τὸ ὄπισθεν τοῦ Κιούρου ἰδρυμένον ὅτι τυγχάνει ὄν. ἦν γὰρ τὸ ἔσοπτρον τοῦ ναιμύθιπε.

ὁ δὲ Κίουρος ἀπτόμενος τοῦ περὶ αὐτὸ ξυλίνου Τοῦτο δὴ τὸ κάτοπτρον, ἔφη, ἀφορμὴν παρέχει τῷ ἐπιθυμοῦντι εὐρεῖν τὴν λίθον. τοῦ γάρ τοι Διμπλοδώρου ἐστὶ τὸ τοιοῦτο δηλαδὴ. οὐ μὴν ἀλλ' ἀπόντος τούτου Λονδίνονδε, φθῆσομαι τὸν νόστον ἤδη μακρὰν ἀποδημήσας.

τῷ Ἀρείῳ μέντοι ἔδοξε πράττειν ὅπως ἐκείνος λάλος διατελῶν οὐχ οἷός τ' ἐστὶ τὸν νοῦν εἰς τὰ τοῦ κατόπτρου προσέχειν.

Εἶδον σέ, ἔφη, καὶ τὸν Σίναπυ ἐν τῇ ὕλῃ –

Τί μὴν; εἶπεν ὁ Κίουρος ἀτεχνῶς μεταξὺ εἰς τοῦπισθεν τοῦ κατόπτρου βαδίζων. Ἐξίχνευε γὰρ θέλων μαθεῖν ὅτι καὶ ἔγνωκα ἤδη. ἀπ' ἀρχῆς γὰρ ὑποπτεύσας τότε δὴ ἐπειράτο ἐκφοβεῖν ἐμέ καίπερ ἄπορον ὄν αὐτοῦ τοῦ κυρίου Φολιδομορτοῦ προστατοῦντος ἐμοῦ.

καὶ πάλιν ἐλθὼν ἀπὸ τοῦ ὀπίσω ἀτενὲς ἐδεδόρκετο εἰς τὸ κάτοπτρον.

Τὴν λίθον ὀρῶ, ἔφη. δίδωμι δ' αὐτὴν τῷ κυρίῳ. ἀλλὰ ποῦ ἐστίν; καὶ ὁ Ἄρειος παλαίων ἐτι τοῖς δεσμοῖς οὐχ οἷός τ' ἦν ἐκφυγεῖν. καὶ μὴν ἔδει κωλύσαι τὸν Κίουρον μὴ ὄλος εἶναι περὶ τοῦ κατόπτρου.

Ἄλλ' ὁ Σίναπυς ἐφαίνετο αἰεὶ εἰς τόσον δυσχεραίνων κατ' ἐμοῦ.

Δυσχεραίνει δὴ, ἢ δ' ὅς ὁ Κίουρος, Ἡρακλέους ἔχθραν τινὰ ἔχων. οὐκ οὐν ἐκείνῳ ξυνήδησθα συμμαθητῇ γεγεννημένῳ τοῦ σου

πατρός; ἐμίσουν γὰρ ἀλλήλους. ἀλλ' οὖν νεκρόν γε οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαί σε.

Ἄλλα νεωστὶ σοῦ κλαίοντος ἀκούσας ἐδόξασα ἐκείνον ἀπειλητικὸν γενέσθαι.

καὶ πρῶτον ὁ Κίουρος ἐδόκει φοβεῖσθαι τι.

Ἐνίστε, ἔφη, χαλεπὸν ἐστὶ μοι ποιῆσαι τὰ τῷ κυρίῳ προσεταγμένα. οὗτος μὲν γὰρ μάγος πέφυκε μέγας, ἐγὼ δὲ ἀσθενής –

ὁ δ' Ἄρειος χάσκων τι Καὶ δὴ λέγεις, ἔφη, ὅτι ἐκείνος σοὶ συνῆν ἐν τῷ διδασκαλείῳ;

Ἐνεστι γάρ μοι ὅποι ἂν ἔλθω. περινοστῶν γάρ ποτε τὰ τῆς οἰκουμένης συνέτυχον αὐτῷ νεανίσκος τ' ὦν εὐήθης καὶ ἄλλως τε γελοῖος γενόμενος καὶ ὡς πολλὰ σπουδάζων περὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον. ὁ δὲ κύριος Φολιδομορτὸς εὖ ἐδίδαξέ με ἀποφαίνων ὡς οὐδὲν ἄρ' ὑγιῆς φρονοίην. Σκοπεῖσθαι δέ, ἔφη, ὦ εὐηθέστατε Κίουρε, οὕτωςί χρή· οὐχ ὅτι οἱ μὲν δικαιοσύνης ἄπτονται οἱ δὲ ἀδικίας, μᾶλλον δὲ οἱ μὲν τοῦ κρείττονας γενέσθαι ὀρέγονται, οἱ δὲ ἀσθενέστεροι πεφύκασιν ἢ ὥστε καὶ ἐπιθυμῆν τοῦ τοιούτου. καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πιστὸς ἦν αἰεὶ ὑπηρέτης αὐτῷ, οὐ μὴν ἀλλὰ πολλὰ λυπήσαντα ἔδει με δίκας διδόναι αὐτῷ πολλὰς – καὶ ἐξαίφνης ἔφριξε λέγων – οὐ γὰρ ῥαδίως συγγιγνώσκει ἐκείνος τοῖς ἡμαρτηκόσι· καὶ μάλιστ' ἔμοι ἠγανάκτησε σφαλέντι τοῦ μὴ κλέψαι τὴν λίθον ἐκ Γριγγώτου. ὥστε τιμωραῖς μετῆλθέ με ... ἔδοξε γὰρ αὐτῷ ἀκριβέστερον ἐπιτηρεῖν με ...

καὶ οὗτος μὲν κατὰ μικρὸν ἐσιώπα· ὁ δ' Ἄρειος ἐμνημόνευε τὰ τοῦ Στενωποῦ Διάγοντος. πῶς γὰρ οὕτω γενέσθαι ἀνόητος; αὐτόπτης γὰρ ἰδὼν τότε τὸν Κίουρον δεξιώσασθαι ἐν τῷ Λέβητι Διαβρόχῳ.

ὁ δ' ἠρέμα ἀρὰς ἠῤῆτο.

Οὐ γὰρ ξυνήμι τοῦτο· ἦ καὶ ἐντὸς τοῦ κατόπτρου που τὴν λίθον εὐρήσομαι; ἦ διαρρηῆσαι χρή αὐτό;

ὁ δ' Ἄρειος ἀγχίνους ὦν πρὸς τὰ γεγενημένα οὕτω γνώμης εἶχεν ὥστε μάλιστα πάντων ἐπεθύμει φθάσαι τὸν Κίουρον εὐρὼν τὴν λίθον. καὶ εἰς ἑαυτὸν λέγων Βλέπων γάρ, ἔφη, εἰς τὸ κάτοπτρον εὖ οἶδα ἑμαυτὸν εὐρίσκοντα αὐτήν. καὶ οὕτω καὶ τοῦτο ὅπου κέκρυπται δηλαδὴ. ἀλλὰ πῶς ἔστι μοι βλέψαι πρὸς αὐτό, τοῦ Κιούρου ἀγνοοῦντος τί ποιῶ;

καὶ ἤθελε μὲν κινεῖσθαι πρὸς ἀριστερὰν ὡς λήσων ἐκείνον εἰς τοῦμπροσθεν τοῦ κατόπτρου μεθιστάμενος, ἐσφάλῃ δὲ τῆς ἐλπίδος τῶν δεσμῶν εἰς τόσον ἐπιτεταμένων. καὶ καταπεσὼν ἔλαθε τὸν Κίουρον ἔτι εἰς ἑαυτὸν λαλοῦντα.

Ποίαν τόδε τὸ κάτοπτρον ἔχει δύναμιν; τί μηχανητέον; ὠφέλησον ἐμέ, ὦ κύριε.

καὶ φωνὴν τινα ἄλλην ἤκουσεν ὁ Ἄρειος ἅμα ἐκπλαγεῖς ἀποκρινομένην, φωνήσαντος ὡς εἰκάσαι αὐτοῦ τοῦ Κιούρου.

Κέχρησο τῷ παιδί ... κέχρησο τῷ παιδί.

καὶ ὁ Κίουρος μεταστρεψάμενος πρὸς τὸν Ἄρειον Χρήσομαί γε. οὔτος, ὦ Ποτέρ, δεῦρο.

καὶ χερσὶ κροτήσαντος τοῦ Κιούρου, τὰ πείσματα χαμάζε ἔπεσε. λυθεὶς δὲ ὁ Ἄρειος βραδέως ἀνέστη.

ἀλλ' ἐκεῖνος μάλ' αὖθις Δεῦρο, ἔφη. εἰς τὸ κάτοπτρον βλέψας εἰπέ μοι τί ὄρας.

ὁ δὲ Ἄρειος ἐβάδιζε πρὸς αὐτόν, ποικίλα ἅμα ἐννοῶν.

Δεῖ τρέπεσθαι ἐπὶ ψευδῇ ὁδῷ. βλέπαντα γὰρ δεῖ με ψεύσασθαι, μίας δὴ ταύτης λειπομένης ὁδοῦ.

κατόπιν δὲ προσελθόντος ἐκείνου, εἴλκυσε ὁσμὴν τινα καινὴν ἀπὸ τῆς Κιούρου μίτρας ὡς δοκεῖν πνέουσας. καὶ ὄμμασι μεμυκ-
όσιν ἦλθε πάροιθε τοῦ κατόπτρου.

τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς πάλιν ἀναπετάσας τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ἑώρα πρῶτον μὲν ὑπωχρον καὶ περίφοβον δοκοῦσαν, μετ' ὀλίγου δὲ μει-
διῶσαν πρὸς αὐτόν. καὶ ἡ σκιά δεξιὰν εἰς θυλάκιον θείσα ἐξείλκυσε
λίθον τινὰ αἱματοῦσαν. σκαρδαμύξασα δ' εἰς θυλάκιον ἀπέθηκε.
καὶ ἐν ᾧ τοῦτ' ἐποίει, ὁ Ἄρειος ἅμα τῷ ὄντι ἦσθετό τινος – βαρὺ γὰρ
ἦν – εἰς τὸ ἑαυτοῦ θυλάκιον πίπτοντος. τῇ γὰρ λίθῳ, τὸ ἀπιστ-
ότατον, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκέχρητο.

ἐκεῖνος δὲ πικρῶς Εἶέν, ἔφη. τί ὄρας;

Ἄρειος δὲ ξυστείλας ἑαυτὸν Ὀρῶ γ' ἑμαυτόν, ἔφη ψευδόμενος,
δεξιούμενον τὸν Διμπλόδωρον. φέρομαι γὰρ τὴν Φιάλην τὴν Οἰκείαν
ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

ἀρὰς δὲ πάλιν αὐτὴν ἠράσατο ὁ Κίουρος.

Ἄναγε σεαυτὸν ἐκ τοῦ μέσου. ἀπιῶν δ' ἐκποδῶν ὁ Ἄρειος ἦσθετο
τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου παρὰ τῷ μηρῷ κειμένης. ἄρα ἀποδράμη
τολμήσας;

ἀλλ' οὐ μακρὰν κεχώρηκε καὶ ἐφθέγξατό τις ὀξεία τῇ φωνῇ, τοῦ
Κιούρου τὰ χεῖλη οὐ κινούντος.

Ψεύδεται ... ψεύδεται.

καὶ ὁ Κίουρος κεκραγῶς Οὔτος, ἔφη, δεῦρο, τοῦμπαλιν.
ἀλήθευσον δὴ. τί ἄρτι εἶδες;

ἢ δ' ὀξεία φωνὴ αὖθις Ἔα με προσειπεῖν κατὰ στόμα αὐτοῦ.

ὦ κύριε, ἀλλ' ἀσθενέστερος εἶ ...

Σθένω γοῦν τοσονδε ...

ὁ δ' Ἄρειος ἀκίνητος εἰστήκει γῆθεν ἔρριζωμένος ὡσπερ τῷ Πλουτῶνος Θήρατρω καταδεδεμένος. περιδεῆς δὲ θεᾶται τὸν Κίουρον ἕως χεῖρα πρὸς κεφαλὴν ἐπιθεῖς τὴν μίτραν ἀνελίττει. ἀλλὰ τί δαὶ γίννεται; τῆς δὲ μίτρας ἀποπεσοῦσης, τὸ Κιούρου πρόσωπον σμικρὸν ἐδόκει θαυμαστῶς ὡς. καὶ ἔπειτα τὸν τράχηλον περιάγων μεταστρέφεται.

Ἄρειος δ' ὀξύτατα ἐκέκραγεν ἂν εἰ μὴ ἄφωνος ἐγένετο. ἐκεῖ γὰρ ὅπου οὐδὲν ὄφελος ἰδεῖν εἰ μὴ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τὴν κατὰ νῶτον, πρόσωπον ἦν ἰδεῖν, πρόσωπον δὴ δεινότατον πάντων ὅσα ἐωράκει ποτὲ ὁ Ἄρειος. γύψου γὰρ ἦν λευκότερον τὸ εἶδος, γοργὸν δὲ ὀφθαλμοῖς κοκκίνοις. ἀντὶ δὲ ῥινῶν παρείχε τμήματα σμικρὰ καθάπερ δράκων.

καὶ σισυρίζων Ἄρειος, ἔφη, Ποτήρ.

ὁ δ' Ἄρειος ἤθελε μὲν ἀνακρούσασθαι ἐπὶ πρύμνην, κινεῖσθαι δ' οὐκ ἐδυνήθη.

καὶ τὸ πρόσωπον Ἰδού, ἔφη. οἶαν δὴ οἶαν μετάστασιν δέδορκας. σκιά γὰρ γενόμενος καὶ ὁμίχλη σχῆμα οὐ παρέχω εἰ μὴ σώματος ἄλλοτρίου ἕξεστί μοι κοινωνεῖν. ἀλλ' ὑπάρχουσιν αἰεὶ οἱ τοιοῦτοι προσδέξασθαι με εἰς τὴν ψυχὴν βουλόμενοι. καὶ τὸ αἷμα τὸ τοῦ μονοκέρω ἵππου νεωστὶ δεξάμενος πάνυ ἔρρώμην· κατείδες γὰρ τὸν βέλτιστον Κίουρον ὑπὲρ ἐμοῦ πίνοντα ἐν τῇ ὕλῃ. κεκτημένος δὲ τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον, δυνήσομαι ἴδιον ποιεῖσθαι σῶμα ... λοιπόν ... τί οὐ δώσεις μοι τὴν ἐν τῷ θυλακίῳ λίθον;

ἔγνωκε γάρ. ἐξαίφνης δ' αὐ αἰσθησιν ἔχων τῶν σκελῶν πρὸς τοῦπίσω ἐκαλινδεῖτο.

Οὐ σωφρονήσεις; σεσηρότως εἶπε τὸ πρόσωπον. ἄμεινον γὰρ σοὶ ἐκώσαντι τὴν ψυχὴν συμμαχεῖν ἐμοί ... ἦν δὲ μή, ταῦτα πείση τοῖς τοκεῦσιν ... οἷτινες ἀπέθανον παριέμενοι.

Ἄρειος δὲ ἐξαίφνης ἀναβοῶν Ψεύδει σύ, ἔφη μεγάλη τῇ φωνῇ.

καὶ τοῦ Κιούρου πρὸς αὐτὸν ἀνακρουομένου, ὁ Φολιδομορτὸς ἔτι ἐφορᾶν ἐδύνατο. ἀλλὰ νῦν δὴ τὸ πρόσωπον ὠμὸν ἐμειδία τι.

Βαβαὶ τοῦ παππασμοῦ. τὴν γὰρ ἀνδρείαν αἰεὶ περὶ πολλοῦ πεποιήμαι· καὶ τοὺς τοκέας σοῦ ὁμολογῶ ἀνδρείους δὴ γενέσθαι. τὸν μὲν γὰρ πατέρα πρῶτον ἀπέκτεινα ἀνδρείως ἀνταγωνισάμενον, τὴν δὲ μητέρα οὐκ ἂν ἔδει τεθνάναι εἰ μὴ ἐπεχείρει σῶσαι σέ ... ἀλλὰ δός μοι τὴν λίθον δῆτα, ἦν μὴ δοκεῖ σοὶ ἐκείνη καλῶς πράξαι μάτην τεθνηκυῖα.

Ἄρειον δὲ Οὐδαμῶς, βοῶντα, ἀναπηδῶντα δὲ πρὸς τὴν θύραν τὴν φλογοειδῆ ἐκείνος ἐφθασεν ὀξὺ κραυγᾶσας Λαβὲ αὐτόν. καὶ ἐν ἀκαρεῖ συνήδει ὁ Ἄρειος τῷ Κιούρῳ λαβομένῳ οἱ τοῦ καρποῦ. καὶ εὐθύς τὸ

μέτωπον σφόδρα περιωδύνει, ἅμα μὲν δακνούσης τῆς οὐλῆς ὥσπερ βελόναις τετρυπημένης, ἅμα δὲ μελλούσης τῆς κεφαλῆς δίχα σχισθήσεσθαι ὡς δοκεῖν. κεκραγὼς δ' ὅμως καὶ παντὶ σθένει ὀρμώμενος ἀνταγωνίζεται τῷ Κιούρω. κᾶπειτα πρᾶγμα πάνυ ἀπροσδόκητον ἦν ἰδεῖν. οὗτος γὰρ μεθίησι τὸν Ἄρειον. ὁ δὲ συνειδὼς ἦττον τὴν κεφαλὴν ὠδίνων περισκόπει τεταραγμένη τῇ ὄψει ὡς οὐκέθ' ὀρῶν τὸν Κίουρον ἀφανισθέντα δῆ. τὸν δ' ὄρα δι' ἀλγηδόνα ὀκλάζοντα καὶ εἰς τοὺς δακτύλους ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀποβλέποντα τοὺς ἤδη φλυκταίναις ἐξανθούοντας.

τοῦ δὲ Φολιδομορτοῦ αὐθις αὐτὸν λαβὲ λαβὲ φθεγξαμένου, ὁ Κίουρος προσπτάμενος κατέβαλε τὸν Ἄρειον πρηγῆς ἐπ' αὐτὸν πεσὼν καὶ ταῖν χεροῖν σφίγγων τὸν τράχηλον αὐτοῦ. καίτοι κραυγάζει τέως δῆλον ὅτι περιώδυνος γεγώς.

ὦ κύριε, οὐ δύναμαι ἔχεσθαι αὐτοῦ. οἴμοι τῶν χερῶν, οἶα πάσχω.

οὗτος δὲ καίπερ τοῖς γόνασι χαμαὶ πιέζων ἔτι τὸν Ἄρειον, τὸν γε τράχηλον μεθεὶς μετ' ἀπορίας εἰς τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ἀτενίζει. ταύτας δὲ Ἄρειος εἶδεν ὥσπερ ὀπτημένας ἢ δεδαρμένας καὶ ἐρυθρὰς δῆ γενομένας καὶ ξεστάς.

Φόνευε δῆτα, ὠμβρόντητε, καὶ τελευτῆν δὸς αὐτῷ.

καὶ ὁ μὲν Κίουρος τὴν δεξιὰν ἀνεῖχεν ὡς ἂν ἀρασόμενος θανάσιμον, ὁ δ' Ἄρειος ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου χεῖρα προτείνας τοῦ Κιούρου προσώπου ἐλάβετο —

Ὅττοτοτοτοτοῖ.

καὶ καλινδούμενος ὁ Κίουρος λυπηρῶς ἀπηλλάγη τοῦ Ἀρείου, φλυκταίναις καὶ τὸ πρόσωπον παρέχων δεδηγμένον πολλαῖς. καὶ τότε Ἄρειος ἐπίσταται ὅτι ἐκείνῳ ἦν φόβος θιγεῖν τοῦ δέρματος αὐτοῦ μὴ στυγνὸν δῆ οἰμῶζῃ. εἰ οὖν συνεχῶς λάβοιτο τὸν Κίουρον, ἴσως τοσοῦτο λυπήσειν ἐκείνον ὥστε μὴ ἂν ἀρασθαι λυπούμενον.

ἀναπηδήσας οὖν τὸν Κίουρον τοῦ βραχίονος λαβὼν ἀπρίξ εἶχετο. ὁ δὲ μέγα κεκραγὼς ἐπειράθη ἀπῶσαι τὸν Ἄρειον. ὁ δὲ συνήδει ἑαυτῷ κάκιον ἤδη πάσχοντι τὴν κεφαλὴν ἰδεῖν μὲν γὰρ οὐκέθ' ἐδύνατο, ἤκουσε δὲ τοῦ τε Κιούρου κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ ὀρθιάζοντος καὶ τοῦ Φολιδομορτοῦ τέως Παῖ δῆ, παῖ δῆ φωνοῦντος καὶ δῆ καὶ ἄλλων τινῶν λεγόντων Ἄρειε, Ἄρειε. τούτους δ' οὐκ ἤδει εἶ γ' ἄρα ἐντὸς πως ἑαυτοῦ λέγουσιν.

ξυγήδει δ' οὖν ἑαυτῷ πάντων ἡμαρτηκότι· τὸν γὰρ Κιούρου βραχίονα ἐκ τῶν χερῶν αὐτοῦ ἀφείλκυσε τις· κᾶπειτα εἰς σκότον κατέβαινεν, ὡς ἐδόκει, κάτω καὶ ἔτι κατωτέρω.

χρυσούν τι τοίνυν εἶδεν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς στίλβον. ἄλλο τι ἢ τὸ φθαστέον; ἀλλὰ οἱ βραχίονες ὡς ἐφαίνετο βαρύτεροι ἦσαν ἢ ὥστε λαβεῖν αὐτό.

σκαρδαμύξας δὲ τοῦτ' ἐνενόησε φθαστέον μὲν οὐκ εἶναι, δίοπτρα δέ, ἄτοπον θέαμα.

σκαρδαμύξας δ' αὖθις μειδιῶντος ἐγνώριζε τοῦ Διμπλοδώρου.

Χαίρε, ἔφη, ὦ Ἄρειε.

ὁ δὲ διὰ μικροῦ ἀτενίσας ἐμέμνητό τι. ὦ σοφιστά, ἔφη. τὴν λίθον λέγω. αἴτιος ὁ Κίουρος. τὴν γὰρ λίθον ἔχει. ὦ σοφιστά, ὡς τάχιστα –

Σὺ δ' ἠσύχαζε, ὦ παῖ, ἔφη ὁ Διμπλόδωρος. ἔωλα γὰρ δοκεῖς λέγειν. ὁ γὰρ Κίουρος οὐκ ἔχει τὴν λίθον.

Τίς δῆτα; ὦ σοφιστά, ἐγώ –

Κάτεχε σεαυτὸν ὅπως μὴ ἡ Πομφόλυξ ἐκβάλη με.

ὁ δ' Ἄρειος τὴν μὲν ὄργην παρείμενος περισκοπῶν δὲ τὰ παρόντα συνήδει ἑαυτῷ δῆλον ὅτι ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὦν. ἔκειτο γὰρ ἐν κλίνῃ ὀθόλαις λευκαῖς ἐστρωμένη, καὶ παρ' αὐτῷ τράπεζα ἦν σεσωρευμένη παντοδαποῖς ὡς εἰκάσαι τοῖς ἀπὸ γλυκυπωλείου νωγάλοις.

καὶ ὁ Διμπλόδωρος μειδιῶν ἔτι Δῶρα γὰρ τάδε, ἔφη, ἀπὸ τῶν ἐταίρων καὶ παρομαρτούντων. ἀλλὰ τὸ διαλέγεσθαι περὶ τὰ ἐν τοῖς ὑπογείοις σοι καὶ τῷ σοφιστῇ Κιούρω γεγενημένα ἀπόρρητον μὲν ἐστὶν ἀμέλει· ἴσασι δὲ πάντες. τοῖς γὰρ ἐταίροις σου Φερεδίκῳ καὶ Γεωργῷ μέμφομαι τὸ θᾶκον ἐξ ἀποπάτου σοι πέμπειν. ἤθελον γὰρ δήπου γελοῖόν τι παρασχεῖν σοι. ἡ δὲ Πομφόλυξ νομίσασα χρῆμα οὐχ ὑγιὲς εἶναι ἀφείλεν.

Πόσον χρόνον ἐνθάδε ἤδη διατρίβω;

Ἡμέρας τρεῖς. ὁ γοῦν Ῥόναλδος Εὐσιήλιος καὶ ἡ Γέρανος μάλισθ' ἠσθήσονται ἀναπνεύσαντος σοῦ τοῦ πόνου, πολλὰ βεβαρυσμένοι.

Ἄλλ' ὦ σοφιστά, περὶ τὴν λίθον –

Οὐκ οἶμαι ἐστὶ μοι παρατρέψαι σοι τὴν λίθον. ὁ τοίνυν Κίουρος οὐκ ἐδυνήθη ἀφελεῖν σε· ἐγὼ γὰρ εἰς καιρὸν ἀφικόμην κωλύσων αὐτὸν μὴ τοῦτο ποιῆσαι. οὐ μὴν ἀλλὰ σὺ κατὰ σεαυτὸν ἀμέλει εὖ ἔπραττες.

Ἦ καὶ καιρῖος ἦλθες τὴν Ἐρμιόνης γλαῦκα ἀποδεξάμενος;

Διαπορευόμενοι γὰρ ἅμα τὸν ἀέρα αὐτὸς τε καὶ ἡ γλαυξ δηλαδὴ παρεκομίσθημεν παρ' ἀλλήλους κατὰ μέσσην τὴν ὁδόν. ἐπειδὴ γὰρ τάχιστα ἀφικόμην Λονδίνονδε, σαφῶς ἠπιστάμην ὅτι προσήκει μοι ἐκεῖ παρεῖναι ὅθεν ἄρτι ἀφωρμήθην. καιροῦ δὲ λαβόμενος τὸν Κίουρον ἀφείλκυσσα –

Ἄλλ' ἢ σύ γε ὁ δράσας;
Ἐφοβούμεν χρόνιος ἦκειν.

Μικροῦ γὰρ ἐδέησας. οὐ γὰρ ἐδυνάμην ἂν ἀμῦναι ἐκείνον τῆς λίθου.

Μῆ ὅτι τῆς λίθου, ὦ παῖ, ἀλλὰ σεαυτοῦ λέγω. τοῦτο γὰρ σὺ ποιῶν ὅσον οὐκ ἀπέθανες. ἐφοβούμεν δὴ κατ' ἀκαρὲς μὴ καὶ τεθνήκης. ἡ γοῦν λίθος διέφθαρται.

ὁ δ' Ἄρειος ἀπορῶν Ἦ καὶ διέφθαρται; ἔφη. ἀλλ' ὁ ἑταῖρος σου, ὁ Νικολᾶος Φλάμηλος —

ἐκείνος δὲ ἠδόμενος ὡς δοκεῖν Ἄρ' οἶσθ', ἔφη, περὶ τοῦ Νικολάου; καὶ τὸ πρᾶγμα πρεπόντως δὴ διώκησας. εἰέν. διαλεγόμενοι δ' οὖν ἐγώ τε καὶ ὁ Νικολᾶος συνωμολογήσαμεν ἀλλήλοις ὡς ἄριστον τοῦτο.

Οὐκ οὖν ἀποθανεῖται οὗτος καὶ ἡ γυνή;

Ἀποθανοῦνται γὰρ τὰ σφέτερα καλῶς τεθεμένοι· ἔστι δ' αὐτοῖς ἄλις τοῦ φαρμάκου ἤδη ἀποκειμένου πρὸς τὸ πάντα διακοσμεῖν πρὶν τελευτήσαι.

καὶ ἡρέμ' ὑπεγέλα ὀρών τὸν Ἄρειον πρὸς τοῦτο πάνυ τεθηπότα.

Ἄλλὰ γὰρ σοὶ μὲν ἄτε παιδὶ ἔτ' ὄντι δοκεῖ τοῦτο ἄπιστον εἶναι, τῷ δὲ Νικολάῳ καὶ τῇ Περενέλλῃ τὸ θνήσκειν ὁμοῖον τι ἔσται ἀμέλει τῷ κοιμᾶσθαι εἴ τις μακρὰν δὴ ἡμέραν διέτριψε. ἄλλο τι ἢ περιπέτειά τις ἔστι τύχης τοῖς γ' εὐκοσμίους ὁ θάνατος; ἡ γὰρ λίθος οὐκ ἦν ἄρα ὠφέλιμον ἀπλῶς. αἰβοὶ τῆς ἀθανασίας καὶ τοῦ ὑπὲρ Μίδα πλούτου. τούτων μὲν γὰρ οἱ ἄνθρωποι ὑπὲρ πάντα ἐπιθυμοῖεν ἂν. ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐκείνων τοι ἐπιθυμεῖν φιλοῦσιν αἰεὶ ἂ πλείστα βλάπτει.

καὶ ὁ μὲν Ἄρειος ἄναυδος ἔκειτο αὐτοῦ, ὁ δὲ Διμπλόδωρος μινυρίζων τι καὶ μειδιῶν πρὸς τὴν ὀροφὴν ἔβλεπεν.

καὶ ὁ Ἄρειος Ὡ σοφιστά, ἔφη. ἐνενόουν γὰρ τι. καὶ εἰ ἡ λίθος οἴχεται, ὁ Φολ — ... τὸν δεῖνα λέγω —

Κάλεσον αὐτὸν Φολιδομορτόν, ὦ Ἄρειε. ὀρθῶς γὰρ τοι δεῖ ὀνομάζειν ἅπαντα. οἱ γὰρ τοῦνομα δεδιότες πλέον δεδοίκασιν αὐτὸ τὸ ὀνομασμένον.

Παντάπασί γε. ἄλλο τι ἢ ὁ Φολιδομορτὸς πειράσεται κατελθεῖν ἄλλαις χρώμενος ὁδοῖς; οὐκ οὐκ οἴχεται δῆπου;

Οὐδαμῶς. ἔτι γὰρ διατρίβει που ζητῶν σῶμα ἄλλο τι οὐ τάχ' ἂν ἐξεῖη κοινωνεῖν. οὐκ ἔστιν ἀποκτεῖναι αὐτὸν μὴ ζῶντα ὡς ἐτητύμως. τὸν δὲ Κίουρον ἐπιθάνατον καταλιπὼν τοῖς γ' ὀμαρτοῦσιν οὕτω πικρὸν παρέχει ἑαυτὸν ὡς τοῖς ἐχθροῖς. σὺ μὲν γὰρ, ὦ Ἄρειε, τάχ' εἰς αὐθις ἀπέθηκας τὸν ἐκείνου νόστον κωλύσας μὴ εἰς

τυραννίδα αὐτίκα μάλα κατελθεῖν· ἦν δὲ τὸ λοιπὸν πρὸς ἄλλων τινῶν αὖ κωλυθῆ τῶν αἰὲ βουλομένων τὴν ἀνέλπιστον δοκοῦσαν μάχην μάχεσθαι, τάχ' ἂν οὐδέποτε αὖθις τυραννεύσει.

ὁ δ' Ἄρειος κατένευσε· τὴν δὲ κεφαλὴν κάμνων, νεύων τάχιστ' ἔληξε. κάπειτα Ὡσοφιστά, ἔφη, ἔστιν ἃ χαίρων μάθοιμ' ἂν, εἰ θέλοις διδάξαι. βούλομαι γὰρ τάληθές μαθεῖν περὶ ...

Ἄλλὰ τάληθές λέγεις, ἦ δ' ὅς ὁ Διμπλόδωρος ἀναπνεύσας τι. καλὸν γάρ τοί ἐστι δεινὸν δ' ἅμα· δεῖ οὖν χρῆσθαι αὐτῷ πολλῆς μετ' εὐλαβείας. ἐγὼ δ' οὖν ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ ἐρωτημένα ἢ μὴ πασ' ἀνάγκη μοι μὴ τοῦτο ποιῆσαι. καὶ μὴ ἀποκρινομένῳ ξύγγνωθί μοι. ἀλλὰ δῆλον ὅτι οὐ ψεύσομαι.

Εἶέν. ὁ Φολιδομορτὸς εἶπεν ὅτι τὴν μητέρα ἐμοῦ ἀπέκτεινε διότι αὕτη ἐπεχείρησε κωλύσαι αὐτὸν μὴ ἀποκτεῖναι ἐμέ. ἀλλὰ τί χρῆμα ἐβουλήθη ἐμέ ἀποκτεῖναι;

ὁ δὲ Διμπλόδωρος μέγα ἀναπνοήσας Οἴμοι, ἔφη. πρὸς ὃ πρῶτον δὴ ἤρου τήμερον μὲν οὐκ ἔχω ἀπροκρίνασθαί σοι, μαθήσει δὲ ὕστερον. ἀλλὰ τὸ νῦν ἀμνημονεῖν δεῖ τοῦτο· πρεσβύτερος δὲ γενόμενος ... ἐπὴν ὥρα ἦ γνῶναι, τότε δὴ ἐτοιμὸς ὦν γνώσει. ταῦτα οὐδὲν ἀγαπῶν ἀκούεις, εὖ οἶδ' ὅτι.

καὶ τῷ Ἄρειῳ ἔδοξεν οὐ συμφέρειν ἀντειπεῖν αὐτῷ.

Ἄλλὰ διὰ τί ὁ Κίουρος οὐκ ἐδυνήθη ἐφάπτεσθαί μου;

Ἡ μὲν γὰρ μήτηρ ἀπέθανεν ἐπιχειροῦσα σώσαί σε. ὁ δὲ Φολιδομορτὸς οὐκ ἐπίσταται περὶ τῆς στοργῆς ὅπως εἴ τις στέργει παῖδα καθάπερ ἡ μήτηρ σε, σημείον τι καταλείπεται. οὐλὴν δ' οὐ λέγω οὐδὲ φανερόν τι ... ἀλλ' εἴ τις οὕτως ἔστερκεται, καὶ οἰχομένου τοῦ στέρξαντος ἢ γοῦν στοργῆ φυλακὴν τινα εἰς αἰὲ δίδωσι. ξύμφυτος γὰρ πως ἐγένετο. ἀνθ' ὧν ὁ Κίουρος μεστὸς μὲν ὦν φθόνου τε καὶ πλεονεξίας καὶ φιλοτιμίας τὴν δὲ ψυχὴν κοινώσας τῷ Φολιδομορτῷ οὐχ οἶός τ' ἦν ἐφάπτεσθαί σου. ὀδυνηρὸν γὰρ ἦν ἐφάπτεσθαί τινος τῷ ἀγαθῷ οὕτως ἐστιγμένου.

τοῦ δὲ Διμπλοδώρου πρὸς ὄρνιν τινὰ διὰ φωταγωγὸν ἀποβλέπειν λίαν σπουδάζοντος δῆθεν, ὁ Ἄρειος καιρὸν ἔλαβεν ὅπως δάκρυα ἀπ' ὀμμάτων ὀμόρξῃ τῇ ὀθόνη. τὴν δὲ φωνὴν ἀναλαβὼν Ἄλλὰ τὴν χλαῖναν, ἔφη, τὴν τῆς ἀφανείας ἄρ' οἶσθα τίς ἔπεμψεν ἐμοί;

ἐκείνος δὲ τοῖς ὄμμασιν ὑπομαρμαίρων Ἄλλ' ὁ μὲν πατὴρ ἔτυχε διαθέμενος αὐτὴν ἐμοί, ἐγὼ δ' ἐλογισάμην πρὸς ἐμαυτὸν ὅτι σὺ ἄσμενος ὑποδέξοιο. χρήσιμα γὰρ τὰ τοιαῦτα· ὁ γὰρ πατὴρ μαθητῆς ὦν ἐχρήτο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὸ ἐν τῷ ὀπτανίῳ λάθρα ἐπισιτίζεσθαι.

Καὶ δὴ ἔστι μοι ἄλλο τι ...

Τί τοῦτο;

Ὁ Κίουρος εἶπεν ὅτι ὁ Σίναπυς —

Τὸν σοφιστὴν γε Σίναπυ, ὦ Ἄρειε, δεῖ ὀνομάζειν τοῦτον.

Εἰκόσ. ὁ δ' οὖν Κίουρος εἶπεν ὅτι οὐτοσί ὡς τὸν πατέρα μου μισήσας καὶ ἐμέ μισεῖ δῆ. ἦ ὀρθῶς εἶπεν;

Τὸν μέντοι μισοῦντα ἐμίσει καθάπερ καὶ σὺ τὸν Μάλθακον. καὶ μὴν ὁ πατήρ σου ἐποίησε τοιοῦτό τι οἶον ὁ Σίναπυς συγγνώμῃ οὐδέποτε οἶός τ' ἦν.

Ποῖόν τι;

Ἔσωσε γὰρ αὐτὸν κινδυνεύοντα ἀποθανεῖν.

Τί δαί;

καὶ ὁ Διμπλόδωρος ἠρέμα φθεγγόμενος Οὐκ οὐκ ἄτοπα ἔστι που τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονήματα; ὁ γὰρ Σίναπυς πικρῶς ἔφερον ὀφείλων τοσοῦτόν τι τῷ σῶ πατρί. πέπεισμαι γὰρ αὐτὸν οὕτω τῆτες σπουδάσαι φυλάττειν σε ὡς λογιζόμενον διὰ τοῦτ' ἐξ ἴσου γενήσεσθαι τῷ πατρί. ἀθῶον γὰρ οὕτως ἐκείνον δυνήσεσθαι ἐπαναλαβεῖν τὸ εἰς τὸν πατέρα μίσος ...

ὁ δ' Ἄρειος ἠθέλησε μὲν τούτου συνεῖναι, κάμνων δὲ τὴν κεφαλὴν οὐκ ἐδυνήθη.

Ἄλλ' ὦ σοφιστά, καὶ δὴ καὶ ἔστι μοι ἄλλο τι ...

Ἦ καὶ ἐν μόνον;

Πῶς τὴν λίθον ἐκ τοῦ ἐσόπτρου ἐκτησάμην;

Ἦδύ μοί ἐστι πρὸς τοῦτο ἀποκρίνασθαι. ἐνθεός γάρ που ἐγενόμην τοῦτο συντιθεῖς καὶ πλέον τοῦ συνήθους. ἀπέλαμπε δὲ πόρρωθεν τὸ τοιοῦτο νόημα, εἴ γ' ἔξεστί μοι μέγα φρονεῖν ὡς ἰδίᾳ σοι διαλεγόμενος. ὁ γὰρ βουλόμενος τὴν λίθον εὐρεῖν μὲν, χρῆσθαι δ' οὐχ, οὗτος μόνον δύναται ἂν κτήσασθαι· εἰ δὲ μή, ἴδοι τις ἂν ἑαυτὸν ἐν τῷ κατόπτρῳ ἢ χρυσοῦν ποιοῦντα ἢ πίνοντα τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον. ἐνίοτε γὰρ ἀποθαυμάζω καὶ γὰρ πρὸς τὴν ἑμαυτοῦ λαμπρότητα βλέπων. καὶ ἄδην ἔχει ἡμῖν ἤδη τῶν ἐρωτημάτων. οἶομαι δὲ δεῖν σε τῶν νωγάλων ὀρέγεσθαι τῶνδε. ἰδοῦ· ἰὴ τῶν Βερτίου Βότου κυάμων τῶν παντογευστῶν. ἀλλὰ νεανίας ὢν ὤμωξα, κακῇ τύχῃ γευσάμενος ἐμέσματος μεταξὺ κύαμόν τινα τῶν τοιούτων καταπίνων, ἐξ οὗ οὐκέτι οὕτω τέρπομαι αὐτοῖς. οὐκοῦν ἄμεινον ἂν εἴη μοι ζαχαρωτὸν λαβεῖν βουτυρόπηκτον;

καὶ ὑπομειδιάσας τὸν ξανθὸν κύαμον ἀμφέχασκε. εὐθύς δὲ πνιγόμενος Αἰβοί, ἔφη, κηροῦ ὠπτικοῦ.

*

ἠ δὲ Πομφόλυξ ἠ ἐπὶ τοῦ νοσοκομείου ἀστεία μὲν ἦν τοὺς τρόπους, δυσπαραίτητος δ' ὅμως.

Οὐκ οὐκ στιγμὴν χρόνου; εἶπεν ὁ Ἄρειος ἰκετεῦν αὐτήν.

Οὐδαμῶς.

Ἄλλα τὸν Διμπλόδωρον εἰσεδέξω ...

Ἄρχηγόν γε ὄντα. ὁ δ' ἄλλος ἅπας ἴτω ὄχλος, ἄλλως τε καὶ σοὺ ἐν τοῖς μάλιστα ἡσυχίας δεομένου.

Ἡσυχάζω δῆτα. ἴδου κατακλίνομαι. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ὦ Πομφόλυξ, ἰκετεύω σε.

Καὶ μάλ' ἀπόχρη μοι. ἀλλὰ στιγμή γε χρόνου ἀρκείτω.

καὶ εἰσεδέξατο τὸν τε Ῥωῶνα καὶ τὴν Ἑρμιόνην.

Ἡ δὲ Ὡ Ἄρειε βοῶσα ἔμελλεν ὡς δοκεῖν πάλιν αὐτὴν ὑπαγκαλίσειν αὐτόν· ὁ δ' Ἄρειος μάλ' ἤδετο αὐτῇ ἀπεχομένη μὴ τοῦτο ποιῆσαι, κάμνων ἔτι τὴν κεφαλὴν.

Ὡ Ἄρειε, ἐπεείσμεθα γὰρ ὅπως σὺ δῆλος ἦσθα – εἰς γὰρ τοσοῦτο φροντίδος ἦκεν ὁ Διμπλόδωρος –

Ἄπαντες γὰρ οἱ μαθηταί, ἦ δ' ὅς ὁ Ῥωῶν, λαλοῦσι περὶ τοῦ πράγματος. τί δὲ δὴ ὡς ἀληθῶς ἐγένετο;

καὶ σπάνιον μὲν ἐστὶ λόγον ἀληθῶν διηγημάτων ἀκοῦσαι καὶ δεινότερον καὶ παραδοξότερον τοῦ τῶν ψευδῆ μυθολογούντων. τοιοῦτος γὰρ ὁ νῦν γε δεδομένος καιρὸς· ὁ γὰρ Ἄρειος πάντ' εἶπε περὶ τοῦ τε Κιούρου καὶ τοῦ ἐσόπτρου καὶ τῆς λίθου καὶ δὴ καὶ τοῦ Φολιδομορτοῦ. ὁ δὲ Ῥωῶν καὶ ἡ Ἑρμιόνη ἀκροατὰς παρείχον ἑαυτοὺς σπουδαίους δὴ, καιρίως χάσκοντες. καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἄρειος εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ὑπέκειτο τῇ τοῦ Κιούρου μίτρα, ἐκείνη μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεβόησεν.

τέλος δὲ ὁ Ῥωῶν, Οἷχεται δῆτα ἡ λίθος; καὶ ὁ Φλάμηλος ὄντως ἀποθανεῖται;

Τοῦτο γὰρ ἐγὼ μὲν εἶπον· ὁ δὲ Διμπλόδωρος λέγει πῶς δοκεῖς ὅτι τοῖς γοῦν κοσμίους ὁ θάνατος καιρὸς ἐστὶν ἀξιολόγου τινὸς ἐν τῷ ἔπειτα ἀποδείξασθαι.

Ἔλεγον γὰρ αἰεὶ ὅτι πάνυ παραφρονεῖ ἐκείνος. ἀλλὰ τοῦτο λέγων ὁ Ῥωῶν ἀγαπᾶν ἐδόκει εἰ ὁ πάντων περιβλεπτότατος μαίνεται τι ἄρα.

Ἄλλα τί ὑμεῖς πεπόνθατε δὴ;

Ἡ δὲ Ἑρμιόνη Λοιπόν, ἔφη. ἔγωγε εὖ πράξασα ἐπανήλθον. τὸν δὲ Ῥωῶνα ἀνῶρθωσα – μακρὸν δὲ χρόνον διέτριψα τοῦτο ποιοῦσα – καὶ πρὸς τὸ γλαυκοκομεῖον ἐτρέχον μεταπεμφόμενοι τὸν Διμπλόδωρον. ὁ δὲ ἔφθασεν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ ἀπαντήσας. εἰδὼς γὰρ ἤδη εἶπεν ἀπλῶς ὅτι Οὐκουν διώκει αὐτὸν ὁ Ἄρειος; καὶ ἤξε πρὸς τὸ τρίστεγον.

ὁ δὲ Ῥωῶν Ἦ καὶ ἐβούλευσε τάδε, ἔφη, πῶς δοκεῖς, πέμψας σοὶ τὴν τοῦ πατρὸς χλαῖναν καὶ τἄλλα διοικήσας;

Ἄλλὰ μὴν δεινόν γε τοῦτο, εἰ ἄρα καὶ εἶπεν. σὺ γὰρ ἀποθανεῖσθαι ἔμελλες τό γ' ἐπ' ἐκείνω. ταῦτα δ' ἔλεγεν ἡ Ἑρμιόνη ὑπ' ὀργῆς μονονουχὶ διαρραγεῖσα.

ὁ δ' Ἄρειος ταῦτ' ἐνθυμησάμενος Οὐ δῆτα, ἔφη. τοῦ γὰρ Διμπλοδώρου ἐστὶ τὰ ἑαυτοῦ ἴδια φρονεῖν. ἠβουλήθη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐμὲ τοῦ καιροῦ τυχεῖν. πάντα γὰρ εἰδὼς ὡς εἰπεῖν τὰ ἐνθάδε γιγνόμενα, σαφέστερον δὴ ἔμαθεν οἶμαι ὅ τι ἡμεῖς πειράσεσθαι μέλλοιμεν. ἀντι μὲν οὖν τοῦ κωλύσαι ἡμᾶς, μᾶλλον ἐδίδαξεν ὀλίγα μὲν ἀμέλει χρησιμώτατα δέ. οὐδ' ἐξ ἀπροσδοκῆτου οἶμαι ἐπέτρεψέ μοι ἐξευρεῖν ποῖαν τὸ ἔσοπτρον ἔχει δύναμιν, ὡς ἀξιῶν με δίκαιον ἂν εἶναι τὸν Φολιδομορτὸν ἐφ' ὅσον ἐνεδέχτο ὑπομῆναι.

ὁ δὲ Ῥῶν πάνυ κομῶν ὅς γε τοιαῦτ' ἤδη ἐνενοεῖ Παραφρονεῖ γοῦν, ἔφη, ὁ Διμπλόδωρος. ἄκουσον δὴ. καὶ γὰρ δεῖ σε ὑγιαίνοντα παρεῖναι αὐριον τῇ ἑορτῇ τελευτησάσης τῆς παιδευτικῆς περιόδου. ἀλλὰ τῶν βαθμῶν ἀπάντων ἠριθμημένων οἱ Σλυθήρινοι δῆπου τὰ πρωτεῖα σώζονται – ἐν δὲ τῷ ἱκαροσφαιρικῷ ἄρτι ἀγῶνι ἀπόντος σοῦ οἱ Ῥαφήγχιλωροι ἀμοχθὶ διεπόρθησαν ἡμᾶς – οὐ μὴν ἀλλ' εὐφρανοῦμεθα ἐστιώμενοι.

ἐνταῦθα δὴ ἡ Πομφόλυξ πολυπραγμονοῦσα προσήλθεν.

Τρὶς ἤδη, ἔφη, στιγμὴν τὴν ἐκείνην διετρίψατε· ἐκποδῶν ἀπέλθετε.

*

βαθὺν δὲ κοιμηθεὶς ὁ Ἄρειος μικροῦ ἐδέησεν ἰσχύειν αὐτὸς ἑαυτοῦ.

καὶ τῇ Πομφόλυγι τὰ νωγάλων κιβώτια διακοσμούση Βουλοίμην ἂν δὴ, ἔφη, εἰς τὴν θοίνην ἰέναι. ἄρ' οὐκ ἔξεστί μοι;

Ὁ γε σοφιστῆς Διμπλόδωρος ἐξεῖναι φησι. τοῦτο δὲ χαλεπῶς εἶπεν ὡς φοβούμενος δῆπου περὶ τοῦ Διμπλοδώρου μὴ οὐκ εἶδη τὰς θοίνας ὡς εἰσι δειναὶ καὶ παράβολοι. Καὶ ἄλλος τις εἰσέρχεταιί σοι.

ὁ δὲ Καλῶς ἔχει, ἔφη. τίς ἐστί;

καὶ ὁ Ἀγριώδης εἰσῆλθεν αὐτῷ ἔτι φωνοῦντι. εἰσελθὼν δ' ἐδόκει ὡς ἔθος μείζων εἶναι ἢ κατὰ φύσιν. καθίσας δ' ἑαυτὸν πρὸς τῷ Ἄρειῳ εὐθὺς δακρύων ἔρρηξε νάματα.

καὶ τὴν ὄψιν ταῖς χερσὶ καλύψας, κλαίων δὲ συνεχῶς Ἰατταταιάξ, ἔφη. οἶμ' ὡς σκαιὸς ἐγώ. ὅσον ἐξημάρτηκα παναίτιος ὢν. ἐγὼ γὰρ εἶπον τῷ καταράτῳ ἐκείνῳ τί ποιήσας τὸν Οὐλότριχα παρελθεῖν δυνήσεται, αὐτὸς διδάξας. πάντα μὲν γὰρ ἔγνωκε πλὴν ἐν· τοῦτο δ' ἐδίδαξ' ἐγώ. τυχὸν ἀπέθανες ἂν. καὶ τὰ πάντα ἀντι φῶυ τινὸς δρακοντείου. ἡ κάρτα τὸ λοιπὸν νήφω ἄπαξ μεθυσθεῖς. ἄξιός δὲ εἶμι ἐκπεσῶν βίον διάγειν Μυγάλιον.

Ὁ Ἄγριώδης, ἔφη ὁ Ἄρειος. σαλευόμενος γὰρ τὴν ψυχὴν εἶδεν αὐτὸν οὕτω λύπη τε νενικημένον καὶ μεταμελείας μεστόν, καταπλοῦντα δὲ ποταμηδὸν τέως νάματα θερμὰ δακρῦων κατὰ τοῦ πώγωνος. Ὡς Ἄγριώδες, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἠῦρεν ἄν που Φολιδομορτὸς πεφυκῶς, ἠῦρεν γὰρ ἄν τοιοῦτος ὢν καὶ εἰ σύ γε μηδὲν εἶπας.

Ἄλλὰ τυχὸν ἀπέθανες ἄν. ἀλλὰ μὴ ὀνομάσης τουτονί.

Ἄρειος δὲ ὡσπερ σαλπίζων Φολιδομορτὸς ἔφη βοῶν τῇ φωνῇ οὕτω τραχεῖα ὡστ' ἐκπλαγεῖς ὁ Ἄγριώδης δακρυρροῶν εὐθύς ἔληξεν. Ἐγὼ γὰρ ὅς γε ἐντετύχηκ' αὐτῷ ὀρθῶς γοῦν ὀνομάσειν μέλλω. ἀλλὰ θάρρει, ὦ Ἄγριώδες, ἰκετεύω σε. τὴν δ' οὖν λίθον ἐσώσαμεν. ἐκεῖνος δὲ οὐ δύναται χρῆσθαι αὐτῇ οἰχομένη. ἀλλὰ λαβὲ βάτραχον σοκολάτινον· πολλοὺς δὴ ἔχω.

ὁ δὲ ἀπομύξας – τὰς γὰρ ῥίνας προσέσχε τῷ καρπῷ – Μέννημαι δέ του· δῶρον γὰρ θέλομι' ἄν δοῦναί σοι.

Μῶν ἄρτοι τετεμαχισμένοι καὶ κρέασιν ἰκτίδων ὠνθυλευμένοι;

Οὐ δῆτα. ὁ γὰρ Διμπλόδωρος ἐχθρὸς ἐπέτρεψε μοι τὴν τέχνην παραλιπόντι ἐπισκευάσαι αὐτό. ὥφеле γὰρ ἐκβαλεῖν ἐμὲ δήπου· τοῦτο γοῦν ἐκτησάμην σοι.

βίβλος δ' ἦν ὡς εἰκάσαι καλή τε καὶ διφθέρα περιβεβλημένη. τὴν δ' εὐλαβῶς ἀναπτύξας πλήρη φωτογραφιῶν ἠῦρε μαγικῶν. ἐκ γὰρ πασῶν τῶν πτυχῶν εἶδε τὴν τε μητέρα καὶ τὸν πατέρα μειδιῶντας πρὸς αὐτὸν καὶ τὰς χεῖρας ἀνασεύοντας.

Γλαῦκας γὰρ ἔπεμψα πρὸς ἅπαντας τοὺς τότε ἐταίρους τοὺς τῶν τοκέων φωτογραφίας αἰτήσων. συνήδη γὰρ σοὶ οὐδεμίαν ἔχοντι. ἦ ἄρεστόν σοι;

καὶ ὁ μὲν Ἄρειος ἄναυδος οὐκ ἐφθέγγετο οὐδέν· ὁ μέντοι Ἄγριώδης συνήδετο αὐτῷ· ἔγνω γὰρ τὸν νοῦν αὐτοῦ.

*

μόνος δὲ κατέβη ἄρα ὁ Ἄρειος πρὸς τὴν θοίνην τῆς ἑσπέρας, κωλυθεὶς ὑπὸ τῆς Πομφόλυγος περὶ αὐτοῦ πολυπραγμονουσιάσης καὶ ἀξιωσιάσης ὑστατον ἰατρεύειν αὐτόν. τοιγαροῦν τὴν αὐλὴν ἤδη οὐχ ὅτι πληθύουσαν κατέλαβεν ἀλλὰ καὶ ἀγάλασι κεκοσμημένην ἀργυροῖς τε καὶ πρασίνοις – χρώματα γὰρ ταῦτ' ἔστι τοῖς Σλυθηρίνοις – τῶν Σλυθηρίνων αἰθις ἐνεγκαμένων δὴ τὴν Φιάλην Οἰκείαν ἔτος τουτὶ ἔβδομον. καὶ εἶδες ἄν καταπέτασμα ὑπερμέγεθες τῷ δράκοντι τῷ τῶν Σλυθηρίνων πεποικιλμένον ὃ καὶ ἔκρυπτεν ὅλον τὸν ὄπισθεν τῆς ἄνω τραπέζης τοίχον.

εἰσιόντος δὲ τοῦ Ἀρείου ἅπαντες δι' ὀλίγου μὲν ἐσιώπησαν· ἐν δ' ἀκαρεῖ ὁμοῦ ἐστωμύλλοντο μεγάλῃ τῇ φωνῇ. ἐκεῖνος δ' ἐπὶ τὴν τῶν Γρυφινδώρων τράπεζαν μεταξὺ τοῦ Ῥωῶνος καὶ τῆς Ἐρμιόνης

καθίσας ἐφ' ὅσον ἐδύνατο περιεώρα τοὺς ὡς ἐποφθαλμίσοντας αὐτῷ ἀνεστηκότας.

ἄλλ' οὐ διὰ πολλοῦ ἀφικομένου τοῦ Διμπλοδώρου ἅπαντες πάλιν αὐτῷ λαλοῦντες ἔληγον.

ὁ δὲ μετὰ φιλοφροσύνης Ἐνιαυτὸν τοίνυν ἄλλον, ἔφη, τυγχάνομεν διατρίψαντες. ἄλλ' ἀκροᾶσθαι δεῖ γέροντος ἀδολεσχίαν κενὴν ἀσθματικοῦ πρὶν τῶν περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν ἄπτεσθαι. οἶον δὴ οἶον ἔτος τετέλεσται. τυχὸν πολλὰ μεμαθήκατε τὰς κεφαλὰς ἐπιχειλεῖς παρέχοντες. θέρους δ' ἐπιόντος καιρὸς ἔσται ἐκκενοῦν αὐτὰς πρὶν εἰς παιδείουσι τῷ μετοπώρῳ ἐπανιέναι ...

ἄλλ' οὖν τὴν γε Φιάλην Οἰκείαν τήνδε δεῖ ἐπιδικάσαι τῶν βαθμῶν ὧδε νενεμημένων· τέταρτοι μὲν καθίστανται οἱ Γρυφίνδωροι βαθμοὺς ἔχοντες τριακοσίους δώδεκα, τρίτοι δ' οἱ Ὑφέλπυφοι ἔχοντες τριακοσίους πενήκοντα δύο· οἱ μὲν Ῥαφήγχλωροι ἔχουσι τετρακοσίους εἴκοσι ἕξ, οἱ δ' αὖ Σλυθήρινοι τετρακοσίους ἑβδομήκοντα δύο.

καὶ εὐθὺς ἤκουσας ἄν θόρυβον μέγαν τῶν Σλυθηρίνων τοῖς ποσὶ κτυπούντων. τὸν δὲ Δράκοντα Μάλθακον ἰδὼν τὴν τράπεζαν τῇ κύλικι κρούοντα ὁ Ἄρειος ἐνόσει τι.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος Ἀλλὰ μακαρίζω μὲν ὑμᾶς εὖ πεπραγότας, ὦ Σλυθήρινοι. δικάσαι μέντοι χρῆ ἔτι περὶ τῶν ἄρτι γεγενημένων.

ἐνταῦθα δὴ οἱ τ' ἄλλοι ἐσιώπων καὶ οἱ Σλυθήρινοι, γέλωτα τοσαύτην οὐκέτι ἀποδεικνῦντες.

ἐκείνος δὲ Εἰέν, ἔφη. βαθμοὺς γὰρ δεῖ ἔτι ἀποδοῦναι οὓς ὀλίγους οὕτω ἐδίκασα. τί δαί; ναί ...

πρῶτον μὲν τῷ Ῥῶνι Εὐσιηλίῳ ...

ὁ δὲ φοινικοῦν τὸ πρόσωπον παρεῖχεν οἷόν τι ῥαφανὶς τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράνασα.

... βέλτιστα πεττεύσαντι παρ' ὄντινα βούλη τῶν πρὸ αὐτοῦ τῶν ἐν Ὑγογότου μαθητῶν, βαθμοὺς δίδωμι πενήκοντα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

καὶ οὗτοι πάνν θορυβοῦντες ἐδέησαν μετεωρίσαι τὴν ὄροφὴν τὴν βεβασκασμένην τῶν ἀστέρων ἤδη τρεμόντων τι. καὶ ἤκουσας ἄν τὸν Περσέα θρυπτόμενον πρὸς τοὺς ἄλλους πρυτάνεις λέγοντα ὅτι Ἀδελφὸς γὰρ ἐμός ὢν νεώτατος νενίκηκε δὴ τοὺς πεττοῦς γιγαντείους τοὺς τῆς Μαγονωγαλέας.

ὑστερον δὲ ὀλίγω πάντες ἐσιώπησαν αὐθις.

Δεύτερον δὲ τῇ Ἐρμιόνη Γεράνω ὡς λογισμῷ ἀτρέμα χρησαμένη καὶ μὴν πῦρ γε διερπούση, βαθμοὺς δίδωμι πενήκοντα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

αὕτη μὲν οὖν τὴν ὄψιν ταῖς ἀγκάλαις παρακαλυψαμένη ἐδάκρυνεν ὡς τῷ γ' Ἀρείῳ ἐδόκει. οἱ δὲ Γρυφίνδωροι πάντες παρεφρόνουσι ἐγκωμιάζοντες τὴν σοφίαν αὐτῆς. ἑκατὸν γὰρ βαθμοὺς ἤδη εἰλόφεσαν.

Τρίτον δὲ τῷ Ἀρείῳ Ποτήρι – φωνοῦντος δὲ τοῦ Διμπλοδώρου ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ ἅπαντες μάλ' αὖθις – ὅς γε θυμοῦ καὶ φρονήματος ἐμπεπλημένος ἀρετὴν ἔξοχον παρέσχε, βαθμοὺς δίδωμι ἐξήκοντα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

κάντεῦθεν ἐγένετο κέλαδος πολὺς καὶ παιωνισμός. καὶ εἴ τις οἴός τ' ἦν ἔτι λογιέσθαι μεταξύ τραχὺ ἐπαυχῶν, ἔγνωκε τοὺς Γρυφινδώρους βαθμοὺς νῦν δὴ ἔχοντας τετρακοσίους ἐβδομήκοντα δύο καὶ ἐπ' ἴσης γενομένους τοῖς Σλυθηρίνοις. ἰσόπαλοι γὰρ ἀμφοτέρω ἀπεβεβήκεσαν πρὸς τὴν Φιάλην. εἶθε ὁ Διμπλόδωρος καὶ ἓνα τότε προσέθηκε βαθμὸν τῷ Ἀρείῳ.

σημήναντος δὲ τοῦ Διμπλοδώρου τῇ δεξιᾷ ἅπαντες κατ' ὀλίγον ἐσιώπων.

Πολλὰ γάρ τοι, ἔφη, ὑπάρχει τὰ τῆς ἀρετῆς εἶδη. ἀνδρείου μὲν γάρ ἐστι τοὺς ἐχθροὺς ὑπομείναι· οἱ δὲ ὑπομένοντες τοὺς φίλους οὐχ ἤττον παρέχουσι τὴν ἀνδρείαν. ὥστε βαθμοὺς δίδωμι τῷ Νεφελώδει Μακροπύγῳ δέκα.

ἀλλ' εἰ σὺ ἔτυχες ἂν ἔξω τῆς αὐλῆς τότε ἐστηκώς, εἴκασας ἂν ῥυῆναι τὴν Αἴτην τοσαύτην ἤχην ἀκούσας τῶν Γρυφινδώρων. καὶ ὁ θ' Ἀρείος καὶ ὁ Ῥῶν καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἀνιστάμενοι ἐβόων καὶ ἐπαιώνιζον ἐν ᾧ τὸν Νεφελώδη ὑπῶχρον γενόμενον ὡς σεισμῷ τεταραγμένον οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν πλήθει μαθητῶν περιβαλλόμενον. πρότερον γὰρ οὐκ ἔλαβε βαθμὸν οὐδένα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων. θορυβῶν δ' ἔτι ὁ Ἀρείος ἐξαγκωνίσας δὲ τὸν Ῥῶνα ἔδειξεν αὐτῷ τὸν Μάλθακον. τοῦτον γὰρ οὐκ ἂν εἶδες μᾶλλον ἐκπεπληγμένον εἰ καὶ τὸν σωματικὸν καταδεσμὸν τὸν παντελεῆ ἄφνω ἔπαθεν.

τῶν δὲ Σλυθηρίνων νενικημένων καὶ οἱ Ῥαφήγχιλωροι καὶ οἱ Ὑφέλφυφοι ἐπαιώνιζον. πολλοῦ δ' ἔτι θορύβου γιγνομένου, ὁ Διμπλόδωρος ἄνθ' ὧν, ἔφη, περὶ τὰ κοσμήματα χρή μεταβολάς τινας μεταβάλλειν.

καὶ χεῖρας κρούσαντος αὐτοῦ, ἐν ἀκαρεῖ τὰ μὲν πετάσματα πράσινα εἰς κόκκινα μετεβλήθη, τὰ δὲ ἀργυρᾶ εἰς χρυσᾶ. καὶ ὁ τῶν Σλυθηρίνων δράκων ἠφανίσθη, φανέντος ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ τῶν Γρυφινδώρων λέοντος. καὶ δὴ καὶ ὁ Σίναπυς ἐδεξιούτο τὴν Μαγονωγαλέαν ὑπερήφανον τέως σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶν. ὁ δ' Ἀρείος ἰδὼν ἐκείνον παραβλέποντα πρὸς αὐτὸν εὐθύς ἔγνω οὐδὲ γρῦ μετανόησαντα ἐπ' αὐτῷ. ἀλλὰ τοῦτο περὶ οὐδενὸς ἐποίησατο

νομίζων τὴν ἐν Ὑγογήτου διατριβὴν ἢ τι ἢ οὐδὲν διοίσειν τοῦ μετρίου, εἰ καὶ ἐνδέχεται τὰ τοῦ Ὑγογήτου μετέχειν τι τοῦ μετρίου.

ἀλλὰ γὰρ τὰ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἀξιολογώτατα τοῦ βίου ἐδόκει τῷ Ἀρείῳ· οὐ γὰρ τόσον ἠϋφράνθη οὔτε τῇ ἐπ' ἱκαροσφαιρικῆς νίκη οὔτε τοῖς Χριστουγέννοις οὔθ' ὅτε τὸν ὄρειον Τρωγλοδύτην ἀνέτρεψεν ... οὐδέποτε γὰρ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἐπιλήσεσθαι μνήμη εἰς αἰὲν σώζων.

*

μνήμη δ' οὖν οὐδεμία ἐγένετο αὐτῷ τῶν γε δοκιμασιῶν τὰ ἀποτελέσματα οὕτω μαθόντες. πυθόμενος δ' ὅμως ἔμαθεν αὐτὸς μὲν συνάμα τῷ Ῥωῖνι παρ' ἐλπίδα εὐ πεπραγώς, τὴν δὲ Ἑρμιόνην ἀμέλει πρωτίστην ἀποβεβηκυῖαν ἀπάντων τῶν ἡλικιωτῶν. ἀλλὰ καὶ ὁ Νεφελώδης ἠτύχησεν ἀμωσγέπως· βαθμὸν γὰρ μάλ' ἐξαρκοῦντα ἔλαβεν ἐκ τῶν βοτανικῶν ἀντίρροπον γενόμενον τῷ ἐνδεεῖ ὃν ἔσχεν ἐκ τῶν πόσεων. ἡλπιζον μέντοι τὸν Κέρκοπα – δυσμάθειαν γὰρ παρείχεν ἴσην τῇ φαυλότητι – ἐκπεσεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ οὗτος εὐ ἐπεπράγει. καὶ τοῦτο μὲν χαλεπῶς ἔφερον, νοῦν δ' εἶχον πρὸς τὸν Ῥωῖνα εἰπόντα ὡς οὔποτ' ἔστι παντὸς ἡμῖν τυχεῖν ἀνεῖν βουλήματος.

καὶ οὐ διὰ μακροῦ εἶδες ἂν τοὺς μὲν πυργίσκους ἱματίων κεκενωμένους τὰς δὲ κιβωτοὺς πεπληρωμένας. ἡ δὲ Νεφελώδους φρύνη ἠρέθη ἐν μυχῷ λουτρῶνος κρυπτομένη. οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπιστολὰς ἐδέξαντο παραινούσας αὐτοῖς μὴ μαγγανεύειν διὰ τῆς ἀναπαύλης. ὁ δὲ Φερέδικος Οἴμ' ὡς ἐλπίζω αἰεὶ, ἔφη, τοὺς ἐν τέλει ἐπιλήσεσθαι ποτε δοῦναι ἡμῖν ταύτας. καὶ ὁ Ἀγριώδης παρῆν ἡγησόμενος αὐτοῖς πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐκείνον ἐν ᾧ διὰ τῆς λίμνης πλεύσονται. κᾶπειτα εἰς τὴν ὠκύπορον ἀφ' Ὑγογήτου ἀμαξοστοιχίαν ἐμβάντες ἐλάουν τε καὶ ἐγέλων, τῆς χώρας αἰεὶ χλωροτέρας καὶ κοσμιωτέρας γιγνομένης, κατὰ τάχος παριόντες τὰς τῶν Μυγάλων πόλεις μεταξὺ καταπίνοντες τῶν Βερτίου Βότου κυάμων τῶν παντογευστῶν. καὶ μεταμφιαζόμενοι τοὺς μὲν μαγικοὺς ἐξεδύοντο τρίβωνας, ἐφεστρίδας δὲ καὶ ἐνεδύοντο. καὶ εἰς τὴν τοῦ Σταυροῦ Βασιλείου ἀποβάθραν ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα ἀφικνούντο.

ἀλλὰ πολὺν χρόνον ἔτι ἔδει διατρίψαι πρὶν ἀπελθεῖν ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας. φύλαξ γὰρ τις ἄνθρωπος ὢν γεραίτατος παρὰ τὴν πυλίδα ἐστηκῶς ἔπραττεν ὅπως κατὰ σύνδυο οἱ μαθηταὶ παριόντες λήσονται τοὺς Μυγάλους ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται. τούτους γὰρ ἐτάραξαν ἂν στερροῦ διὰ τείχους ἐξαίφνης ὁμοῦ ἐκρήξαντες.

καὶ ὁ Ῥωὼν ἔλεγεν ὅτι Ἀλλὰ βουλομένω μοι ἔστι ξενίζειν ὑμᾶς τοῦ θέρους. γλαῦκ' οὖν πέμψω.

ὁ δ' Ἄρειος ἀπεκρίνατο Ἄλλὰ χάριν οἶδά σοι. κέχρημαι γὰρ τοιούτου τινὸς οὗ προσδοκᾶν ἔσται μοι ἡδομένῳ.

ὠθισμὸς δ' ἐγένετο πολὺς ἐν αὐτοῖς προχωροῦσιν ἐπὶ τὰς τῆς Μυγαλίας πύλας. καὶ οἱ μὲν ἐβῶων Ἐρρωσο, ὦ Ἄρειε, οἱ δὲ Χαῖρε, ὦ Ποτέρ.

ὁ δ' αὖ Ῥῶν, Εὐδοκιμεῖς ἄρ' ἔτι, ἔφη ὑπογελῶν.

Οὐ δῆτα, ἔφη, ἐν γ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ οἱ νῦν δὴ πορεύομαι.

οὗτος δὲ καὶ ὁ Ῥῶν καὶ ἡ Ἐρμιόνη διὰ τῆς πυλίδος ὁμοῦ ἐβάδιζον.

Ἰδοῦ. ἐκείνον ὁρῶ, ὦ μάμμη, θεώρησον.

ἡ μὲν γὰρ Γίννη ἐφώνει, ἡ τοῦ Ῥοῶνος ἀδελφή, τὸν δὲ Ῥοῶνα οὐκ ἔδακτυλοδείκτει.

Ἰδοῦ ὁ Ἄρειος Ποτήρ, ἔφη κλάζουσα. θεώρησον δῆτα, ὁρῶ γάρ – Σίγα, ὦ Γίννη. καὶ φορτικόν ἐστι τὸ δακτυλοδεικτεῖν.

καὶ ἡ Εὐσιηλία ἐμειδία κατ' αὐτούς.

Ἡ ἀσχολία τις τῆτες προσέπεσεν ὑμῖν;

Προσέπεσέν γε, ἡ δ' ὅς ὁ Ἄρειος. χάριν δὲ οἶδά σοι πολλήν, ὦ Εὐσιηλία, δούση μοι τὸ ὕφασμα καὶ τὰ νώγαλα.

Παρ' οὐδέν ἐστιν, ὦ φίλε.

ᾧ οὗτος, ἄλλο τι ἢ ἐτοῖμος εἶ; τοῦτ' εἶπεν ὁ Δούρσλειος. εἰτά μοι ἐπινόησον τὸν θεῖον Φερνίονα ἐρυθρὸν ὄντα τὴν ὄψιν ὀλίγον τεύτλου διαφέρουσαν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, μύστακα δ' ἔχοντα δασὺν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, ἀγανακτοῦντα δ' αὖ τῷ Ἀρείῳ ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ ἄλλως τε καὶ τολμήσαντι γλαῦκ' ἔχειν ἐν οἰκίσκῳ παρόντων ἅμα τῶν ἐπιτυχόντων πολλῶν. καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ εἶδες ἂν τὴν τε Πετουνίαν καὶ τὸν Δούδλιον, πάνυ φοβουμένους ἐπειδὴ τάχιστα τὸν Ἄρειον κατείδον δῆπου.

ἡ δ' Εὐσιηλία Ἡ που ὑμεῖς, ἔφη, οἱ συγγενεῖς οἱ τοῦ Ἀρείου;

Εἰκός γε, ἔφη ὁ Δούρσλειος. καὶ πρὸς Σπεῦσον, ὦ παῖ, εἰπὼν, βραδύνεις γάρ, ἀπέβη.

ὁ δ' Ἄρειος χρονίζων ὅπως ἔσχατόν τι εἶπη τῷ Ῥῶνι καὶ τῇ Ἐρμιόνη Τοῦ γε θέρους, ἔφη, ὁμιλήσω μεθ' ὑμῶν.

καὶ ἡ Ἐρμιόνη πεφροντικὸς βλέπων πρὸς τὸν Δούρσλειον ἀπιόντα – ἐθαύμαζε γὰρ εἴ τις εἰς τοσοῦτο ἀηδίας καὶ βαρύτητος ἀφίκετο – Εὐφραίνοιο δ' οὖν σχολάζων, ἔφη.

ὁ δ' Ἄρειος Εὐφρανοῦμαι δῆτα, ἔφη. καὶ ἐξ ἀπροσδοκίτου σεσηρὸς ἐγέλα. Οὗτοι γοῦν, ἔφη, οὐκ ἴσασι ἡμῖν ἀπόρρητον ὃν τὸ οἴκοι μαγγανεύειν. μέλλω γὰρ τούτου τοῦ θέρους εἰς θυμηδίαν τὸν Δούδλιον πολλὰ δὴ βουκολήσειν.

J. K. (Joanne Kathleen) Rowling has written fiction since she was a child. Born in 1965, she grew up in Chepstow and wrote her first 'book' at the age of six – a story about a rabbit called Rabbit. She studied French and Classics at Exeter University then moved to Edinburgh – via London and Portugal. In 2000 she was awarded an OBE for services to children's literature.

The idea for Harry Potter occurred to her on the train from Manchester to London and, by the time she'd arrived at King's Cross, many of the characters had taken shape. During the next five years she outlined the plots for each book and began writing the first. *Harry Potter and the Philosopher's Stone* was published in 1997.

The Harry Potter books are translated into over 50 languages. J. K. Rowling has also written two small volumes which appear as books within the Harry Potter adventures – *Fantastic Beasts and Where to Find Them* and *Quidditch Through The Ages* – in aid of Comic Relief.

HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE

Acclaim for the translation:

'I think you have struck gold
with Andrew Wilson.

He knows his Greek
impressively well,
and his translation
overflows with gusto
and brio. It combines
accuracy with a delightful
sense of fantasy and
imagination.'

*James Morwood,
Oxford University*

ISBN-10: 1-58234-826-X
ISBN-13: 978-1-58234-826-1

9 781582 348261

52595